

BIBL. NAZ.
P. Emanuele III

ACCOLTA
LLAROSA

D
93
NAPOLI

INDEX PRIMI. ET SECVNDI TOMI CONCLVSIONVM LEGALIVM.

QVÆ INGENIOSE DELIBATÆ FVERVNT EX FLORIBVS
Decisionum Rotalium totius Orbis, & præcipuè Romanæ Rotæ, quæ,
aut typis impressæ, aut manuscriptæ leguntur.

IN QVIBVS RERVM DIFFINITIONES, OMNIAQ; NECESSARIA
ad materiam iudiciorum Civilium, & Criminalium; necnon ad Decisionem beneficialium,
& spiritualium causarum, varijs, & itaq; rationibus enucleantur, ibiq; dogmata Theo-
ricæ, ac modernæ praxis, & rituum quorumcumq; Tribunalium
Italici, & extra, facillimè congeruntur.

*Præterea de differentiis inter utrumq; Forum ad partes disputatur, eademq; præclaris dictis sacrarum,
ac humanarum litterarum studiosè illustrantur.*

Opus alphabetico ordine dispositum, cunctisq; virtutum professoribus perutile, ac necessarium.

A V C T O R E

LAVRENTIO VRSELLIO FOROLIVIENSI LV.D.

CVM PRIVILEGIO.

ROMÆ.

Ex Typographia Io: Baptistæ Roblettæ MDCXXXVII.

Superiorum permissu.

Imprimatur, si videbitur Reuerendiss. P. M. S. Palatij.

A. Tornicellus Vicegerens.

E Go Yuo Gattula Rom. I. V. D. & in almo Vrbis Gymnasio Legum interpres in ordinarijs primarijs matutinus ex auct. iuritate Reuerendiss. Sacri Apost. Palatij Magistri Tertium Volumen, quod Repertorium nuncupant duorum priorum inscriptorum EXAMEN APVM, SIVE CONCLVSIONVM LEGALIVM, Auctore Consultissimo viro D. LAVRENTIO VRSELLIO nobili Foroluiensi, legi, & consideravi, nihilq. in eo, quod œcumenicæ, & orthodoxæ Fidei sit contrarium, bonisq. moribus repugnet comperi, quapropter ipsam ad publicam vtilitatem imprimendam, & in vulgus dandam cœcensco. Romæ, 4. Id Februarij M. DC. XXXVII.

Ego Idem Yuo Gattula.

Imprimatur

Fr. Hyacinthus Lupus Mag. & Soc. Reuerendiss. P. M. Sac. Palatij Apost. Ord. Prædic.

INDEX ALPHABETICVS CONCLUSIONVM ET MATERIARVM

Primi, & Secundi Tomi Laurentij Vrsellij, locupletissimus, & in pluribus verbis ad faciliorem Studentium adinventionem miro, atque elaborato ordine ab eodem Auctore accommodatus.

A B B A S Patrem significat, & ille dicitur, qui in Sodalitate, ac Connobio Monachorum principatum obtinet, concl. 1. n. 1.

A Iustiniano Archimandrita, d nonnullis verò Connobiarchia, vel Archimonachus appellatur, vt ibidem.

Quando est Regularis, & quasi Episcopalem iurisdictionem habet, tunc dicitur Sponsus Ecclesie, ita vt per eius obitum Ecclesia vacare dicatur, ibidem.

Abbatess olim dicti sunt Proceres, sue ex vocabuli notione, sue quia Abbatiarum prouentu, fruuntur; & propterea ille Hugo fuit dictus Abbas, de quo ortum est illud adagium; Hugo ille Capetus Gallie Regnum arte fuit adeptus, ibi n. 3.

In Aragonia dicuntur Rectores Prouinciarum, & eorum vxores Abbatissæ, sed improprie vocantur, concl. 1. n. 3. & concl. 3. n. 19.

Abbatum varie sunt species, & alij, qui Patres denominantur, caput Religionis facientes; & isti sigillum authenticum habent, quemadmodum Abbates exempti, qui immediate Romanæ Ecclesie sunt subiecti, concl. 1. n. 4.

Alij sunt, qui inferiores vocantur, & isti sigillum authenticum non habent; nisi ex priuilegio, vel consuetudine, aut nisi in his, quæ ad eorum omnium spectant, ibi n. 7.

Eorum confirmatio ad Pontificem, sine auctoritate Legatum immediate spectat, ibi n. 4.

Qui Pontificalibus vtuntur, Patres, Antistites, & Regularium Duces vocantur, ibidem num. 4.

Inferiores autem, quando habent priuilegium, utpote, in Concilio Prouinciali, aut Synodo Episcopali; tunc non vtuntur nisi Mitra simpliciter, quando illi sunt exempti, tunc Mitris auri frigitis vtuntur, ibi n. 5. & 105.

Declara tamen id procedere in Synodis, & Concilijs Prouincialibus, & Diocesanis; at secus in Concilio Generali, quia in eo nec Episco-

pi illis uti possunt, sed solum illis pisanis, & albis vt ibidem.

Item alij sunt Seculares, alij verò Regulares. Seculares sunt, qui exercent, nedom in Clericos; verumetiam in laicos sibi subditos quasi Episcopalem iurisdictionem, ac insignia Pontificalia gestant, concl. 1. n. 6.

Secularium alij sunt inferiores, qui nec iurisdictionem habent, neque Pontificalibus utuntur, quamuis eorum Abbatiæ dignitatem contineant, ibidem.

Alij sunt, qui in Ecclesijs Collegiatis, toto Collegio Canonicorum præstant, vt ibidem.

Regulares sunt, qui sub se Regulares subditos habent, quorum gubernio sunt præpositi, & isti omnibus prærogatijs Abbatum gaudent, ibi n. 7.

Regularium alij sunt inferiores, alij supremi, ibidem.

Inferiores sunt illi, qui Conuentuales, siue Locales vocantur, & eorum Monasterijs præstant, & immediatam prælationem habent, & sub eis nullus alter Prælatus existit; quia verè Prælati vocantur, ibidem.

Regulares verò supremi dicuntur Generales, qui nemini, nisi soli Summo Pontifici subiiciuntur, ibidem.

Abbas quando Mitra, & Baculo utitur, potest sollempnem benedictionem in Ecclesijs sibi subiectis conferre, ibi n. 8.

Quando habet iurisdictionem quasi Episcopalem, & territorium separatum, potest ea omnia in Ecclesijs sibi subiectis exercere, prout Episcopus in sua Diocesi, ibi n. 9.

Amplia, vt ibi n. 10.

Et Generalis differt à Locali in amplitudine iurisdictionis, & quoad dependentiam, concl. 1. n. 10.

Sed extra suam Ecclesiam & iurisdictionem non potest benedictionem conferre, neque Ecclesijs & Cæmeterijs, sine Ordinarij licentia reconciliare, concl. 1. n. 11.

Regulares possunt ex priuilegio speciali, licet nõ

Index Conclusionum,

- de Iure communi solemniter Populo Benedice-
re, nedum coram Episcopo, & alij maioribus
Prælati; verum etiam coram Cardinalibus etiã
de latere legatis. concl. 1. num. 12.
- Extende utriusq. num. 13.
- Item possunt adhiberi in degradationibus ab Or-
dinibus Ecclesiasticis, ubi certus numerus: Epis-
coporum requiritur, conclus. 1. n. 14.
- Et exempti culmen dignitatis habere dicuntur, &
veluti Episcopi supremæ potestate funguntur,
concl. 1. n. 14.
- Veniunt appellatione Prelatorum si Abbates
Regularis sit Clerico Seculari commendati,
concl. 1. sub n. 14. & ibi assignatur ratio.
- Sed non veniunt appellatione Prelatorum in ma-
teria odiosa, concl. 1. n. 14. in fin.
- Illi Mitra, & baculi insignia ferentes ceteris illis
carentibus præcedere debent. concl. 1. n. 15.
- Et adeo sunt privilegiati, ut antequam sint bene-
dicti, & ornamentis Pontificalibus utantur, di-
cuntur Abbates, concl. 1. n. 16. & ibi assignatur
ratio.
- Abbas benedictio potius refertur ad quandam
consuetudinem, & sole mnitate, quam ad sub-
stantiandum, n. 14. in fin.
- Et ante benedictionem potest ea omnia exercere
quæ ad eius officium spectant, cum postquam
electus est, dicatur Abbas, concl. 1. n. 17.
- Et postquam electus illius beneficia vocant, licet
ea non vacent Episcopo ante consecrationem,
& in Archiepiscopo ante Palij susceptionem,
concl. 1. n. 17.
- Potest suis subditis Ordines conferre, etiam quod
ab Episcopo fuerit negata benedictio ab Ab-
bate petita, concl. 1. n. 17.
- Ille solus benedictionem petit ab Episcopo, qui
iuxta solitum ex deuotione benedici solet, con-
clus. 1. n. 17.
- Et ille qui secundum vsum Ecclesie nullam benedi-
ctionem tenetur impetrare, potest Ordines suis
subditis conferre post illius electionem, absque
quod fuerit illi benedictio data, concl. 1. n. 17.
- Potest Ordines suis subditis ante benedictionem
conferre, quando adesse immemorabilis consue-
tudo dicam benedictionem non petendi, con-
clus. 1. n. 18.
- Et benedictione non eget quando consuetudo de
40. annis extaret de ea non petenda, & tunc di-
ceretur desuetudo, veluti quoque lapsus eiusdem
temporis eam pascendi sufficeret, pro ea obti-
nenda, concl. 1. n. 19.
- Abbas si aliqui reperiretur, qui intra tempus 40.
annorum fuerint benedicti; alij verò non, tunc
est in electione Abbatis eam suscipere, vel non,
concl. 1. n. 19. & 20. & ibi ratio assignatur.
- Illis potest dari benedictio, ubi cor consuetudo eam
petendi adesse, nedum diebus Dominicis, sed
etiam alijs in quibus possunt minores Ordines
conferri, concl. 1. n. 21.
- Et eorū benedictio non est tanta, quanta est con-
secratio Episcoporum, nec minus est maior, quam
Ecclesie, huc Altaris consecratio, in qua Sacra
vntio adhibetur, & tamen illæ duæ functiones
- alijs diebus quam Dominicis fieri possunt con-
clus. 1. num. 21.
- Et benedictio quando est illi danda, tunc prius il-
lius confirmatio præcedere debet, conclus. 1.
num. 21.
- Et confirmatio quando semel est concessa, am-
plius reiterari non debet, veluti dicitur de be-
nedictione nuptialis, quæ licet characterem non
imprimatur, tamen illius repetitio non fit, concl. 1.
num. 21.
- Eadem confirmatio quædam sunt in exemptis sit
solum Romani Pontificis generali, vel peculiari
auctoritate, sive legati da latere, concl. 1. n. 22.
- Declaratur tamen, ut ibi sub num. 23.
- Abbas si non sint exempti, tunc eorum confir-
matio auctoritate Episcoporum fieri potest, licet hodie
ex prouisione Romanorum Pontificum Abba-
tes inferiores confirmantur auctoritate suorum
Abbatum Superiorum, sive Præsentium, ut vi-
demus de Prioribus, & Ministris Provincialibus
Ordinum Mendicantium, qui nati, & auctori-
tate Prioris, & Ministri Generalis confirmari
solerent, concl. 1. n. 24.
- Abbas benedictio sola, ubi primū locum, sine cō-
firmatione obtinet, vel quando illius sola confir-
matio vitem benedictionis gerit, tunc per be-
nedictionem, siue confirmationem omnis pote-
stas, & iurisdicção Abbati tribuitur, conclus. 1.
num. 25.
- Secus quando confirmatio præcedit, & postea
illi benedictio subsequitur, quia tunc per cō-
firmationem omnia Abbati conferuntur, quæ ad
iurisdictionem spectant, per benedictionem verò
ea conferuntur, quæ ordinis sunt, ut est vasa,
aut vestes sacrare, siue ordines Minores confer-
re, aut Popolo solemniter ritu benedici præcari, con-
clus. 1. n. 25.
- Abbas ille dicitur qui est electus, & confirmatus,
concl. 1. n. 25.
- Per confirmationem Papæ recipit iurisdictionem
Ordinarium, cum mero Imperio in Monachis
sibi subiectos, concl. 1. n. 25.
- Et qui est benedictus, vel ex privilegio Sedis
Apostolicæ habet facultatem exercendi Pontifi-
calia, potest omnia sacra benedicere; id tamen
facere non poterit in illis, in quibus sacra Vntio
adhibetur, concl. 1. n. 26. & 27. & ibi ratio assi-
gnatur.
- Et an possit appellare, si in casu petende benedi-
ctionis Episcopus, & reconcedere recuset, vide
ibi.
- Et quando illi est concessa exemptio vna cum
iurisdictione amplissima, nedum id operatur il-
lud privilegium conferendi benedictionem, verum
etiam facit, ut eius Ecclesia non dicatur de al-
cuius Diocesis, concl. 1. n. 29.
- Abbatem habere territorium sibi pleno Iure
subiectum, vel aliud habere proprium, paria
sunt, concl. 1. n. 29.
- Abbatis loca exempta licet non sint de Diocesi, ta-
men in Diocesi ea extare dicuntur, conclus. 1.
num. 30. & 31. & ibi ratio assignatur.
- Potest punire delinquentes in loco exempto; nō
tamen

Et Materialium.

tamen illi possunt puniri iuxta statutum illius Diocesis; quod tamen intellige verum, iuxta distinctionem, quæ datur ibi supra n. 32. & 33.

Abbatess quando habent Iurisdictionem sibi pleno iure commissam, possunt multa facere, & præsertim in alienationibus rei Ecclesiæ decretum interponere, concl. 1. n. 34.

1. Habentes territorium separatam, tunc non solū illud dicitur esse Nullius Diocesis; sed etiam, dicitur propriæ Diocesis effectum; & propterea ipsi Abbates dicuntur Diocesani, concl. 1. n. 35. & ibi ratio assignatur.

Et territorium separatam, ac priuatam Iurisdictionem habentes; tunc illi non visitant eo modo, quo faciunt alii inferiores, veluti Archidiaconus, & similes; sed vti Ordinarii procedere debent, concl. 1. n. 36.

Abbas, quando habet Iurisdictionem quasi Episcopalem, & nullius Diocesis est; tunc litteræ dispensationum, & similes eiusdem Prouinciæ, Abbati sunt remittendæ, concl. 1. num. 37. & n. 38. ratio assignatur.

Amplia, vti ibi n. 39.

Sed quando habet territorium separatam, & Iurisdictionem quasi Episcopalem; tunc Episcopus non potest illud visitare, etiam si esset Sedis Apostolicæ delegatus, conclus. 1. num. 41.

Sed, quod subiciatur visitationi Episcopi, etiam si habeat Iurisdictionem quasi Episcopalem; nisi tamen haberet Abbas solida iura Episcopalia, vti supra ad eam, quæ tangunt ordinem, vt est reconciliatio Ecclesiæ pollute, vide concl. 1. n. 42. in fin.

Quando habet territorium separatam, potest iui Iurisdictione Ordinaria vti, quando nullus Episcopus possidet iura Episcopalia exercere, concl. 1. n. 43.

Declara, vti ibi n. 44. & 45.

Sed ad hoc, vt dicatur Abbas exemptus à Iurisdictione Episcopi, debet obseruantiam priuilegij sui exemptionis probare; & quod probatio sit releuans, proxima, necnon priuilegio coherens; & ratio est, quia id non potest à remotis peti, concl. 1. n. 49.

Et in hoc obseruantia priuilegij non erit remota, quando ea sit infra quadraginta annos, concl. 1. n. 50.

Extende tribus modis, vt ibi num. 51. 52. & 53.

Et quando habet Iurisdictionem temporalem, in Parrochianos; tunc Ordinarius non potest visitare Parochias Curam animarum, & Sacramenta exercentes, concl. 1. n. 55.

Declara, vti ibi sub n. 56.

Extende declarationem duobus modis, ibi dicta.

Item quando est exemptus, tunc Episcopus non potest aliquem excommunicare, qui esset de Iurisdictione Abbatis, & à sua exemptus, concl. 1. n. 58.

Quando habet territorium à Diocesi separatam, non debet priuari sua quasi possessione, sed

in ea manuteneri; præterquam in causis matrimonialibus, criminalibus, & alijs, de quibus in concl. 1. n. 60.

Potest Priorem manuum sine causa remouere, quod tamen intellige verum, nisi substat malitia, siue alicuius odij præsumptio, concl. 1. n. 61.

Potest benedicere Campanas, etiam si illæ in Ecclesijs non sint Religiosis inferuere deberent, concl. 1. n. 62.

Extende, quod etiam possit benedicere vestes, & calices, & similia, concl. 1. n. 63. & 64.

Contrarium, vti ibi n. 65.

Concorda, vt ibi num. 66. & ibi ratio differentie assignatur.

Potest remittere denunciationes in matrimonijs faciendæ, concl. 1. n. 67.

Item potest absoluere illius Monachos ab excommunicatione incurfa; immo habet etiam, potestatem in crimine hæresis; dummodo ibi Inquisitores non adessent, conclus. 1. num. 68. & ibi modus procedendi in hoc crimine datur.

Secus autem in crimine hæresis notorio; quia tunc neque Episcopus potest absoluere ab hæresi, quando ea ad forum contentiosum est deducta, concl. 1. n. 69. & ibi declaratur remissive, quando illud delictum sit occultum, vel manifestum.

Et quando Iurisdictionem quasi Episcopalem habet; tunc suos subditos ab irregularitatibus ex occulto delicto prouenientibus dispensare potest, concl. 1. n. 70.

Secus autem si irregularitates essent deductæ ad forum contentiosum, & quando homicidium, esset voluntarium; quia tunc dispensare non valeret, concl. 1. n. 70. & 71. vbi ratio assignatur.

Abbas Ecclesiæ nulli Episcopo subiecti, potest dare licentiam alij Sacerdoti, vt assistat matrimonio, concl. 1. n. 72.

Item potest consentire electioni de se factæ, sine Superioris licentia, concl. 1. n. 73.

Extende, vti ibi n. 74.

Non potest suum Monasteriū derelinquere, nec transitum facere de sua Ecclesiâ ad aliam, sine Superiorum licentia; quod tamen intellige de Abbate exempto, non autem de non exempto, concl. 1. n. 74.

Et non exemptus electus in Episcopatum illius Diocesis, vbi prius erat subiectus, potest se alienare sine Superiorum licentia, concl. 1. n. 74. vbi ratio assignatur.

Exemptus autem in eius alienatione licentiâ habere debet à Papa, seu de latere Legato, vt scilicet ad Episcopatum transire possit; quemadmodum dicitur de Abbate non exempto, vel de Clerico inferiori, qui sine licentiâ Episcopi minime ab eorum Religione discedere possunt, concl. 1. n. 74. Et non exemptus, siue Clerici inferiores, sine licentiâ Episcopi ab eorum Religione discedere, non possunt, ibidem.

Abbatess, seu alij Prælati, vel Religiosi hodie, in electionibus Episcoporum, vel Archiepiscoporum non sunt vocandi; quia electio

Index Conclusionum,

- de iure communi solemniter Populo Benedice-
re, nedum coram Episcopo, & alij maioribus
Prelatis; verum etiam coram Cardinalibus etiā
de latere legatis. concl. 1. n. 12.
- Extende vt ibi num. 13.
- Item possunt adhiberi in degradationibus ab Or-
dinibus Ecclesiasticis, vbi certus numerus Epi-
scoporum requiritur. conclus. 1. n. 14.
- Et exempti culmen dignitatis habere dicuntur, &
veluti Episcopi supremā potestatem funguntur,
concl. 1. n. 14.
- Veniunt appellatione Prelatorum si Abbates,
Regularis sit Clerico Seculari commendati,
concl. 1. sub n. 14. & ibi assignatur ratio.
- Sed non veniunt appellatione Prelatorum in ma-
teria odiosa, concl. 1. n. 14. in fin.
- Illi Mitre, & baculi in signa ferentes ceteris illis
carentibus præcedere debent. concl. 1. n. 15.
- Et adeo sunt privilegiati, vt antequam sint bene-
dicti, & ornamentis Pontificalibus vtantur, di-
cuntur Abbates, concl. 1. n. 16. & ibi assignatur
ratio.
- Abbas benedictio potius refertur ad quamdam
consuetudinem, & solennitatem, quam ad sub-
stantiandum actum, concl. 1. n. 16.
- Et ante benedictionem potest ea omnia exercere
quæ ad eius officium spectant, cum postquam
electus est, dicitur Abbas, concl. 1. n. 17.
- Et postquam electus illius beneficia vocant, licet
ea non vacent Episcopo ante consecrationem,
& in Archiepiscopo ante Palij susceptionem,
concl. 1. n. 17.
- Potest suis subditis Ordines cōstitte, etiam quod
ab Episcopo fuerit negata benedictio ab Ab-
bate petita, concl. 1. n. 17.
- Ille solū benedictionem petit ab Episcopo, qui
iuxta solitum ex deuotione benedici solet, con-
clus. 1. n. 17.
- Et ille qui secundum vsum Ecclesie nūquam bene-
dictionē tenetur impetrare, potest Ordines suis
subditis conferre post illius electionem, absque
quod fuerit illi benedictio data, concl. 1. n. 17.
- Potest Ordines suis subditis ante benedictionem
conferre, quando adesset immemorabilis consue-
tudo dictam benedictionem non petendi, con-
clus. 1. n. 18.
- Et benedictione non eget quando consuetudo de
40. annis extaret de ea non petenda, & tunc di-
ceretur defectu, veluti quoque lapsus eiusdem
temporis eam pascendi sufficeret, pro ea ob-
tinenda, concl. 1. n. 19.
- Abbas si aliqui reperiretur, qui intra tempus 40.
annorum fuerint benedicti; alij verò non, tunc
est in electione Abbatis eam suscipere, vel non,
concl. 1. n. 19. & 20. & ibi ratio assignatur.
- Illis potest dari benedictio, vbi consuetudo eam
petendi adesset, nedum diebus Dominicis, sed
etiam alijs, quibus possunt minores Ordines
conferri, concl. 1. n. 21.
- Et corū benedictio non est tanta, quanta est con-
secratio Episcopi, nec minus est maior, quam
Ecclesie, siue Altaris consecratio, in qua Sacra
vntus adhibetur, & tamen illę duę functiones
alijs diebus quā Dominicis fieri possunt, con-
clus. 1. n. 21.
- Et benedictio quando est illi danda, tunc prius il-
lius confirmatio præcedere debet, conclus. 1.
num. 22.
- Et confirmatio quando semel est concessa, am-
plius reiterari non debet, veluti dicitur de be-
nedictione nuptiali, quæ licet characterem non
imprimat, tamen illius repetitio non fit, concl. 1.
num. 21.
- Enclia confirmatio quādo sumitur in exemptis fit
solū Romani Pontificis generali, vel peculiari
auctoritate, siue legati de latere, concl. 1. n. 22.
- Declarat tamen vt ibi sub num. 23.
- Abbas si non sint exempti, tunc eorum confir-
matio auctoritate Episcopi fieri potest, licet hodie
ex promissione Romanorum Pontificum Abba-
tes inferiores confirmantur auctoritate suorum
Abbatum Superiorum, siue Præfidentum, vt vi-
demus de Prioribus, & Ministris Provincialibus
Ordinum Mendicantium, huiusmodi & auctori-
tate Prioris, & Ministri Generalis confirmari
solent, conclus. 1. n. 24.
- Abbas benedictio sola, vbi primū locum, siue cō-
firmatione obtrinet, vel quando illius sola confir-
matio vicem benedictionis gerit, tunc per be-
nedictionem, siue confirmationem omnis pote-
stas, & iurisdicctio Abbati tribuitur, conclus. 1.
num. 25.
- Secus quando confirmatio præcedit, & postea
illi benedictio subsequitur, quia tunc per cōfir-
mationem omnia Abbati cōferuntur, quæ ad
iurisdictionem spectant, per benedictionem ve-
rò ea cōferuntur, quæ ordinis sunt, vt est vasa,
aut vestes sacre, siue ordines Minores con-
ferre, aut Popolo solenni ritu benedicere, con-
clus. 1. n. 25.
- Abbas ille dicitur quæ est electus, & confirmatus,
concl. 1. n. 25.
- Per confirmationem Papæ recipit iurisdictionem
Ordinariam, cum mero Imperio in Monachos
sibi subditos, concl. 1. n. 25.
- Et qui est benedictus, vel ex privilegio Sedis
Apostolicæ habet facultatem exercendi iurisdic-
tionalia, potest omnia sacra benedicere, id tamen
facere non poterit in illis, in quibus sacra Vnctio
adhibetur, concl. 1. n. 26. & 27. & ibi ratio assi-
gnatur.
- Et an possit appellare, si in casu pende-
ntis benedictionis Episcopus non concedere recuset, vide
ibi.
- Et quando illi est concessa exemptio vna cum
iurisdictione amplissima, nedum id operatur il-
lud privilegium consecutū benedictionem, verū
etiam facit, vt eius Ecclesia non dicatur de al-
cuius Diocesi, concl. 1. n. 29.
- Abbatem habere territorium sibi pleno iure
subiectum, vel illud habere proprium, paria
sunt, concl. 1. n. 29.
- Abbas loca exempta licet non sint de Diocesi, ta-
men in Diocesi ea extare dicuntur, conclus. 1.
num. 30. & 31. & ibi ratio assignatur.
- Potest punire delinquentes in loco exempto; nō
tamen

Et Materiarum.

tamen illi possunt puniri iuxta statutum illius Diocesis; quod tamen intellige verum, iuxta distinctionem, quæ datur ibi supra n. 32. & 33. Abbates quando habent Iurisdictionem sibi pleno iure commissam, possunt multa facere, & præserim in alienationibus rei Ecclesiæ decretum interponere, concl. 1. n. 34.

Habentes territorium separatum, tunc non solū illud dicitur esse Nullius Diocesis; sed etiam dicitur propriæ Diocesis effectum; & propterea ipsi Abbates dicuntur Diocesani, concl. 1. n. 35. & ibi ratio assignatur.

Et territorium separatum, ac priuatam Iurisdictionem habentes; tunc illi non visitant eo modo, quo faciunt alii inferiores, veluti Archidiaconus, & similes; sed vt Ordinarij procedere debent, concl. 1. n. 36.

Abbas, quando habet Iurisdictionem quasi Episcopalem, & nullius Diocesis est; tunc litteræ dispensationum, & similes eiusdem Prouinciæ, Abbati sunt remittendæ, concl. 1. num. 37. & n. 38. ratio assignatur.

Amplia, vt ibi n. 39.

Sed quando habet territorium separatum, & Iurisdictionem quasi Episcopalem; tunc Episcopus non potest illud visitare, etiam si esset Sedis Apostolicæ delegatus, conclus. 1. num. 41.

Sed, quod subiiciatur visitationi Episcopi, etiam si habeat Iurisdictionem quasi Episcopalem; nisi tamen haberet Abbas solida iura Episcopalia, vtque ad ea, quæ tangunt ordinem, vt est reconciliatio Ecclesiæ pollute, vide concl. 1. n. 42. in fin.

Quando habet territorium separatum, potest ibi Iurisdictione Ordinaria vt, quando nullus Episcopus possit ibi iura Episcopalia exercere, concl. 1. n. 43.

Declarata, vt ibi n. 44. & 45.

Sed ad hoc, vt dicatur Abbas exemptus à Iurisdictione Episcopi, debet obseruantiam priuilegij suæ exemptionis probare; & quod probatio sit releuans, proxima, necnon priuilegio coherens; & ratio est, quia id non potest à remotis peti, concl. 1. n. 49.

Et in hoc obseruantia priuilegij non erit remota, quando ea sit infra quadraginta annos, concl. 1. n. 50.

Extende tribus modis, vt ibi num. 51. 52. & 53.

Et quando habet Iurisdictionem temporalem, in Parrochianos; tunc Ordinarius non poterit visitare Parrochias Curam animarum, & Sacramenta exercentes, concl. 1. n. 55.

Declarata, vt ibi sub n. 56.

Extende declarationem duobus modis, ibi demum.

Item quando est exemptus, tunc Episcopus non potest aliquem excommunicare, qui esset de Iurisdictione Abbatis, & à sua exemptus, concl. 1. n. 58.

Quando habet territorium à Diocesi separatum, non debet priuari sua quasi possessione, sed

in ea manuteneri; præterquam in causis matrimonialibus, criminalibus, & alijs, de quibus in concl. 1. n. 60.

Potest Priorem manuale sine causa remouere, quod tamen intellige verum, nisi subist malicia, siue alicuius odij præsumptio, concl. 1. n. 61.

Potest benedicere Campanas, etiam si illæ in Ecclesijs non sūt Religionis inferuire deberent, concl. 1. n. 62.

Extende, quod etiam possit benedicere vestes, & calices, & similia, concl. 1. n. 63. & 64.

Contrarium, vt ibi n. 65.

Concorda, vt ibi num. 66. & ibi ratio differentię assignatur.

Potest remittere denunciations in matrimonijs faciendas, concl. 1. n. 67.

Item potest absolvere illius Monachos ab excommunicatione incurfa; immò habet etiam potestatem in crimine hæresis; dummodo ibi inquisitores non adessent, conclus. 1. num. 68. & ibi modus procedendi in hoc crimine datur.

Secus autem in crimine hæresis notorio; quia, tunc neque Episcopus potest absolvere ab hæresi, quando ea ad forum contentiosum est deducta, concl. 1. n. 69. & ibi declaratur remissive, quando illud delictum sit occultum, vel manifestum.

Et quando Iurisdictionem quasi Episcopalem habet; tunc suos subditos ab irregularitatibus ex occulto delicto prouenientibus dispensare potest, concl. 1. n. 70.

Secus autem si irregularitates essent deductæ ad forum contentiosum, & quando homicidium esset voluntarium; quia tunc dispensare non valeret, concl. 1. n. 70. & 71. vbi ratio assignatur.

Abbas Ecclesiæ nulli Sacerdoti subiectus, potest dare licentiam alij Sacerdoti, vt assistat matrimonio, concl. 1. n. 72.

Item potest consentire electioni de se factæ, sine Superioris licentia, concl. 1. n. 73.

Extende, vt ibi n. 74.

Non potest suum Monasteriū derelinquere, nec transitum facere de sua Ecclesia ad aliā, sine Superioris licentia; quod tamen intellige de Abbate exempto, non autem de non exempto, concl. 1. n. 74.

Et non exemptus electus in Episcopatum illius Diocesis, vt per priorem subiectus, potest se alienare sine Superiorum licentia, concl. 1. n. 74. vbi ratio assignatur.

Exemptus autem in eius alienatione licentiâ habere debet à Papa, seu de latere Legato, vt scilicet ad Episcopatū transire possit; quod non dicitur de Abbate non exempto, vel de Clerico inferiori, qui sine licentiâ Episcopi minimè ab eorum Religione discedere possunt, concl. 1. n. 74.

Et non exemptus, siue Clerici inferiores, sine licentia Episcopi ab eorum Religione discedere non possunt, ibidem.

Abbates, seu alij Prælati, vel Religiosi hodie, in electionibus Episcoporum, vel Archiepiscoporum non sunt vocandi; quia electio

Index Conclusionum,

- Ecclesiar ad Canonicos spectat, nisi aliud consuetudine canteatur, concl. 1. n. 75.
- Declara tamen procedere, vt ibi sub eodem, n. 75.
- Abbas non tenetur recipere excommunicatum, Religionem ingredi volentem; sed si eum recipiat, ingressus valet, sed ad aliud monasterium est transferendus, concl. 1. n. 76.
- Quando possit Monachos expellere, quorum correctio desperatur, vide ibi num. 77. cum seqq.
- Et Monachorum vota dissolvere potest, quæ eius potestatem, & administrationem perturbant, & in genere, & in vniuersum; & perinde est Abbas in Monachum, vt est Pater in filium, concl. 1. n. 80.
- Eandem potestatem habet in Monachum Religionis fauore, cum ipse omni voluntate se abdicauerit, veluti Pater habet in filium, conclus. 1. n. 80.
- Item ius habet dissoluendi vota à Monachis facta in his, quæ ad Regulam spectant Monastici Institutum, concl. 1. n. 81.
- Idem extenditur etiam in casu, vbi Abbas vinculo Constitutionis, siue Regulæ soluere non posset, ibidem n. 81. & ibi ratio assignatur.
- Potest etiam dissolvere vota à Monacho facta, ad tempus, quando tempore voti erat constitutus sub alterius Abbatis potestate, & nunc in sua propria existat, ex ea ratione; quia Monachi voluntas dicitur in totum Abbati subiecta, concl. 1. n. 82.
- Extende pari modo procedere in illis votis factis ante susceptum Monasticæ vitæ habitum, conclus. 1. n. 83.
- Limita tamen non procedere tribus modis, vt ibi n. 83. & seqq.
- Habet ius eximendi Monachum ab obseruantia aliquid Regulæ, necnon ius commune relaxandi, concl. 1. n. 85.
- Potest concedere licentiam Nonitio suscipiendi sacros Ordines, necnon potest dare facultatem, vt Apostata ad alios Ordines ascendat, vel in iam susceptis ministret, concl. 1. n. 85.
- Item potest concedere licentiam Monachis transseundi ad laxiorem Religionem, ex iusta tamen causa, & prius nota, & approbata, ne transiens ad eam forsitan reuocetur, aut aliqua ratione vexetur, concl. 1. n. 86.
- Extende duobus modis procedere, ibidem.
- Causa autem iusta debet tradi in scriptis, quando licentia fuit ab inferiori concessa; at secus quando à Papa, ibidem.
- Potest quoque concedere licentiam Monacho, vt in Cella separatâ ab alijs viuat, iusta causa; vt potest post emeritos illius labores, aut ob infirmitatis necessitatem; dummodo tamen intra eadem septa Monasterij, & sub Abbatis potestate dicta Cella existat, conclus. 1. n. 87.
- Potest ad nutum concedere peculium Monacho; quod tamen intellige verum de iure antiquo; at secus ex dispositione Concilij Tridentini in sess. 25. cap. 2. de regularib. vt ibi num. 118.
- Ille habere debet, seu illius Monasterium spolia Monachorum; non autem Arrendator, concl. 1. n. 89.
- Sed qualis Abbas debeat habere bona conuolantis de vno ad aliud Monasterium, vide ibid. num. 89.
- Abbatibus habere possunt studia, & lectiones Sacrarum Scripturarum, necnon etiam Seminariorum; Nam Decisiones factæ de habendis Seminarijs, etiam in huiusmodi Abbatibus verificentur, concl. 1. n. 90.
- Abbas potest in eius Iurisdictione beneficia simplicia, & curata conferre; necnon etiam in permutationibus, & resignationibus eius auctoritatem interponere, concl. 1. n. 91.
- Declara id procedere in exempto; at secus in non exempto, ibidem.
- Item potest se obligare pro expensis factis à Monacho, pro reuertendo à loco Studij, ad suum Monasterium, concl. 1. n. 92.
- Abbas Monachorum Siluestrinorum habet omnia priuilegia concessa Monachis Camaldulensibus, & alijs Monasterijs totius Orbis, & inter cetera illud Minores Ordines conferendi, concl. 1. n. 93.
- Sed suo statuto, quod vni cum concilio sui Conuentus edidit, non ligatur; quemadmodum nec illud etiam suum successorem tenet, concl. 1. n. 94.
- Abbatibus, seu alijs Prelatis pro membris inferioribus, conueniri non possunt ultra vnam dietam, habita ratione loci contentiosi, concl. 1. n. 95.
- Abbatibus, & Monachi dicuntur Cives, & Municipales illorum locorum, in quibus morantur, concl. 1. n. 96.
- Abbatis potestas in Monachos extenditur, etiam ad eam Prioris, qui in eius locum succedit quâdo Abbatem abesse contingerit; quia tunc ille Prior ea omnia exercere potest, veluti Abbas facere potuisset, concl. 1. n. 97.
- Fallit tamen, vt ibi n. 98.
- Contrarium tamen ibi n. 99.
- Declara tamen, vt ibi n. 100.
- Abbas appellatione quando veniat Prior, aut Praepositus, vide ibidem.
- Abbatibus habentibus auctoritatem quasi Episcopalem necesse est vocandi ad Oecumenicam Synodum, concl. 1. n. 101.
- Et in Synodo Oecumenica habent primum locum post Episcopum iuniorem, siue illius Procuratorem, ibidem.
- Sunt in priori gradu dignitatis post Episcopum, & ideo praefertuntur Generalibus Ordinibus, concl. 1. n. 101.
- Et Rectores Parrochialium tenentur ire ad Synodum, etiam si essent nullius diocesis; nisi haberent priuilegium, vel essent in quasi possessione noui cundi, concl. 1. n. 102.
- Extende, vt ibi n. 103.
- Abbatibus, & Prelatis Regularibus ad Synodum ire

Et Materialium.

ire non tenentur, nisi adesset consuetudo in contrarium, vel haberent Cappellas, & Ecclesias Parrochiales cum cura animarum, & eorum. Monasterio annexas. concl. 1. n. 104. & ibi assignatur ratio.

Et etiam exempti ligantur Statutis, & Ordinationibus Oecumenicis Synodi. concl. 1. n. 104. Abbates, & Prælati inferiores in Provinciali synodo habent votum decisivum, illorum verò Procuratores consultivum tantum. conclus. 1. n. 105.

Exemplum in Synodis Provincialibus, & Diocesis utuntur mitris aurisignatis, laminas tamen aureas, vel argenteas non habentibus. concl. 1. n. 5. & 105.

Fallit tamen duobus modis, ibidem.

Abbates, & alij Prælati, ut sciatur quando Concilijs intervenire debeant, sunt etiam. concl. 1. n. 106. & ibi datur forma citationis.

Et illi, & ceteri Prælati inferiores possunt abesse ab eorum Ecclesiis, per spatium duorum, vel trium mensium continuorum, vel interpollatorum, recreationis gratia, & ex iusta causa; si tamen id fiat sine detrimento Gregis sibi commissi. concl. 1. n. 107.

Et Territorium cuiusvis Episcopali habentes, si ultra prædictum casum non redeant, incurrunt easdem penas, quas Episcopi non residentes. concl. 1. n. 108.

Et illi, & Prælati Regulares habentes Curam animarum, per ipsosmet administrandam, si non redeant dictas penas incurrunt, de quibus supra. concl. 1. n. 108.

Fallit si adesset iusta, rationalis, & necessaria causa. concl. 1. n. 109.

Et quæ causæ à residentia excusent, vide ibidem.

Abbas transiens per loca extra suam Iurisdictionem rogatus à devotis personis, potest illas licite benedicere, absque tamen solemnitate, & sine animo exercendi iurisdictionem, concl. 1. n. 110.

Potest benedictione Pontificali in aliena Ecclesia vti, si licentiam celebrandi in ea haberet, alijs secus. concl. 1. n. 111.

Et invitatus ad celebrandum in aliorum Ecclesijs, potest in illis liberè Pontificaria exercere, & Ordines minores conferre. concl. 1. n. 112.

Potest per declinatoriam fori, ab Ordinariorum multis suis locis exire. concl. 1. n. 113.

Et quomodo in ipsorum iurisdictione se gerere debeat, vide ibidem remissive.

Contrarium habetur n. 114.

Concorda, ut ibi n. 115.

Abbates de iure communi à lege Episcopali Diocesana sunt exempti; à lege autem Iurisdictionis non, nisi aliquando per privilegia, conclus. 1. n. 113.

Et Regulares habent Iurisdictionem quasi Episcopalem, concl. 1. n. 115.

Et quando Regulares Inferiores, aut ad vitam, aut ad certum tempus creantur, non possunt intra illud, absque iusta causa, à suis Superioribus deponi, concl. 1. n. 116.

Abbas potest deponi si sit incontinent, bonorum dilapidator, in administratione negligens, prævaricator suæ Regulæ, vel adesset vrgens ratio maioris boni communis, concl. 1. n. 116.

Sed antequam deponatur, tunc illi debet legitima defensio concedi, concl. 1. n. 117.

Potest cogi ad renunciandum officium ex pluribus causis, consilio tamen de illis, concl. 1. n. 118.

Causæ autem sunt istæ; nempe conscientia criminis, senectus, corporis infirmitas, defectus scientiæ, grave scandalum, impedimentum corporis, & irregularitas, ut ibidem.

Debet habere scientiam saltem competentem, concl. 1. n. 118.

Quando renunciat, debet facere renunciationem in manibus Generalis, vel alterius Superioris, si loquamur de Abbatij, & Prælaturis ecclesiasticis, secus si de illis, quæ à Papa conferuntur, quia illæ in manibus illius sunt resignanda, alijs renunciatio alio modo facta non valet, concl. 1. n. 119.

Depositus ab Abbazia vti culpabilis, remanet Monachus illius Monasterij, in quo fuit depositus, concl. 1. n. 120.

Quando deponitur ab Abbazia, tunc culpabilis præsumitur, ibidem.

Qui sponte suo muneri cessit, vel ab eo sine culpa sua fuit depositus, tunc habet primatum locum post Abbatem in Choro, & in Convectu, concl. 1. n. 120.

Abbates Generales non coguntur residere in particulari loco suæ Religionis; sed ibi residere debent, ubi eorum præsentia erit magis utilis, & proficua, concl. 1. n. 121. & concl. 2. n. 41.

Extende, ut ibi sub n. 121.

Abbates, & ceteri Prælati non possunt etiam à instantiam Regum, & Principum egredi limites suæ Religionis, & ad remotas partes se conferre, ac abesse, ultra tres menses, sine licentia Summi Pontificis, concl. 1. n. 121.

Abbas potest Pontificalibus vti, necnon populo benedictionem conferre in ijs locis, qui eidem pleno iure sint subiecti; secus autem in non subiectis, nisi ex particulari privilegio illud ei fuerit concessum, concl. 1. n. 122.

Et illius benedictio, ad hoc, ut sit valida debet fieri in diebus festiis super populo, & in sollemnitate celebrantur, concl. 1. n. 123.

Secus autem si daretur alibi; nempe publicè per vias, aut ciuitates, castella, sine villas; quia eam tali modo Abbas dare non potest, concl. 1. n. 123.

Et licet Mitra, & baculo utatur, necnon faciat omnia ad spirituales Iurisdictionem concernentia; nihilominus non potest impedire Episcopum quin temporalem, & contentiosam Iurisdictionem exerceat, veluti in causis matrimonialibus, criminalibus, etiam similibus; & propterea hinc fit, quod ille manuteneri debet in eorum cognitione, nisi per tres conformes contrarium probetur, concl. 1. n. 124. & ibi ratio assignatur.

Index Conclusionum,

Qui privilegio Mitra, & baculi fuit regulariter subest Episcopo, & per eum illius negligentia suppletur, & ab Episcopo, ob aliquod eius delictum, etiam invito consensu, deponitur. concl. 1. n. 126.

Abbat, licet habeant ius instituendi in locis sibi subiectis; nihilominus Monachi ibi delinquentes synodali iudicio mulctantur; nam Sacerdotum piacula Episcopi mucrone refecantur. concl. 1. n. 129.

Possunt procedere contra Monachos ad eorum correctionem, iuxta tamen Institutam Regulam, non autem in forma iuris. ibid.

Abbat potius tenentur obedire Monachi, quam Episcopo; quia Abbas est caput sui Capituli, & Collegiate, ut est Episcopus sui Clerici in his tamen, quae sunt circa observationem suae Regulae, secus autem, ubi ageretur de causis iuxta ordinem iuris pertractandis, quia tunc potius Episcopo, quam Abbati obedire tenentur. concl. 1. n. 129.

Abbas potest procedere contra delicta Monachorum, quae ipsorum Regulam respiciant; non autem quae conseruationem communem offendunt, ut sunt furta, & homicidia, quorum cognitio, & correctio ad Episcopum spectat, concl. 1. n. 130.

Item potest excommunicare Monachos, habito tamen respectu ad penitentialem forum, non autem ad contentiosum. ibid.

Illud nomen Abbatis est potius sollicitudinis, quam honoris, concl. 1. n. 130.

Abbas potest corrigere Monachos, etiam sine consilio conuentus, concl. 1. n. 131.

Et illius Privilegia aimentia Monasteria, & eorum membra, non deuntur tamen eximere loca, & castra, siue potius, nec minus territorium separatum concludunt; quia exempti solum habent iurisdictionem in personis; non autem in locis, & quando loca exempta constituunt territorium separatum de se, tunc improprie, & quoad certos effectus, necnon per modum equiparationis illud intelligendum venit, & non aliis. concl. 1. n. 132.

Itaque tamuis exemptus non potest concedere Clericis litteras dimissoriales, ut ordinentur, sed potest bene illas concedere Regularibus sibi subiectis, non obstante quacunque consuetudine contraria. concl. 1. n. 127.

Fallit tamen in Novitiis, quia illi non sunt subditi Abbatis, & propterea ab eo ordinari non possunt, nisi post emissam professionem. concl. 1. n. 138.

Extende, quod neque Abbas possit eis conferre tonsuram, absque peccato, & si eam contulisset, tunc illius privilegium perdit, quando Novitius a Monasterio recedit. concl. 1. n. 139.

Facultatem habens conferendi tonsuram, & ordines minores subditi sibi Regularibus, non potest in vim illius ordines conferre personis secularibus, etiam si litteras dimissoriales a suis Ordinariis haberent. concl. 1. n. 140. & n. 141 ubi ratio assignatur.

Abbat iurisdictionem quasi Episcopalem habent, ea omnia competunt in suo territorio, quae competunt Episcopo in sua Diocesi. concl. 1. n. 142.

Et illius iurisdictioni probatur praecipue ex eo, quia ille Rectorem deputaverit in aliquo loco, & ibi delinquentes coerceri curaverit. concl. 1. n. 142.

Abbas ad hoc, ut ordinare possit, tria requiruntur, & primo, quod sit Presbyter; secundo, quod benedictionem receperit, vel quod saltem in ea petenda negligens non fuerit; tertio, quod proprio Monacho ordines conferat. conclus. 1. n. 143.

Ordines minores conferre potest suis subditis, sed in diebus tantum Dominicis, siue de tempore Quatuor temporum. concl. 1. n. 145.

Fallit tamen in Guardianis, & Prioribus Regularium, qui non possunt Ordines conferre per manus impositionem, sed solum primam tonsuram, quae sine manus impositione confertur, ibid.

Abbat conferunt Ordines minores, non ratione Ordinis, sed ex demandata sibi a iure potestate. concl. 1. n. 146.

Et talis facultas ordinandi fuit restricta a Sacro Concilio in sess. 23. c. 10. de Reformat. ad subditos tantum. quia ante illud Abbat non solum habebat facultatem conferendi Ordines Monachis, & conuersis suis, sed etiam puris laicis, nec conuersis nec conuerendis; dummodo tamen in eis iurisdictionem Episcopalem obtinerent. concl. 1. n. 147.

Et manutenendi fuit in possessione conferendi Ordines minores suis subditis; Immo nec isto casu ordinati ab Abbate possunt amplius ab Episcopo examinari. concl. 1. n. 148.

Possunt etiam secularibus hominibus, & laicis Ordines minores conferre, etiam si sint Episcopi iurisdictioni subiecti; dummodo tamen specialis consensus ipsius Episcopi concurrat, & ab eodem litteras dimissoriales acceperint. conclus. 1. n. 149.

Extende ibi d. n. 149.

Contrarium licet sit de iure communi, ut ibi n. 150.

Abbas, licet sit quantumvis exemptus, non per hoc tamen potest dicere suae exemptioni iurisdictionem Episcopi derogare, nec sua conuentus licentiam. concl. 1. n. 153.

Et illius iurisdictioni licet possit regulariter per consensum prorogari; tamen Abbat exempti non possunt eam prorogare, sine consensu Romani Pontificis, cui immediate sunt subiecti. concl. 1. n. 154.

Contrarium tamen quando Abbat non esset Sedi Apostolicae, sed alijs interioribus subiecti, ut ibi n. 155.

Abbat etiam si sint exempti non possunt vnire Ecclesias sibi pleno iure subiectas alijs conuentibus Monasterijs; licet tamen quando eorum iurisdictione vnirentur iustam causam praestarent, non preberent. concl. 1. n. 156.

Fallit

Et Materiarum.

Fallit tamen, ut ibi num. 157.

Sed iurisdictionem quasi Episcopalem habentes possunt temporalia dedicare pro beneficio Ecclesiastico, concl. 1. n. 169.

Et eorum literæ testimoniales non probant, si in eis dicatur, quod professio fuerit facta à Monacho, quod quidem procedit etiam si Abbas privilegium habere à Papa, ut suis literis credatur, quia illud posset bene ei prodesse, si in eis attestaretur de professione de presentis; at secus in ea de preterito, concl. 1. n. 161.

Abbas non potest facere Monachum, & professum absque vocatione Fratrum, quia licet ille in rebus, & negotijs Monasterij suam possit auctoritatem interponere; id tamen intelligendum, venit servatis de iure servandis, concl. 1. n. 162. & concl. 3. n. 38.

Et ille, siue Prælatus inferior legitimam habens iurisdictionem, non potest agere sine consensu sui Conventus, vel Capituli in rebus arduis; licet secus sit in minimis, in quibus quando Abbas potest de per se, poterit etiam per Procuratorem agere, concl. 1. n. 163.

Contrarium quando Abbas fuisset interpositus, (verbi gratia) ad emendandum aliquid, seu alium contrarium faciendum, ibi n. 164. ubi ratio allegatur.

Retinere non potest ex beneficiis, quæ habebat antequam Abbas fieret, sed adeptæ possessione, & ante illius benedictionem ea vacare dicuntur, concl. 1. n. 166.

Non potest dare licentiam Monacho existenti in Prioratu Claustri disponendi de bonis per eum acquisitis, concl. 1. n. 167.

Item expellere non potest Monachum ægrotum à Monasterio; & ei alimenta denegare; aliis Monachus spoliatus diceretur, & vicarius. Abbas indignus bonis spoli Religionis emiceretur, concl. 1. n. 168.

Extende ibi sub n. 170.

Declara sub n. 169.

Non præfertur seculari in propria Ecclesia exsistenti; secus extra eam, concl. 1. n. 171.

Sed est præferendus cuilibet seculari dignitatem inferiorem ab Episcopo obtinenti, ibid.

Præcedit Archidiaconum, Vicarium Episcopi, & omnes alios Presbyteros, & dignitates, etiam Regulares Episcopo inferiores, & Canonicos Cathedralis Ecclesie, concl. 1. n. 171.

Fallit si Canonici sint Capitulariter vni, ibid.

Et præfertur Capitulo Ecclesie Collegiatæ, sed non Capitulo Ecclesie Cathedralis, quia hæc dicitur esse in Episcopo, & Episcopus in ipsa, concl. 1. n. 171.

Abbates tenentur ire ad Synodum, si habent Populum, quia vtrique legi Episcopali subiacent, nisi præter generale exemptionem Canonis, habeant etiam aliud privilegium, concl. 1. n. 172.

ABBATIS Generalis electio actiua, & passiva spectat ad totam Congregationem Monachorum, concl. 2. n. 1.

Illius particularis electio cuiuscunque Mona-

sterij, tam actiua, quam passiva competit Monachis, seu illius Monasterij Congregationi, ibid.

Et talis electio spectat ad Monachos illius Monasterij, etiam quod eo tempore illud Monasterium Episcopo fuisset subiectum, concl. 2. n. 2. & ibi redditur ratio.

Sed exempti confirmatio pertinet ad Papam, seu de Latere Legatum; illa verò Abbatibus non, exempti spectat ad Episcopum, concl. 2. n. 3.

Ante confirmationem neque directè, neque indirectè potest administrare, concl. 2. n. 4.

Et illius electio debet esse libera, & ab omni coactione, & restrictione aliena, concl. 2. n. 5.

Et electio passiva requirit maiorem libertatem, quam actiua, concl. 2. n. 6.

Dicta electio debet fieri per Electores congregatos in aliquo honesto loco Monasterij, concl. 2. n. 7.

Abbatum electiones factæ per occulta conventicula, vel clandestinè, sunt irritæ, ibid.

Et hæc electio fit tantum tribus modis; nempe per modum scrutinij, vel compromissi, vel communis inspirationis, & alio modo facta non valet, concl. 2. n. 8.

Item huiusmodi electiones quæ sint, vide ibi d. n. 8. remissè.

Illius electionem præcedere debet auditio Missæ de Spiritu Sancto; non tamen de substantia, sed ad bene esse, & de solemnitate, quæ omnia electio non vitatur, concl. 2. n. 9.

Et de huiusmodi electionis forma fienda per scrutinium, vide ibi n. 10.

Electio redditur nulla, si quis ex electoribus presentibus non scrutaretur, concl. 2. n. 10.

Sed electio non potest fieri ante mortem, depositionem, aut expiationem antea factam; licet ante sepulturam sic, concl. 2. n. 11.

Electio debet fieri intra tres menses à die certa vacationis, aliis devoluitur ad Superiores, vel ad Papam, ibid.

Electio est facienda de eo, in quem maior pars Capituli consentit, concl. 2. n. 11.

Et electus tenetur consentire electioni intra mensem à die habitz notitiæ, ibid.

Abbates instituti sunt à Christo, uti Speculatores, Doctores, & Præcursores sui Gregis, concl. 2. num. 12.

Et quales esse debeant, vide ibid.

Abbas quilibet potest initiari de iure; dummodo ut idoneus, & exteris in concursu melior, & morum, & vitæ sanctitate præstantior, concl. 2. n. 13.

Minus digni electio, digniore omisso, est valida, ibid.

Ideo electio minus digni facta, digniore omisso, non est retractanda, vltimum occasio tollatur, concl. 2. n. 14. & 20.

Anipha etiam si quis se obligasset iuramento de eligendo digniori, concl. 2. n. 14. & ibi assignatur ratio.

Sed illius electio si fiat scièti de indigno, electores facultate eligendi priuantur, concl. 2. n. 15. Ele-

Index Conclusionum.

- Electio in concursu, de meliori semper est faciēda, cum iura exclament, Sanctiores, & aptiores eligendos fore, concl. 2. n. 16.
- Electores in foro conscientie non possunt, omisso idoneiore, aliquem dignum eligere; præterquam si essent in electione Patronorum, qui idoneiorem possunt derelinquere, concl. 2. n. 18. & 20.
- Eligentes dignum, omisso digniori, mortaliter peccant, concl. 2. n. 20.
- Electus, si tractu temporis insufficiens detegatur, tunc remoueri poterit, etiam si sit confirmatus, concl. 2. n. 22.
- Eligi non potest excommunicatus, falsificans litteras Apostolicas, constitutus in peccato mortali publico, vitiatus magna corporis deformitate, simoniacus, apostata, periuus, prodigus, homicida, infamis, inquisitus, accusatus, & denunciatus, concl. 2. n. 23.
- Abbas eligendi habitus consideratur de tempore, quoniam electio, & non de tempore vacationis Prælatuæ, concl. 2. n. 24.
- Electio debet esse de professio, aliis esset nulla, & debet per annum in probatione stetitisse, antequam ad professionem admittatur, conclus. 2. n. 25.
- Non eligitur qui prius Monasticam regulam non didicit, concl. 2. n. 25.
- Abbas commendatarius non gaudet priuilegiis Religionis, cuius Abbatia fuit ibi commendata, concl. 2. n. 28.
- Commendatarius residere tenetur, conclus. 2. n. 29.
- Et talis Abbas commendatarius non potest exercere Pontificalia, absque speciali priuilegio, vel immemorabili præscriptione, conclus. 2. n. 29.
- Sed quando est commendatarius, dicitur Prælatu, licet improprie, qui à vero Prælato differt, concl. 2. n. 29.
- Eligendus est qui sit in sacris ordinibus constitutus, aliis electio non tenet, concl. 2. n. 30.
- Extende, quod neque etiam de laico electio fieri potest, cum quis eodem tempore non debeat habitum accipere, professionem emittere, & insimul in Abbatem eligi; & ratio est, quia, eum, qui discipulus esse non nouit, in magistrum eligi non conuenit, concl. 2. n. 30.
- Antiquitus non ordinabatur, sed subieciabatur omnibus Clericis, etiam inferioribus, & minoribus, concl. 2. n. 30 in hñ.
- Abbatia Regularis, quæ est beneficium in titulum, de iure dari non potest nisi Monacho Religio-nem professio, concl. 2. n. 27.
- Potest dari ei, qui non sit quoque professus, sed in commendam, aut in administrationem perpetuam, concl. 2. n. 27.
- Potest commendari Cardinalibus, & alijs Clericis primarijs Ecclesiæ, concl. 2. n. 27.
- Ad hoc ut quis eligi possit in Abbatem, minor annis 25. esse non debet, concl. 2. n. 31. & concl. 72. n. 79.
- Et ratio est, quia Abbas si non ætus, saltem in potentia Sacerdos esse debet, concl. 2. n. 32.
- Fallit tamen, ut ibi num. 33.
- Declaratur, ut ibi n. 34.
- Secus autem in Abbatis, quæ non potest eligi, nisi sit de annis 30. concl. 2. n. 31. & concl. 72. n. 79.
- Quod tamen limita procedere, iuxta distinctionem prædictam, de qua in dicta concl. 2. n. 33. & 34.
- Abbas electus debet esse de eodem Monasterio; dummodo tamen ad istud munus reperiatur idoneus, alijs ex aliorum Monachorum Cætu eligi debet, concl. 2. n. 35.
- Et licet debeat esse litteratus, non tamen est deponendus, si ignorat Grammaticam, dummodo sit peritus Regulæ, concl. 2. n. 36.
- Abbas electores debent esse professi eiusdem Religionis, cuius Prælatu erit eligendus, concl. 2. n. 37.
- Et electores an possint esse laici, vide ibidem.
- Abbas electioni interueniunt quandoque laici, & præsertim Principes, ut Electores ab oppressoribus tueantur, ibidem.
- Abbas unus vni Monasterio solum eligitur, nisi tamen vnum Monasterium esset alteri annexum, ibi n. 38.
- Et electus tenetur residere in Collegiata, in qua est intitulus, & cuius est Caput, tam ex dispositione Iuris Civilis, quam Concilij Tridentini, & licet habeat aliam Sedem in Cathedrali, non excusatur tamen fructus, & distributiones percipiendo, quando in dicta Collegiata non residet, ibi n. 40.
- Non arcetur ad residendum in Cathedrali, si ceteræ sedem honorarium habeat, sine aliqua fructuum participatione; quamuis talis residentia dicatur esse voluntaria; non autem necessaria, ut est illa Collegiata, in qua residere cogitur, ob fructuum subtractionem, ibi n. 42.
- In Abbatia Conuentu, & Cura animarum carente, residere non tenetur, concl. 2. n. 44.
- Abbatia quando Conuentu, & cura animarum caret, non obligat Abbatem ad residendum, ibidem.
- Ille dicitur intitulus in Abbatia Regulari, ad quam eligitur, & postea confirmatur, conclus. 2. n. 45.
- Quando definit esse Abbas, & habitat in beneficio Abbatis, ibi habitare præsumitur iure familiaritatis, & non ut Abbas, ibi n. 46.
- Deposita Abbatia, quæ culpa plus ceteris monachis debet honorari, ibi num. 46. & seq.
- Non potest esse perpetuus, & quando casus eueniret, eius officium sine culpa deponendi, tunc primum locum post Abbatem obinet in Choro, & Conuentu, ibi n. 47.
- Illud perpetuum fieri valde commendat Nauarra, dicens, quod maiora mala ex temporali præfectura, quam ex perpetua oriri possunt, ibi n. 48.
- Contrarium multi laudant; nempe Abbatem temporalem esse magis proficuum, ibidem.
- Abbatum in dignitate perpetua constitutum, rigori, & sinceritati optime providere potest per Vifi-

Et Materialium.

Visitatores eligendos in Capitulis Generalibus, qui Monasteria in capite, & in membris visitent, ac alia seruari faciant, concl. 2. n. 48.

Abbas creatus ad tempus tempore Capituli, Pontificalia exercere non potest, ibi n. 49.

Et si illum abesse contigerit, in eius locum Prior succedit, qui ea omnia tunc exercere potest, veluti ipse Abbas, ibi n. 50.

Non potest absque sufficienti causa Priorem ab Officio remouere, propter malam administrationem in absentia dicti Abbatis gestam, ibi num. 51.

Item non potest aliquid de nouo erigere, non vocato Priore, ibi n. 52.

Remoueri potest ab administratione tribus de causis; primo per dilapidationem bonorum; secundo per illius incontinentiam; tertio ob necessitatem translationis ad maius Officium, concl. 2. n. 55.

Non tamen potest deponi nisi a Papa, siue ex illius indulta, ibi n. 55.

Et in casu suspicionis super dilapidatione, tunc ut suspectus ab administratione remoueri potest; nec tunc sufficit cautio de conseruanda indemnitate Ecclesie, ibi n. 58.

Sed non ante, sed post probatam suspicionem ab Officio est remouendus; licet tamen sit eo interim alienatio ei inhihenda, concl. 2. n. 58.

De facto, & ante causae discussionem remotus, iniuste spoliatus praesumitur; & tunc ei per Monasterium alimenta debentur, concl. 2. num. 58. & concl. 89. n. 497. & late in verbo Alimenta.

Abbati remoto uti suspecto, quando detur appellatio, vide concl. 2. n. 58.

Et illi non competit alternatiua in collatione beneficiorum, concl. 97. n. 36.

Extende, ut n. 37.

Item quare annulus illi detur, vide conclus. 115. n. 16.

Quando est nullus Dioecesis, & habeat Iurisdictionem quasi Episcopalem priuatiue, quoad Episcopum; tunc approbare potest suos Capellanos ad audiendas Confessiones, dummodo ipsi ab Abbate offerantur Episcopo, concl. 1. n. 55. & concl. 3. sub n. 41.

Et quando ei in hoc sit danda manutentio, vide concl. 3. n. 30.

Et licet Canonici Ecclesie Cathedralis praefati, id tamen non procurrat, quando Canonici Collegialiter incederent, concl. 137. n. 29. & ibi ratio assignatur.

Dispensare potest, ut Monachus retineat peculij administrationem; sed non peculium ipsum, concl. 1. n. 88.

Et non est inuitus a sua administratione remouendus; nisi confitto de causis, conclus. 1. sub n. 118.

Abbati litiganti cum Monasterio pro recuperanda administratione suae Abbatis, alimenta, & sumptus litis debentur, concl. 1. n. 118.

Abbas successore ligatur concordia sui antecessoris, tamen per Episcopum fuerit confirmata, concl. 1. n. 94. & concl. 2. n. 68.

Abbatibus si sint soliti obligari aliter, quam ius commune disponat, id seruari debet. concl. 142. sub n. 46.

Abbas successor in ingressu suae administrationis non potest cogi ad debita soluenda ab Antecessore suo facta; nisi tamen fuissent ea pro utilitate, & necessitate Monasterij contracta, ibi n. 59. Non tenetur stare locationi per Rectorem Ecclesiae ad tempus a lure permissum factae, concl. 2. n. 60.

Extende, ut ibi sub n. 61.

Limita ibi n. 79.

ABBATISSA debet eligi virgo; alias electio esset nulla, concl. 3. n. 1.

Item debet eligi de gremio Monasterij, & quae sit in eo Monialis dignior; dummodo tamen non esset Patrona ea, quae eligere deberet; quia tunc potest idonea, omnia digniori, absque peccato, & in conscientia eligi, concl. 3. n. 2.

Extende, ut ibidem.

Declarat, ibidem, & sub num. 3. ratio assignatur. Abbasque electio debet fieri per secreta iussu fratria, ex ordinatione Sacri Concilij Tridentini, concl. 3. n. 4.

Extende id duobus modis procedere, ibidem.

Et illius electio quando est fienda; tunc Episcopus potest vna cum suo Vicario, vel Secretario, seu alio, quem ipse voverit, in illius electione, suffragia, siue vota cuiuscumque Monialis oretenus audire, concl. 3. n. 4.

Sed si postquam fuit electa, diabolico spiritu data, se corrumpi permiserit; tunc ipso lure erit priuata; quia eo ipso, quod meritis virginitatis amisit, eo ipso illo honore Abbatissae priuatur, concl. 3. n. 5.

Declarat ut ibi sub n. 6. Subdeclarat sub n. 7.

Extende ibi n. 8.

Abbatissa eligi non potest vna mulier, quae sit illegitima, & ratio est, quia Abbatissa in nomen dignitatis sonat, ad quam personae infames, ut sunt illegitimae, non admittuntur; sed bene possunt Religionem profiteri, concl. 3. n. 9. & 10.

Item eligi non potest illa Monialis, quae matrem inhonestam habuit; quia filia saepe iter matris sequi solet; & ut vulgo dicitur: Di vacca nacer cerua non vedesti, &c. concl. 3. n. 11.

Potest esse aetatis annorum triginta, siue etigatur, siue promittatur, tunc etiam coram Episcopo postuletur, dummodo tamen fuerit legitime electa, concl. 3. n. 12.

Declarat ut ibi n. 13. & 14. & in concl. 72. nu. 79. & 80.

Contrarium ibi n. 15.

Extende hanc secundam opinionem ibi n. 16.

Subextende ibi num. 17.

Fallit tamen, ut ibidem.

Et legitime electa dignitatem habere dicitur, veluti Abbas, cui in administratione xquiparatur Abbatissa, concl. 3. n. 18.

Declarat tamen, ut ibi n. 19.

Legitimae electae administrationem habet, & potest ex se sola Procuratorem ad lites constituere,

Index Conclusionum,

re, cum id non dicatur arduum esse, in quo sola se ingerere non possit; veluti dicitur, quando ef-
semus in contrahendo, quo casu sola in præiudicium Monasterij agere non potest; sed Superi-
oris licentia esset necessaria, concl. 3. n. 20.
Legitimè electa habet bonorum administratio-
nem, & aliquantulum Iurisdictionis; & propte-
rea potest Moniales ab eorum Officiis suspende-
re, & prohibere, ne Clerici sibi subiecti in eius
Ecclesia celebrent; necnon eos à beneficio sus-
penderet, ac prædendas subtrahere; si tamen le-
gitima causa subsistat, concl. 3. n. 21.
Extende ibi n. 22.
Contrarium, vt ibi n. 23.
Est capax solium ciuilibus, & domesticæ Iurisdic-
tionis, & propterea subditorum conscientias non
obligat; nisi ratione rei, & materis imperat;
quæ si gravis fuerit, grauem obligationem conti-
net, sin minus leuem, concl. 3. n. 23.
Præcipere, ac iubere potest Monialibus, virtute
sanctæ Obedientiæ, & ratione Voti facti, ne li-
teras externis scribant, neque illorum litteras
recipiant, nec cum viris alloquantur, nec ad
hortos exeant, ibidem.
Declarat tamen, vt ibidem.
Coarctationem quando habet in Moniales, in eam
Superiores Ordinis tradiderunt, concl. 3. n. 23.
Legitimè electa præstat Iuramentum fidelitatis
ratione scudi, quod procedit in franchis, & pro
quo seruitium personale non præstatur, ad quod
feminae admittuntur; secus verò in feudo recto,
quia illud ad feminas non transit, concl. 3. n. 24.
Caducitatem remittere non potest, sine consensu
sui Capituli, concl. 3. sub n. 24.
Potest non admittere Nouitiam sibi à Patrono
Monasterij præsentatam in fine anni suæ pro-
bationis emittendæ, si non sit idonea, concl. 3.
n. 25.
Repudiare potest hereditatem, siue legatum,
quemadmodum repudiare potest Abbas; & sic
in acquirendis potest Monasterio præiudicare,
concl. 3. n. 26.
Potest Ministros Monasterij, tam masculos,
quàm feminas deputare, & assumere, etiam sine
Patrona Monasterij, cum talia ad Abbatissam
spectent, concl. 3. n. 27.
Cappellanum per Patronum Monasterij præsen-
tatum, ~~impediri~~ potest, ne instituitur; veluti si
esset iuuenis, vel alio modo non idoneus, & op-
positiones eius sunt admittendæ, concl. 3. n. 28.
Fallit tamen, vt ibi n. 29.
Illa, & Conuentus si renuat Cappellanum sibi da-
tum, & institutum admittere; possunt à Superio-
ribus compelli per censuras Ecclesiasticas, con-
clus. 3. n. 30.
Abbatissa, vel Abbati quando sit danda manuten-
tio deputandi Cappellanos ad nutum amouibi-
les in aliqua Ecclesia suæ Abbatiæ, vide concl. 3.
sub n. 30.
Exempta, si Superiorem non habeat proximum
superiorem, tunc ipsa met dare poterit licentiam
suis Monialibus suscipiendi Sacramenta, abs-
que alia licentia, etiam Patrono, vel alio Sup-

riore inuitis, conclus. 5. num. 47.
Fallit tamen in tribus casibus, vt ibi num. 33. cum
seqq.
Abbatissa licentia debent Moniales Sacramenta,
ab alio, quàm à suo Deputato suscipere, non ob-
stante licentia Episcopii, vel Cappellani dicti.
Sacramenta suscipiendi; quoniam licentia quo-
que Abbatissæ concurrere debet, conclus. 3.
num. 36.
Abbatissa quando dare, vel negare possit licentiam
Monialibus exiendi extra Monasterium, vide
concl. 3. sub n. 36.
Abbatissa potest etiam Beneficia conferre, & Cle-
ricos instituere, concl. 3. n. 37.
Et potest professionem Monialis recipere, con-
clus. 3. n. 38.
Sed sola, sine Monialibus, non potest aliquam-
ad professionem admittere, concl. 3. n. 39.
Abbatissa, neque benedicere, neque confessiones
audire, neque ligare, neque absolueri possunt,
concl. 3. n. 41.
Abbatissa, nec confessiones audire, nec Confessa-
rios deputare potest, concl. 1. sub n. 55.
Et illius electio, vt sit valida, debet confirmari, &
benedici; quia benedictio loco consecrationis
infruit, concl. 3. n. 44.
Sed si non benedicitur intra annum, debet priu-
ari; immò ipso iure priuata dicitur, conclus. 3.
num. 45.
Fallit in Abbate, qui, etiam quod non benedicatur
intra annum non priuatur, concl. 3. n. 45.
Abbatissa non debet priuari si non fuerit benedi-
cta, quando consuetudo in contrarium extat; si-
ue tempus quadraginta annorum defluerit,
intra quod non fuerit facta benedictio; quia
tunc eam illud tempus supplet, concl. 3. n. 46.
Sed si constat de consuetudine circa benedictio-
nem faciendam continuata, per spatium qua-
draginta annorum, tunc ea de more benedici
cenetur; si verò de desertudine per idem tem-
pus probata appareret, eo casu Abbatissa benedi-
ctione non egeret, concl. 3. n. 47.
Abbatissa, si alia intra tempus quadraginta annorum
fuerint benedictæ, alia verò non; tunc erit
in illarum potestate benedictionem suscipere,
vel non, concl. 3. n. 47.
Abbatissa excusatur ab omissione benedictionem
petendi, vbi ea de more dari solet, si id ob mor-
bum, siue ob recusationem benedicere debentis
~~omissionem~~ ~~et~~ quia ea legitimè benedici non
possit, siue, quia Abbatissa nondum pacificam
possessionem fuerit adepta, conclus. 3. num.
48.
Et quando est exempta, & Romano Pontifici sub-
iecta; tunc benedictio ab eo, vel ab alio, illius
auctoritate venit suscipienda; quemadmodum
etiam de confirmatione dicitur; secus verò si
Præfecto Monachorum, siue Religiosorum sit
subiecta; quia tunc ab eodem confirmationem,
& benedictionem accipit, concl. 3. n. 48.
Fallit tamen si Abbatissa in Iurisdictione, & pote-
state Episcopi existat; quia tunc ab eo confirmatur, &
benedicitur, sed non ab eodem eligitur, concl. 3. n. 48.
Et

Et Materialium.

Et forma benedicendi Abbatisſam qualis ſit, vide ibi num. 49.

Abbatiffa, ſi in caſu nullitatis illius electionis eam & Monafterio eiſci contingerit, alimenta debentur; licet non ſumptus litis, ſi ſuper validitate dictæ electionis diſputari acciderit, concl. 3. num. 51.

Contrarium, vt ibi n. 52.

Concorda vt ibi n. 53. & concl. 89. n. 490. cū ſeqq.

ABBATIA dicitur dignitas, & in multis æquiparatur Episcopatu, quod tamen verum dicas in caſibus à lure expreſſis, alijs ſecus. concl. 4. num. 1. & 3.

Abbatis nomine multi intumentur; licet Abbatiam non habeant, concl. 4. n. 2.

Contrarium quòd ſcilicet Abbatia non ſit dignitas, tenent multi, concl. 4. n. 4.

Abbatia dicitur dignitas in primo gradu, & ceteræ dignitates inferiores vocantur, concl. 4. n. 5.

Et debet expediri in Sacro Cõſiſtorio, velut Episcopatus, & in illius prouiſione non ſit mentio de cura, licet Abbatie imminet, ſicut in prouiſione aliorum beneficiorum, concl. 4. n. 6.

Non cadit ſub expectatiua, quia appellatio beneficiorum non continetur Abbatia, ſed ea ſpeciali nota eſt digna, quando ſit in 1. gradu, concl. 4. n. 7.

Illa Monialium, quòd erit dignitas, etiam Abbatiffa veluti Episcopus dignitatem habebit, concl. 4. n. 8.

Poteſt eſſe, quòd non ſit dignitas, & quòd neque curam animarum, nec aliam prerogatiuam habeat; immo poteſt cõſuetudine introduci, quòd ſcilicet beneficium ſuam naturam amittat, concl. 4. n. 9.

Licet antiquitus non diceretur dignitas, ſed onus & propterea dicto tempore poterat vnus eſſe Abbas, licet iuriſdictionis in capax; ſecus autem hodiernis temporibus, quia non aſſumitur, niſi Clericus, & niſi ille qui poſſit eſſe Sacerdos, concl. 4. n. 10.

Abbatis nomen potius eſt ſollicitudinis, quàm honoris, concl. 4. num. 10.

Abbatiam habet iuriſdictione quoq; & merò, ac mixtum Imperium habere dicitur, & propterea etiam excommunicare poterit, concl. 4. n. 10.

Et illa verè eſt cõnumeranda inter beneficia maiora, licet aliqui de hoc dubitent, concl. 4. n. 11.

Abbatie poſſunt commendari ad tempus, vel in perpetuum, concl. 4. n. 12.

Sed tunc Abbatia commendatur ad tempus, quòd mortuo Abbate committitur Monafterium Curæ, vel ſidei alicuius Depoſitarii, ſive Tutoris licet tunc talis non cõſeatur beneficiarius, concl. 4. n. 12.

Item commendari in perpetuum dicitur, quando alicui committitur illius vita durate, cum ſollicitate diſponendi de fructibus, vt verus beneficiarius, & iſte modus indicit Canonico titulum, concl. 4. n. 13.

Et ſemel à Summo Pontifice commendata ad tempus, ad eò remanet Sedi Apoſtolicæ affecta, vt amplius ab Episcopo in commendam tradi ne-

queat, concl. 4. n. 14.

Abbatie idoneis perſonis ſunt conferendæ, & qualis idoneitas ſit neceſſaria, vide, concl. 4. n. 15. remiſſiue.

Non poſſunt obtineri ab illegitimè natis, abſque diſpenſatione, etiam ſi deſectus eſſet occultus, concl. 4. n. 16.

Fallit tamen, quando quis cogeretur acceptare, quia tunc diſpenſatione non indigeret, concl. 4. num. 16.

Abbatie limites, quando ſunt probandi, tunc leuiiores probationes, immò ſola indicia, & coniecturæ ſufficiunt, concl. 4. n. 18.

Fallit tamen ibi ſub n. 19.

Et quando dicatur potius ſita in vno territorio quàm in alio vide, concl. 4. n. 20.

Sed ſi probetor, quòd ſit ſita intra fines alicuius Dioceſis, tunc dicitur de ipſa Dioceſi, & ſic intra limites illius, etiam ſi ea eſſet exempta, concl. 4. num. 21.

Et quando dicitur eſſe in Dioceſi, tunc illa, ac eius diſtrictus per Episcopum viſitari poteſt, licet eſſet exempta; ſecus tamen, quando eſſet penitus ſuppreſſa Ordinarij iuriſdictione, quia tunc illa, & diſtrictus per Episcopum viſitari non poſſet, concl. 4. n. 22.

Sed ad hoc, vt dicatur ab Ordinario exempta, & Papæ ſubiecta requiritur curſus centum annorum, concl. 4. n. 23.

ABIVRATIO in ſuſpecto de hereſi quid operetur vide, concl. 12. n. 1. 7. cum ſeqq.

ABLATIV abſoluti regulariter cõditionem important, concl. 5. n. 1.

Et cõditio habet maiorem vim, quàm alię cõditiones habeant, concl. 5. n. 5.

Ablatius abſolutus de ſtylo Signaturæ quid operetur, vide concl. 5. n. 2. & ſeqq.

Ablatius abſoluti debent impleri in forma ſpecifica concl. 5. n. 16.

Non ſemper cõditionem important, ſed aliquando ſtant per modum ſuppoſiti, concl. 5. n. 17.

Prolati ab habente poteſtatem diſponendi de non cõditionem, ſed diſpoſitionem important, concl. 5. n. 18.

Et tunc diſpoſitionem important, quando referuntur ad eos, quos teſtator grauare poteſt, concl. 5. num. 19.

Ablatius caſus tempus imperfectum ſignificat, concl. 5. n. 20. ~~Ablatius in cõditione caſus.~~

ABLATVM de factò non inducit permiſſionem auferendi propria auctoritate, & de factò, ſed remedio ciuili opus eſt, concl. 164. ſub n. 12.

Intellige tamen vt ibi n. 24. cum ſeqq.

ABOLITIO dicitur proceſſus cancellatio, & quedam eſt publica, & quedam priuata; Item alia dicitur legalis, alia terò generalis, concl. 6. num. 1.

Publica, & generalis ea eſt, quę per ſolum Principem multis de cauſis fieri ſolet, & præſertim ob natalia ſui Filij, aut ob rem ab eo proſperè geſtā veluti ſi contra hoſtes victoriam reportaret, & illius effectus eſt, ne accuſator Turpiliani inſiciat, concl. 6. n. 1.

Et

Et Materialium.

Et priuata dicitur, quando impetratur à Principe, vel à Iudice, cum causę cognitione, veluti de eo qui per errorem alium accusauit, & in hac abolitione quę sint necessaria, vide ibi n.2.

Datur à Iudice, quando reus non fuit passus intra 30. dies, etiam eodem reo inuito, concl.6.n.2.

Et legalis ab ipsa lege concedi solet, veluti, quando accusator, vel reus mortuus est, & alius subrogatur ad litem consequendam, concl.6.n.3.

Generalis in dubio crimen falsi non comprehendit, sed de eo specialis mentio fieri debet, conclus.6.num.3.

Extende primo, quod neque ea extendatur ad crimen lese Maiestatis, concl.6.n.4.

Extende secundo, quod nec minus ad delictum falsę monetę venit extendenda, secus autę, quando certa scientia Principis concurreret, concl.6.num.5.

Abolitionem siue commeatum solus Princeps concedere potest, atque bannitos absolueri, conclus.6.n.6.

Et illam, seu carceratorum liberatorem concedere potest Regina in eius felici, atque iucundo aduentu, cum ea priuilegijs mariti gaudere soleat, concl.6.n.8.

Legalis, mortuo accusatore suum fortiter effectū, quando tamen lis non fuit contestata, neque hæredes, vel alij, eum de nouo repetant, & accusent, neque etiam Iudex velit in accusatione procedere, secus autem si lis fuerit contestata, & hæredes in tempore, se ad causę prosecutionem offerant personas legitimando, & illuc, quę factum ratificando, concl.6.n.9.

Generalis præsentēs processus, nõ autem futuros amplectitur, concl.6.n.10.

Generalis non comprehendit receptantem de crimine lese Maiestatis inquisitum, conclus.6.num.11.

Generalis concessa non extenditur ad falsarium, ob illius delicti coormitatem, in quo Deus, Iudex, & pars offenduntur, nisi de eo specialis mentio facta fuisset, conclus.6.n.12.

Et quę conceditur delinquentibus extirpantibus latrones comprehendit solum delinquentes ante; non autem post concessum indultum, conclus.6.num.19.

Non extenditur, ad delicta liquida, concl.6.n.13.

Et ea licet processus tollat, non tamen infamiam delet, ex de qua, nisi, promouentem; nisi ea, quoque expresse fuerit remissa; quia tunc cum delicto dicta infamia extinguitur, concl.6.n.20.

Neque extenditur ad dīculos, & vagabundos, quia illi debent à patria expelli, & operi publico applicari, & cō magis, quando isti tales essent inutiles, ac eorum mora esset Ciuitati periculosa, concl.6.n.14.

Item, ad crimen raptus virginum non extenditur, concl.6.n.15.

Neque extenditur ad crimen falsę monetę, quia illud parimodo dicitur offensio facta in Principem, concl.6.n.16.

Item, non extenditur, ad crimen Parricidij, quia, iste casus est horribilis, & grauissimus, & quem

facile Princeps exceptuasset, si sciuisset; Immo isto casu quilibet de simplici sciētia tenetur, & in eo minima subreptio gratiā vitiat, concl.6.n.17; Neque etiam extenditur ad res feudales, si id expresse non dicatur, concl.6.n.18.

Abolitiones peti possunt per Procuratores, sed corum verificatio non nisi parte præsentē fieri potest, conclus.6.n.16.

Et quando censentur inducti in Vrbe Romę, ob mortem Summi Pontificis, vide concl.6.n.27.

Abolitionem obtemperandi, nõ ob id censetur fateri delictum, concl.6.n.28.

ABORTVM illud dicitur, quando mulier partum edit ante tempus vi ventri illata, illudque crudele facinus appellatur, concl.7.n.1.

Illud diuersis respectibus à personis improbis, & iniquis callide procurari solet, & sapē, vt eorum libidinem expleant; & aliquando, vt illorum scelus non detegatur; multoties etiam, quia factus odio habetur, & plerumquē fit illud, vt mulieres, medicamentis adhibitis, steriles efficiantur, ne genitores, nimis prolis procreatione, pauperes fiant; & quandoque, vt bona mulieris, ob defectum prolis, ad dotantes reuertantur, concl.7.num.1.

Et illud crimen, ad hoc, vt effugiat, Sixtus V. Constitutionem edidit, vbi nouas penas imponit ijs, qui quouis modo illud delictum parant; Clericos præsertim omni priuilegio Clericali, ac beneficijs priuando, illosque ad futura inhabilitando, concl.7.n.1.

Contrarium tamen ibi d. n.1.

Extende, ibi d. n.1. in fine.

Et illud procurans, secundum prophanas leges, incidit in penam l. si quis aliquid la. 2. §. qui abortionis. ff. de penis, concl.7.n.2.

Declarata tamen id esse verum, quando fetus erat animatus, secus verò si inanimatus, conclus.7.nem.3.

Et tunc fetus animatus dicitur in die 40. si sumus in masculo, ab ipso conceptus; in femina, autem quando sumus, in die 60. ibidem.

Et quando illius questio oritur, tunc puer abortiuus, seu alter fetus semper in debitum tempus natus præsumitur, concl.7.n.4.

Et abortus poenę extenduntur etiam ad occidentem infansem iam natum, conclus.7.n.5.

Declarata illud esse verum, si illa quatuor concurrant, vt ibidem.

Abortui animato, ~~causę~~ ~~causę~~, de homicidio puniuntur, concl.7.n.6.

Extende procedere, vt ibidem n.6.

Et illius poena potest minui, & augeri, iuxta casuum, & qualitatum contingentiam, concl.7.num.6.

Et de huiusmodi poena non tenetur ille, qui cum muliere iam prægnanti saltauit, abortu iam secuto; quia tunc non solum ille ab irregularitate excusatur, verum etiam à poena abortus; Quod tamen declarata verum, si saltatio illa fuit licita, & non dolosa, concl.7.n.7.

Item huiusmodi poena non puniatur illa mulier, quę proprijs visceribus vim intulerit,

&

Et Materialium.

& abortum indè fecerit, concl. 7. n. 8.
 Et hac pœna mulier non tenetur, quæ doloribus ventris impulsâ ad latrinam accessit, & ibi partum in eâ effudit, asserens, se nesciisse esse prægnantem, concl. 7. n. 9.
 Item neq; tenetur ille, qui non fuit in dolo, & sic mulierem esse prægnantem ignorante, ex ea ratione, quia animus, & intentio distinguunt maleficia, concl. 7. n. 10.
 Neque hæc pœna tenetur ille, qui dedit poculum mulieri ad eam ingrauidandam; sed illa, sumpto dicto poculo obierit, ex eadem ratione, quia animus, & intentio maleficia distinguunt, concl. 7. n. 11.
 Veluti de ea non tenetur Medicus, qui ad euersidum infamiam, & aliorum offensionem vîs fuerit remedio, ne partus ederet; quod tamen intellige procedere, si probabiliter magnam fore orituram infamiam crederetur, vt puta ne Monialis, post sacrilegium concubinum, partû emittat, siue ne illustris puella in domo parentum grauida reperitur, concl. 7. n. 12.
Declara, vt ibidem.
 Extende, quòd neque Medicus poterit medicamentum abortus mulieri prægnanti adhibere, dum de eius salute dubitetur, quando sumus in animato, concl. 7. n. 12.
 Item huiusmodi pœnæ sunt quoque ijs insignendis, qui consilium, & remedia ad abortum prægnanti præbuere, concl. 7. n. 13.
 Contrarium vt ibi n. 14.
 Concorda, vt ibi n. 14. & 15.
 Et illud procuraræ mulier ad id sumendo poculû pœna vltimi supplicij afficienda venit, concl. 7. num. 16.
 Falsit tamen, vt ibi n. 17.
 Et hæc pœna in muliere iuxta Consil. Neapol. est, vt suffigetur, & deinde in Monasterium tradatur, quod intellige verumicidium auctorem, quando effensus in muliere ignobili; Secus verò in nobili, quia tunc illi pœna suffigationis non esset insignenda, sed alia magis honorifica, ad hoc ne toto generi suæ familiæ tanta irrogetur infamia, concl. 7. n. 18.
 Illud crimen, tam mulieres, quàm homines aufirgere, & à tam crudeli, ac nefando seclere se abstinere debent, concl. 7. n. 19.
 Abortus causa, an potius sebrî, & morbillis mulier obisse dicatur, vide concl. 7. n. 20.
ABSENS pluribus modis, quis in iure dicitur concl. 8. n. 1.
 Et talis ille dicitur, qui non est in Ciuitate, conclus. 8. num. 2.
 Dicitur secundum subiectam materiâ, & in materiâ stipulationis ille absens dicitur, qui non intelligit, conc. 8. n. 2.
 Et in materiâ iudicij talis ille dicitur, qui non est in loco iudicij, concl. 8. n. 2.
 In materiâ præscriptionis, dicitur, qui non est in p̄rouincia, concl. 8. n. 2.
 Item talis dicitur arbitrio Iudicis, conclus. 8. n. 3.
 Absens, vel præsens, quis dicitur, & quotuplex sit absentia, vide concl. 8. n. 4.

Absentiarum quinque sunt species, & prima necessaria, & probabilis militum; Secunda necessaria improbabilis relegatorû; Tertia necessaria secliarium; Quarta voluntaria sine contumacia mercatorum; Quinta voluntaria cum dolo, & affectatione contumacium, & relegatorum, concl. 8. n. 5.
 Et illa, vel est ordinaria, quæ datur in illis, qui alibi domicilium habent, & ordinariè ab vna Ciuitate absunt; vel est extraordinaria, quæ contingit in habentibus domicilium hic, qui postea incipiunt ab esse, & tunc diuiditur, quia aut est necessaria, aut voluntaria; & alterutraque species subdividitur, quia, vel laudabilis, vel vituperabilis, seu neutra, conclus. 8. num. 6.
 Necessaria vituperabilis est, qualis datur in relegato, & ea non est iusta causa restitutionis in integrum, quia non est conueniens, quòd quis ex sua improbitate ius consequatur, conclus. 8. num. 8.
 Necessaria laudabilis est, quæ datur in milite, vel in legato, vel in eo, qui mittitur ad extirpandos facinorosos homines, & hæc est iusta causa restitutionis in integrum, veluti si durante huiusmodi absentia viuicapio fuerit completæ, concl. 8. n. 7.
 Et illa pò delictum emanata, absentem releuari non potest, conclus. 8. n. 8.
 Necessaria neutralis, idest, nec laudabilis, nec vituperabilis dicitur ea, qualis est in eo, qui detrahetur à latronibus, vel abest causa litis, & hæc dicitur iusta causa, ita, vt succurratur absentis ôtra viuicapionem in sua absentia completam, conclus. 8. n. 9.
 Et voluntaria laudabilis est in Scholare absente causa studij, & est iusta causa, vt ei succurratur, concl. 8. n. 10.
 Quod procedit etiam, si in Patria sua adesset Gymnasium sufficiens, ibidem n. 10.
 Sed voluntaria vituperabilis est ea, quæ contingit in eo, qui abest causa otij, vel voluptatis, & ea non est iusta causa, vt succurratur, conclus. 8. n. 11.
 Voluntaria verò neutra, idest, nec laudabilis, nec vituperabilis, qualis est ea, quæ contingit in mercatore, non videtur esse iusta causa restitutionis in integrum, concl. 8. n. 11.
 In Mercatore secundum communem opinionem est iusta causa restitutionis in integrum, & ratio est, quia Mercator est vtilis Reipublicæ, vt ea ea facilius inter homines commercium subsequatur, conclus. 8. n. 14.
 Absentes ex legitimo impedimento, pro presentibus habentur, concl. 97. sub n. 51.
 Causa studiorum, sed militie, pro presentibus, habentur, & gaudent commodò, & priuilegijs presentium; Vnde si est imposita pœna non commemoranti in certo loco, tunc non comprehenditur absens causa studij, vel militie; Quemadmodum etiam dicitur de absentia illi tòti adimplendi causa, conclus. 8. num. 15.

Index Conclusionum,

Absentibus causa pestis, & ob aeris intemperiem, necnon ob capitales inimicitias, & infirmitatē poena non imponitur, concl. 8. n. 16.

Ut iure absentia effineceffe illius causas probare; aliis absentiam solam allegare non sufficeret, concl. 8. n. 16.

Absenti Clerico à seruitio suae Ecclesiae, ex iusta ratione, & laudabili causa fructus, & distributiones debentur, concl. 8. n. 17. & concl. 1. n. 129.

Et quando Clericus est absens, ad hoc, ut possit percipere fructus, & distributiones, non est sufficiens licentia solum Capituli; sed requiritur, ut illa etiam Episcopo nedum petatur, sed obtineatur, concl. 8. n. 18. 19. & 22.

Absens Clericus, ex privilegio causa studij, distributiones quotidianas non percipit, etiam si illud Privilegium iuxta obtentū à Papa, concl. 8. n. 24.

Absens non dicitur, qui causa studij alibi commoratur, concl. 8. n. 11.

Absens causa studij, non potest percipere fructus, & distributiones beneficij, etiam si habeat licentiam Papae, nisi concurrat licentia Ordinarij loci, in quo beneficium est situm, concl. 8. n. 25.

Et absens per septennium causa studij ab Ecclesijs etiam Curatis cum licentia Papae, non tenetur intra illud tempus ad Sacerdotium promoueri, concl. 8. n. 26.

Secus, si cum licentia tantum Episcopi, ibidem. Sed si sit absens Clericus, & illi Capitulum praesentent impedimentū, illudque sit in culpa, ut ille non resideat, tunc distributiones percipit, ibi n. 27.

Et Capitulum, quando ad id dicitur esse in culpa, vide ibidem.

Absens, si sit Clericus à seruitio suae Ecclesiae ob licentiam, quam cum Capitulo habet sibi indubitata mota, fructus, & distributiones lucratur, concl. 8. n. 28. Et licet, quando dicitur iuxta causa absentiae, vide concl. 8. num. 22.

Absens à seruitio suae Ecclesiae, si tolleratur in Verbe ex permissione Vicegerentis, tunc non solum excludatur à penis contra non residentes promulgatis; sed etiam aliquando fructus lucratur, ibi n. 33.

Absentes aliquando fructus percipere solent, ut ibidem. Non tamen percipiunt distributiones, quae interestibus tantum conceduntur, concl. 8. n. 34.

Extende etiam si absens haberetur pro praesente, quia distributiones debentur verè, & cum effectu intercessionibus, concl. 8. n. 35.

Fallit, si absentia esset ex licentia Papae, vel causa studiorum, quia tunc lucraretur distributiones certas; non tamen illas incertas, quae distribuntur tantum inter eos, qui verè interfuerint, & interfuerint quotidie statim horis, concl. 8. n. 36.

Itē fallit alijs modis, prout in dicta, concl. 8. n. 39.

Absentia non voluntaria, sed causata ab infirmitate, siue alio facto simili, non residentem excusat, concl. 8. n. 39. in fin.

Absens à loco beneficij tempore pestis fructus praecipuos, & principales percipit; non tamen quotidianas distributiones habet, nisi consuetudine obtentum esset, eas absenti ex iusta causa, vel ob utilitatem Ecclesiae dari, concl. 8. n. 37.

Absens per annum, nedum distributionibus, sed

etiam moderate fructibus privatur, & si periret abesse, beneficio privanduserit, concl. 8. n. 37. Sed talis beneficio privari non potest, nisi prius trina monitio praecedat, ac postea per sex menses fuerit expectatus, concl. 128. n. 189.

Et quando condemnari debet, altem citandus est per Edictum, sine per audientiam contradictarum, concl. 8. n. 40.

Sed excommunicandus si sit absens non citatur per edictum, neque per contradictas, quia citationes tali modo factae, non sufficiunt, sed bene tunc illius Procurator excommunicari potest, concl. 8. n. 40.

Absens per trina citationem est conueniendus, non autē per vna tantū peremptoriam, concl. 8. n. 41.

Absente malitiosè ille dicitur, qui in beneficio residere tenetur, concl. 8. n. 40.

Absens malitiosè, & sic dedit opera, non est vocandus ad faciendam electionem, & praesentationem; quemadmodum neq. etiam si esset in eadem Provincia, vel Diocesi, concl. 131. sub u. 13.

Absentes non sunt necessariò vocandi ex vi clausulae vacatis vocandis, concl. 8. n. 60. & concl. 125. n. 522.

Absentes à Capitulo non sunt necessariò ad capellandū in alienatione rei Ecclesiae, concl. 8. n. 304.

Absens legitimè non condemnatur in expensis, concl. 8. n. 30.

Contrarium habetur ibi n. 31.

Concorda, ut ibidem n. 32.

Et talis quis non dicitur, si tempus sit decursum propter distantiam loci, ad adendum residentiam, quia illud in absentia non computatur, concl. 8. n. 44.

Absentes quando, & quomodo sint vocandi in electione Episcopi, vel Abatis, vide concl. 1. n. 75. & concl. 131. n. 13.

Absentes vocati, & non expectati recuperare debent expensas itineris, concl. 1. n. 75.

Absentia, vel praesentia alterius ab allegante illam, est probanda, concl. 8. n. 46.

Fallit, si essemus in ijs, qui sunt eiusdem Civitatis, & loci, quia tunc praesentia praesumitur, concl. 8. num. 47.

Absentia, & ignorantia, quando excusent, vide concl. 50. n. 20. & seqq.

Absens pro laudabili, ac necessaria occasione à quocumq. defuncti potest, & publice vultuarius est, ut quis pro eo vellet testes audiat, c. 8. n. 48.

Absens, & impotens generare non potest, concl. 69. n. 36.

ABSENTI donatio fieri potest, Notario eius nomen stipulante, concl. 9. n. 1.

Et illa cum omnibus alijs, quorum interstipulatione Notarius acquiritur, & praesertim accedente Clausula camerale, quae in vetere habet stipulationem p. omnibus, quorum interstipulatione, c. 9. n. 2. & 3. Ius acquiritur accedente iuramento, quia illud de sua natura operatur, ut actio sine cessione acquiratur, concl. 9. n. 4.

Item ius acquiritur ex Instrumēto guarantigiano, vel obligatione Camerale continēte, ut ibi n. 5.

Sed illud ius acquiritur; dummodo illius ratificatio,

Et Materiarum .

tio, & acceptatio sublequatur, concl. 9. n. 6.
Absens, quādo agit ad effectum, vt eius, siue Dominus fuerit acquisitum, tunc est prius necessaria acceptatio, licet tamen dicta acceptatione nondum fecerit, nō possit amplius obligari penitus, & si iam promissio recedere, cōcl. 9. n. 7 & 8
Absenti, vt ius acquiratur, ea ratificatio, & acceptatio sufficit, quæ deductur ex sola illius scientia, atque alio actu positio, cōcl. 9. n. 10.
Absenti scientia presumitur, quādo veritas in his, quæ cōmodū, & utilitatē afferat, eaq; solis præsuppositionibus, & cōsideris probatur, cōcl. 9. n. 11.
Absentes non presumuntur informati de eorum affinitate. cōcl. 76. n. 17.
Absens presumitur ignarus, cōcl. 9. n. 12.
Absens, & infirmus non presumitur scire ea, quæ publicè fiunt in Ciuitate, cōcl. 9. n. 13.
Licet presumatur ignarus, tamē id nō procedit, vt potest, quādo matrimon. fuit clādelinē factū, quia tūc ex illo clādesino actu, ignorātia imperdimeti in cōiugibus nō presumitur, cōcl. 9. n. 15
Abisti beneficiū cōferri, & ad illud præstari ipse potest, & sufficit pro eius validitate, quod pollicea eius ratificatio sublequatur, cōcl. 9. n. 16.
Et illi animo potest acquiri per amicum, dūmodo pollicea acquisitionis ratificatio sublequatur, cōcl. 9. n. 20.
Absens ad beneficiū præstari, ac illud ei cōferri potest, cōcl. 9. n. 16.
Contrarium tamen tenent multi ibidem, nn. 17. & cōcl. 1. n. 152.
Concorda vt ibi n. 18., & cōcl. 9
Absens, quando fuit præsentatus examinari non debet, & præsentū, quādo esset notus habenti illum instituere, cōcl. 9. n. 19
Absens, vt legitime præsentetur, quæ requirantur cōcl. 9. n. 18.
Absentis fauore, quando apoca priuata probet. vide cōcl. 123. n. 12. & 22.
ABSOLVTIO ab excommunicatione solet peti in foro exteriori in duobus casibus, & primo quando offensā, siue contumacia est publica, secundo, quando est dubia, cōcl. 10. n. 1.
Declarandū, quando est dubia, tunc cautio debet præstari de stando iuri &c. ibidem.
Secus verō in foro confessorio, vbi nil aliud attenditur, nisi id, quod ipse poenitens de se cōfiteatur, & qualiter se accusat, cōcl. 10. n. 1.
Sed à censuris latis in Curia dari non solet, nisi prius parito Iudicio, cōcl. 10. n. 2.
Ite à censuris petita non datur, nisi præstita cautio de soluēda pensione ad omne mandatum Rotæ, cōcl. 10. n. 3.
Dari nō potest ex cōmunicatio ad instantiā partis in foro exteriori, sub pretextu impotētis, nisi de licētia partis, vel nisi illa citata eius impotētis probet coram eodem Iudice excommunicatore, cōcl. 10. n. 4.
Fallit tamen, vt ibi n. 5.
Et absoluti regulariter nō potest ex cōmunicatus per Confessariū in vim Bullæ Cruciatæ in foro pœnitētiā, parte, & Iudice inuocari, ne ordo Iudiciarius per turbetur cū scādalo, secus autē, si

Iudex lōge ab ex cōmunicato distaret, quia tūc posset impotētē absolueret, & cautione Iuratoria, si alterā meliōre dare nō poteret, c. 10. n. 6. 7
Item absoluti debet Iudex ex cōmunicatus ex eo, quia in Bullā in Cxna Diu incidit, & cōdesiatiua bona sequeltrando dūmodo deuiti satisfactiōnem offerat, etiam si id pars fieri remitteret, cōcl. 10. n. 8.
Et ea dari potest à Nuncio Apostolico ad tēpus, ob diuturnam absentiam, vel longam dilatiā Iudicis & excommunicatoris, cōcl. 10. n. 9.
Extende ibi n. 10.
Et quādo, & à quibus personis in vim Bullæ Cruciatæ dari possit ex cōmunicato, quoad forū interius, vide cōcl. 10. n. 11. cum seqq.
Absolutio ab excommunicatione à Rotā de stylo cōcedi solet, cū reuocētia, cū nō cognita causa in Fesuitaribus Natunitatis, & Reuere cōmuni Christi, cōcl. 10. num. 13.
Et quoad forū interius, quādo possit dari infirmo ex cōmunicato ab alio, quā ab eo, quoad soluere debebat, & quid postea absolutus tacere teneatur, postquā cōsuluerit, cōcl. 10. n. 19. 20.
Et quando leuicidum forum exterius dicatur absolutus vide ibidem n. 21.
Ite, quādo pro eo post mortē orari, ac missæ celebrari, nec non in loco sacro sepeliri possit, vide ibidem.
Et dari potest à legato de latere illi, qui cū grauitate lēdit, & ei iniuriā remittere valet, quoad forū interius, at scūs quoad illud exterius, cōcl. 10. n. 23.
Absolutio petita, quādo non parēthratu rē causā cognita, reintrusio fieri debet, cōcl. 10. n. 24.
Absolutio à censuris datur, vt causa apertius cognoscat, licet illa semper cōm cōspicienda, detur, cōcl. 10. num. 24.
A censuris cōcessa, irregularitē nō cōprehendit, cū irregularitas nō sit censura, cōcl. 10. n. 25.
A censuris nō datur, nisi cōhibito de eorum nullitate, siue iniuriā, cōcl. 10. n. 26. & vide c. 135. n. 89.
Item à censuris non datur, nisi dubium iuris, & facti probabile adsit, cōcl. 11. n. 27.
Secus verō, quādo illud adesset, quia tūc ea cōcederetur ad cautelā, tam ab illis latis ab homine quā ab Iure, quod enim quoc; procedit in illis per Symodalia statuta latis, cōcl. 10. n. 27.
Et quādo dubiū probabile dicatur, vide ibidem.
Absolute potest Episcopus suos subditos in sua Diocesi ab ōni suspēsiōe iuris, etiā sedi Apo stolice reseruata in foro interiori, dūmodo delictum in illo exteriori non fuerit deducit, cōcl. 10. n. 28.
Extende idem in irregularitate pari modo procedere ibidem n. 28.
Extende à procedere etiam in alijs sexdecim casibus, ibidem à n. 29. vsq; ad si.
Et illa, quando statim sit concedenda à censuris, siue postquam de eorum nullitate fuerit doctū, erit diutius quendum, vt ibidem, n. 52.
Sed vni concedēda venit ad cautelā, licet causā ex cōmunicationis non alleget, cōcl. 10. n. 53.
Erit impartida ei, qui eam petit allegando eam

Index Conclusionum,

fuisse iniuste latam; etiam si manifesta offensam non probetur; Item siue ea simpliciter, siue ad cautelam petatur, concl. 10. n. 54.

Est dāda petitiō et simpliciter, siue ad cautelā, licet solum opponatur exceptiōe manifeste iniustitiz, siue offensa in genere, concl. 10. n. 55.

Et illa ad cautelam est valde extraordinaria, & valde prejudicialis, ita ut pro ea impedienda instrumentum non sit recipiendū, nec cautio præstida venit, ut satisfactio euitetur, concl. 10. n. 56.

Fallit tamen, vt ibi n. 57.

Et illius petitiō ad cautelam fit in dubio, ob periculum communionis, vel lēSIONIS iniustitiz, conclus. 10. n. 58.

Absolutio ad cautelam, quomodo, quando, à quibus personis, & cum quibus clausulis concedatur, vide concl. 10. sub n. 58. remissive.

Et ad cautelam petita ab excommunicato, non est danda, nisi prius citata parte, iuret de prædā mandatis Ecclesiis, concl. 10. n. 59.

Extēde, vt ibi n. 60.

Absolutio ad cautelā petita, si alicui dā Saera Pœnitentiaria, siue ab alio Superiore cōmitteretur, tunc confessarius in foro pœnitentiali, non tenetur prædā requisita exigere; sed tunc sufficeret pœnitentem monere de satisfaciēdo debito, vel offensa, si apparuerit illum fuisse legitimē excommunicatum, concl. 10. n. 61.

Et ad cautelam dari solet excommunicato ab Auditore Rotæ de iſto, abſque quōd remittatur ad Ordinarium excommunicatum, concl. 10. num. 63.

Et illa dā censuris non nisi ab habente speciale mandatum peti potest, concl. 10. n. 64. & n. 68. & seqq.

Absolutionem Prior petere non potest pro Monachis, ac subditis suis absentibus abſque speciali mandato, concl. 10. n. 65.

Absolutio non impartitur nisi contrito, & petenti, concl. 10. n. 65.

Fallit tamen, & declara, vt ibi n. 66.

Et ea petita, si esset solum restricta, & ad aliquas particulares censuras limitata, omnem absolutionem à quibusvis censuris non comprehendit, concl. 10. n. 67.

Illam obtinens ab vna excommunicatione, ea alteram non contingit, neque auget, & propterea, quoad illam expressam subreptio non datur, concl. 10. n. 68.

Et ea vni cōcessa ad effectū dicēdi missam in vno loco, non intelligitur simpliciter, & inde fuisse concessa, quoad omnes locos concl. 10. n. 69.

Absolutus in vna parte, in altera censetur condemnatus, concl. 10. n. 70.

Et illam petens ab excommunicatione, non censetur fateri se excommunicatum, quia absolutio peti potest ad cautelam, concl. 10. n. 71.

Fallit tamen primo, quando in præcibus factum taliter narratur, ex quo verē excommunicatio eliceretur, concl. 10. n. 72.

Fallit quatuor modis, vt ibi n. 73. cum. seqq.

Et peti non potest, nisi ab eo speciale mandatum habente, concl. 10. n. 78.

Nec eo casu opus esset exprimere Instrumentū procuræ in supplicatione, concl. 10. n. 79.

Fallit in foro interiori, ubi mandatū procuræ ad absolutionē petendā nō est necessarium, quia cōfessio Sacramentalis non potest fieri, nisi per ipsū, concl. 10. n. 81.

Et petita ab habēte speciale mandatū, potest ea quoq; obtineri in diebus feriatis, cōcl. 10. n. 80.

Et eam petens simpliciter, non obid conualidat excommunicationem nullā, nec dicta petitiō retrahitur ad eam conualidandā, cōcl. 10. n. 82.

Et quando dicatur nullā, vide concl. 10. n. 83.

Et vt obtineatur, veluti mādātum debet esse speciale, ita etiam commissio debet esse specialis ad eam petendam ad cautelam, concl. 10. n. 84.

Item in quibus casibus sit petenda ad cautelam, vide concl. 10. n. 85.

Absolui quādo, & à quibus quis possit ab excommunicatione incurſa, ob violentas manus in Clericum, vide concl. 10. n. 100. cum seqq.

Et potest concedi dā Iudice dā quo, appellatione pendente, & præsertim, quando excommunicatus flaret in articulo mortis, concl. 10. n. 86.

Extēde procedere, vt ibi n. 86.

Declara, vt ibidem, d. n. 86.

Sed illam petēs dā Iudice dā quo debet esse cautus eam petere, ob periculum mortis non renūciādo appellationi, concl. 10. n. 86.

Absolvere potest Iudex Clericum etiā maiori excommunicatione innodatum, interdictū, aut suspensum constitutum in articulo mortis, abſque irregularitatis incurſu dā quibuslibet peccatis, concl. 10. n. 87.

Et illa semper censetur ab eo impetrata, ad cuius fauorem tendit, concl. 10. n. 88.

Fallit tamen iuxta stylum Rotæ, vt ibidem.

Extēde, vt ibi n. 89.

Contrarium ibidem.

Sed tenēdo opinionē secundā, Extēde, vt ibi n. 90.

Et præsumitur dā principali obtenta, quādo sæpius fuisse petita, vel saltem de eius ordine, quādo tunc pluralitas dispensationum omnem fraudis suspiciōem tollit, concl. 10. n. 92.

Item præsumitur dā principali obtēta ex illius vſu, & produciōne, quia produciē scripturā censetur fateri omnia in ea cōtēta, concl. 10. n. 92.

Et ea ab excommunicato petita excludit illius infirmitatē, etiā si absolutio fuerit dā petita, sed postea excommunicatus litteras absolutionis non receperit, cōcl. 10. n. 93. & ibi ratio assignatur.

Extēde multo magis procedere, ibi sub n. 94.

Fallit tamē, quādo quis per trienniu in excommunicatione stetit, quia tunc ad effectū euitandē infirmitatē nō videretur excusandus per tantū tempus, imō tunc se suspēdum de hæresi ostenderet, concl. 10. n. 96.

Absolutio dā censuris in vna Bulla cruciatæ suffragatur, quoad validitatem impetrationis beneficii Ecclesiastici, concl. 10. n. 7.

Et illa a censuris non soluentem pensionem datur sub pretextu paupertatis, si tamen ea fuerit probata, & non aliis, concl. 10. n. 95.

Absolutio an detur ab hæresi occulta, vel dā facultate

Et Materiarum.

tate denunciandi complicitem hæresis. vide. concl. 1. n. 69.

Be in foro exteriori à censuris datur sub certis ceremoniis, & primo excommunicatus iurat servare mandata Ecclesie, quæ sibi fiunt, secundò, quod parti satisfaciatur, si debitum aut contumacia est manifesta, tertio absolutio datur, cum recitatione Psalmi Miserere, cum percussione super humeros, virga, fune, aut flagellis, cum certis versibus, & orationibus. concl. 10. n. 97.

Extende, quòd si Index eam formam non servet, sed solù verbo absolueret peccaret, sed venialiter, remoto tamen contemptu, & scandalo, licet tunc absolutio valeret. concl. 10. n. 98.

Absolutionem petens ab excommunicatione in libello, an ipsam excommunicationem probet vide concl. 165. n. 755. & seqq.

Absolutio illius, qui offendit Clericum, quando sit dauda ab Episcopo, siue à Papa. vide in. concl. 10. n. 100. cum seqq.

Absolutus ab excommunicatione ordines, & beneficia recipere potest, si nullà irregularitatem contraxit. concl. 124. sub n. 27.

ABSOLVTIO à iuramento super aliquo contractu practito, in primis, & ante omnia est obtinenda ab eo, qui contra contractum iuratum venire intendat; aliis vti periturus à limine iudicii expelli possit, concl. 11. n. 12.

Et ea est obtinenda, etiam si quis enormem, seu enormissimam lesionem allegaret; nisi tamen de ea, per tres sententias conformes absque partis oppositione de periurio, constaret, concl. 11. n. 2. & ibi ratio assignatur.

Absolutio à iuramento, an sit petenda, quando quis petit reductionem ad arbitrium boni viri si in laudo iuramentum interuenit. vide conclus. 128. n. 89. & concl. 133 n. 31. cum seqq.

Absolutio non est petenda, quòd læsio enormissima fuisset detecta, concl. 11. n. 2. & 3. & ibi ratio assignatur.

Sed antequam de læsione cõflet, exceptio perinrii agere volenti obstat, concl. 11. n. 40.

Absolutio à iuramento est obtinenda ab eo, qui vult venire contra sententiam, siue alium in ius suu contractum aliis exceptio periurij obstatet, concl. 11. n. 5.

Absolutio à iuramento ad effectum agendi donec de læsione, vel alia iusta causa doceatur illius vires non enervat, concl. 11. sub. n. 4.

Est petenda ab eo, qui velit actui iuramento contravenire, & illud iuramentum esset à statuto reprobatum, vt si contractus sine certis solemnitatibus fuisset celebratus, concl. 11. n. 6.

Est obtinenda ab eo, qui allegaret defectum, eo consensu ex capite erroris, concl. 11. n. 7.

Est obtinenda ab eo, qui dolo aduersarij se fuisse deceptum alleget, qui dolo, nisi sit detectus persepetentiam, absolutio prædicta erit necessaria, concl. 11. n. 8. & ibi ratio assignatur.

Peti debet ab omnibus, & sic à minore, & muliere, etiam si allegarent solemnitates statuti in contractum fuisse omittas, concl. 11. n. 9.

Contrarium, ibi. n. 20

Concorda ibidem.

Est obtinenda ab eo, qui contractus simulationem allegat, cum ea exceptio aduersus instrumentum iuratum non obstat, nisi prius de ea obtenta sit absolutio, concl. 19. n. 11.

Eriam ab asseritorio, & promissorio debet peti à muliere, nec ei est deneganda; etiam si mendacia, & falsa iuraverit, concl. 11. num. 12.

Est necessaria etiam si ille, qui iuravit in iudicio mantentionis agat, concl. 11. n. 13.

Item est obtinenda ab eo, qui sit obligatus in forma Camere sine iuramento, cum illud virtualiter in venire habeat dicta obligatio, conclus. 11. n. 14.

Extende, vt ibi d. num. 14.

Item venit obtinenda ab Vniuersitate, & Collegio, quod tamen declaratur verum, quando illi, qui iurauerunt essent viui; at secus si essent mortui, & ratio est, quia facultas talis ad successores non transit, concl. 11. n. 15.

Sed non esset necessaria, quando periculum esset in mora, siue, quando necessitas immineret quia tunc quis posset propria auctoritate, absq; alia absoluteione contra iuramentum venire, concl. 11. n. 16.

Neque est petenda, quando Iudicis copia haberi non posset, concl. 11. n. 16.

Item non est necessaria, quando illud fuit practitum sub tacita conditione, quæ postea non fuit verificata, concl. 11. n. 17.

Non requiritur in dependentibus à meta voluntate iurantibus, quia tunc ille suo iuramento contravenire potest; licet tamen periurus efficiatur, concl. 11. n. 18.

Non est petenda, quando actus ex implemento non secuto impugnaretur, concl. 11. n. 19.

Absolutionem à iuramento non potest promittens, eam amplius consequi non valebit, conclus. 11. n. 20.

Cõtractu seruatur in Curia de stylo, cõcl. 11. n. 21

Concorda, vt ibi n. 22.

Prima opinio magis placet auctori ibidem n. 21.

Rursus concordat, vt ibi n. 23.

Absolutio simplex à iuramento non sufficit, quando ad sunt plura iuramenta; sed tot requiruntur absoluteiones, quot sunt obstacula, & sic specifica absolutio ab omniibus erit petenda, concl. 11. n. 24.

Et quando petitur ab incerto perituro, tunc est necessaria partis citatio, concl. 11. n. 25.

Non conceditur in Curia Ecclesiastica Neapolitana, nisi ad minus viginti dies solutionis persierit, & si pet inaduerentiam dicta absolutio concedatur, suum effectum non operatur, concl. 11. n. 25.

Est impetrata à iuramento post ipsum termini impetranti non suffragatur, concl. 11. num. 25.

Absolutiones tot requiruntur specificæ, quot sunt iuramenta, adeò, vt neque pet relatione ad Instrumenta peticio sufficeret, & ratio est, quia ex fine vnius absoluteionis oritur origo petitionis alterius, concl. 11. n. 28.

Index Conclusionum,

Absolutio ab excommunicatione, vel à Iuramento, aut ab vna censura alteram non contingit, nec minis vna aliam auget, & ideo quoad expressam nulla subreptio considerari potest, conclus. 11. n. 29.

Imò etiam si petatur ad effectum agendi tantum, non tamen eam petere sufficeret, per relationem ad Instrumentum, quia specificè ea petenda venit, conclus. 11. n. 30.

Extende quòd neque sufficeret etiam si per relationem ad contrarium peteretur, conclus. 11. num. 29.

Contrarium nempe eam sufficere tali modo factam ibidem, num. 31.

Concorda, vt ibi n. 32. & 33.

Concorda iterum ibidem, num. 34. & 35.

Et tenendo dictam secundam opinionem extendere eam nouem modis procedere, vt ibi n. 36. cum seqq.

Suffragatur si fuerit petita coram Illustrissimo Urbis Vicario; sed postea ab eius Vicegerente concessa, quia illud dicitur idem Tribunal, & propterea tam ab vno, quam ab alio omnia expediri possunt, conclus. 11. n. 47.

Sub extendit id eò magis procedere, vt ibidem.

Et, quando petitur ad effectum agendi citatione partis non requiritur, conclus. 11. n. 48.

Extende eò magis procedere, vt ibi n. 49.

Sub extendit ibi n. 50.

Declara, vt ibi n. 51.

Sed si detegatur subreptitia, vel obreptitia, tunc ipsa iure sit nulla, conclus. 11. n. 52.

Et huiusmodi cognitio, an scilicet absolutio fuerit subreptitia, vel obreptitia obtineat potest etiam ad iudicem seculari spectare, quando tamen de ea iudex Ecclesiasticus non cognouit, conclus. 11. num. 53.

Contrarium, vt ibi n. 54.

Concorda, vt ibi num. 55.

Extende hanc secundam opinionem eò magis procedere, ibi num. 56.

Et ea non datur, nisi prius ea fuerit obtenta à perituro, cum quis non mereatur absolutionem, à Iuramento, postquam illi contrahent, conclus. 11. n. 57.

Sed ea à perituro nò nisi à summo Pontifice dari potest, ibidem in fine.

Et quando petitur ad effectum rescindendi, tunc citatio partis est necessaria, conclus. 11. n. 58. 59. & 72.

Item, ad effectum agendi, absque citatione partis non datur, quando obligatio Cameralis adest, conclus. 11. n. 59.

Contrarium licet hodie de stylo seruetur in Curia ibidem.

Concorda distinguendo, vt ibidem dicto n. 59. cum seqq.

Et talis absolutio Iuramenti vires, & robur non tollit, sed solum habilitat absolutum ad comparandum, aline metu perituri, conclus. 11. n. 65. & 68.

Contra iur. ibi n. 67.

Concorda, vt ibi num. 68. & 69.

Et illa quæ impedit effectum Iuramenti ea est

quæ datur ad effectum causæ, vel ad probationem in causa, ad videndum an scilicet illud dolo, vel metù, ac nimia reuerentia Iurantis fuerit præstatum ibidem, n. 68. & 69.

Et data à Iuramento ad effectum agendi tantum, ius partibus præferunt, conclus. 11. n. 69.

Et in qualibet parte iudicii de ea opponi potest, vt ibidem.

Et potest quoque peti coram eo Episcopo illius loci, ubi interpositum fuit Iuramentum, sed nò coram eo creditoris, conclus. 11. n. 71.

Et quando petitur ab Episcopo super aliquo contractu apposito, poterit eo casu Episcopus super tota causa cognoscere, conclus. 11. n. 73.

Licet regulariter illud Iudicium coram Iudice laico intenteur, non obstante, quòd absolutio fuerit obtenta coram Iudice Ecclesiastico, conclus. 11. n. 74.

Absolutionis nullitas, ad hoc, vt euitetur opus est facere mentionem de pendentia liti, quando iam fuisset contestata, alias ea vt obreptitia ipso iure esset nulla, conclus. 11. n. 76.

Et illius petendæ necessitas non transit ad hæredes Iurantem, cum nemo animam alterius illaqueare possit, quod tamen intellige verum, quoad effectum perituri, at secus, quoad obligationem à Iuramento inductam; quo casu, etiam ad hæredes hereditum transit, conclus. 11. n. 77.

Extende ibi num. 78.

Et quidò possit impediri sub pretextu subreptionis vide in concl. 44. n. 29.

Sufficit, quòd fuerit petita ante motam litem civilem, quia si postea ea criminalis fieret, tunc absolutio in criminali non est amplius necessaria, quod tamen declara verum; si in eo esset reus, & sic, quòdò inuitus cogere tur ad Iudiciū, at secus si ille esset actor originarius, conclus. 11. n. 79.

Item, sufficit, quòd sit petita per annum antea motam litem, quia eo modo suffragatur, nec ob defectum citationis impediri poterit, conclus. 11. num. 80.

Absolvere in dubio potius debemus nocentem, quàm innocentem condemnare, conclus. 80. n. 4. conclus. 89. n. 309. conclus. 143. sub num. 63. & conclus. 148. num. 236.

Absolutio ab expensis intelligitur de illis iudicialibus, nò autem de illis iure actionis debitis, conclus. 128. num. 151.

Absolutus ab expensis, quatenus sententia acquiescat si appellat condemnatus censetur, conclus. 128. num. 158. & plura vide in Verbo Expensæ.

Absolutio ab obseruatione iudicii est euitanda tantum ligantibus dispendiosa, conclus. 128. sub n. 383. & ibi multa in materia.

ABSOLVTVS semel amplius accusari, & vexari non potest, & ratio est, quia diuina Clementia post dimissa peccata ad vitionem redire non paritur, neque Deus bis iudicat in ipsam, conclus. 12. n. 1.

Ampla tribus modis ibi a. 2. & seqq.

Sub ampla, ibi n. 5.

Fallit tamen, ibi n. 6.

Absolutus siue condemnatus in loco perpetrati delicti an possit iterum inquiri, vel molestari in loco originis, & e contra, vide cōcl. 12. n. 7. & seqq.

Absolvere non potest Princeps, nisi prius concordata parte, concl. 12. n. 26.

Extende quinque modis, vt ibi num. 27. & seqq.

Fallit tamen quinque modis ibi n. 31. cum seqq.

Absoluto malefactorē censetur etiam absolutus mandataris, quando reus absoluitur super facto, vt pnt si fuisset pronuntiatum delictum, non fuisse commissum, secus verò si fuisset dictum soluta, quod reus non fuerit in culpa, & sic super iure tantum, quia tunc, ex eo non excluderetur, quia mandans illud alio modo potuerit perpetrare, concl. 12. n. 37.

Contrarium tenet Ricard. Malumb. ibidē, n. 38.

Concorda, quod vna opinio procedat in Civilī, altera verò in criminali ibidem, n. 39.

AB S V R D V M est euitandum, & absurdum diceretur, si consuetudo extaret de extraneo instituendo, concl. 13. n. 1.

Et tale etiā dicitur, si minus relinquantur feminis pro ingressu Monasterii, quā pro matrimonio carnali, quia illud est altero nobilius ratione spiritualitatis, concl. 13. n. 2.

Item tale illud dicitur, quod est contra intentionem agendis, concl. 13. n. 3.

Et vt non inducatur omnis interpretatio est faciendā, concl. 13. n. 4.

Quod quidē extēde procedere, etiam si à proprietate verborum, & à regulis iuris recederetur, concl. 13. n. 5. & concl. 42. n. 95.

Illudquē est euitandum in colligenda mente testatoris, concl. 13. n. 6.

AB V N D A R E in cautela nunquam nocet, neque actū vitiat, & cōcl. 14. n. 1. concl. 128. n. 508.

Abundare in cautela dicitur ludeo, si in sententia filios infantes, vñā cum eorum patre condēnet, concl. 14. n. 1.

Abundare in cautela dicitur ille, qui in impositione census obligat vnam rem, & postea omnes aliās, ex abundantia, concl. 14. n. 2.

Item, abundare in cautela dicitur, si in examine alicuius ad aliquod beneficium adhibeantur examinatores non idonei, vltra numerum à Consilio Tridentino præsūm, concl. 14. n. 3.

Abundās in cautela adhibēdo plures quā septē testes testamentū vitare non facit, si inter illos aliqui reperiuntur, qui aliquo morbo laborant si tamen septem idonei reperiuntur, concl. 14. n. 4.

Abundās in cautela, veluti apponendo viginti testes, in testamento, tamē in illius reuocatione septem sufficerent, concl. 14. n. 6.

Abundās quis in cautela, vñ potē faciendo sub scribere testes in aliqua scriptura publica, non ob id tamen ille faciet eam effici priuatam, concl. 14. n. 7.

AC C E P T A T I O. beneficii nū aliud est, quā quidam animi declaratio, vel gratiæ subexequatio, quæ per quemcūq; actum inducitur, conclus. 15. n. 1.

Et eo ipso, quod est inducta, tunc statim inducitur

gratiæ consumptio ibi n. 2.

Probat̃ur tām per nouam promissionem, quā, etiam ex narratiua, quæ confecti nocet, ibi n. 3.

Etiā si sit facta coram Amicis, nihilominus est sufficiens gratiam consumere, in tantum quod expectans amplius variare non possit, ibi n. 4.

Potest fieri, etiam ex conicecturis, & adminiculis ita, vt ipsi concurrentibus consumptio gratiæ facta dicatur, ibi n. 5.

Item est quedam mentis, & voluntatis declaratio, quæ propterea tacita esse potest ibidem.

Sufficit, quod fuerit facta ad motum, veluti se beneficio immiscendo, siue eiusdem possessioni inherendo ibidem.

Fieri potest coram Notario, & tunc ea vim provisionis habet, nec propterea illa potest appellari minor provisio altera, quæ sit per præsentationem literarum ibi n. 6.

Licet nulla, sed scienter facta gratiam consumere facit ibi n. 7.

Contrarium ibi n. 8.

Necque facit expirare gratiam, si ius in beneficio acceptato acceptanti non competeat, quod procedit etiam, si in acceptance prorelatio adesset, vel non adesset, & tunc acceptanti non creditur, sed debet altero modo apparere, quod ius alteri competat ibidem.

Et acceptans beneficiū vigore expectatiuæ, quod non poterat acceptare gratiam consumit, si statim, quod sciuit in mora dimittendi remansit, ibi num. 9.

Acceptans beneficium, tunc temporis sub alio possessionem, eo casu tenetur gratiam probare illud sub gratia cadere, ibi num. 10.

Contrarium, ibi n. 11.

Concorda, ibi n. 12.

AC C E P T A T I O. semper presumitur valida, ita, vt ex hac presumptione omnis probandi contrariū transferatur in aduersarium, ibi n. 13.

Contrarium licet dicatur ibidem, ex ea ratione quia non est conueniens, quod possessor ex presumptionibus à beneficio sit eiciendus.

Acceptatio, nedum presumitur in tempore facta, sed etiam ex causa magis vili, bi n. 14. & 15.

Ex ēde procedere duobus modis, ibi n. 16. & 17.

Fallit tamen, ibi n. 18.

Sed regulariter obitus presumitur præcessisse ad effectum excludendi gratiam secundū concl. 15. num. 19.

Subextēde, ibi n. 20.

Et illa in genere, & in specie simul, cum eisdem Notario, & testibus eadem die fieri potest, conclus. 15. n. 21.

Licet tamen in Curia in genere, sed non in specie fieri soleat, ibi n. 22.

Acceptationes fieri solent in Curia in genere, etiam non expressis, nec Diocesani, nec nominibus beneficiorum, sed ea postmodum, etiam post lapsum decem annorum deduci possunt ad speciem, immò Notarij dant etiam Instrumenta ad speciem, ibi n. 23.

Acceptare possunt præfentes in Curia beneficia, vacantia extra dictam Curiam in genere, & postea

Index Conclusionum;

postea habita notitia vacationis possunt declarare in specie, ibi n. 24.

Et licet non possit acceptare habens terminum mensis ante vacationem; tamen si illud habes sine tempore potest acceptare primum vacaturum in genere, concl. 15. n. 25.

Fallit duobus modis, vt ibi n. 26. & 28.

Concorda, vt ibi num. 27.

Acceptatio, & promissio facta ante expeditionem litterarum valet, quia littere ad probationem requiruntur; non autem ad illius subsistentiam ibi num. 29.

Item illa ante purificationem gratia valet; si tamen ea intra mensem postea purificetur. vt ibi num. 30.

Sed ante vacationem fieri non potest. ibi n. 31.

Et si fuerit nulliter facta, potest tamen acceptans variare, & illud sibi non debitum dimittere, & aliud sibi debitum acceptare. ibi n. 32.

Acceptans beneficium credens per obitum vacare, cum reuera alio modo vacaret, siue gratia prauiicare non dicitur. ibi n. 33.

Et talis acceptans, etiam si contra eum sententia feratur, a qua non appellat, non impeditur tamen secundum acceptare; at secus si appellaret. ibi num. 34.

Imò acceptans beneficium, si notoriè constet ius in eo non habere, tunc absquequò declarationem expectet, aliud acceptare potest. ibi num. 35.

Et si ab executore non provideatur in fra mensem, non per hoc acceptatio euascent, quia nullum tempus est executori praescriptum, ibi n. 36.

Acceptatio sufficit probare beneficium ante acceptationem vacare, licet testes tempus vacationis non dicant. ibi n. 37.

Acceptatio ante euentu conditionis, & sic ante purificationem gratia valet, si infra mensem conditio, siue gratia postea purificetur, vel intus deliberatis datione, pendente optione eius, cui legata est seruorum optio, quae valet in euentum, quòd ille non optetur. ibi n. 38.

Et ea tribuit ius ad rem. ibi n. 39.

Acceptare potest beneficium excommunicatus, matrimonium contrahere, & similia facere, quae sunt facti; At secus in his quae sunt iuris, & ob id prouisionis non est capax, cum ea sit iuris. ibi num. 40.

Acceptatio ius non tribuit taliter acceptanti, vt propterea sit necesse de ea mentionem fieri à tertio à Papa promisso. ibi n. 41.

Et ea certi beneficii valet, etiam si erretur in nomine; per quem illud vacat; & ratio est, quia potius debet considerari vacatio, quàm modus. ibi n. 42.

Extende, vt ibi d. num. 42.

Declarat ibidem.

Imò valet, etiam si mensis non fuerit appositus, & tunc acceptatio generalis de prima, vel secunda, vel tertia prae-benda valeret. ibi n. 43.

Fallit iuxta modernam formam gratiarum, vt mox dicitur sub n. 45.

Et fieri potest per inhabilem, & excommunica-

tum; sed non per procuratorem excommunicatum, & id ob periculum communionis. ibi num. 44.

Et facta de primo, vel secundo beneficio vacaturo, ad hoc, vt valeat, quomodo sit faciendū, vide ibi n. 45.

Acceptare potest expectans beneficium primò vacaturum in aliqua Ecclesia, licet ad cuiusvis collationem, institutionem, siue electionem pertineat; dummodo in dicta Ecclesia existat. ibi num. 46.

Acceptans beneficium, si post illius acceptationem diceret, quòd illud in sua gratia non cadebat, ei credendum non est, quia cum illud acceptauerit praesumitur, quòd in eius gratia caderet, & propterea illi acceptanti probatio incumbit, ibi n. 47.

Acceptatio facta de beneficio per habentem minus decretum infra mensem, infra quem habes decretum maius acceptare poterat, est nulla. ibi n. 48.

Acceptatio, quando à principio est nulla, & ex post facto reuocalescere non potest. ibi n. 49.

Acceptatio primi data, si licet reddatur inutilis, tamen praestat impedimentum secundo. ibi n. 50.

Fallit tamen, vt ibi n. 51.

Acceptatio est nulla, quòd fiat per expectantem Apostolicum, si tempore, quo acceptat legitime Sacerdotij ætatis non reperiatur, quia illi, iuxta iuris dispositionem, beneficium non confertur, concl. 15. n. 52.

Contrarium ibi n. 53.

Extende secundam opinionem tanto magis procedere, vt ibi n. 55.

Et illa facta à paupere ante purificationem gratia, quae non purificetur infra mensem, non valet, licet secus si gratia ferret in forma dignum concl. 15. n. 56.

Et ea, quae sit per Procuratorem, includit etiam possessionis capturam, nec non omnium iurum, & prae-heminentiarum, concl. 15. n. 58.

Quod tamen declaratur verum, quando mandatum ad acceptandum esset speciale, concl. 15. n. 59.

Et facta eodem tempore per diuersos Procuratores de diuersis beneficiis nomine alicuius, tunc ea fortiori debet effectū in beneficio maiori, concl. 15. n. 59.

Sed quando fieri possit per coniunctam personam, etiam sine mandato, vide concl. 15. n. 60.

Et facta ab habente speciale mandatum ad acceptandum beneficium certi valoris, si vnum minoris valoris acceptat, ea Domino non nocebit, concl. 15. n. 61.

Fallit tamen vt ibidem.

ACCEPTATIO facta de primo beneficio, eo dimisso, potest acceptare secundum, quando notoriè constaret in eo nullum ius habere, etiam non expectata sententia; quia acceptanti inutiliter, non prohibetur iterum acceptare, concl. 16. n. 1.

Acceptare potest beneficium secundum ille, qui habet facultatem acceptandi infra certum terminum, & potest dimittere primum, etiam sine causa,

Et Materialium.

causa; at secus, quando terminus appositus non fuisse, quia tunc id facere non potest, concl. 16. num. 2.

Fallit tamen ibi num. 3.

Extende ibi num. 4.

Declara tamen ibi num. 5.

Acceptatio secunda, quando non est bona, an acceptans possit reducere ad primam, vide conclus. 16. num. 5. & 6.

Acceptans, quando habet novam provisionem, potest capere beneficium, absque publicatione, & tunc nova provisio, non autem expectatiua canonizanda venit, concl. 16. n. 7.

Sed ad cautelam habens novam provisionem debet, & acceptationem, & provisionem publicare, concl. 16. n. 8.

Quando obtinuit sibi bis provideri de eodem beneficio diversis temporibus, tunc trimestre datum ad publicandum currit a die primæ, & non secundæ provisionis, concl. 16. n. 9.

Et si exceßerit taxam literarum Apostolicarum in acceptatione facta plurium beneficiorum, tamen acceptatio valebit, quoad primum, secundum, & tertium, quæ taxam non excedant concl. 16. n. 10.

Non potest expectare beneficium intra tempus illorum quatuor mensium ordinariorum dede vacante, & ratio est, quia collatio beneficiorum, dicitur fructus Episcopatus, concl. 16. n. 11.

Et dum intra mensem datum ad acceptandum, vult acceptare, tunc manus ordinarij ligatz censetur, concl. 16. n. 12.

Acceptantes possunt quandoenq; acceptare, dummodo infra mensem acceptent, quod declaratur verum, quando litteræ sunt expeditæ, at secus ante earum expeditionem, concl. 16. n. 13.

Acceptans, postquam unum beneficium, post vacationem impetrauerit, non poterit inde collatio declarari, veluti quoque dicitur de impetrante Apostolico, contra quem, post impetrationem litteræ expediti non possunt, licet secus inter expectantes, concl. 16. n. 14.

Acceptatio prior facta ab uno ex expectantibus in vim gratiæ expectatiuæ, in qua dabatur mensis ad expectandum, facit eum diligentem, & altero similem expectatiuam habente, conclus. 16. num. 15.

Declara, quod licet cap. duobus de rescript. loquatur de ea diligentia in presentatione litterarum, tamen intelligitur etiam habere locum, in acceptatione facta infra mensem, conclus. 16. num. 16.

Et valet etiam litteris non expeditis vigore mandati de providendo, cum sola supplicatione, etiam si essent reuocatz gratiæ expectatiuæ, quod intelligitur verum, quando essent quoque reuocatz regulæ, concl. 16. n. 17.

Acceptans contenta in Instrumento, vel nisi censetur etiam se obligare ad omnia, quæ in dicto Instrumento enuntiativè narrata fuere; ita quoque dicitur de acceptante beneficium pensionem gravatum, ad quam ille se obligare quoque censetur, concl. 16. n. 18.

Item acceptans mandatum videtur se adstringere ad omnia in dicto mandato contenta, concl. 16. num. 19.

Idem dicitur de acceptante ius aliquod, sine aliquâ provisionem factâ, quia tunc ille censetur illud ius acceptare cum omnibus conditionibus apposis, & omnibus in provisione contentis, concl. 16. n. 20.

ACCEPTATIO donationis est fienda, & ea acceptata presumitur, per mandatum factum de illam acceptando, concl. 17. n. 1.

Extende primo idem procedere in confessione, cuius acceptatio est necessaria, & ea non acceptata consentienti non nocet ibidem.

Extende secundo procedere in conpromisso, & ob id illud currere non incipit, nisi a die acceptationis ibidem sub n. 1.

Extende tertio dictam acceptationem in pace esse necessariam, quia ea non prodest, nisi licet acceptata, concl. 17. n. 2.

Extende quarto, quod ea in stipulatione à Notario facta sit necessaria, concl. 17. sub n. 1.

Et censetur facta iuxta qualitatem actus acceptati, concl. 17. sub n. 1.

Et illa contrahentium semper censetur cum sua qualitate facta, concl. 17. n. 2.

Non datur, nisi eum suo onere, etiam si acceptans illud onus ignorasset, concl. 17. n. 3.

Fieri debet in totum, non autem in parte, & partibus, concl. 17. n. 4.

Item acceptatio alicuius dispositionis fieri non potest, nisi cum sua limitatione, concl. 17. n. 5.

Et facit ius acquirere cum sua causa, & non aliter, concl. 17. n. 6.

Acceptata si fuerit per aliquem confessio ea amplius reuocari non potest, ob ius illi quasitum, concl. 17. n. 7.

Sed non est necessaria in donatione pio loco facta, quæ valet, absque quod acceptetur, concl. 17. sub num. 7.

Item non est necessaria in donatione, siue alia, concessione facta à Principe, si tamen ea ex Privilegio concedatur; at secus si in vim contractus fiat, concl. 17. sub n. 7.

Acceptatio gratiæ, etiam motu proprio ad partem instantiam facta, nil operatur stante illius nullitate, concl. 17. n. 8.

Et talis acceptatio, quando semel fuit valide facta, tunc ea amplius non, neque in primum statum reduci potest, concl. 17. n. 9.

Quod tamen declaratur verum, ut ibi n. 13. & 14. Cum consensu facta operatur, si adsit pactum de eo non reuocando, quod ille et consensus amplius reuocari non possit, nec minus illi, nisi in manibus gratiam concedentis renunciari, concl. 17. n. 11.

Donationis antequam sit facta, dicta donatio reuocari non potest, quando ea absens fiat, concl. 17. n. 12. Contrarium, ibidem n. 13.

Et talis acceptatio donationis absenti facta fieri non potest in præiudicium illius, cui fuit ius quæsitum titulo singulari, at secus si titulo vniuersali, concl. 17. n. 14.

Fallit

Index Conclusionum,

Fallit, vt ibi num. 15.
 Confessionis facta in Iudicio cum suis qualitatibus, & in eum fieri debet, concl. 17. n. 16.
Fallit vt ibi num. 17.
 Extende duobus modis, vt ibi n. 18. & 19.
 Sententia, quæ oritur ex compositione facta cum filio, ad affectum se redimendi à vexationibus, debet intelligi, reuera illa qualitate metus carceris, & vexationum; & non aliis, conclus. 17. num. 26.
Fallit tamen, vt ibi n. 27.
 Facere præsumitur de his, quæ utilitatem afferunt veluti & contra succedit, concl. 17. n. 24.
 Sententia iniuste non præsumitur, nisi virgites coniecturæ concurrerent, concl. 17. n. 28. & 35.
 Sententia nulla, siue laudi nulli fulminetur in vim pacis, concl. 133. sub n. 111.
 De usufructu facta, non facit renunciare illi qualitati legitimam petendi, concl. 17. n. 30.
Limita, vt ibi n. 31.
 Contrarium ibi n. 32.
 Quæ sit alicuius laudi, licet non teneat, ex eo, quia laudum esset nullum; tamen in vim pacis fulminetur, concl. 17. n. 33.
 Contrarium tamen, vt ibi n. 34.
 Et hanc secundam opinionem eò magis extendere procedere, vt ibi n. 30.
 Acceptans legatum censetur approbare testamentum, ita vt illud amplius reuocare non possit, siue scilicet, siue ignoranter illud receperit, concl. 17. n. 37.
 Contrarium, vt ibi n. 38.
 Et hanc secundam opinionem extendere duobus modis procedere, vt ibi n. 39. & seqq.
Fallit tamen, vt ibi n. 40.
 Acceptans testamentum per eius usum, hæreditatem adiuuasse censetur, concl. 17. n. 43.
 Acceptatione semel secuta alicuius actus, amplius illius reprobatio non datur, etiam in alia causa, & inter diuersas personas, concl. 17. n. 44.
 Acceptatio adeò est potens, vt etiam omnibus absentibus prosit, quod tamen declara verum, si actus principaliter ad declarandam agentis voluntatem tenderet; at secus si tenderet ad se obligandù, quia tunc presentia illius, cui obligatio acquiritur, erit necessaria, concl. 17. n. 45.
 Sed illa testamenti ab hærede ignoratè facta, non præiudicat, quoad ius illud impugnandi, conclus. 17. n. 46.
Fallit tamè, vt ibi n. 48. & 55. vbi ratio assignatur
 Et ab vno facta alijs non nocet, concl. 17. n. 49.
 Extende procedere etiam, respectu eiusdem personæ acceptantis, quoad alia non acceptata, concl. 17. num. 51.
 Item nunquam extenditur ad alterata, præter apocam, concl. 17. nu. 51.
 Et ea alicuius donationis facta ab vno ex donatorijs, alteri cõdonatario prodest, veluti & conuerso procedit, licet, quando vnus ex illis donationem remitteret, quia tunc illa remissio alteri cõdonatario non noceret, concl. 17. n. 52.
 Acceptationis forma, quando est tradita, si ea non sequetur actus acceptatus redditur nullus,

concl. 17. num. 52.
 Secus autem, si ea non fuerit tradita, quia tunc sufficit quomodo cumq; de acceptatione apparere, ibidem num. 49. & 52.
 Acceptatio actus utilitatem afferentis, ex sola scientia præsumitur, concl. 17. n. 53.
 Item præsumitur in eo, qui estimationem factam non improbat, vel ab ea per eum appellatum non fuisse, & per plures annos non reclamasset, concl. 17. n. 54.
 Et nunquam refertur ad id, per quod aliqua iuris remissio inducatur, sed tunc certa, & indubitata scientia illius, quod approbari debet, tam iuris, quam facti cum omnibus suis qualitatibus, & circumstantijs requiritur, concl. 17. n. 55.
 Extende, vt ibi num. 56.
 Acceptatio facta censetur de deposito, quando per creditorem sibi illud consignari instetur, concl. 17. n. 57.
 Acceptoris ius nunquam dicitur resolutum, nisi prius illud datoris, & venditoris resoluitur, concl. 17. n. 58.
 Acceptatio literarum cambij, quando indubitanter censetur, & quid operetur, vide conclus. 17. d. num. 59. vbi que ad fin.
ACCEPTILATIO est confessio de recepto, quæ veram numerationem non probat, conclus. 18. num. 1.
 Et dicitur facta solutio ibidem.
 Et vni facta potest, ex pacto fieri, vt alteri non prosit, at secus si simpliciter fieret, quia tunc acceptatio vni facta alteri correo prodest, conclus. 18. nu. 3.
 Declara vt ibi nu. 4.
 Sed si fuerit facta in parte, non inducit nonationem in altera, concl. 18. n. 5.
 Et verè solutionem probat, si ea fuerit facta præsentem Notario de reali, & actuali numeratione fidem faciente, vt si diceret actualiter præsentem, soluente, & exbursante, concl. 18. n. 6.
 Contrarium tamen habetur ibidem n. 7.
 Concorda, vt ibi n. 8.
 Sed tenendo primam opinionem, extendere eam procedere, vt ibi n. 9.
 Contrarium tamen prædictis minime obstantibus, ibi n. 10.
 Acceptatio quomodo ab apoca differat, vide, concl. 133. n. 2.
 Acceptio personarum in lure non est facienda, concl. 87. n. 132.
 Acceptationes bonorum non sunt feudales, nisi eiusus triginta annorum fuerit lapsus, intra quod semper feudatarius illa bona, tanquam talia, dõfederit, concl. 94. n. 17.
 Naturales ad usufructuarium spectant, concl. 136 sub num. 14.
 Quæ verò sunt per alluvionem, illorum sunt qui prædicia coherentia habent, concl. 94. n. 3. & late in Verbo Alluvio.
ACCESSORIUM duplex est, & primum dicitur per viam necessitatis, quod à suo principali non potest separari, vt est ripa ad flumen; secundum verò, per viam inherentia, vt est legatum.

Et Materialium.

atum ad testamentum, quod potest ab institutione separari, absque testamenti corruptione, concl. 19. n. 1.

Accessoria obligatio, quando sustineatur non subsistente principali, vide conclus. 86. num. 27. cum pluribus seqq. & concl. 114. per tot, & in verbo fideiussio.

Accessoria principale non vestit, nec illi dat robur si illud de periculis sit inefficax, conclus. 167. sub num. 22.

Accessorium sequitur naturam sui principalis, ita ut vno extincto, aliud quoque cessare dicatur, conclus. 19. num. 2.

Et eatenus extinguatur, quatenus est extinctum, suum principale; vnde finita causa principali, censetur etiam finita causa incidens ad eam, siue sit finita causa per sententiam, siue per transactionem, concl. 19. n. 3.

Neque immutare potest naturam sui Principalis concl. 19. n. 4.

Extende, quod illud cesset, si Principale extinguatur, ibidem n. 5.

Debet sequi naturam sui Principalis, etiam si accessorius esset pretiosior, & Principali dignior, vnde gemma ad aurum, & ornamentum vestis, concl. 19. n. 7.

Et si illud cōcedatur, censetur etiam Principale concessum, à quo separari tamen non possit, concl. 19. n. 8.

Extende idē è conuerso procedere, ut ibidē, n. 9. Et nominatum censetur, quando fuit nominatum Principale, & idē forte principali nominata, censetur etiam nominata vsus, quæ sunt accessoriorum ad illam, concl. 19. n. 10.

Extinguitur, quando extinguatur Principale; Vnde extincto contractu, extinguatur etiam præcarium in eo appositum, concl. 19. n. 11.

Fallit tamen, ut ibi n. 13.

Accessoria tolluntur delicta, si Principale tollatur concl. 19. n. 13.

Et dispensatum censetur accessorius, quādo Principale fuit dispensatum, concl. 19. n. 14.

Et tale dicuntur fructus ad sortem; Vnde cōnectio facta de sorte habet etiam locum in fructibus, concl. 19. n. 15.

Non regulatur secundum naturam sui Principalis, quando sumus in materia odiosa, conclus. 19. num. 16.

Item non regulatur à suo Principali, vbi diuersa ratio vigeret, concl. 19. n. 17.

Non tollitur, licet Principale cesset; Vnde contractus iure præscriptionis, siue statuto sublato, non tollitur præcarium, concl. 19. n. 18.

Neque finitur sublato Principali in materia, quæ dimidi potest, ut cū in habitatione, conclus. 19. num. 19.

Non sequitur naturam sui Principalis, quando in accessorio fuerit facta particularis provisio, quia tunc dicta provisio derogat illi, quæ aut virtute iuris, vel verborum significatione videbatur inclusa, concl. 19. n. 20.

Item non sequitur naturam sui Principalis, quādo essentius in actibus, qui omnino suo Principali

non cohererent, sed potius significat Iuris translationem de vno in aliud accessorium, concl. 19. num. 21.

Neque etiam regulatur à suo Principali, quando vna vocatio in secunda dispositione contenta, esset magis ampla, quia tunc ea non potest dici cōsecutua ad primam, sed stat de periculis, absque vlla dependentia, concl. 19. n. 22.

ACCESSVS VS, & regressus in causis beneficiis dari solet, in quibus aliquando dubitari contingit, gratia potius contineat accessum, vel regressum, concl. 20. n. 1.

Et differt à regressu, quia accessus omnino dependet à futuro euentu, nec ius aliquod de præterito habet; regressus verò ille propriè dicitur, qui habet causam de præterito, quia ille non est noui tituli acquisitio; sed continuatio antiqui, concl. 20. n. 2. & 5.

Accessus, & regressus ad hoc, ut dicatur iustificatus, debet doceri de lite saltem de facto, si non constaret, Papam voluisse eam fieri de iure, concl. 20. n. 2.

Neque licet de facto, & de iure diceretur existere, si ea fuisset inchoata per Procuratorem, mandatum Procuratoris non habentem, ibidem, num. 2.

Et ad hoc, ut vni referretur, quid facere debeant cauti Procuratores, vide ibidem n. 2.

Accessus dicitur noua acquisitio de futuro, non autem de præterito ius accipiente; Regressus autem dicitur tituli antiqui continuatio, concl. 20. num. 3. & 5.

Accessum habere volens debet habilitationem, habere de tempore, quo accedere velit, siue purificatæ conditionis, veluti, quia dictis temporibus non esset fusiōsus, vel alia modo incapax, concl. 20. n. 3.

Et esset ipso iure nullus, si non fuisset facta mentio, quod ille ad cuius fauorem referuabitur morbo caduco laborabat, concl. 20. n. 4.

Accessus non est iudicandus; sed regressus, quando sit retractatio ad fauorem alicuius, quia scilicet cessione facta ad illius fauorem, cum ipse haberet ius de præterito, ob id dicitur esse regressus potius, quā accessus, concl. 20. n. 7.

Accessum debet habere ille, si in literis fuerit appositā illa clausula nempè, quod talis ad beneficium accedat vigore presentium; scilicet verò quando quis haberet titulum præcedentem, cum sola supplicatione, quia tunc regressus dicitur, concl. 20. n. 8.

Et in casu illius clausule, nempè quod talis accedat ad beneficium, non esset necessaria prioris tituli iustificatio, quia Papa per huiusmodi accessum videtur nonum titulum concedere, conclus. 20. n. 8.

Fallit tamen, si esset facta referuatio ex cessione literis non expeditis, quia tunc intraret decretum Fel. record. Gregorij XIII. qui vult, quod illo casu intelligatur referuatus ingressus, & accessus, non autem regressus, concl. 20. n. 9.

Extende, quod regressus sustineatur ex causa cessionis factis, etiam quod cedens bonum ius

Index Conclusionum,

non haberet; sed isto casu sufficeret, quod cedēs de aliquo titulo doceret, concl. 20. n. 10. & n. 11 assignatur ratio.

Et referuatur ad fauorem alicuius ad aliquam Ecclesiam, tunc affectionem illius Ecclesie nō inducit, & ratio est, quia accessus, & regressus dicuntur gratie, quæ fauorem certæ personæ respiciant, & non inducant affectionem, si non verificantur in personam eius cui dicitur gratia referuata fuisse, concl. 20. n. 12.

Et propterea isto casu non impeditur ordinarius, quominus eam in suo mense conferre possit. ibidem.

Fallit tamen, vt ibi n. 12.

Et referuatur minori quatuordecim annorum, ad aliquam Abbatiam, ex defectu ætatis erit ipso iure nullus, ex dispositione sacri Concilij Tridentini, quod requirit tempus 22. annorum, concl. 20. n. 13.

Ille dat ins ad rem, & non in re, cum sit noua acquisitio tituli, concl. 20. n. 14.

Et dicitur gratia conditionalis, quæ ante purificationem nihil ponit inesse, concl. 20. n. 14.

Accessus, regressus, & ingressus sub quibuscumque formis, & quibuscumque personis, & quomodocumque concessi fuerint sublati per Pium V. concl. 20. n. 15. & 16. vbi ratio assignatur.

Declara, vt ibi n. 17.

Et regreditur quibus modis desinere solebant, vide ibi n. 18.

A C C E S S V S, quando tutus non datur ad aliquem locum, ubi incursum hostium, tunc sufficit, quod citatio fiat in loco insigni vicino, licet non viciniore, concl. 21. n. 1. & 2.

Et quando excusetur appellando coram Iudice loci suspecti, vide concl. 128. sub n. 555.

Et ille potest probari per testes dicentes credere non esse tutum aliquem in dicto loco citato, concl. 21. n. 1.

Exinde, vt ibi n. 1. & 3, vbi assignatur ratio.

Exinde dictam citationem in aliquo insigni loco factam valere, etiam si Iudex decreuisset, quod citationes in aliqua particulari Ciuitate, siue loco assignentur, concl. 21. n. 4.

Et semel in prima Instantia probatus, etiam pro commissionem executorialiter inferuit, nisi tamen Iudici constaret causam metus testare, quia tunc illud non sufficeret, concl. 21. n. 5.

Fallit tamen in accessu non tuto probato contra vnum, quia non probat, quo ad alios vigore Clausule (Omnes alios &c.) quia de metu vnus non inferitur ad alium, alios vnus puniatur pro alio, quod inconueniens esset, cum poena suos audientes egredi non debeat, concl. 21. n. 6.

Et ad hoc, vt dicatur nō tutus sufficit metum inferre consanguineo, vel familiari, concl. 21. n. 7.

Tutus, quando in aliquo loco non datur, tunc sufficit, quod eius sitet dimissa copia, & ad valas Ecclesie, ad hoc, vt pro vero contumace habeatur, etiam si citatio alijs debuisset esse personalis, concl. 21. n. 8.

Tutus si partu adimatur, tunc illi succurritur

Iuris remedio, per viam incriminationis factæ per edictum, concl. 21. n. 9.

Sed, quando tutus non datur, tunc protestatio, & intimatio procuratori facta non sufficit, ad faciendum aliquem desistere à perceptione pensionis, siue ad illam dimitteendam, sed ea debet fieri principali, concl. 21. n. 10.

Et quando tutus non datur in aliquo Iudicio alicui principali, tunc eidem licebit Procuratorem reuocare, concl. 21. n. 11.

Et ratio est, quia in Iudiciis accessus tutus esse debet ibidem.

Fallit tamen, vt ibi n. 11.

Exinde vt ibidem.

Sed licet ille tutus non detur, non ob id tamen excusat Vasallum à prestatione Iuramenti fidelitatis, concl. 21. n. 12. & ibi assignatur ratio.

Accessum non tutum allegare in delictis ridiculum est, nisi tamen allegetur locus suspectus ratione odij, vel partialitatis, concl. 21. n. 13.

Accessus ad domum mulieris, cum commemoratione plurimum copulam carnalem arguit, concl. 21. n. 14.

Exinde tanto magis, vt ibidem.

Accessus famuli ad concubinam Patroni, dicitur punibilis, concl. 21. n. 15.

Accessus quando alicui concedatur ad rem suam per fundum alienum, vide concl. 21. n. 16.

Accingendus de proximo habetur pro accincto, concl. 65. n. 35.

Fallit tamen, vt ibidem.

Accipiens pecunias pro vulnere inferendo, non gaudet immunitate Ecclesie, concl. 150. n. 26.

Accipiens pecunias pro vulnerando, si ex vulnere mors sequatur, quia poena sit ponendus, vide concl. 150. n. 69. cum seqq.

Accipientis animus semper plus operatur, quam animus tradentis, concl. 109. n. 32.

Fallit in verberibus, ibidem.

A C C L A M A T I O plures effectus in iure operatur, & ideo si puella accamet, ex hoc inducitur violationis, siue adulterij, præsumptio, concl. 22. num. 1.

Acclamare si fuerit audita aliqua puella in aliqua domo (Soecorrettemi, soecorrettemi) & deinde ex ea aliquis ense denudato creat, & mulier vulnerata, & supprata reperitur, tunc vrget præsumptio contra eam utem e domo, imò id probationem inducit, concl. 22. n. 2.

Acclamatio facta ab vno in aliqua domo facit reputare vnum ex ea euentem esse aggressorem, & vulneratum aggressum, concl. 22. n. 3.

Illaque vna cum signa facit, non solum præsumptionem, sed etiam probationem contra fugientem, concl. 22. n. 4. licet farina c. id pro vero, non habeat. ibidem.

Et ad hoc, vt indicium faciat per duos testes probanda venit qui sint vicini, & audierint eum acclamantem, & illius vocem notam habeant, quia tunc opus non esset eum vidisse, sed sufficit solum eum audisse, concl. 22. n. 5.

Sed vox nota haberi non potest nisi ex animi familiaritate, concl. 22. n. 6.

Et Materialiarum.

Declarat ut ibi num. 7.

Acclamationes factę de nocte inducunt presumptionem furti, si incontinenti fuerint factę sequuto furo ab eodem, qui dicit rem sibi fuisse subtraham, concl. 22. n. 8.

Extende eò magis furtum probari, si cum acclamationibus alię coniecturę concurrant; Quod tamen intellige verum, si bona fama conque-
rentis quoque concurrat; aliás bona fama cum acclamationibus solum sufficeret ad inquirendum, concl. 22. n. 9.

ACCOLITATVS quando datur in honorẽ licet conferri possit, quia non est ordo, tamen illius collatio erit nulla, si illegitimo conferatur; nou facta dictę illegitimitatis mentione, concl. 23. n. 1. & n. 2 ratio assignatur.

Et non comprehenditur appellatio omnium Ordinum, etiam Sacrorum, si per modum privilegii, exemptionis, ac honoris conferatur, conclus. 23. n. 3.

Extende, quòd dispensatus ad vnum, non censetur dispensatus ad alium, quia cum dispensationes sint stricti iuris, nec propterea in consequentiam trahuntur, nec minus valet argumentum in hoc de maiori ad minus, concl. 23. n. 3.

Et ille, qui datur in privilegium exemptionis, dignitatis, & honoris, vel preheminentię est diversus ab eo, qui alicui confertur sub nomine officij Accolitus, nec per consequens cum eo incompatibilitatem inducit, concl. 23. n. 4.

ACCIONIVM dicitur quid de appendicijs dotis, & ideò de eo est iudicandum, tanquam de ipsa dote, concl. 24. n. 1.

Et licet sit eius nature cuius est ipsa ad os; tamen in casu restitutionis dotis illud restituendum, non venit, concl. 24. n. 2.

Quod tamen declara verum, ut ibi nu. 3. & ibi ratio datur.

Sed in dubio prior summa soluta verisimiliter pro acconcio, non autem ex causa dotis soluta presumitur; & ideò ea in restitutione dotis restituenda non venit, concl. 24. n. 5.

Illud à bonis paraphernalibus valde differt, & sic magis nature dotis accedit, quàm faciant dicta bona paraphernalia, & ideò de illis non est iudicandum, veluti de dote, siue illius augmento, concl. 24. n. 6.

Et per virum restituendum vna cum dote venit, & si illud fuerit datum xliniamum, tunc non bona, sed eorum pretium veniet restituendum, concl. 24. num. 12.

Secus autem, quando illius xstimatio non intervenisset, quia tunc bona, vti propria vxoris eodem modo, quo reperirentur, restituenda venirent, concl. 24. n. 13.

Extende, quòd non solum restituendum venit à viro, sed etiam omnia alia bona, quę datur, ob causam matrimonij, quę omnia dotis privilegio gaudere dicuntur, concl. 24. n. 14.

ACCONSENTIRE dicuntur actui illi, qui fuerunt conuocati ad illam faciendum, si non contradicant, concl. 48. n. 65.

ACCRESCENDI ius dicitur quedã vulgaris

substitutio, quę vëdicat sibi locũ in hæreditatibus, ita ut altero adeunte portio non aduentis sibi aduenti accrescat, etiam illi inuito, & igno-
rati, cũ hæreditas nõ possit stare in suspenso, nec per consequens testator possit pro parte testatus decedere, & pro parte non, concl. 25. n. 4.

Quod enim declara procedere, ut ibi n. 2.

ACCRESCEDI ius habet locũ ad fauorẽ eius, qui esset in aliqua re particulari institutus, cui si nõ detur hæres vniuersalis, in totũ succedit, cõcl. 25. n. 3.

Extende quatuor modis, ut ibi n. 4. & seqq.

Extende ibi num. 8.

Falit tamen ibi n. 10.

Et mens testatoris contraria primò censetur, si veniens ab intestato esset filius; secundò si alienatio fuisset prohibita; tertio, quando esset appo-
sita clausula codicillaris, concl. 25. n. 10.

Et istud ius habet locum in feudo paterno; vel antiquo, concl. 25. n. 11.

At secus si feudum esset nouum; si tamen inuestitura non esset vni soli concessa, & postea in plures diuisa, sed si à principio plures essent inuicti, tunc ius accrescendi inter plures locum non haberet; si tamen contrarium non fuisset expressum, concl. 25. n. 11.

Et ratio est, quia in Emphiteusi à pluribus recepta nunquam habet locum ius accrescendi, nisi ita fuerit conuentum, concl. 25. n. 11.

Et habet locum in feudo quando illud de per se esset iudiuiduum, siue per pactum in eo adiectum, ut scilicet illud nullo modo non diuideretur, concl. 25. n. 12.

Item habet locum inter coniunctos res, & verbis vel hereditibus institutis, quia tunc, si vnus nolit, aut nõ possit suam partem capere, illa alijs coniunctis, vel coheredibus accrescere debet, conclus. 25. n. 13.

Illud nõ inducit coniunctio verbalis, vbi diuersę res sub vna eademq; oratione diuersis personis legantur, ut si eadem res ita legatur, ut eius partes possint verbis segregari, concl. 25. n. 14.

Illud regulariter solet operari verbalis coniunctio inter coniunctos substitutos, concl. 25. n. 15.

Quod procedit, nedum si illi essent vulgariter substituti; verum etiam, si per fideicommissum, concl. 25. num. 16.

Item habet locum in fideicommissio, vniuersali, ita ut, si duo fuerint ad fideicommissum vocati, vno eorum repudiante, alter ad illius portionem admittendus venit, concl. 25. n. 17.

Contrarium tenet praefic. Papien. ibidem. n. 18.

Extẽde primã opinionẽ procedere etiã in fideicommissis, seu legatis particularibus, cõcl. 25. n. 19.

Istud quoque habet locum in usufructu pluribus relicto; Vnde si vnus decedat, post ipsum acceptatum, eius portio alijs legatarijs accrescit, non autem hæreditibus, quia in illo usufructu testator videtur magis eos, quàm hæreses dilexisse, conclus. 25. n. 20.

Secus autem, vbi de contraria mente testatoris aliquo modo apparere posset, quia tunc portio potius hæredi, quàm legatario veniet accrescenda, ibidem n. 20.

C Con-

Index Conclusionum,

Contrariū tamen erit in legato proprietatis, in quo ius accrescendi locum non habet, si vnus ex legatariis decedat, concl. 25. n. 21.

Sed non habet locum in contrahētib, & ratio est, quia copula (Et) inter plures in contrahētib operatur, vt tot sint contrahēti, quot sunt persone, adeo, vt quilibet pro virili portione acquirere, vendere, & obligare censetur; secus autem erit in vltima voluntate, in qua dicta copula (Et) coniungit, & fauorem extensionis operatur, concl. 25. n. 22.

Secus autē in contrahēto factō a Principe, veluti in donatione, quia tunc condonatario accrescit id, quod alteri fuit donatum, conclus. 25. num. 23.

Item in contrahētib non habet locū post mortem aliteri quā situm, concl. 25. n. 23.

Quod quidem parimodo procedit, quando id ex voluntate expressa testatoris colligeretur, concl. 25. n. 24.

Item non habet locum in institutione facta cum taxa, quia per eam illius prohibitio inducitur, concl. 25. n. 25.

Declarā tamē vt ibi n. 25. & ibi ratio assignatur. Quando a testatore censetur prohibitum, vide ibi n. 26. cum seqq.

Immo potest etiam in institutione prohiberi, si tamen illa ratio cesset, quod testator possit decedere pro parte testatus, & pro parte non, conclus. 25. num. 30.

Extende, quod etiam possit a testatore prohiberi, tam in legatis, quā in fideicommis, & ad expressas, quā tacitas, concl. 25. n. 31.

Et illud eō magis cessaret, quando legata agnita fuissent, & precipue, si succederetur a legato post agnitionem ibidem.

Et per substitutionem censetur prohibitum, etiā si substitutio esset inutilis, & ratio est, quia etiā in actu nullo voluntas disponentis deprehenditur, concl. 25. n. 32.

Contrarium vt ibi n. 33.

Concorda vt ibi n. 34.

Sed illud non habet locum, quando substitutio vulgaris adesset, cum dicta substitutio sit illo potentior, etiam si esset tacita, iuxta communem, de qua in concl. 25. n. 35.

Et ad hoc, vt dicatur inducitur, & substitutus exclusus, coniunctio sanguinis est precipua cōiectura ad illud presumendum, concl. 25. n. 36.

Et ad hoc, vt illi sit locus, nulla sit discretio inter modos cōiunctionis, nisi in casu, in quo cōiuncti diuerso modo cōiungerent, concl. 25. n. 37.

Et tunc quomodo esset procedendū, vide ibidē.

Et quando illi non erit locus, tunc substitutus admittitur ad partem coniuncti, & presertim, si testator vsus fuisset aliquibus verbis, totalem subrogationem secundi substituti in locum primi, denotantibus, conclus. 25. n. 38.

Et illud ins non habet locum in contractu Emphiteutico, concl. 25. n. 39.

Fallit duobus modis vt ibi n. n. 39. & 40.

Extende prædictas fallentias eō magis procedere, vt ibi n. 41.

Et quando habeat locum inter Canonicos, & Beneficiarios vide ibidem n. 41.

Illis nunquam est locus in Emphiteusi a pluribus recepta, nisi ita actum sit, concl. 25. n. 42.

Et quomodo ita actum dicatur, vide ibidem.

Transmittitur, & ideō illud coheredi competentis, si decedat ad illius hæredes transfusum, censetur, concl. 25. 44.

Sed prius est necessaria hereditatis aditio, conclus. 25. n. 45.

Et illud ius illi primogenituræ æquiparatur, conclus. 25. num. 44.

Item huius iuri non est locus, vbi diuerso iure succeditur, concl. 25. n. 43.

Et illud adeo est potens remedium, vt propterea potentius successorio edicto dicatur, conclus. 25. num. 47.

Et non acquirit ei, qui illud habet, quando vnus contemplatione certę personę hereditate non repudiaret, sed tunc illi præferretur in parte repudiata, cuius contemplatione repudiaturum fuit, concl. 25. n. 48.

Item illi non est locus, quando ius transmittendi durat, quia per transmissionem portio non sit eadua, & propterea, nec alteri coheredi accrescere potest, concl. 25. n. 49.

Extende duobus modis ibi n. 51. & 52.

Et illud ius dicitur afferre lucrum, sed illud non deescendi a damno preseruat, ibidem.

ACCUSATIO est quædam criminis delatio ad publicam utilitatem inuenta, legitima interueniente subscriptione, concl. 26. n. 1.

Et dicitur remedium ordinarium, Inquisitio vero extraordinarium, concl. 26. n. 1.

Accusator de iure antiquo tenebatur se inscribere ad pœnam talionis, id est ad eam pœnam, quæ veniret imponenda accusato, casu quo accusationem iustificasset accusator; sed hodie fuit subblata, ne via accusandi accusatoribus præcludatur, concl. 26. n. 2.

Sed si in aliquibus locis ea in vsu esset ad reprimendam calumniatorū audaciam, ne crimina falsa intendant, tunc id non haberet locum in denunciatione criminis, quia ea ad correctionē tendit, & sic ab accusatione differt, concl. 26. num. 3.

Accusatio antequam fiat in foro exteriori, non est necessaria denunciatio, siue præmonitio, veluti est necessaria in foro interiori, concl. 26. nu. 4. cum seqq.

Contrarium, quod scilicet, neque in foro exteriori, nec interiori, dicta denunciatio sit necessaria vide ibidem nu. 11. cum seqq.

Accusator nō tenetur se inscribere ad pœnā talionis ante decretam citationem, concl. 26. n. 23.

Et accusari potest quis tribus modis de delicto, nempe denunciando, accusando, & inquirendo, concl. 26. nn. 24.

Et accusator quando tenetur se inscribere ad pœnam talionis, vide ibidem.

Non tenetur se inscribere ad pœnam talionis, quando de delicto ciuili, sed non Criminaliter agitur, concl. 26. n. 25.

Et Materiarum.

Accusatio etiam civilis datur, quādo ad priuatam utilitatem principaliter tendit, concl. 26. n. 26. Sed accusatus correfpiciū ſemper intelligitur de criminali, & non de civili ibidem, n. 26.

Accuſari, ſiue agens civiliter, vt aduerſarius beneficii priuetur, ad pœnam ordinariam ſe inſcribere non tenetur, ſed ad extraordinariam tantum, concl. 26. n. 27.

Accuſationis modus facit teneri ad inſcriptionem talionis; at ſecus, ſi per viam inquiſitionis procedatur, concl. 26. n. 28.

Accuſandi tempus, ſi ex ſtatuto præſcribatur, tunc veluti eo elapſo, quis ab accuſando repellitur, ita quoque in Iudice, qui poſtea ex officio inquirere non valet, concl. 26. n. 32.

Et accuſatio ad hoc, vt valeat hæc requiſita ſunt neceſſaria, & primo, vt præcedat inſcriptio; quod tamen ſecus eſt in denunciatione; ſecundo in libello accuſatio locus, & tẽpus debet adici; tertio requiritur, vt accuſatus non reaccuſet illius aduerſarium; quarto requiritur, quod ſit talis, qui accuſare nō ſit prohibitus, concl. 26. n. 36. 38. 46. & 48.

Accuſatus, quando poſſit reaccuſare, vide in concl. 46. n. 46. & 47.

Accuſari, quando quis non poſſit, poſtquam ſemel ſuit abſolutus, vide concl. 72. n. 1. cum ſeqq.

Et diſtẽ accuſationis libellus, quid pro illius perfectione requiratur, vide concl. 26. u. 38. & ſeqq.

Accuſare licet non poſſit vxor virum, poteſt tamen de eo conquẽri de adulterio, & ſic de matrimonio violato, & id eſt potiſſimũ remedium pro ſeparatione thori faciendā, concl. 26. num. 48. concl. 59. n. 72. & 73.

Accuſare prohibetur inimicus, & præſertim de Iure Canonico; etiam ſi eſſemus in criminibus exceptis, vt in crimine leſe Maieſtatis, hæreſis ſimonie, & ſimilibus, concl. 26. n. 48.

Item accuſare nō poſſunt omneſ in publicis delictis, & ideo forenſis non accuſat, etiam ſi in loco delicti inhabitaret, vel ſub eadem iuriſdictione extaret, concl. 26. n. 49.

Accuſat in crimine adulterij maritus, & pater, ita vt in hac accuſatione alijs preſerantur, concl. 26. n. 50.

Accuſari quando poſſit mulier ab hæredibus viri de adulterio commiſſo, ipſo viro viuente, vide concl. 59. n. 29. cum ſeqq.

Accuſare poteſt maritus vxorem de adulterio, concl. 59. n. 65.

Accuſans mulierẽ de adulterio, an poſſit ab illius marito impediti, vide concl. 59. n. 65.

Accuſare poſſunt de adulterio, ne dum maritus vxor m, ſed etiam Pater, & frater illius nurum, & cognatũ reſpectiũ, concl. 59. n. 71.

Maximẽ, ſi cum adultero, etiam inceſtus concurrat ibidem.

Accuſare non poteſt mulier virum de adulterio, concl. 59. n. 72. & ibi ratio aſſignatur.

Declarata tamen vt n. 73.

Accuſatio ſuper adulterio quot, & quibus modis, ac quanto tempore fieri poſſit, vide concl. 59. num. 74.

Accuſare, quando poſſit maritus vxorem de adulterio, & vxor maritum, & quantum tempus intercedere debeat, & an illud ſit vitũ, vel continuum, vide concl. 59. n. 79. & ſeqq.

Accuſare, quando poſſit quilibet in crimine adulterij, vide concl. 59. n. 100.

Accuſare nullus poteſt in crimine priuato, ſed ſolum ille, cuius intereſt; licet id fallere t, quando pœna veniret applicanda ſiſco, concl. 26. n. 51. Itẽ accuſare prohibetẽtas, ſexus, iuramentũ, munus publicum, ſtatutum, paupertas, & ſuſpicio calumniæ; licet tamen id de conſuetudine hodie non ſeruetur, concl. 26. n. 52.

Accuſare poteſt Pater Filios, & Filij Patrem in crimine leſe Maieſtatis, proditiõis Patriæ, & hæreſis, concl. 26. n. 53.

Accuſare prohibetur milites, qui iuraruũ, niſi ſuam vel ſuorum iniuriã proſequatur, concl. 26. n. 54.

Itẽ nō poſſit frater, & ſoror de morte filij, quādo pater iam remiſerat illius iniuriã, ibidẽ, n. 54.

Accuſare, quando poſſint filij adoptiui de morte Patris adoptantis, vide concl. 58. n. 15. & ſeqq.

Accuſare poſſunt filij debitorem, qui iuranti aliquid, ad eorum, ac patris fauorem facere, ſed illud non obſeruauit, concl. 26. n. 55.

Accuſandi ordo inter perſonas, quẽ accuſare intendunt, quomodo ſit attendendus, & qui ſint in accuſando præferendi, vide cõcl. 26. n. 56. cũ ſeqq.

Accuſans, ſiue diſſimãs de pluribus criminibus, ad probationẽ omnium arctari debet, cõcl. 26. n. 62.

Accuſandi ordo in illis caſibus, in quibus olim Iudex non poterat procedere ex officio, quomodo ſeruari ſolebat, vide concl. 26. n. 63.

Accuſare ille debet, qui maius intereſſe habet, concl. 26. n. 63.

Item accuſare debet ille, qui magis interſectum diligebat, concl. 26. n. 56.

Accuſatio competit iure ſanguinis, non autem hæreditario, & propterea filij matri, etiam hæredi, præferuntur in accuſando, concl. 26. n. 57.

Et datur vxori in ſubſidiũ, concl. 26. n. 59.

Extendẽ, quod etiam filij præferantur in faciendā pace, concl. 26. n. 60.

Contrarium tamen, vt ibi n. 61.

Concorda a, vt ibidem

Imò olim non erat neceſſaria in illis caſibus, in quibus non poterat Iudex inquirere ex officio, quando officium eſſet principaliter offeſum, veluti in falſo teſte, calumniatoribus, & ſimilibus, concl. 26. n. 64. & ibi ratio aſſignatur.

Non eſt neceſſaria in leui delicto, quia in eo Iudex de plano procedit, concl. 26. n. 65.

Non eſt neceſſaria, ubi delictum eſt notorium, & tunc tale dicitur, quādo per euidẽtiam facti, & per confeſſionem partis probatur, concl. 26. n. 66. & 67.

Item non eſt neceſſaria in crimine lenociniũ, in quo Iudex ad condemnationem, ſine accuſatione procedit, concl. 26. n. 68.

Neq; requiritur in crimine falſi teſtis, vel falſarũ ſcripturarũ, in quo, cũ ſit Iudicis Maieſtas leſa, poteſt ille ex officio procedere, concl. 26. n. 69.

Accuſatus de proditiõne non prohibetur appella-

Index Conclusionum,

re, & suam innocentiam probare, seq; à tali no-
 xa exculare, concl. 128. n. 476.
 Fallit, vt ibi nu. 478. cum seqq. & vide in Verbo
 Appellatio.
 Accusatio non est necessaria in crimine suspecti tu-
 toris, sed Iudex ex Officio procedit ad illum,
 remouendum, concl. 126. n. 70.
 Neque minus est necessaria contra calumniato-
 res, qui falsas accusationes proponunt, sed e-
 tra illos Iudex ex officio procedit, cōcl. 126. n. 71.
 Accusator si moriatur, an, & quando fiat abolitio
 processus vide concl. 6. n. 9.
 Et quando desistit, vel non assistit, tunc Iudex po-
 test delinquentes ex officio punire, cōcl. 126. n. 72.
 Accusationes falsas, qui institunt calumniosas, in
 Senatus Consultum Turpilianum incidit, con-
 clus. 126. n. 73.
 Licet hodie re vera isti arbitrio Iudicis, sed inter
 dum graniter, & quandoque etiam poena capi-
 tis puniri debeant, concl. 126. n. 74.
 Extende, quod si isti infligatores eorum denun-
 tiationes non probantes à Iudice non punian-
 tur, ille Iudex erit puniendus, concl. 126. n. 75.
 Declara tamen id habere locum in infligatore
 specialis, fecus autem in generali ibidem, n. 76.
 Accusator in Turpilianum non incidit, si in infi-
 gando pro se aliqua indicia deduceret, concl.
 126. n. 77. & ibi habebis, qualia sufficiant.
 Item non incidit in Turpilianum, quidam aliquod
 crimen per modum excipiendo proposuit, con-
 clus. 126. n. 78.
 Veluti non incidit in Turpilianum, quidam Princeps
 ex gratia processus aboliri mandat, con-
 clus. 6. n. 1.
 Si est coniunctus qui accusat, in Turpilianum nō
 incidit, si ab accusatione desistat, cōcl. 126. n. 79.
 Declara tamen, quod accusatori non licet præ-
 mium recipere à consanguineo, vt ab accu-
 satione desistat, ibidem.
 Accusans calore iracundiæ, siue aliquo iusto er-
 rore ductus, licet in probatione desecerit, tamē
 in poenam incidit, concl. 126. n. 81.
 Contrarium licet magis placeat Auctori ibidem
 vbi ratio assignatur.
 Sed in Regno Franciæ potest impunē accusator
 ab accusatione recedere, licet alibi cōtrarium
 seruetur, concl. 126. n. 80.
 Accusator si in probatione deficiat, ex quo calu-
 niosus se gerere videtur, puniendus erit ibidem
 num. 80.
 Accusans ex necessitate sui Officii, à poena, præ
 sumptæ calumniæ excusatur, licet fecus, quando
 calumnia efficit aliquo modo probata, conclus.
 126. num. 83.
 Accusato, ob præsumptam calumniam in expen-
 sis non condemnatur, & præsertim, quando ac-
 cusatio esset necessarius, concl. 126. n. 83.
 Accusatore, & accusato ab accusatione desistente,
 potest nihilominus fiscus accusationem prose-
 qui, concl. 126. n. 84.
 Quod quidem extendere procedere, siue desisterit
 ante, siue post litem contestatam ibidem.
 Cōtrariū, quod scilicet accusator possit ante litē

contestatā ab accusatione recedere, ibidē. n. 85
 Accusatio debet cognosci, an sit iusta, antequam
 accusatus sit inter reos descriptus, ne quis labo-
 ribus, & expensis sit iniussu defatigatus, con-
 clus. 126. num. 85.
 Accusare nemo cogitur à principio, & sic ab ac-
 cusando quis desistere potest ab initio; at fecus,
 quando per litem contestatōis ius aliquid reo
 quæsitum fuisset, concl. 126. n. 85.
 Accusator, & accusatus, si à iudicio desistant, sed
 prius viderit eos Iudex conuersari, & alloqui
 infimul, tunc illi in poenam præiuricationis in-
 eident, concl. 126. n. 86.
 Fallit tamen duobus modis, vt ibi n. 86. & 87.
 Contrarium vt ibidem.
 Accusator, & accusatus non possunt pacisci, &
 transigere super delicto adulterij, conclus. 126.
 num. 88.
 Et quando maritus possit accusare uxorem, &
 e contra de adulterio, vide concl. 59. num. 71.
 cum seqq.
 Accusato licet permittatur transigere, id tamen
 non permittitur accusatori, & tantō minus in
 præiudicium fisci, concl. 126. n. 89.
 Accusans aliquem falsō, quando teneatur eum
 exculare, etiam cum periculo vitæ, vide concl.
 58. num. 129.
 Accusans renuncians accusationi per eum propo-
 sitæ, non facit, quin Iudex possit ex officio cau-
 sam prosequi, concl. 126. n. 91.
 Et ideo, quando ab accusatione desistit, potest
 Iudex ex officio illius vices supplere, & super
 accusatione summariè inquirere, & illud delic-
 tum punire, immo potest etiam testes produ-
 cere, quando illos accusator non produxisset,
 concl. 126. n. 91.
 Sed accusatus decedēs facit instantiā perire,
 & penā cessare, cū mors omnia soluat; licet fe-
 cus, quādo aliquid ex scelere penes heredē re-
 mansisset, quia tūc eōtra eum ageretur, ne talia
 turpia penes eundē remanerēt, concl. 126. n. 92.
 Declara tamen vt ibi n. 94.
 Extende vt ibi n. 95.
 Declara, quod in illis casibus, in quibus poena de
 licti transit post mortem defuncti, est pronun-
 ciandum contra eius heredes ex eadem insti-
 tutia, non autem ex noua, concl. 126. n. 96.
 Accusans, & reus, licet pacem inierint, nihilō mi-
 nus Iudex ex officio potest, & eadem insti-
 tutia prosecutionis, & illud terminare, ne deli-
 cta remaneant impunita, concl. 126. n. 98.
 Item si accusans moriatur, non per hoc insti-
 tutia, & accusatio sopiuntur, sed Iudex tunc potest
 processum prosequi, & terminare, abque noui
 libelli portentione, concl. 126. n. 99.
 Accusatore mortuo potest extraneus ex eadem
 insti-
 tutia causam prosequi; dummodo id intra
 triginta dies fiat, concl. 126. n. 100.
 Sed teneatur prestare iuramentū accusationē per
 eum propositā esse verā, illāque calumnia nō pro-
 posuisse, & e contra accusatus teneatur iurare
 de veritate dicendā, concl. 126. n. 101.
 Immo potest contra reum producere alias in-
 for-

Et Materialium.

formationes, præter querelā, veluti quocumque, licet accusato eas in formationes, quas veller, pro illius defensione producere, eodē. 26. n. 102.

Accusatus hères agere potest eum non commississe delictum, & e contra potest hères accusatoris inflare pro declaratione, quod illud fuerit ab eo commissum, & id permittitur, vt æqualitas in Iudicijs seruetur, concl. 26. n. 103.

Accusatus, si fideiussorem inuenire non poterit, tunc nec illius cautioni iuratoriæ standum erit, concl. 26. n. 104.

Fallit in Doctore, qui nō valēs fideiussorē habere, ad iuratoriā cautionem admittitur ibidē.

Et si est carceratus, poterit per Procuratorem, defendi, aliās secus, concl. 26. n. 104.

Accusatus potest in causā criminali, vbi imponitur pena corporis alicuius per fideiussorem admitti, si consuetudo est in loco; aliās secus, concl. 26. num. 104.

Accusatus de crimine in Officio, interim pendente causā criminali est ei administratio interdicienda, veluti etiam diuinus se immiscere prohibetur, concl. 26. n. 105. 106.

Contrarium tamen habetur ibi n. 107.

Concorda, vt prima opinio procedat, quando crimen esset Notorium, siue quādo illius enormitas ad euitandum scdālum ita permitteret; secunda verō, quando secus, concl. 26. n. 108.

Et tenendo primam, extendē eam quoque; procedere in Clerico accusato, qui pendente causā criminali diuinus se immiscere prohibetur, sub pœna irregularitatis ipso facto, & interim fructus beneficij nō capite, sed illi in utilitate Ecclesiæ conuerti debent, concl. 26. n. 106.

Extendē 2. idem procedere in foro conscientie, quia Clericus, siue subdicijs seruina suo Prelato denegare potest, quando sciret nullum ius illi competere, concl. 26. n. 108.

Accusatus non potest accusatorem reaccusare de eodē, aut maiori delicto, immō nec etiā de minori, si tamen secunda accusatio ex eodem fonte non poueniret, concl. 26. n. 45. & 46.

Accusanti Iudicem in Syndicatu, & dicenti se illū corruptissē illi dando pecuniam, non creditur, quia cum illius confessio ad illius turpitudinem detegendam tendat, igitur ei credendū non venit, eodē. 26. n. 109.

Accusationem, si quis institueret in Iudicio criminali in materia falsi, ad hoc, vt criminalis Ciuili prejudicet, accusatio, non solum contra testes, sed etiam contra partē ipsam venit intentanda, concl. 26. n. 110.

ACCUSAT V S. si sit Clericus de aliquo delicto, ex quo priuandus veniret, non impeditur, quin illud si velit renunciare possit concl. 27. n. 1.

Extendē ibi n. 2.

Subextendē vt ibi n. 3.

Contrarium tenent alij dicentes hanc esse primę opinionis præferendam, concl. 27. n. 4.

Et id sit ad euitandas fraudes, quæ faciliē in hac materia euenire possunt, concl. 27. n. 4.

Et cautela, quæ in hoc datur a Ferrario damnatur à Ioan. Gutierrez ibidem num. 3.

Accusatus non solum potest beneficium renunciare lite pendente, sed etiam illud permutare, cōclus. 27. n. 6.

Contrarium tenent multi ibidem n. 7.

Sed tenendo primam, limita primo eam non procedere, vt ibi n. 9.

Fallit tamen, vt ibi n. 11.

Extendē, quod potest beneficium renunciare, etiam si quis illud prius obtinuerit in euentum, priuationis, cum ista impetratio non possit eā renunciationē impedire; Quinimodō neq; post eam poterit postea ad illius priuationem deueniri, concl. 27. n. 12.

Fallit tamen, vt ibi n. 13.

Contrarium, vt ibi n. 14.

Sed hæc secunda opinio magis placet Auctori. ibidem n. 15.

Accusatus Clericus potest renūciare beneficium, quando esset solum pœna perpetui carceris cōdematus, siue alio modo per sententiam fuisset priuatus, dummodo tamen ab ea legitime appellatum fuisset concl. 27. n. 7.

Accusare Clericus in Sacris ordinibus cōstitutus potest suum offensorem coram Indice laico, etiam quod certō sciret eum esse furca suspensū, dūmodo tamē verē, & ex animo prosequatur se id nō facere ad vindictā, sed citra sanguinem, & membri mutilationem, concl. 27. num. 18.

Et tunc accusans in foro exteriori pœnam irregularitatis euitat, dummodo tamen solum, pro suo interesse id agat, aliās Ecclesiæ non posset se a suis inimicis defendere, sed potius a plurimis quotidie laderetur, concl. 27. n. 18.

Fallit tamen in foro conscientie, si accusator in animo desiderium pœne haberet, quia tunc irregularis fieret, non obstante prædicta professione, quia ea non debet esse ficta, & vt dicitur (per complementum) facta, concl. 27. n. 19.

Contrarium huic sententię vide ibi n. 20.

Accusatus casus quid operetur, & quid gentius, vide concl. 116. n. 10. & seqq.

ACQUIESCENS contrahit, siue concordat, amplius de illius nullitate dare non potest, concl. 30. n. 67.

Acquiescens per decem annos voluntatē mutasse præsumitur, concl. 120. n. 139.

Acquiescentia, siue consuetudo in materia prohibitionis, per allegantem est probanda, concl. 166. num. 39.

Acquiescentia Vassallorum non est sufficiens ad effectum manutentionis in iure prohibendi venationem, ad fauorem Domini, nisi iudiciuina concl. 165. n. 20. & ibi ratio assignatur.

Acquiescere non dicitur sententię, vel laudo, qui appellat, vel reclamatur, concl. 128. sub n. 158.

Acquiescere sententię, & appellationi renunciassē censetur appellans, per comparisonem factam coram Iudice à quo, concl. 129. n. 301.

ACQUIRENS ex aliena pecunia sibi ipsi acquirit, concl. 28. n. 1.

Acquisitio remanet penes eū qui recognoscit acquisisse ex pecunijs alterius, & illi sufficere pecunias restitui ere, concl. 25. sub n. 1.

Index Conclusionum,

Extende, & declara, vt ibidem.

Acquirere quis potest alteri ex propria pecunia, concl. 28. n. 2.

Acquisitio, quādo est facta nomine proprio, tunc presumitur facta de proprijs pecunijs, concl. 28. num. 3.

Acquirens, quando recognouit bonam fidem, erga Dominum pecunie, vterius declarando se in re acquisita non nisi nudum nomen habere, tunc non sibi, sed illi, cuius fauore bonam fidem recognouit, acquirere dicitur, concl. 28. num. 4.

Acquirens nomine proprio, non socio, sed solum sibi ipsi acquirit, concl. 28. n. 5.

Contrarium ibi n. 7.
Concorda vt ibi n. 8.

Acquirere alteri, & non sibi, non est prohibitum, & præsertim, quando præiudicium alicuius non resisteret, concl. 28. n. 9.

Acquirens aliquid per alium sine cessione agere non potest, immò in hoc esse necessaria, acceptatio, nec isto casu stipulatio Notarij sufficeret, licet tamen dicta stipulatio operetur, vt concessio amplius reuocari non possit, concl. 28. n. 10.

Acquirere, quam lo quis alicui voluerit, id ex præcedentibus, & subsequētibz dignoscitur, concl. 28. num. 11.

Acquirens Episcopum, siue Prælatus Regularis illius Ecclesiæ acquirere dicitur, si tamen aliud voluisse non appareat, concl. 28. n. 12.

Sed in dubio acquisita, per Episcopum, aut per Prælatum intuitu Ecclesiæ acquisita censentur, concl. 28. n. 13.

Et id præcipue in Monacho, ibidem.

Acquirere quis dicitur pro se, quādo emit pro persona nominanda, & postea non nominat, scilicet verò si nominaret, quia tunc illa præsumptio cessat, concl. 28. n. 14.

Acquirere sibi quis dicitur, quando animum præscribendi habuit, concl. 28. n. 15.

Acquirens primus in Emphyteusis quis dicitur, & quādo filijs præiudicare possit, vide concl. 28. num. 16. cum pluribus seqq.

Et in materia emphyteuticæ, seu seduli filijs primus acquirens præiudicare potest, quādo scdū fuerit acquisitum ex propria pecunia, & ex sua stipulatione, concl. 28. n. 16.

Extende, quod de re per eum acquisita ille solum liberè disponere potest, concl. 28. n. 17.

Et potest comprehensio in Inuestitura præiudicare, concl. 28. n. 17.

Declara tamen procedere, vt ibi n. 19.

ACQUISITA per vnum ex fratribz simul, post mortem Patris co habitantibus, de communibus acquisita censentur, concl. 29. n. 1.

Fallit tamen duobus modis, vt ibi n. 2. & 4.

Et acquisita per vnum ex fratribz ad hoc, vt dicantur in communibus acquisita, hæc tria concurrere debent, & primo quod fratres, post mortem Patris in simul vixerint, cum hereditate indiuisa, secundo, quod lucra communicauerint; tertio, quod de super lucratu inuicem al-

ter alteri rationem non reddiderint, concl. 29. num. 6.

Extende, vt ibi n. 7.

Fallit tamen duobus modis, vt ibi n. 8. & 10.

Declara vt ibi n. 11.

Acquisita ab eo, qui bona Ecclesiæ administrant potius ex illius bonis, quam aliunde acquisita censentur, ad euitandam sinistram suspensionem furti, concl. 29. n. 5.

Ab vxore ad euitandam turpis questus suspensionem, ex bonis viri acquisita censentur, conclus. 29. n. 16.

Ab administratore, siue tutore, ex bonis pupilli acquisita censentur, si antequam administrauerat fuisset pauper; secus autem, si aliunde haberet, siue vir industrius esset, concl. 29. n. 17.

Extende id multò magis procedere, ibi n. 18.

Malè acquisita, quando restituenda veniunt, tunc illi ea restitui debent, cui ablata fuerunt, concl. 29. n. 19.

Acquisita ab herede post aditam hereditatem, restitui non debent, concl. 29. n. 20.

Declara tamen, vt ibidem.

Acquisita à ieruo legato testatore viuente legatario non debentur, nec ei per consequens restituenda veniunt, dicto testatore mortuo, concl. 29. num. 21.

Acquirendorum facilius fit ammissio, quam iam acquisitorum, cum facilius impediatur faciendum, quam quod factum tollatur, concl. 29. num. 22.

Acquisita per Clericum beneficiatum, quando non habebat Patrimonium, ante adeptum beneficium, neque industriam, de bonis Ecclesiæ acquisita censentur, concl. 29. n. 23.

Et Clericus, quando dicatur pauper, vide ibidè.

Item acquisita per vxorem, ex bonis viri acquisita censentur, concl. 29. n. 24.

Extède idem procedere in acquisitis per filium familiæ, ex bonis Patris acquisita præsumuntur, concl. 29. n. 25.

Item acquisita, per concubinam de bonis amassis acquisita censentur, concl. 29. num. 25.

Acquisita à Matre vidua, quæ bona filij administravit, ex bonis ipsius filij acquisita presumuntur, nisi de contrario doceretur, concl. 29. n. 26.

Item acquisita ab Officiali reipublicæ, qui ante Officiū nil de proprio habebat, de bonis Reipublicæ acquisita censentur, licet industriam habere, quia eam exercere durante Magistratu non poterat, concl. 29. n. 27.

Acquisita per Patrem, vel socerum ex pecunijs filij, & nurus, quorum bona administrarunt, acquisita censentur, concl. 29. n. 28.

Sed acquisita per cohæredem, non de bonis communibus; sed de sua rata acquisita censentur, & præsertim, quando rationem cohæredi reddidit, concl. 29. n. 30.

Item acquisita per socium, qui ante Societatem proprium patrimonium habebat, de proprio acquisita censentur, concl. 29. n. 31.

Extende idem procedere, etiam si socius non habuisset Patrimonium, sed esset indubius, quia

Et Materialium.

quia tunc non de bonis Socialibus, & administratis, sed ex sua industria illa acquisiuit, praesumitur, concl. 29. n. 31.

Acquisita per monachum translatum vno Monasterio ad aliud, ad Monasterio acquiratur, vide concl. 1. n. 79.

Acquisitio momentanea in consideratione non est habenda, concl. 85. n. 23. & 24.

Et quando dicatur facta titulo oneroso, sine lucratio, item quando onus dicatur preponderare iure, vide concl. 42. n. 510.

Acquisitum per Alluvionem, cui accretat, vide concl. 94. & in Verbo Alluvio.

ACTA facta in vno Iudicio legitime probant, etiam inter alias personas in alio, concl. 30. n. 1.

Et propterea infertur, quod testes examinati inter Religionem Equitum Hierosolymitanorum, & Patrem alicuius super nobilitate, etiam inter eandem Religionem, & filium dicti patris probant, concl. 30. n. 2.

Acta primae instantie in secunda non obstant, nisi reproducantur, concl. 129. n. 12.

Et facta in vno Iudicio probant, etiam inter alias personas, quoad preparationem alterius Iudicii, licet secus quoad decisionem causae, concl. 30. n. 4.

Declarata tamen id procedere, vt ibi num. 4.

Extende procedere, vt ibidem.

Acta facta in Iudicio criminali non probant, etiam inter easdem personas in Civili, veluti ad diversum finem tendentia, concl. 30. n. 5. 6. & 7.

Acta facta coram Auditore Rotae in causa alteri commissi sunt valida & praesertim parte, non opponente, concl. 168. n. 7. & 8.

Et facta coram vno Notario, & eodem Iudice non probant, quando illa causa per alium Notarium ageretur, concl. 30. n. 8.

Fallit tamen, vt ibi n. 8. & ibi ratio assignatur.

Acta coram Arbitratoribus facta coram Iudice ordinario non probant cum informata Iudicij facta non fuerint, concl. 133. n. 140.

Facta in Iudicio summario, non probant in Ordinario, concl. 30. num. 9.

Extende ibi num. 10.

Fallit duobus modis, vt ibi n. 11. & 12.

Facta coram Iudice seculari possunt etiam coram Ecclesiastico produci, ibidem n. 15.

Acta facta contra auctorem heredi praesudicant, concl. 173. n. 7.

ACTA ex dispositione Concilij Tridentini, & etiam Iuris, sunt transportanda ad Iudicem appellationis, aliis sententia non visis actus probatorijs, tanquam sine causae cognitione lata esset nulla, & iniusta, concl. 31. n. 1.

Sunt transportanda, etiam ad effectum, vt suspensio petitorio procedatur in possessorio, concl. 31. num. 2.

Sunt transportanda etiam, quod causa sit commissa, cum clausula summarie, & quantum sufficere videbitur, concl. 31. n. 3.

Sunt transportanda etiam si ageretur prout in prima, concl. 31. n. 4.

Fallit tamen vt ibi n. 5.

Item sunt transportanda etiam, quod commissio duas partes contineret, nempe eam relictionis in integram, & alteram, vna cum toto negotio principali, quia tunc etiam, quod Iudex appellationis pronuntiaret, prout in prima, tamen actuum transportatio esset necessaria, concl. 31. n. 6. & ibi ratio assignatur.

Extende vt ibi n. 7.

Sunt transportanda, etiam si per partem aduersam fuisset declaratum de non vtendo decreto, a quo fuerit appellatum; sed de procedendo prout in prima, vigore clausulae (Quam, & quas) quia ea nunquam operatur, nisi illas transportatis, concl. 31. n. 8.

Sunt transportanda, etiam si quis vellet aliud Iudicium prosequi, quia non potest itaui, an fidei, vel diuersum Iudicium; nisi prius visis actis, concl. 31. n. 10.

Sunt transportanda etiam, quod finis in simplici possessorio manutentionis, in quo summarie procedi solet, concl. 31. n. 11. & 12. vbi ratio assignatur.

Sunt transportanda etiam in causa Spolij, & in alijs possessorijs, etiam petitorio suspensio, concl. 31. n. 13.

Sunt transportanda etiam, quod sunt irrelevantia, & ratio est, quia cum id a lege fuerit inductum; id circò nemo per actuum irrelevantiam excusari potest, concl. 31. n. 14. & 15.

Contrarium ibi n. 16.

Sunt transportanda, etiam si essemus in prima instantia, quando tamen impugnatur sententia in alio tribunali lata, concl. 31. n. 17.

Etiam Criminalia sunt transportanda in Iudicio Civili, si tamen ea faciant ad causam, concl. 31. num. 18.

Sunt transportanda in causis, quae sunt tam coram Episcopis, quam etiam coram alio quocumque Iudice, concl. 31. n. 19.

Sunt transportanda, nedum coram Iudice appellationis; verum etiam coram quocumque alio, cui fuerit causa commissa, ab alio Iudice advocata, concl. 31. num. 20.

Illa solum sunt transportanda, de quorum productione constat coram Iudice a quo, non obstant, quod vna causa habeat consequentiam ab alia, alteri commissa, concl. 31. n. 21.

Omnia sunt transportanda, quae sunt necessaria ad defendendum iustitiam, vel iniustitiam sententiae, concl. 31. n. 22.

Coram Arbitris facta sunt transportanda, quando appellatio ab illis est interposita, concl. 128. num. 396. & concl. 133. n. 141.

Et transportata coram vno Arbitro tantum sunt nulla, nisi fiat eorum transportatio coram omnibus, sed potest bene talis actus productionis consulari, si ea fuerit coram alijs parte presente, vel ea citata, concl. 31. n. 24.

Sunt transportanda a fideiussore, qui velit vt illis contra Principalem in causa separata factis, concl. 31. num. 25.

Sunt transportanda, quando ex natura negotij, aliquid firmari non potest, nisi visis dictis actis, quod

Index Conclusionum,

quod procedit, etiam si in causa appellationis, veriamur, concl. 31. n. 26.

Per Actorum transportationē fundatur iurisdic-
tio Iudicis, cui executorialis dirigitur, concl.
129. num. 442.

Si non transportatur sententia de Iure Civili nō
valet, etiam circumscripta Sacri Concilii Tri-
dentini dispositione, concl. 31. n. 27.

Actorum transportatio Iudicis assertione in senten-
tia verificari non potest, sed ex ipsis actis om-
nino iustificanda veniet, concl. 155. n. 65.

Si integrè non transportetur, Index, ad quem
exercitium Iurisdictionis non habet, nec minus
causa ad eum devolvitur, & percipit si id op-
ponatur à parte, concl. 31. n. 28.

Extende quatuor modis prædicta procedere,
vt ibi n. 29. cum seqq.

Non sunt transportanda, quando sumus in causa
profana ad Iudicem laicum spectante, quia
tunc Concilium Tridentinum locum non habet,
concl. 31. n. 30.

Extende, & subextende, vt ibi n. 31, & 32.
Contrarium, vt ibi n. 33.

Sed quoddam decretum Congregationis Sacri Co-
cilij loquatur de prophanis ad favorem Eccle-
siasicis spectantibus, & non alijs, vide ibidem
num. 34.

Item quod causa possit dici Ecclesiastica, si non
respectu personarum; tamen respectu bonorum
veluti, quia ea sint Ecclesiastica, respectu Do-
minij ad Ecclesiam spectantis ibidem n. 35.

Actorum transportatio non est necessaria, quando
Iudicium, & causæ essent diversæ, conclus. 31.
num. 36.

Extende ibi num. 37.

Ea solum transportare tenetur appellans, quæ
coram primo Iudice adiutæ fuere, & quæ apud
ipsum reperiebantur productæ, & sic quidam par-
tes erunt coram tertio Iudice, tunc sufficeret
actorum transportatio coram secundo Iudice
facta, concl. 31. n. 38.

Extende ibi n. 21, & 39.

Altorum transportatio in Iudicis Audientis Ro-
te, non est necessaria, concl. 160. n. 156, & nu-
157. ratio assignatur.

Actorum transportatio non est necessaria, quando
sententia sine illis iustificari possit, conclus. 31.
num. 40.

Contrarium tamen ibi n. 41.

Et illorum transportatio non est necessaria, quan-
do ea solum verbaliter producta fuere, & sic nō
citata parte, quia tunc ea extra mundum ex-
tare dicuntur, concl. 31. n. 42.

Actorum transportatio integra non est necessaria,
quando agitur in materia attentatorum, con-
clus. 160. num. 35.

Producta parte non citata legitime processum
annulant, concl. 31. n. 43.

Quando transportantur per Notarium de vno
Officio, ad aliud citatio partis non est neces-
saria, concl. 31. n. 44.

Secus auctem facta postea eorum transportatio-
ne, quia ad hoc, ut ea de actis esse dicatur, tunc

erit necessaria partis citatio ad dicendum con-
tra, & quod fuerit dimissa copia in actis, siue
Originale, concl. 31. n. 45.

Fallit tamen, si fuisset perseveratum in eisdem ac-
tis, & deinde pars fuisset citata, di. 3a acta in Iu-
dicio repetendo, quia tunc alia transportatio
non esset necessaria, concl. 31. n. 46.

Et eorum transportatio non est necessaria, quan-
do non tractatur de iustitia sententiæ; sed solum
de probando facto, quod scilicet inter partes
fuerit agitatum, concl. 31. n. 47.

Quæ sunt transportanda vigore statuti intelligit-
ur de his, quæ faciunt ad causam, & non alijs
ibidem n. 47.

Illa non sunt transportanda, quæ non impugnant iu-
sticiam sententiæ, quia eorum omissio nullitatem
processus non inducit, concl. 31. n. 41.

Illorum transportatio omisso processum non
vitiat, quando id culpa partis contingeret, co-
clus. 31. num. 49.

Illa omissio debet impedire remissoriam, quan-
do causa in prima Instantia fuit introducta in
Rotam, at secus, si per viam anocationis ab alio
Iudice fuerit introducta, concl. 31. n. 50.

Item eorum omissio sententiam non vitiat, quan-
do tempore transportationis huiusmodi acta
non reperiebantur, concl. 31. n. 51.

Si fuerint amissa, tunc consistere non potest de
notoria iniustitia, concl. 31. n. 51.

Et tunc ad eorum depreditionem probandum
Iuramentum non deferitur ibidem, n. 53.

Declaratur tamen, quod probata aliquorum acto-
rum amissione, tunc ea quæ deficiunt de amissis
quoque esse censentur, concl. 31. n. 54.

Item eorum transportatio omisso sententiam
non vitiat, quando acta non fuerint transpor-
tata ab una parte negligente, & altera sua acta
transportavit, quia tunc Iudex super productis
pronunciare poterit, concl. 31. n. 55.

Declaratur vt ibi n. 56.

Si ea una pars solum producat, & non altera, tunc
desertio causæ evitabitur, etiam, quod adesset
statutum, quod utrique parti imponeret ter-
minum ad iustificandum, concl. 31. n. 57.

Eorum transportatio non est necessaria, quando
Notarius primæ Instantiæ est etiam Notarius secun-
dæ, concl. 31. n. 59.

Item non est necessaria, quando ea gesta fue-
runt coram Iudice incompetenti, conclus. 31.
num. 58.

Facta coram Iudice subrogato in statu, & ter-
minis in prima Instantia, non est necesse produ-
cere, quia Index subrogatus facit idem Tribu-
nal cum eo, in cuius locum fuit subrogatus, co-
clus. 31. num. 60.

Actorum transportatio non est necessaria, quando
ea ad partes posita fuere, quia ea de actis esse,
non dicuntur, concl. 31. n. 61.

Item non est necessaria, quando agitur pro iusti-
ficanda sententia in causa hæresis lata, pro qua
semper est presumendum, etiam processum non
productum, quia per Inquisitores illius copia nō
datur in hoc crimine, concl. 31. n. 62.

Et Materialium.

Extende, quod eorum transportatio non sit necessaria in sententia confirmata à Papa, per clausulam sublatam facultate aliter iudicandi per quam audientia denegatur, concl. 31. num. 63.

Secus autem ubi effemus in illis actis quæ fuerunt verbaliter producta, sed in productione adesset illa clausula tenoris &c. quia tunc talis clausula vim veræ probationis habet, concl. 31. n. 64.

Et illorum transportatio, quando est facta ea integra præsumitur, & qui contrarium dicit illud probare tenetur, concl. 31. n. 65.

Item transportatio integra præsumitur, etiam si non fuissent transportata instrumenta, ubi a defuncto stylus producendi iura verbalia, absque eorum dimissione reali in actis, concl. 31. n. 66.

Et illa præsumuntur integra, quæ fuerunt tradita à Notario actuario, siue successore, at secus ab alio non actuario, neque successore in officio, quia tunc integra non præsumuntur, concl. 31. num. 67.

Et tunc actorum integra transportatio à Notario probatur, si ille alia iura in actis suis non extare attestetur, concl. 31. n. 68.

Extende idem procedere, etiam si solum Notarius diceret, se fideliter extraxionem actorum fecisse, concl. 31. n. 69.

Fallit tamen ibi n. 70.

Et illa non dicuntur non integrè transportata, ex illis verbis Notarii (scilicet omittis alijs &c.) quia illa verba de stylo Notarii apponi solent, ad subintelligendas clausulas ordinarias, conclus. 31. n. 71.

Transportatio in dubio integra præsumitur, quando præcipue ambæ partes fecerunt instantiam pro sententia, concl. 31. n. 72.

Actorum productio, quando dicitur realis, siue verbalis, vide ibidem concl. 31. n. 74. & seqq.

Et illorum transportatio fieri debet per appellantes in prima instantia; quod tamen secus esset, quando in secunda instantia esset lata sententia reuocatoria primæ, quia tunc ad illos dicta transportatio non spectaret, conclus. 31. nom. 86.

Contrarium ibi n. 88.

Actorum non integra transportatio, quando nullitatem inducit, tunc ea nunquam parte opponente sanatur, nec minus à Signatura sanari solet, concl. 31. n. 89.

Declara, quod dicta non integra transportatio omnino nullitatem non causat, sed solum exercitium iurisdictionis impeditur, quando tamen non deficiat dictæ iurisdictionis fundamentum in commissione radicatum, concl. 31. num. 90.

Et tunc executio mandati, vel alterius actus nõ fit, donec transportatis actis de illius iustitia, siue iniustitia cognoscatur ibidem.

Et expensæ transportationis actorum à quo sint soluende, vide ibi n. 91.

ACTA faciunt rem notoriam, concl. 32. nu. 1. & concl. 148. sub n. 226.

Extende id in tantum procedere, vt propterea ignorantia probabilis non detur, circa ea, quæ apud acta reperuntur, concl. 32. num. 2.

Subextende eò magis procedere, quando contra dicta acta protestatum fuisset, concl. 32. n. 3. Faciunt ius, quoad omnes, quando non solum ex illis actis de illo iure appareret, sed etiam ex alijs probationibus in eisdem actis existentibus; alijs secus, concl. 32. n. 4.

Ad eò fauorabilia dicuntur, vt propterea semper pro eis sit iudicandum in dubio, concl. 32. n. 5. Sed deperdita præsumuntur ablata ab eo, cuius intererat ea non reperiri, concl. 32. n. 52.

Acta deperdita dicuntur, quando apparet de diligentia facta pro illis reperendis, concl. 32. n. 53.

Facta ad preparationem iudicii contra vnum, nocet tertio, ita vt agi possit contra ipsum, sed non, vt ex illis condemnatur tertius, concl. 32. num. 6.

Actorum productio facta per vnā partem in partibus tantum fauorabilibus, quando etiam alteri parti proficit, vide concl. 129. n. 434.

Tertio non nocet, si ille non fuerit citatus, conclus. 32. n. 7.

Faciunt rem notoriam, dummodo ea sine publica, & talia dicuntur, quando mandatum iudicis præcessit seruatis seruandis; alijs diceretur, non in actis, sed extra mundum extare, concl. 32. num. 8.

Acta iudicii corruptis pœna falsi puniuntur, conclus. 121. n. 2.

Declara tamen, vt ibidem.

ACTIO est ius prosequendi in iudicio, quod nobis debetur, concl. 33. n. 1.

Actiones ex communi opinione sunt de iure ciuili concl. 33. n. 2.

Et dicuntur ciuiles, quando oriuntur ex cõtractu iuris ciuilis, sed quæ nascuntur ex cõtractu iuris gentium, quoad materiam sunt iuris gentium, quouero ad formam sunt iuris ciuilis, concl. 33. n. 3.

Actiones, aut sunt Naturæ, vel Dantur; Naturæ dicuntur illæ, quæ habent sufficientem, & idoneam præexistentem materiam, ex qua nascuntur; Dantur verò propter æquitatem dantur, concl. 33. num. 4.

Earum quæ aliæ diffinitiones dantur, vt ibi n. 5. Item vel sunt directæ, vel vtilis; directæ dantur ex verbis legis; vtilis verò ex mente ipsius, concl. 33. n. 6.

Ex eis istæ sunt particulares, aliæ vniuersales, & aliæ Generales; Particularis dicitur rei vendicatio; vniuersalis hereditatis petitio, quæ datur ad ius vniuersale hereditatis, quæ est vniuersalis successio in omne ius defuncti; Generalis autem dicitur actio negotiorum gestorum, siue tutele, quæ datur ad plura, concl. 33. num. 7.

Personales à realibus differunt origine, natura, processu, & effectu, origine, quia personalis actio oritur ex obligatione, obligatio ex contractu, vel quasi, delicto, vel quasi, licet illæ quæ oriuntur ex delicto, morte extinguantur, concl. 33. n. 8. & 9.

Fallit tamen, quando lis fuisset contestata cum defuncto, quia tunc actiones ex delicto nascen-

tes

Index Conclusionum,

tes, ad heredes tranſeunt ibidem n.9.
 Etia obligatione ex delicto naſcente, deliquens efficitur ſubditus illius loci, in quo deliquit, concl.33. num.10.
Reales naſcuntur ex Dominio, vel Iure, quod quis in re habet, & natura à perſonali diſſertur, quia perſonalis perſonam ſequitur, realis verò rem ipſam; proceſſu diſſerunt, quia intentus realem expri mit cauſam proximam, veluti ſe eſſe Dominum, intentans verò perſonalem, cauſam remotam exprimit, concl. 33. n.11.
Reales à perſonalibus eſſectu diſſerunt, quia officium Iudicis in aſſione reali eſt declarare me Dominum, & aduerſarium ad reſtitutionem, condemnare, ſed in perſonali illius officium eſt iudicare, aduerſarium teneri dare, vel facere, & ſic condemnare, vel ad dandum, vel ad faciendum, concl.33. n.11.
 Et de alijs quatuor generibus aſſionum realium, vide ibi n.12. remiſſiue.
A principio omnes erant perpetuæ, & in infinitum durabant, ſed poſtea ius civile Imperatoris eas ad triginta, vel quadraginta annos reduxit, ne dominia longo temporis lapſu ſuper incerto vagentur, concl.33. n.13.
 Et licet ille terminus aſſiones perpetuò durare, pluries in corpore Iuris reperiatur; nihilominus ad illud tempus triginta, vel quadraginta, annorum reſtringendus venit, intra quod tempus, etiam contra Eccleſiam aſſiones finiuntur concl.33. n.14.
 Secus autem in excipiendo, quo caſu aſſiones etiam criminales temporales, ſunt perpetuæ, concl. 59. n.78.
Aſſio, aut eſt perſonalis, aut realis, vel perſonalis in rem ſcripta, ſive cum hypothecaria vnita, quæ ſpatio 30. annorum præſcribuntur, concl. 33. n.15.
 Item realis, ſive hypothecaria, ſi loquimur de iure comuni, & ſumus inter præſentes, ſpatio decem annorum præſcribitur, & viginti inter abſentes, ſi verò loquimur de præſcriptione, ſtatutaria, tunc illud tempus eſt attendendum, quodeſt ab ipſo ſtatuto præfixum, concluf. 33. num. 16. & 17.
 Sed loquendo de ſtatutaria præſcriptione, declarata eam procedere, vt ibi n.17.
 Perſonalis autem in rem ſcripta, vt eſt aſſio ſpolij, curſum 40. annorum, pro ea præſcribenda requirit, concl.33. n.18.
 Illa competit pro cèſibus, vt eſt ſuinaum interdictum, quod datur contra tertios poſſeſſores, & illud quemlibet poſſeſſorem concomitatur, ne non datur ſemper ſucceſſori, & contra ſucceſſorem, concl.33. n.19.
Ad eò eſt privilegiata, vt propterea hypothecaria, ſine ea non naſcatur; licet poſtquam eſt nata, ea, ſine perſonali ſubſiſtat, concl. 33. n.20.
 Perſonali ceſſante, hypothecaria ceſſat ibidè.
 Et hypothecaria, quando datur contra plures, tunc dicitur indiuidua; Vnde ſequitur, quòd in aſſione indiuidua ſententia non poteſt pro parte valere, & pro parte non, concl.33. n.21.

In rem ſcripta poteſt exerceri in loco, vbi res eſt ſita, veluti dicitur de aſſione iuxta, ſive reali, & perſonali, nec non etià in aſſione hypothecaria, ſive perſonalis aſſiſſentia; dummodo conuentus in loco, vbi res eſt ſita, inueniatur, concl.33. n.22.
Perſonalis contra ſingularem ſucceſſorem dari non poteſt, cum ea non rem, ſed perſonam ſolum lequatur, concluf. 33. n.23. & n.24. datur exemplum.
 Neque ea in ſubſidium dari poteſt contra ſingularem ſucceſſorem, concl. 33. n.25.
 Contra ſingularem ſucceſſorem tranſit, veluti quando hæres, qui alienauit non eſſet ſoluedo pro reſtituendo pretio, concl.33. n.26.
 Item contra tertium ex cauſa lucratia exerceri poteſt, concl.33. n.27.
 Datur còtra tertium etiam, quòd ille de fraude ſive de dolo participaret, concluf. 33. n.28.
 Item datur contra tertios ſuore vltimæ voluntatis in ſubſidium, licet ſecus, quando cauſa eſſet oneroſa, concl.33. n.29.
 Datur contra tertium pro legato, ſed ſolum ea datur ad eſſectum, vt res treditur, concluf. 33. num. 30.
 Datur contra ſocium, ſed conceditur tamè realis ad bona, concl. 33. n.31.
 Datur contra tertios ſuore dotis in ſubſidium, concl.33. n.32.
 Datur contra ſingularem ſucceſſorem, veluti, quando quis appodiauit in meo pariete, & poſtea alienet, quia tunc ſingularis ſucceſſor ad huiusmodi obligationem tenetur in ſubſidium, concluf. 33. n.33.
 Item datur pro alimètis, pèſonibus annuariarijs decimis, & tributis publicis, concl.39. n.535.
 Sequitur perſonam, ſicut lepra leproſum, nec ad ſingularem ſucceſſorem extra prædictos caſus, & ſimiles tranſit, concl. 33. n.34.
 Extende procedere, vt ibi n.35.
 Regulariter non datur contra ſingularem ſucceſſorem etiam reſpectu rei ad rem, ibidem.
 Fallit ibi num.36.
 Extende eò magis procedere, vt ibidem.
 Declara vt ibi n.37.
 Et hypothecaria in rem ſcripta ſemper cum re ſine ceſſione tranſit, quod procedit tam de aſſionibus in rem ſcriptis actiuis, quàm paſſiuis, concl.33. n.38.
 Item perſonalis non ſolum non datur contra tertium poſſeſſorem, ſed nec minus contra eum poteſt agi hypothecaria, non facta prius diſſiſſione contra principalem poſſeſſorem, immò nec etiam rei vindicatione, ſi poſſidens prior poſſeſſionem habuerit, iuxta terminos l. quoties C. de rei vindic. concl. 33. n.39.
 Et licet non detur contra tertium, datur tamen contra debitorem, ſive illius hæredem, concl. 33. num. 40.
 Et prius expetiri debet contra hæredem, deinde in executione contra poſſidentem bona debet ſeruari forma l. à Dino Pio §. ſi ſuper rebus de ſent. & re ludic. concl.33. n.41.

De Materiarum.

A C T I O acquiritur ob iuramentum absque
cessione, & porpterea si iuramento stipula-
tio alteri facta valet, quæ aliis non valeret, quia
nemo alteri stipulari potest, cum stipulationes
adinsurgere fuerint, ad hoc, ut stipulemur, quod
nostra interest, concl. 34. n. 1.

Extende id de iure civili quoque procedere, ibi-
dem num. 2.

Actio nulla oritur ex ludo, vel ex contrahibus eius
causa proventientibus, concl. 101. n. 2.

Item acquiritur absenti ex stipulatione Notarii,
absque cessione, concl. 34. n. 3.

Declarari ibi n. 4.

Extende hanc declarationem ibi n. 5.

Subdeklarari ibidem.

Et ignorantia acquiritur in mutuo, ob particulare
illius privilegium, concl. 34. n. 6.

Acquiritur ex stipulatione omnibus, quorum in-
terest, concl. 34. n. 7.

Item acquiritur omnibus interesse habentibus
per obligationem Cameralem, concl. 34. n. 8.

Acquiritur donatario absenti, quando occasione
dotis donatur, & hoc est speciale in dote, &
præsertim, si donatio inciperet à traditione ve-
ra, siue facta per constitutum, concl. 34. n. 9.

Actio utilis competens cessionario, siue cessione
transit, quando non adit, qui illam cedere
possit, concl. 39. 15.

Sed non acquiritur absenti in re illicita, nisi data
illius scientia omnium, & quorumcumque qua-
litarum, & circumstantiarum, dictum actum illi-
cicum reddentium, concl. 34. n. 10.

Regende ibi n. 10.

Non perpetuatur per actus notorie nullos, con-
clus. 133. n. 112.

Actio, quæ competit non circumscribitur loco,
veluti fructus, concl. 34. n. 11.

Actiones dicuntur esse de loco, ubi est persona cre-
ditoris, & omnibus illius dicuntur adiux, concl.
113. num. 13.

Et quæ competit ad quantitatem in genere, nullo
loco circumscripta dicitur, nec inter immo-
bilia connumeratur, sed tertiam speciem con-
stituit, concl. 34. n. 12.

Istæ tamen, si solutio esset in aliquo loco desti-
nata, quia tunc actio in eo loco competit, in
quo exadio fieri debet, non autem in illo, in
quo obligatio contracta fuit, concl. 34. n. 13.

Actiones quales sint, quæ viam executionis me-
rentur, & quæ non, vide concl. 35. n. 23.

Actiones, & iura nunquam comprehenduntur in
dispositione, in qua sed mentio de bonis exil-
libus in certo loco, concl. 34. n. 14.

Extende idem procedere in successione, quæ sit
limitata ad certum locum ibidem n. 15.

Actiones nunquam veniunt mobilia, vel immo-
bilia appellatione, concl. 153. n. 9. & vide n. 24.

A C T I O N E S plures infinitum cumulari ac pro-
poni non possunt, sed actor debet viam ex
pluribus eligere, & eam usque ad finem litis ex-
ercere, per regulam, vna via electa, altera non est
conc edenda, concl. 35. n. 1.

Et plures si fuerint propostæ, tunc ex eis debet

fieri electio vnius; licet de præiudiciali prius sit
cognoscendum, concl. 35. n. 2.

Actio, siue causa magis præiudicialis prius est ter-
minanda, etiam si ultimo loco esset inchoata,
quia in iudicijs præiudicialibus ordo temporis
non attenditur, sed solum ille causæ præiudica-
lis, & ideo potest à posteriori suspendi, at secus
in iudicijs paribus, quia tunc ordo temporis
est attendendus, concl. 35. n. 3.

Et criminalis, quando est præiudicialis civili,
tunc ratione præiudicialitatis, præhemerentia,
& maioritatis de ea prius esset cognoscendum,
& suspendendum in civili, veluti dicitur con-
uerti, concl. 35. n. 4. ubi datur exemplum.

Extende eò magis procedere, quando prius præ-
iudicialis fuisset incepta, concl. 35. n. 5. & ibi
datur exemplum.

Quod procedit, etiam si secundum Iudicium,
motum prius terminari posset, ibidem n. 6.

Actiones plures, quando non ab vno, & eodem
fonte oriuntur, sed à diuersis, tunc de præiudi-
ciali esset cognoscendum, sed si ab vno tantum,
tunc ea causa prius esset terminanda, quæ faci-
lius terminari posset, concl. 35. n. 7.

Et quando inuicem non se compatiuntur, tunc
de præiudiciali esset cognoscendum; secus autè
quando inter se essent compatibles, veluti,
quia vna respiceret petitorium, altera vero
possessionem, quia tunc prius esset terminandū
illud iudicium, quod prius fuit intentatum, vel
quod esset magis liquidum, concl. 35. n. 8.

Et ad cognoscendum quale sit maior, vel minus
præiudiciū sunt constituendi tres casus, ut ibi n. 9.
Et plures cumulantur, quando ex diuersis causis
proveniunt, concl. 35. n. 10.

Actionum plurium cumulatio inducit diuersitatem
causæ, tam respectu rerum, quam etiam perso-
narum, concl. 35. n. 11.

Actio semel electa amplius mutari non potest, post-
quam lis est contestata, quia tunc quasi contra-
hitur inter concurrentes ad iudicium per illius
contestacionem; at secus ante litem contestatā
quia tunc neque actori liceret à proposita
actione desistere, quia cum eo casu ius reo fue-
rit quoque acquisitum, igitur absque illius con-
sensu actor recedere non posset, conclus. 35.
num. 12. & 13.

Sed illam potest variare actor ante litem con-
testatā, & præsertim, quando plura remedia
fuisent alternativè intentata, concl. 35. n. 14.

Et tunc etiam post litem contestatam variatio
daretur, ut ibidem.

Civilis, & **Criminalis**, si tendunt ad diuersa, veluti
ad rei persequutionem, & ad vindictam, tunc vna
per alteram non tollitur, & sic qui prius agit,
clausit ad rei persequutionem, non prohibetur
postea agere criminaliter ad vindictam, at secus
si vtraque actio ad vindictam esset intentata,
concl. 35. n. 14.

Et quando quis omnia vna via alteram aggre-
ditur, si à principio omne ius fuit deductum, tunc
ad rescissionem expensarum non tenetur, con-
clus. 35. n. 16.

Sed

Index Conclusionum,

Sed vna via concessa, & electa, quando possit rediri ad alteram, vide concl. 35. per totam.

Et si dux fuerint propositi; sed vna sit alterius preparatoria, tunc ambo possunt vno, & eodem tempore subordinatè intentari, concl. 35. n. 17.

Extende, vt ibidem.

Actiones plures, quando origine sunt contrarie possunt insimul cumulari, in eodem libello, licet eo casu possit vna, ex eis eligi, & super ea sententia ferri, & id eò magis, quando in libello clausulæ salutares essent appositæ, concl. 35. num. 18.

Contrarium ibi n. 19.

Concorda ibi n. 20.

Rursus concordat ibi n. 21.

Sed si plures in libello apponantur, tunc earum variatio erit permixta, si in eo addatur illa clausula; Quod vna via electa, altera non censetur sublata. Et idcò, si quis prius intentauit iudiciu Ordinarium, non prohibetur postea eo omisso viam executiuam egredi, concl. 35. n. 22.

Quod tamen declarare procedere vt ibi.

Actionibus, & exceptionibus pluribus, etiam contrariis, reus vti potest, concl. 35. nu. 24.

Fallit tamen vt ibidem.

Et in appellatione mutari possunt, & super noua Iudex validè pronunciare valet, concl. 35. n. 25.

Contrarium ibi n. 26.

Actione incompetenti electa non potest amplius, quis via competenti, vti per regulam; Quod potui noius, quod vult iudicare nequius, concl. 35. num. 26.

Declarat vt ibi n. 27.

Ciuilis, & criminalis non possunt vno, & eodem tempore, & contextu cognosci, sed bene vna est videnda, quando altera fuerit peracta, concl. 35. num. 28.

Sed ciuilis, quando est prejudicialis criminali, tunc in criminali est suspendendum, & intendenda venit ciuilis, concl. 35. n. 29. & ibi habetur quando prejudicialis dicatur.

Extende tribus modis, vt ibi n. 30. & seqq.

Declarat tamen ibi n. 37.

Ciuiles, & criminales etiam contrarias tenetur cumulare actor in vno iudicio, ad dirimendas lites, concl. 35. n. 38.

Criminalis ciuilem absorbet, & finis negotij criminalis dat principium questionis ciuili, concl. 35. n. 39. & n. 40. assignatur ratio.

Criminalis, ob maioritatem ciuili præiudicat, etiam si iniuicem non se contingant, & multò magis, quando se contingerent, concl. 35. n. 40.

Et ciuilis cessat, quando à Iudice criminali fuerit inhibitiō emanata, quod tamen intellige verum, quando non esset conclusum in causa; At secus, quando è contra, concl. 35. n. 41.

Declarat duobus modis ibi n. 42. & 43. & ibi ratio assignatur.

Et criminalis, quando oritur, quoad penam nascitur: etiam actio in factum ad interesse, quæ etià extraneo cōpetere potest, concl. 69. n. 26.

Criminalis de falso intentata ciuili non præiudicat, nec minus in ea superfedere facit, nisi ius

totius causæ ciuilis in probatione accusatæ consistat, concl. 35. n. 44.

Ciuilis silet, si testes de falso secusati aliquod adminiculum præberent, concl. 35. n. 45.

Criminalis, siue accusatio non facit superfedere in ciuili, nisi post citationis transmissione m., immò ante eam potest querela retrahi, & aboleri per Iudicem, concl. 35. n. 45.

Extende, vt ibi num. 35.

Criminalis, ad hoc, vt ciuilem absorbeat, id in eis ligendum venit effectu inspecto, sed non ipso iure, quia est necessaria sententia in ciuili, concl. 35. u. 46.

Actio furti orta ex prima contrēdatione, quando non nascatur, amplius, ex assidua contrēdatione, sed dicitur extinguita, vide concl. 59. n. 94.

Actionem ciuilem. quoties exercere possunt nunquam est recurrdum ad criminalitē, concl. 35. n. 48.

Quod quidē eò magis procederet in administratione doganarum, & vestigalium ibidem.

Et criminalis quiescit, quando est datus terminus ad aliquid faciendum in causa ciuili, concl. 35. num. 49.

Criminalis silet, & exerceri nō potest, quādo querela fuit data post relaxatum mandatum in ciuili, concl. 35. n. 50.

Actio semel extinguita amplius non reuiuiscit, concl. 42. n. 99.

Actio de dolo, nunquā datur, quoties ea tolli possit aliquo velamine contractus, conclus. 56. num. 85.

ACTIONVM confusio fit regulatè, quando creditor debitori succedit, concl. 36. n. 1. & ibi assignatur ratio.

Declarat vt ibi n. 3.

Et illa confusio, nedum datur in herede, sed etiā in fideicommissario vniuersali, concl. 36. n. 4.

Extende idem procedere, vt ibidem.

Declarat ibi n. 5. & 6.

Extende alijs quatuor modis ibi n. 7. & seqq.

Secus tamen, quando lis fuisset contestata contra heredem debitorem, concl. 36. n. 9.

Fallit quinque modis, vt ibi n. 11. cum seqq.

Contrarium licet habeatur ibi in d. conclus. 36. num. 20.

Concorda ibi n. 21.

Fallit alijs duobus modis ibi n. 22. & 23.

Sed illarum confusio procedit solum in ea parte, pro qua creditor sit heres, quia nemo debet in plus grauari, quàm honoratus sit, concl. 36. num. 17.

Et confusio non fit in legato à marito uxori, siue usufructus, siue alio modo facti; licet secus esset si maritus diceret, quod de illo legato sua uxor sit contenta, ita vt nil aliud de eius dote petere posset, vel si fuisset à testatore additum quando fecit legatum, ad tollendas lites &c. alijs si id non addidisset, vtrum que haberet, concl. 36. n. 36.

ACTIONE euisionis datur ad effectum repetendi in iudicio rem meam iure Dominij ab aliquo, cuius non erat alteri datam, vel venditam, quia

Et Materialium.

quia euictio est rei emptæ aliæ causa acceptæ interposito iudicis decreto ablatio, concl. 37. num. 1.

Et est diuidua, & idem, si uero res euincatur, siue illius pars semper emptor habet regressum contra venditorem de euictione, concl. 37. n. 2. Sed ut diuidua potest, per hæredes adimpleri pro parte sua, conclus. 37. n. 2.

Datur contra venditorem non solum pro restitutione pretij, sed etiam pro omnibus damnis & interesse, concl. 37. n. 3.

Quod procedit, etiam si ea non fuerit promissa, ibidem n. 4.

Actio ad restitutionem pretij, quando, & contra quos datur emptori rei Ecclesiæ ipsæ euicta, & quid ea comprehendat, vide concl. 85. n. 5.

Datur singulari successori alicuius rei contra auctorem auctoris, in vim iuris celsi; secus autem si iurium cessionem non haberet, quia regulariter, quis de euictione non agit, nec regressu contra primum venditorem habet, conclus. 37. n. 6.

Extende quatuor modis, ibi n. 7. & seqq.

Et non solum intentatur, quando fuit euictum Dominium, sed etiam si fuerit euicta possessio, conclus. 37. n. 13.

Contrarium habetur, ibidem n. 14.

Concorda, ut ibi n. 15.

Et non intentatur, nisi sententia fuerit executioni demandata, aliis emptor adhuc possidere diceretur, concl. 37. n. 16.

Item non intentatur, nisi secuta effectuali venditione, licet secus si uel venderet rem alteri obligatam, & præsertim scienter, & sic quando in limine contractus, aut iudicii euictio immineret, quia tunc ante eam agi posset, ad restitutionem pretij, non uti ad sortem, vel prætium, sed bene pro interesse, concl. 37. n. 17.

Facit uenire fructus amissos, & refectione aliorum damnorum, quæ emptor causa illius euictionis quouis modo passus est, concl. 37. n. 18.

Extende ibi n. 19.

Datur contra fideiussores obligatos pro credito iam extincto, quando bona data creditori in solutū fuerunt euicta, quod tamē declaratur verū, quādo in eorum assignatione fideiussorū obligatio fuisset reueruata, conclus. 37. n. 21. & 22.

Contrarium tamen habetur, ibidem n. 23.

Non datur si res esset iudicialiter euicta, sed lis non fuit venditori intimata, quia tunc venditor non tenetur ad damna, & interesse; At secus, quando esset certioratus de euictione intentata, concl. 37. n. 24. & ibi ratio assignatur.

Item non datur ei, qui fuit in culpa rei euincendæ, ueluti quia fuit contumax, uel compromisit, siue iuramentum litis decisum detulerit, quia illis casibus emptor huiusmodi actione contra rei uendicationem non agit, conclus. 37. n. 25.

Et emptori non competit, quando ea factio Principis, siue per iniuriam, & imprudentiam iudicis sequatur, concl. 37. n. 26.

Et tunc ueluti uenditor ad pretiū agere posset, ita

& multo magis illud solum retinere, ibide m. Emptori competit, quādo bona per eum a fisco emptæ resituntur, & tunc contra fisco agere emptor pro restitutione pretij, quia si Princeps uult uni præiudicare, quoad bonorum restitutionem, debet emptorem, cum restitutione pretij releuare, concl. 37. n. 28.

Fallit tamen in Vniuersitate, quæ si uendiderit bona confiscata, tunc eo restituro, cuius bona erant, de euictione non tenetur, ibidem n. 28.

Sed emptori non competit, quando rem alienā scienter emit, quia tunc uti indolo huiusmodi actione non inuatur, nisi pretium fuerit promissum, concl. 37. n. 29. & vide concl. 88. n. 13. cū seq.

Item non competit ementi rem Emphyteuticam uel fideicommissio subiectam, & aliam similem scienter, in qua ex natura rei euictio datur, conclus. 37. n. 30.

Extende, & subextende ibi n. 31. & 32.

Declara ut ibidem.

Fallit duobus modis, ut ibi n. 33.

Competit contra fideiussores rei uenditæ, si ea alteri obligata reperiretur, & præsertim si principaliter, & insoludum essent obligati, conclus. 37. n. 34.

Contrarium, ut ibi n. 35.

Concorda, ut ibi n. 36.

Sed non competit donatario contra donatæm, nisi ea fuerit expressè promissa, uel nisi dulus donantis intercedat, aut donatio à promissione inciperet; at secus si à traditione, quia tunc donans de euictione non tenetur, nisi in casu adhibiti doli, concl. 37. n. 38.

Et tunc dicitur donatio à traditione incipere, etiam si donator constituat fe nomine donatarii possidere, concl. 37. n. 39.

Extende, & subextende ibi n. 38. & seqq.

Et si fuerit promissa pro redditibus donatis, ea non extenditur ad alios redditus in locum priorum, concl. 37. n. 41.

Non competit quando per partem illi fuerit renunciatum, cum quilibet suo fauori renunciare possit, concl. 37. n. 42.

Non datur in uenditione subhasta, concl. 37. n. 43.

Contrarium fuit dictum supra n. 9. & n. 44.

Concorda, ut ibi sub n. 45.

Non datur, si ea per uolentiam sequatur, conclus. 47. n. 46.

Item non competit in casa, ubi creditor uendit iure pignoris, concl. 37. n. 48.

ACTIO finium ergundorū est ea, quæ conceditur his qui postulāt cōfines, ad hoc, ut quod cuiusque proprium sit ab Arbitro definatur, & si quid ab alterutro commissum sit resecuetur, concl. 38. n. 1. & 2.

Et formula istius actionis est eadem, quæ uendicationis, vis autem, & natura eadem, quæ cōditionis, concl. 38. n. 2.

Sed non datur, nisi termini turbentur, Item, quæ pena puniatur vide, concl. 38. n. 61.

Sed si vis scire ad saturitatem ea, quæ sunt necessaria in hac materia, recurras in uerbo Confines, & in uerbo Limites.

D

Actio

Index Conclusionum,

Actio finium regundorum non intentatur super questione proprietatis, veluti nec in eo communi dividundo, licet tamen huius actioni questio proprietatis inhæreat, & idcirco illa differatur in querendo de titulo rei, & prius illa possessori terminatur, & tunc onus probandi proprietatem aduersario incumbit, concl. 38. n. 62.

Fallit tamen ibi n. 63. & ibi ratio assignatur.

In actione finium regundorum, quomodo dignoscatur, an de possessione, vel proprietate, aut de utroque contēdatur, vide cōcl. 12. n. 354.

ACT IONES hypothecariz dicuntur directę, & utiles, directę semper remanent penes cedentem, & uti offibus inhærentes transferri non possunt, concl. 39. n. 1.

Actiones directas cedens potest semper, & quandoque eas experiri, donec interueniat vnus extrinsecus l. 3. C. de nouat, ibidem.

Actio utilis alia est directā, alia contraria, & cui utraq; siue quando vna, vel altera detur, vide concl. 39. n. 2.

Et directas potest experiri cedens, etiam si in cessione fuisset apposta illa clausula, ponens in locum suum, &c. reprobata opinio Angeli, concl. 39. n. 3.

Extende, quod debitor liberatur soluendo primo creditori, si notitiam delegationis sui debitori non habuit, concl. 39. n. 4.

Sed est bene verum, quod sola scientia, quæ ex libello deprehenditur sufficit ad tollendū exercitium directarum actionum, quæ penes cedentem remanent, concl. 39. n. 5.

Extende præterea procedere, quando effemus in materia hypothecarię actionis, quæ nunquam percutit Dominium rei alienatę, sed solum possessionem, & propterea datur creditori retenti rei apud alium tertium, donec sibi de fructibus satisfiat, concl. 39. n. 6.

Directę remanent penes cedentem inutiles, quando effemus in necessaria cessione, veluti in ea ad sanorem creditorum facta, quia tunc illi cō ius directum remanet inutile penes cedentem, concl. 39. n. 7.

Et ille non possunt exerceri, per donatorem omnium bonorum, quia quando cessio respicit merum commodum cessionarij, ut et in casu simplicis donationis, tunc cedens amplius nullū ius super re cessa habet, cōcl. 39. n. 8. & ibi ratio assignatur. Fallit tamen, ibi n. 10.

Contrarium autem ibi n. 11.

Sed penes cedentem non remanent, quando cessio iurium, & actionū fuisset ampla, cōcl. 39. n. 12. Item penes illum non remanent, quando cessionarius fuisset constitutus Dominus, & procurator, uti in rem propriam, & in locum, & ius cedentis substituere, concl. 39. n. 13.

Declarā, ut ibi n. 14.

A C T I O iniuriarum est illa, quæ datur alicui contra eum, qui illi crimen appositū, sed illud non probauit, concl. 40. n. 1.

Et de ea quis tenetur, quando aliquod crimen, etiā excipiendo opponit in iudicio, cōcl. 40. n. 2. Huiusmodi actione tenetur iniuriatus, etiam, si

protestatur se illud crimen opponere, sed non animo iniuriandi, quia huiusmodi protestatio, uti contraria facta, & uti iniurię incompatibilis non suffragatur, concl. 40. n. 3.

Contrarium ibi n. 4.

Concorda, ut ibi n. 5. & 6.

Rursus concordat, ut ibi n. 7.

Item de ea tenetur ille, qui si fuerit provocatus dicat illi tu mentiris, ipsa provocacione non obstante, etiam si dicat verum, concl. 40. n. 8. & 9. & ibi ratio assignatur.

Ista datur contra eum, qui calore iustę iracundię verba iniuriōsa protulerit, quia in delictis commissis ille calor non excusat, concl. 40. n. 10. Contrarium tenent multi, ibidem n. 11.

Extende hanc secundam opinionem multo magis procedere ibidem.

Datur cōtra eum, qui vni dixerit (tu non ci vedi) vel si iudici dixisset (al Sindacato ti voglio) ibidem n. 12.

Item si quis alicui diceret (tu sei vn bastardo) ibidem n. 9.

Datur ista actio aduersum eum, qui aliquem inde debite carcerari fecit, quia tunc ille iniuria afficitur, cum carceratio infamiam facti irroget, concl. 40. n. 13.

Item datur contra eum, qui facit aliquem amittere dignitatem, & honorem, concl. 40. n. 14.

Huiusmodi actione ille tenetur, qui aliquem alapa, siue cubito percusserit, concl. 40. n. 14.

Et datur omnibus cōsanguineis contra offendentem vnum de familia, quia quādo offensā inferatur vni de genere totum genus iniuriatum censetur, concl. 40. n. 15.

Extende, ut ibi n. 16.

Declarā, ut ibi n. 18.

Immo Pater potest iniuriam filij remittere eo, ac alijs fratribus inuitis, ibidem n. 19.

Restringe tamē, ut ibi n. 19. & ibi ratio assignatur. Sed quid si filius esset monachus, an vindicta, vel remissio iniurię spectet ad Patrem, siue potius ad Abbatem, vide ibidem n. 20.

Competit etiam marito, pro iniuria illata uxori, & id ob vitatatem personarum, quia sunt duo in carue vna, concl. 40. n. 21.

Item datur officiali pro iniuria facta ministro in executione sui officij, concl. 40. n. 22.

Declarā tamen, quod non creditur illi ministro, se talem iniuriā passum afferenti, concl. 40. n. 23.

Fallit tamen in Verbo, & toto statu Ecclesiastico, ob bñmimenta Generalia Gubernatoris Verbis, sed quomodo id sit intelligendū, vide ibid. n. 24.

Datur fisco cōtra iniuriantē, etiā si iniuriatus diceret iniuriā sibi de sua voluntate factā fuisse, quia tunc nō potest rigorē fisci euadere, cōcl. 40. n. 25.

Ite datur alijs de Collegio, vel Vniuersitate, quādo vni ex eo fuit illata iniuria, concl. 40. n. 26.

Declarā, ut ibi n. 27.

Contrarium, ut ibi n. 28.

Datur contra prohibentem piscari in Mari, & in loco publico sedere, & similibus, concl. 40. n. 23.

Ite datur iurisdictionē habenti, quādo iniuria fuit vni corā eo illata, & ea dicitur atrox, c. 40. n. 29.

Secus

Et Materiarum.

Secus actionem si iniuria esset alicui illata coram persona in dignitate constituta, quia tunc ea non deberetur atrox, veluti ea dicitur, quia coram persona iurisdictione habente inferitur, cōcl. 40. n. 70. Datur socio pro iniuria, alteri consocio illata in itinere, cōcl. 40. n. 31.

Datur Patri pro filio, marito pro uxore, fratri pro fratre, consanguineo pro altero, pro interresse affectionis, sed non pro eo pecuniarum, cōcl. 40. n. 32.

Sed non potest intentari per coniunctum pro emendatione honoris alterius coniuncti defuncti, si non sit heres iniuriati, cōcl. 40. n. 33. Extendit, ut ibi n. 34.

Item non datur, nisi dolus, & animus iniuriandi adfit cōcl. 40. n. 33.

Et quomodo animus dignoscatur, si sit bonus, siue malus, declaratur ibidem n. 35. cum seqq. Non datur contra eum, qui verbum iniuriosum in iudicio protulerit, cum aliqua causa, quod idem quoque procedit in ea, quae extra iudiciū fuerit illata, quae non excusatur absque causa, cōcl. 40. n. 38.

Et tunc quolibet causa etiā iniusta sufficit ad excusandum animum iniuriandi ibidem.

Anno praescribitur, licet secus in ea actione iniuriarum descendente ex lege Cornelia, quae anno tolli non potest, quod procedit, tam in iniuria praeterita, vel scripta, quae anno non praescribitur, sed ad instar realium potest intentari post annum, cōcl. 40. n. 39. & vide cōcl. 59. n. 76.

Et annus debet esse utilis, & ideo ignorantia non currit, cōcl. 40. & vide cōcl. 116. n. 20. Et per intervalum temporis remissa censetur, licet secus, veluti si essemus in revocatione iniuriarum, ob quam actio illa extincta non censetur, cōcl. 40. n. 41.

Et actio civilis in hac materia iniuriarum actionem criminalem extinguit, cōcl. 40. n. 42.

Et licet non cesset, quando iniuriarum ante litem poenituit, tamen ille poenitenti puniendus venit, neque etiam, tunc iniuriatus potest ita acriter iniuriam, sibi ab eo illatam, vindicare, cōcl. 40. n. 53.

Non potest intentari, nisi quis speciale mandatum habeat, cōcl. 40. n. 54.

Et ad hoc, ut intentetur, est necessaria specificatio ad hoc, ut pars certificari, & testes distinguere deponere valeant, cōcl. 40. n. 55.

Extende idem debere procedere in ea actione iniuriarum, civiliter intentata, licet non tanta specificatio sit isto casu necessaria, quanta in obiectivis, uti magis odiosis, cōcl. 40. n. 26.

Et ad hoc, ut commissio causae iniuriarum censeatur criminaliter cōcessa, opus est mentione fieri expressae in Signatura de iniuriis, & tunc facta dicta specificatione reus potest reconveniri auctorem coram eodem Iudice, super iniuriis impetratum, cōcl. 40. n. 56.

Secus autem si contingeret iniuriā alicui clerico inferri, quia tunc crit locus praedictionis, cōcl. 40. n. 57.

Et hac actio dicitur infamatoria, propterea, etiam (civiliter loquendo) anni praescriptione

tollitur, cōcl. 40. n. 58.

Secus actionem in encipiendo, quo casu actio temporalis fit perpetua, cōcl. 59. n. 78.

Et in hac actione iniuriarum civiliter intentata, quomodo articuli sint proponendi vide ibid. n. 58.

Actio l. liber homo ff. ad l. Aquil. nullam recipit estimationem, cum homo res inestimabilis dicatur, cōcl. 60. n. 20.

Actio l. Aquilae solū datur pro damno de praeterito ibi n. 23.

Actio mandati, quando aequiparetur illi funeratiōis, & luentarij, vide cōcl. 60. n. 31.

ACTIO negotiorum gestorū dicitur in persona, non autem in re, & propterea, quādo quis pro alio soluit, & sic pro eo negotiū utile gerit, potest hac actione sibi consulere, cōcl. 41. n. 1.

Actio ista non datur, quando utilitas cessaret, cōcl. 41. n. 2.

Et se copatitur cum actione mandati, cōcl. 41. n. 3.

Acquiritur ei, pro quo, quis emit, secuta tamen illius ratificatione, cōcl. 41. n. 4.

Item acquiritur ei, qui soluit debitum pro alio, etiam illo invito, cōcl. 41. n. 10.

Secus autem, quādo negotiorū gestorū sine mandato, vel officii necessitate alterius defensione assumptis, sed succubuit, quia tunc ipse expensas quas fecit ille talis non repetit, cōcl. 41. n. 11. Et huiusmodi actione repetit ille, qui pecuniam alteri debita, vel creditum alienum verum, vel putativum exegit, secuta tamen ratihabitione illius, cuius nomine fuit facta executio, cōcl. 41. n. 12.

Actio negotiorū gestorū hereditatis iactis aded est privilegiata, ut omnibus creditoribus, sit preferenda, pro consecutione mercedis, cōcl. 41. n. 16.

ACTIO personalis ex testamento datur pro legitima, vnde si vis scire ad saturitatem de eius materia, recurras in verbo legitima, & in cōcl. 42. per totam, ubi infinita notanda inveniunt in hac materia.

Actio quolibet Christi debet esse nostra instructio, cōcl. 42. n. 196.

Actio quāti minoris, quādo possit exerceri, & quae in ea veniant, vide in cōcl. 43. n. 18. cum seqq. & cōcl. 70. n. 14. cum seqq.

ACTIO quanti plurimū, ut detur, ob morā commissam in obligatione, debet esse specificatus dies, & locus solutionis, & debitum debet esse liquidum, cōcl. 70. n. 1.

Et non datur, si penuria insolita superveniret, cōcl. 70. n. 2.

Et talis casus quid sit probandum ab Actore, & quid a reo vide ibidem.

Item ea non datur, si debitor fuit interpellatus ad solutionem de tempore, quo ducebat uxore vel infra novem diem hucusque defuncti, aut dum missam audiebat, cōcl. 70. n. 3. & 4.

Et semper datur adnerfus furē, cōcl. 70. n. 6. & 7.

Non datur in contractu usurario, quia debitor non cogitur adimplere pro parte sua, cōcl. 70. n. 8.

Sed an, & quando ea detur ultra triennium, vide cōcl. 70. n. 9. cum seqq.

Index Conclusionum.

ACTIO redhibitoria duplex est alia directa, alia
verò utilis, directa datur emptori cōtra vēdito-
rē, quādo in re vēdita qualitas reperitur morbo-
sa, seu vitiosa, & est in animalibus, utilis verò da-
tur emptori, quādo (verbi gratia) emulibribus, quē
ob aliquod eius latens vitium retinere nō possit,
nec eo vti, & sic illo casu datur utilis actio, &
non directa, cum in eo illa qualitas morbosa
non videtur, sed vitiosa, concl. 43. n. 1.

Amplia primò idem procedere, etiam si ille liber,
sive alia res fuerit vendita talis, qualis erat,
quando tamen vitium non erat tale, vt ab em-
ptore facile cognosci posset, ibi n. 2.

Et ad docendum, quod illud non esset tale argu-
mentum esset euidens, si pro eo vitio de tēpore
fussent etiam adhibiti periti, ibidem n. 2.

Amplia alijs duobus modis, vt ibi n. 3. cum seqq.
Limita principalem conclusionē, quātor mo-
dis non procedere, vt ibi n. 10. cum seqq.

Actio illa ad hoc, vt cōparet quātor sūt neces-
saria, & primò quod intervenit vēditio; secūdo
quod animal sit morbosum; tertio, quod mor-
bus ille esset latens; quarto, quod morbus es-
set ante vēditionem, ibidem n. 16.

Et illi, qui huiusmodi actione conveniuntur ex-
dispositione legis, vel quanti minoris tenentur
constituitur Procuratorem, ibidem n. 17.

Actiois electio datur actori, & nō iudici, etiam si
verba iudicē tantū concernāt, concl. 44. n. 12.

ACTOR ille dicitur, qui alium prius ad iudi-
cium vocat, concl. 44. n. 1. & 10.

Et dignoscitur ex modo procedendi a principio
electio ibidem.

Et a principio factus, nunquam desinit esse talis,
concl. 44. n. 2.

Fallit tamen vt ibi n. 4.

Actor et lites quomodo pupillo constituitur, &
qui facere tenetur, vide concl. 46. sub n. 110.

Et actor dicitur in causa appellacionis, qui fuit
etiam talis in causa principali ibidem n. 3.

Item actor dicitur ille, qui venit pro nullitate
sententię, concl. 44. n. 5.

Item talis dicitur ille, qui petit bonā ab alio posi-
tella, ibidem n. 6.

Originalis, & voluntarius ille dicitur, qui ma-
iorem actionem petit, ibidem n. 7.

Sed actor, & nō reus dicitur ille, qui cōparet, quā-
do fuit citatus, si sua putaverit interesse ibid. n. 8.

Actor, & nō reus viam agendi demonstrat, nec solet
mutari etiam mutata persona. ibidem n. 9.

Actor, sive reus, quando prius positionibus res-
pondere tenetur, concl. 44. n. 11.

Actor iudicium assecurare non tenetur, ibid. n. 12.

Extēde id quoq; procedere in reo, quando tamē
habetur sententiā ad sui honorem, immò nec etiam
sine sententiā tenetur assecurare iudicium de cō-
suetudine, quicquid sit de iure ibidem n. 13.

Extēde secūdo, quod nec etiā assecurationi pra-
dicę erit locus, quando pars post contractum,
deterioris conditionis non fuerit, ibidem n. 14.

Extēde tertio, eo magis procedere in actore
immobilia possidente. ibi n. 15.

Fallit tamen in obligato solum actione persona-

li, quia tunc ille sufficere tenetur, ibidem n. 16.
Et ad hoc vti valide possit agere in iudicio, debet
prius illius personā legitimare, concl. 44. n. 17.
Actor nō probat reus absoluitur, ibidem n. 18.
27. & num. 38.

Actor debet a principio exprimere qua causa vti-
velit, ad hoc, vt reus desisteret possit, an vellet
cedere, vel contendere, ibidem n. 21. & seqq.

Fallit duobus modis vt ibi n. 23. & seqq.
Et habet electionem, vt eam actionem, quam
velit ad eius subitū eligere possit, & p̄sertim,
quādo a iure plura remedia alternatine intro-
ducta forent ibid. n. 22. & ibi ratio assignatur.

Extēde, quod etiam possit in remedijs alter-
natiuis variare, tam ante, quā post litis con-
tellationem ibid. n. 22.

Et quando possit variare actionem, vide concl.
44. n. 22. cum seqq. & concl. 35. n. 12. cum seqq.

Tenetur plene, & cōcludit id, quod est funda-
mentū sui intentionis probare, concl. 44. n. 25.

Amplia duobus modis ibi n. 27. & 28.

In preparatorijs iudicijs, se excusare nō potest, cū
ad iudiciū instructus ire tenetur, cōcl. 44. n. 33.

Fallit tamen vt ibi n. 34.

Et debet suam intentionem plene probare, &
p̄sertim, quando ille ius suum canonizari pec-
ticit, concl. 44. n. 35.

Et veluti sui intentionē, ita reus suā exceptionē
probare tenetur, & ratio est, quia reus excipien-
do in sua exceptione fit actor, ibid. n. 36. & 38.

Fallit tamen, vt ibi n. 39.

Item tenetur suam intētionem probare, etiam si
reus amiserit causam ob falsitatem, sive ob aliud
caput delicti, concl. 44. n. 40.

Contrarium tenent multi vt ibi n. 41.

Se tenetur probare, etiam si reus in se onus as-
sumpserit probandi id, quod actor probare
tenebatur ibidem n. 42.

Extēde eo magis procedere, si adesset clausula
non se astringens &c. ibidem.

Et nō potest recedere a lite, postquā reus illius
petitioni acquieverit, sed tūc de nouo requireretur
cōsensūs vtriusq; & sic cogitur sup̄ petitioni
stare ibidem n. 43.

Sed non tenetur probare illud, quod rei excep-
tione elidi debet, concl. 78. n. 26.

Ite tenetur suā intentionē probare, etiā si se fun-
det in negatiua, quia ea vti fundamentū suę in-
tentionis, per eam probata venit, concl. 44. n. 44.

Fallit tamen, quando ageretur de probando cō-
trariū eius, quod est de intētionē rei, quia tūc
illud actor probare non tenetur, nisi prius reus
suam exceptionem probasset, concl. 44. n. 45.

Secus tamen esset, quando actor in sua actione,
includeret rei exceptionem, quia tunc suo li-
gone se percuteret, ibidem n. 46.

Fallit secūdo, quando omissus in materia obie-
ctiua, veluti in probatione homicidij, quia ac-
tori sufficeret homicidium probare, nec postea
tenetur eam qualitatē probare, vt scilicet illud
non fuerit factum ad sui defensionem, ibid. n. 47.

Ac secus, quando verbi gratia aliquis impetrans
illud narrasset in gratia, quod est de intētionē

Et Materiarum.

& exceptione rei, quia tunc ex vi illius narrati-
tuz illud probare teneretur ibidem n. 48.

Sed quando actor probaret contra exceptionē
rei, hæc non diceretur propriè replicatio, sed
tunc dicuntur probationes contrariæ ad inuicē
se elidentes, remanente prima actoris proba-
tione ibidem num. 49.

Adori quod licet, illud licet, & reo, ad hoc, vt
æqualitas in iudicijs seruetur, concl. 44. nu. 50.
concl. 64. n. 15. concl. 128. sub n. 133. & 737. &
concl. 157. n. 12.

Fallit tamen, vt ibi n. 53. & 54.

Actor potest in causa appellatiōis aliquid de no-
uo deducere ad elidendum id, quod per reum
de nouo productum fuit, concl. 128. nu. 258. &
concl. 148. num. 395.

Adori, sicut licet appellare, ita & reo ibid. o. 51.
Actor, & reus iudicantur aliquando ad imparia,
quod tamen regulariter sequi non solet ibidem
num. 54.

Adoris ius solum est considerandum, quia iudi-
cium metimur ab eo, ibidem n. 60.

Et actor tribus modis potest procedere contra
reum contumacē, & primò ad penā banni; se-
cundò ad immissionē bonorū reus id ei face-
re licebit in causa principali, vique ad totalem
causæ definitionem, concl. 44. n. 65.

Et quando, & in quibus casibus, & cum quibus
personis teneatur sequi forum rei, vide in con-
cl. 44. n. 66. cum pluribus seqq.

Adori obtinenti si licuit executioni demandare,
sententiam appellatiōe, non obstante, ita è
conuerso debet licere reo, qui postea in ea ob-
tinuit, concl. 63. n. 48. & concl. 157. n. 11.

Contrarium habetur in conclus. 63. num. 49. &
concl. 157. n. 13.

Actor, quando quis dicatur originarius, siue po-
rius reus, & quod tempus ad id sit in spiciendū
vide in concl. 44. n. 90. 91. cum seqq.

ACTOR, quando plus debito petit reus in ex-
pensis non condemnatur, concl. 45. n. 7.

Extende, quod immò reus possit eo casu negare
totum, si petitio sit de pluri in quantitate, siue
in qualitate, ibidem n. 8.

Contrariū, quod scilicet reus debeat secundum
veritatem impositionis respondere ibid. n. 9.

Et ratio est, quia Deus est ipsa veritas, quæ nun-
quam fallit, neque fallitur ibidem.

Concorda vt ibi n. 10.

Et plus debito petens in ordinem istius mendaci-
causam perdit, si tamen hæc duo in petitione
concurrant, nempe quoddam dolose plus debito
petierit, & quoddam de pluri cautionem exegerit.
concl. 45. n. 1.

Licet ibi dicatur quatuor esse necessaria ad per-
dendum debitum,

Fallit tamē, si actor post petitionē de pluri postea
se offerret recipere eam partē, quæ in contraver-
sia nō erat, quia tunc reus nō excusaretur, nam
iusta causa in vna parte non tollit moram in alia
ibidem num. 25.

Secus autē, quando actor plus debito peteret, &
reus plus debito negaret, quia tunc inuicem cō-

pensatio fiet, nam paria delicta pari compensa-
tione tolluntur ibidem n. 2.

Contrarium, vt ibi n. 27.

Concorda vt ibi n. 28.

Et clausulæ, quæ præferunt ab hæc pena vide n. 29.

Extende id, quod fuit dictum de petente plus de-
bitum dolose, procedere etiā in petente illud iam
solum, quia si id seienter facit, crimine stellio-
natus teneatur ibidem, n. 19.

Itē quibus alijs casibus pcedat vide ibi n. 2. cū seqq.

Adori transportatio ad hoc, vt probet, quomodo,
& de quibus actis, sit faciēda pte quādo dicatur
verbalis, siue realis, nec non, quādo realis facta
presumatur, & vna, siue altera sufficiat, vide cō-
clus. 31. per totam, & ibi plura habebis in hac
materia.

Aduarij suspecti censentur, si magister adorum su-
specius reddatur, concl. 128. n. 656.

Et in quibus illi differant à notarijs vide conclus.
147. num. 6.

ACTVM impugnatum, quis pro se regulariter
adducere, & eo vti non potest concl. 46. n. 1.

Amplia quatuor modis, vt ibi n. 2. & seqq.

Limita septē modis nō pcedere, vt ibi n. 6. cū seqq.

Actu impugnatum non potest quis se iurare, nisi il-
lud cum suis qualitatibus acceptet, ibi n. 21.

Extende id intantum esse verum, vt propterea
ille non audiat, nisi omnia restituat, quæ ex
illo actu impugnato recepit, ibi n. 22.

Declara tamen primo id esse verū, vbi agitur de
restitutione; secus autem, quando actus ex nulli-
tate impugnatur, quia eo casu minor, verbi gra-
tia non teneatur illud restituere, quod ex illo cō-
tractu recepit, nisi prius probetur, quoddam sit fac-
tus locupletior ibi n. 23.

Declara secundo, quoddam impugnans transac-
tionem non audiat, nisi eo restituto, quod ex ea
transactione recepit ibi n. 24.

Fallit vt ibidem num. 24.

Et quādo, quis impugnaret transactionem, ex illo
capite, quoddam lis nulla erat, tunc ipse nō teneatur
probare litem nō extare, sed istud onus ad eum
ipse dat, qui vult subluere transactionē ibi n. 25.
& vide in hoc, concl. 131. n. 36. cum seqq.

Actus duobus modis impugnari potest, nempe pri-
mò, vt persona propria secundò veluti persona
alium representans, & sic veluti tutor, seu vti
persona creditorum à quibus ipse cessionem
habuisset, concl. 46. n. 26.

Limita primò eam regulā non procedere in his,
quæ sunt obiectus intellectus, quia tunc non po-
test quis aliud intelligere ex vna persona, aliud
verò ex alia ibi n. 28.

Limita secundò, eam non procedere in voluntarijs
veluti si ex vtraque persona agit quis de proprio
cōmodo, & ex vna iam declarauit eius volun-
tatem aliquo facto, quia non poterit postea,
velle contrarium, ex alia, ibi n. 29.

ACTVS in dubio validus presumitur, cōcl. 47. n. 1.

Actus appellatiōe intelligitur de valido, & per-
fecto, non autē de imperfecto, concl. 84. n. 36.

Et semper presumitur factus ex ea causa ex qua
valere, ac sustineri potest, concl. 47. n. 2.

Index Conclusionum,

Semper presumitur factus eo modo, quo fieri debet, concl. 84. n. 38.
 Vt valeat verba suntimpropiandi ibi n. 3.
 Actus æquinoctii, & indifferentes, quid sonent, vel non sonent in delictum dixi in concl. 109. n. 38.
 Et factus à furioso, & mente capto rite, ac recte, vel luti à quolibet prudenter fieret, valet, & tenet, concl. 47. n. 4. & seqq. & ibi multa in materia.
 Et ad hoc, vt sustineatur omnis interpretatio est facienda, concl. 65. n. 16.
 Declara tamen procedere in habente dilucida intervalla, ad quæ inducenda plures actus successivi, & per aliquod tempus continuati sunt necessarii, ibidem n. 5.
 Actus, seu dispositio, vt non dicatur superflua sufficit, quod quid minimè operetur, concl. 14. n. 8.
 Actus qui certo anno fieri debet, sufficit si in quacunque parte anni fiat, concl. 116. n. 37.
 Ad hoc, vt potius valeat, quam pereat, non solum omnis interpretatio est facienda, sed illud in dubio prius est presumendum, quod est posterius, concl. 47. n. 6.
 Actus, quando sine iurisdictione fieri nequit, tunc per eum appellatio renuntiata censetur, concl. 129. sub n. 326.
 Et ille qui non potest sustineri, vigore mandati in validi, est validus, quando de alio valido appareat ibi n. 7.
 Extendit idem procedere in actu gesto ab habente duplicem potestatem, quia actus presumitur factus, ex ea facultate, per quam ille sustineri potest ibi num. 8.
 Contrarium ibi n. 9.
 Contra verbi n. 10.
 Actus, si est rite, et eadem die facti, tunc ille, prius presumitur, qui pro validitate utriusque procedere debebat, concl. 47. n. 16.
 Actus in termino creationis facti presumuntur, ante sententiam facti, concl. 47. n. 17.
 Quando potest esse licitus, & illicitus, tunc in utroque reimitur licitus ibi n. 18.
 Ad hoc, vt sustineatur omnia presumuntur facta in tempore, & intervenisse, quæ ad illius existentiam sunt necessaria, ibi n. 19. & 21.
 Vt valeat omnia presumuntur fuisse iustificata, & iuxta iuris communis dispositionem factus, concl. 47. n. 20. & 22.
 In dubio simulationem inducere, nec alicui nocere debet ibi n. 27.
 Si super presumitur factus tempore licito, ad hoc vt delictum anligatur ibi n. 28.
 Item semper presumitur factus in executionem preteritis tractatus ibi n. 29.
 Equivocus, & dubius debet ante, non post aditionem hereditatis declarari, & sic antequam his fuerit contestata, concl. 51. n. 11.
 Et quando est equivocus semper presumitur factus, prout melius facienti expedit, concl. 47. n. 30.
 Semper est censendus, ne indicat renunciationem beneficii, concl. 47. n. 31.
 Actus aditionis hereditatis inducitur, qui dicatur necessarii, & qui indifferentes, vide conclus. 51. num. 68.

Actus semper presumitur potius factus cumulativè quam privativè ibi n. 31.
 Et factus prefentibus partibus presumitur rite, ac recte factus, & præsertim, quando iudex etià interveniret, cuius enim præsentia doli, ac fraudis suspicionem excludit, concl. 47. n. 32.
 Semper presumitur potius peruenisse ex causa licita, & honesta, quam ex inhonesta, concl. 47. num. 33.
 Et ad hoc, vt sustineatur potius interpretatio est facienda, vt ille ab initio non declaratur invalidus, quàm, quod actus à principio nullus valeret, concl. 47. n. 34.
 Et ratio est, quia iura sunt priora ad conservandum, quam ad perdendum actum, ibidem.
 Et licet semper presumatur factus eo modo, quo fieri debet, tamen semper potius presumatur factus secundum ius commune, quam secundum aliud speciale, concl. 47. n. 35.
 Et primus validus non potest tolli, ex secundo invalido, & propterea consentiens alienationi invalidæ non sibi præiudicat in iure, quod habebat, concl. 47. n. 36.
 Declara vt ibidem.
 Sed secundus, quando est nullus non censetur à primò recessum, ibi n. 36.
 Sustinetur, quando habet suam debitam formam neque redditur nullus, neque retractatur, licet melius fieri potuisset, concl. 47. n. 37.
 Et ille, qui provenit ex lite nulla sustinetur, saltem vt actus extraiudicialis, concl. 47. n. 38.
 Et nullus possessionem transfert, si tamen consensus non deficiat, concl. 47. n. 39.
 Declara vt ibi n. 40.
 Nullus voluntarie alicuius demonstrat, conclus. 47. n. 41.
 Secus autem, quando essemus in actu, qui ultra nullitatem in se quoque contineret conditionem, quæ faceret, vt voluntas non esset voluntas, ibi num. 41.
 Item ita procedit in actu resolutio veluti fieret in actu simpliciter nullo, ibidem.
 Item illud procederet, si actus fieret nullus, ex defectu solemnitatum, ut secus si ex defectu consensus ibidem n. 41.
 Et factus tempore pectus valet cum minori numero testium, quam requirit statutum, conclus. 47. num. 43.
 Semper in dubio presumitur validus, dummodo hæc tria concurrant, nempe modus, potestas, & voluntas, aliis vno eorum cessante, actus rediret elusorius, concl. 47. n. 44.
 Actus voluntarii non plus ligant, quam voluntas sit, concl. 47. n. 44.
 Non debet operari vitra intentionem agentium concl. 85. num. 106. concl. 109. sub n. 14. conclus. 129. sub n. 76. & conclus. 130. n. 25.
 Actus, ubi requiritur libera voluntas, non valet si coacti sit, concl. 47. n. 44.
 Licet aliquando hæc conclusio fallat, vt ibidem.
 Et debet reiterari, donec suum effectum sortiatur concl. 47. num. 46.
 Actus legitimi, vt est aditio non possunt stare in suspens.

Et Materiarum.

inipenso, neque diem, neque conditionem recipiunt, concl. 51. n. 118.

In dubio validus non presumitur, quando effectus in materia probationis, quia tunc non per presumptiones, sed per veras probationes est procedendum, concl. 47. n. 47.

Non presumitur legitime factus, quando ex illius facie illegitimus appareret, etiam si lapsus longi temporis intercessisset, concl. 47. n. 48.

Item non dicitur legitime factus, quando ille fiat non contra, sed præter formam mandati, ibi num. 49.

Invalidus dicitur, quando forma non fuit servata, quod procedit etiam, si minima esset dictæ formæ omisso, quia ea vti individua, si in vna parte non sit servata, actus in totum corrumpitur, concl. 47. n. 60.

Extende, quod actus peccans in forma, neque ex eo oritur civilis obligatio, vel naturalis, etiam si de consensu partium ea forma fuerit omissa, ibi num. 61.

Contrarium vti ibi n. 62. & 63.

Et in dubio potius debet iudicari nullus, quam quod tendat contra voluntatem testatoris, quæ semper inviolabiliter, vti lex est servanda, ibi num. 64.

Sed quando est nullus, tunc non habet locum lex dinersa C. de transact. concl. 47. n. 65.

Item quando est nullus, tunc retrotractio fieri non potest, quia non invenit principium conservabile, concl. 47. n. 66.

Actus nulliter gestus coram Arbitris vim contestationis lucis non habent, sed habentur tanquam eorum Arbitratoribus facti, concl. 133. n. 213.

Actus quando ipso iure est nullus nunquam conualefcere potest, sed ad hoc, vt reconualefcet novus consensus est necessarius ibi n. 66. & seq.

Et quando est nullus, ob fragilitatem sexus nunquam tempore convalidari potest, concl. 47. num. 68.

Secus autem, quando esset simpliciter nullus, aut. esse in actu priuatorum, quia tunc ex superuenienti consensu, convalidari posset, quod non contingit in eo, in quo Principis auctoritas est necessaria, quia tunc non convalidatur, vt heret ille inter priuatos celebratus, ibi n. 69. & seqq.

Item quando est nullus, non solum favore minoris, sed etiam tunc, tunc ille non convalidatur nisi consensus vtriusque partis concurrat, ibi num. 71.

Quod tamen declaratur verum in eo actu, cui lex à principio resistit, alias valeret ipso minore volente ibi n. 72.

Quando aliquo modo suslineri potest, & non sit talis, cui lex à principio resistit, tunc ratione retracta valeret, sed prout nunc non autem prout, ex tunc, concl. 47. n. 72.

Actus, quilibet perminorum factus, absque auctoritate Curatoris, actus regulariter est nullus concl. 163. n. 1.

Fallit pluribus modis, n. 2. cum seqq.

Et deveniens ad eum casum à quo incipere po-

test, quando possit reconualefcere, & quando non vide in concl. 47. n. 72. & seq.

Item quando devenit ad eum casum, à quo incipere non possit, quando corrumpat vide ibide m.

Actus, qui dederunt causam liti non tribuunt ius considerabile, nec in aliqua consideratione sunt habendi ibi n. 74.

Et illius nullitas resultat ex pena appositâ in aliquo actu de iure prohibito, sed id multis modis fallit, vtribi n. 75. cum seqq.

Declaratur vti ibi n. 82.

Vt sustineatur ignorantia semper est presumenda, concl. 47. n. 82.

Et nullus remanet, ac deficit, si deficiat substantia, ex qua ille causatur, quia remota causa remouetur effectus, concl. 47. n. 83.

Quando legitime non fuit factus, perinde habetur, ac si nunquam fuisset factus ibi n. 84.

Et quando est nullus, ex eo vlla pena non resultat, quia non entis nullæ sunt qualitates, siue quia ex nihilo nihil fit, concl. 47. n. 84.

Fallit vti ibi n. 85.

Et nullus possessionem transfert, si tamē consensus non deficiat, concl. 47. n. 44. & seqq. & n. 85.

Quando est impossibilis, tunc approbari, ac ratificari non potest, quia impossibile nulla est obligatio, ibi n. 86.

Et quando est nullus, tunc in dubio non est presumendum, quod quis, sit illum ex superuenienti consensu confirmaturus, sed immo potius impugnaturus, concl. 47. n. 87.

Quando tendit ad remouendum grauamen, per illum appellationi renunciatum non censetur, concl. 129. sub n. 330.

Dicitur nullus, quando fuit factus alia hora, quam hora citationis, quia tunc diceretur factus absque citatione, ibi n. 88.

Et favore publico nullus, tunc neque iuramento convalidatur, concl. 47. n. 89.

Actus iunior semper presumitur clandestinus, & vitiosus, concl. 108. sub n. 43.

Contra legem factus potest valere respectu contrahentium in eorum odium, sed respectu tertij non, ibi num. 97.

Actus turbidi, & vario modo seruati, non inducunt consuetudinem, neque prescriptionem, conclus. 1. num. 159.

Declaratur tamen, vt in concl. 148. n. 340.

Et si dicitur nullus, quoad quosdam erit quoque nullus, quoad omnes, ibi n. 92.

ACTVS semper presumitur factus ab eo, cuius interesse concernit, concl. 48. n. 1.

Extende idem procedere, etiam si ageretur in materia poenali, ibi n. 2.

Et semper presumitur potius factus nomine proprio, quam alieno, concl. 48. n. 6.

Fallit tamen, vt ibi n. 7.

Et factus à procuratore semper ille presumitur gestus nomine proprio, quando præcedat solus mandatum generale ad negotia, secus verò, quando præcederet mandatum particulare ad alterius particularis actus expeditionem, quia tunc non nomine proprio, sed procuratorio

se

Index Conclusionum,

se ingerere diceretur, concl. 48. n. 8.
 Extende eò magis procedere, quando ageretur
 de excludendo aliquo delicto, siue de exclu-
 dendis delictis. ibi n. 9.
 Sed regulariter actus presumitur semper factus à
 Procuratore in executionem precedentis mād-
 dati. ibi n. 9.
 Et semper presumitur potius gestus ex causa ne-
 cessaria, quam voluntaria, & necessarius, tunc
 quis aliquid facere dicitur, quando ad illud faci-
 endum cogi poterat, concl. 48. n. 11.
 Et ad dignoscendum an actus, sit necessarius, siue
 voluntarius, origo est inspicienda, ibi n. 13.
 Item semper presumitur factus de mādato illius,
 qui expensas subministravit, concl. 48. n. 14.
 Et presumitur factus potius ex causa minus prę-
 iudiciali, quam ex magis pręiudiciali, concl. 48
 num. 15.
 Semper presumitur factus potius ex capite ver-
 rissimiliter non expresse, quam expresse, con-
 clus. 48. n. 16.
 Semper presumitur ex illa causa provenire, sine
 qua non, & sic ad eam semper referri debet,
 concl. 48. n. 17.
 Semper presumitur factus, ex titulo, & causa,
 pręambula, & ab eo, interpretationem reci-
 pit, concl. 48. n. 18.
 Actus facti iure familiaritatis nullum pręiudicium
 iussunt possessioni alterius, conclus. 152. sub
 num. 46.
 Actus sequens declarat qualis fuerit pręcedens
 intentio, & quo iure aliquid fuerit actum, con-
 clus. 48. num. 18.
 Extende eò magis procedere, quando vnus ac-
 tus esset incontinenti post alium factus, ibi
 num. 19.
 Et tunc, quando vnus actus sit vigore pręceden-
 tis contractus, ille in multis dicitur necessarius,
 ibi num. 19.
 Actus correlative, qui dicantur, & de illorum
 natura. vide concl. 48. n. 19. & in conclus. 119.
 num. 59.
 Quando sine fraude fieri potest, nunquam in-
 fraudem factus censetur, concl. 48. n. 20.
 Et talis semper presumitur, qualis à partibus de-
 nominatur; licet secus, quando substantia, &
 effectus aliud suaderet, quia magis est attendē-
 da substantia, quam denominatio, & in dubio
 actus est semper interpretandus secundum sub-
 stantiam materiam, etiam si verba essent im-
 proprianda, concl. 48. n. 21. & seqq.
 Semper presumitur factus iuxta qualitatem, quā
 ille gerit, concl. 48. n. 25.
 Actus lege permittente factus, nullam pœnam
 meretur, concl. 118. n. 33.
 Debet iudicari à sua causa, & non ab eventu,
 conclus. 48. n. 25.
 Actus habens duplicem sensum, semper ad neces-
 sarium refertur, concl. 42. sub n. 353.
 Actus consecutivi in cōsideratione non sunt ha-
 bendi, concl. 48. n. 30.
 Et à principio sunt voluntatis, sed ex post facto
 necessitatis, concl. 89. n. 380.

Actus non operatur ultra intentionem agentis,
 concl. 48. num. 26.
 Restrictus ad vnā causam, ultra illam operari
 non debet, concl. 48. n. 26.
 Fallit tamen, vt ibi num. 27.
 Actus factus ad vnū finem non debet diuersum
 operari, concl. 130. n. 25.
 Actus vnus alteri non pręiudicat, si illius scientia
 non concurrat, & ideo sententia non afficit
 eos, inter quos lis non pendebat, concl. 48.
 num. 28.
 Extende idem procedere quoque in actus gestus,
 & testibus examinatis in partibus, qui non affi-
 ciunt, quando ille de cuius interesse agebatur,
 non fuit citatus, ibi n. 29.
 Nunquam attribuitur exequenti, sed consensienti,
 & ordinanti, & ideo, si quis in captura resi-
 stat, tunc ille dicitur, non exequenti, sed Do-
 mino Ordinanti resistere, concl. 48. n. 31.
 Et indiuiduus recipit nomen à parte digniori,
 quāmnis ea esset numero, & quantitate minor.
 concl. 133. sub n. 143.
 Quando sitin pręiudicium tertij potest declara-
 ri ante, vel post, dummodo tamen anteq̃ consump-
 tionem, & non ex intervallo, & eò magis,
 quando pręsumptio esset contra declarantem,
 concl. 48. n. 33.
 Et licet sit validus, tamen dicitur nullus, quando
 suum effectum habere non potest, conclus. 48.
 num. 34.
 Actus soluendi non debet diuersimodè indicari,
 nempe vno modo, quoad creditorem, & alio
 modo, quoad debitorem, concl. 48. n. 35.
 Vnus, & idem potest valere, vt contractus, &
 vt vltima voluntas, & ideo contractus factus
 pro executione vltimę voluntatis, tunc dicitur
 vltima voluntas, sed dum in esse deducitur, cen-
 setur contractus, qui in vltima voluntate fieri
 potest, concl. 48. n. 36.
 Et illius ambiguitas declaratur ex ijs, quę fue-
 runt dicta in contractu, concl. 48. n. 37.
 Item illius resolutio est eiusdem nature, cuius est
 constructio, quia quilibet res dissoluitur eodē
 modo quo ligatur, concl. 48. n. 38.
 Actus, vbi sūt inuicem incompatibiles, se destruit
 etiam si non sint in totum inconspatibiles, &
 propterea videmus, quod quatenus non se
 compatiuntur per secundum, intelligitur à pri-
 mo reuelum, concl. 48. n. 39.
 Non potest pro parte valere, & pro alia parte,
 non, nec minus potest pro parte approbari, &
 pro altera improbari, concl. 48. n. 40.
 Potest quocumque tempore fieri, quando lex
 indeterminate loquitur de tempore, concl. 48
 num. 41.
 Et conditionalis semper stat in suspensio, donec
 doceatur de adimplemento eorum, quę in con-
 uentione deducta fiere, quia eouditio nihil po-
 nit in esse, concl. 48. n. 46.
 Et licet actus eò interim dicatur purus, quamuis
 sit sub resolutoria conditione positus, tamen
 secus esset, quando esset sub conditione suspen-
 siva ibi n. 47.

Factus

Et Materialium.

Factus minor extra locum sui facit, non indiget solemnitate illius statuti, licet statutum, veluti illud Urbis loquendo de solemnitatibus minorum; primo respiciat formam, & solemnitates, & secundario respiciat quoque personam, concl. 48. n. 48. & seqq.

Ex vnico sufficit pro iustificacoe consuetudinis, concl. 48. n. 52.

Contrarium, vt ibi n. 53.

Exte de hanc secundum opinionem, quod negi duo actus sufficiunt pro inducenda consuetudine, nisi tamen essent ita manifesti, vt verissimiliter, ad noticiam Populi, vel maioris partis, deuenirent ibi n. 53.

Sed tenendo primam opinionem, extende eam in tantum procedere, vt ex vnico actu quis estimatur in quasi possessione ibi n. 54.

Exte de secundo, quod vnicus actus in corporalibus sufficit pro acquirenda possessione, & eo magis, quando agatur non de iure acquirendo, sed de eo conferuando ibi n. 55.

Exte de tertio, quod quasi possessio, ex actu vnico inducit quasi possessionem, quoad alios sub eadem specie ibi n. 56.

Exte de quarto, quod actus vnus solutionis sufficit, ad acquirendam quasi possessionem iuris exigendi, ibi n. 57.

Exte de quinto, quod vnus actus possessionis sufficit, quoad acquirendam possessionem, quoad omnia, ibi n. 58.

Exte de sexto, quod actus vnus, ex socijs preferuat ius, & possessionem alterius, ibi n. 59.

Exte de septimo, quod ex vnico actu, quis dicatur latro, calumniator, & homicida; licet scens sit in illis, quae denominantur ab effectu relictante, ex actu ipso, vt est meretrix, quae dicitur merendo stipendia libidinis, & similes, ibi num. 60.

Et geminatio actus tollit praesumpti onem voluntatis coactae, concl. 48. n. 61.

Secus autem, quando ex geminatio esset facta cum protestatione, ibidem.

Actus multiplicatio contraria facto praesumptionem facultatis excludit, concl. 48. n. 62.

Actuum multiplicatio, & litis continuatio per multos annos, per Procuratorem factorum praesumere facit ratificationem principalis, concl. 48. n. 63.

Actus iudicialis, si aliqui fiant praesentibus Procuratoribus, si postea verba continuata aliorum actuum sequantur, tunc ceteri actus quoque praesumuntur facti in praesentia dictorum Procuratorum, concl. 48. n. 64.

Et non contradicendo dicuntur acconsentire illi, qui ad illum actum faciendum fuerunt conuocati, concl. 48. n. 65.

Actus non potest dici nemine contradicte factus quando de aliqua protestatione apparetur ab aliquo facta, concl. 48. n. 66.

Et quando actus spectat ad vniam personam, & ad alios plures nomine collectiuo, tunc illud collectiuum, vniam diuisiam, constituit, & alia persona alteram, concl. 48. n. 67.

Actus vnus si fiat a pluribus personis respectu diuersorum finium, tunc a quolibet persona, actus ille fieri dicitur, respectu illius finis per eum intellecti, concl. 48. n. 68.

Actus confitendi peccata, & communicandi est considerabilis ad faciendum credere mentis sanitatem; nisi tamen id eueniret, ex confessoris inaduercencia, concl. 48. n. 69.

Actus quales sint, qui faciunt credere, quem esse sanum, vel insanum mentis, vide concl. 48. n. 69. cum seqq.

Actus explicatus non sponte, sed ratione officij praemium aliquod non meretur, concl. 48. num. 74.

Actus restrictus ad vnum modum tantum non extendit vterius effectum suum, quia limitata causa producit limitatum effectum, concl. 48. n. 75.

Actus verus in materia correptoria, non comprehendit fictum, concl. 48. n. 76.

Actus clandestini nullum possunt asserere praesudicium, & quando dicantur tales, concl. 48. n. 77.

Et illi actus priuatorum, vbi sunt nulli ex defectu consensus possunt conuolidari eo superueniente; secus autem in his in quibus deberet interuenire autoritas Principis, quia tunc consensus priuatorum non sufficeret, concl. 48. n. 78.

Et illi iudicis, ad hoc, vt valeant, ille prius debet esse certus de sua iurisdiccionem, concl. 48. n. 80.

Et sollemnis, siue sit iudicialis, siue extra iudicialis semper fortitur naturam secundum legem loci, vbi sit, concl. 48. n. 79.

Actus annullatio dicitur continere poenam, nisi fiat ad fauorem Ecclesiae, concl. 48. n. 81.

Et ille inobediencie factus pendente termino non est nullus ipso iure, nisi pars aduersa comparuerit ad petendum illud, quod praetendebat intra illum terminum datum, concl. 48. n. 82.

A principio nullus, non potest alio modo valere, ob iuris resistentiam, concl. 48. n. 83.

Sed a principio validus facilius conseruatur, quia si de nouo conualidetur vnus actus, ab initio nullus, concl. 48. n. 84.

Extrajudicialis transit in rem iudicatam, & quauis idem tempus sit praesum ad appellandum, tamen datur recursus per viam quarelae, concl. 48. num. 85.

Sed quando in se est perfectus, sed ratione effectus sit in pendenti, tunc statutum, siue lex noua ad illum non porrigitur, concl. 48. n. 86.

Actus, si sunt duo ad vnum finem tendentes, tunc ibi dicuntur esse duo propter vnum, & sic pro vno tantum reputatur, concl. 48. num. 87. & ibi datur exemplum.

Et duo incompatibiles si fiant in vno instrumento, tunc ea interpretatio est fienda, per quam actus admittatur, qui minus possessionis, & Dominij offendat, concl. 48. n. 88.

Semper regulari debet ab intentione agentis, & non ab euentu, quia animus, & intentio diliguunt maleicia, vltra quod habemus etiam, quod verba semper inferuiunt menti, & non mens verbis, concl. 48. n. 89.

Decleara, vt ibi n. 90.

Actus

Index Conclusionum,

Adus appellatio semper intelligitur de valido, & perfecto, quia illud perfectum non dicitur, quod aliquid remanet perficiendum, concl. 48. n. 91. concl. 144. sub n. 33. & prius consue. 66. n. 35. & concl. 135. n. 86.

Declaratio tamen id esse verum, ubi vera essentia facti requiritur, ut secus in iis, in quibus vera facti essentia non requireretur, concl. 48. n. 91. & seqq.

Adus proximus, & immediatus associationi delicti est puniendus, etiam affectu non securo, concl. 74. n. 4. & 15.

ADEMPATIO generalis legatorum non comprehendit illud alimentorum, sed ad illud adimendum, specificata expressio est necessaria, concl. 89. n. 545. & 547.

ADIECTVS solutioni dicitur ille, qui in contractu, vel post, dicta solutioni adjicitur, & talis adiectus post contractum, cuius nomen in contractu solutioni fuit adiectum, dicitur vicem procuratoris gerere, ita ut inter eum, & adicientem actio mandati oriatur, concl. 49. num. 1.

Et talis ille dici non potest, qui contraxit, quia habemus regulam, quod qui mecum contraxit, mecum agat, concl. 49. n. 1.

Adiectus adeo obligatur actione mandati adversus adicientem, quod tenetur cedere iura adicienti, seu ei, cui ipsi placuerit, concl. 49. n. 3.

Et talis ille quoque dicitur, qui ad stipulandum, vel chirographandum adjicitur, sed si aliquis inutiliter stipuletur, tunc vicem procuratoris obtinet; secus si vtiliter, & efficaciter stipuletur, quia tunc tres casus sunt considerandi, ut ibi n. 3. & 4.

Secus talis non diceretur, quando dispositio esset equaliter in personam omnium collata, concl. 49. n. 5.

Et, ut talis quis verè dicatur, debet fieri per alternatimam, non autem per copulam, quia alternatimam distinguit, copula verò coniungit, concl. 49. n. 6.

Et nunquam datur, nisi ille adsit, qui petere possit, quia adicere est vnum alteri addere, & propterea adiectus solutioni ille dici non potest, qui contraxit, ibi n. 7. & 8.

Et adiectus obligationem non acquirit, sed potest solum recipere solutionem, nec innovare, vel acceptum ferre, seu aliter debitorem liberare potest, licet secus, quando quis solutioni esset adiectus in rem suam, quia tunc agit, concl. 49. n. 9. 10. & 11.

Extende ibi n. 13. & 14. & ibi ratio assignatur.

Adiectus solutioni simpliciter non acquirit actionem, concl. 49. n. 14.

Adiectio aliud pro alio solui potest creditore invito, concl. 49. n. 15.

Contrarium in concl. 91. n. 16.

Et adiectus dicitur procurator, qui per litis contestationem revocatur, nec propterea de eo est facienda mencio in libello ad solutionem, concl. 49. n. 9.

Et illi, si aliquid solvatur volente creditore, non

obid solvens ipso iure liberatur, concl. 49. n. 19. Contrarium tamen ibi n. 17.

Adiectio si solvatur, debitor solvendo liberatur, concl. 49. n. 18.

Extende tribus modis, ut ibi n. 19. & seqq.

Fallit duobus modis ibi n. 22. & 23.

Sed facultas ei solvendi non est ad haereditis transitoria, quia illa qualitas electionis personae non migrat de subiecto in subiectum, cum sepe bono succedat malus, concl. 49. n. 32.

Et ille aequiparatur mandatario, & ideo, veluti mandatum expirat morte mandatarii, ita expirat facultas solvendi adiecto, per mortem ipsius, concl. 49. n. 33.

Non potest accepto ferre chirographum, debitori tradendum, concl. 49. n. 24.

Et non potest recipere, nisi à sponte solvente, concl. 49. n. 24.

Item non potest fideiusorium admittere pro solutione, concl. 49. n. 25.

Non potest suo nomine constituui, neque illi pigora obligari, concl. 49. n. 26. & seqq.

Declaratio duobus modis, ut ibi n. 28. & seqq.

Sed si contra creditorem aliquid excipiat, vel reconventio fiat, tunc talis exhibitor chirographi tenetur eum defendere, & ad deindendum illum adiectus talis admittitur, ibi num. 31.

ADIMPLERE quilibet tenetur pro parte sua, & quando quis adimplevit, potest tunc agere, ut per alterum adimpleatur, concl. 50. num. 1.

Extende eò magis procedere, si quis aliter non fuisset contracturus, ibidem.

Adimplere ille tenetur, qui cepit vnum negotium agere, concl. 56. n. 120.

Declarant ibidem.

Et adimplere ille prius tenetur in contractibus respectu eius, qui prius experiri intendit, concl. 56. n. 2. & concl. 78. n. 11.

Extende praedicta procedere, ut ibi n. 3. & in concl. 78. n. 11. cum seqq.

Adimplementum quò allegat, illud prius probare tenetur, immò illa probatio debet fieri per liquidissimas probationes, nec admittitur instrumentum in supplementum ibi n. 4. & 5.

Immo alteri parti, cui est implendum, sola negatio sufficit, ibi n. 5.

Extende sub n. 6. & ibi ratio assignatur.

Et illius exceptio competit etiam illi, cuius nil interfit contractum principalem observari, quod tamen intelligitur in stipulationibus merè conventionalibus, veluti de dando fideiussores, aut de faciendo ratificare, & ar. secus in stipulationibus Pretorianis, id est, quæ iudicis præcepto concipiuntur, concl. 56. num. 16. & seqq.

Declaratio ut ibi n. 17.

Et in contractibus nominatis illud allegari debet, quia non possunt illi rescindi, agendo tamen licet secus excipiendo, concl. 50. num. 8. cum seqq.

Et quando vni sit faciendum, & à quo illud sit, pro-

Et Materialium.

probandum distingue, vt ibi n. 14. & seqq.

Fieri debet; etiam si opponens nihil interfit, & ratio est, quia exceptio non adimplementi nedom in interesse, verum etiam in violatione fidei consistit, concl. 50. n. 16. & seqq.

Et adimpleuisse ille dicitur, qui facit quidquid pro eo adimplendo potuit, cum non sit conueniens, quod quis culpa aliena in damnum, aut in penam incidat, concl. 50. n. 18. & 31.

Limita, vt ibi n. 19.

Sublimata, vt ibi n. 20. & 21. vbi ratio assignatur. Item illud summopere fecisse quis dicitur, quando aliquid ob mortem alicuius non impletur, siue quando alter facere recuset, vel quando illud non esset in potestate adimplere debentis, quia dependeret a futuro euentu incerto respectu temporis, vel concessionis, aut denegationis alicuius gratia, conclus. 50. nu. 25. & seqq.

Et tunc illud tempus inter partes conuenientum, non incipit currere ante adimplementum, ibi num. 26.

Adimplementi causa immediata dicitur, vt quando ille, qui facere tenebatur, accinxit se deueniendo ad actus proximos, & sic si vnus debebat nauigare debet probare se accessisse ad litus maris, & quod ob maris tempestatem non potuerit in loco destinato venire, concl. 50. n. 28.

Adimplementum facere dicitur ille, licet factum, præcise non præstet, dummodo per æquipollens adimpleat, concl. 50. n. 37.

Quod procedit, etiam si aliquid requiratur pro forma, quia tunc ea stante impossibilitate per æquipollens adimpleri potest, ibi n. 38.

Extende tribus modis, vt ibi n. 40. cum seqq.

Et licet debeat ostendi antequam res deducatur in iudicium, tamen si illud fiat incohato iudicio, & antequam à parte opponatur sufficiat, concl. 50. n. 44.

Sed non potest peti, nisi per eum cui erat implendum, sine per alium ab eo, ad id specialiter deputatum, concl. 50. n. 44.

Extende ibi n. 45.

Et adimpletum sufficere fuisse in vno ex pluribus modis datis ad aliquid agendum, concl. 50. num. 46.

Sed illud non debet ostendi in iudicio, in quo petitorium erat suspensum, quia licet materia ista, quando tractatur de implemento probando, petitorium respiciat, tamen in eo illud non probatur, quando petitorium fuerit suspensum, concl. 50. n. 47.

Et illud sufficit, quod semel fuerit impletum, etiam si illud postea non duret, conclus. 50. num. 48.

Declarat, vt ibi n. 49. & ratio assignatur.

Adimplementi interpellatio, si sit probata per vnum testem, tunc illud semiplene probatum dicitur; adeo vt onus probandi contrarium in aduersarium transeat, concl. 50. n. 51.

Adimplementum aliquod si est faciendum alicui, ad illius voluntatem, si ille prius suam voluntatem non declararet, sine debitor non interpellat;

tunc adimplere debens in culpa esse non dicitur, concl. 50. n. 52.

Adimplere tenetur ille, qui ex contractu aliquid facere promisit; licet status fuerit mutatus, si tamen aliqua culpa non posset imputari illi, ad cuius fauorem erat implendum, vel nisi e concurrerent ea requisita ibi sub n. 19. & 53.

Et quis adimplere tenetur etiam in minimo in contractu reciproco, concl. 50. num. 54. & 55. & ibi datur exemplum.

Adimplementum non admittitur pro parte in conditione perpetua, & sic tractum successiuum habente, concl. 50. n. 54.

Immo, nisi fiat in totum, fructus non debentur, concl. 50. n. 56.

At secus secuto adimplimento, quia tunc illi posita deberentur, ibidem.

Et illud iuri debet, etiam in minimo, quod tamen limita procedere tribus modis, vt ibi n. 57. & 59. & ibi quoque assignatur ratio.

Et si illius defectus sit quoad vnum, non impedit, quin pars aliud adimplere teneatur, conclus. 50. n. 58.

Adimplere prius ille tenetur, qui prius ex conuentione adimplere erat obligatus, concl. 50. num. 61.

Immo antequam ille adimpleat tempus, pro adimplimento partis aduersæ non currit ibid.

Adimpleri debet conditio per debentem eam, adimplere, alias differens illam adimplere dicitur in culpa, quæ illi, & non alteri adscribenda venit, ibi n. 63.

Et qui adimplere censetur stare conuentioni, & aulitibus, si quæ adessent, renunciaisse, conclus. 50. num. 67.

Immo, tunc ille amplius de eis opponere non possit, ibi n. 68.

Fallit tamen, vt ibi n. 69.

Sed illius tacita remissio, licet operetur, vt de eo amplius opponi non possit, tamen id procedit respectu inobseruantie, iam secute, at secus in ea, quæ nondum aduenit, concl. 50. num. 68. & seqq.

Adimplens relicta in testamento presumitur scire testamentum, & fideicommissum in eo contentum, & in tantum illud approbare censetur, vt amplius reprobari non possit, concl. 50. num. 71.

ADITIO hereditatis dicitur animi motus, cum determinatione acceptationis iuris, & facti adminiculo, & potentia concurrente, concl. 51. n. 1.

Et aditio vocatur in herede extraneo, quia adire, dicitur ad aliud ire, & ideo per aditionem acquiritur Dominium verum rerum hereditarium, quod prius hæres extraneus non habebat, in herede autem suo veluti in filio aditio appellatur immixtio, quia cum per prius hæres ius solum Dominium interpretatum, & intellectuale haberet, illud postea se immiscendo hereditati fit verum, & reale, & ratio quare filius non dicitur verè illud paternum, ius habere cum effectu, ea est, quia ille habet,

Index Conclusionum,

ius abstinendi, quod ei à Patre conceditur, concl. 51. n. 2.

Non est necessaria in filio, qui sui iuris sit, licet secus sit, quoad creditores, qui tenentur additionem filii probare, ob illud beneficium, quod se abstinendi habet, concl. 51. n. 3.

Adire non dicitur filius, quando se immiscuit hereditati paternæ, cum ea protestatione recuperandi sua credita in tantum, quod isto casu illud est illius declarationi, si habuerit animum adeundi nec ne, concl. 51. n. 4.

Aditio hereditatis solo animo fieri potest, etiam, quod nihil hereditarium tangatur, nec non in absentia partis, immò ille animus etiam inter personas, licet extraneas declarari potest concl. 51. n. 5.

Et satis declaratur dicitur ex constitutione Procuratoris ad adeundum, ibidem.

Declara vt ibi n. 6. & ibi ratio assignatur.

Additionis, vel non additionis hereditatis declaratio fieri debet ante, & non post actum, qui eum importare potest, concl. 48. n. 33.

Etenim quid facti, & facta non presumuntur, nisi probentur, neque hereditas adita dicitur, nec de ea doceri potest, nisi producat in actis, concl. 51. n. 6.

Ex tende ibi n. 7.

Et ad eam probandam, veluti presumptiones, & coniecturæ sufficiunt, ita dictum vnius testis, cum illius probatione sufficere; sed si aliquando contingeret factum esse dubium, an & licet illud importaret, vel non importaret additionem, quid erit agendum, vide, ibi n. 8. & 9.

Et tunc, quod illudius declarandi, etiam ad heredem heredis extendatur, ibi n. 10.

Sed actus dubius, & æquivocus debet declarari antè, sed non post actam hereditatem, siue post actum ipsum, sed ante tamen illius consummationem, at secus si ex intervallo fieret, ibi num. 11.

Additionem, vel immixtionem, quando est probandum fuisse ab aliquo factam, id probari, & liquidari debet à citato, concl. 78. n. 74.

Aditio hereditatis dicitur facta per filium, quando post mortem Patris domum Paternam inhabitaret, concl. 51. n. 12.

Fallit tribus modis, vt ibi n. 13. & seqq.

Aditio, vel immixtio hereditatis ex quibus actibus facta presumatur, vide concl. 78. n. 74.

Item presumitur facta ab eo, qui redditus hereditarios perceperit, siue credita hereditaria exegerit; Item ex elemosinis non necessariis datis ex rebus defuncti, cum nemo de re aliena largiri possit, at secus esset dicendum de celebratione exequiarum, quæ cum fieri possit extra nomen heredis, sed solum pietatis gratia dicere additionem necessariò non inferunt, ibi num. 16.

Non inducitur ex sola possessione, sed animus heredem facit, concl. 51. n. 16.

Presumitur in Patre nomine filij & possessione bonorum hereditariorum, concl. 52. n. 17.

Ex tende eò magis procedere, quando Pater nò

posset in dictis bonis vsum fructum habere, veluri quia esset illi prohibitum illum percipere, ibi num. 18.

Ex tende secundò, quod Pater hereditatem Matris adire censetur filio, iam delatam, quando dotem ad filium spectantem retinuit, & præsertim, si retentio fuisset per plures annos, ibi num. 19.

Item inducitur ex possessione rei hereditariæ, ultra partem, sibi competentem, ibi n. 20.

Item inducitur ex possessione, quam alio titulo cepisse esset inconueniens, ibi n. 21.

Et præsumitur inducta à filio, qui ultra legitimam aliquid retinet de pluri, ibi n. 22.

Et hæc possessio probatur ex diuisione hereditatis, dummodo tamen fuerit facta, iuxta formam testamenti, at secus si contra, vel præter eam, ibi n. 23.

Et illa aditio hereditatis maternæ presumitur facta à Patre, quando dotem filiis non restituit, & præsertim itante cursu plurium annorum, quibus dictam dotem retinebat, ibi n. 24.

Presumitur ex locatione rerum hereditariarum, & fructuum perceptione, licet secus si locatio, alio titulo fieri potuisset, ibi n. 25. & seqq.

Et ea fit, quando quis facit, siue vocat se Dominum rei hereditariæ, ibi n. 27.

Adiuvisse hereditatem censetur hæres, quando testamentum per illius vsum approbavit, conclus. 17. n. 37.

Aditio presumitur ex contractu inito super re hereditaria, etiam si in minimo contractus existeret, concl. 51. n. 28.

Contrarium tamen, ibi n. 29.

Ex tende hanc secundam opinionem procedere, etiam in exactione fructuum, quando ea esset de modico, ibi n. 30.

Item inducitur ex possessione rei hereditariæ etiam si possessio esset capta de re modica hereditatis, concl. 51. n. 31. & seqq.

Fallit duobus modis vt ibi n. 34. & 35.

Presumitur ex solutione debitorum defuncti, concl. 51. n. 36.

Ex tende, vt ibi n. 37.

Contrarium, vt ibi n. 38.

Limita duobus modis, vt ibi n. 38. & 39.

Item facta dicitur ex cessione iurum hereditariorum ibi n. 40.

Ex tende ibi n. 41. & 42. & ibi ratio assignatur.

Contrarium tamen, ibi n. 43.

Inducitur ex venditione rerum hereditarium, siue ex aliqua alia dispositione, concl. 51. num. 43.

Declara, vt ibi num. 43. & 44. & ibi ratio assignatur.

Contrarium vt ibi num. 55. & præsertim, quando hereditas esset damnosa.

Ex tende hanc secundam opinionem, vt ibi n. 46. & seqq.

Inducitur per responsionem positionibus factam per verbum (credo esse heredem) veluti è conuerso dicitur, etiam de eo, qui dixit Nolo esse hæres, concl. 51. n. 48.

Et Materialium.

Et si est dubia, quando possit declarari per filium suae heredem, vide ibi sub n. 9.

Item inducitur per constitutionem Procuratoris ad adeundam hereditatem, concl. 51. n. 49.

Extendit idem parimodo procedere in reuocatione illius Procuratoris ad defuncto facti, per quam hereditas adiri praesumitur, ibi n. 50.

Sed illa non potest per Procuratorem explicari, cum haeres debeat esse certus, ex quo iure illi deferatur hereditas, scilicet an sibi tamquam agnato, vel Cognato, sed potius ex testamento, vel ab intestato, ibi n. 51.

Extendit, quod neque etiam per Procuratorem speciale mandatum habentem, ibi n. 52.

Subextendit, quod neque per Procuratorem explicari possit, sed per ipsummet heredem, ibi n. 53.

Contrarium, & sic quod sola tutrix possit hereditatem adire pro pupillo, ibi n. 53.

Concordia, ut prima opinio procedat, quando per heredem possit iste actus additionis explicari. Secunda verò, quando secus; veluti, quia esset inhabilis ad hunc actum explicandi, siue esset absens, ibi n. 53.

Item fit ex sola actione mora super hereditate, ibi n. 54.

Fallit duobus modis ibi n. 55. & 56.

Contrarium, ibi n. 57.

Illam inducitur etiam ex verbis enuntiatiuis, quod tamen declarata verum, quando verba enuntiatiua essent prolata ab eo, cui est delata hereditas; at secus si à tertio, etiam, quod esset legitimus administrator; Item illud non procederet, quando ille, qui enuntiatur haeres potest succedere ab intestato, ibi num. 59. & seqq.

Item inducitur ex solutione legatorum, ibi num. 62.

Et per eum fit, qui alium heredem in illa hereditate sibi delata insinuat, ibi n. 61.

Illam hereditatis lucrosa, veluti facillè praesumitur ita, è converso repudiatio illius damnosa facillè censetur, ibi n. 63.

Et tam ex actibus judicialibus, quam extrajudicialibus probatur, ibi n. 64.

Item probatur, non solum ex actibus, qui eam necessariò inducunt, sed etiam ex illis, qui verisimiliter, & praesumptiue eam inducunt, ibi num. 65.

Et quodcumque, & indubitanter inducitur ex illis actibus, qui citra ius, & nomen heredis fieri non possunt, ibi n. 66.

Fallit tamen, ut ibi n. 67.

Vnde ea inducitur ex illis actibus, qui citra nomen heredis fieri non possunt, veluti si quis locaret praedia hereditaria, vel ea daret in solutionem creditoribus hereditariis, & similia faceret; secus verò, ubi actus essent indifferentes, id est illi, qui possunt esse hereditarij, vel non, ut quando, quis inhabitaret domum communem, quam ille prius inhabitare solebat, sepe- lre defunctum, vel alios actus similes faceret, ibi num. 68.

Sed ea necessariò non inferitur, quando ex alio

titulo, quis eum actum facere posset, concl. 5. num. 60.

Aditio fieri potest expressè, aut ex coniecturis, & praesumptionibus, ibi n. 70.

Non inducitur tamen ex eo, quod frater possideret rem per prius communem, cum alio fratre, nisi tamen idcirco hereditate fratre, viam, ut Dominus totius, ibi n. 71.

Item non censetur inducitur per filios, qui possiderent domum paternam per doctores materis, cuius enim retentio tali casu est illis licita, absque quod aditio per eosdem inducitur dicatur, ibi n. 72.

Veluti etiam non censetur inducitur, si quis solueret suum debitum primipalis, id est militaris annonae, ad quod enim ille tenetur, etiam si non sit haeres, & sic igitur, cum tali casu iste actus dicatur citra nomen heredis factus; idcirco illi, quoad additionem non nocet, ibi n. 73.

Et non inducitur ex oblatione per filios facta, soluendi creditoribus de bonis hereditariis, ibi num. 74.

Contrarium, ibi n. 75.

Prima opinio magis placet auctori, ibi sub n. 76.

variationes assignantur.

Non inducitur ex possessione, quae ad alium titulum referri potest, ibi n. 77.

Item non inducitur, ex possessione bonorum, ex quibus viusfructus possidentis competat, ibi num. 78.

Et illa ex longo temporis cursu non praesumitur, sed bene illius substantia praesupposita, illam solemniter factam fuisse est credendum, conclus. 120. n. 146.

Sed aditio non praesumitur de ea hereditate, in qua nil reperitur, & sic penitus damnosa, & solum debitis implicita reperitur, concl. 51. num. 79.

Item excluditur, ex eo quod, quis in Iudicio nomine aliorum, ut heredum eiusdem hereditatis simpliciter compareret, absque aliqua praeservatione, ibi n. 80.

Aditio, veluti inducitur ex actibus, qui non potuerunt fieri citra nomen, & ius heredis, ita ea excluditur ex illis, qui alio iure quam hereditatio fieri potuerunt, concl. 51. num. 82.

Sed non inducitur ex actibus dubijs, & equiuocis; sed immò potius de animo adeuntis debet liquidò constare, ibi n. 81.

Non inducitur ab eo, qui non habuit animum adeundi, quia actus non operatur vitra intentionem agentis, ibi n. 83.

Item non inducitur ex actu de sui natura hereditatis additionem inducivo, quoties processatio precederet, quod scilicet ille adire non intendebat, conclus. 51. nu. 84.

Sed quando contrarium in hoc contingere possit, vide ibi nu. 85.

Non inducitur, quando quis per errorem adiuit ibi num. 86.

Declara procedere, siue error in quota consistat, siue in corporibus, ibi n. 88.

E

Et

Index Conclusionum,

Et quando est nulla, tunc opus non est, vt in interpretatione gratis de ea villa mentio fiat, & sic illud casu hæres ad aliquod factum defuncti non tenetur, concl. 51. n. 89. & seq.

Contrarium ibi n. 90. & ibi ratio.

Item quando est nulla, & erronea, tunc non habet, loci dispositio l. fin. C. de iur. delib. ibi n. 86.

Non inducitur per solam Inuentarii confessionem, cum actus inuentarii sit dubius, quia illud ad recognoscendâ vires hereditarias fieri permittitur, concl. 51. n. 91.

Declarat ibi n. 92. & ibi ratio assignatur.

Et ea per quemcumque actum inducta non præsumitur, concurrente protestatione per heredem facta, de adire non volendo; secus autem, quando illa protestatio fuisse reuocata, quia tunc ea amplius aditionem non impediret, concl. 51. n. 93.

Non censetur inducta, ex eo quia filius possideret bona paterna pro dote matris, secus autem, quando filius dotem maternam retinisset, quia tunc ex ea retentione aditio induceretur, & maxime, si retentio fuit per plures annos ibi n. 94.

Item non inducitur ex sola aduersarii confessione, quia potest esse erronea, & per consequens nulla, concl. 51. n. 95.

Veluti non inducitur per querelam de expulsa hereditate porrectam ibi n. 97.

Neque inducitur ex venditione bonorum hereditariorum, concl. 51. n. 96.

Contrarium, vt ibidem.

Concordat, vt ibi n. 97.

Et ea fieri non potest ab herede in re certa, & particulari, nisi repudiatio hæredis vniuersalis præcedat, concl. 51. n. 99.

Quæ quidem repudiatio non inducitur, nisi ex actibus proximis, ex quibus alia coniectura capi non possit, ibi n. 100.

Et si non fiat factio, vel impedimento alterius, tunc hereditas, etiam ad extraneum transmissi poterit, ibi n. 101.

Extende id incantum valere, vt propterea impedimentum per calumniam præstans ad interesse teneatur, ibi n. 102.

Aditio hereditatis ab intestato declarari facilius admittitur, cum ea dicatur verior aditio, concl. 51. n. 115.

Sed cui illa non comperit, neque illi competit repudiatio, concl. 51. n. 116. & ibi ratio assignatur.

Aditionis hereditatis lus non comprehenditur sub donatione omnium bonorum, lurium, & actionum, quia illud ius, vt nondum formatum, sed de nouo formandum, neque cedi, neque donari potest, sed prius aditio ad hoc esset probanda, concl. 51. n. 117.

Et ea sub conditione facta non dicitur aditio, quia tamquam actus legitimus, non potest stare in suspensio, neque diem, neque conditionem recipere, concl. 51. n. 118.

Extende idem procedere in aditione facta pro parte, & pro parte non, ibi n. 119.

Fallit, vt ibi n. 120.

Aditionis hereditatis materia, quando est diuisa,

tunc restituitur in integrum, quæ datur in diuisibus non suffragatur maioribus, ac secus, quando ea esset indiuisa, quia tunc omnibus ratione concomitantie prodesset, ibi num. 122.

Per testes singulares probari potest, ibi num. 125.

Et illa facit cessare vulgarem substitutionem, concl. 51. n. 126. & ibi assignatur ratio.

Et ex ea non reuiuiscit hypotheeca semel extincta, ibi n. 127.

Per illam omnia iura confunduntur, & fit vnum patrimonium aduentis, ibi n. 128.

Et ea vim solutionis habet, ibi n. 128.

Item facit acquirere Dominium hæredi, ibi num. 128.

Et per heredem facta operatur, vt ille censetur, se astringere ad omnia onera in testamento contenta, & ex statutis prouenientia, ibi n. 130.

Fallit duobus modis, vt ibi n. 131. cum seqq.

Et aditio hereditatis existentis in diuersis territorijs est facienda iuxta statutum loci, ubi maior pars bonorum hereditatis est sita, & ad id nota, quod plures dicuntur hereditates, quando bona sunt sita in diuersis territorijs, ibi n. 134. & seqq.

Et illius tempus durat spatio 30. annorum, ibi n. 135.

Declarat vt ibi num. 137. & 138. & ibi ratio assignatur.

ADIVDICATIO est quedam datio in solutum, quæ fit per iudicem in iudicio, concl. 52. num. 1.

Quod tamen declaratur verum largo modo loquendo; ac secus si propriè, quia tunc dicitur ad indicatio, quando fit in iudicio, quando verò fit extra illud, dicitur datio in solutum, ibi n. 2.

Adindicatio vim emptionis habet, & per eam transfertur Dominium, concl. 52. n. 19.

Sed illa dicitur decretum, non autem diffinitiva sententia, & ideo ea non valet, si sit facta ex falsa causa, ibi n. 3.

Et rationes differentiarum, quare sit decretum non autem sententia sunt plures, quas ibi habebis, sub n. 4.

Et ad hoc, vt valeat debet fieri pro concurrenti quantitate; aliis in totum corrueret, ibi n. 5.

Contrarium, vt ibi n. 6.

Concordat, vt ibidem.

Et facta pro vero debito creditori importat adiudicationem pro iusta estimatione, ibi n. 7.

Et adiudicatio tali modo facta dicitur æstimatio certa, & à lege facta, ibi n. 8.

Sed pro concurrenti quantitate crediti facta, anteliquitationem dicitur incerta, nec eo casu Dominium transfertur, secus autem, quando liquidatio crediti adiudicationem, siue in solutum dationem præcedat, quia tunc diceretur certa, & ex ea Dominium transfertur, concl. 52. n. 9. & 10.

Et illa antequam fiat, est prius necessaria rei æstimatio, ibi n. 11.

Fallit

Et Materialium.

Fallit tamē in illis casib⁹, de quibus, ibi sub n. 12. Et quomodo ex amatores sint eligendi, & quid facere debeant in eorum relatione, ibi n. 11.

Ita non fit nulla, etiam si non fuerit facta pro concurrenti quantitate, quando de magno excessu non constaret inter pretium iustum, & illud, pro quo fuit facta subhastatio, ibi n. 12.

Declarat tamen, ut ibi sub n. 13. & seqq.

Sed, ut legitime fiat debet prius fieri citatio ad relinendum pignus, pro quo datur tempus duorum dierum, & ad soluendum debitum; aliis ad alegandum causam, quare illud vendi non debeat, vel creditori dari in solutum, ant ad iudicari non possit, quod si non adimpletur per debitorem, fit decretum, nisi infra mensem, ad deliberandum pignus, ibi n. 16. & num. 23.

Fallit tamen, veluti si essent in exactione publicarum functionum, quæ cum incontinenti debitorem, absque vlla interpellatione in mora constituant, idcirco in eorum subhastatione non est necessaria citatio, ibi n. 23.

Adiudicatio, vel subhastatio, siue deliberatio quādo est nulla respectu nō citati fit quoq; nulla respectu alterius citati, & id ratione indiuiduitatis concl. 52. n. 18.

Fallit si sententia, & mandatum exequi posset, super portione citati, absque eo, quod præiudicaret portioni alterius non citati, siue etiam, quando in interesse non esset connexus, quia, tunc defectus citationis, quoad vnum nō noceret, quoad alterum legitime citatum, ibi n. 18.

Et ea nunquam fit creditor, nisi in subsidium, & sic nisi, quando oblator, siue licitator extraneus nō reperitur, quia tunc illi fit in subsidium pro iusto pretio, & non in solutum, concl. 52. n. 26. & seqq.

Et quando fit creditor quomodo differat à venditione, quæ fit à iudice plus offerenti, vide, ibi n. 28.

Quando sit alicuius rei, quæ sit minoris valoris quam debitum, tunc non est necessaria subhastatio, veluti etiam, quando erat notorium de valore rei, & quod de illo appareat, immò licet, tunc subhastatio esset nulla; nihilominus posset impetrari commissio, in qua si fuisset probatum quod tempore adiudicationis pretium in nihilo excedebat rei valore, & sic ligo excluderetur, tunc ea adiudicatio valeret, concl. 52. n. 30.

Et ea, quæ dicitur nulla ex defectu consensu, ex eo, quia fuerit facta per verba tempus præsens non importantia, quomodo conuallidari possit, vide concl. 52. n. 31. & seqq.

Regulatur eodem modo, quo fit venditio, ac vim illius habet, concl. 52. n. 31. & 34.

Et sic ea illius requisita interuenire debent, ibidem.

Et non dicitur perfecta, nisi de illius effectuatio, ne secuta doceatur, quia non sufficit iudicis decretum mandantis bona creditori adiudicari, concl. 52. n. 38.

Adiudicatio rei in fructus appellatione pendente, ad quem spectet, vide concl. 52. num. 34. & conclus. 157. n. 18. cum seqq.

Adiudicatio requirit ordinem necessariū, aliis si lius præposita actum adiudicationis vitiat, concl. 52. n. 35.

Sed ad hoc, ut legitime fiat debitoris citatio potissimum est necessaria, in danda facultate vendendi pignora; secus autē postea in eorum expositione, & venditione, concl. 52. n. 36. cū seq.

Adiudicationis tempus est arbitrarium iudici, excepto casu dilacionis bonorum Ecclesiæ, minoris, & fisci, quia tunc terminus vnus mensis tolli non potest; ac secus in alijs casibus, nisi tamen aliud de consuetudine loci seruaretur, quia circa solemnitates in subhastationibus, & deliberationibus adhibendas, mos regionis est attendendus, concl. 52. n. 37. & 59.

Et ex cursu triginta annorum præsumitur facta, eo modo, quo de lure fieri debebat, & sic omnes solemnitates interuenisse censetur; nempe a summo, citatio, adiudicatio, & similia, etiam si non fuerint enunciata, concl. 52. n. 38.

Sed ea, contra pupillum indifensum est nulla, & talis dicitur, si ei curator non deputetur, vel si consanguinei non fuerint citati, ibi n. 40.

Et quando est consummata, nil aliud à indice agendum restat, sed ea non dicitur consummata ante intimationem decreti adiudicationis, de ordine iudicis faciendam, nec non illius reproductionem, concl. 52. n. 39.

Sed quando detegitur nulla est facienda secūda, veluti dicitur de executione, quæ si semel non sit bona, ita, ut creditori consilium non remaneat, est iterum facienda, concl. 52. n. 41.

Si fuerit per partem obtenta in solutum, & dicta pars haberet anteriorem hypothecam super aliquibus bonis, de quibus ille esset quoq; heres, tunc nō diceretur rei adiudicatione eum, uti heredem habere, sed tamquam creditorem illam possidere diceretur, ibi n. 42.

Adiudicatio plurium rerum fieri non debet, si vna tantū pro credito sufficere possit, cōcl. 52. n. 43. Extende ibi n. 44.

Et si fiat adiudicatio alicui rei per sententiam, tunc ex spatio longi temporis restat facta præsumitur, & sic omnia interuenisse, quæ ad perfectam subhastationem, siue adiudicationem concurrere debent, concl. 52. n. 45.

Non valet, de qua processus non constet, nec minus si requisita in ea necessaria interuenisse non appareret, concl. 52. nu. 46. & 47. & ibi ratio assignatur.

Fallit tamen primò, quando adiudicatio deducitur, non per viam actionis, ad petendam illius executionem, sed per viam exceptionis, quia eo casu sententiæ sine processu probant, ibi n. 48.

Fallit secundo, si antiquitas temporis concurrat, quia tunc solemnitates pro sustinenda sententiæ interuenisse præsumitur, si tamen illæ fuerint saltem ingenerare enunciata, ibi n. 49.

Extēde, quod etiam absque enunciatione solemnitates interuenisse præsumeretur, quando tempus triginta annorum fuisset lapsum, ibi n. 50.

Sed ea præsumitur legitime facta, quando acta fuissent deperdita, quia tunc pro illis est præ-

Index Conclusionum,

- sumendum, & tunc ea ab illo ablata præsumuntur, cuius intererat ea non reperiri, conclus. 52. n. 52.
- Et ad probandam eorum perditionem sufficit, quod constat de diligentia facta in reperiendo illa in actus causis, ibi n. 53.
- Adiudicata res quando possit per debitorem, aut per secundum creditorem reuocari, per obligationem pretij debiti, & per quatum tempus eis offerre liceat, vide in dicta concl. 52. n. 55. & seq.**
- Et potissimum dicitur nulla, si contra formam statuti sit facta, & sic illius solemnitates non fuerint seruatz, de quibus aliunde, quam ex assertionem nuntij apparere debet, quia id ad illius officium non spectat, conclus. 52. n. 59.
- Ab adiudicatione legitimæ, quando datur appellatio, vide conclus. 42. n. 712. & concl. 128. n. 57. 58. 746. & 803.**
- ADIVNC TVS**, quādo, ob suspicionem possit dari Iudici, Commissario, Notario, & similibus, & quomodo sit probanda suspicio, & an vnus sine altero priuatiue possit procedere, Item quando Iudex possit remoueri in totum, tam de iure Ciuili, quam Canonico, vide omnino in conclus. 53. per totam.
- Adiunctus qui votum animi sui pro palauit suspectus redditor, conclus. 128. n. 652.**
- Et cum dicatur delegatus, ideo suspectus etiam cum solo iuramento recusari poterit, conclus. 128. sub n. 652.
- Sed si vti suspectus reuocetur non poterit Iudex, absque alio adiuncto sententiam proferre, conclus. 128. n. 652.
- ADIVTORIVM**, siue subsidium, quando quo tempore, & quibus occasionibus debeatur Principi, siue Episcopo, & quantum illud esse debeat, & importet, & a quibus personis, & a quibus, ob eorum exemptiones illud non debeat, & qua de causa, vide in conclus. 54. per totam.
- ADIVVARE** nemo tenetur eum, qui contra se litigat, conclus. 61. n. 2. & conclus. 89. n. 481.
- ADMINICVLVM** illud dicitur, siue quo res non substituit, licet non sit probatio, tamē eam probationem, quæ de per se non est sufficiens coadiuuat, & proficit, conclus. 55. n. 1.
- Adminicula**, & præsumptiones, quādo iungantur ad effectum torquend, siue ad reum absoluendi, vide in conclus. 55. n. 2. cum seqq.
- Et ea in quibus iuuent in causa criminali, & in quibus in ciuili ibi in dicta conclus. 55. per totam.
- Sed regulariter non iuuant, nisi aliquis gradus probationis præcedat, licet tamē id non sit verum, quando ea essent vehementia, & urgentia, quia tunc operatur de per se, conclus. 55. n. 10.
- Adminiculum** quāuis sit leue, tamen si accedit ad graue, facit illud tantō magis valere, conclus. 55. n. 12.
- Et quando dicatur magnum, vel paruum statuit arbitrio Iudicis, ibi n. 11.
- Sed illa valde iuuant, quando sumus in facto antiquo, & multo magis si in arbitratore, qui haberet potestatem iudicandi secundum veritatem, & æquitatem, ibi num. 16.
- Et cum fama probant legitimacionem in antiquis, conclus. 55. num. 17.
- Item cum fama iustitiatuatus probant, conclus. 55. num. 18.
- Possunt supplere defectum scripturarum, ad hoc vt illis sit adhibenda fides ibi n. 20.
- Adminiculum potest defumi ex vna scriptura minus legaliter extracta, pro fide alterius scripturæ, ibi n. 21.**
- Declara ibi num. 23.**
- Adminicula iuncta cum Instrumento locationis quando dominum probent ibi n. 24.**
- Sufficiunt pro verificatione partitarum, sed ea sunt defumenda aliunde, quam ex ipsis partitis, quod tamen intelligi verum, quando illæ partitæ aliud continerent, quod ad mercatorem, siue illius mercatoris exercitiū pertineret; alias secus, conclus. 55. nu. 27. & seq. & vide conclus. 112. num. 4.
- Sed, vt valident confessionem minoris, vel mulieris, siue solemnitatibus factam, debent esse præponderantia ipsi confessioni, concl. 86. n. 193.
- ADMINISTRATIO**, & Iurisdicção transfusa in Commendatarium Abbatis facit, vt ille Prælati dicatur, conclus. 1. sub n. 14.
- Sed illa Abbate moriente deuoluitur ad Cōuentui, eo verò mortuo ad Priorem, conclus. 1. n. 116.
- Sed ea non competit electio in Abbatem, antequam sit confirmatus, conclus. 2. n. 4.
- Administratio**, & vñsfructus, quando competant Patri in bonis filij, vide conclus. 86. n. 82. cum seq. & in verbo Pater.
- Administracionis rationem** ad hoc, vt quis reddere teneatur duo copulatinè requiruntur, nempe, quod negotia gesserit, & id alterius contemplatione fecerit, conclus. 56. n. 48.
- Et illius ratio non potest peti, nisi ab eo, qui administratorem deputant, conclus. 56. n. 51.
- Declara procedere, vt ibi n. 54.**
- ADMINISTRATORVM** quot species reperiuntur, & sic qui dicantur legitimi, aut simplices, & nudi, item qui dicantur generales, & qui particulares, & qui publici, & qui priuati; Item qui teneantur conficere librum rationum, & illas reddere, & quando non; Item qui teneantur de lata culpa, leui, & leuissima tantum, cum infinitis alijs ad hanc materiam spectantibus, vide in conclus. 56. per totam, & præsertim 4 nu. 1. vñq. ad 48.
- Administratio potest compelli reddere rationem in eo loco, in quo administrauit, conclus. 56. n. 52.**
- Licet alij dicant, quod sit arbitrarium Iudici, ubi reddi debeat ratio administrationis ibi n. 53.
- Sed non tenetur regulariter reddere rationem ante finitum officium suæ administrationis, conclus. 56. nu. 55.
- Fallit sex modis ibi n. 56. & seqq.
- Sed ex causa reddicionis rationis condemnatus an, & quando appellare possit, vide conclus. 128. nu. 815. cum seqq.
- Non potest ad certam summam conueniri, nisi reddita administrationis ratione, & ratio cit, quia

Et Materialiarum.

quia potest esse, quod in reddenda ratione ille, sit creditor, & non debitor, *concl. 56. n. 71, & seqq.*
 Extende ibi n. 73.
 Subextende ibi n. 74.
 Fallit ibi num. 75.
 Contrarium, licet et reperiatur sub n. 76.
 Sed habens a testatore administrationem, cum libere, tunc potest res minoris sine solemnitatibus alienare, *concl. 56. n. 77. & cōcl. 86. n. 73.*
 Extende ibid. *concl. 56. n. 78.*
 Declara, vt ibi n. 79. & seqq.
 Item cum libera deputatus potest pecunias Domini inuēire, nec eo casu, neque etiam, quādo ex dispositione testatoris deberent inuēiri esset opus requirere heredē, licet tamen secus esset, si rem hereditariam pro satisfaciendo creditoribus, & legatariis administrator vendere vellet, quia tunc hares esset requirendus & maximē si esset præsens, *concl. 56. n. 81.*
 Ad ministratores alienarum pecuniarum debent eas regulariter erogare ad vsum destinatum, Vnde si quis pecunias Domini exactas in proprios vsus conuertat, ad interesse tenetur, *concl. 56. n. 82.*
 Extende, quod si tutor id faceret furtum committere diceretur ibi n. 83.
 Contrarium, quod scilicet ex conuersione pecunie in proprios vsus furtum non committatur, sic num. 84.
 Concorda, quod prima opinio procedat, quando ultra conuersionem pecuniarum, etiam dolus concurrat; Secunda verō si fraudis, & dolus absit, ibi n. 85.
 Administratores priuati, siue Ecclesie, & Reipublice, quando ad interesse teneantur, vide in *concl. 56. n. 86. cum seqq.*
 Et quando illi non soluendo immunitate Ecclesie non gaudeant, si ad illā fugiant ibi n. 88.
 Administrator negligens est deponendus, *concl. 1. n. 116.*
 Administrator, siue illius heredes, an appellent à sententia condemnatoria reliquati, vide *concl. 56. n. 89. & in Verbo Appellatio in limit. 15.*
 Et quilibet, excepto socio, potest intrari suspectus etiam in actus redditionis rationis, *concl. 146. num. 10. & concl. 253. n. 13. cum seqq.*
 Et suspectus, quando ab officio sit remouendus, & ei denegetur appellatio, vide *concl. 128. sub tit. 919.*
 Non tenetur regulariter, nisi de his, quæ ad illius manus peruenerunt; licet tamen fallat in casu de quo dixi in *concl. 56. n. 91. cum seqq.*
 Administratori, quando sit credendum, vide *concl. 155. n. 159. & 160.*
 Et licet enī ampla, & libera facultate, licet possit ea omnia facere, quæ poterat Dominus, etiā alienando, tamen non potest donare, nec legare, nec fidē de pretio habere, *concl. 56. n. 93. & 98.*
 Contrarium tamen habetur ibi n. 94.
 Limita pluribus modis, vt ibi n. 99. cum seqq.
 Administrator legitimus alius uis uenerit potest sine mandato speciali positioni responde-

re, quia talis administratio vim specialis mandati habet, *concl. 148. n. 38.*
 Et ille Ecclesie dum vendit non potest habere fidem de pretio, ibi n. 100. & *concl. 85. nu. 40. & n. 43 ratio assignatur.*
 Et id est speciale in tali administratore, & de similibus ibi n. 105.
 Et quando dicatur haberi fides de pretio, vide ibi num. 101.
 Extende idem procedere in permutatione, quæ est eiusdē nature, cuius est alienatio ibid. n. 102.
 Et talis quicquid acquirit potius ex bonis illius, quàm aliunde aquiri, sic censetur, ad euitandam suspicionem furu, *concl. 29. n. 15.*
 Administrator Confraternitatis, vel Hospitalis appellare non potest, si per Episcopum ad reddenda computa compellatur, *concl. 128. n. 868.*
 Intellige, vt ibi n. 869. cum seqq.
 Item ille cum libera non potest appellationi renunciare, *concl. 56. n. 103.*
 Extēde idem esse in peremptoria exceptione ibid.
 Administrator, annexio, incorporatio, & similia, quādo Dominium impotent, vide in *concl. 56. num. 104.*
 Administrator, siue tutor si vendat absque facultate rem illius, cuius bona administrat, tenetur ad fructus illius, ac si res alienata non esset, *concl. 56. n. 106.*
 Extende tribus modis, vt ibi n. 108. & seqq.
 Fallit tamen in casu ubi tutor, siue administrator Ciuitatis, vel Ecclesie mutuo receperint pecuniā nomine Pupilli, Ciuitatis, & Ecclesie, ob aliquā vrgentē causam, quia si appareret pecuniā illam ad eius manus peruenisse, tunc in eandem causam conuertisse presumitur, & maximē stante huiusmodi administratorum probitate, & prudentia, ibi n. 109.
 Sed nunquam venit deputandus, nisi prius inventarium confecerit, & iurauerit vtilia facere, & inutilia prætermittere, licet administratio facta per tutorem ante consensu inventarii valeat, & possit ante illius confessionem conueniri, quādo tamen pro perfectio habeatur, ibi n. 110.
 Et ideo confectio inventario administrator Pupilli, vel Reipublice tenetur solum de leui culpa, & non de leuissima, ibi n. 111.
 Secus verò, vt ibi n. 113.
 Sed si quis reputetur talis ex publica voce, & fama, nō ob id illius tutela probatur, *c. 46. n. 110.*
 Licet actus ab eo gesti sustineantur, & de hoc, ibidem ratio assignatur.
 Et culpa carens fideliter, & legaliter administrasse censetur, *concl. 56. n. 111.*
 Et in dubio ille presumitur illud fecisse, quod veri administratores fecissent, ibi n. 112.
 Sed tenetur libri conficere, & in eo data, & accepta adnotare, ex qua causa, & nominatim ex qua die, aliis non dicitur legitimē conscriptus, *concl. 56. n. 114.*
 Et qualis sit modus in hoc adhibendus, vide, ibidem n. 115. ubi multa notanda inuenies.
 Et nedū debet libros rationum conficere, sed etiā quolibet anno rationem administrationis red-

Index Conclusionum,

- sumendum, & tunc ea ab illo ablata praesumuntur, cuius intererat ea non reperiri, conclus. 52. n. 52.
- Et ad probandam eorum perditionem sufficit, quod constat de diligentia facta in reperiendo illa in actis causae, ibi n. 53.
- Adiudicata res quando possit per debitorem, aut per secundum creditorem reuocari, per obligationem praestitum debiti, & perquam tempus eis offerre liceat, vide in dicta conclus. 52. n. 55. & seq.
- Et potissimum dicitur nulla, si contra formam statuti sit facta, & sic illius solemnitates non fuerint seruatae, de quibus aliunde, quam ex assertionem nuntij apparere debet, quia id ad illius officium non spectat, conclus. 52. n. 59.
- Ab adiudicatione legitima, quando datur appellatio, vide conclus. 42. n. 71. & conclus. 12. 8. n. 57. 58. 746. & 803.
- ADIVNCTVS**, quando, ob suspicionem possit dari Iudici, Commissario, Notario, & similibus, & quomodo sit probanda suspicio, & annus sine altero priuatiue possit procedere, Item quando Iudex possit remoueri in totum, tam de iure Ciuili, quam Canonico, vide omnino in conclus. 53. per totam.
- Adiunctus qui votum animi sui prolapauit suspectus redditur, conclus. 12. 8. n. 652.
- Et cum dicatur delegatus, ideo suspectus etiam cum solo iuramento recusari poterit, conclus. 12. 8. sub n. 652.
- Sed si vti suspectus recusetur non poterit Iudex, absque alio adiuncto sententiam proferre, conclus. 12. 8. n. 652.
- ADIVTORIVM**, sine subsidium, quando quo tempore, & quibus occasionibus debeatur Principi, siue Episcopo, & quantum illud esse debeat, & importet, & quibus personis, & quibus, ob eorum exemptiones illud non debeatur, & qua de causa, vide in conclus. 54. per totam.
- ADIVVARE** nemo tenetur eum, qui contra se litigat, conclus. 61. n. 2. & conclus. 89. n. 481.
- ADMINICVLVM** illud dicitur, sine quo res non subsistit, & licet non sit probatio, tamen eam probationem, quae de per se non est sufficiens coadiuuat, & perficit, conclus. 55. n. 1.
- Adminicula, & praesumptiones, quando iungantur ad effectum torquendi, siue ad reum absolvendi, vide in conclus. 55. n. 2. cum seqq.
- Et ea in quibus iuuent in causa criminali, & in quibus in ciuili ibi in dicta conclus. 55. per totam.
- Sed regulariter non iuuant, nisi aliquis gradus probationis praecedat, licet tamen id non sit verum, quando ea essent vehementia, & urgentia, quia tunc operatur de per se, conclus. 55. n. 10.
- Adminiculum quauis sit leue, tamen si accedit ad graue, facit illud tanto magis valere, conclus. 55. n. 12.
- Et quando dicatur magnum, vel paruum statuit arbitrio Iudicis, ibi n. 11.
- Sed illa valde iuuant, quando sumus in facto antiquo, & multo magis si in arbitratore, qui haberet potestatem iudicandi secundum veritatem, & aequitatem, ibi num. 16.
- Et cum fama probant legitimacionem in authenticis, conclus. 55. num. 17.
- Item cum fama sua atrocitatis probant, conclus. 55. num. 18.
- Possunt supplere defectum scripturarum, ad hoc vt illis sit adhibenda fides ibi n. 20.
- Adminiculum potest desumi ex vna scriptura minus legaliter extracta, pro inde alterius scripturae, ibi n. 21.
- Declarat ibi num. 23.
- Adminicula iuncta cum Instrumento locationis quando dominum probent ibi n. 24.
- Sufficiunt pro verificatione partitarum, sed ea sunt desumenda aliunde, quam ex ipsis partitis, quod tamen intellige verum, quando illae partitae aliud continent, quod ad mercatorem, siue illius mercatoris exercitum perueniret, alius secus, conclus. 55. n. 27. & seq. & vide conclus. 12. 8. num. 4.
- Sed, vt valident confessionem minoris, vel mulieris, sine solemnitatibus factam, debent esse preponderantia ipsi confessioni, conclus. 8. n. 193.
- ADMINISTRATIO**, & Iurisdicatio transfusa in Commendatarium Abbatis facit, vt ille Praelatus dicatur, conclus. 1. sub n. 14.
- Sed illa Abbate moriente deuoluitur ad Cōuentum, eo vero mortuo ad Priorem, conclus. 1. n. 116.
- Sed ea non competit electio in Abbate, antequam sit confirmatus, conclus. n. 4.
- Administratio, & vñsfructus, quando competant Patri in bonis filij, vide conclus. 86. n. 82. cum seq. & in verbo Patris.
- Administrationis rationem ad hoc, vt quis reddere teneatur duo copulatione requiruntur, nempe, quod negotia gesserit, & id alterius contemplatione fecerit, conclus. 56. n. 48.
- Et illius ratio non potest peti, nisi ab eo, qui administratorem deputant conclus. 56. n. 51.
- Declarat procedere, vt ibi n. 54.
- ADMINISTRATORIVM** quot species reperiuntur, & sic qui dicantur legitimi, aut simplices, & nudi, item qui dicantur generales, & qui particulares, & qui publici, & qui priuati, licet qui teneantur conficere librum rationum, & illas reddere, & quando non, item qui teneantur de lata culpa, leui, & leuissima tantum, cum infinitis alijs ad hanc materiam spectantibus, vide in conclus. 56. per totam, & praefertim a nu. 1. vsq. ad 48.
- Administrator potest compelli reddere rationem in eo loco, in quo administrauit conclus. 56. n. 52.
- Licet alij dicant, quod sit arbitrium Iudicis, ubi reddi debeat ratio administrationis ibi n. 53.
- Sed non tenetur regulariter reddere rationem ante finitum officium suae administrationis, conclus. 56. n. 55.
- Fallit ex moris ibi n. 56. & seqq.
- Sed ex causa redditionis rationis condemnatus an, & quando appellare possit, vide conclus. 12. 8. num. 815. cum seqq.
- Non potest ad certam summam conueniri, nisi reddita administrationis ratione, & ratio est, quia

Et Materialium.

quia potest esse, quod in reddenda ratione ille, sit creditor, & non debitor, *concl. 56. n. 71. & seqq.*
 Extende ibi n. 73.
 Subextende ibi n. 74.
 Fallit ibi num. 75.
 Contrarium, licet reperitur sub n. 76.
 Sed habens à testatore administrationem, cum habere, tunc potest res minoris sine solemnitatibus alienare, *concl. 56. n. 77. & cōcl. 86. n. 73.*
 Extende ibid. *concl. 56. n. 78.*
 Declara, vt ibi n. 79. & seqq.
 Item cum libera deputatus potest pecunias Domini inuestire, nec eo casu, neque etiam, quādo ex dispositione testatoris deberent inuestiri esset opus requirere heredē, licet tamen secus esset, si rem hereditariam pro satisfaciendo creditoribus, & legatariis administrator vendere vellet, quia tunc hares esset requirendus & maximū si esset pascens, *concl. 56. n. 81.*
 Administratores alienarum pecuniarum debent eas regulariter erogare ad vsum destinatum, Vnde si quis pecunias Domini exactas in proprios vius conuertat, ad interese tenetur, *concl. 56. n. 82.*
 Extende, quod si tutor id faceret furtum committere diceretur ibi n. 83.
 Contrarium, quod scilicet ex conuersione pecunie in proprios vius furtum non committatur, ibi num. 84.
 Concorda, quod prima opinio procedat, quando vitra conuersionem pecuniarum, etiam dolus concurrat; Secunda verò si fraudis, & dolus absit, ibi n. 85.
 Administratores priuati, siue Ecclesie, & Reipublice, quando ad interese teneantur, vide in *concl. 56. n. 86. cum seqq.*
 Et quando illi non soluendo immunitate Ecclesie non gaudeant, si ad illā confugiant ibi n. 88.
 Administrator negligens est deponendus, *concl. 1. n. 136.*
 Administrator, siue illius heredes, an appellent à sententia condemnatoria reliquati, vide *concl. 56. n. 89. & in Verbo Appellatio in limit. 15.*
 Et quilibet, excepto socio, potest iurari suspectus etiam in actu reditionis rationis, *concl. 146. num. 10. & concl. 253. n. 13. cum seqq.*
 Et suspectus, quando ab officio sit remouendus, & ei denegetur appellatio, vide *concl. 128. sub num. 919.*
 Non tenetur regulariter, nisi de his, quæ ad illius manus peruenerint; licet tamen fallat in casu, de quo dixi in *concl. 56. n. 91. cum seqq.*
 Administrator, quando sit credendum, vide *concl. 155. n. 359. & 160.*
 Et ille cui ampla, & libera facultate, licet possit ea omnia facere, quæ poterat Dominus, etiā alienando, tamen non potest donare, neque legare, nec fidē de pretio habere, *concl. 56. n. 93. & 98.*
 Contrarium tamen habetur ibi n. 94.
 Limita pluribus modis, vt ibi n. 92. cum seqq.
 Administrator legitimus alicuius vniuersitatis potest siue mandato specialis positioni responde-

re, quia talis administratio vim specialis mandati habet, *concl. 148. n. 38.*
 Et ille Ecclesie dum vendit non potest habere fidem de pretio, ibi n. 100. & *concl. 85. nu. 40. & n. 43 ratio assignatur.*
 Et id est speciale in tali administratore, & de similibus ibi n. 105.
 Et quando dicatur haberi fides de pretio, vide ibi num. 101.
 Extende idem procedere in permuratione, quæ est eiuldem nature, cuius est alienatio ibi n. 102.
 Et talis quicquid acquirit potius ex bonis illius, quàm aliunde aequi, se censetur, ad euitandam suspicionem furti, *concl. 29. n. 15.*
 Administrator Contraternitatis, vel Hospitalis appellare non potest nisi per Episcopum ad reddenda computa compellatur, *concl. 128. n. 868.*
 Intellige, vt ibi n. 869. cum seqq.
 Item ille cum libera non potest appellationi renunciare, *concl. 56. n. 103.*
 Extende idem esse in perceptoria exceptione ibid.
 Administratio, anne xio, incorporatio, & similia, quādo Dominum importent, vide in *concl. 56. num. 104.*
 Administrator, siue tutor si vendat absque facultate rem illius, cuius bona administrat, tenetur ad fructus illius, ac si res alienata non esset, *concl. 56. n. 106.*
 Extende tribus modis, vt ibi n. 108. & seqq.
 Fallit tamen in casu vbi tutor, siue administrator Ciuitatis, vel Ecclesie munito receperint pecuniā nomine Pupilli, Ciuitatis, & Ecclesie, ob aliquā urgentē causā, quia si appareret pecuniā illam ad eius manus peruēisse, tunc in eandem causam conuērtisse presumitur, & maximē stante huiusmodi administratorum probitate, & prudentia, ibi n. 109.
 Sed nunquam venit deputandus, nisi prius inuentarium confecerit, & iurauerit vtilia facere, & inutilia prætermittere; licet administratio facta per tutorem ante confectū inuentariū valeat, & possit ante illius confectionem conueniri, quādo tamen pro perfecto habeatur, ibi n. 110.
 Et ideo confectio inuentario administrator Pupilli, vel Reipublice tenetur solum de leui culpa, & non de leuissima, ibi n. 111.
 Secus verò, vt ibi n. 113.
 Sed si quis reputetur talis ex publica voce, & fama, nō ob id illius tutela probatur, c. 46. n. 110.
 Licet actus ab eo gesti sustineantur, & de hoc, ibidem ratio assignatur.
 Et culpa carens fideliter, & legaliter administrasse censetur, *concl. 56. n. 111.*
 Et in dubio ille presumitur illud fecisse, quod veri administratoris fecissent, ibi n. 112.
 Sed tenetur librū conficere, & in eo data, & accepta adnotare, ex qua causā, & nominatim ex qua die, aliās non dicitur legitimē confcriptus, *concl. 56. n. 114.*
 Et qualis sit modus in hoc adhibendus, vide ibidem n. 115. vbi multa notanda inuenies.
 Et nedū debet libros rationum conficere, sed etiā quolibet anno rationem administrationis red-

Index Conclusionum,

de re, item fructus, & incroitus exigere, illosquē ad tempus congruum iusto pretio viderē, item nomina debitorum exigere, & si ob negligentiam debitores non soluendo efficiantur, administrator erit in damno, veluti eodem modo, si debitum lapsu temporis probari non posset, aut si libros inordinatos, vel non authenticos tenerit, quia in prædictis casibus erit sibi imputandum, si contra eum iurabitur in litem, & ille ad interessē, nec non de leuissima culpa tenebitur. concl. 56. n. 115.

Extende, vt ibi n. 115.

Fallit tamen, vt ibi n. 116.

Debet locare operas suas tamquam factor, & idē exactam diligentiam adhibere tenetur. concl. 56. n. 115.

Sed regulariter tenetur reddere rationem solū de his, quæ ad illius manus perueniunt; licet secus, quando hæc quatuor concurrerent, & primò, quando alius erat gesturus ea, quæ ipse neglexit. Secundò quando ille alius erat diligens. Tertiò, quando ille omisit gerere ex eo, quia ille quædam gerebat. Quartò, quando sciebat alium esse gesturum. concl. 56. n. 117. & seqq.

Fallit, vt ibi n. 119.

Administratori vni tantum est concedenda administratio, si constat de voluntate testatoris volentis eam ad vnum tantum, non autem ad plures pertinere; aliàs secus. concl. 56. n. 121.

Contrarium ibi n. 22.

Limita, vt ibi n. 123.

Administratores illi sunt preferendi, de quibus electio erat faciendâ; licet secus, si testator plures administrationem commiserit, quia tunc etiam si maior pars reddatur inhabilis; nihilominus administratio in vno solū remanere, non debet ibi n. 124. & seqq.

Extende, vt ibi n. 126.

Administratio tutelæ licet rectius fiat per vnum, quam per plures, ex ea ratione, quia communia negotia solent negligi, & seriùs expediri, tamen interest plures habere tutores obligatos; licet sit benè verum, quòd quando essent plures qui administrarent, posset diuisio administrationis peti, ac etiam inuitis contutoribus fieri, & tunc non tenerentur, nisi pro rata, veluti ante eam tenebantur in solidum, etiam vnus tantum administraret, ibi n. 127.

Licet illi, qui non administrant, non possint conueniri, nisi prius eo excusso, qui administrauit, ibi n. 128.

Sed in actū reddendæ rationis, si quis diceret, se non administrasse, sed alium, tunc ei onus probandi incumbit, ibi n. 129.

Contrarium ibi n. 131.

Concorda, vt ibidem.

Administratores in subsidium vocati, tunc illi admittuntur adueniente casu, aut nolentis, sine aliorum impotentia, concl. 56. n. 132.

Administrator an, & quando possit sibi de proprio credito satisfacere, vide concl. 59. n. 391. & concl. 164. n. 30.

Et presumitur de suo credito satisfactus, nisi per redditionem computorum contrarium probet, concl. 56. n. 133.

Amplia primo, quòd neque, ob huiusmodi præsumptionem possit suum creditum petere, nisi prius reddita administrationis ratione, ibi num. 134.

Sed quando sit faciendâ ista præsumptio, & quando ea cesset, v. de ibi n. 135.

Amplia secundò multò magis procedere, quando essemus in persona diligēt, & sollicitè curanti iura sua exigere, ibi n. 136.

Amplia tertio, quando essemus in administratore qui intra tempus suæ administrationis, & curę inulta acquisisset, & diues factus fuisset, & ante suspensionem administrationis esset pauper, ibi n. 137. & vide concl. 29. n. 17.

Contrarium tamen veniret dicendum, quòd administrator esset vir indoliosus, & prius propria bona possideret, quia tunc ex proprio, & non ex bonis per eum administratis diues factus presumitur, ibi n. 138. & concl. 29. n. 17.

Sed administrator creditor non potest propria auctoritate sibi de suo credito satisfacere ex bonis administratis, præterquamquòd de mobilibus, aut in pecunia; at secus de immobilibus, aut in aliqua specie, quia tunc solemnitates statuti, & iuris sunt necessariæ, ibi n. 139.

Extende prædicta procedere, etiam in quolibet alio creditore per longum tempus administratē, nec non etiam in hærede testatoris creditore, ibi n. 140.

Contrarium licet dicat in hærede furd. ibi n. 141.

Et tenendo hanc secundam opinionem, extende eam procedere, vt ibi n. 142.

Administrator rei alienæ, quòd presumatur diues factus ex re administrata, vide concl. 29. n. 17. & concl. 41. n. 15.

Concorda prædictas opiniones, vt ibi n. 143.

Administrator Ecclesiæ solū Papa constituit, quod tamen intellige de Cathedralibus, immò nec Capitulum sede vacante id facere potest, concl. 56. n. 152. & quas facultates habeat, vide in dicta concl. 56. sub n. 39.

Administrator simplex veluti non potest alienare, ita nec in Emphyteusim res Ecclesiæ concedere, concl. 56. n. 153.

Extende, quòd neque talis Administratoris confessio Ecclesiæ præiudicet, ibi n. 154.

Administratio Episcopatus potest esse concedatur, eidem censetur quoque concessa administratio Ecclesiæ Cathedralis, sed si administratio in titulum daretur, tunc haberet locum regula de valore, concl. 56. n. 155. & seqq.

Illa vero Cappellania potest esse quoque laicalis; secus verò, quando vnus ex administratoribus teneretur esse Ecclesiasticus, quia tunc dicta administratio diceretur Ecclesiastica, & propterea illa regulari solet à re administrata, concl. 56. n. 157.

Item Ecclesiastica diceretur administratio, quòd tempore foundationis vnus ex administratoribus Cappellæ omnino deberet esse persona

Et

Et Materialium.

Ecclesiastica, sed quando est talis, tunc va-
cat per contractum matrimonij, conclus. 56.
num. 158. cum seqq.

Extende, quod licet etiam esset laycalis, si ta-
men alicui fuerit data in titulum, tunc in con-
iugatum non cadit, ibi n. 159.

Administratores soluent aliquam pecuniarum sum-
mam, semper presumitur facta solutio de pecu-
nijs principalis debitoris, non autem de pro-
prijs administrantis, conclus. 56. n. 160.

Et id fit in fauorem, & non in odium adminis-
tratoris, ut in dubio censetur de proprio donas-
se, dotasse, & promississe, ibi n. 161.

Declarat tamen id non semper esse verum, quia
aliquando de proprio expendisse presumitur,
ut ibi num. 162.

Extende primo idem esse in administratore in
iudicio comparante, qui semper presumitur,
vri administrator, & non proprio nomine
comparare, ibi n. 163.

Subextende procedere, etiam si non diceret, se
nomine administratorio comparare, quia id
iuris presumptione venit intelligendum, ibi
num. 164.

Extende secundò quoque procedere, quando
essemus in negotiorum administratore, qui
prestitit alimenta ei, cuius negotia gessit,
quia licet sit sanguine coniunctus, nihilominus
in dubio illi censetur non de suo, sed de bonis
eius, cuius negotia gerit ea alimenta prestasse,
ibi n. 165.

Sed diuis cognoscere, quando quis tutore no-
mine, siue potius proprio agat, obserua mo-
dum, & formam administrationis bonorum,
ex quibus id facillime inuenire poteris, ut ibi
num. 166.

Sed in omnem euentum, si quis agat cum ad-
ministratore, tunc agens debet agere tam
proprio nomine, quam etiam administratorio,
alids stultus esset, qui contrarium faceret, ibi
num. 161.

Declarat tamen ea, quae fuerunt dicta de tutore,
vel administratore, non procedere in herede
grauato, qui regulariter de proprio expendisse
presumitur, ibi n. 168.

Subdeclarat tamen illud esse verum, quando ille
inventarium confecerit, si tamen illud, per re-
statorem non fuerit remissum, & ratio quare in
administratore presumatur impensum de fruc-
tibus Domini, in herede autem de proprio, ea
est, quia administrator non est Dominus fruc-
tuum, vtest heres grauatus sub conditione,
ibi n. 168.

Administratio bonorum, quando tutori est data,
tunc pupillo competit remedium reintegran-
dae, quod procedit, etiam si in illius datione
authoritas iudicis interuenisset; quia iudicis
authoritas non est necessaria ad transfere-
dam possessionem, conclus. 56. n. 19.

Fallit tamen, quando non constaret de decreta
administrationis, quia tunc remedium illud ei
competeret, ibi n. 170.

Administratores prestans alimenta ei, cuius bona

administrat, non censetur ea donare, licet sit
sanguine coniunctus, conclus. 89. n. 242; & vide
latius in verbo Alimentum.

Sed si retineat bona administrata non poterit
conueniri spolio, nec minus illius heres, nisi
prius ratione reddita, & solidatis computis, ad
hoc, ut appareat, quis sit debitor, vel credi-
tor, conclus. 56. n. 174.

Declarat id procedere, quando ageretur via
executiva, & de pecunia; at secus si ageretur
via Ordinaria, & de bonis per administratorem
inventariatis, & de alijs, quae non recipiunt fun-
ctionem in genere suo, ibi n. 171.

Fallit etiam in casu, de quo dixi in conclus. 78.
num. 51.

Extende conclusionem eo magis procedere,
quando essemus in cohaerede, contra quem re-
medium spolij non competit, sed illud familiae
erecti unde pro habenda diuisione ibidem.

Administratores non possunt reportare eessionem,
contra minorem, veluti possunt pater contra
filium, conclus. 86. sub num. 78. & ibi ratio as-
signatur.

Administrationes Cappellaniarum dicuntur quæ-
dam onera principaliter consentientia in facien-
do celebrare missas, ex redditibus relictis a re-
statoribus, & quod ex illis superest in utilita-
tem administratorum conuerti solet, conclus. 56.
num. 172.

Et propterea per huiusmodi administrationes
Cappellaniarum non soluntur annate, & sic
regula de valore huiusmodi administrationes
non comprehendit, quia ea solum loquitur de
beneficijs Ecclesiasticis, & sic ea, ut odiosa, &
exorbitans, & solum propter annatas inuenta
ad huiusmodi administrationes non extendi-
tur, ibi n. 173.

Contrarium, licet videatur sentire Rebuff. ibi
num. 174.

Sed ibidem Concordantiam habebis.

Administrationis deputatio, quando est facta ab
aliquo, tunc ex huiusmodi deputatione arguitur
bona spectare ad deputantem, conclus. 56. n. 175.

Extende idem procedere in reditione compu-
torum, ex qua arguitur Dominum ex parte
illius, cui computa redduntur, ibi n. 176.

Administratores tenentur libros redditionis admi-
nistrationis exhibere, & edere; Edere autem
nihil aliud est, quam Codices ostendere, & co-
piam describendi facere, conclus. 56. n. 177.

Declarat tribus modis, ut ibi num. 178. cum
seqq.

Amplia dictam tertiam declarationem duobus
modis, ibi n. 181. & 182.

Fallit pluribus modis, ut ibi n. 183. cum seqq.
Concorda praedictas opiniones, ut ibi nu. 186.
Rursus concordat, ut ibi n. 187.

Animaduertendo tamen, quod existentia libro-
rum probari debet ante motam litem, veluti
tunc temporis debet apparere de interesse pe-
tentis, quibus enim probatis, tunc ludeat ad
Librorum exhibitionem cogere debet, ibi
num. 189. & seqq.

Index Conclusionum,

Administratores ratione semel reddita amplius ad eam reddendam cogi non possunt, concl. 56. num. 191.

Amplia tribus modis, vt ibi n. 192. cum seqq.

Limita duobus modis, vt ibi num. 197. cum seqq. & ibi ratio assignatur.

Sed liberatus, ob redditionem rationis non presumitur ob id omnia reliqua restituisse; Vnde qui contrarium allegat illud probare tenetur, concl. 56. n. 195. & ibi ratio assignatur.

Extende, vt ibi n. 195.

Et talis administrator, siue tutor non liberatur à redditione rationis, etiam quod fuerit adiectum pactum de non contrahendo; rationibus semel calculatis, quia tunc tale pactum vti fallax facit eam liberationem irritam fieri; & sic quis non prohibetur calculum reuocare, & illius errores retractare, conclus. 56. num. 201. & ibi ratio assignatur.

Extende ibi n. 202.

Declarat, vt ibi n. 203.

Et tempus allegandi errorem durat iuxta actionis naturam, super qua interponitur ibi eodem num. 204.

Extende, vt ibidem.

Subextende ibi n. 205.

Declarat, vt ibidem.

Subdeclarat, ibi eodem.

Administratores dolus, & error allegari possunt, etiam in casu exceptionis litis finitæ, id est secuta iam transactione, quando tamen de dolo, & errore apparet aliunde, quam ex dictæ transactionis Instrumento, ibi n. 205.

Extende eò magis procedere, quando dolus esset expressus, & manifestus, quia ille contrarium rescindit, licet secus si esset præsumptus tantum, ibidem.

Et ille non dicitur bonam, veram, & rectam administrationis rationem reddidisse, per solam confessionem, sed requiritur factum ipsum, id est exhibendo, & tradendo volumina, cautiones, Instrumenta, Inuentarium, & cetera ad tutelam pertinentia, offerendo actualiter rationes legendas, percunctandas, & disponendas non confusè, & in solle, sed explicitè, & distinctè, & quicquid reliquum fuerit soluendo, aliis illi poterit iterum conueniri, etiam iuramento nõ obstante, concl. 56. n. 206.

Sed si semel solidauerit rationes, & deinde contra eum instetur pro reddenda ratione de nouo, tunc si quis aliquid ab illo administratore vigore primæ solidationis exigat, eo casu censetur à Iudicio dictæ nouæ redditionis rationum liberatus, ita vt pro eadem amplius vexari non possit, concl. 56. n. 207.

Extende, ibi n. 208.

Administrationis rationes aliquis petens, tunc censetur omnia gesta per administratorem ratificare per regulam; Qui vult consequens, vult etiam omne necessarium antecedens, conclus. 56. n. 209.

Administratores bona sunt pro mala administratione tacite hypothecata, & concl. 56. n. 210.

Extende tribus modis, vt ibi nu. 211. cum seqq.

Administratores reculendo exhibere libros ad quid teneantur, vide in verbo exhibere recussus.

ADMISSIO articuloꝝ vide Articuli.

Admissio, & delatio appellacionis operari non potest validatem illius, parte opponente, quando illa aliis admittenda non erat, conclus. 118. sub n. 161.

ADOA est seruitium pecuniarium, quod præstatut à Vassallo Regi pro feudo, quando Rex, siue Princeps declarat, velle seruitium in pecunia, & tunc Vassalli tenentur ratione feudi præstare illud seruitium personale in pecunia, concl. 57. n. 1.

Amplia id in tantum esse verum, quòd si Vassallus postquam fuit interpellatus illud seruitium pecuniarium, loco personalis non soluat, sedum amittit, & ratio est, quia hæc dicitur offensio, quæ committitur contra Dominum indirectè in non iuuando eum, ibi n. 2.

Declarat tamen, quòd illud ipso iure non perdit Vassallus, sed mediante sententia, ibi n. 3.

Subdeclarat tamen prædicta non procedere, quando Vassallus seruitium, & sic adom, ob impotentiam non solueret, veluti quia illi essent nati multi filij ibi n. 4.

Et adoa est seruitium, quod publicum interesse respicit, quia illud præstatut tempore guerræ ad hoc, vt Regnum securum reddatur, concl. 57. num. 5.

Extende primo id in tantum procedere, vt propterea flante statu, quòd de fructibus soluetur gabella, tunc ea solui debet, absque expensarum deductione, & id ratione iuris publici, ibi num. 5.

Extende secundo, quòd Adoa soluitur pro perpetua vtilitate, & ideo, neq. usufructuarius, neque Frater secundus genitus de dicta impensa, participare tenetur, sed eam primo genitus solvere tenetur, & sic proprietarius, ibi n. 6.

Declarat tamen, quòd seruitium pecuniarium, & sic adom soluitur solum soluitur de feudalibus, non autem soluitur de pecunijs, vt potest perceptis, ex aliquo officio per Principem donato, & in cuius concessione per Regem facta, nullum verbum fuisset factum de feudo, ibi n. 7.

Et si alicui fuerit remissa, non ob id tamen censetur à subuentione liberatus, cum subuentione iure actionis debeat, & ideo si non sit reseruata non amittitur, concl. 57. n. 8.

Et illud seruitium tenetur solvere Vassallus, siue feudatarius pro vna vice tantum, ibi n. 11.

Immo cessante bello cessat etiam seruitium, licet in Regno sit æterna ista exactio, ibidem.

Adom solutio non minuit portionem vite, & militiæ secundo genito competentem, concl. 90. num. 41.

ADOPTIO est quidam actus legitimus, per quem facimus eos filios per artem, qui non possunt esse per naturam, concl. 58. n. 1.

Et illius origo est antiquissima, & apud veteres Romanos in maximo vsu erat; veluti quoque apud hebreos legitur id fuisse in vsu ibid. n. 1.

Et

Et Materiarum.

Est enim nomen generale, quod in duas partes diuiditur, quarum una est adoptio, altera uero arrogatio appellatur; & generalis adoptio fit duobus modis; nempe aut per rescriptum Principis, & sic illius auctoritate, aut Magistratus Imperio, licet antiquitus fieret, etiam per oblationem Curiae, & eo casu poterat, etiam fieri per mulierem occasione filiorum amissionum in bello, ibi n. 1.

Est etiam fit de filijs familias, arrogatio uero de his, qui sui iuris sunt, & arrogatio dicitur, quia is qui adoptat, arrogatur, id est interrogatur, an uelit eum, quem est adoptaturus iustum filium sibi esse, & pari modo adoptandus, siue arrogandus rogatur, an id fieri patiatur. ibidem.

Adoptionis solemnitas, licet hodie abolita uideatur, non ob id tamen, quis mirari debet si hisce temporibus quandam Imaginem adoptionis obseruamus in his, quos loco filiorum alimus, & quodam affectu prosequimur eos filios uocando, ueluti Romani id quoque facere solebant, ibi n. 2.

Adoptio, legitimatio, & dispensatio, ut fieri possint, quae causae requirantur, uide conclus. 142. n. 137.

Adoptio naturam imitatur, conclus. 89. n. 55.

Adoptatus transit in potestatem adoptantis, nec in ea Patris naturalis remanet, quando adoptans sit ascendens, secus autem si ab extraneo adoptetur, ibi n. 3.

Contrarium ibi n. 5.

Adoptatus uti aggregatus familiae adoptantis dicitur de stirpe, & sanguine illius, conclus. 58. sub n. 29.

Adoptatus ab extraneo testamentum facere non potest, cum sit in potestate Patris naturalis, & si illud ab eo fiat, tunc Instituto non competet, dum illius Pater uiuit, beneficium. l. fin. C. de edic. diu. Adr. toll. ibi n. 4.

Secus autem in arrogato, qui dicitur propriè filius familias, & sub statuto de filiis familias loquentibus comprehenditur, quod secus est in adoptiuis, ibi n. 6.

Extende ut ibi n. 7.

Subextende ut ibi n. 8.

Declarat, ut ibi n. 9.

Contrarium ibi nu. 10. & 11. & ibi ratio diuersitatis assignatur.

Contrarium praedictae opinioni, & sic, quod filij adoptiui, & arrogati admittantur ad seuda ibi num. 12.

Sed tenendo primam opinionem, extende primo eam duobus modis, ut ibi n. 13. & 14.

Contrarium, tamen ibi n. 15.

Concordat, ut ibi n. 16.

Sed tenendo hanc secundam opinionem, extende, ut ibi n. 17.

Extende, & conuerso procedere; nempe, quod neque Pater succedat filio adoptiuo ab intestato, ut ibidem.

Adoptiuus filius succedit Paterni, sed in illius hereditate, non autem in aliena, in qua suis

in conditione positi essent vocati, sed & conuerso pater non succedit filio, ibi n. 19.

Erratio assignatur, ibi sub n. 20.

Sed si Pater filios legitimos, & naturales relinquat, tunc adoptatus aequaliter cum illis succedet, ibi n. 23.

Declarat tamen, quod Pater adoptans non cogitur inuitus illi filio ex testamento relinquere, licet secus sit in arrogato, qui debet habere quartam partem in bonis Patris, ibi nu. 21. & 22.

Adoptatus cum limitatione successionis legitimam habere non debet, ibi n. 24.

Adoptatus, uel arrogatus possunt ex causa iusta tamen, & legitima exheredari, quae causa uenit coram Iudice proponenda, & examinanda, conclus. 58. n. 25. & seqq. ubi datur exemplum de Alphonso Rege Aragonie.

Adoptatus fuit Alphonsus Rex Aragonie à Ioanna Regina Siciliae, licet postea exheredatus ex causa ingratitudinis, conclus. 58. n. 25.

Adoptiuus uerè legitimo, & naturali equiparatur, quando non in filij in alio, quam in adoptiuo verificari non potest, conclus. 89. n. 55.

Et illis, quando debeantur alimenta, uide conclus. 89. num. 54. 55. & 180. & in Verbo Alimenta.

Item quando illis debeatur legitima, & ad quam summam fuerit aucta, Item quando faciunt partem in ea, & quando illis competat quarrela in officio testamenti Patris, uide conclus. 42. n. 244. cum seqq.

Adoptari potest infans, sed non arrogari, & ratio diuersitatis est, quia in adoptione tacitus consensus sufficit, inuero quia etiam inuitus adoptari potest, dummodo fiat cum scriptura, causae cognitione, & Principis auctoritate in utroque genere, tam adoptionis, quam arrogationis; secus autem in arrogatione, quia cum arrogandus debeat interrogari, idcirco id in infante contingere non potest, quia quaequid uidet ignorat, conclus. 58. n. 27.

Et ea non potest fieri de filio naturali, & spurio, conclus. 58. a. 28.

Item ea sanguinis coniunctionem non inducit, sed bene, quendam consanguinitatis effectum, conclus. 58. n. 29.

Sed operatur, ut filius adoptiuus sequatur domicilium Patris adoptantis, licet Priuilegium illius Patrie non acquirat, neque nobilitatem, neque dignitatem Patris naturalis perdat, sed bene naturalem originem retinet, conclus. 57. num. 30.

Extende id, quod fuit dictum de eo, quod adoptiuus sequatur domicilium patris adoptantis, procedere etiam, quoad cognomen, & armorum delationem, & praesertim adoptione durante, quia ea finita licet filio illius cognomen mutare, si tamen id in alicuius fraudem non fieret, ibi n. 31.

Extende praeterea, quod etiam Priuilegium Patris adoptantis ad filium adoptiuum, ueluti ad naturalem, & legitimum transeat si tamen

non

Index Conclusionum,

non esset tale, vt cum persona Patris extingueretur, vt ibi n. 32.

Aduerbium, vterius, iunctum cum negativa fit præcūm concl. 135. sub n. 174. in fine.

Aduersarium iurare nemo tenetur, conclud. 89. u. 481. & concl. 61. sub n. 2.

Declarat vt concl. 89. num. 487. & concl. 51. per totum.

ADULTERIUM est commaculatio alterius thori, vel coitus illicitus, cum alterius vxore perpetratus, concl. 59. n. 1.

Et illud duas deformitates in se continet, quarum prima est luxuria, quia est concubinitus vii cum femina, extra formam coniugij, altera est iniustitia, quia est coitus cum femina, quæ est vxor alterius, concl. 59. n. 2.

Est maius delictum incestus, & maius peccatum in se continet, nisi tamen incestus fuerit contra ius naturale cōmissus, veluti cum matre, cum sorore, cum nuru, cum nouerca, & cum priuigna, quia tunc vno ex istis modis commissus est quouis adulterio grauior, concl. 59. n. 3.

Et est delictum mixti fori, & olim fuit publicum, hodie verò est priuatum delictum; Item de huiusmodi delicto agi potest ciuilititer, & criminaliter, ciuilititer ad separationem thori, criminaliter verò ad pœnam, concl. 59. n. 4. & seqq.

Et nedium committitur, cum vxore iam desponsata, & cum qua fuisset consummatum matrimonium; verum etiam cum sponsa, per verba de presenti; licet secus cum ea, per verba de futuro, Item illud committitur cum coniugata, per matrimonium ratum, sed nondum consummatum, cum per illud acquirit ius maritus in corpus vxoris, Item illud committitur cum vidua intra annum luctus, Item cum ea à viro quoad thorum separata, conclud. 59. num. 16. cum seqq.

Sed si non probetur per testes, non potest inter coniuges de eo fieri pactum, atque transactio, ibi n. 26.

Et illud vxoris præsumitur ignorare virum, & ideo qui illius scientiam allegat eam probare tenetur, ibi n. 28.

Potest tacite, & expressè remitti inter coniuges, & effectus remissionis est, vt dos nō amittatur, & quod inter coniuges omnis actio extinguatur, ibi n. 35.

Sed debet prius probari, antequam vnus ex coniugibus velit ad separationem thori agere, ibi num. 36.

Et tunc probationes non debent esse exactissimæ, licet eleuiiores non sufficiant, ibi n. 36.

Contrarium, quod scilicet adulterium probationes certas requirit, & quod testes singulares non admittantur, ibi n. 38.

Sed ad hoc, vt probent testes quomodo deponere debeant, vide ibi n. 36.

Et tenendo hanc secundam opinionem extendere eam vt ibi n. 36.

Declarat vt ibi n. 39.

Extende ibidem n. 39.

Contrarium, quod scilicet in adulterio etiam

notorio, sit pro eorum separatione necessaria sententia, ibidem in fine.

Et tunc, quando sit locus restitutioni dotis vna cum fructibus donationis propter nuptias, vide ibi eodem, n. 39.

Adulterij pœna, quæ sit de iure Diuino, Item quæ de iure Canonico, & quæ de iure Codicis, tam in homine, quàm etiam in muliere, & pari modo quæ sit hodie de iure nouissimo, vide in concl. 59. n. 40. cum seqq.

Licet hodie diuersimodè detur, iuxta morem Regionum, ibi dicto n. 42. cum pluribus seqq.

Sed quod in omnibus ferè Prouincijs, sit immutata, & imposita illa pecuniaria, vide ibidem.

De consuetudine autem Galiz non puniuntur adulteri, sed mulieri adultera sciuntur capilli, & velites, ante, & retro, & sic eam ducunt, per totam Villam, ibi n. 42. & seqq.

Et quod ea possit esse minor de consuetudine, quàm sit de iure, ibi n. 43.

Adulterium duo specialia habet, & primum est, vt Pater, & Maritus possint interficere filiam, & vxorem respectiue, si ea in adulterio fuerit deprehensa, & aliud speciale est, vt illud quinquennio præscribitur, concl. 59. n. 48. & 76.

Adulterium cum missum ab vxore, ob violentiam aut per vim, siue metum conditionalem amittendi vitam, & præsertim, quando ille esset reuerentialis à Principe supremo illatus, cui difficultus resisti potest, Item si infamia, aut per fraudem cognoscatur, tunc nullam pœnam mereatur, & ratio est, quia non est peccatum, nisi sit voluntarium, concl. 59. n. 58.

Extende ibi n. 58. & seqq.

Declarat ibi n. 59.

Adulterium Christiana Religio in vtroque sexu pari ratione condemnat, licet suos viros mulieres non faciliè de adulterio accusent, quia peccata latentia vindictam non habent; Viri autem liberius vxores adulteras apud Sacerdotes deferre consuevere, & ob id mulieribus prodito crimine, eorum communio denegatur, ibi n. 74.

Et illud vxoris potest accusare maritus, per Procuratorem, si esset contumax, quod enim procedit, etiam si maritus esset bannitus, ibi num. 74.

Et illius accusatio proposita per maritum cōtra illius vxorem, quando transeat ad hæredes etiam extraneos vide ibi in concl. 59. n. 75.

Et illud delictum quinquennio præscribitur ex peculiari iure, ibi n. 76.

Licet id pluribus modis fallat, & primo, quando cum adulterio, etiam incestus concurreret. Secundo, quando adulterium esset reiteratum. Tertio quoad expiendum. Quarto in stupro cum violentia. Quinto quoad pœnam spirituales, quia tunc quinquennio non præscribitur, sed in eo cum incestu perpetuatur, ibi num. 77. cum seqq.

Sed non committitur cum ea, quæ extra Patriam degens vitam coniugalem non dncebat, sed celebs credebatur, concl. 59. n. 81.

Ex-

Et Materiarum.

Extende, vt ibi num. 82. & 83. & ibi ratio assignatur.

Declara, vt ibi n. 84.

Extende, quod immo etiam in foro poenitentia-
li quis de adulterio tenetur, cum in eo foro
nullum fiat discrimen, an mulier sit meretrix,
dummodo sit vxorata, veluti nec etiam consi-
deratur, si mulier sit vilis, aut nobilis, sed suf-
ficit, quod illud delictum à viro, & à muliere
copulata committatur, ibi n. 85.

Contrarium tamen, & sic, quod de Iure Civili
in vtroque coeunte adulteri crimine cesset, vide
ibi n. 86. & ibi ratio assignatur.

Concorda, vt ibi n. 88.

Et illud committens ex causa lucri vna mulier
potius dicitur iniusta, & avara, quam intempe-
rans, licet secus sit in viro pecunias dante, quia
tunc, cum ille afficiatur damno, idem potius di-
cetur intemperans, quam iniustus, ibi n. 87.

Et illius poena ex causa minorari potest, ibi n. 90.

Adulterium facit, vt vir, & vxor non iudicentur,
ad inparia, ibi n. 90.

Et si illud committat vxor putatiua, quando do-
tem amittat, vide ibidem n. 91.

Item an illud committat vxor sub figura veri
matrimonij eredens ex dolo adulterari, & con-
iunctum facere maritum, ibi n. 95.

Et illud committens pluribus vicibus in foro exte-
riori non tenetur, nisi de vna poena tantum, & sic
solum pro vno adulterio; secus autem in foro
conscientia, quia tunc quot sunt vices, tot sunt
peccata, ibi n. 94. & seqq.

Falsit tamen, vt ibi n. 96.

Et illius delicti cognitio spectare potest ad Iudi-
cem secularem, cum illud sit mixti fori, si tamen
simpliciter fuerit commissum adulterium,
sive etiam cum incestu, sed si ageretur de co-
gnitione separationis thori, tunc illius cognitio
ad Iudicem Ecclesiasticum spectat, ibi n. 97.

Item secus esset si post adulterium postea tenta-
retur diuortium, quia tunc illud Iudicium sepa-
rationis inter coniuges erit, coram Iudice Ec-
clesiastico fiendum, ibi n. 99.

Et licet sit mixti fori, falsit tamen, in casu prae-
dicto; nempe si post illud postea intentaretur
separatio thori, ibi n. 98. & seqq.

Et quibus modis probari possit, & fieri notoriū,
vide in dicta concl. 59. n. 101. & seqq.

Adulteri confessio facta in causa criminali est suf-
ficiens pro separatione thori in Iudicio civili,
facta tamen denuo in dicto Iudicio illius con-
fessionis reproductione, ibi n. 104.

Et illud est delictum graue, ac Deo, Iudici, &
hominibus valde odiosum, & fornicationem
vincit, ibi n. 6.

Sed licet sit delictum tam execrabile, tamen vni
effectum operatur, & est quod adulter non
prohibeatur in testamento legatum adultera
relinquere, ibi n. 109.

Declara, vt ibi n. 110.

Contrarium licet dicatur ibi n. 111.

Concorda, vt ibi n. 111.

Sed tenendo illam secundam opinionem, amplia

eam multò magis procedere, vt ibi n. 112.

Adulterium solum procedens, quando sit aptum
ad impediendum matrimonium cum adultera,
vide ibi n. 119.

Et testes in hac materia debent esse omni ex-
ceptim maiores, & probationes debent esse,
vt in criminalibus luce meridiana clariiores, ibi
num. 120.

Et potest remitti per virum vxori sub cōditione,
vt ea in Insulam deportetur; Item, quod adul-
ter semper à patria perpetuo exul fiat, concl.
50. num. 121.

Declara, vt ibi n. 122.

Et quando sit publicum, ob conuersationem
adulterantium, tunc poena publica illis in-
iungenda venit, veluti quopis talis emenda-
tio esse debet, aliis turpis suspitio conuersatio-
nis nō tolleretur, & maximè si ea adhuc conti-
nuaret, immò tunc ex ea potius adulterij conti-
nuatio argueretur, vt ibi dictum n. 122.

Adultera mater, si ob adulterium dotem amise-
rit; nihilominus à filio alenda venit, concl. 89.
num. 193.

Declara tamen, vt ibi num. 213. cum seqq. & vide
in Verbo Alimentata.

Adultera satis punitur amissione suæ pudicitie,
concl. 89. n. 214.

Et adultera, licet sit mulier, non tamen definit
esse vxor, concl. 89. n. 292.

Adultera vxori, quando maritus alimenta prae-
stare teneatur, vide concl. 89. 292.

Adulteri confessio, educatio, & tractatus non
sufficit ad probandum filiationem, concl. 89.
n. 37. & vide latius in Verbo filius.

Et adulterium committens cum consanguinea,
tam de incestu, quam etiam de adulterio pun-
iri potest, concl. 143. sub n. 9.

Adulterium vxoris per taciturnitatem maritica
vigente censetur remissum, adeo vt post eius
mortem ille dotem amplius superlucrari non
possit, concl. 101. sub n. 6.

Adultera, quando teneatur notificare marito, fi-
lium esse adulterinum in conscientia, & relin-
tere expensas factas in eo educando, nec non
hæreditatem filij legitimis, & naturalibus, &
multa alia in hac materia vide in concl. 58. n.
124. cum seqq.

ADVOCATUS est ille, qui in Iudicio suum, vel
amici desiderij exponit, vel alterius desiderio
contradicit, concl. 60. nu. 1.

Et Aduocatus à Patrono sic differt; nam Aduo-
catus generalis nomen est, siquidem quicum-
que adesset alteri officij gratia appellatur Aduo-
catus, etiam si nihil dicat, agatque, modo sit pa-
ratus defendere; Patronus autem propriè ille
dicitur, qui agere causam accusati, non autem ac-
cusantis, concl. 60. n. 1.

Aduocatus Fiscalis dicitur spectabilis persona, &
propterea debet incedere togatus, & habitu
ornato indutus, concl. 60. nu. 1.

Sed Aduocatus Fisci in Verbo Romæ non est di-
gnitas Collegialis respectu Aduocatorum Cō-
cistorum, concl. 60. nu. 2.

Aduo-

Index Conclusionum,

Aduocatus Ficti, qui interuenit in causa criminali inquisiti, si postea Iudex efficitur, suspectus inrari poterit, concl. 128. nu. 65. & nu. 666. ratio assignatur.

Item ille Pauperum in Vrbe non est dignitas Collegialis, vt sunt Aduocati Concistoriales, concl. 60. nu. 2.

Aduocati Concistoriales olim à Summis Pontificibus fuerunt constituti, ad hoc, vt obicerent, & apponerent lris ordine seruato, antequàm Episcopi eligerentur, instituerentur, vel confirmarentur; sed id munus hodie recessit ab Aula, concl. 60. nu. 3.

Et ratio est, quia hodie iste modus ab Aula recessit, & per viam examinis approbantur Episcopi, si in examine sese idoneos, atque ad illud munus aptos esse demonstrant, aliis Episcopatum eius accipiet alter, iuxta Psalmum; ibi n. 4.

Aduocatus dicitur persona speculabilis, & pluribus priuilegijs potitur, ibi n. 5.

Et quando ad Iudicem vadit, ille assurgere debet, & ab eius dextris sedere; concl. 147. sub n. 10.

Aduocati adeò dicuntur in dignitate constituti, vt propterea dicantur sacra ministrare, concl. 60. nu. 6. & vide concl. 147. nu. 10.

Extende primo id multò magis procedere in Aduocatis Curie Romanæ, qui exteris semper sunt præferendi, ibidem.

Extende secundo, quòd officium Aduocatorum non est minus humano generi necessarium, quàm si Patriam; parenteq; vulneribus, & prælijs saluarent, ibi d. nu. 6.

Extende tertio, quòd isti dicuntur ducere meliorem vitam, quàm faciunt itelligiosi, & Prædicatores, ibidem.

Extende quarto, quòd isti tamquàm milites Patriam defendere dicuntur, ibi d. nu. 6.

Et Aduocatus quale, & quantum salarium ex illius laboribus consequi debeat, & an in principio, siue medio, vel in fine anni, vide in verbo salarium.

Item Aduocati in subsidij non contribunt, quia ipsi non minus militant, quàm illi, qui gladijs, vel clipeis vtuntur, concl. 60. n. 59.

Extende primò, quòd neque ad recipiendum hospites cogi possunt; licet id fallat in collectis ratione publicæ utilitatis impositis, ibidem.

Extende secundo, quòd etiam filij, fratres, & socij bonorum gaudent immunitatibus Aduocatis concessis, ibi nu. 40.

Quod tamen declara procedere, vt ibi n. 41.

Fallit tamen, vt ibi nu. 42.

Et quando possit admitti in testem in causa, quam de iudicis causæ exposuit, conclus. 60. nu. 47.

Potest propagare conuitia causæ, absque quòd incidat in delictum actionis iniuriarum, si tamen id utilitas causæ exposuit, conclus. 60. nu. 47.

Contrarium tamen, ibi nu. 48.

Extende, vt ibidem.

Et istis Ianua Principis debet esse aperta, imo quando Aduocatus ad Iudicem ierit, ille tene-

tur assurgere, & ab eius dextris dicti Aduocati sedere debent, concl. 60. n. 46. & concl. 147. n. 10.

Et quando istam causam fouet, potest illius aduersarium, etiam cum malitia conuincere, necnon, vt succumbat illum circumuenire, concl. 60. nu. 60.

Sed hæc opinio, non multum placet auctoribus, vt ibi nu. 61.

Licet vnus, quando fuit consultus in aliqua causa, & illius secreta non ignorat, debeat se abstinere ab officio Iudicandi in ea causa, concl. 60. nu. 64.

Extende ibi, nu. 65.

Contrarium, ibi nu. 66.

Et quando etiam inuitus possit esse testis contra eum, pro quo est Aduocatus, vide conclus. 60. nu. 57. & seqq.

Et Aduocatus fiscalis potest interuenire in tota causa fiscali, & præsertim interesse debet torturæ rei; secus autem in examine testium, cui interuenire non debet, & quando interuenit omnes Iudices eiusdem dignitatis præcedere debet, si tamen causas Principis agat, secus si suas, vel eas priuatorum tractet, conclus. 60. nu. 68.

Sed ille ditionem non habet, cum solum iura proponat, & propterea non potest saluum conductum re belli concedere, concl. 60. n. 69.

Et Aduocatus non potest carcerari pro debito ciuili, dum in Magistratu existit, quia non minus dicuntur militare Doctores Aduocati, quàm Milites, concl. 60. nu. 71.

Aduocati gaudent priuilegijs, veluti Doctores legentes in studijs, ibi nu. 72. & 73.

Et ne dum gaudent priuilegio questionis, immunitatis, ac minerum publicorum; verum, etiam, & eorum filij, eorum patre viuente, concl. 60. nu. 74.

Sed id non seruatur in Statu Ecclesiastico, nequè alibi, vt ibi nu. 75.

Aduocatus postquam cepit patrocinium alicuius causæ, tunc eam deserere non potest; licet agens bonè possit Aduocatum mutare; dummodo de salario fuerit satisfactus; aliàs secus, si tamen non effemus in miserabili, quia tunc illi gratis inferuire tenetur, concl. 60. nu. 76.

Sed quando debeat magis in vno, quàm in alio loco Patrocinium continuare, vide ibi dicta, conclus. 60. nu. 76.

Et quando cognoscit clientem malum ius fouere, si consuiat litem inferre, ita vt pars aduersa ob molestiam litis ad concordiam reducat, tunc malè facit, & in foro conscientie tenetur, concl. 60. nu. 77.

Si incipit bona fide vnam causam defendere, credens istam fouere; et postea in illius progressu cognoscat eam iniustam, tunc illam deserere tenetur, siue eam, cuius causam agit, inducere, ad cedendum, vel concordandum, cum aduersario siue tamè illius aduersarij præiudicio, ibi n. 78.

Animaduertendo tamen, quòd talis Aduocatus, nõ debet detegere Aduersario iniustitiam causæ; aliàs esset vellet ipsum Aduersarium contra-

Clientem.

Et Materiarum.

Clientem adiuvare, quod est contra naturam. Secreti, ibi in dicto nu. 78.

Et defendens causam minus iustam contra reum, & causa sit, vel mortis, vel sanguinis, seu fama, vel bonorum, in quorum possessione Aduersarius existat, id est ingens scelus, & peccatum, quia ille operatur Aduersarium minus vite, honore, seu fama, vel sua bonorum possessione priuari, conclus. 60. numer. 79.

Secus verò, quando defenderet in eisdem terminis minus iustam causam, sed rei contra actorem, quia tu e peccatum non esset, nam pium est reum (si tamen ille non sit perniciosus) à morte defendere, etiam cum minori iustitia, veluti dicitur etiam in alijs causis minoris momenti, in quibus Aduocatus defendendo reum non peccat, licet Nauarr. dicat probabilius esse illum in dictis causis modici momenti peccatum committere, vt ibi sub eodem nu. 79.

Et quando defendit causam minus iustam, ad restitutionem damni tenetur, & si loquar in foro exteriori, etiam ex leuissima sua culpa ad illud tenetur, si verò loquar in eo interiori, tunc Aduocatus ex leui, & leuissima non tenetur, sed solum ex dolo, & lata culpa, quæ ipsi dolo æquiparatur, ibi nu. 80.

Et ratio est, quia officium Advocati est ingratum, & bonum non sui, sed alterius, & ideo iuxta leges non tenetur, nisi de lata culpa ibidem.

Et in agendis causis debet esse strenuus, quia plerumque ius palmarum in multiloquio consistit, licet etiam sepe illud prudentissimos flomacari soleat, ibi nu. 81.

Quod tamen declara esse verum apud debiles Iudices, sed non apud illos, qui intrepidi sunt, ibidem.

Et imperitus facit litem suam, cum turpissimum sit ignorare ius, in quo quis quotidie versatur, ibi nu. 82.

Immo tenetur parti lesse ad omnia damna, & interesse, ibi nu. 83.

Extende, quod etiam peccat, ibi nu. 85.

Item offerens se auxilioris parti causam minus iustam fouenti, ad interesse tenetur, conclus. 60. numer. 83.

Et ex zelo sue conscientie semper in causis dubijs concordiam tractare debet, conclus. 60. numer. 86.

Non potest pacisci de salario, seu de quota litis; secus verò si fiat pactum de aliqua re, de qua lis non extet, ibi nu. 87.

Extende primo, vt ibidem.

Attende secundo, vt ibidem.

Et pena pacti super quota litis, vel alia re particulari, est priuatio patrocinijs, nec talis pena pecuniaria grauari debet, vt cumulatio penarum tollatur, & praesertim, quando pena ordinaria, cum extraordinaria, quæ insimul non concurrunt, ad vindictam tenderent, & ob id satis est, vt illa tantum

priuatiōis officij patrocinijs puniatur, ibi num. 88.

Contrarium tamen erit in conscientia, vt ibi num. 89.

Extende tertio, vt ibi nu. 91.

Neque potest in medio litis de salario conuenire, sed solum ante, vel post finitam litem, ibi nu. 90.

Contrarium ibi nu. 90.

Et quomodo illud petatur, vide ibi dicto nu. 90. in fine.

Sed ad euitandum pactum quorū litis debet conuenire certam summam, sibi dandam à Clientulo pro sumptibus, & expensis fiendis in lite, quia tunc, necum illud ei legitime debebitur, si causa per sententiam finietur, immo etiam si per concordiam, & amicabilem compromissionem, & hæc est optima cautela ad illud pactum euitandum, conclus. 60. nu. 91.

Item se abstinere debet à promissione Victoriz tamquam abigine, quia dubius est litis eventus, ibi nu. 92.

Sed si certò sciat defendere iustam causam, tunc ei licebit (vt victoriam reportet suos clientulus) aduersarium decipere; secus autem, si tractu temporis eam iniustam esse apparebit, quia tunc illam dimittere tenetur, conclus. 60. numer. 90.

Et quando gerit officium quoque Procuratoris, an duplex salarium consequi valeat, vide in conclus. 60. nu. 93.

Quādo cogi possit ad præstandum patrociniū, vide in conclus. 60. nu. 95. & seqq.

Si aliquem defendere recuset, & Indici, ita iubenti non obediat, tunc ille eidem patrociniū interdicere poterit, conclus. 60. nu. 97.

Extende quod si foras controuenerit, tunc de Matricula delebitur, ibidem.

Peccat si scienter à paupere pecuniam receperit, nam illi gratis patrociniari tenetur, & ratio est (iuxta dictum Dini Gregorii) quia, ille saluari non potest, qui abscondit talentum Domini sui, conclus. 60. nu. 98.

Extende, quod immo Aduocatus id negans punitur, si aliquam iustam excusationem non habeat, ibidem.

Extende idem pari modo procedere, quando Reipublicæ, Patriz, & similibus patrociniū prestare negabit: ibidem in fine.

Et tunc Aduocatus mandato Iudicis contravenire dicitur, tam si consulat in scriptis, quam etiam in Camera, & in voce, quando tamen idem effectus in scriptis, quia in voce resularet, & id eò magis procederet, si in prohibitione fuisset dictum directè, vel indirectè, siue publicè, vel priuatim, ibidem. Fallit tamen, quando idem effectus non resularet, quia regulariter prohibitus Aduocatus, non censetur prohibitus in Camera consulere ibi nu. 110.

Aduocationis munus, quando Cardinales exercere valeant, vide in Verbo Cardinales, in conclus. 60. n. 100. & sub n. 101. ubi assignatur ratio.

F Item

Index Conclusionum,

Item quando istud munus mulier exercere possit, dixi in Verbo Mulier, & in concl. 60. nn. 100. & sub nu. 101. assignatur ratio.

Et Aduocatus ille proprie dicitur, qui in Iudicio apud eum, qui iurisdictioni preest, desiderium suum, vel amici exponit, siue alterius desiderio contradicit; at secus est in eo, qui in propria domo consilium alteri dat, ibi nu. 101.

Et istud munus exercere prohibitus, non prohibetur priuatum domi sue consilium amici dare, etiam per allegationes iuris inscriptis datas, ibi nu. 101.

Contrarium tamen verius esset, vbi extaret statutum, quod alicui aduocationem generaliter prohiberet, quia tunc, nedom aduocationem, sed etiam consilium, & subscriptionem comprehenderet, ibi nu. 102.

Et Aduocatus pauperi dandus potest cogi ad prestandum suum patrocinium, etiam Meretrici, que dicitur pauper, & miserabilis, ibi nu. 103.

Extende ibi nu. 104.

Subextende, vt ibi nu. 105.

Immo vnumquemque in quouis casu defendere tenetur, in quo, quis sub mortali peccato elemosinam facere tenetur; & ratio est, quia non minus debet Aduocatus elemosinam facere de sua arte, quam diues de suis bonis, concl. 60. num. 105.

Et defendere non prohibetur id, quod prius, cum esset Iudex iudicauerat, concl. 156. n. 21.

Sed qui iudicauit in prima instantia, licet non prohibetur eius patrocinium prestare in secunda, tamen melius fiet, si se abstinere, concl. 60. num. 106.

Et ille patrocinium sponte contra Dominum suscipere non potest; & ratio est, quia quis non debet solum se abstinere a malo contra Dominum, sed pro eo bonum quoque facere tenetur, Item, quia veluti Vassallus tenetur adiuvare Dominum in prelio; ita quoque tenetur illum defendere in Iudicio, ibi nu. 107.

Sed est bene verum, quod excusabitur si per Iudicem erit coactus, ibi nu. 107.

Itē fallit alijs pluribus modis, vt ibi n. 108. cū seq. Aduocatus si quis sit ordinarius duorum litigantium, & inter eos lis oriaur, tūc ille debet patrocinari pro eo, qui in se causam habet; alijs indubio primum iuvare tenetur, quia ius primi est potentius iure secundi, concl. 60. nu. 114.

Iurans Ecclesiam adiuvare, & defendere, si scit Ecclesie litem motam fuisse, tunc tenebitur etiam inquisitus, ad eius favorem, & defensionem venire, ibi nu. 15.

Aduocatus Curiam sequens, non ob id dicitur Incola, nisi habeat animum contrahendi domicilium Romę, ibi nu. 116.

Extende idem procedere in officiali, qui etiam si per mille annos steterit in aliquo loco, non ob id incolatum, & domicilium contrahit, ibi num. 117.

Debet pro viribus suis suum clientulum defendere; alijs plusquam latro reputandus venit, ibi num. 119.

Extende, vt ibidem.

Sed moderata eloquentia vti debet, quia Aduocatus paucis agendo, pudorem suum conferuare dicitur, ibi nu. 119.

Et ille si recit, & prudenter illius officium exerceat, tunc opus illud dicitur meritorium, nec non alius vita melior est, quam quouimus Religiosum, concl. 60. nu. 119. in vltimis verbis.

Aduocati multi sunt, qui causas protendunt adhiberi, impediunt pretermitti, falsidiant admoniti, obliuiscuntur locupletari, & multi sunt, qui emunt lites, vendunt intercessionem, deputant arbitros, iudicando dicant, dicta conuincunt, litigatores attrahunt, audiendos procrastinant, transigentem retrahunt, & denique sepe causas tantum differunt, vt litigantibus plusquam totum auferant, quia maior est expensarum sumptus, quam sententiarum fructus, ibi nu. 120.

Et quidam reperuntur, qui negotia pauperum, cepta non terminant, nisi eorum marsupia sint euacuata, & cum sit scriptum gratis recepit, gratis date, sed illi, nec gratiam gratis dant, neque iustitiam in se reddunt, & dicunt lucrum in archa, & damnum in conscientia, concl. 60. num. 120.

Suum salarium integrum consequi debet, si lis per transactionem finiatur eo animo, illum sua mercede fraudandi; secus tamen si per eum steterit quominus lis finiatur, veluti etiam, quando bona fide partes a lite receperunt, quia tunc illud consequi non debent in totum, sed pro rata laborum, considerata qualitate negotij, causę peritiz, curę, & industrię, ibi n. 122.

Extende, ibi nu. 122. in fine.

Aduocationis munus nō possunt exercere Pagani, neque excommunicati, ibi n. 123.

Extende primo, quod neque etiam Regularis, nisi pro Monasterio, ex licentia tamen sui Prelati, ibidem.

Extende secundo, quod neque Clericus in minoribus, aut sacris Ordinibus constitutus potest illud exercere, quod tamen intellige verum de eo, qui est in minoribus constitutus, si ille habeat beneficium; alijs secus, Item, quando coram Iudice seculari compareret, vt ibi dictum nu. 103.

Quod tamen declarari non procedere in causa proprie Ecclesie, vel suorum Cognatorum, vsque ad quartum gradum, siue in causa personarum miserabilium, ciuili tamen, sed non Criminali, vel quando alius non extaret, qui pro illis comparere posset, ibidem.

Extende tertio, quod neque Episcopus vilo modo, nec vlla causa potest esse Aduocatus coram Iudice seculari, licet tamen secus sit coram Iudice Ecclesiastico, sed in predictis tantum casibus, veluti dicitur etiam de subdiacono, Diacono, & Sacerdote, qui possunt esse Advocati coram Iudice Ecclesiastico in causis Ciuilibus Secularium, sed coram Seculari Iudice non possunt esse, nisi in predictis casibus, vel nisi causa, que tractatur esset Ecclesiastica, vt ibi dictum nu. 123.

Et

Et Materialium.

Et quibus modis res dicatur Ecclesiastica, vide ibidem.

Sed et, quæ fuerunt dicta de Clerico, siue in facris, vel in sacerdotio constituto non procedunt Curia Romana, vt ibi n. 124.

In Regno autem Neapolitano, quæ personæ non possint illud officium exereere, & quæ pœna afficiantur contrafacientes, vide ibi n. 125.

Aduocatus est dandus hæretico, sed quando ille datur non debet constare de hæresi, & talis debet esse vir probus, & iurare se iustis defensionibus vti, nec non arcana causæ cõpleturum fore, concl. 60. n. 126.

Et debet ad minus esse ætatis annorum decem, & octo, & per quinquennium scientiæ legali operam nauasse, concl. 72. n. 86.

Sed hodie distinctio ætatis in hoc fieri non solet, ibidem.

Sed si Aduocatus alicuius Iudex effectus fuerit, per summum clientem suspectus reddi potest, concl. 118. n. 664.

Contrarium, concl. 156. n. 22.

Aduocatus, vel Consultor in vna causa, si Iudex effectus fuerit in ea, vti suspectus procedere non potest, concl. 138. num. 69. & concl. 156. num. 20.

Aduocatorum, & Assessorum Iuramenta sunt diueria, concl. 156. n. 25.

ADDERE Libros administrationis tenetur administrator, idest Codices ostendere, & copiam describendi facere, concl. 56. n. 177. & concl. 61. n. 1.

Aditio Librorum, vel Scripturarum, quando quomodo, & à quibus faciendi, vide conclus. 56. num. 177. cum pluribus seqq. & in conclus. 61. per totam.

Ab editione Scripturæ, quis non excusatur, ex eo, quod Scriptura penes eum non extaret, si ea extaret penes alium, cui ille præcipere posset, conclus. 61. n. 11. & 14. Plura vide in Verbo Productio, & in Verbo Scriptura.

ADIFICARE quilibet potest, domum, vel aliud ædificium in eius solo, etiam si ad hydrea extollere vellet, conclus. 62. num. 1.

Ædificia fieri in Ciuitatibus Reipublicæ interest, & ea facta sustineri, ibi n. 2.

Ædificium rescire potest Dominus, absque superioris, & aliorum auctoritate, ibi n. 3. Fallit tamen, quando esset in Castro in totum per rebellionem diruto, siue si materia esset in totum abolita, quia, cum tunc illud nouum opus construere diceretur, sed non vetus reaptare, & propterea in isto casu esset necessaria licentia superioris, conclus. 62. num. 4.

Extende procedere, etiam si Rebells, siue, Filij essent cum Ecclesia reconciliati, quia, nihilominus non posset absque licentia Papæ illud Castrum, siue fortificationem rescire, ibi num. 4.

Adificare potest Dominus in suo, etiam si per

mille annos Acterit, quod non ædificet, conclus. 62. n. 7.

Item id facere poterit, Dominus in suo, etiam quod luminaria vicini obscurarentur, ibi num. 8.

Extende procedere, etiam si in totum dicta luminaria obscurarentur, ibi num. 9.

Contrarium tamen habetur, ibi num. 10. & ibi ratio assignatur.

Et quomodo sit eo casu inspicendum lumen, & sic, an ex lateribus, siue potius ante prospectum domus, vide ibi num. 11.

Sed quando tractatur de alicuius tertij præiudicio, tunc nedum damnum primario, sed etiam secundario venit attendendum, ibi num. 12.

Item ædificare quis, vel aliud facere in solo alieno potest, quando facienti prodest, & Domino nihil, vel parum nocet, conclus. 62. num. 13. & ibi ratio assignatur.

Contrarium de iure est verius, vt ibi n. 13. Fallit tamen, vt ibi n. 15.

Declara tamen id esse verum, vt ibi n. 16.

Et in ædificando præueniens, quidam præferatur vicino retrahere volenti, vide ibi n. 18.

Et Dominus ædificare volens ad Ornatum Vrbs non potest cogi à vicino, in vim Bullæ Iuris congrui; dummodo æque sumptuosum ædificium in illius sito construere sit paratus, conclus. 62. n. 19.

Et propterea venit præfigendus terminus Domino volenti ædificare, ad ædificandum, quo enim elapso domus adindicanda venit, iuxta formam dictæ constitutionis Iuris congrui, ibi dictio num. 19.

Et ædificare cuiuslibet licet murum pro communi, ibi n. 54.

Extende primo, quod non solum, quis possit facere osium in muro proprio, sed etiam, super vicini solo, saltem in quantum prætenditur stillicidium, ibi n. 55.

Extende secundo, quod ædificium fieri permittatur, etiam cum damno vicini, quando emulatio, siue inuidia non adest, ibi n. 57.

Extende tertio procedere, etiam in loco publico, veluti in littore maris, vbi cuiuslibet ædificare licet, & præsertim, quando facienti prodest, & parum Domino nocet, ibi n. 58.

Extende quarto, idem procedere in fluminibus publicis, etiam non nauigabilibus, vbi quis ædificare, vel destruere potest, & ratio est, quia proprietas fluminum publicorum est Principis: Vfus verò cõmunis, qui primo occupanti conceditur, licet in parte tantum occupati, ibi n. 59. & seqq.

Declara tamen primo prædictas ampliaciones esse veras, dummodo illud ædificium sine iniuria vicini fiat, siue vicino non noceat; aliàs posset à vicino propria auctoritate destriui, ibi num. 61.

Declara secundo, quod licet quis in mari ædificare possit, tamen pro ædificio erit solueda pensio, ibi n. 62.

Contrarium, quod scilicet pensio non solua tur

Index Conclusionum,

pro ædificio factis in Mari, sed in platea communis sic, ibi nu. 64.

Ædificare potest Ecclesia in solo alieno, sed illius soli pretium venit soluendum, ibi nu. 63.

Ædificare usque ad Cælum quis in suo solo non potest, quando consuetudo certum modum ædificandi præscripserit, quæ potissimum in ædificijs attendenda venit, siue si aliquod priuilegium oblatret in contrarium, conclus. 62. num. 66.

Extende primo procedere, quando ædificando aliquid in alienum immitteretur, ob quod magnum damnum vicinis esset passurus, ibi n. 67.

Extende secundo, quando ibi aliqua seruitus esset imposita, per pactum, & ratio est, quia per statutum, siue consuetudinem potest certus modus in ædificando præscribi, ibi nu. 68.

Subextende id in tantum esse esse verum, quod immo valet consuetudo, vt Dominus non possit in solo proprio ædificare, & quod cogatur vendere parietem vicino, ibi n. 69.

Extende tertio, quando ædificando luminij vicini officeretur, siue illud conductori, ac usufructuario in totum impediret, ibi num. 70 cum seqq.

Extende quarto, vbi ædificium iure communi fieret, quia prohibente socio, illud executioni demandari non posset, nisi tamen socius vellet, quod illud postea factum super re communi commune fieret, ibi nu. 72.

Fallit tamen primo, quando socius in dicta re communi ædificare vellet, & ad illud ea res esset destinata, ibi nu. 73.

Fallit secundo, quando habens communionem cum ædificio vicini formam dicti ædificij communis non mutaret, ibi nu. 74.

Extende quinto, quando impediretur ventus atq; in qua trituranter fructus, & paleæ à fructibus discernuntur, ibi n. 77.

Extende sexto, quando ædificium fieret animo nocendi, & ad æmulationem, siue inuidiam, vel alterius iniuriam, ibi n. 78.

Et quando ædificium dicatur factum ad æmulationem, vide ibidem.

Sed in dubio quis præsumitur illud ad sui utilitatem, & non ad alterius æmulationem facere, ibi dicto n. 78.

Immo æmulatione non consideratur in vicino, ad sui commodum ædificare volente, licet alteri noceat, quia satis erit, quod principalis intentio non sit ad nocendum alicui, sed ad sui utilitatem, absque alterius detrimento, licet etiam sola utilitas sufficeret, quamuis secundario alteri noceret, ibidem.

Contrarium, quod scilicet, vbi tractatur de præiudicio alterius, quod tunc damnum, nedum primario, sed etiam secundario sit attendendum, ibi nu. 79.

Sed allegans æmulationem eam probare tenetur; Et ratio est, quia animus nocendi in dubio non præsumitur; secus tamen, quando impensa plus esset, quam fructus, ibi nu. 80. & seqq.

Ædificare quis potest, etiam in flumine non nauigabili, quando inuidia contra vicinum cessat, ibi nu. 81.

Contrarium verò, quando effemus in flumine, publico nauigabili, vbi ædificare, vel molendinum construere non licet, nisi ex Principis licentia, quam tamen Populus concedere non potest, ibi nu. 82.

Ædificare quis in suo non potest, quando id ex aliquo iure speciali, siue Priuilegio ei facere, non liceret, ibi nu. 84.

Extende ibi nu. 85.

Et ædificare volens tenetur seruari formam l. fin. ff. fin. regund. nempe, quod ædificium distet per vnum pedem, vel per duos, siue plus prout distinguitur in dicta l. fin. ibi n. 86.

Declarat, quod si construat murus iuxta prædium rusticum, tunc spacium vnius pedis dimitti debet, si verò construat domus iuxta prædium Urbanum, tunc dimitti debet spacium duorum pedum ibi 87.

Fallit tamen primo in l. meniana, quia ea maior rem requirit distantiam, ibi n. 97.

Fallit secundo in Fico, & Otia, quia in eorum plantatione decem pedes sunt intermitendi, & ratio est, quia earum radices in longius dilatantur, ibi n. 95.

Secus verò in alijs arboribus, pro quibus duo pedes intermituntur, ibidem.

Sed quid in muro communi? An forma istius legis finalis sit seruanda, vide ibi sub num. 90. & seqq.

Et pes à quo loco sit dimensurandus, vide ibi nu. 93.

Item pes iuxta dispositionem dictæ l. fin. constat quindecim digitis, passus autem constat quinque pedibus, vt ibi n. 95.

Et cuius sit illa distantia, quæ dimittitur inter duas domos, vide ibi n. 110.

Ædificium, quando de per se stare potest, alio pariete sublati, tunc distantia data ab illa l. fin. ff. fin. regund. non est attendenda, conclus. 62. nu. 99.

Extende primo, idem procedere, quando ædificium non ex obiecto, & opposito, vel fronte muri, seu domus, sed solum si fieret ex latere domus vicini, ibi nu. 100.

Contrarium licet habeatur ibi n. 101.

Extende secundo, quando aliquod ædificium fieret, in cuius constructione non foderetur in terra, & sic si vicino damnum non tribueretur, quia tunc prædicta distantia non esset attendenda, ibi n. 102.

Extende quinto, quod neque etiam in muro crudo, & ligneo, aut in sepe attenditur dictæ l. fin. dispositio, quia huiusmodi ædificia sunt, etiam spacio non dimissio; at secus, quando murus esset siccus, ibi n. 103.

Et nota quod murus crudus ille dicitur, qui fit de lapidibus, sine gyptio, calce, & cemento; secus autem ille dicitur, qui esset de conuerso constructus; nempe cum gyptio, calce, & cemento, ibi n. 103.

Et Materialium.

Extende quarto, quando consuetudinibus, sine statutis contrarium fuisset determinatum, quibus, sine simus in publicis, siue in priuatis ædificijs semper standum erit ibi n. 104.

Ædificare aliud est, aliud facere ædificare, nana ædificare sit propria pecunia, & facere ædificare sit aliena pecunia, ibi n. 126.

Ædificium existens in vno Casali, aut Podere non venit estimandum in iuris Poderis, siue Casalis venditione, nisi aliter fuerit conuentum inter partes, ibi n. 97.

Furnum ædificare non licet vicino iuxta domum vicini, concl. 62. n. 105.

Contrarium, & sic, quod liceat vicino fundum construere in suo solo, etiam quod alteri noceret, ibi n. 106.

Declaratamen hanc secundam opinionem esse veram, dummodo id a vicino animo nocendi non fiat, quod enim in dubio non presumitur, ibi n. 106.

Fallit tamen, quando ius prohibendi a facto Principis fuisset questum, ibidem.

Concorda tu tamen prædictas opiniones, vt ibi n. 107.

Item non licet facere alicui priuato Ædificium in eius domo, siue aliud exercitium, per quod alteri vicino malus odor, ac fœtor repletur, ibi num. 110.

Extende, quod vicinus ædificare non potest, si per illud ædificium sol, aer, & ventus occuparetur alteri vicino, quia sol, aer, & ventus debent esse communes, ibi n. 113.

Sed si quis poterit ædificare ex aliquo privilegio contra alios privilegiatos, tunc recentius privilegium, & clausulis validioribus, & magis pregnantibus munitione prævalere debet, ibi num. 114.

Ædificare quis non potest in fundo alieno, in quo nullum ius habet in præiudicium iuris alteri concessi, ibi n. 115.

Extende id in tantum esse verum, vt propterea Dominus fundi possit propria auctoritate ædificium destruere; sit ratio est, quia ædificium illicitè constructum venit demolendum, cum pro non ædificio habeatur, ibi n. 116.

Et tunc illud factum illicitè dicitur, quando per constitutiones illud destrui mandatur, ibi num. 116.

Subextende eò magis procedere in socio sciente ædificium, sed contradicente, veluti etiam dicitur de absente, & ignorante, quia isti in huiusmodi casibus habent actionem ad demolendum id, quod fuit ædificatum, licet secus si socius sciuerit, & tacuerit, quia tunc ad demolendum non agit, sed solum ad interesse, vel ad cautione damni inflicti, sed si foris cõsentiret, sibi in totum præiudicare, ita vt nequè tunc ad interesse, nequè ad demolitionem agere posset, ibi n. 117.

Remedium autem, quod datur socio ad destruendum illud opus ab altero factum, est interdictum; Quod vi, aut clam, & non illud communi diuidendo, ibi n. 117.

Contrarium, vt ibi n. 118. & ibi ratio assignatur.

Ædificans, siue plantans in solo alieno donare, non censetur, sed ad sui vtilitatem, & commodum id facere videtur; concl. 135. n. 18.

Ædificium licet ad solum pertinere, & ei cedere dicatur, secus tamen esset, quando contingeret, illud dissolui, quia tunc posset Dominus ornamenta sua, quibus ædificium erat constructum, repetere; Immo etiam impensam, quam fecit retrahere; dummodo tamen ædificans in alieno solo bona fide se gesserit, at secus si mala, quia tunc ædificium; & impensæ solo cedent, concl. 62. n. 119. & concl. 136. n. 17.

Extende idem procedere in ædificante in re aliena scienter, quia melioramenta perdit quodmodum dicitur etiam de ædificante in bonis fideicommissis subiectis, per ipsum emptis, quia tunc id animo donandi fecisse presumitur ibi n. 120.

Fallit tamen, si quis fecisset melioramenta eo tempore quo aliquid in ædificans haberet in re meliorata, & sic quando alia ratio excogetur possit, quam ea donationis licet ea præsumptio donandi sit talis, que recipere potest interpretationem in contrarium, cum sit iuris tantum, & non iuris, & de iure, ibi n. 120.

Essentia ad hoc, vt noceat in ædificante non sufficit eam interuenisse, iam facto ædificio, sed ea interuenire debet, quando ædificium constructum, ibi n. 121.

Declarat præterea eam regulam non habere locum; nempe, quod ædificium solo cedat, quando coniecturæ, & probationes in contrarium apparerent, ibi n. 122.

Ædificia deuiassare, & arbores succidere paria sunt, concl. 136. n. 21.

Ædificium constructum in feudo, & Emphiteusi potest per Vassallum, & Emphiteutam tolli quodcumque, & ratio est, quia ædificia, constructa, vel reparata in feudo, & Emphiteusi cedunt commodo, & vtilitati Vassalli, & Emphiteute, non autem Domino, conclus. 62. n. 123.

Declarat tamen illud procedere, dummodo Vassallus legem feudi non offendat, id est dummodo prius Dominum interpellet ad sibi restitutionem soluendam; Et ratio est, quia cum Dominus mediante solutione possit melioramenta pro se retinere, ob id non potest Emphiteuta illum huiusmodi facultate priuare, quæ sibi à legibus fuit concessa, ibi num. 124.

Extende huiusmodi declarationem procedere, etiam si Vassallo liceret melioramenta finito feudo tollere, veluti de iure ei facere permittitur ibidem.

Et ædificium, tunc presumitur à Vassallo, & Emphiteuta constructum, quando constat fuisse à principio concessum nudum solum; Item ad cognoscendum, quando fuerit factum de recenti, ex inspectione probatur, ibi n. 125.

Index Conclusionum;

Et quando quis veller illud ædificium vendicare, tunc ille non cogretur probare, si illud ædificium casu fuisse, sed iussit eum solum probare, quod ipse esset Dominus inferioris partis, ibi n. 126. Contrarius, quod scilicet Vassallus non possit ædificia tollere, ibi n. 127.
 Extende, ut ibi n. 128.
 Contrarium dixi sub 123. & seqq.
 Concorda ut ibi num. 129. & vide conclus. 135. num. 20. & 21.

Ædificij nomen est verbum latum, & amplum, & ex significatione Græcorum dicitur, quod ex arde, & facio componitur, & sub eo vocabulo omnis constructio comprehenditur, ut puta Quadrige, currus, Pontis Navium, & aliorum similibus, & appellatione ædificij, nedum superfluous significatur, sed etiam solum ipsum, cui ædificium superpositum est, conclus. n. 135.
 Ædificium non est censendum apotheca, sed potius domus, quando maior, & principalior pars illius est domus, conclus. 137. n. 4.

AGI DIANA, est constitutio à Cardinali Aegidio promulgata, ãum in Provincia Marchie officio legationis, à Latere, fungebatur, quem enim constitutio obstatulum Iuris Canonici tollit, ex cuius dispositione à quocumq; gravamine appellatio datur; dummodo iusta causa concurrat, & sic igitur illa constitutio omnia ad ius Civile reducit, & per consequens operatur, quod appellatio in possessorio, quoad effectum suspensivum non admittatur, conclus. 63. num. 1.

Et mens istius constitutionis Aegidiana ea fuit, ut causa possessorii, per quam sententiam esset terminanda, ibi dicto n. 1.

Et servatur in omnibus locis Romano Pontifici subiectis, quod tamen intellige de illis immediate, & non mediatè subiectis, conclus. 63. n. 2. & ibi assignatur ratio, & conclus. 128. n. 203. & 296.

Aegidius Cardinalis licet fecisset illam constitutionem, ob Provinciam Marchie, & successit Sixtus Quartus eam amplius, ut ad omnes terras Ecclesie; Nihilominus Paulus Tertius, quando illam constitutionem confirmavit solum se restrinxit ad terras dicto Romano Pontifici, immediate subiectas, ibi n. 3.

Declarat, quod talis constitutio non habet locum in statu Baronorum Ecclesie mediatè subiectorum, ibi n. 3.

Fallit tamen in Civitate Avenion. quod loci dicta constitutio, ex vi comprehensionis sibi locum vendicat, ibi n. 4.

Non habet locum in Civitatibus Avenion. Parmæ, & Placentiæ, etiam si causa ageretur Romæ, sed super bonis in dictis Civitatibus positis, conclus. 128. n. 296. & 297.

Et licet habeat locum in omnibus locis Romane Ecclesie; Id tamen non procedit in extensionibus, & additionibus Cardinalis Carpentis ad

dd. Constitutiones Aegidiana factis, quia illæ non extenduntur extra Provinciam Marchie, cum Dominus Cardinalis Carpentis esset solum legatus illius Provincie, & sic veluti illius Iurisdictionis, ultra eam vires suas non protraheret, ita nec illius Constitutiones, ultra eam ligabant, ibi num. 5.

Fallit tamen, quando contingeret litigare super aliquo Castro, quod non esset immediate Sedi Apostolicæ subiectum, quia nihilominus si personæ litigantes essent immediate subiectæ, & litigarent in Urbe, tunc Aegidiana haberet locum, quia verba extensionis Pauli Tertij licet dirigantur in rem, tamen effectus personas cernit, ibi n. 6.

Et illa est adeo in provincia Marchie Generalis, ut propterea ea visu recepta in omnibus locis præsumatur, nisi contrarium probetur, conclus. 63. n. 7.

Extende, quod ea uti notoria non est producenda ibidem.

Sed quod ea nondum promulgata in toto statu Ecclesiastico appellationem non impediatur, ibi num. 8.

Respicit Ordinatoria Iudicii, & ideo ius fori est servandum, ibi n. 9.

Et æquiparatur l. vnicæ C. de moment. possess. & easdem recipit limitationes, quas recipit dicta. vnicæ, & sic veluti illa lex vnicæ prohibet, appellationem in possessorio ita, & Aegidiana, ibi num. 10.

Extende procedere in quocumq; possessorio, tam plenario, quàm summarissimo, ibi n. 11.

Subextende idem procedere, quando sententia esset lata in possessorio, per Iudicem appellationis ab observatione Iudicij, quia ea taliter negotium non definit, quin altera sententia sperari possit, ibi n. 12.

Fallit tamen, ubi ratio appellandi est in promptu, vt potè, quando essent complicatæ, quia, tunc etiam in possessorio appellari possit, ibi num. 13.

Habet locum in quocumq; instantia, ibi n. 14.

Declarat tamen id esse verum, vt potè, quando sententia absolutoria esset lata pro reo, & secunda pro actore, sed insimul collatur ex eisdem actus de iniuria, & nullitate primæ, quia tunc ea uti sententia non esset attendenda, ibi n. 15.
 Fallit tamen primò, quando simpliciter esset lata prima sententia absolutoria pro reo, & secunda pro actore, sed de nullitate, & iniuria primæ non apparet, quia tunc non esset locus Aegidiane in secunda instantia, ibi n. 16.

Extende huiusmodi fallentiam eò magis procedere, quando dicta sententia secunda expressè renovaret primam, ibidem.

Fallit secundo, quando causa esset appellabilis facta, ibi n. 17.

Et quando isto casu dicatur facta appellabilis, vide ibi n. 18.

Item habet locum, quando sententia ad solum possessorium esset restricta, licet fuisse de nullitate cognitum, conclus. 63. n. 19.

Fallit

Et Materiarum.

Fallit tamen, quando ea haberet complicatio-

nem, cum petitorio, ibi n. 20.
Item habet locum, quando petitorium fuisse sit,
ipsum, & eò magis si fuisse protestatum,
quòd quicquid in causa fieret ad effectum pos-
sessorij tantum fieret, ibi n. 21.

Illi est locus, quando sententia est lata in salua-
no, concl. 63. n. 22. & ibi assignatur ratio.

Et in quibus differat a saluano, vide in concl. 63.
num. 24.

Tam habet locum in reo, quàm in actore, con-
clus. 63. n. 25.

Fallit, ut ibi num. 26.

Ex habet executionem paratam, etiam in scri-
pturis priuatis, ibi n. 27.

Sed ad effectum impediendæ executionis vigore
Ægidianæ, quid sit probandum, vide ibi n. 28.

Item habet locum etiam in decreto, seu manda-
to de euacuando, concl. 63. n. 29. & concl. 128.
num. 327.

Extende primo, quòd etiam habet locum in l.
fin. C. de Edic. Diu. Adria. tollen. ibi n. 30.

Extende secundo idem procedere in feudis, nec
est necessaria alia probatio tituli; dummodo sit
habilis ad feudum ibi n. 31.

Imò ista constitutio comprehendit etiam fiscum
quia fiscus non reperitur privilegiatus, ita, ut
possit in possessorio appellare, ibi n. 32.

Sed non habet locum, quando adesset defectus
statuentium, ut cõquando ageretur inter per-
sonas Ecclesiasticas, ac de eorum bonis, & ra-
tio est, quia Cardinalis Aegidius Iurisdictionem
non habuit, nisi in temporalibus ibi n. 33.

Extende tribus modis, ut ibi n. 35. cum seqq.

Declara, ut n. 37.

Non habet locum, ubi adesset particulare statu-
tum disponens posse appellari in possessorio, ut
est Bononiæ, concl. 63. num. 39. & concl. 128.
sub num. 72.

Fallit ut ibidem.

Item non habet locum in præiudicio irrepara-
bili, quando diffinitivè fuisse pronunciatum,
super possessorio, & sic ubi nulla alia sententia
sperari posset diffinitiva; secus autem si daretur
appellatio, ubi quis lura sua deducere posset,
ibi num. 41.

Neque tollit effectum devolutivum sententiæ, &
præsertim, quando adest commissio, concl. 63.
num. 42.

Nec minus habet locum, quando sententia est
nulla, ibi n. 43.

Extende duobus modis, ut ibi n. 44. & 45.

Declara, ut ibi n. 45.

Item non habet locum in Iurisdictionalibus, &
ratio est, quia ea æquiparatur l. vñq. C. si de
moment. possesi, & sic veluti illa lex limitatur,
non procedere in possessorio mixturam conti-
nente, ita quoque ea venit limitanda in posses-
sorio Iurisdictionalibus, quia illud habet admix-
tam causam proprietatis, ibi n. 46.

Non habet locum, ubi ageretur ad condemna-
tionem criminalem, ibi n. 47.

Fallit tamen, ut ibi n. 48. & ibi ratio assignatur.

Contrarium habetur, ibi n. 49.

Neque tamen habet locum in illis casibus, qui enu-
merantur in Verbo Appellatio in ampliacione
tertia, & concl. 63. n. 54. cum seqq.

Item non habet præcipuè locum, ubi compli-
catio, siue mixtura adest, quia ad hoc, ut sit
locus Aegidianæ opus est, ut sententia sit sim-
plex, & iusta, concl. 63. n. 50. & seqq.

Declara, ut ibi n. 51. & 53. & concl. 128. n. 62.

Acumulator sine invidia, quando agitur in ædi-
ficando, & quando non, vide concl. 62. n. 78.
cum seqq.

ÆQUALITAS est proportio habentium vnàm
quantitatem, & dicitur pacis, & tranquillitatis
cultrix, in æqualitatem vero seminarium sedicio-
nis, concl. 64. n. 1.

Et semper in omnibus est seruanda, & præsertim
in Iudicio, concl. 64. n. 1. concl. 44. n. 50. con-
clus. 124. sub nu. 738. & 910. & concl. 148. sub
num. 395.

Et ut seruetur multa conceditur, quæ aliis nõ
concederentur, concl. 64. n. 2.

Sed inter filios, fratres, & sorores potissimum,
est seruanda, concl. 64. n. 3. & prius concl. 42.
num. 394. & seqq.

Extende tribus modis, ut ibi n. 4. & seqq.

Contrarium, ibi n. 8. & seqq.

Concorda, ut ibi n. 10. & 11.

Fallit tamen, veluti dixi in concl. 170. sub n. 119.

Æqualitatem inter filios, nedum Patres cõmen-
dare, sed etiam expressè præcipere solent, con-
clus. 123. sub n. 97.

Æqualitas inter Patrem, & Matrem est seruanda
in successione bonorum filij, quæ à transmissio-
nibus perueniunt, siue bona sint ex linea pa-
terna, siue materna, ibi n. 12.

Ea inter contrahentes est seruanda, nequè pro-
pterea illi vnquam ad impariam sunt Iudicandi,
ibi nu. 13.

Item inter socios est seruanda, immò in dubio,
ea semper in societate seruata præsumitur, ibi
num. 14.

Sed in dotandis Filiabus, siue Sororibus, quan-
do non sit seruanda, vide concl. 170. sub n. 119.

Inter actorem, & reum est seruanda, & idèò
quando actori appellare licet, ita quoque reo
appellare licebit, ibi n. 15.

Est seruanda in clausula (si quid exequendum) ut
dixi in Verbo Clausula, si quid exequendum,
& idèò si debitor nouas probationes faciet,
ita creditor licetibit nouis libris uti, concl. 64.
num. 19.

Est seruanda eodem modo in distributione, ve-
luti fieri debet in successione, ibi n. 21.

Item est seruanda in priuilegijs, ad ordinationem
Iudicij concordatis, ibi n. 22.

Et ut concordia, & pacis nutritrix semper à Pa-
tre inter filios seruata præsumitur, & sufficit,
eam semel ab initio fuisse seruatum, quia non
refert, si postea casu, & extra tempus ad in-
æqualitatem reducatur, ibi n. 23.

Et æqualitas coniunctionis in teste facit illius in-
habilitatem cessare, ibi n. 24.

Æqua-

Index Conclusionum,

Aequalitatis seruandae in tertio non competit, nisi per viam exceptionis, non autem per modum actionis, concl. 64. n. 25.

A E Q U I T A S est iustitia dulcore misericordiae temperata, concl. 66. n. 1.

Et aequitas regulariter rigori praefertur, ibi n. 1. & concl. 98. sub n. 21. & concl. 135. n. 5. cū seqq.

Aequitatem Iudex prae oculis semper habere debet, ibidem.

Et eam Rota Romana semper sequi solet, ibi num. 2.

Aequitas, & pietas castitati praefertur, concl. 89. num. 36.

Et ea maxime est seruanda in causa alimentorum, concl. 89. n. 110.

Intrat contra eum, ad cuius manus pretium rei alienae peruenit, concl. 66. n. 4.

Illa amplectitur Rota Romana, relicto utroque rigoroso extremo, concl. 66. n. 3.

Aequitas. si me, & Titium si. si cert. petat. est seruanda, ibi n. 5.

Licet illud dicatur remedium subsidiarium, & ideo quando sit seruandum, vide ibidem.

Et illa nunquam patitur iura alterius laedi, conclus. 66. n. 6.

Item non patitur, etiam parte aduersa Instante, ut Procurator, qui acceptauit per transmissum mandatum, & qui praesumitur scire secreta eaus, ex animi se subiciat, in praedictum principis, ibi n. 7.

Aequitas, neq; minus patitur, ut in beneficialibus propter ambitionem fingamus conditionem, retrotrahi, ibi n. 8.

Aequitatis nihil magis conuenit quam quod patet, ibi n. 9.

Aequitas l. curabit ff. de actio. empte. non patitur, ut quis locupletetur cum aliena iactura, & sic penes eundem rem, & pretium remanere, ibi num. 10.

Et propterea fructus compensationi dantur pro re vendita, ibidem.

Extende, quod aequitas illius l. curabit habet locum in omni contractu correlative, tam nominato, quam inominato, ibi n. 11.

Et quando cessat, ibi scilicet locum habere non potest; Et ratio est, quia scilicet inducitur, ex quadam ratione super aequitate fundata, & ideo ea cessante cessat quoque scilicet, ibi n. 16.

Item, quando repugnat, ita quoque mens statutum cessabit; Vnde si statutum excluderet sorores, ob fratres, ita, & multo magis excluderet nepotes, ibi n. 17.

Non patitur, ut contradicis alio tempore singula celebratus, ad effectum illum reddendi inuolunt, quia omnes regulae volunt, ut omnis interpretatio fiat per quam actus sustineatur, ibi num. 16.

Aequitatis ratio suadet, ut lites dirimantur, ut summum occasione auferatur, ibi n. 18.

Et illa dicitur, ut Index eius Arbitrium in humaniorem partem inclinet, veluti personis, causis, locis, & temporibus expedire videtur, concl. 66. num. 19.

Et rigori non praefertur, quando aequitas non esset scripta, rigor vero sic, quia tunc rigor illi praefertur, concl. 66. n. 10. & sub n. 21. ratio assignatur.

Extende quinque modis, ut ibi n. 22. cum seqq. Contrarium tamen verius, ut ibi num. 29. & ibi ratio differentiae datur.

Declarat tamen, ut ibi n. 30.

Et quando inducit exorbitans ad fauorem, certarum personarum, tunc ea semper interpretari debet, ut nunquam alijs noceat, licet in omnem euentum ea semper sit seruanda in his, quae specialiter à iure non sunt expressa, & propterea si Iudex habet facultatem procedendi de aequitate, non debet iudicare contra leges, etiam rigorem continentes, concl. 66. num. 31.

A E S alienum testatoris in primis, & ante omnia ex fideicommissio venit detrahendum, ante hereditatis restitutionem, veluti etiam sit de impena funeris, & dote uxoris testatoris, conclus. 67. n. 1.

Et ratio est, quia bona semper intelliguntur de ductio rei alieno, ut ibi n. 2.

Et illud minuit fideicommissum, etiam quando ipsum heredi esset debitum, ibi n. 4.

Et contra. tum ex causa necessaria, & titulo oneroso impedit detractionem legitimae, secus autem si ex causa voluntaria; quia tunc illius detractionem non impediret, cum ea nullum onus, & grauamen in se recipiat, licet tamen secus esset, quando onus esse intrinsecum, & ex legis dispositione proveniret, concl. 67. n. 5. & sub n. 6 assignatur ratio.

Illud dicitur iusta causa alienationis minoris, quod tamen intellige verum, quando creditor id petat, & inserit, vitra, quod ad illius alienationem validandam alia quinque sunt necessaria, & primo Tutoris autoritas; secundo, quod res minus damno vendatur, tertio discussio omnium praedictorum, quarto solemnitates iuris sunt adhibende, quinto decretum Iudicis est necessarium, alias ipsi deficientibus, contraclus esset nullus, ibi n. 6.

Extende praedicta multo magis esse necessaria, quando administrator esset creditor, & venderet ad effectum, sibi satisfaciendi, ibi n. 8. & vide concl. 85. n. 6. & concl. 87. n. 132.

A E S alienum debet à legatarijs solui, quando tamen liquidò constaret hereditatem non esse, solvendo, ibi n. 9.

A E S alienum non validat alienationem rei Ecclesiae, nisi etiam utilitas, & solemnitas concurrant, concl. 85. n. 1. & 37.

A E S T I M A T I O fundi in dotem dati facit censeri emptionem celebratam, concl. 68. n. 1.

Extende primo id in tantum esse verum, ut si ille fundus augeatur, tunc illud augmentum erit viri, & non uxoris, licet secus, quando aestimatio non sequatur, ibi n. 2. & 35.

Extende secundo procedere, quando prius dos fuisset promissa, & constituta in quantitate, & postea pro solutione fuisset aestimata, ibi n. 13.

Ex-

Et Materialium.

Extende tertio, quod ex huiusmodi æstimatione Dominium rei æstimatæ transferatur in virum, in quem rei periculum quoque transit, ibi n. 4. Fallit tamen, quando rei æstimatio ad alium finem fuisset facta, nempe vt illius valor sciretur quia tunc Dominium non transferretur, ibi n. 5. Et tunc sufficeret, quod tacite colligi posset, vt æstimatio ad alium finem facta præsumeretur, ibi num. 6.

Extende quarto, quod quando æstimatio in dote emptionem facit, tunc non res, sed pretium in restitutione venit, ibi n. 7.

Extende quinto, vt præcedente æstimatione in dote, si postea fuerit dictum, vt dos sit restituenda eo modo, quo fuit habita, & recepta; nihilominus maritus teneatur ad pretium, non autem ad rei restitutionem, ibi n. 8.

Contrarium licet habetur, ibi n. 9.

Concorda, vt ibi n. 10.

Fallit tamen, vt ibi n. 10.

Sed dictam primam opinionem tenendo; Amplia illam decem modis procedere, vt ibi num. 11. cum seqq. & ibi contrarietates, & earum concordantias inuenies.

Æstimatio debitoris generis facit emptionem, & sic tunc Dominium transferretur; at secus si esset speciei, veluti de animalibus, quando eorum æstimatio fit, ad effectum sciendi illorum valorem concl. 68. n. 28.

Et illa hominis debitoris, quando emptionem faciat, ita vt maritus teneatur illud propriis sumptibus exigere, vide in Verbo Nomen debitoris, & in concl. 68. n. 29. & seqq.

Et facta de prædico tradito emptionem, & venditionem operatur, ibi n. 32.

Æstimatio bonorum non debetur in restitutione dotis, quando ea fuerit promissa in pecunia, sed postea bona, licet tamen non in solum darentur, quia tunc dicta bona, sed non eorum æstimatio in restitutione veniunt, conclus. 68. num. 33.

Fallit tamen, quando dos esset promissa, & in quantitate constituta, sed postea pro illius restitutione res æstimata fuisset assignata, veluti quoque esset, quando res æstimata fuisset data pro fundo dotali, quia tunc dicta æstimatio emptionem faceret, & sic illius Dominium transferretur in virum, ibi n. 34.

Extende illud in tantum esse verum, vt propterea, si dicta bona fuissent euicta, tunc vir in restitutione dotis pecuniam integrè restituere teneatur, ibidem, n. 35.

Declara tamen id esse verum, quando essemus in extraneo dotante, quia tunc de euictione non tenetur, nisi dos à promissione inciperet, secus autem si essemus in dotare debente, quia tunc simpliciter tenetur nulla facta distinctione, ibi num. 36.

Item illa dotis emptionem non facit, quando bona fuerunt æstimata ad hoc, vt sciretur, quantum suppleri deberet, pro complemento dotis ibi n. 37.

Sed in dubio emptionem inducit, ibi n. 37.

Contrarium, vt ibi nu. 38.

Et tenendo primam opinionem, extende eam primo procedere, quando promissio dotis esset facta in certa quantitate, quia tunc bonorum venditio facta censetur, vt ibi n. 39.

Extende secundo multò magis procedere, quando promissio esset facta de restituenda pecunia, ibi nu. 40.

Item illa dotis emptionem non inducit, quando fieret, vt sciri posset si res reddatur meliorata, vel deteriorata, & præcipuè, quando res æstimatæ fuerunt datæ, sed postea ex intervallo fuisset facta eorum æstimatio; Et ratio est, quia per huiusmodi æstimationem non censetur partes velle, quod res illæ desinant esse dotales, sed earum æstimatio præsumeretur eo casu facta ad declarationem de deteriorationis, & meliorationis, ibi nu. 41.

Esse eo casu periculum rei in maritum non transferret, nu. 42.

Contrarium licet, ibi nu. 43.

Illam dotis Dominium non transfert, quando ad alium finem fuisset facta, ibi n. 44.

Veluti ea rei in dote datæ emptionem non inducit, quando vir non soluendo efficeretur, quia tunc mulier haberet regressum contra fundum æstimatum, ibi n. 45.

Et ratio ea est, quia ex fingit illius fundi Dominium nusquam in damnum vxoris processisse, & propterea dictum Dominium sit reuocabile, ibidem.

Quod enim extende eò magis procedere, quando de tempore signationis dotis vir esset inope, quia tunc rem æstimatam, non autem, illius pretium restituere tenetur, & ratio est, quia cum vir sit pauper, lex fingere non potest, quod breui manu ille dederit pretiū vxori pro æstimatione, & restitutione dotis, ibi n. 46.

Sed declara tamen, quod emptores illius fundi dotalis tali casu liberaretur ab illius restitutione, offerendo vxori æstimationem suæ dotis; Quod tamen intelligi verum, quando per mulierem ageretur ad dotis restitutionem solum matrimonio; at secus si eo constante, quia tunc oblatio æstimationis admittenda non venit, ibi num. 47.

Item illa rei datæ in dote non transfert Dominium in virum, si nuptiæ non sequantur, & tunc vir rem datam æstimatam restituere tenetur, non autem illius pretium, ibi n. 44.

Sed ea emptionem non facit in contractibus ad translationem Domini non ordinatis, conclus. 68. nu. 48.

Item illa bonum facta in ministerium, & culturam agri non facit emptionem, ibi n. 49.

Contrarium tamen, vt ibi nu. 50.

Concorda, vt ibi nu. 51.

Et illa animalium, quæ dantur ad societatem, vel locantur, quid operetur, vide concl. 108. & in Verbo Animalia.

Item emptionem non inducit, quando ea non est facta condigno pretio; licet sit bene verum, quod in dubio pretium præsumitur iustum, & qui-

Index Conclusionum,

æquivalere rei, & ideo qui dicit contrarium, illud probare tenetur, concl. 68. nu. 52.
 Declara tamen, vt ibi nu. 53.
 Aestimatio non facit emptioui, quando suæ promissæ dos certæ quantitatis primo viro, & postea ea simpliciter promitteretur secundo nulla facta mentione certæ quantitatis, sed solum fuisset datæ quædam res nomine dotis, concl. 68. n. 55. & ibi ratio assignatur.
 Aestimatio rei est necessaria, antequam subhastatio, & adiudicatio fiat, concl. 52. n. 11.
 Fallit tamen in casibus, de quibus ibi, n. 12.
 Ex quomodo æstimatores sint eligendi, & quomodo in eorum æstimatione, & relatione procedere debeant. Vide in dicta concl. 52. n. 11.
 Aestimari quando debent terræ alicuius Poderis, siue Casalís, aut Possessionis, tunc ædificium non venit æstimandum, nisi inter partes aliud fuerit conuentum, concl. 62. n. 97.
 Aestimatio facta incontinenti de re data in dotem, quod operetur, & quid ea facta, ex intervallo: vide in concl. 68. n. 17. cum seqq.
ÆSTIMATIO est soluenda, quando illud, quod debitum est præstari non potest, concl. 69. n. 1.
 Item illa frumenti, vini, olei, auræ oram, & similia debetur, quando non reperitur eadem bonitas, & pecunia debita, vel quando possent etiam haberi fructus, sed cum maximo incommodo, & sumptu debitoris, vel pro immoderato, & excessiuo pretio, nec non cum difficultate, concl. 69. nu. 4.
 Ita quoque, & rei legatæ debetur legatario, quædo rei legata est aliena, concl. 88. num. 1. cum seqq. & in Verbo legatum.
 Sed illa rei aliæ venditæ, cui sit soluenda; Vide concl. 88. n. 1. cum seqq.
 Aestimatio habitationis ad vitam relicte, debetur pro quindecim annis, præstata tamen cautione de soluendo illud plus, quod illius creditor viveret; illa verò alimentorum relicto gram ad vitam extenditur, vsque ad triginta annos, si alendus infra illam ætatem extet, concl. 69. n. 2. & seqq.
 Item illa feudi debetur, quando illud fuit relictum, & præsertim pro anima, concl. 69. nu. 5. & seqq.
 Contrarium, vt ibi nu. 6. & seqq. & ibi assignatur ratio.
 Concorda, vt ibi nu. 9.
 Sed in æstimatione feudi, cuius ratio sit habenda, Vide ibi nu. 10.
 Aestimatio rei amissæ antequam prætendatur, quomodo eius identitas sit probanda; Vide concl. 99. nu. 40.
 Ex illa hominis occisi debetur filijs ad rationem, vt ibi dicta concl. 69. n. 11. & seqq.
 Extende primo, quod compositio facta, cū Fisco ius partis interfecti non comprehendit, concl. 69. n. 13.
 Extende secundo, quod si quis fuerit ad huiusmodi interesse condemnatus, non potest postea ad cessationem honorum admitti, concl. 69. n. 14.

Extende tertio, quod si occisus esset iuuenis, maritus eius parentes, siue liberi, & heredes poterunt prætere operas, quas ille occisus potuisset exercere in vita sua, concl. 69. nu. 15.
 Extende quarto, quod filij occisi possunt petere alimentra ab interfectoribus, etiam si illi filij, siue heredes haberent exercitium, cum quo se alere possent, concl. 69. n. 16.
 Extende quinto, quod nedom homicida tenetur ad damna, & interesse, sed etiam ad honorem sine partis requisitione, concl. 69. n. 17.
 Extende sexto, quod etiam expensæ factæ in curatione, & in medicinis veniunt rescindendæ, concl. 69. n. 18.
 Extende septimo, quod id, quod fuit dictum de occiso, procedit etiam in vulnerato, concl. 69. nu. 19.
 Subextende primo id procedere etiam, non obstante dispositione l. Liber Homo ff. ad l. Aquil. vbi habetur liberum hominem nullam æstimationem recipere, quia non pro æstimatione tenetur vulnerans, siue occisor; sed ratione illius interesse, quod cessat ob carentiam operarum occisi, concl. 69. nu. 20.
 Limita tamen id non procedere in homine Officiario, idest, nullius exercitii, nec non etiam de iuvene septem annorum, in quo operarum consideratio non habetur, conclus. 69. nu. 21.
 Subextende secundo procedere etiam, quod operæ hominis videantur incertæ, quia quando interesse est incertum, venit postea per sententiam Iudicis certificandum, concl. 69. n. 22.
 Subextende tertio procedere, non obstante ea ratione, quod scilicet actio legis Aquiliæ non datur, nisi pro damno de præterito, quia damnum dicitur amissio lucris, iam in spe radicati, & acquisiti, concl. 69. n. 23.
 Subextende quarto, quod æstimatio quoque debetur pro deformitate vulneris in facie puelle, ibi nu. 24.
 Fallit tamen in homine, quia in eo non habetur consideratio libertatis cicatricum, vel membrorum, ibi nu. 24.
 Contrarium opinionem tenet auctor, ibidem.
 Declara tamen, quod ea præsentio operarum solum competat illis personis, quibus occisus operari tenebatur, veluti parentibus, filiis, & similibus, licet etiam aliqui non deficient tenentes, quod focus in negotiatione idem prætere valeat, ibi nu. 25.
 Extende præterea prædicta procedere, etiam si occisus non esset in potestate alicuius, & sic etiam actionem quoque extraneo competere; Et ratio est, quia quando oritur actio criminalis, quoad poenam, oritur etiam actio in factum ad interesse, quæ etiam extraneo competere potest, ibi nu. 26.
 Aestimatio, quando loco rei succedit, tunc taliter ipsam rem representat, vt idem cum ea reputanda sit, ibi nu. 27.
 Sed est bene verum, quod quando æstimatio est facienda, tunc ea sumi debet à tota re non autem

Et Materiarum.

et in singulis partibus, concl. 69. n. 28.
Æstimatio tertij partis causâ dotis donatæ fieri debet, non tempore donationis, sed illud mortis est attendendum, ibi n. 44.
 Sed illa æstimatio antiqua facta inter diuersas personas, & ad alium finem non attenditur in materia æstimationis bonorum dotalium, sed ea, solum est attendenda de tempore, quo consignatur bona dotalia secundo viro, cui cedere debet augmentum dotis, concl. 69. num. 41. & prius concl. 68. nu. 45.
 Et illa legitime fieri debet regulariter de tempore mortis Patris, cum ante illud incertum sit ad quam summam ascendere possit, secus autem, si Pater in vita sua legitimam assignasset filio, quia tunc consideraretur tempus consignationis conclus. 69. nu. 46. & seqq.
 Sed ea melioramentorum sit de tempore præfenti, non autem de præterito, in quo meliorationes factæ fuerunt, ibi nu. 50.
 Contrarium, vt ibi nu. 51.
 Concorda, vt ibi nu. 52.
 Sed æstimatio, quando fiat de eo, quod minus fuit in pensum, vide ibi n. 52.
 Item illa rei pignoratæ est facienda secundum tempus præiens, quia omne augmentum ad commodum creditoris cedit, quod tamen intellige verum, quando possessor pignoris hipotecaria continetur, & rei valor ex tempore esset auctus, at secus, quando valor ex melioramentis manifestis a possessore augeretur, quia tunc augmentum non creditori, sed ipsi competere, ibi nu. 54.
Æstimatio, quando est facienda æstus domus, tunc ex illius pensione deduci debent impense necessarie, & quæ pro illius reparatione fieri solent, concl. 75. nu. 15.
 Et illa facienda de aliqua domo, de cuius valore ageretur, sit secundum tempus præiens, quia, pretia huiusmodi rerum tempore, siue in thesaurio, siue in pecunia variari solent, ibi nu. 55.
Æstimaciones sunt a peritis faciendæ, & quo modo illi, siue Arbitri, & Arbitratores debeant in his se ingerere, ad hoc, vt dictæ æstimationes legitime fiant, vide in dicta concl. 69. num. 56. cum seqq.
 Vnde illa facta per peritos à Iudice electos est potius attendenda, quam dictum testium, cum nemo melius scire possit rei valorem, secundum communem æstimationem, quam peritus, ibi nu. 69.
 Et ratio potissima illius conclusionis ea est, quia periti participant de Iudice, & Teste, concl. 69. nu. 70.
 Et ad hoc, vt valeat debet fieri per æstimatorem, cum præsentia partis, etiam si ille æstimator extrajudicialiter eligeretur, & propterea erit cautela, vt partes non eant ad interessendum, pro die, & hora certis, & ratio est, quia præsentia partis possit peritum in diuersam sententiam trahere, concl. 69. nu. 71.
 Sed quamuis fieret, omnia certificatione partis, non ob id tamen ea dicitur nulla, sed tunc ab ea

potest bene reclamari, concl. 69. n. 76.
 Extende, quod immò à tali æstimatione licet quodcumque appellare; quæsumus etiam non fieret in tempore, concl. 69. n. 77.
 Subextende procedere, etiam quod fuisset promissum stare cuicumque æstimationi, sed si grauatus reclamaret, à prima æstimatione, & fieret secunda, tunc illi esset standum, quando tamen ea legitime facta fuisset; aliâ secus, quia quod nullum est, nullum parit effectum, ibi, nu. 78.
 Fallit tamen, quando non nisi difficulter æstimatio fieri posset, quia tunc ea concedenda non veniret, cum difficultas impossibilitati æquiparetur, concl. 69. nu. 78.
 Sed quando est facta per æstimatores à Iudice electos, ab ea vti vera, clara, & indubitabili nõ est recedendum, concl. 132. n. 17.
 Et quando legitime facta dicatur, vide in conclus. 69. nu. 80. & seqq.
 Et quomodo sit facienda æstimatio, quando Arbitri discordant diuersas sententias ferendo, vide concl. 133. n. 129.
Æstimatio rerum comestibilium est sumenda ex loco fori publici, ad effectum sciendi earum valorem, ibi nu. 82.
 Sed si dubitaretur à Iudice de earum iusto pretio, tunc ille melius faceret, si mitteret vna cum eorum peritos in arte, pro illis taxandis, ad hoc, vt earum venditio, siue subhastatio rectius sequatur, ibi n. 82.
 Et quando semel est facta dicta æstimatio fructuum, amplius crescere, aut de rescere non potest illis consumptis; dummodo ea fuerit facta secundum valorem loci, ubi recolliguntur fructus, ibi nu. 83.
 Et illa fructuum, cum non sit vniformis, idè eorum valor ex redditibus veteribus probari non potest, vltra quod habemus, quod ex præfenti æstimatione iustum pretium constituitur, ibi num. 84. & seqq.
 Sed quando est fienda tam rerum mobilium, quam immobilium, quæ fieri debeat, aut per testes, siue per Iudicem, aut æstimatores, tunc illi semper reddere debent rationem concludentem, etiam non interrogati, quando deponunt de quantitate, sine eorum bonorum valore, ibi nu. 86.
 Declara tamen, quod illi testes debent deponere de communi valore, & non de particulari affectione, & deponendo super stabilibus debent habere notitiam consinium, ac aliarum qualitarum, ibi nu. 87.
ÆSTIMATIO, ad rationem quanti plurimi, vt detur, ob möram edmissam in obligatione, debet esse specificatus dies atque locus solutionis, & delatum debet esse liquidum, concl. 70. nu. 1. in præteritis.
 Et huiusmodi æstimatio ad rationem quanti plurimi, quomodo sit facienda, Vide in concl. 70. nu. 1. remissuè.
 Æstimatione quanti plurimi non venit dicitur debitor, si penuria insolita superuenisset, ibi n. 2.

Index Conclusionum,

- Et tali casu quid sit probandum ab actore, & quid a reo, vide ibi eodem n.2.
- Item illa non est onerandus debitor, quando fuisset interpellatus, ad huiusmodi solutionem in tempore, quo ducebat uxorem, vel sepelibat suum defunctum, aut missam audiebat, concl. 70. nu. 3.
- Et dies luctus, qui dantur heredi debitoris extenduntur ad nouem dies, in quibus nō attenditur mora, vel aestimatio quanti plurimi, ibi n.4.
- Quod tamen intellige in agnatis, aut cognatis, non autem in famulis, ibidem.
- Extende, & subextende, ibi nu. 5.
- Licet ea quantumuis momentanea semper sit onerandus, etiam si alij contrarium senserint, quorum opinio non placet auctori, conclus. 70. num. 6. & 7.
- Illā non datur in contractu usurario, quia debitor tunc cogitur adimplere pro parte sua, ibi num. 8.
- Et non durat ultra triennium, ibi n.9.
- Et praesertim, quando ageretur de grano, vel similibus, quorum species, ultra triennium durare, & conseruari non possunt, ibidem.
- Sed fallit, vt ibi sub n.12. & seqq.
- Item in hoc alio modo distinguit Rota Siciliæ, vt ibi nu.10.
- Et tunc dicta aestimatio succedit loco rei, & ipsam rem repræsentat, & idēo creditor non potest, plus consequi ratione intertelle, quam percepisset ex ipsa re, si illam habuisset, concl. 70. nu. 10. in fine.
- Sed nota, quod etiam datur ultra triennium in illis locis, ubi fructus ultra illud tempus durarent, ibi nu.11.
- Sed allegans fructus ultra illud tempus durare, id probare tenetur, ibidem.
- Secus autem, ubi essemus in obligatione facta per eum, qui se obligauit pro certa frumenti quantitate, quia tunc ultra triennium non praesertatur, concl. 70. n.12.
- Et prædicta procedunt tam in obligato ad huiusmodi restitutionem fructuum, existente in bona fide, quam in mala, nam cum ista consumptio fuerit à lege inducta, mala fides in consideratione non habetur, ibi nu.13.
- Extende id etiam procedere in qualibet privilegiata obligatione, vt in alimentis, & similibus, quia in omni casu fructus debentur, qui legis presumptione dicto tempore consumuntur, ibid.
- Aestimatio quanti minoris debetur, si venditor non certiorauerit emptorem de qualitatibus rei venditæ, ob quas minoris esset empturus, conclus. 70. nu.14.
- Quod tamen declara, vt ibidem.
- Extende tribus modis, vt ibi n.15. & seqq.
- Fallit tamen, vt ibi n.17.
- Sed illa circa restitutionem quanti minoris quomodo sit faciendā, & quod tempus consideretur, vide in concl. 70. n.18. remissive.
- Aestimatores debent à partibus eligi, & cum iuramento deputari de faciendā legali, bona, & æqua aestimatione, concl. 38. n.55.
- Et quomodo in eorum aestimatione, ac relatione procedere debeant, vide in concl. 52. n.11.
- EST IMVM, siue Catastrum est liber communis, in quo describuntur bona Ciuium, & Communitatis, & dicitur sacrum Ciuitatis, & idēo vt res sacra custodiri debet, conclus. 71. n.1. & 23. & concl. 72. n.16.
- Astimi liber probat Dominium, & possessionem contra Communitatem, & demonstrat qualitatem, & naturam bonorum in eo descriptorum, concl. 71. nu.1.
- Item probat contra omnes, & quoscumque, qui tali aestimo conserunt, ibi nu.2.
- Et probat Dominium, & possessionem alio non possidente, ad eod quod transfert onus probandi in aduersarium, ibi n.3.
- Extende id eod magis procedere, quando tunc temporis bona accatastrata ab alio non erant possessa, ibi n.4. & 9.
- Item probat identitatem bonorum, conclus. 71. num. 5.
- Astimi liber probat Dominium, tam contra eos, de quorum voluntate partem fuerunt ibi descriptæ, quam etiam contra habentes causam ab eis, ibi n.6.
- Probat consuetudinem, & prædia sub eis contineri, ibi num.7.
- Astimum Patris dicitur, quoque astimum filij, si tamen cohabitent cum Patre, siue si eorum inhabitaret, & ei esset inuisus, & odiosus, conclus. 71. n.8. & ibi ratio assignatur.
- Astimum, siue Catastrum in antiquis saltem presumptione Dominium, & possessionem probat, ibi nu.9.
- Fallit tamen in Catastro minus antiquo, quia illud nullo modo possessionem probat, ibi n.10.
- Astimi liber probat diuisionem inter fratres, conclus. 71. nu.11.
- Extende, quod aestimatio rei in Astimo, per fratrem nomine suo, & fratrum facta trahit Dominium omnibus in eo descriptis, conclus. 71. num.12.
- Astimi, & Mercatorum libri plenè probant, quando illi sunt approbati à lege generali, vel municipali, ibi n.15.
- Sed iste liber non probat contra non subditos, ibi nu.16.
- Ethicet probet inter commune, & descriptum, in aestimo, ad hoc, vt appareat, quid, & quantum vult solvere debeat, nomine functionum, tamen id non procedit inter scriptum, & personam singularem, ibi nu.17.
- Item probat contra eum, qui causam haberet à descripto in illo, conclus. 71. num.18. & ibi ratio assignatur.
- Sed probat, dummodo pro prædijs in eo descriptis fuerit facta onerum solutio, aliis secus, ibi num.19.
- Astimum libro nunquam sit exacta bonorum aestimatio, sed potius in eo bona largo modo describuntur, ibi nu.20.
- Et id eod magis fit, quando concurrunt affectationes, qui ad hoc, vt ditiores appareant, proha.

Et Materiarum.

benda meliori conditione in nubendo, vel indebitè contrahendo, pinguius patrimonium in dicto Libro flimi describendum affectant, ibi nu. 10.

Contrarium habetur, ibi n. 17.

Sed primam opinionem tenet Auctor, tam ob rationem prædictam, quam etiam, quia aliqui affectant minus patrimonium describi, vt collesce ab eis minus rigorose solvantur, ibidem. Sed ille Liber non probat Ciuitatem, etiam si in eo fieret distinctio inter Cives, & forenses, quia est factus ad effectum onera, & gabelas exigendi, ibi nu. 22.

Item non benè probat, quando non est benè custoditus apud publicos Officiales, ad id deputatos, cum alijs requisitis, vt in concl. 71. n. 23.

flimam tenetur soluere venditor, si non curet bona vendita adnotari sub nomine emptoris, licet postea contra emptorem soluti repetitio detur, ibi nu. 26.

¶ T A S dicitur esse quoddam substantiale in homine, secundum quam quis prædicatur scire, & alia facere, concl. 72. n. 1.

Sed ab antiquis variè, distinguebatur, ibidem. Et secundum Hippocratem diuiditur in septem gradus, vltra infantiam, pueritiam, pubertatem, iuuentutem, virilitatem, senectutem, & decrepitem, vide ibidem eodem.

Perfecta de iure cõmuni est annorum 25. ibi n. 2. De iure autem Regni Neapolis est 14. annorum in feudatario, siue sit masculus, siue femina, ibidem.

Ætatis probatio sæpè est difficilis, & ideo etiam coniecturis probari potest, conclus. 72. nu. 3. Et talis probatio fieri debet cum causæ cognitione, alijs in multis causis præiudicium produci posset, ibidem.

Illi Filiorum probatur ex libro Patris, præsertim defuncti, cum alijs adminiculis, & eò magis, quando Pater esset vir clarissimus, & integre opinionis, & famæ, ibi nu. 4.

Extende duobus modis, vt ibi nu. 5. & 6. & 7. vbi ratio assignatur.

Ia semper facilius probatur, si de dissoluen-do matrimonio spirituali non agatur, quia tunc strictius proceditur, nec eò casu leuiore probationes sufficiunt, ibi n. 8.

Item probatur ex fide baptismi, ibi nu. 9.

Extende, quòd etiam ex ea fide probatur defectus, & similia, si adminicula concurrant, ibi num. 10.

Declara duobus modis, vt ibi nu. 11. & seqq. & ibi ratio assignatur.

Subdeclara tamen, ibi n. 14.

Ætas ex aspectu probatur, ibi nu. 17.

Declara tamen id esse verum, sed detractus semper decem annis, ibi nu. 18.

Extende, vt ibi nu. 19.

Item probatur ex publico Instrumento, in quo illa enuntietur, ibi nu. 20.

Et etas minor est probanda ab eo, qui illam allegat, conclus. 86. nu. 255.

Sed potest probari per dationem Curatoris,

concl. 72. n. 21. Intellige, vt in concl. 86. n. 255.

Illi Pupillaris probatur ex deputatione Tutoris, conclus. 72. n. 22.

Extende, vt ibi nu. 23.

Ætatis minoris probatio de vno tempore non concludit de alio, cum finis in his, quæ tractu temporis mutari solent, conclus. 72. n. 24.

& ibi datur exemplum.

Et ideo sententia lata super ætate in vno Iudicio probat etiam in alio, respectu illius ætatis de tempore, quo lata fuit, at secus si de altero agatur, ibi nu. 25.

Contrarium, quòd scilicet per dationem Tutoris, vel Curatoris non probetur ætas, habetur ibi nu. 26.

Concorda, vt ibi nu. 27. & 28.

Benè probatur per testes dicentes, & fuisse præfentes natiuitati, etiam quòd postea interrogati annum Domini ignorarent, quia non ob id censentur ignorare dinumerationem temporis, ibi nu. 29. & 31.

Fallit duobus modis, vt ibi n. 30. & seqq.

Eriam per famam probatur, & per testes de auditu, præsertim quando de contractu annulando non ageretur, quia tunc probatio deberet esse magis concludens, ibi nu. 31. & 32.

Sed illa probatio, quæ fit per famam differt ab ea, quæ fit ex aspectu, ibi nu. 31.

Item probatur per testes deponentes de iudicio suo, si rationem concludentem per sensum corporis reddant, ibidem.

Et dicta probatio totaliter perfici potest, si concurrat testificatio Patris, cum iuramento, maxime quando Pater esset vir clarus, & bonæ qualitatis, & famæ, ibi n. 33.

Et illa Filij probatur per assertionem Matris, sed non sufficiunt, ibi nu. 34. & 35.

Ætas minor probatur, ex assertionem Iudicis aliquæ Pupillam nuncupantis, dum ei Curatorem deputat ad ipsiusmet Pupillæ instantiam, ibi n. 36.

Limita tamen, quòd hæc assertio Iudicis sine adminiculo non sufficiat, ibi nu. 37.

Ætatis cognitio Arbitrio Iudicis est remittenda, ibi nu. 38.

Item minor probatur, quando quis iuramento, se maiore dixit, sed postea fuit detectus minor, & tunc si in illo contractu minor agebat de lucro captando nõ restituitur in integrum, ibi n. 39. Et ratio est, quia nemo aduersus proprium dolus est audiendus, ibidem.

Secus autem, quando ageret de damno evitando, quia tunc nõ excluderetur à beneficio restitutionis in integrum, absq; quòd iuramentum obisset, ibi nu. 40. & ibi ratio assignatur.

Sed maior præsumitur de tempore contractus, nisi contrarium appareat; ideo allegans minorem ætatem, eam probare tenetur, ibi n. 42.

Ætas ingrauescens, si narretur in supplicatione coadiutorio debet verificari in anno 68. nisi concurrat etiam infirmitas, quia tunc verificaretur in annis 60. ibi n. 43. & ibi ratio assignatur.

Et etas ingrauescens, & morbus à pari procedunt, ibi nu. 43.

Index Conclusionum,

Ætatis certè se esse asserens eam probare tenetur, etiam si instaret solum pro absolutoria, quando tamen Aduersarius, qui venit ex alio titulo illam alijs iustificauit, quia ætas expressa in gratia per impetrantem venit iustificanda, ibi num. 44.

Secus quando quis v. g. impugnaret e lectionem ex defectu ætatis, quia tunc onus probandi impugnantis incumbit, ibidem.

Contrarium, vt ibi num. 45. & ibidem ratio assignatur.

Et ætas expressa in gratia, vt pars gratiæ venit per impetrantem iustificanda, ibi n. 44.

Ætatem legitimam aliquem non habere opponenti onus probandi incumbit, ibi n. 45.

Ætas absolute narrata sine dictione (vel circa) omnino verificari debet, alijs gratia esset nulla ibi n. 46.

Ætas certa est probanda ab allegante ita petente in omni eo, ad quod obtinendum requiritur certæ ætatis verificatio, ibi n. 47.

Sed illa in probare non est necesse, si ex aduerso, non negetur, ibi n. 50.

Sed quando negatur, ad eam probandam semiplena probatio, & cōiecturæ sufficiunt, ibi n. 51.

Contrarium habetur, ibi n. 52.

Et illa ad obtinendum beneficium simplex, absq; dispensatione debet esse 14. annorum, ibi n. 54.

Et ad obtinendum Canonatum debet esse 22. annorum, ibi n. 55.

Fallit tamen in Canonatu Pœnitentiariorum, quia tunc ætas debet esse 40. annorum completorum, ultra gradum Doctoratus, siue licentiam in Theologia, vel Iure Canonico, seu aliam, aptitudinem pro loci qualitate, ibi n. 56. & 57. in fine.

Contrarium, quod scilicet huiusmodi ætatis defectus non obstat, quando alter aptior pro qualitate loci in Ciuitate, vel Diocesi non reperiretur, ibi n. 57.

Et illa 14. annorum, quæ requiritur in beneficio simplici, eadem quoq; requiritur pro habenda pensione, licet scus de Iure antiquo, concl. 72. num. 58.

Ætas 14. annorum requiritur, & sufficit ad eoadiutoriam à Papa concessam, ibi n. 59.

Sed illa 14. annorum non est necessaria ad obtinendum simplex beneficium, sine pensione, si aliter in fundatione fuerit statutum, ibi n. 60.

Sed ea ad obtinendum beneficium, vel Ordines an debeat esse completa, nec ne, vide in concl. 72. nu. 61. & 62.

Illà 14. annorum sufficit incepta tantum, ad obtinendos Canonatus Ecclesiæ Collegiata, etiam insignis, sicut ad alia beneficia, licet ille interim non habeat vocem in Capitulo, ibi num. 63.

Contrarium, vt ibi num. 14. & ibidem ratio assignatur.

Et illius defectus non potest opponi illi, qui presentatur ad beneficium simplex Iuris Patronatus, quando fundator dixit etiam iniores 14. annis posse ad illud admitti, ibi n. 65.

Illà in Subdiaconatu debet esse 22. annorum, in Diaconatu 23. & in Sacerdotio 25. concl. 72. nu. 66. & seqq.

Contrarium, quod scilicet in Sacerdotio sufficiat ætas annorum 24. & attingit 25. ibi n. 68.

Eamque viginti quatuor annorum completorum habens, & attingens 25. habentque primatorem potest obtinere beneficia curata, & similia, etiam si non habeat quatuor Ordines minores, ibi n. 69. & 71.

Item eam 24. annorum completorum habens, potest promoueri ad dignitatem principalem in Collegiata, quando curam animarum habeat, ibi num. 70.

Illà verò 22. annorum, licet sufficiat ad dignitates, & personatus non curatos; nihilominus non sufficeret, quando illæ dignitates, & personatus haberent annexum Ordinem Presbiteratus, quia tunc illa 25. annorum esset necessaria, ibi n. 73. & 75.

Illà 24. annorum completorum requiritur ad dignitatem Decanatus, Preposituræ, & Archiepiscopatus, quauis illis cura animarum non subest, ibi n. 74.

Sed in promouendo ad Episcopatum debet esse triginta annorum completorum, & talis debet esse ante sex menses in sacro Ordine constitutus ibi n. 75.

Ætas triginta annorum requiritur in Cardinalibus, ibi n. 77.

Contrarium, ibi 78.

Sed ea 25. annorum requiritur in Abbate, & 30. in Abbatissa, concl. 72. n. 79. & concl. 2. n. 31.

In Delegato debet esse viginti annorum perfectorum, quia vbi requiritur certas ætas, vitium annus debet esse completus, nisi aliud Iure caueatur, ibi n. 80.

In Priore Conventuali debet esse 25. annorum, in Rurali autem sufficit annus vigesimus, ibi num. 81.

In Prototonario debet esse annorum 20. Sed si officium in sublimioribus, vel Filijs, aut Nepotibus Principum, sufficit annus 16. licet non possint gestare habitum, neque Rochetum, nisi illi, qui 20. annum habent, ibi n. 82.

Sed quæ requiritur in Iudice Ordinario, Arbitro vel Delegato, vide in concl. 72. num. 83. remissiuè.

Illà testis in causa Criminali debet esse annorum viginti, licet sufficiat etiam si vitimus annus, non sit completus, cum tractetur de Interesse publico, ibi nu. 84.

In Procuratore ad Iudicia debet esse annorum 25 in eo verò ad negotia sufficit illa, 17. ibi n. 85.

Item illa in Notario debet esse annorum 25. cuius Officium sit publicum, ibidem.

Sed in Doctore, & Aduocato, debet esse ad minus annorum 18. ibi n. 86.

Illà vero in testibus ad probandam immemorabilem, debet esse annorum 54. deducto tempore litis, concl. 120. nu. 15. & 16.

Et ætas à natiuitate, non autem à conceptione, commemoranda venit, concl. 72. n. 87.

Et

Et Materiarum.

Et ubi certa requiritur, tunc vicinis annis debet esse completus, nisi aliud iure caueatur, concl. 72. n. 80. & concl. 3. n. 14.

Aetas in multis nocet, in multis vero prodest, & praesertim in delictis, in quibus illa a pena excusat, vel delictum minuit, concl. 72. n. 88. cum seqq. ubi adducuntur exempla de pueris, & minoribus mitius castigatis, & alijs liberatis, licet eorum delicta essent grauissima.

Et in quibus casibus dimitteretur iuxta text. in l. hereditatum ff. ad leg. falcid. vide d. concl. 72. n. 118.

Et illa praesumitur durare, usq. ad centum annos, ibidem.

Etati minori, & imprudenti in omnibus iudicijs poenalis succurrendum venit, concl. 72. n. 91.

Et illa minor 25. annis pluribus priuilegijs dotatur, ibidem.

Etatis quando nulla ratio est habenda in crimine Parricidij, vide ibi n. 95. & 106.

Et femilis in delictis aliquando excusat, ibi n. 96. Contrarium habet, ibi n. 97.

Item septuageneria a tutela, & cura excusat, ibi n. 100.

Et quando faciat, vt minor in delictis veniat restituendus, vel excusandus, vide in Verbo minor, & concl. 72. n. 103. cum pluribus seqq. Sed potest abbreviari, seu suppleri a Principe, superiorem non recognoscente, ibi n. 113.

Et illius defectus, an possit suppleri per statutum distingue, vt in concl. 72. n. 113. cum seqq.

Illis 20. annorum, iuxta statutum Urbis addo est ad omnes actus perfecta, vt etiam ad donandum sufficiat, ibi n. 116.

Etatis venia, quando fuit singulariter alicui concessa, debet publicari per proclama. vt omnibus innotescat, ibi n. 117.

AFFECTIO duplex, Altera quae cadit super beneficijs ex eorum reservatione, siue per manus Pontificis appositionem; altera vero, quae ex beneuolentia hominis provenit, & quae super rebus, atque personis cadit, concl. 73. n. 1.

Et illa erga personas, vel res dicitur animi, & corporis, ex tempore aliqua de causa mutatio, vt sunt iudicium, letitia, misericordia, cupiditas, beneuolentia, metus, molestia, & alia, quae nobis modo affectus, modo affectiones vocantur, ibidem.

Affectare est nimio affectu, & anxie querere, ibidem.

Affectio est raptus, & abstractio animae contra mores, ibidem.

Et super beneficijs inducitur per appositionem manuum Pontificis, ita vt nullus alius inferior de eo, amplius prouidere possit, concl. 73. n. 2. concl. 130. n. 1. & 2.

Affectuum altera respicit Ius Canonicum, altera vero Ius Civile, ibi n. 2.

Affectum, quando semel est beneficium semper durat affectu, donec de eo prouideatur, ibi n. 3.

Affectio peculiaris cadit super beneficio manuali data scientia Pontificis, quia tunc illud beneficium pro illa vice remanet affectum in tantum,

quod Ordinarius de eo prouidere non potest, sed postea quando vacat ad eius naturam manualium reddit, concl. 73. n. 4. & ibi ratio assignatur, & concl. 130. n. 10.

Affectio, vel reservatio generalis non comprehendit beneficia manualia, & si quandoque comprehendat, veluti, quia fuissent a Papa commendata, illa non remanent ita affecta, quin adueniente vacatione possit Abbas, siue Ordinarius de eis prouidere, concl. 73. n. 5. & ibi ratio assignatur.

Et illa cessat, quando cessat commenda, ibid. Affecta beneficia duplici reservatione non comprehenduntur sub indulto concessio, ibi n. 6.

Et quid si concurrant clausulae generales, & praegnant, vide ibidem.

Item distingue inter ipsas reservationes, pro vbi n. 7.

Et affectio inducitur per appositionem manuum, Pontificis cessat ex perfectione gratiae, concl. 73. n. 8. & concl. 130. n. 20.

Et quando gratia dicatur perfecta, ita vt affectio cesset, vide ibi n. 9. remissiuè.

Et illa non inducitur ex gratia, quando ob non adimplementum conditionis suum effectum, fortiori non potuit, & ideo, si Ordinarius illud contulerit, illius collatio valebit, concl. 73. n. 10. & ibi ratio assignatur.

Item non inducitur super beneficio, nisi postquam Papa apposuit decretum, & suam voluntatem Ordinario intimauit, ibi n. 11.

Et in quibus alijs casibus inducatur, & in quibus non, vide ibi dicta concl. 73. sub n. 10.

Semper difficilis remouetur, quam reservatio, & ideo, quando reservatio cessat, tamen affectio remanet, concl. 73. n. 12. Plura vide in Verbo Beneficium, & in Verbo Appositio manus Pontificis.

Affectio erga personas oritur ex beneuolentia, & propterea ea non cadit erga incognitos, concl. 72. n. 23.

Et minor cadit in nascituris, quam in iam natis, concl. 73. n. 23.

Non cadit in fideicommissum vniuersale, sed bene cadit super rebus, ibi n. 25. & 26.

Et quando possit considerari in re alienata, item quando haeres alienatus possit eam vindicare, vide ibi n. 26. cum seqq.

Et quando cadat in summa, & quantitate, vide ibidem remissiuè.

Itē super quibus rebus cadat, vide eod. cl. 69. n. 82.

Et illa in beneficijs contrahitur ex familiaritate Cardinalis, & multo plus ex ea Papa, licet ea Papa faciat cessare illam Cardinalis, cum lumē manus minus offuscat, ibi n. 13.

Extende nedom procedere in illis obuentis ante familiaritatem Cardinalis; verum etiam in alijs obiectis durante familiaritate alterius iam praefatus Cardinalis, ibi n. 12.

Illis vero beneuolentia in aliquem ex prima denominatione desumitur, & praesertim, quando effectus de nomine proprio, & propterea in dubio dispositio semper interpretatur ad

Index Conclusionum,

fau erem primi institui contra secundo loco nominatam, concl. 73. n. 32.
 Contrarium habetur, ibi n. 33.
 Sed affectionis paritas æqualem tractatum, & dilectionem inducit, etiam si nomen proprium, & appellatum concurrerent, ibidem.
 Et illius paritas omnem dolum excludit, ibi n. 35.
 Et illa ætate in hæredes offensam doli dicit, si ipsi ex eo nati essent, facit eos esse filios patres, & ut tales ad hæreditatem admittuntur, ibi n. 36.
 Et maior præsumitur erga descendentes suos, quàm erga transuersales, licet id fallat in Auo erga Nepotem, per eam Regulam, quòd scilicet amor descendit, & non ascendit, concl. 73. n. 37. & 38. & ibi ratio assignatur.
 Affectio nedum considerari debet secundum naturam, verum etiam secundum leges, concl. 73. num. 38.
 Affectus animæ, vide Animæ affectus.
 AFFECTVS est irrationabilis, ac redundans animæ commotio in animi naturam irruptis, siue est aucta à recta ratione aduersus animi naturam commotio, concl. 74. n. 1.
 Et in delictis non punitur, nisi sequatur effectus, concl. 74. nu. 2. & vide etiam in concl. 50. n. 77.
 Amplia primo procedere etiam in crimine veneni, concl. 74. n. 30.
 Contrarium tenent alij, ibidem, n. 5. & 13.
 Amplia secundo etiam in crimine sodomizæ, ad quo non punitur solus conatus, si postea membrum etiam non imposuerit, concl. 74. n. 6.
 Amplia tertio in materia iniuriarum, & propterea si quis dat pecuniā alicui, vt alteri dicat, vel faciat iniuriam, si iniuria non fuerit facta, vel dicta, tunc actione iniuriarum contra mandantem agi non poterit, ibi n. 7.
 Amplia quarto, quòd conatus pro consummato crimine non habeatur, etiam in atrocibus, quando pœna esset statutaria, & propterea, quando per legem puniatur affectus, vt si fuisset consummatus, tunc potest arbitrio suo pœnam minuire, ibi n. 8.
 Amplia quinto affectum non puniri, si quis secum nubilis puellæ ascenderit, & pedes tetigerit, sed vitra progressus non fuerit, ibi n. 9.
 Amplia sexto, quòd si quis pauerit scalas de nocte ad domum alicuius puellæ, vt eam violaret, tunc si ad effectum non deuenit, pœna mortis puniri non debet, sed alia minori, ibi n. 10.
 Amplia septimo, quòd affectus etiam in grauibz non puniatur, nisi secuto effectus, si ita de consuetudine loci structur, cui standum est, ibi n. 11.
 Limita tamen eam ampliationem oño modis, non procedere, vt ibi n. 12.
 Contrarium, vt ibi n. 21. & ibid. ratio assignatur.
 Sed tenendo hanc secundam opinionem extende, vt ibi n. 22.
 Tenendo autem primam extende, vt ibi n. 23.
 Affectus, quando cadat in summa, & quantitate, vide ibi n. 25. & 26.
 AFFECTVS est nomen generale, & indefinitum, qui affectus potius simplex locatio appel-

latur, quàm Emphiteutica, concl. 75. n. 1.
 Et illius iustitia non probatur plenè per Instrumenta locationum, ibi n. 2.
 Amplia id multò magis procedere, quando dicta Instrumenta locationum tempus illius locationis de qua ageretur, non percuterent, ibi n. 3.
 Affectus, & pretia, nedum, ex tempore, sed etiam ex loco variari solent, & ob id valor vnus non potest necessariò inferri ad valorem alterius affectus, ibi nu. 4.
 Et illorum solutiones concurrentes, cum locatione possessionem probant, ibi n. 5.
 Extende id procedere non solum inter conductorem, & locatorem, etiam non probata, effectuione locationis; Verum etiam contra tertium, ibi nu. 6. & 7.
 Fallit in præiudicium illius, de cuius vera possessione constaret, quia aliud posset fraus committi supponendo locationem cum fitione solutionis inter duos extraneos, ibi nu. 8.
 Affiduarius, seu conductor deponens de receptione fructuum possessionem probat, ibi n. 9.
 Affectus, si ab aliquo integrè perfoluatur ipse, præsumitur in integra bonorum possessione extare, nonel. 75. n. 10.
 Et exigi possunt à Procuratore constituto ad locandum, & vendendum, absque alio speciali mandato, ibi nu. 11.
 Contrarium, ibi nu. 12.
 Concorda, vt ibi nu. 13.
 Et illius remissio aliquando, ob sterilitatem, vel alium casum fieri debet, vt quando conductor, tot fructus non recollegit, qui deductis expensis ad medietatem pensionis conueniunt non ascendunt, ibi n. 14.
 Item illius solutio non potest retardari donec interesse liquidetur, dum de mercedis remissione disputatur, ibidem.
 Et quando est facienda æstimatio affectus alienius domus, tunc ex illius pensione deduci debent impense, quæ fieri solent, & sunt necessariz pro illius reparatione, ibi n. 15.
 Affida, quando vni in aliqua loco ab vno Principe cõcedi possit, vide in concl. 153. n. 37. & seq.
 Affines veniunt appellatione coniunctionum, concl. 86. nu. 48. & concl. 149. nu. 16.
 Affines in contradibus mulierum, vel minorum, in defectum consanguineorum interuenire possunt, concl. 149. nu. 19.
 Affinis, quando interuenit in contractu mulieris, & minoris, vt contractus sustineatur, probandum est eum viuere, qui causa affinitatis esset, concl. 149. n. 17. & ibi ratio assignatur.
 Contrarium ibi n. 18.
 Affinis, quando pro bono publico possit puniri, à Principe in bonis, ob delictum affinis alterius delinquentis, vide in Verbo Princeps.
 AFFINITAS est quædam personarum proximitas ex coitu proueniens omni caris paritela, siue coitus sit licitus, siue illicitus, concl. 76. n. 1.
 Illa ex fornicatione contracta non dirimit matrimonium contractum, nisi sit in primo, vel secundo gradu, ibidem.

Et Materiarum.

Sed contrahitur inter virum, & consanguineos vxoris, & inter vxorem, & consanguineos viri, concl. 76. n. 2.

Et est vinculum causatum ex carnis copula consanguineorum, ibidem.

Vnde affines sunt viri, & vxoris Cognati dicti ab eo, quod duæ Cognationes, quæ diuersæ inter se sunt, per nuptias copulantur, & altera ad alterius Cognationis finem accedit, ibidem.

Et affinitas fit per coniunctionem ordinatam à Deo, consanguinitas verò fit per carnis propagationem, ibidem.

Affines non dicuntur vir, & vxor, sed affinitatis principium, ibidem.

Sed non contrahitur per coitum sodomiticum, ibi nu. 3.

Item non contrahitur, si quis cognouit puellam, & claustrum poloris intrauit, sed semen non emisit, ibi nu. 4.

Extende idem procedere, si vir emisit seme, sed non mulier, ibi nu. 5.

Sed, ut contrahatur opus est, ut vir, & mulier simul semen emittant, ibidem.

Contrarium tenent alij, ibi nu. 6.

Dissoluitur per mortem vnus ex coniugibus, concl. 76. nu. 7. & concl. 149. sub n. 17.

Extende, quod etiam si remanserint alij, nihilominus morte affinitas dissoluta cõfetur, quoad omnes effectus, excepto tamen impedimento matrimonij, ibi nu. 8.

Contrarium, vt ibi nu. 9.

Et soluta cessat quoque privilegium veniæ petendæ intuitu affinitatis introduciatur, ibi nu. 8.

Et respectus illius operatur, vt actus censeatur factus contemplatione affinis, ibi n. 9.

Illa potest probari per instrumentum, in quo quis dicit alicui dorem, amquam affini, ibi n. 9.

Et illius qualitas ad eò attingit, vt propterea, quis ratione illius possit, siquæ ad quartum gradum intrari suspensus, ibi n. 10.

Immo talis suspensio non cessaret, si affinitas per mortem alicuius dissolueretur, & præsertim, quando effectus illius suspensionis iam fuisset cõsummatum ibid. & concl. 128. n. 645. & 646.

Et vt repellat aliquem, vt i suspensum à testimonio, seu admitrat eum ad agendum sine mandato, debet esse de linea ascendenti, vel descendenti, nec sufficeret eum esse per lineam transversalem, ibi n. 11. & 19.

Affines in gradu remoto ad testificandum admittuntur, & præsertim, quando essent testes, concl. 76. sub n. 11.

Affinis potest admitti, ad testificandum in causa matrimonij, vel quando tractatur de probanda consanguinitate, ibi n. 12.

Contrarium vt ibi n. 13. & ibid. ratio assignatur. Concordat, vt ibi nu. 14. remissuè.

Affinitate dissoluta, affinis est idoneus testis, concl. 76. n. 11.

Sed ea regulariter probari debet per gradus distinctos, & specificatos, cum redditione sufficientis causæ, quia ea in sensum Corporis non cadit, concl. 76. nu. 15.

Et de quo tempore sit probanda in ijs, qui vti affines intervenire debent, ex forma statuti in contrahibus mulierum, & minorum, vide concl. 86. sub n. 63.

Et illius præsumptio oritur ex actibus iudicantibus copulâ carnalem ad proles susceptionem, quæ difficile recipit probationem in contrariu, nisi in foro conscientie, ibi n. 16.

Item illius scientia non præsumitur inter absentes, ibi nu. 17.

Sed illius scientia inter spondos, vel consanguineos quomodo probetur, vide in concl. 76. nu. 17. remissuè.

Et illa spiritalis est maior, quàm carnalis, concl. 89. nu. 55.

Et quando non ignoratur, tunc affines præsumunt scire iura sanguinis, & veritatem, ibi nu. 18.

Et illam si quis neget, tunc ea per errorem, & ignorantiam, non anrem animo fallendi negata præsumitur, ibi n. 19.

Affinitas non est addenda affinitati, concl. 42. n. 79. & 200.

Affixa parieti, vti pars domus, veniunt in veditioe illius, concl. 127. nu. 18.

Affrancatio an requirat easdẽ solemnitates, quas requirit alienatio rei Ecclesiæ, vide concl. 85. num. 98.

AGER habetur loco vnus fundi, qui iisdem regionibus circumscribitur, & eodem nomine occupatur, concl. 77. n. 1.

Vnde si torus à flumine corradatur, & postea iterum flumen ad antiquum alueum reuertatur relicto loco, vbi aderat ille locus corralis, tunc de equitate locus relictus debet esse illius, cuius erat prius ager, sed de rigore debet esse illorum, qui prædia vicina, & coherentia habent, concl. 77. n. 6.

Agri vicinorum viz publicæ capi possunt soluto tamen pretio honesto, si viz publica sit deperdita casu inundationis, vel necessitate publica, vt puta pro faciendis fossis publicis, ibi n. 7.

Ager sterilis ad tempus locatus, si ex diligentia, conductoris fertilis efficiatur, locatio fit perpetua, & conductor facit fructus melioramentorum suos, ibi n. 8.

Et sic non poterit in futurum vicinus amplius illud ingredi, & Domino inuito depascere, ibi num. 9.

AGER nemo potest sine interesse, & actione concl. 78. n. 1. & concl. 135. n. 4.

Agere volens in beneficiis in vim mandati, ab Auditore Camere concessi, non est audiendus, quia cum Auditor Camere nullam iurisdictionem in beneficiis habeat, nimirum si ex dicto mandato vilius doceri non possit, ibi n. 2.

Extende primò, quod nec etiam in vim prouocationis partium processus valeat coram Auditore Camere in beneficiis factus, quia vbi nulla est iurisdicção, prouocationi non est locus, ibi nu. 3.

Extende secundo id procedere, nec dum si effemas in petitorio, verum etiam in possessorio, ibi n. 4.

G 3 Agere

Index Conclusionum,

Agere volens sine interesse, & actione potest, etiam
ad iudice repellitur, etiam si id pars non apponeret
per regulam factum iudicis pro facto partis
habetur, concl. 78. nu. 7. & concl. 135. nu. 205.
Declarata tamen illud procedere, si ante senten-
tiam apponeretur, secus autem, si post senten-
tiam, quia tunc opponens de non interesse,
agentis, non potest iudicium reddere retro nul-
lum, ibi, nu. 8.
Agere, vel excipere nemo potest sine interesse,
& actione, concl. 78. nu. 1. & concl. 135. num.
204.
Contrarium m. vt ibi nu. 10.
Agens sine actione iniuriam inferre dicitur, concl.
78. nu. 10.
Nemo potest ex contractu corresponsivus, nisi
prius pro parte sua adimplevisse probetur,
concl. 78. nu. 11.
Extende primo id in tantum valere, vt propte-
rea agere volens teneatur docere, se adimple-
visse, etiam in minimo, ibi nu. 12.
Limita tribus modis, vt ibi n. 13. & seqq.
Et si non adimpleat omnia ex parte sua, non facit
adversarium incidere in aliquam pœnam,
concl. 78. n. 16. & ibi ratio assignatur.
Extende, quod nedum ipse tenetur implemen-
tum probare, sed etiam succedens in locum al-
terius ea omnia adimplere tenetur, quæ ipsius
auctor facere se obligavit, concl. 78. nu. 17.
Sed si non adimpleat, tunc amplius moram
purgare non potest, concl. 78. n. 18.
Limita tamen id procedere, quando in contra-
ctu adesse pactum resolutivum; secus autem,
quando non adesse, quia tunc ob defectum im-
plementi non rescinditur contractus, sed bene
ad illius perfectionem agitur, ibi n. 19.
Et agens vigore fideicommissi debet probare,
quod fideicommissum de eo loquatur, concl.
78. n. 20.
Sed quod isto casu sufficiat probare possessionem
tempore mortis hæredis gravati, Vide ibi
nu. 21. & 29.
Contrarium, quod scilicet agenti ex fideicom-
misso incumbat onus probandi, bona fuisse,
non solum in hæreditate fideicommissentis, sed
etiam in eius dominio, vide ibi nu. 22.
Agens ad bona, vt ad ipsum spectantia, debet pro-
bare quæ, & quanta sint illa bona; aliis si de
eorum identitate, seu quantitate non consta-
ret, tunc ille agere impediretur, concl. 78. nu.
23.
Item agere volens ex constitutione, vel Statuto
debet probare omnes qualitates à constitutio-
ne, siue à statuto requisitas, quarum altera si
deficeret, constitutio, siue Statutum non intra-
ret, concl. 78. nu. 24.
Extende vt ibidem.
Agere volenti ex Statuto alienationem, absque
licentia in forense prohibente, sufficit alie-
nationem probare, nec tenetur vterius docere,
licentiam non intervenisse, concl. 78. n. 25. & n.
26. ratio assignatur
Agere volens rei vindicationem tenetur probare

dominium ad sui favorem, concl. 78. nu. 27.
Declarata tamen id esse verum, vt ibi nu. 28.
Licet alij alio modo distinguant, vt ibidem.
Itē huiusmodi actione agere volens, de Dominio
sui auctoris ostendere tenetur, & eò magis,
quando quis immediatè aget ex persona Au-
thoris, quia tunc tenetur illud probare, quod
eius auctor probare tenebatur, concl. 78. nu.
28.
Agens ex vna causa regulariter non obtinet, si
non ex illa, sed ex alia causa probet, concl. 78.
nn. 30.
Limita tamen duobus modis non procedere, vt
ibi nu. 31. & 32.
Agens declarare non potest, ex qua causa agere
voluerit, quando ex multiplicatione causarum
ambiguitas resuletur, concl. 78. nu. 33.
Agens cum aliquo, vt talis, cum pro tali approba-
re censetur, concl. 131. nu. 45.
Extende, vt ibi n. 46. cum seqq.
Et agere bene dicitur, quocumque iure quis a-
gat, dummodo ei res petita debeat, concl. 78.
Inb nu. 33.
Sed agere quis non potest ante diem, & sic an-
tequam orta sit actio; aliàs agendo male petit,
ibi nu. 34.
Secus autem, si agendo conditio purificetur,
quia tunc talis conditio purificata facit, vt cre-
ditor rectè egisse dicatur, ibidem.
Extende, & declara, vt ibi n. 19.
Agens ad caducitatem, ex eo, quia Emphiteuta
per biennium à solutione canonis testaverit, si
pendente lite dictum biennium perficiatur, ille
agens obtinebit, ibi nu. 34.
Agere quis potest accessorie, etiam pro futuro
tempore, quod tamen declarata procedere de
eo tempore, pro quo iam orta est actio, & obli-
gatio; aliàs secus, ibi n. 35.
Agere potest emptor de evicitione, antequam sibi
molestia inferatur, veluti, quando res vendita
esset in totum, vel pro parte aliena, concl. 78.
num. 26.
Agere volenti ad caducitatem, & rem esse Em-
phiteuticam prætendenti, incumbit onus pro-
bandi Dominium, & quod res sit Emphiteuti-
ca, ibi nu. 37.
Et huiusmodi probatio debet fieri per scripturas
vel saltem per continuatam solutionem trigina-
ta, vel 40. annorum, ibi n. 38.
Nec admittitur iuramentum in supplementum
ibi nu. 39.
Neque ad ipsum probationem sufficiant locatio-
nes, nec confessiones, aut solutiones, ibi n. 40.
Agere volens remedio l. si quis conductionis,
locati sufficit, si plene probet se fecisse locatio-
nem, ibi nu. 41.
Extende ibi sub nu. 42. & ibi ratio assignatur.
Amplius illud remedium l. si quis conductionis,
etiam habere locum, vt ibi n. 43.
Agere volens remedio l. si quis conductionis pos-
sunt obijci omnia ea, quæ possunt opponi a-
genti interdictio recuperandæ, ibidem.
Agere volens ad rem feudalem, tenetur eius Do-
minium

Et Materiarum.

minium, & identitatem cōducunt: probare, concl. 78. nu. 44.

Extende, vt ibidem dicto nu. 44.

Contrarium habetur ibid. u. 45.

Concorda, vt ibi n. 46. & ibi datur exemplum.

Sed tenendo primam opinionem, extende eam procedere, vt ibi sub n. 47.

Agens ex contractu suo nouum, ab alia persona factum, nequum censetur ipsum contractum approbare, sed etiam personam ipsam, quæ contractum egit, concl. 131. nu. 2.

Agere volens ad exhibendum, tenetur summarie docere de suo interesse, quia edictum ad exhibendum super æquitate est fundatum, deinde probare rei existentiam esse penes illum, à quo petitur, concl. 78. nu. 48.

Limita, vt ibi nu. 49.

Agens vigore scripturæ priuatæ, vel vigore Instrumenti, quomodo procedere debeat, vide conclus. 123. nu. 147. cum seqq.

Agens vigore instrumenti quarentigie, ad euitandam appellationem quid facere debeat, vide concl. 128. nu. 124.

Agere volens ex dispositione conditionali euentum illius conditionis probare tenetur, conclus. 78. nu. 53.

Agere volens ad spoliū debet prius actionem habere, & verumque extremum probare tenetur, concl. 78. n. 54.

Agere volenti spolio obstat exceptio proprietatis; quomodo sit talis, quæ iustificet possessionem rei conuenti, & ius agentis debilitet, conclus. 78. num. 55.

Agere volens remedio rescriptorio super decimis, tenetur probare titulum suæ possessionis coloratum, quod tamen declarari procedere, quando actio spoli intentatur contra eum, qui se fundat in iure communi, ibi n. 56.

Agere volens in deluiano, de fructibus satisfieri debet, ibi nu. 57.

Fallit duobus modis, vt ibi nu. 58. & 59.

Agere volens vti filius, tenetur probare se esse talem, & filiationem iustificare, ibi n. 60.

Extende pluribus modis, vt ibi nu. 61. & seqq.

Agere volens, vti hæres debet prius, se esse talem probare, & alius, personam legitimare, concl. 78. nu. 72. & ibi ratio assignatur.

Extende, & limita pluribus modis, vt ibi nu. 73. cum seqq.

Agere volens tutor pro pupillo, Procurator pro Domino, Praelatus pro Ecclesia, & sic de similibus debent probare, se tales quia quando qualitas est causa, vt quis audiatur, ea est probanda, etiam parte non opponente, concl. 78. num. 78.

Agere volens contra pupillum petere debet, vt ei tutor, siue curator aut defensor constituitur, concl. 86. num. 22.

Agere volens contra aliquem, vt heredem, dicitur eum pro tali approbare, ita vt alia personarum legitimatio non sit necessaria, concl. 78. n. 80.

Agere volens nomine hereditario, si contra eum non negatur, eum esse talem, tunc se esse talem

probare non cogitur, concl. 78. n. 81.

Contrarium ibi nu. 82.

Agere vti hæres volens in Iudicio possessorio non est necesse, quod se talem esse probet, sed sufficit dicere, ego sum hæres concl. 78. num. 83. & ibi ratio assignatur.

Contrarium habetur, ibi nu. 84.

Agere volens vti hæres, si se talem probauit, non tenetur docere, se proximiorum, sed sufficit probare, se esse vnum ex his, qui ab intestato vocantur, concl. 78. nu. 86.

Agere volens via Monitorij, non potest possidere, ea omittit, agere via executiua, concl. 78. nu. 87.

Fallit, vt in concl. 35. nu. 22. & concl. 148. sub nu. 110.

Agere volenti via executiua obstat remissoria data aduersario, quæ processum retardat, concl. 78. nu. 88.

Secus est, si via ordinaria agere cepisset, quia tunc in causa procedi posset, ibi nu. 89.

Agere non potest ex contractu ille, qui ob moram crediti ab omni illius contractus commoditate, concl. 78. nu. 90.

Agere volens non potest iurari ex ea conuentione, cui contrauenit, concl. 78. nu. 91.

Agere volens ad rescissionem concordie, debet prius ea resistere, quæ ex dicta concordia recepit, concl. 78. nu. 92.

Contrarium, ibi nu. 93.

Concorda, vt ibi nu. 94.

Et tenendo primam opinionem, extende eam, in tantum valere, quod si pars non resistat in transactione accepta, non erit audienda, ibi nu. 95.

Agere volens, ad rescissionem contractus ex remedio 1. C. de rescind. vend. tenetur, ultra restitutionem pretij, subministrare quoque sumptus litis reis conuentis, super illius contractus rescissione, concl. 78. nu. 96.

Extende duobus modis, vt ibi nu. 97. & 98.

Agere volens ad rescissionem contractus, quas condiciones, & circumstantias probare tenetur, Vide in concl. 78. nu. 99.

Agere volens contra dissimulantem remedio 1. dissimari C. de ingen. & manumiss. debet docere de suo interesse, & sic de possessione, & iure suo, concl. 78. nu. 100.

Agere quis potest executiue contra heredem, vigore obligationis Cameralis, concl. 78. num. 101.

Fallit tamen ad effectum pericuri, ibidem.

Agere quis non potest executiue contra tertium, etiam si vigore obligationis Cameralis agatur, concl. 78. nu. 102.

Agere volens pensionarius pro solutione suæ pensionis, si tres Sententiæ super nullitate pensionis præcederent, ex quibus de illius non iure constaret in petitorio, tunc potius debet possessione priuari, quam in ea manuteneri, concl. 78. nu. 103. & ibi assignatur ratio.

Agere volenti Iudicio Retinendæ obstat exceptio rei iudicatæ in petitorio, ibi nu. 103.

Agere

Index Conclusionum,

Agere volenti ex causa lucrativa minus succurritur, quàm agenti ex causa onerosa, concl. 78. n. 104. & ibi ratio assignatur.

Agere, quando quis potest via ordinaria, non est locus remedio extraordinario, ibi n. 105.

Agere volens ex incendio debet probare culpam caræ, & determinatè personæ; aliis succumbit, ibi n. 106.

Agere quis in dubio semper præsumitur, vti hæret, & non vti fideicommissarius, conclus. 51. num. 34.

Agere non valenti præscriptio non currit, concl. 42. n. 14.

Agere, & pati hæc duo simul concurrere non possunt, concl. 36. n. 2.

AGGERES in Ripa fluminis facere cuilibet est permixtum, ob agrorum suorum defensionem, prout etiam balistæ, archas, & alia munimenta, concl. 79. n. 1.

Et illos quis facere potest in suo, iuxta flumen; dummodo navigatio, vel cursus aquæ non impediatur, ibi n. 2.

Aggeres, sive munimenta quis facere potest aduersus aquam publici fluminis pro sui prædij defensione; dummodo id in alterius iniuriam, & inconsulto Principi non fiat, ibi n. 3.

Extende procedere, quòd etiam in litore cuilibet ex facere licet; dummodo navigatio, vel cursus aquæ, etiam in torrente non impediatur ibi n. 4.

Aggeres facere nō licet pro tuendo prædio, quòd cursus fluminis immutaretur, quia utilitas, priuata est postponenda publicæ, conclus. 25. num. 5.

AGGRESSOR ille præsumitur, qui expectat in aliquo loco, & postea cum alio pugnat, conclus. 80. n. 1.

Et talis ille præsumitur, qui tempore rixæ melius erat armatus, ibi n. 2.

Item talis ille præsumitur, qui est robustior, & in exercitio armorum magis versatus, concl. 80. num. 3.

Sed quis talis censetur, quando nullus rixæ tum sit mortuus? siue quando alter eorum sit mortuus, distingue, vt in concl. 80. n. 4.

Aggressor enim telo non tenetur de homicidio, nisi illud fuerit consummatum, ibi n. 5.

Et talis quis esse prætenditur, quando stat, & non se retrahit à rixâ; at secus si se retraheret, quia tunc malum animum habere non præsumeretur ibi n. 6.

Et illius iuramento non est standum super eo, quòd scilicet animum occidendi non habuerit, ibi n. 6.

Contrarium sub nu. 7.

Licet animus occidendi ex gladij, & loci vulneris qualitate præsumatur. Ultra quòd in dubio semper contra aggressorem est indicandum, ibidem.

Et quòd aggressor debeat probare, quòd non animo occidendi fuerit aggressus, vide ibi num. 7.

Contrarium licet ibidem sub nu. 7. vbi habetur

solum iuramentum sufficere, sed prima opinio magis placet. Quæstio, ibidem.

Et qua pœna sit puniendus distingue, vt in conclus. nu. 8.

Est puniendus si aliquem multorum hominum occiderit retrò, quos se inuasus posuit, vt præseruaretur, ibi n. 9.

Declarat id procedere, quoad aggressum, vt ibidem.

Aggressus si timens aggressorem ponat se retrò alios homines, quorum aliquis fuerit percussus non est puniendus, nisi dolosè, & data opera id fecerit, vt aliquis eorum occideretur, conclus. 80. nu. 9.

Et in discrimine vitæ positus potest licitè suum aggressorem interficere, ibi n. 10.

Sed si aggressorem aufugientem interficiat pœna extraordinaria, & non ordinaria est puniendus, ibi n. 11.

Et ille aggressus, qui prius fuerit percussus, licet leniter, si aduersarium reperculserit modum excedendo, à pœna excusatur, quia id ad sui defensionem fecisse dicitur, ibi n. 12.

Aggrediens armis, an possit impunè ab aggressore percuti, & occidi, vide in concl. 80. num. 12. remissus.

AGNATIO est nomen Iuris, & per virilem sexum contrahitur; Vnde Agnati sunt, qui per sexus virilis personarum cognitione iuncti sunt, quasi à Patre Cognati, veluti frater eodem Patre natus, Frater Filius, Neposque ex eo, conclus. 81. nu. 1.

Agnatorum nomen generalius est, quàm illud consanguineorum, quia consanguinei sunt inter se sanguine coniecti, Agnati verò sunt per sexus viriles coniuncti, etiam si non sint consanguinei, ibi n. 2.

Et Agnati omnes dicuntur, & possunt esse Cognati, sed non è contra, ibi n. 3.

Agnatorum appellatio veniunt proximi consanguinei ex latere Patris, vsque ad decimum gradum, secundum Ius Civile, conclus. 81. num. 3.

Agnationis parentela, quando probari debet, incipiendum est à stirpe, id est à primo parente, per gradus distinctos, ibi n. 4.

Agnatio, Generatio, Posteritas, & de genere, ac de cippo hæc verba important, tam masculos, quàm feminas, ibi n. 5.

Et Agnatorum aliqui conseruant, & sunt habiles conseruare ius agnationis per se, & per eorum propagationem, & isti sunt Masculi; Alij verò sunt agnati, sed sunt inhabiles conseruare ius agnationis, & tales sunt femine, conclus. 81. num. 5.

Agnata dicuntur stemine nuptæ extra familiam, & tantò magis viduæ, ibi n. 6.

Sed agnati non dicuntur Filij seminarum, conclus. 81. n. 6.

Agnationis ius amittit semina eo ipso, quòd est nupta, ibi n. 6.

Et licet semine non sint agnata, possunt tamen fideicommissum in aliena agnatione constituere,

Et Materiarum.

re, ut illius bona in ea conferuntur, concl. 81. num. 6.

Et quia lo agnatorum appellatione veniant feminæ, distingue, ut in concl. 81. n. 7. & 8. cum seqq.

Agnationis, & familiæ dignitas conservatur per feminas, donec vivunt, ibi n. 9.

Femine autem, uti agnatæ ad successionem admittuntur vel ab ea excludantur, distingue prout in conclus. 81. n. 12.

Agnationis ratio non censetur habita à testatore nisi id expresserit, vel nisi virgerit coniectura in contrarium, ibi n. 12.

Contrarium, ibi n. 13.

Et ratio illius conservationis dicitur exclusæ, quando testator vocavit feminas, conclus. 81. num. 14.

Extende id multo magis procedere, ut ibi n. 15. & 37.

Illius favor non consideratur, quoties successio limitetur ad certum gradum, ibi n. 16.

Item illius conservatio non censetur contemplata, ex eo solo, quod substitutus sit agnatus, ibi n. 17.

Item, quando nulla fuit facta mentio masculinitatis, ibi n. 18.

Sed Animes illius conservationis arguitur ex prædilectione masculinorum à testatore ostensa ibidem.

Item contemplata non censetur, ex unico tantum substitutionis gradu, sed ex pluribus, conclus. 81. num. 18.

Item considerata non censetur, quando testator hæredes extraneos instituit, & tunc per huiusmodi institutionem, feminæ non veniunt exclusæ ab illa hereditate agnati, ibi n. 20.

Et multo minus considerata præsumitur, quando testator vocavit spurios, & bastardos, ibi n. 21.

Agnati non dicuntur spurii, & bastardi, conclus. 81. num. 21. & 84.

Agnatio, domus, familia, & parentela cum sint Verba iuris, seu Civilia, quæ modo distinguuntur à Verbis, Coniunctis, consanguineis, & Parentes, quæ sunt Verba Naturæ, seu significatum naturale habentia, vide in conclus. 81. num. 24. & n. 84.

Agnatio non conservatur in filiis illegitimorum, etiam si ex legitimo matrimonio fuissent procreati, conclus. 81. n. 25. & ibi ratio assignatur.

Sed agnati dicuntur filii legitimi, conclus. 81. num. 26. & 83.

Et quando isti veniant in fideicommissis proximioribus relicto, vide ibi n. 27.

Sed illius conservationis ratio non potest considerari, ubi agitur de successione matris, conclus. 81. n. 28.

Agnationis conservandæ ratio excluditur à facultate alienandi instituti, seu substituti à testatore concessi, ibi n. 29.

Agnationis conservandæ coniectura non sumitur ex qualitate substituti, qui sit de agnatione, ibi n. 30.

Et quando agnationis conservandæ ratio non, fuit habita in institutione, tunc præsumitur, quod neque fuerit habita in substitutione, ibi n. 31. & conclus. 149. n. 20.

Vbi agnationis conservandæ ratio non fuit habita nulla consideratio est faciendi de exclusione feminarum, conclus. 81. num. 32. & conclus. 149. sub num. 20.

Fallit tamen, ut ibi n. 33.

Sed illius ratio præsumitur habita ex multiplicata expressione masculinitatis, ibi n. 34.

Contrarium habetur ibi n. 35.

Sed tenendo primam opinionem extendit, ut ibi n. 36.

Agnationis conservandæ favore solent plerumque testatores alienationes prohibere, conclus. 84. num. 2.

Et illius conservationi prospexisse censetur testator, quando postulo descendentes in conditione, cum qualitate masculinitatis, conclus. 81. num. 38.

Et quando ratioque illius conservationis fuerit prohibita alienatio illius, tunc ea extenditur, quoque ad Nepotes, ibi n. 39.

Contrarium, ibi n. 40. cum seqq.

Illius favore non sunt multiplicandæ substitutiones, ibidem in fine, & n. 43.

Et ea considerata censetur, si id expressè in testamento legatur, ibi n. 43.

Item considerata censetur, quando testator deuenit ad plures gradus substitutionum, conclus. 81. n. 44.

Veluti quoque considerata censetur, quando testator substituit posteros descendentes ex filijs masculinis, ibi n. 45.

Illius conservationis, quando ratio est habita à testatore, id plurimum agnatos iuvat, ad faciendum eos ad hereditatem admitti, conclus. 81. num. 46.

Sed dicta ratio conservandæ agnationis semper redditur potentior, quando statutum ei suffragatur, ibi n. 47.

Et ut ea conservetur præsumitur testatorem scilicet voluisse conformare cum statuto feminas excludente, ob masculinos, ibi n. 48.

Agnationes familiarum conservari Reipublice iuncteres, conclus. 144. sub n. 23.

Et statutum habens considerationem ad illam, dicitur favorabile, & non odiosum, conclus. 81. num. 49.

Sed si illius qualitas non verificetur, statuti dispositio non habet locum, ibidem.

Et ad hoc, virillius ratio celsatur habita semper benigna interpretatio fieri debet, ibi n. 50.

Illius favor adeo dicitur causa favorabilis, ut propterea dicatur potens ad tollendam legitimitatem in totum, ibi n. 51.

Sed ubi illius ratio militat in procedit, tam in successione hereditatis alicuius feminæ, quam etiam in successione alicuius masculini, conclus. 81. num. 52.

Et illa agnationis conservandæ ratio, nedum ex prælia, sed etiam tacita est sufficiens ad indu-

Index Conclusionum,

- inducendum fideicommissum, si tamen ea tacita eliciatur ex testamento, & cum ea vrgentes, & non leues coniectione concurrant, concl. 81. num. 53. cum seqq.
- Agnationis, aut calatze, si fiat mentio generalis, ea restringitur ad lineam descendendum, non autem ad eam transversalem, ibi n. 56.
- Declara tamen, & restringe, vt ibi num. 57. 58. & 59.
- Agnati, quando descendentes, & transversales vocantur, semper id intelligendum erit salua gradus prerogativa, ibi n. 60.
- Extende duobus modis, vt ibi n. 61. & 62.
- Et agnati proximitas respectu testatoris non potest dari, nisi ipso vivente, ibi n. 63.
- Agnati, quamvis succedere debeant salua gradus prerogativa, nihilominus proximior potest viam aperire remotiori, vt puta, quando ratificauit alienationem factam in remotiorem, ibi num. 64.
- Et eorum agnatio est probanda in specie per gradus distinctos, quando sit vocatio proximioris, sed quando agnatio est vocata in genere, tunc sufficit illam in genere probare, concl. 81. num. 65.
- Item ea semper est probanda, etiam si de ea ex aduerso non opponatur, ibidem.
- Agnatum aliquem esse, si constet eius Procuratorem, tamen illa confessio non preiudicat principali, ibidem.
- Sed agnatio presumitur, quando concurrat cognominis, & annorum identitatis, & tunc onus probandi contrarium spectat ad aduersarium, ibi nu. 66.
- Agnationis nomen magis conseruatur, quando omnis bona testatoris penes vnum tantum vocatum existunt, quam si ea in plures personas diuidantur, ibi nu. 67.
- Et si in ea debent conseruari bona quam diu durent, tunc ea non sunt in aliqua parte distrahenda, ibi n. 68.
- Item dicta ratio conseruande agnationis est habenda in restitutione dotis, in qua masculi semper sunt feminis preferendi, ibi n. 70.
- Et illius ratio, quando fuit per testatorem habita, tunc debet intelligi in casu, in quo expressè fiat substitutioni locus, ibi nu. 71.
- Et ea est solam attendenda in casibus, & personis expressis, ibi nu. 72.
- Item illa ratio restringitur vsque ad gradum, per statutorum dispositum, & in casu solam a testatore contemplato, & non vterius, concl. 81. num. 73.
- Agnati a statuto vocati, si non petant pupillo tutorem, tunc illi vt in idigni ab eius successione excluduntur, ibidem.
- Et eorum fides a statuto, & a lege censetur magis, contemplata in administratione tutelae, quam aliorum, quia ob spem successionis diligenter pluraquam alii administrant, ibi nu. 74.
- Agnatio noua, & ficta dicitur, quando testator vocet extraneum, cum onere assumendi cognomen familie testatoris, ibi n. 75.
- Et quando ea est contemplata, id procedit solum aduè, respectu substitutorum, conclus. 81. sub num. 78.
- Et vt conseruetur, etiam consanguineus tantum succedit, cum vtrinq; coniuncto, quod alio casu non fieret, ibi n. 79.
- Et causa istius agnationis conseruande, si non sit expressa, tunc verba (in infinitum) perpetuitatem non inducunt, sed secundum subiectam materiam restringuntur, ibi n. 80.
- Agnati propriè illi dicuntur, qui per lineam masculinam descendunt, & sic filius dicitur agnatus Patri, ibi n. 81.
- Et illorum appellatione in fideicommissis, etiam filij comprehenduntur, ibidem.
- Sed tales non dicuntur filij, & descendentes per lineam masculinam ante natiuitatem, quia non entis nullæ sunt qualitates, ibi n. 82.
- Agnatus non dicuntur Mater, & Aui filio, & nepti, ibi nu. 81. & 87.
- Agnationem Patris, & Aui, non autem matris, & Aui sequuntur filij, qui nascuntur, conclus. 81. num. 81.
- Sed bene agnata, & de familia dicitur soror, ex masculis nata, etiam si sit nupta, ibi n. 85.
- Extende, vt ibi nu. 86.
- Agnati habent priuilegium in prelacione Emphyteutis finita generatione, veluti etiam in locatione, quamuis ad modicum tempus, quando tamen consuetudo vigeret, vt agnati in tali locatione preferantur, veluti regulariter fit in illa ad longum tempus; aliàs secus, ibi nu. 88.
- Sed an sit ei facienda relocatio pro eodem Canone, quem soluebat primus investitus, aue pro eo, quod reperitur ab extraneo, vide conclus. 85. nu. 284. & 338. cum seqq.
- Item illis competit prelacio in investitura de nouo obtinenda, etiam si non sint hæredes ultimi descendentes, sed sufficit, quod sint primi investiti, ad hoc, vt succedant in feudo antiquo pro se suisque hæredibus, & successoribus obtento, ibi nu. 89.
- Agnatus ex pacto, & prouidentia vocatus in feudo succedit in illo, si quis illud propter delictum amittat exclusio Fisco, & diliquente, concl. 81. num. 90. & 91.
- Et succedens in feudo ex pacto, & prouidentia Inventarium conscribere non tenetur, sicut filius, concl. 87. sub nu. 40.
- Potest reuocare feudum nulliter alienatum, conclus. 81. n. 92. & concl. 87. n. 61.
- Sed quando feudum dicatur nulliter alienatum, vide ibidem.
- Fallit, vt concl. 87. n. 74. & 75.
- Agnatis est facienda oblatio feudi, vt possit alienari, concl. 81. n. 92. & concl. 87. n. 49.
- Fallit duobus modis, vt ibi nu. 93. & 94. & conclus. 87. nu. 75.
- Agnatio vna non potest per alteram diuersam conseruari, concl. 42. n. 94.
- AGRICULTORES, & Emptores rei sterilis nullo modo suum laborem consumptum, in reducenda illa re ad fertilitatem perdere debent.

Et Materiarum.

bent, concl. 83. num. 330. & 331.

Et illi licet sint foreſes non debent tamen prohiberi partem fructuum ad eoſpectantem à Ciuitate extrahere, & ad proprias domos alportare, concl. 111. nu. 26.

Reſtinge tamen, vt ibi n. 27.

Ad Agricultores recur ſolet ſuper factio alluionis & Agriculture, concl. 94. ſub nu. 30.

AGRICULTURA dicitur ab Agricola, qui eſt agrorum cultor, & ea in ſe multas conſolationes, & delectationes habet, & præcipue nobilitatem conſeruat, concl. 82. n. 1. & ibi aſſertur exemplum Cincinnati, & nu. 6.

Et illius laudes, & utilitates quæ ſint, vide in concl. 82. nu. 2.

Illa in iure eſt valde præſilegiata; nam boues, & alia deſtinata pro Agricultura agrorum non poſſunt in executione capi, & capta debent reſtitui, ibi nu. 3.

Extende, vt ibi n. 4.

Declara, vt ibi nu. 5.

Agri fertiles multo plus offerunt, quàm acceperunt, concl. 42. n. 357.

AGRIMENSORES inrare debent in præſentia partium, vel partibus vocatis de ſocietate ſeruanda, concl. 38. au. 55.

Aleator per quot actus poſſit dici talis, vide concl. 48. nu. 60.

ALEXANDRINA Conſtitutio fuit adinuenta ad reprimendam litigantium audaciam, inter quos, ſue etiam litis Procuratores, ſi aliqua verberatio contingat, tunc id ex cauſa litis fieri præſumitur, concl. 83. nu. 1.

Et id eò magis procederet, quando vulnus cauſa litis illatum fuiſſe probaretur, ibidem.

Secus autem, ſi alia cauſa vulnere, ſue homicidij appareret, quia tunc cauſa litis non præſumeretur, & qui diceret rixam, ſeu delictum ex cauſa litis proceſſiſſe, illud probare teneretur, ibi num. 2.

Contrarium, vt ibi nu. 3. & 4.

Et illa conſtitutio nedum ſibi vendicat locum in eo, qui verberauit Procuratorem litis vertentis in Curia, ſed etiam extra Curiam, quando illuc occaſione litis acceſſerat, concl. 83. nu. 5. & ibi ratio aſſignatur.

Et ſemper tamquàm ſauorabilis venit extendenda, ibi nu. 5.

Et illa habet locum, non ſolum in verberante, Procuratorem, ſed etiam teſtem, vel Iudicem; aliàs exiſtentes in Curia non eſſent tui, & ſic liberis ipliſus Curie impediretur, quod eſſet valde abſurdum, ibi n. 6.

Extende, vt ibi nu. 7.

Sed huic conſtitutioni non eſt locus per leuem offenſam, & niſi offenſa ſit dololoſa, concl. 83. num. 8.

Item illi non eſt locus, ſi iniuria verbis, vel factio illata non fuerit ſecuta ex cauſa litis, concl. 83. num. 9.

Et in dubio offenſio attribuitur cauſæ, cui magis adaptatur, & ſic ſemper ea ex noua cauſa erit præſumenda, ibi nu. 10.

Alexandrinæ conſtitutionis præua non eſt appli-canda parti, ſed Fiſco, quia non ſauorem par-tis offenſæ, ſed illum Republicæ reſpicit, ibi num. 11.

Fallit tamen, vt ibi nu. 12.

Iſta conſtitutio non ligat extra Romanam Curiam, niſi tamen ſis penderet in Curia, quia tunc offenſens extra illam, illius præua efficiendus veniret, ibi n. 13.

Contrarium, quod nempe ea extendatur ad totum ſtatum Eccleſiaſticum, vide ibi n. 14.

ALIENATIO eſt omnis actus per quem Do-minium tranſfertur, concl. 84. n. 1.

Et licet ſit permiſſa omnibus de iure communi tamen plerumq; illius prohibitio fieri ſolet à reſtatore, ob ſuorem conſeruandæ agnationis, ne homines temporum, ac aduſe fortunæ iniuria venditi, & recogantur, ibi n. 2.

Item illius prohibitio, licet reſpectu grauati dicatur odioſa, reſpectu tamen agnationis in genere dicitur ſauorabilis, veluti idem dicitur, de fideiſcommiſſis, ibidem.

Et talis prohibitio duplex reperitur in iure, altera expreſſa hominis, altera verò tacita legis, ibi nu. 3.

Licet tamen dicta prohibitio legis æquiparetur illi hominis, ibidem.

Expreſſa reſtatoris, ea dicitur, quando reſtator alienationem expreſſe prohibet, aut indefinite, ſue ad tempus. Tacita verò legis ea eſt, quæ oritur ex coniecturata mente reſtatoris, vt quando lex interpretatur, & prohibet, vt neq; tranſactio, tempore intra quod fuit prohibita, alienatio, ea poſt illud cenſetur permiſſa, ibi num. 4.

Eriſt; dux prohibitiones aded in iure valentes alienatio in vna illarum omnino prohibita cenſetur, etiam in caſibus aliàs à iure permiſſis, ibi nu. 5.

Sed illius prohibitio duplex, vt tollatur, opus eſt duplicem permiſſionem interuenire, concl. 84. num. 5.

Et illa prohibitio expreſſa hominis reddit actum à principio ipſo iure nullum, quod ſecus eſt in tacita, ibi nu. 6.

Item dicta prohibitio, aut ſolet fieri in perpetuum; aut ſolet limitari ratione temporis, ſeu ratione conſenſus aliquorum, concl. 84. nu. 6. vbi exemplificatur.

Sed alienare poteſt inſtitutus bona liberè, ſi moriantur illi, quorum conſenſus requirebatur, ibi num. 6.

Declara tamen id procedere, quando ſumus in ſimplici prohibitione expreſſa hominis; ſecus verò ſi concurreret etiam illa tacita legis, quia tunc vna ceſſante, altera remanet, concl. 84. num. 7.

Et alienatio prohibita vique ad certum tempus, poſt illud non cenſetur permiſſa, immò intra illud cenſetur etiam prohibita legitime alienatio, ibi ſub nu. 7. & vide concl. 142. num. 17. & 18.

Illius prohibitio tacita per fideiſcommiſſum in-duſta

Index Conclusionum,

ducta non tollitur per tacitam permissionem, resultantem ex prohibitionem de non alienando, intra certum tempus, ibi sub nu. 7.

Et prohibitio hominis si concurrat cum ea legis, tunc translatio Domini impeditur, nec eo casu potest fieri alienatio in casibus aliis à lure permisis, ibi nu. 8.

Fallit tamen, vt ibi dicto nu. 8.

Et quando alienatio restringitur ad illam, quæ contingit facto hominis, & non legis, vide ibi nu. 9. remissive.

Illius prohibitio expressa fideicommissum inducit, non tamen restrictum ad personas nominatas, ibi nu. 10.

Et illo casu secundum fideicommissum non regulatur à primo, ibidem.

Et illa restricta ad certas personas, an ad alias extendi debeat, vide ibi nu. 11. cum seqq.

Alienandi prohibitio, quando non fiat consecutiue, sed de per se principaliter, tunc importat fideicommissum à precedenti separatim, & sic iuxta illud tunc non regulatur, ibi nu. 14.

Et quando illius prohibitio veniat consecutiue ad fideicommissum in casu mortis, ad illud magis corroborandum, vide conclus. 84. num. 12. & 15.

Et talis prohibitio, etiam si esset vestita ab illa causa, nempe (vt bona conferuntur in familia) nihilominus fideicommissum illud stare dicitur ad maiorem firmitatem primi, ibi nu. 16.

Fallit tamen in simplici prohibitionem alienandi, quæ nec à persona, neque à causa esset vestita, quia tunc nullo modo fideicommissum inducit, conclus. 167. nu. 133.

Alienationis prohibitio, vt bona conferuntur in agnatione, licet famuletur substitutionibus precedentibus, & non faciat nouum fideicommissum oriri, ex ea tamen arguitur mentem testatoris esse, vt bona in agnatione conferuntur, & sic magis deliberatam illius voluntatem demonstrat, ibi nu. 17.

Et illius prohibitio licet non inducat fideicommissum in casu contrauentionis, non expectata morte grauati, si sine Filijs (cum conditio negativa vique ad tempus mortis verificari semper possit) non tamen obid tollitur, quo minus dicta prohibitio stet consecutiue ad maiorem firmitatem granaminis granato iniuncti, conclus. 84. nu. 18.

Declarata tamen, vt ibi nu. 19.

Alienatio, seu contrauentio per grauatum facta; licet in alias personas, quam in vocatas tenet vsque quo purificata sit conditio fideicommissi in casu mortis, sine Filijs, conclus. 84. nu. 20. & conclus. 87. n. 32.

Limita, vt ibi nu. 21.

Sed talis prohibitio, ex verbis quantumvis generalibus concepta fideicommissum non inducit in casu mortis, quando in alia parte testamenti fuit facta in dictum casum sustitutio, conclus. 82. n. 22. & ibi assignatur ratio.

Et prohibitio tacita non inducitur, vbi reperitur expressa, conclus. 84. n. 22.

Alienata possunt per eandemmet alienantem reuocari, quando alienatio non tenet, conclus. 84. num. 21.

Alienatio potest prohiberi à testatore, vt hæres illi contraueniendo statim cadat à lure suo, ibi nu. 23. & ibi ratio assignatur.

Sed quando huic prohibitioni est adiecta pœna, illi nunquam erit locus, nisi sequuta vera, & realiter rei traditione, conclus. 84. num. 24. & ibi ratio assignatur.

Et alienatio antequam sequatur traditio ita perfectionem non recipit, vt quis isto casu ab illo contractu recedere non possit, conclus. 84. num. 24.

Et si illius prohibitionem quis ignorat, & postea ignoranter alienet, tunc pœnam non incurrit; nec sufficit præsumpta scientia, quia requiritur certa, & specifica cum suis qualitatibus, & præsertim, quando ageretur de amissione iuris iam quaesiti, ibi nu. 26.

Sed alienans res hereditarias præsumitur habuisse notitiam fideicommissi, & prohibitionis ibi nu. 27.

Sed si ea sit facta ab aliquo Patre scienter contra prohibitionem testatoris, tunc statim à lure, restitutionis cadit, & illico sit restitutus filio in casu alienationis vocato, conclus. 84. num. 28. & 32.

Sed alienata bona petere volens, scientiam alienantis probare tenetur, ibi n. 29.

Et si illa cum traditione scienter sit facta, tunc licet alienans rem tradidisset cum protestatione, saluo consensu Domini; nihilominus in commissum cadit, ibi n. 30.

Alienatio ipsa nedum, sed etiam alienationis tractatus potest à testatore prohiberi, conclus. 84. num. 35.

Et tunc licet hæres tractatum non perficeret, sed statim ab eo penitentia ductus recederet; nihilominus à lure suo cecidisse diceretur; aliàs hæres semper penitentiam allegare posset, ibi num. 37.

Fallit tamen, vt ibi n. 38.

Sed nihil operatur, quando resoluitur; quia tunc perinde est ac si nunquam facta fuisset, conclus. 84. sub nu. 38.

Contrarium habetur, ibi num. 39. vbi ratio assignatur.

Sed licet quis nollit alienet, tamen ex eius improbitate consequi commodum non debet, ibi sub nu. 39.

Immo etiam si alienatio fiat causa recuperande pacis; nihilominus à pœna non excusat, conclus. 84. nu. 40.

Sed postquam est facta non potest hæres redimendo alteri præiudicare, conclus. 84. sub n. 40.

Alienationes in fraudem factæ, quando reuocari possint, vide ibi sub n. 40.

Alienatio, etsi fiat contra prohibitionem penalem, etiam si sustineatur; tamen pœna debetur, ibi nu. 41.

Et facta in fraudem, quando renocari possit, vide ibi sub n. 40.

Et Materiarum.

Et quādo ea est prohibita, ac etiā illius attēctio, tūc licet ex illa attēctatione ille in cuius fauorē est prohibita alienatio nō ledatur, nihilominus potest testator haredē suā hereditate priuare, si eius voluntati prēcise nō paruisset, ibi n. 44.

Contrarium, licet habeatur, ibi n. 46.

Concorda, vt ibidem.

Imō si eam prohibuit testator, & in euentum alienationis alium vocauit, tunc nedom censetur, cum prohibuisse alienationem validam, verum etiam illam de facto, ibi n. 47.

Erit multo magis procederet, quādo testator vltērius procedēdo de clarasset quācumq; alienationem siendam irritam, & nullam, ibi n. 48.

Et talis prohibitio impedit fieri translationem Domini in emptorem, ibi n. 50.

Contrarium, ibi n. 51.

Concorda, vt ibi n. 52. & 53.

Itē declarā prout ibi n. 54. cū seq. & vide c. 87. n. 34.

Et illa cōtra duplicē prohibitionem factā, vt i ipso iure nulla, nullū caducitatis effectū parit, ibi n. 55.

Immo illius prohibitio cōcepta per illas clausulas quocumq; modo, & quacumq; causā, continet etiam alienationem factā, per modum,

subueniendi nece sitatibus haredis, ibi n. 56.

Sed illius prohibitio facta in vltima voluntate, potentior est ea facta inter viuos, ibi n. 57.

Alienans rem alienari prohibitam, per contrāctū statim à iure suo cadit, nec per redemptionem rei excusatur, ibi n. 59.

Secus esset, quādo aliquo modo consensu prohibentis concurreret, ibidem.

Alienatio facta ignorantē de re, fideicommissio subiecta, sed cōditionali, & non expresse alienari prohibita, tenet, & ex ea fit translatio Domini, sed secuta cōditione, postea resoluitur, ibi n. 60.

Et ubi non est expresse prohibita, semper alienante viuente tenet, ibidem.

Sed facta contra expresse prohibitionem nullo modo transfert Dominium, quia est à principio nulla, ibi n. 61.

Nonquā est nulla ipso iure, nisi fideicommissario volente, & quādo est nulla potest alienā cōtra proprium factum venire. & rem alienatam reuocare, ibi n. 62. & ibi ratio assignatur.

Et prohibitio facta in testamēto impedit dominij translationē, sed ea facta in cōtractu, nullo modo ipsā translationē impedit, ibi n. 64. & c. 43. n. 84.

An alienatio prohibita, cōsecratur prohibita quoque legitime, vel Trebellianicę detractio, vide concil. 84. n. 65. & 66.

Alienans rem alienari prohibitam, si de euictione promittit, cum asecuratione, quōd illa res esset ab omni fideicommissio libera, tunc ex huiusmodi pacto resultat obligatio ad omnia dāna, & interesse, quādo res onerata reperiretur, ibi n. 67.

Et prohibita alienatione fauore certarum personarum, secuta alienatione, res alienata potest peti à non alienante vocato, ibi n. 70.

Sed si sit prohibita à testatore cum adiectione, quōd in casu alienationis, res alienata ad proximiorē deueniret, & plures in eodē gradu vocati existerent, tunc inter eos maior natu pręfer-

tur, conclus. 84. num. 71.

Sed si nascatur vnus in equali gradu, cā post mortē fideicommittentis, quā etiam post ipsā alienationē, tunc ei dicta successio cōmunicabitur, nō vt ex tunc, sed vt ex nunc, ibidem.

Et talis prohibitio intelligitur facta, si grauatus decesserit sine filijs, & non alijs, quia si illi extāt non est vltērius quęrendum, ibi n. 72.

Extende, vt ibi dicto n. 72.

Declara, ibi sub eodem n. 72.

Et prohibitio si sit expresse adiecta in testamēto per viam, rationis sufficere ad inducendum liberū, & perpetuum fidei omni sum, licet secus, quādo prohibitio tacite subintelligeretur, ibi n. 73.

Alienandi prohibitio à iudice facta impedit Domini translationem, ibi n. 74.

Item alienatio facta contra pactū à testatore iniunctū impedit Domini translationē, & tūc alienās à cōmodo cōtractus cadere dicitur, ibidē.

Prohibitio per testatorē facta de aliqua re alicui specialiter legata eius vita durante nō alienanda, & eo defuncto primo genitis, si sine liberis decesserit, addita clausula, quōd dicta res de familia non exeat, translationem Domini impedit, ibi n. 75.

Et alienationis prohibitio, aut est impersonalis, veluti quādo fit in re, aut est personalis, vt quādo hzres sub nomine proprio alienare prohiberetur, ibidem.

Et illa personalis personā prohibiti non excedit, rebus verō, seu impersonalis extenditur ad hzres, & posteros, si tamen causā prohibitionis esset adiecta, veluti si diceretur, quia vult testator, vt de familia illa res nō exeat, siue ista verba fuisset per modū causę, & sic dispositiue, nō autē enūciatiue à testatore prolata, ibi sub n. 75.

Et quādo est realis extenditur, etiam ad alienationem legalem, ibi sub n. 75.

Contrarium licet, vt ibidem in fin.

Et prohibita alienatio in forma generica, tunc censetur prohibita alienatio, tam inter viuos, quā in vltima voluntate, in personas non vocatas, nec in fideicommissio cōprehensas, ibi n. 76.

Fallit tamen, vt ibi dicto n. 76.

Et adeo est potens, vt propterea ea translationem Domini impediatur, etiam si dicta alienatio esset iuramento vallata, ibi n. 77.

Extende, vt ibi n. 78.

Si fiat de re alienari prohibita, à lege, quā ab homine, nullo modo valet, nec etiā ex causā necessarij, admodum tamē alia bona extēnt, ibi n. 79.

Item illa bonorum de manialium, id est Fiscalium translationē Domini nō operatur, cum ea sint à Principe alienari prohibita, ibi n. 81.

Alienare prohibitus non potest censum constituerē, ibi n. 82. cum seqq.

Contrarium, ibi n. 85. Concorda, vt ibi n. 86.

Sed fallit, quādo census impolitico, fieret super fructibus, puta vnus domus, at secus si super domo ipsa, cum illius hypotheca, ibi n. 88.

Alienationem veram nō importat clausula (ad habendum, vt ibi sub n. 85).

Alienatione prohibita, largo modo sūpto, aliena-

H. gionis

Index Conclusionum,

tionis vocabulo, censetur etiam prohibita hypotheca, concl. 84. n. 87. & 96.
 Sed illa prohibita non censetur prohibita tamen permutatio usus, & godimenti, nec non pignoratitio, quæ non dicuntur veræ alienationes, sed ad effectum incurtuntur caducitatis, ibi n. 90.
 Contrarium, vt ibi n. 91.
 Et licet alienatio rei emphiteuticæ sit prohibita, possunt tamē melioramenta obligari, & hypothecari, quia ea ad hæredes, & successores spectant, finita, Emphiteusis, absque eorum culpa, ibi n. 92. & concl. 87. n. 36.
 Sed ea prohibita non potest fieri locatio ad longum tempus, quia ea sapit naturā alienationis, ibi n. 93.
 Et id procedit non solum respectu directi Domini, verum etiam utilis, ibi n. 94.
 Et id eo magis procederet, vbi versaremur in re Ecclesiastica, & id fieret ex consuetudine loci, ibi.
 Item prohibita alienatione, censetur etiam prohibita venditio ad vitam concessis facta, quia ea dicitur perpetua, ibi n. 95.
 Et alienatio utilis Domini ad longum tempus, vel ad vitam facta requirit solemnitates necessarias in alienatione rerum minorum, ibi n. 97.
 Item alienare prohibitus non potest bona fideicommissi subiecta ad longum tempus locare, ibi n. 98.
 Et ista prohibitio, quādo est adiecta in locatione ad longum tempus operatur nullitatem alienationis, sed caducitatem tamē non causat, ibi n. 99. & 100.
 Sed ea facta propriè non dicitur, quando est reseruatum directum Dominum, ibi n. 100.
 Alienari veluti sunt prohibita bona maioratui Hispaniæ subiecta, ita, & Iocarisecus autē si in Emphiteusis ad tres personas conceditur, quia tunc ea bona alienata non dicuntur, nam sola Emphiteusis perpetua vocatur alienatio, ibi n. 101.
 Alienare prohibitus non potest consisteri aliquid, quod ad alienandum tendat, ibi n. 102.
 Alienatione prohibita, censetur etiam prohibita repudiatio, concl. 84. n. 103.
 Item ea prohibita censetur quoque prohibita in Emphiteusis concessio, ibi n. 104.
 Intellige tamen de perpetua, non autem de temporalis; Item procedit largè loquendo, at secus quando strictè proceditur, ibi n. 105.
 Fallit tamen primò in alienatione bonorum censualem, quorū alienatio tenet, reseruatō tamen consensu, ibi n. 106. vbi ratio assignatur.
 Fallit secundo, si cōsumus in materia constitutionis usus fructus super re fideicommissi subiecta, per quā rei alienatio facta non cēsetur, ibi n. 107.
 Contrarium, quod scilicet appellatione prohibitionis alienationis, censetur quoque prohibitio usus fructus, ibi n. 108.
 Sed illa prohibita, an censetur vere prohibita, quoniam usus fructus cōsumptio, vide ibi nu. 107. & 108. & 226. & 230.
 Alienare qui non potest, nec seipsum potest transmutare, concl. 84. n. 109.
 Et prohibita alienatione, censetur etiam prohibita renunciatio, quia renunciare est illud ius, quod quis habet, ac abdicare, concl. 84. n. 110.
 Et illius appellatione comprehenditur etiam viucapio, & præscriptio, concl. 84. n. 111.

Fallit tamen, vt ibi sub n. 112.
 Alienare prohibitus generaliter non prohibetur testamentum facere, ibi n. 113.
 Item prohibitus alienare, etiam ex decreto Principis; non tamen prohibetur heredem instituire Filium, quia alienatio per institutionem Filij dicitur necessaria, ibi n. 113.
 Extende, vt ibidem.
 Subextende, vt ibidem.
 Contrarium tenent alij ibid. n. 114. & 115.
 Concorda, vt ibi n. 116. & 117.
 Item talis modo alienare prohibitus non censetur impediri donare, n. 118.
 Neque impediri legare, quia tunc legatū saltem sustinetur, quoad eius estimationem, ibi n. 119.
 Alienandi facultas, si alicui sit data, tunc ille ex vi extensionis alienationem facere poterit, tamen inter viuos, quā etiam in vltima voluntate, ibi n. 120.
 Et quid si fuerit data facultas disponendi? an intelligatur solum inter viuos, vel etiam in vltima voluntate, vide ibidem, n. 121. cum seqq.
 Et ea permixta, sine aliqua pœna, vtiq; non censetur per viam institutionis prohibita dispositio, ibi n. 124.
 Sed alienatio bonorum alienari prohibitorum, potest fieri pro eximendo se ipsum, vel filium & carceribus, ibi n. 125. & concl. 87. n. 122.
 Extende idem procedere, vbi quis esset in aliqua naturali necessitate constitutus, velum ob infirmitatem, vel ex causa liberis alendi, ibi n. 126.
 Declara tamen id procedere, quādo sumus in descendētib; a fideicommissore, aliās secus, ibi n. 127.
 Itē si fiat a filio fideicommissi grauato de tot bonis quæ importent eis Trebellanicā, seu legitimā alie à iure suo non cadit, si tamē bona fideicommissi sit dolose, vel in fraudē fiat, ibi n. 128. c. 42. n. 42.
 Fraus tamen, & malitia hoc casu non præsumitur, ibi.
 Fallit tamen, vt ibi n. 129.
 Alienata quādo sint imputanda in legitimā, vel non item, quando id debeat Iudex arbitrari, vide ibi n. 130.
 Sed si alienatio fiat ab herede creditore, id præsumitur facere ad sibi satisfaciendum de eo, quod sibi debetur, ibi n. 131.
 Bonorū fideicommissi subiectorū non cōceditur, nisi quatenus bona libera non extēt, c. 154. n. 38.
 Sed alienari possunt bona fideicommissi subiecta pro dote danda, vel restituenda, quando tamen granatus non haberet alia bona libera, & sic in subsidium, concl. 84. n. 132.
 Fallit tamen, vt ibi n. 133.
 Contrarium, vt ibi n. 134.
 Concorda, vt ibi n. 135.
 Immo extēde hanc secundā opinionē, ibi n. 136.
 Subextēde, vt ibi n. 137.
 Item alienari possunt bona fideicommissi subiecta, ob donationem propter nuptias, ibi n. 138.
 Sed non illa data in dotem, aut donationem propter nuptias assignata, nisi in casibus à iure expressis, ibi n. 139.
 Alienari non possunt bona pro alimentis coniunctis personis destituta, nec de eis Dominum transfertur, etiam si obligans rasemasset sibi facultatem disponendi, concl. 89. n. 336.

Et Materiarum.

Alienari potest fundus dotalis, ob alimenta viri, non autem, ob eius excarcerationem, concl. 84. n. 140. & concl. 87. n. 19. & ibi ratio assignatur, & concl. 89. n. 196.

Contrarium, vt ibi concl. 84. n. 141. & concl. 87. n. 20. cum seqq.

Extende pluribus modis, & multis modis limita, vt ibi n. 21. cum seqq.

Alienatio rei fideicommissio subiecta potest fieri, per heredem granatam, antequam viros fructus percipiat, pro faciendis suis detractionibus concl. 84. n. 163.

Declara tamen, vt ibi n. 169.

Extende, vt ibi n. 164.

Subextende duobus modis, vt ibi n. 165. & seqq. & concl. 42. n. 421.

Sed venditio portionis legitime, & Trebellianicę, quomodo sit probanda, ad effectum repetendi rem alienatam alienari prohibitam, vide, concl. 84. n. 166. in fin.

Alienatum debet imputari in legitimam, seu Trebellianicam, quatenus dictis detractionibus esset locus, concl. 84. n. 167.

Declara tamen, vt ibi n. 168.

Alienasse si allegaret filius tot bona, quę solum eius legitimam importent, & sic prohibitioni, nõ eõtrauenisse, illud probare tenetur, ibi n. 170.

Alienatio legitime facta non potest amplius ex alio superuenienti actu vitari, ibi n. 164.

Alienatio rei prohibita facta ab ignoratę irreuocabilitę valet, & tunc fideicommissarius contra alienantem, vel eius heredem agit tantum ad pretium, ibi n. 171.

Et id procedit tam in fideicommissario Vniuersali, quam in particulari, nec non etiam in alienatione ex titulo lucrativo sequuta, ibidem.

Amplia procedere, siue ignorantia ex facto testatoris, siue alio modo proveniat, n. 172.

Sed in dubio semper ignorantia pręsumitur in acquirente, & pręsertim, quando verisimilitudo concurret, ibi n. 173.

Item error in alienatione subesse pręsumitur, si alienatio bonorum fideicommissio subiectorū fuerit facta, sine solemnitatibus iuris, ibi n. 174.

Declara, quod ignorantia, si versaremur super lute controversio vtrūq; contrahentę excusaret, quia ea illi ignorantia facta equiparatur, quinimod data etiā scientia testamētis, non ob id inferatur ad illā fideicommissi, seu aliorum qualitatum in testamento contentarum, ibi n. 175.

Contrarium, vt ibi n. 176.

Concorda, vt ibi n. 177.

Rursus concordā primam opinionem procedere, vt ibi n. 178.

Alienata si sint bona fideicommissio subiecta possunt reuocari a tertio possessore, etiā per remotiores descendentes, & consanguineos, licet proximiores adessent, si tamen dicti proximiores non declarauerunt se velle agere, ibi n. 179.

Et id adeo est verū, quod si bona granati alienātis nõ fuisset ad implementū fideicommissi eo casu fideicommissarius posset agere cõtra alienantē ad ipsius rei alienantę restitutionem, ibi n. 180.

Alienatione facta de re legata, quādo dicitur extinctionem legatum, vide concl. 89. n. 337. cum seqq. & vide in Verbo legatum.

Alienationis prohibitio si faciat testator, dādo etiā facultatē cuiuslibet vocatorū recuperandi bona alienata, tunc nedū impeditur restitatio Domini, sed etiam repellitur alienus, vt indignus a reuocatione rei alienata, ibi n. 180.

Alienata bona, stante facultate reuocandi, quādo possint illi reuocare, qui postea nati, & concepti sunt, vide ibi n. 181. & seqq.

Si quis alienet rem alienari prohibitam siue si eius heredes postea efficiantur nõ soluēdo, tunc fideicommissarius poterit rem ab Emptore auocare, etiam si prohibitio esset tacita, ibi n. 183.

Et alienus nõ excusatur sub prętextu ignorantię prohibitionis alienationis, ab obligatione datorū, & interesse, si pro illis ex pacto expresso se obligasset, ibi n. 184.

Extende, quod ultra damnum, & interesse tenetur etiam de enictione, ex natura actionis ex empto, ibi n. 185.

Declara, vt ibi n. 186.

Alienas rem alienari prohibitę, pro recuperanda alia re fideicommissio pariter subiecta, & maioris conditionis, quam esset illa res vendita, non incidit in aliquam penam, ibi n. 187.

Alienatio ea non dicitur, quę tendit ad hereditatis vtilitatē, ibidem.

Alienari prohibita possunt distrahi, vel vendi pro soluendis debitis prohibentis, ibi n. 188.

Declara tamen, quod in huiusmodi alienationibus sunt necessarię solemnitates, ibi n. 189.

Subdeclara, vt ibi sub n. 190.

Sed alienari prohibita non possunt vendi pro soluendis propriis debitis, ibi n. 191.

Alienatio fideicommissi facta ex causa solutionis æris alieni hereditarij, vt sustineatur necesse est, quod nõ adsint alia bona libera, & quod cõstet preteritum ex illis extractum versum fuisse in solutionem debiti hereditarij, ibi n. 192.

Alienari tamē nõ debēt immobilia, quādo ad sunt mobilia, ex quibus debita solui possent, ibi n. 193.

Et id adeo est verū, vt si ab aliquo allegaretur nõ extare mobilia, & postea fuisset detectum contrarium, tunc dicta alienatio esset nulla, ibi n. 194.

Alienari non debet res magni valoris pro soluendo modico debito, ibi n. 195.

Sed ad hoc, vt alienatio sustineatur pro solutione debiti hereditarij opus est, quod creditores vrgerant, ibi n. 196.

Contrarium tamen esset, vt ibi n. 197.

Alienatio prohibita per statutum non cõprehendit alienationem necessariam, ibi n. 198.

Extende id cõ magis procedere, quando alienatio esset per statutū ad publicā vtilitatē permissa, quia tunc valeret, etiam ad fauorē foris emētis, nisi tamen aliud statutū adesset, quod prohiberet forensibus habere possessionem in alieno territorio, ibi n. 199.

Et alienatio, quādo est nulla, tunc nõ cõprehenditur sub statuto alienationē prohibētē, ibi n. 200.

Itē illius prohibitio nõ cõprehendit alienatio-

Index Conclusionum,

nem eorundem, sed solum voluntariam, ibi n. 201
Et illa, quæ sit per viam retractus dicitur necessaria, & non potest impediri per pactum de nō alienando re locatam, nec per prohibitionē alienationis factā in testamento, licet ea sit potentior quā ea, quæ sit in contractu, ibidem
Contrarium de alienatione facta per viam subhastationis, habetur ibidem n. 202
Declarat, vt ibi n. 203. & seqq.
Sed alienationis prohibitio, an cōprehendat alienationem factam per viam subhastationis, vide ibi n. 202. cum seqq.
Et alienatio, quādo dicitur esse permissa ex causa necessitatis, intelligendū est de ea, in qua quis co. actū incidit, & nō spōre illi se subicere, ibi n. 204.
Facta ob delictum, licet dicatur fieri ob causam, causa tamen illa dicitur voluntaria, & non necessaria, ibidem.
Est tamen permissa ob causam paupertatis, sed egestatis, quando alienans nihil haberet, vnde si bi subuenire posset, pręter rem fideicommissi subiectam, ibi n. 205.
Et ægestas, & paupertas quomodo inter se differant, vide ibidem.
Et si illa fiat ob causā necessitatis, tunc necessitas aliunde, quā per assertionē alienantis probari debet, nisi adminicula concurrerent, ibi n. 206.
Et illa necessaria, in quo differat a voluntaria, vide ibi n. 207.
Et in alienatione, ob causā alienā necessaria tenetur creditor se potiorē, & anteriorem ostendere, secus verō in voluntaria, ibidem.
Sed illa, siue sit voluntaria, siue necessaria, tamen laudemini domino directo solui debet, ibi n. 208
Et illa per subhastationē, licet videatur necessaria, nihilominus, quādo procedit ex facto, vel culpa debitoris, qui obligauerat illa bona, postea per subhastationē alienata, tunc dicta alienatio dicitur voluntaria, quia habuit ortum a voluntate debitoris, ibi n. 209.
Sed ea facta in vim pacti de affrancando dicitur necessaria, & nō voluntaria, concl. 84. n. 216, & epncl. 85. nu. 99.
Potest fieri per heredem pro restitutione, ac reparatione corporis hereditarij, concl. 34. n. 217
Alienare non dicitur, nec incidit in penam alienantis qui fideiussit pro alienante, ibi n. 218.
Extende duobus modis, vt ibi n. 219. & 220.
Alienatio facta cum pacto affrancandi, est de sui naturā redimibilis, ibi n. 221.
Alienationis cōtractus, si in eo apponatur pactum de retrouendendo sustinetur, quia illud pactū facit reuocare re in suā causā fideicommissi, & operatur acti res nunquam fuisse redempta, sequuta tamen illius redemptione, ibi n. 222.
Declarat, vt ibi num. 223.
Alienationi cōsentienti antequā fideicommissum, vel aliud ius esset sibi questum, quando dicitur alienare, & cadat a iure auocandi bona fideicommissaria eueniente fideicommissi, ibi n. 224. & 225
Et alienari quando possit res pignoratā per debitorem, vide ibi n. 227. cum seqq.
Illa fideicommissi potest fieri pro alimentis ne-

cessariis, si tamen heres sit de descendētibz testatoris, ac secus si de extraneis, ibi n. 231.
Item potest fieri pro eximendo carceratum, etiam si carceratio esset ex debito, ibi n. 232.
Sed alienatio non valet, nec Dominium transferretur, etiā si Iuramentū esset adiectum in casu, in quo minor esset prohibitus alienare a testatore, ibi n. 233.
Extende, vt ibi n. 236. & 237. & ibi ratio assignat.
Et prohibita alienari in sicum non transeunt, occasione confiscationis hēndę, ibi sub n. 235.
Alienatio prohibitio duplex intelligitur procedere solum, quoad bona tantum, non autem, quoad fructus, ibi n. 238.
Sed illa cessat, si duplex permissio alienandi concurrat, ibi n. 239.
Et dicta prohibitio vni facta, quādo ad alios extendatur distingue, vt in concl. 84. n. 240. & seqq.
Alienationis prohibitio alia est impersonalis, alia personalis, alia personalissima, & alia realis, ibid.
Impersonalis est, quando non adiicitur nomen, & sit in rem, scilicet ne alienetur, vt in familia remaneat, tunc ista transit ad filios filiorū, ibi n. 240
Sed personalis dicitur, quādo heres. vel legatarius sub nomine proprio alienare prohibetur, & hęc nō excedit personā prohibiti, ibi n. 241
Personalissima ea est, quando diceretur ipse heres, etiam si sub nomine appellatiuo fieret, & hęc pari modo personam non excedit, ibi sub n. 241
Et realis dicitur, quādo non est adiectū nomen, vel quādo heres esset prohibitus cum causa adiecta, veluti quando mandasset testator, vt de familia non exeat, ibi sub n. 241.
Licet alij aliter distinguant, vt ibi dicto n. 41.
Et tunc illa prohibitio facta a testatore de aliqua re, ne exeat de familia, extenditur vsq; ad oneratum gradum, ibi n. 242.
Sed si fuerit prohibita in perpetuum, tunc ea interpretatio est faciēda, ex qua perpetuitas in omnes descendentes conferuetur, ibi n. 243.
Ite quando est perpetua, tunc consensu praestitus alienationi rei prohibetur alienari ab his solum, qui sunt in rerum naturā nō sufficere, ad eam alienationē validandam, sed cōsensus quorumcunq; vocatorum erit necessarius, ibi n. 244.
Extende, vt ibi nu. 245.
Fallit, vt ibi n. 246.
Et illa prohibitio facta filiis, & non alijs, tunc ad alios non se extendit, ibi n. 247.
Item prohibitio facta intra certum tempus, vltra illud non est porrigenda, ibidem.
Contrarium, vt ibi n. 248.
Concordat, vt ibi nu. 249.
Et licet prohibitio sit nominatim facta, tamen si testator adiecit, quod volebat suas res in familia sua permanere, vel de genere suo nō exire, tunc ad heredem heredis extenditur, ibi n. 250. & ibi ratio assignatur.
Et illa tali modo facta fauore familie censetur realis, & sic ad posteros transitoria, ibi n. 250.
Sed si illi prohibitioni testator adiecit penam in personam heredis, nullo modo adiciet heredem heredis, concl. 84. n. 251.

Et Materiarum .

Et si illa sit facta heredibus institutis, & substitutis, ut personalis non inducit fideicommissum in his, qui non sunt in conditione positi, ibid. n. 272.

Alienare prohibitus a testatore extra familiam, vel descendentes, tamen poterit ex testamento transerre in eum, qui alius esset sibi ab intellectu successurus, dato etiam, quod non esset de familia, concl. 84. nu. 253.

Alienationis prohibitio hoc modo facta, ut scilicet ea extra illos de domo, siue familia non fiat, censetur facta favore familie, ut bona conferuentur in ea, concl. 84. nu. 254.

Et eo casu, si postea concedatur inter eos de familia, tunc non regulariter secundum fideicommissum familia relinquitur, nec ordo successuum attenditur, sed sit est remanere in familia, ibid. nu. 255.

Sed si alienatio permittatur a testatore inter eos de familia, & non inter alios, tunc fideicommissum inductum non censetur, ibidem, nu. 256.

Alienare prohibitus extra familiam, & descendentes masculos, dicitur contrauenire instituendo sorores, immo filias proprias, concl. 84. n. 258.

Et alienationis prohibitio extra familiam, vel gram eam relinquitur in familia, siue nominatio plurium personarum vocatarum, sunt termini inter se differentes, ut ibi, nu. 259.

Alienandi licentia si sit data a testatore in aliquas personas, tunc alienatio sustinebitur si sit facta ab herede vni ex dictis personis, concl. 84. nu. 259.

Item permittitur inter collibertos legatarios, si fiat in vnum ex eis sustinebitur, ibid. nu. 260.

Et quando est prohibita in certum genus personarum sustinebitur, si ille, in quem alienatio est facta, sit paratus subire eam qualitate, ob quam alienatio permittitur, concl. 84. n. 261.

Et si est prohibita extra familiam, & non superius nisi vnus in ea, tunc ille vendere poterit, ibi n. 264.

Et illa alienatio rei prohibita alienari facta in familia teneri, quando simpliciter fuit relicta familie, secus vero, quando vocatis sub certo modo, ibi num. 265.

Alienatio si prohibeatur a testatore, cum expressione eandem, neque quia volebat, quod bona remaneret in suis descendentes, operatur, ut in fideicommissio comprehendatur nepotes, & alij descendentes, ibi nu. 266.

Alienandi prohibitio licet extendatur in infinitum, etiam per multe generationes, id tamen habet locum solummodo existentibus masculis descendentes ipsius testatoris, non autem in non suis, ibi n. 267.

Alienari prohibita extra familiam, in filium transire non possunt, ibi n. 268.

Sed alienata semel extra familiam semper alienabilia remaneant, ibidem.

Alienationis prohibitio non extenditur ad bona, post prohibitionem acquisita, nec ad preteritis contractus, nec minus ad ea, que prescriptio acquisita fuerit, ibi n. 269. ubi ratio assignatur.

Si alienandi licentia petatur a grauato, & in ea fiat mentio heredu, tunc erit intelligenda de heredibus sanguinis, non autem de extraneis, si tamen verba licentie non repugnent, ibi n. 271.

Item talis licentia restricta ad filios, & descendentes

non porrigitur ad extraneos, ibi n. 272.

Sed huiusmodi facultas concessa in Instrum. contrafratationis inter Emphyteutas factis, intelligitur stricte secundum naturam Emphyteusis, & non ultra, ibi n. 273.

Illam facultas data pro dote intelligitur etiam pro luero dotis, ibidem.

Et si sit concessa licentia alienandi plures petias terre, tunc ea etiam intelligitur concessa de vna tantum, sed non de pluribus in gratia coeessis, ibi n. 274.

Alienandi facultas si sit data respectu summe maioris potest fieri alienatio in summa minori, sed non e contra, ibidem.

Contrarium, quod scilicet Alienatio in vnum casum permittitur non possit fieri in alium maiorem, vel minorem, ibi nu. 275.

Et talis facultas data alicui persone, alteri cedi non potest, ibi n. 276.

Imo si illa permittatur in familia in casu necessitatis, tunc si alienatio fiat in remotiore valida erit, quia sufficit, quod in vno de familia sequatur, ibi n. 277.

Extende, quod ex huiusmodi licentia clare dignoscitur testator noluisse fideicommissum inducere, quia si hoc voluisset, utique eos de familia ordine successuum vocasset, ibi n. 278.

Sed si prohibitio alienationis erit facta sine causa conseruationis bonorum in agnatione, eo casu etiam in remotiore fieri poterit, ibi n. 279.

Imo alienatio, quando est concessa poterit fieri etiam in preiudicium vocati, ibi n. 280.

Alienandi facultas concessa in iusticiaria primo acquirenti per clausulam (quibus voluerit) ei solum, & non alijs data censetur, ibidem.

Alienatio non potest fieri in preiudicium filiorum, quando res esset de sua natura ad extraneos heredes non transitoria, & quando Pater esset stipulatus pro se, & Filijs, ibi n. 291.

Alienandi facultas, quando est alicui concessa simpliciter, tunc ille potest ea libere, & sine aliqua limitatione vt idem modo tamen alienatio fiat in casibus a iure permittis, & non alijs, ibi n. 282.

Et in certis casibus permittitur in alijs censetur prohibita, ibidem.

Extende, quod quando dicta facultas alienandi est concessa, tunc non potest reuocari, nisi a Principe superioris non recognoscere, & quidam posset reuocari id procedere re integra, non autem post ius questum, ibi n. 283.

Imo illa superueniens alienationem iam factam validat, ibi n. 284.

Extende, ibi n. 285.

Et quando est concessa Filio pro medietate, tunc idem importat, ac si fuisset concessa licentia alienandi totum, ibi nu. 287. & ibi ratio assignatur.

Alienatio si in vna parte testameti permittatur, & in alia prohibeatur, vltima dispositio erit attendenda, concl. 84. sub n. 287. & ibi ratio assignatur.

Alienare prohibitus si alienet partem reian cadat a toto, vel solum a parte alienata, est valde inter DD. controuersum, ut ibi n. 288. cum seqq.

Et qui potest partem alienare, poterit etiam alienare totum, si res commodi diuisione non patitur, ibi n. 289.

Index Conclusionum,

Alienatio si sit facta per viam impositionis census, tunc cum ille sit quodcumque redimibilis, id est pœna caducitatis cadit, ibi n. 291.

Alienus partem Emphyteutis non cadit à tota, concl. 84. n. 292.

Fallit tamen, vt ibi n. 295. & 297.

Item alienans Emphyteusum sine consensu omnium condominorum ab Emphyteusi non cadit, nisi pro parte illius, cuius consensum non requisit, ibi n. 293.

Sed si sit facta ab hæredibus de re Emphyteutica, illi ex capite ignorantie & caducitate excusantur, census tamen decursum soluendo, ibi num. 296.

Alienandi feudum, quando conceditur licentia, tunc illud sit francum, & ad scæminas transitorium, ibi n. 294.

Alienare expressè prohibitus partem suam, tunc non censetur prohibitus alienare eam, quam redemit, ibi n. 298.

Alienatio si fiat titulo lucratiuo, alienans in dubio censetur illud ius concedere, quod in re alienata habet; si verò fiat titulo oneroso, eo casu, quis non præsumitur vendere ius tantum, quod habet, sed bene plenum ius transferre, censetur, ibi n. 299.

Alienatio rei suæ consentiens, cum clandestina, sine præiudicio iurum suorum, censetur sibi referuasse ius respectu pretij tantum, non autem Domini, ibi n. 300.

Alienationis prohibitio duplex magis dispositionem ampliat, & augeat, conclus. 42. num. 520. & 574.

Et quando est prohibitio expressa facit impedire translationem Domini, ex capite ignorantie per alienantem causatam, concl. 48. n. 84.

Alienationis prohibitio facta Filijs, ob conseruandam agnationem, extenditur etiam ad Nepotes, concl. 81. n. 39.

Contrarium, ibi n. 40. & seqq.

Alienandi prohibitio facta successoribus, semper extenditur ad vltimum gradum agnationis, concl. 81. n. 69.

ALIENATIO Rei Ecclesiæ non permittitur, nisi concurrant necessitas, vel euidens utilitas Ecclesiæ, & solemnitates in ipsa alienatione, non adhibeantur, concl. 85. n. 1.

Extende quòd his non concurrentibus ea non valeat, etiam si ex causa soluendi, zris alieni fieret, ibidem.

Et illa alienatio rescindi potest Ecclesia volente, si non probetur utilitas, quæ dicitur causa finalis illius alienationis, ibi n. 2.

Quando deregitur nulla, tunc Ecclesia potest rem cum fructibus repetere, sed emens tamen poterit recuperare pretium ab hæredibus alienantis, si ipse alienans non viueret, conclus. 85. num. 4. & seqq.

Et quando est facta sine solemnitatibus, tunc fructus veniunt restituendi à die alienationis, ibi n. 10.

Extende, & limita, prout in Verbo Emptor, & ibi n. 11. & 12.

Sed dictæ alienationis inualiditas, siue Ecclesiæ læso pro allegantem est probanda, concl. 85. num. 13.

Et non potest ab alio allegari, quàm ab eo in cuius fauorem dicta alienatio est nulla, concl. 85. num. 16.

Alienatio si velit stare Ecclesia, pars aduersa illa non poterit impugnare, sed ipsa illi quoque stare cogetur, ibi n. 17.

Fallit tamen in tribus casibus, vt ibi num. 18. cum seqq.

Et talis alienatio non permittitur absquæ causa, & solemnitate, sub eo prætextu, quòd res alienata fuisset eodem tempore acquisita Ecclesiæ, quia sufficit, quòd temporis momento in eius Dominio stetit, ibi n. 21.

Contrarium ibi n. 22.

Concorda, vt ibi n. 23. & seqq.

Sed si sit facta pro maiori pretio, quàm res valeat, licet ad fauorem Ecclesiæ teneat, tamen potest Prælati ad fauorem Emptoris læsi bonam fidem agnoscere, & ab ea alienatione recedere, ibi n. 28.

Item si fiat à Procuratore fines mandati excedente, erit nulla, ibi n. 30. & 117.

Extende, vt ibi n. 51.

Et talis alienatio, vitra eo solum Conuentus, vel Congregationis Generalis, requirit etiam tractatum, qui alienationem præcedere debet ibi n. 32. & rat. 0. n. 36.

Et illa fienda de rebus Monachorum Sancti Benedicti duos, vel tres tractatus, per duos dies ante, requirit, ibi n. 33.

Contrarium tamen esset, quando auctoritas Papæ intraueniret, quia tunc nec consensus, nec tractatus, nec mirus solemnitates essent necessariæ, ibi n. 34. & concl. 87. n. 9.

Et talis consensus, ac tractatus, ex lapsu triginta annorum interuenisse præsumitur, concl. 85. num. 35.

Sed ad hoc, vt sit valida non sufficit causa ælieni, sed vitra illud, requiruntur etiam ceteræ duæ qualitates, nempe utilitas, & solemnitas, ibi n. 37.

Contrarium, ibi n. 38.

Et si sit facta habita fide de pretio Dominium non transfertur, ibi n. 40.

Extende primo, idem procedere in permutatione (vt puta) si fides haberetur de re in permutationem accipiendâ, ibi n. 41.

Extende secundò, etiam si interueniret beneplacitum Apostolicum, quia illud validat contractum, sed non transfert Dominium, concl. 85. num. 42.

Et in perpetuum facta non sustinetur, nisi ea ex priuilegio Pontificis concedatur, conclus. 85. num. 44.

Extende, quòd nec etiam sustineatur locatio ad longum tempus facta, ibi n. 45.

Fallit tamen in Emphyteusi solita concedi ad 29. annos ad renovandum, cum beneplacito Sedis Apostolicæ, quia ea transit ad quocumque hæredes, & propterea si alteri in perpetuum, coq.

Et Materiarum .

concedatur tunc erit absque beneplacito validam, concl. 85. nu. 46.

Sed quando admittitur à Papa, si in evidentem utilitatem, tunc non erit valida, nisi citato Episcopo, vel eius Procuratore, concl. 85. num. 47.

Et facta inconsulto Episcopo non tenet, & alienatio in penam Paulinæ incidit, quando ea fuit admissa à Papa, cum clausula, si in evidentem utilitatem, &c. concl. 85. nu. 48. & sub num. 49. ratio assignatur.

Extende primò id multò magis procedere, quòd in rescripto fuisset apposta clausula, vocatis vocandis) concl. 85. n. 50.

Et quid operetur dicta clausula, & quomodo intelligatur, vide ibi n. 51.

Extende secundò, quando esset etiam adiecta clausula (si tibi constiterit) ibi n. 52.

Et tunc, an requiratur informatio iudicialis, an verò sufficiat ea extrajudicialis, distingue, vt ibi nu. 53. cum seqq.

Limita primò non procedere, si alienatio ipsimet Episcopo fieret, quia tunc nil aliud necessarium esset, sed constitutioni id iubenti satisfactum diceretur, ibi n. 61.

Limita secundò nò procedere, si auctoritas Papæ interveniret, quia tunc consensus Prælati, vel Capituli Generalis, siue illius Prælati, vel Dilectorum non esset necessarius, concl. 85. nu. 62. & concl. 87. nu. 9.

Imò licet fuerit concessa à Papa, cum illa clausula (si in evidentem utilitatem) nihilominus ea concessio non valebit, quòd Ecclesia, seu Prælati ipsi contractui stare nollet, sed quatenus et tamquam vtili stare vellet, tunc solemnitates essent necessariæ ibi n. 63.

Nisi sit necessaria, vel utilis, & utilitas sit clara, & indubitata, tunc beneplacitum Apostolicum in forma (si in evidentem, &c.) non suffragatur ibi nu. 63.

Non valet, nec dicitur facta in utilitatem Ecclesiæ, nisi sint specificata bona, quæ vendi debent, & nisi visis illis bonis per Iudices evidentes, ibi nu. 65.

Contrarium tamen esset, vt ibi nu. 66. & 114.

Extende illam secundam opinionem, vt ibi n. 67. & 113. & seqq.

Item facta à Prælato sine consensu Capituli non valet, sed est ipso iure nulla, ibi n. 68.

Et si facta de bonis Episcopatus requirit consensum Capituli, non vti personæ interessatæ, sed pro solemnitate, ibi n. 69.

Sed quòd requiratur etiam, ultra consensum Capituli, tractatus, sigillatio atque subscriptio Capitularis, vide ibi n. 70.

Declaratur tamen, quòd facta ab Episcopo validatur, si ratificatio Capituli subsequatur, concl. 85. nu. 71.

Extende idem esse de consensu Rectoris, qui si interveniat, etiam post obtentum super alienatione rescriptum, sufficit, ibi nu. 72.

Et dicitur alienationi presumitur consensum Rectoris, si Capituli Generalis intervenisse, ex

curso triginta annorum, concl. 85. nu. 72.

Item à Capitulo facta, sine Episcopi consensu non valet, ibi nu. 73.

Extende tribus modis, vt ibi n. 74. & seqq.

Item alienatio rei Ecclesiæ per Monachos facta, sine Episcopi auctoritate, non sustinetur, ibi nu. 76. & vide concl. 87. nu. 7. & seqq.

Sed facta à Guardiano, & Fratrum Capitulariter, & de licentia Generalis sustinetur, etiam sine consensu Episcopi, concl. 85. nu. 77. & vide concl. 87. nu. 7. cum seqq.

Alienationes factæ per Canonicos, vel Conventum, absente Præposito, vel Abbate item factæ ab Episcopo, sine consensu Capituli sustinentur, si sint vtilis Ecclesiæ, concl. 85. num. 78. & sub num. 79. ratio assignatur.

Extende, vt ibi n. 80.

Alienationem confirmatam non fuisse vtilem allegans, id probare tenetur, & præsertim si obsequantia subsecuta per triginta annos extet, ibi nu. 81.

Alienationis species dicitur transactio, & propterea in eâ eadem solemnitates, quæ in alienatione, sunt necessariae, ibi nu. 82.

Declaratur tamen, vt ibi nu. 83. & seqq. & vide in Verbo Transactio.

Extende idem procedere in impositione census, vel eius redemptione, in transatione Canonis, in Affrancatione, in Emphyteusi, & in locatione, prout videre poteris in suis locis, & in dicta concl. 85. n. 85. cum pluribus seqq.

Et alienatio Patrimonii, ad cuius titulum quis fuit Ordinatus, non potest fieri, sine licentia Episcopi, ibi n. 90.

Declaratur tamen, vt ibidem, & n. 91.

Et illa, in qua est concessum beneplacitum Apostolicum, cum clausula, Non alijs, nec aliter, nec alio modo, tunc eo non obtento vitatur in totum, ibi n. 108. & n. 256. cum seqq.

Si fuerit facta de re Ecclesiæ in Emphyteusim, sed postea res fuerit data in perpetuum, tunc alienatio non sustinetur, saltem in perpetuum, ibi nu. 109.

Fallit, vt ibi nu. 111.

Alienandi facultas, quando dubitatur, quomodo sit concessa, recurrendum est ad supplicationem non autem ad Instrumentum, ibi n. 110.

Alienatio corrumpit, nec confirmatio suffragatur, quando in gratia, si in Evidentem, fuerit dictum, quòd heret specificatio bonorum, sed ea non fiat, ibi n. 111.

Et si fuerit facta sine causa, & defectus causæ probetur, tunc interpositio decreti super alienatione redditur nulla, ibi nu. 112.

Facta ultra facultatem concessam est nulla, quia limitata causa limitatum producit effectum, ibi nu. 116.

Quando debet fieri ex causa utilitatis, tunc utilitas debet esse evidens, clara, & indubitata, ibi nu. 64. & 118.

Itè quando debet fieri ex causa necessitatis, tunc necessitas debet esse præcisa, & aliud è, quàm per Instrumentalem enunciationem, & præ-

tium

Index Conclusionum,

rium affectionem venit probanda , conclus. 85.

Snu.118.

i ab initio utilis appareat, postea nulla non redditur ex eo, quod pretium in illius utilitatem fuisse verum non probetur, concl. 85. n. 120.

Extende idem procedere , quando pretium illud fuit aqualiter depositatum, ibid. n. 121.

Sed presumitur utilis Ecclesie ex confirmatione Executorum, & Commissariorum Apostolicorum, ibi. nu. 122.

Item presumitur utilis Ecclesie si debitis solemnitates, & beneplacitum Apostolicum interuenierint, concl. 85. nu. 123.

Et illam esse Ecclesie laesum dicens, laesionem, vel non euidentem utilitatem probare tenetur, ibi nu. 124.

Item quando est confirmata, si Rector postea, dicat causas fuisse falsas, ei onus probandi incumbit, concl. 85. n. 125.

Non presumitur utilis ex confirmatione, quando de contrario, & praesertim ex actorum inspectione appareret, ibid. nu. 126.

Item non presumitur utilis Ecclesie, quando fuit deuentum ad interpositionem decreti, sine matura causae discussione, & cognitione, ibidem, nu. 127.

Secus autem, quando aliqua res esset alicui concessa pro maiori summa, quam in licitatione, fuerit repertum, concl. 85. nu. 130.

Extende idem procedere, quando concessio est facta in perpetuum, pro illa quantitate, pro qua fieri solebat, quando ad tempus concedebatur, concl. 85. n. 131. & ibi ratio assignatur.

Item non dicitur utilis Ecclesie, quando Ecclesia tantum recepit, quantum dimisit, ibid. n. 132.

Extende quod neque dicitur utilis Ecclesie, quando Ecclesia dimitteret bona propria, habita, fide de te sibi in cambium assignanda ibidem, nu. 132.

Veluti neque dicitur utilis Ecclesie, quando esset facta de bonis Emphyteuticis, pro emendis liberis, quia potest esse, quod bona libera non essent valoris aequalentis bonis Emphyteuticis, ibidem, nu. 133.

Item non dicitur utilis Ecclesie, quando fieret de aliqua domo ruinosa, que tamen posset reparari cum parua impensa, ibid. n. 134.

Presumitur bene utilis Ecclesie, ex sententia, data pro euidentis utilitate vigore rescripti; Si in euidentem &c. donec contrarium probetur, concl. 85. n. 135.

Sed probatio, que fieri debet contra dictam Sententiam, & rem iudicatam, ac obseruationem triginta annorum debet esse plena, & concludens, quia isto casu presumptio non sufficeret, ibidem.

Item presumitur utilis Ecclesie ex pacto, quod melioramenta redeant ad Ecclesiam finita linea, concl. 85. nu. 139.

Secus autem veniret dicendum, quando bona, nunquam essent ad Ecclesiam reuersura, veluti quia locatio esset facta pro quibuscumque habitantibus in perpetuum, ibidem, nu. 140.

Item non dicitur utilis Ecclesie, quando de tempore concessionis Ecclesia plus percipiebat quam a conductore faceret, concl. 85. n. 141.

Secus autem, quando liquidò constaret, quod res fuerit concessa pro maiori summa, quam valeret, ibi nu. 142.

Non dicitur utilis Ecclesie, quando ex fructibus, absque ipsa alienatione, Ecclesie necessitati prouideri posset, concl. 85. nu. 143.

Sed quando est iudicanda, an ea sit utilis Ecclesie, semper est habenda ratio luminis vicini, & banuitorum accessus, concl. 85. n. 144.

Dicitur utilis Ecclesie, quando fieret census impositio pro extinguendo alio censu, pro quo maiori interesse Ecclesia grauabatur, concl. 85. num. 145.

Item dicitur utilis Ecclesie, si à Capitulo imponeretur census pro sustinendis expensis, ibid. n. 146.

Veluti utilis Ecclesie diceretur, si fieret de vna, petia Casalís, pro inuensiendo pretio in vna domo, ibid. nu. 147.

Item presumitur utilis Ecclesie, & solemniter facta ex obseruantia triginta annorum, ibidem nu. 148.

Praesumptio facta ex iusta causa, si tempus ad id sufficiens fuerit elapsum, concl. 85. nu. 149.

Ecclesie in dubio praesumatur ex iusta causa, & pro validitate decreti in ea interpositi, tamen probatio defectus causae dictae alienationis in contrarium admittitur, & eo casu nullam interpositionem illius decreti quoque redderet, concl. 85. nu. 150. & prius nu. 151.

Sed ut iustificetur ex cursu temporis, tempus motus litis non subducitur, prout neque tempus vite Praelati alienantis, ibi, nu. 151.

Imò ut iustificetur ex cursu temporis, tempora coniunguntur, ibi nu. 152.

Item ad hoc, ut illa praesumatur facta cum debitis solemnitatibus, an sufficiat tempus triginta annorum, vel requirantur septuaginta, distingue, ut ibi nu. 153.

In ea praesumitur interuenisse Beneplacitum Apostolicum ex cursu triginta annorum, & illud facit postea utilitatem arguere, & etiam iustam causam rei alienatae interuenisse, donec de contrario constet, ibi nu. 155.

Sed apparere potest iniusta, quoties titulus inualidus exhiberetur, ibi, nu. 156.

Et facta ex titulo inualido, non valet, etiam si à Iudice fuisset confirmata, ibi nu. 157.

Alienatio rei Ecclesie ex obseruantia triginta annorum praesumitur facta cum Beneplacito Apostolico, etiam si dictum Beneplacitum non reperitur enunciatum, neque in concessione referuatum, ibi nu. 158.

Extende, ubi nu. 159.

Subextende ibi nu. 160.

Passit ut ibi, nu. 161.

Praesumptio facta cum Beneplacito Apostolico, ex cursu triginta annorum, dummodo tamen obseruantia fuerit per totum illud tempus continuata, & de ipsa obseruantia, ad hunc effectum certi-

Et Materialium.

certitudinaliter, & non præsumptiue constet; aliis ex eodem cursu temporis illz dux præsuppositiones; nempe obseruantie, & confirmationis, non resultarent, ibi n. 162.

Sed sine Beneplacito Apostolico, ex cursu triginta annorum efficitur validas, si illam cum utilitate Ecclesie factam fuisse appareat, ibi n. 163.

Sed illa, in qua Beneplacitum Apostolicum legitime, & non subreptitiue interuenit, non eget alijs solemnitatibus, quia illud eas supplet, licet tamen defectum cause non suppleat, quamuis illius præsumptione inducat, ibi n. 164. & 165. Sed si fiat in consanguineos suspicio tollitur, seu purgatur ex cursu legitimi temporis, ibi n. 167.

Alienatio rei Ecclesie non potest fieri à Prelato in consanguineos, ibi sub n. 167.

Fallit quinque modis, vt ibi n. 177. cum seqq. Et ideo non refertur ex eo solum, quod consanguineo fuerit facta, nisi etiam damnum evidens Ecclesie ex ea resultet, concl. 85. nu. 179. & 193.

Alienare potest Prelatus, etiam contra proprium Iuramentum, si alienatio Ecclesie sit utilis, ibi num. 180.

Alienata potest recuperare Prelatus, etiam si Iuramentum interuenierit, ibi n. 181.

Et sententia confirmatoria alienationis iusta, præsumitur, donec de contrario concludenter appareat, ibi n. 185.

Alienationes rei Ecclesie in consanguineos factæ arguunt vehementem suspicionem, & potius in fraudem, quam in utilitatem Ecclesie factæ præsumuntur, ibi n. 192.

Alienare potest Prelatus in consanguineos fructus Beneficij, ibi ex parimonia, etiam extendendo proprium viduum, acquisitos, etiam si esset Regularis, ibi nu. 194.

Extende duobus modis, vt ibi nn. 195. & 196.

Alienatio rei Ecclesie, quando dicitur fuisse male facta, tunc tempus vitæ Prelati alienantis in præscriptione non computatur, ibi n. 197.

Contrarium, vt ibi n. 198.

Item quando illa facta cum Papa annullari queritur, tunc deducuntur tempora eiusdem Papæ, ad effectum interrompendi præscriptionis; non autem excludendi præsumptionis solennitatum, ibi nu. 199.

Contrarium, vt ibi nu. 200.

Et tunc dicitur utilis Ecclesie, quando fieret, vt à hinc recederetur, ibi n. 201.

Declarata tamen, vt ibi n. 83. & 202.

Contrarium, vt ibi n. 84. & 203. & 204.

Licet secus in alienatione facta à minore, ibi num. 205.

Et illa facta à minore sustinetur, quando in spe, utilitas expectatur ibi n. 205.

Alienationes minorum, vt plurimum arbitrio Iudicis remittuntur, vt videat, si eis expediunt, nec ne, ibidem.

Et an id procedat in illis alienationibus solum, quæ sunt ex causa xris alieni, & sic necessitatis vel etiam in illis, quæ sunt ex causa utilitatis, vide ibi n. 206.

Alienatio, quando censetur facta ex causa necessitatis, aut ex illa utilitatis, distingue, vt ibi num. 207.

Et si sit facta ex causa necessitatis illi statim qualemcumque exitum habeat, dummodo alienat o fuerit utiliter cepta, licet Ecclesie semper detur restitutio in integrum, quatenus non fuisse utiliter contractum; excepto tamen eo casu, quando quadriennium esset lapsum, post obseruationem illius contractus, per 40. annos, vt ibi n. 207.

Sed quando est facta, causa utilitatis, tunc utilitas debet esse in principio, & in fine, ibi n. 208.

Immo illius confirmatio Apostolica non sustinetur, si evidens utilitas in ea expressa non iustificetur, ibi n. 209.

Et quando est facta ex causa necessitatis, tunc emptor tenetur probare pretium fuisse verum in causam enunciatam, & sic Ecclesie utilem, vt ibi nu. 210.

Facta pro exringuendo censu dicitur causa utilitatis facta, & si probetur illud pretium fuisse, verum in illius utilitatem à principio, tunc amplius dicta alienatio non redditur nulla, si illud iterum non probetur, vt ibi n. 210.

Item alienatio rei minoris, si sit facta, ob aliquam causam determinatam, tunc emptor versionem in illam causam probare tenetur, vt ibi num. 211.

Sed illa Ecclesie, quando est facta ex causa utilitatis, tunc emptor non tenetur probare pretium in utilitatem Ecclesie fuisse verum, ibi n. 212. Contrarium, vt ibi nu. 213.

Et quando est inspicendum, an ea sit utilis, vel damnoza, tunc tempus contractus Regulariter attenditur, ibi n. 217.

Sed si ea fieret, ob indigentiam Ecclesie, vt potest ad soluenda debita, tunc ad eam validam, consideratur indigentia Ecclesie temporis contractus, quæ potest esse vera, licet per aliquot dies prius pecunie extitissent, concl. 85. n. 218.

Extende id adeo esse verum, vt propterea, si postea res pretiosior fiat, Ecclesia non possit dici decepta, conclus. 85. num. 219. & ibi ratio assignatur.

Et illa facta ob bellum, vel similem calamitatem, & necessitatem, quando dicitur utilis Ecclesie, & sustineatur, vide ibi n. 219. & seqq.

Et si fiat non per viam permutationis, sed per eam emptionis ad æstimandam Ecclesie utilitatem est habenda ratio pretij, quod loco rei succedit, non autem rei ex pretio empti; nisi inter fratres fuisset Consuetum, quod ex pretio res emeretur, & in actu emptionis illud exbursaretur, vt ibi n. 223.

Sed si verò fieret illorum bonorum, in quibus Ecclesia directum Dominium non habere, tunc illius est habenda ratio ælimationem deducendo, ibi n. 224.

Sed si diceretur esse Ecclesie damnoza, tunc est habenda ratio eorum, quæ verisimiliter possunt contingere in diminutionem valoris, ac fructuum rei alienatæ, vt est ratio fluminis vicini, & banitorum accessus, ibi n. 227.

Et

Index Conclusionum,

- Et non potest pobari esse illi damnosa ex redditibus fundorum vicinorum, nisi probentur fundi illi esse eiusdem bonitatis, & talis redditus, ibi num. 228.
- Et illius alienationis utilitas, quando est probanda, tunc non solum habetur respectus valoris fructuum, sed etiam valoris rei, ibi n. 229.
- Alienatio rei Ecclesie, in qua est reservatum Beneplacitum Apostolicum potest rescindi antequam Beneplaciti consecutionem, ibid. concl. 85. n. 243.
- Declara, vt ibidem.
- Contrarium, vt ibi n. 247.
- Contrarium tamen huic opinioni, vide ibi sub n. 248.
- Alienationi rei Ecclesie nulliter confirmata Ecclesia stare non cogitur, sed est in eius electione an velit stare, vel ab eo contractum recedere, ibi num. 248. & seqq.
- Item illi non cogitur stare Ecclesia, quando in ea non fuit reservatum Beneplacitum, & in petenda illius confirmatione nouus consensus Regis est necessarius, ibi n. 250.
- Sed post obtentum Beneplacitum ea non potest rescindi per successorem in Beneficio, quando sit utilis, & quando Beneplacitum sit obtentum in vita predecessoris, qui alienationem fecit, concl. 85. n. 251.
- Extende, quod illa facta de bonis Ecclesie reservato Beneplacito Sedis Apostolicę, cum clausula, dummodo in euidentem, &c. post impetrata a Papa literas, non potest amplius rescindi, licet adhuc de dicta euidenti utilitate non constaret, ibi n. 252.
- Sed si fuerit facta porrecta supplicatione, antequam prelationem assensu Apostolice, & postea supplicatio fuerit expedita per Verbum, siue an eo casu possit alienatio reuocari, vide ibi n. 253.
- Et quando pendet solum ab illa forma, seu conditione, si in euidentem, &c. videtur impleta, & per consequens, amplius non est locus penitentie, concl. 85. n. 254.
- Secus vero, quando confirmatio non solum pendet ab utilitate Ecclesie, verum etiam a consensu alicuius, vt puta Abbatis, & similibus, ibi n. 255. vbi ratio assignatur.
- Facta cum clausula saluo Beneplacito, & cum altera, Et non alias, nec aliter, nec alio modo, si ea non tenet, tunc possessio non dicitur vacans, sed ad ipsum alienantem, reddit cum omni iure, ibi num. 260.
- Item facta cum alia saluo Beneplacito euanesce, quando breue non fuit expeditum, & Papa, qui supplicatione signauit mortuus fuerit, quia tunc solemnitatem deficere videtur, conclus. 85. num. 262.
- Extende idem procedere, si Beneplacitum fuerit expeditum, sed post mortem concedentis non fuerit presentatum infra annum a die obitus illius, ibi n. 263.
- Potest tamen fieri sine solemnitatibus, si res sit solita alienari, ibi n. 266.
- Alienabilis res semel effecta semper absque solemnitate talis censetur, ibi n. 267.
- Et alienari solita dicitur res, quando precessit vna locatio solemnitas, vel duæ minus solemnitates cum spacio quadraginta annorum, ibi n. 268.
- Sed ad hoc, vt alienari solita dicatur, res Ecclesie, id aliunde, quam per assertionem partis probandum venit, ibi d. 276.
- Item, vt res alienari solita dicatur, tunc locationes debent esse vniuersales, sed non eisdem personis factę, quia tunc haberentur pro vna tantum, ibi n. 277.
- Sed alienari solita cum pacto, quod non transeant ad heredes extraneos, tunc non possunt ab Ecclesia vendi cum pacto, quod ad extraneos vadant, nisi solemnitates necessarie concurrant, ob alterationem illius soliti, concl. 85. num. 279.
- Extende, ibi sub num. 280.
- Et licet res Ecclesie alienari sit solita, sine solemnitatibus; nihilominus id non procedit, nisi cum euidenti utilitate Ecclesie fieret, conclus. 85. num. 283.
- Et ad considerandam utilitatem Ecclesie in alienatione bonorum alienari solitorum, attenditur tempus vicini contractus, non autem primi, ibi n. 284.
- Alienatio alicuius terrarum, siue prædij exigui valoris potest fieri ab Ecclesia, absque solemnitate, & Beneplacito Apostolico, ibi n. 286.
- Et id procedit etiam, si talis alienatio non esse utilis in principio, & tanto magis, quando appareret de causa primaria utilitatis a principio, veluti, quia bona erant sterilia, ibi n. 287.
- Sed si postea appareret, quod bona essent fertilis, tunc contractus non esset nullus, sed Ecclesie restituito in integrum datur, concl. 85. num. 287.
- Alienatio rei Ecclesie esset ab initio nulla, quando a principio causa primaria utilitatis non extitit, ibidem.
- Alienatio rei Ecclesie sustinetur ex utilitate putativa, quando est seruata forma a iure requisita; aliis secus, ibi n. 288.
- Alienatio alicuius terrarum parum Ecclesie fructificantis, quando sit non habet locum pæna in constitutione Paulina apposta, conclus. 85. num. 289.
- Alienari possunt bona parum Ecclesie fructificantia, vt ad cultum reducuntur, Paulina constitutione non obstante, ibi n. 291.
- Item causa necessitatis alimentorum, dicta Paulina non obstante, ibi n. 291.
- Alienatio si sit euidenter Ecclesie utilis, tunc non attenditur subreptio, ibi n. 292.
- Item alienari possunt bona Ecclesie, quando essent difficilis recuperationis, etiam inconsulto Summo Pontifice, ibi n. 294.
- Item quando esset incerta, & incognita, etiam inconsulto di Summo Pontifice, ibi n. 295.
- Veluti contingit, quando sunt res inutiles, Ecclesie; onerosæ, absque necessariis solemnitatibus, ibi n. 296.

Et Materiarum.

Extende id procedere, etiam si Prælatus iurasset nunquam alienare, quia nihilominus dicto Iuramento non obstante dicta bona distrahi possunt, ibi n. 297.

Spd illa potest fieri de re Ecclesie in Papam, absque alijs solemnitatibus, quia eius auctoritas defectu solemnitatis supplet, ibi n. 298. & cõel. 87. n. 11.

Extende id procedere, ut ibi dicto n. 11.

Et illa facta Papæ, tamquam cum persona privata, operatur, ut res nõ Sedi Apostolicæ, sed ipsi Papæ uti personæ private acquiratur, concl. 85. n. 301.

Alienari potest à Prælato res in feudari non solita seruatis seruandis, si ipse non iurasset inconsulto Romano Pontifice alienari, ibi n. 302.

Et facta à Prælato sine consensu Capituli causam præscribendi emptoribus præbet, sed si Ecclesia lædatur restituenda veniret, ibi n. 303.

Et quando ea fieri debet, tunc Capitulum à Prælato vocatur, sed absentes à Capitulo non sunt necessarii expectandi, & sic sufficit, quod præsentis tantum cum Prælato alienent, ibi n. 304. & 306.

Et quando dicta alienatio rei de mensa Capituli valeat, absque solemnitatibus, vide ibi n. 305.

Sed ea facta ab vna Ecclesia particulari alteri Ecclesie particulari valet, absque solemnitatibus, cum finis prohibitionis de non alienandis bonis Ecclesie fuerit in consulendo indemnitate Ecclesie vniuersalis, ibi n. 306. & concl. 87. n. 38.

Contrarium, ibi n. 307. & concl. 87. n. 38.

Concorda, ibi dicta concl. 85. n. 308.

Alienatio quando fuit nulla, etiam si sit secuta traditio; tamen ex ea non censetur translatum Dominium, ibi n. 309.

Et quando est valide facta, sed nondum secuta traditio, tunc quis iure suo nõ priuatur, quia ex tali alienatione, absque rei traditione Dominium non transfertur, ibi n. 310.

Et licet sit facta de rebus Ecclesie sine solemnitate, tamen tertius non potest dicere de nullitate contractus, ibi n. 312.

Et illa in casibus, in quibus non requirit solemnitates, requirit tamen tractatum, circa alienationem ipsorum bonorum, ibi n. 313.

Extende, quod ultra tractatum, requirit etiam nominationem omnium Capitularium sendam per Guardianum, & Fratres Capitulariter, & de licentia Generalis congregatus, ibi n. 316.

Et prædicta procedunt, etiam si alienatio fieret in euidem utilitatem Ecclesie, nisi beneplacitum Apostolicum interueniat, cum illud, tunc omnia prædicta suppleat, ibi n. 317. & 318.

Alienari non potest, absque solemnitate res mensæ Ecclesie incorporata, ibi n. 323.

Extende idem procedere in rebus Confraternitatis, & Hospitalis, auctoritate Episcopi fundata, ibi n. 324 & concl. 87. n. 10. & 118.

Et illa bonorum mensæ Episcopalis, etiam separetæ, ab illa Capituli, non potest fieri, absque consensu Capituli, licet quando euidens utilitas probaretur, defectus illius consensus non obstaret, conclus. 85. num. 325.

Et talis consensus Capituli, tunc non requiritur, uti personæ interessatæ; sed solum pro solemnitate, concl. 85. num. 326.

Alienatio non potest fieri de re Ecclesie alienari solita, quando causa primæ concessionis cessaret, nisi tamen concurrant sollemnitates, ibi n. 328.

Item de re Ecclesie alienari solita, non potest fieri sine solemnitatibus, quando de tempore primæ concessionis Ecclesia erat Diues, nunc vero depauperata reperiretur, quia tunc dictam rem pro se retinere debet, ibi n. 331.

Licet tamen talis retentio non debeat esse cum alterius iactura, ibi n. 332.

Res Ecclesie infudatæ solita masculis, non potest concedi feminis alterando solum, nisi id ex magna causa sequatur, veluti ob meritum recipientis, ibi nu. 333.

Sed si fiat alienatio bonorum Ecclesie propter merita alicuius, tunc illa sunt probanda alimodè, quam ex attestacione alienantis, & illa merita debent esse ratione obsequiorum præstitorum Ecclesie, ibi n. 334.

Et propterea videmus, quod prohibitio alienationis, non comprehendit eam, quæ fit ob benemeritum, concl. 85. n. 335.

Sed quomodo id procedat, vide ibidem.

Alienata si sit res Ecclesie, cum conditione, quod alienari non possit, tunc ea non potest sine solemnitatibus de nouo concedi, ibi n. 336.

Alienari non potest sine solemnitate res Ecclesie, quando non adeit vera consuetudo infundandi, ibi num. 337.

Alienatio si sit de nouo facienda de re Ecclesie ad culturam redacta, veluti ob mortem alicuius inuestiti, tunc agnatus illius inuestiti erit in inuestitura præferendus, pro eodem pretio, quod inuenitur ab extraneo, nõ autem pro eo antiquo, ibi n. 338.

Declara tamen, ut ibi n. 339. cum seqq.

Alienare non dicitur Ecclesia relocando bona successoribus primi inuestiti, sed bene alienatio, nem iam factam continuare, ibi n. 342.

Alienationis bonorum, & rerum Ecclesie prohibitio, nõ mediè intelligitur de ea, quæ est apta ad translationem Domini, & sic de stricta, sed etiã de largissima, per quam aliquod usus Ecclesie auferatur, ibi n. 343.

ALIENATIO rei minoris, ut valeat in primis sub silentio causæ erit necessaria, ut patet, quod ea fiat ob es alienum, siue ob euidem utilitatem, secundo ut res minus damnoſa vendatur, tertio ut solemnitates necessariæ concurrant, cõel. 86. n. 2.

Extende id in rãtum esse verum, ut si vnum ex illis tribus dificiat, decretum quoque iudicis corrumpatur, ibi n. 3.

Et an sit permissa ob es alienæ tantæ, vel etiã alia causa sufficiat, vide ibi n. 4. & 5. & concl. 67. n. 6.

Sed nõ potest fieri ex sola causa eris alieni, nisi etiam id creditor petat, & de hoc valde quoque instet, concl. 86. n. 7.

Et ut valeat Index debet adhibere plenam cognitionem causæ, concl. 85. n. 7.

Et iustus alienationis prohibitio solum fauorè, & eommodum minoris respicit, & non alterius personæ, & propterea Tutor, & fideiussor de euisione tenetur, concl. 86. n. 35.

Et

Index Conclusionum,

Et ut valeat, Tutoris auctoritas est necessaria, ibi num. 39.

Quidō est faciēda de stabilitibus minoris, ex statuto Verbis requiritur deputatio alterius Curatoris specialis, ibi n. 40.

Fallit tamen attentā iuris communis dispositione, concl. 86. n. 41. & vide in Verbo Minor, & in Verbo Proximiore, & n. 41. cum seqq.

Immo, quando est faciēda, requiritur etiam modus, scilicet, ut res minus damnoſa vendatur & diligens discussio causæ fiat, conclus. 86. num. 64.

Item, ut valeat requiritur etiam Decretum Iudicis, & aliz iuris solemnitates, quibus deficientibus contractus erit nullus, ibi nu. 65. & n. 66. ratio assignatur.

Extende, ut ibi n. 71.

Fallit duobus modis, & ibi n. 72. & 73.

Si fiat à Pupillo sine eausc cognitione, & Iudicis decreto, potest inde rem alienatam vna cum fructibus ab emptore vendicare, restituito tamen per eum pretio, in ipsius utilitatem verso, concl. 86. n. 74. & 91.

Sed si pecunia in utilitatem minoris non fuerint versæ, ille nulla obligatione, nec etiam conscientias restituere tenebitur, concl. 86. n. 75.

Alienatio rei si fiat à Tutore, vel Curatore, sine decreto, & solemnitatibus, ipse Tutor de emptione teneatur, & eò magis si se ipsum, bona propria, ac suos heredes obligavit, concl. 86. num. 76.

Quando possint bona Filij per Patrem, sine solemnitate, & Iudicis Decreto alienari, vide latè in Verbo Pater, & in concl. 85. n. 78. cum seqq. & præsertim, n. 89. & 90.

Alienatio rei minoris non potest fieri sine solemnitatibus, & Iudicis Decreto, etiam si sit utilis ipsi minori, ibi n. 91.

Et ea etiam utilis minori, quando non valet, res alienata, vna cum fructibus restituenda venit, restituito tamen pretio in utilitatem minoris verso, concl. 86. n. 91. & prius n. 74.

Et isto casu potest emptor retinere rem, donec sibi pretium solvatur, etiam si ipse emptor esset in mala fide, ibi nu. 92. & 93.

Contrarium, ut ibi n. 94.

Alienari non potest res minoris, etiam si esset sterilis, & nullius fructus, vel minori non afferret commodum, neq; in commodum, nisi interueniat Iudicis Decretum, concl. 86. n. 95.

Alienatio rei minoris est valida, quando illa res damnum tantum ei afferebat, vel quando fixus, & vix superant bonorum fructus, si tamen Decretum Iudicis præcedat, conclus. 86. num. 95.

Alienare non potest mulier pro Marito civiliter, pro re alieno carcerato, nisi solemnitatibus adhibitis, concl. 86. n. 121.

Fallit tamen duobus modis, ut ibi num. 122. & 123.

Alienare, vel se obligare non potest Mater pro Filio, sine solemnitatibus, ibi n. 124.

Fallit, ut ibi num. 125.

Contrarium, ibi n. 126. & in multis seqq. late dicitur de hac materia, & vide etiam in Verbo Pater.

Alienari possunt fructus, & aliz res minoris, quæ seruando o seruari non possunt, sine solemnitatibus, interueniente tamen Tutoris auctoritate, concl. 86. n. 188. & n. 203.

Secus est in immobilibus, vel mobilibus præfatis, & quæ seruando seruari possunt, quorum alienatio solemnitates statui requirit, concl. 86. num. 188. & 203. & vide concl. 56. n. 77.

Alienatio à Tutore sine solemnitatibus facta, infirmand minoris facta presumitur, concl. 88. num. 204.

Et rei minoris, vel Ecclesiæ, quando est facta alienatio, ex causa voluntaria, & utilitatis, tunc emptor non tenetur probare versum in utilitatem, secus verò si alienatio sit facta ex causa necessitatis, concl. 86. num. 207. & 209. cum seqq.

Sed quando fit ex causa necessitatis, tunc emptor debet esse sollicitus, ut pretium in causam enūciatam conuertatur, conclus. 86. num. 207. & seqq.

Secus quando fit ex mandato Auctoris, vel legis, quia tunc solemnitates non requirit, ibi n. 214. ubi exemplificatur.

Contrarium, ut ibi n. 221.

Alienandi facultas in genere data non tollit solemnitates in distractione bonorum minoris necessarias, ibi n. 216.

Sed quando fit alienatio de illis minoris, quæ facit, ob Tyrannos amitti possent, non sunt necessariæ illo casu solemnitates, conclus. 86. num. 217.

Item quando sit alicuius molendini, ob aquarum inundationem facile perdidit solemnitates non sunt necessariæ, ibi nu. 218.

Illa verò rerum Vniuersitatis requirit solemnitates statuti, prout alienatio rei minoris, concl. 86. n. 225.

Et ut illa rei minoris, sine solemnitatibus teneat, eius utilitas consideratur, non in augendo patrimonio, sed in eo non diminuendo, concl. 86. num. 229.

Quando est nulla ex defectu solemnitarum potest quandoq; transferri possessio, at secus si sit nulli, ex defectu consensus, conclus. 86. num. 239. & 249.

Alienare prohibitus vnā rem, non censetur prohibitus illius fructus distrahere, conclus. 86. num. 243.

Rei minoris, quando est facta sine causa, vel cum causa falsa non sustinetur, imò minori restitutio aduersus eam conceditur, ibi n. 249.

ALIENATIO de bonis minorum fieri potest, si fuerit nupta aliqua puella, & maritus noluerit dotem in bonis stabilitibus recipere, concl. 87. num. 1.

Et ratio est, quia ea ex causa necessaria censetur permissa, concl. 87. n. 2.

Immo absq; solemnitatibus facta sustinetur, si minor factus maior, per quinquenium taceuerit, quia

Et Materiarum.

quia tunc tacendo confirmatur, concl. 86. nu. 247. & concl. 87. n. 3.

Fallit tamen, vt dixi in Verbo Minor, & dicta, concl. 86. num. 248. cum seqq. & conclus. 87. num. 4. cum seqq.

Illa vero rei Ecclesie, nec etiam per Episcopum, absque consensu Superioris fieri potest, conclus. 133. n. 147.

Bonorum Monasterij sustinetur, quando Prior loco Abbatis interuenit, concl. 87. nu. 7.

Et in dubio in tali alienatione per Monasterium facta, presumitur omnes Monachi et conuocati, nisi de contrario constet, conclus. 87. num. 8.

Item ea facta per Monachos absente Abbate, sustinetur, si fiat cum auctoritate Episcopi, & multo magis, si cum illa Papæ, conclus. 87. num. 9.

Alienatio bonorum facta ab aliquo, tamquam Tutore, vel Curatore sustinetur, si de Tutela, vel cura appareat, aliis fecus, quamuis etiam Decretum, & cursus temporis interuenisset, ibi num. 12.

Item sustinetur, si erit pupillo utilis, & de utilitate fuerit cum iuramento Tutoris iudicialiter assecuratum, ibi n. 13.

Et facta per debitorem, ante contractum debitum sustinetur, nec possunt bona alienata per creditorem reuocari, nisi fraus, & malitia, substat, concl. 87. n. 14.

Alienatio, siue solutio facta ab heredem, ad famam secundi creditoris, sustinetur, si bona sicut, & non dolo malo fuerit facta; neque propterea poterit ab anteriore creditore reuocari, ibi num. 15.

Facta per Vxorem constante Matrimonio civiliter valida, si morte Mariti Matrimonium dissoluitur, aliis non sustinetur, dum Matrimonium durat, ibi n. 16.

Et ea bonorum dotialium ex quibus causis sustinetur, vide in concl. 84. nu. 139. cum seqq. & in concl. 87. n. 17. cum seqq.

Alienari non possunt à Marito catenæ, annuli, gemæ, torques, & similes res, nisi requiratur sollemnitas adhibeantur, & nisi mulier postquam fecerit consensum, elapso intervallo biennij de nouo consensum præstet, & Maritus tantum in bonis retineat, vt indemnitati mulieris consulere possit, ibi n. 18.

Alienari potest fundus dotialis, necdum pro necessitate famis, sed etiam pro alijs indigentijs puta, ob bellum, siue redemptionem captiuorum, aut personæ conseruationem; dummodo tamen Maritus proprio vitio huiusmodi necessitatem non perquisierit, ibi n. 20.

Alienatio fundi dotialis facta infra Vxor ipsi Vxori non præiudicat, ibi n. 29.

Sed talis alienatio fundi dotalis nulliter facta, quando ratificata censetur, vide ibi n. 29.

Alienatio bonorum fideicommissi subiectorum tenet, vita alienantis tantum durante, ibi n. 32. Fallit, vt ibi n. 33.

Sed si prohibeatur per pactum, illud tamen trahit

stationem Domini non impedit, nisi esset ad dictum, quod in euentum contrarij alienatio nulla foret, ibi n. 33.

Alienandi prohibitio tacita legis dicitur, quædo lex consilii grauato, vt non alienet, ibi n. 34.

Et quando est facienda illa de bonis fideicommissi subiectis, quæ forma sit seruanda, vide ibi num. 35. remissiuè.

Alienari possunt generaliter bona Ecclesiastica, ex iusta causa, ibi n. 37.

Amplia multo magis procedere, quando alienatio esset facta ad vna Ecclesia alteri Ecclesie, ibi n. 36. & concl. 87. n. 38.

In alienatione rei feudalis, vel Emphyteuticæ, quædo assensus Domini sit necessarius, vide latè in Verbo Assensus, & concl. 154.

Illa feudi potest fieri, etiam sine consensu directi Domini, n. 39.

Declarari tamen, vt ibi n. 40. cum seqq. & vide in Verbo feudum.

Alienari possunt feuda iuxta consuetudinem Francie, sine consensu Domini, quia ea dicuntur Patrimonia Vassalorum, ibi n. 43.

Illa autem alienatio feudi est permissa, sine consensu Domini, in augmentum ipsius feudi, ibi num. 44.

Item in proximum immediate successorum ea potest fieri per Patrem de feudo nouo, & multo magis cum assensu vni ex Filijs prælegari, ibi num. 45.

Alienari potest feudum in comprehensio in inuestitura, etiam sine consensu directi Domini, & non reseruato illius beneficii, dummodo tamen aliter Consuetum in inuestitura non reperitur, ibi n. 46.

Itè alienari potest feudum, ob necessitatem famis, vel aliam Vrgentem, quando aliter Vassallo, vel liberis, siue Vxoris vite periculo subueniri non possit, ibi n. 47.

Eodè modo quoque est permissa pro solutione debitorum, quando ea tamè sunt necessaria, veluti pro constituendis dotibus, & pro subuentione aliarum necessitatum propriæ domus, vel Decretis Ducalibus, ibi n. 48.

Sed illa etiam concurrente licentia, & necessitate fieri non debet, quando bona allodialia extant, ibi n. 49.

Et quando est facienda, tunc debet fieri illius oblatio, non solum proximioribus, sed etiam quibuscumque agnatis, ibidem.

Alienari potest feudum in causam dotis, vel aliarum necessitatum, si illius venditione consensus Domini concurrat; aliis fecus, quamuis Pater alia bona præter feudum non haberet, ibi num. 50.

Alienatio feudi, & Emphyteuticæ iure Catholonicè est permissa solum pro alienante duplicato laudimio, ibi n. 50.

Alienari res non potest à Patre in præiudicium Filiorum ea, quæ de sui natura ad extraneos non est iustituta, & quam ipse stipulatus est pro se & Filijs, ibi n. 51.

Et alienatio, quæ potest fieri in vltima voluntate,

Index Conclusionum,

- te potest etiam fieri in omnibus casibus inter vivos, ibi n. 52.
- Facta de feudo, sine consensu Domini Regulariter est ipso iure nulla, ibi n. 53.
- Item illa feudi, vel Emphyteusis, quando sunt nulla, & Dominium non fuit translatum in Emptorem, tunc alienans a iure suo non cadit, ibidem & ibi ratio assignatur.
- Sed si sit facta ab heredibus de re Emphyteutica, illi ob praesumptam ignorantiam a caducitate excusantur, facta tamen solutione canonum & tempore renovationis inuestitura decursum, ibi n. 54.
- Et illi inualidæ consentiens sibi non praedudicat, in eo iure, quod prius habebat, ibi num. 55.
- Sed quando est nulla, ob defectum Regii assensus, tunc alienans ob nullitatem, non excusatur, ibi n. 56. & ibi ratio assignatur.
- Item, quando est nulla ex defectu solemnitatis, & forma omittitur nullum effectum priuationis producit, sedus vero si alienatio sit nulla ex alia causa, ibi n. 57.
- Illam feudi, vel Emphyteusis, quando est facta irrequisito Domino, tunc res ad illum reuertitur, etiam in praedictum aliorum in inuestitura, compræhensum, ibi n. 58.
- Declarat, ut ibi n. 59. & subdeclarat, ibi n. 60.
- Alienari non potest feudum ex pacto, & providentia in agnatum remotiorem, in praedictum proximioris, & multo minus in extraneum, ibi num. 61.
- Et alienatio, quando est facta de feudo ex pacto, & providentia in extraneum, tunc illud potest revocari ab agnatis, etiam non expectata morte alienantis, si tamen in alienatione consensus Domini non intervenit, ibidem.
- Alienatum feudum, si velit revocare agnatus, vi-viente alienante, tenetur pretium refundere, sedus si eo mortuo, ibi n. 62. & ibi ratio distinctatis assignatur, & n. 76.
- Item si feudum alienatum a Patre, Filius revocare velit, antequam Regius consensus impetretur, & bona fides emptoris concurrat, tunc eidem pretium restituendum venit, non solum prout res emptæ fuit, sed etiam prout nunc valet, ibi n. 63.
- Contrarium, ut ibi n. 63. cum seqq. & vide in Verbo revocatio.
- Et ea feudi facta in remotiorem agnatum, sine consensu Domini, confirmatur, si proximior taceat per annum, ibi n. 74.
- Extende, ut ibi sub n. 75.
- Illam autem facta per scismaticos non valet, nisi cum eis fuerit dispensatum, ibi n. 77.
- Item facta per hæreticum, post perpetratum delictum, est nulla, & ipso iure revocatur, conclus. 87. n. 81.
- Et talis alienatio facta per hæreticum revocatur, per Episcopum, vel Inquisitorem, pro parte ad fidei profectantem, ibi n. 82.
- Alienata per hæreticum possunt revocari per alios & consanguineos, ibi n. 81.
- Item facta post delictum ipso iure est nulla, quando bona habentur pro publicatis ipso iure, aliis secus, ibi n. 83.
- Facta per reum, postquam fuit acceptatus, sustinetur, si fuerit facta pro æris alieni solutione, aliis secus, ibi n. 84.
- Facta lite pendente, in fraudem facta censetur, & attentata dicitur, conclus. 87. num. 85.
- Et alienans rem litigiosam tenetur ad omnia damna, & interesse emptori rescindenda, nisi emptor quoque fuerit in mala fide, quo casu tenetur restituere rem ipsam, absque spe pretij, licet illud non lucratur venditor, sed fisco applicatur, conclus. 87. num. 86.
- Sed facta de re, quæ litigabatur, si postea, per rem indicatam fuit liberata, tunc ut facta de re libera sustinetur, conclus. 87. num. 87.
- Licet lite pendente, si alienans in vim rei indicatæ possessionem acceperit, sine executorialibus, ibidem.
- Item potest fieri per heredem de bonis litigiosis testatoris, etiam nulla præcedente substatione, pro solutione debitorum hereditatis, ibi num. 88.
- Extende, quod potest fieri per litigantem, quando lis esset non super actione reali, sed super obligatione personali tantum, conclus. 87. num. 89.
- Item si heret de re litigiosa pro vxore ducenda, tunc in fraudem facta non presumitur, conclus. 87. num. 90.
- Alienans lite pendente in eius odium pro possessore habetur, ibi n. 91.
- Alienatio, quando fit in fraudem paratæ executionis, tunc potest fieri executio contra alienationem, vel in ipsismet bonis alienatis contra Emptorem, conclus. 87. num. 91.
- Sed quando fuit facta, ante motam licem, tunc ius executionis contra singularem successorem, & sic contra tertium non transit, conclus. 87. num. 91.
- Facta contra legem, & conventionem initam, inter contrahentes, est nulla, conclus. 87. num. 92. & ibi exemplificatur, & ratio assignatur.
- Facta paulo ante motam licem presumitur facta, ad evitandum iudicium, & in fraudem, ibi num. 95.
- Item facta post decoctionem censetur simulata, & in fraudem creditorum facta, conclus. 87. num. 96.
- Sed facta post decoctionem, ut censeatur facta in fraudem, requiritur scientia dantis, & recipientis, & quod bona debitoris non sufficiant creditoribus, & præsertim, si sumus in alienatione titulo oneroso facta, ut est in impositione census, ibi n. 97.
- Extende, quod his concurrentibus potest actor recta via facere executionem contra tertium citatum, non petita contra ius rescissione, neque minus

Et Materiarum.

minus data cautione, de qua in l. is a quo ff. de rei vindic. ibi n. 98.
 Quod est facta paulo post decoctionem, ex breuitate temporis simulata censetur, & sic suspicio fraudis augetur, ibi n. 99.
 Item facta ante decoctionem per annum, simulata, ac in fraudem creditorum facta praesumitur, ita tamen dicente statuto, aliis secus, ibi num. 100.
 Facta a decoctore in utilitate posteriorum creditorum, etiam anterioribus praedudat, si bona fide fiat, ibi n. 101.
 Et tunc dicitur facta in fraudem, quando post in remotionem litis in potentiorum fuit facta, conclus. 87. n. 102.
 Declara tamen, quod licet sit interdicta lite pendente in potentiorum, potest tamen fieri in Filium, licet sit Patre potentior, ibi n. 103.
 Subdeclara, quod si fiat in potentiorum lite pendente, diceretur facta in fraudem, quando concurrent scientia alienantis, & recipientis, & multo magis, si alienans non esset soluens; Item, quando dolo malo, siue ad incutiendum metum, vel terrorem alienatio fieret, secus autem si palam, & bona fide fiat, ibi n. 104.
 Sed quando est facta extra fraudem, tunc venditor non potest a iudicio defensionis rei venditae excludi etiam, quod persona emptoris esset legalior, ibi n. 105.
 Item dicitur facta in fraudem, quando est facta ab eo, qui est in articulo mortis, vel in infirmitate constitutus, & alienat rem, ob eius mortem ad alium spectantem, conclus. 87. n. 106.
 Contrarium tenent alij, vt ibi n. 107.
 In fraudem si ei facta dicitur primo, quando est facta V. G. coniuncte personae, secundo, quando de maiori parte bonorum; tertio, quando donans in possessione remanet; quarto, quando ex praedictis donatis donans postea vnum vendit, ibi n. 109.
 Fallit nobis modis, vt ibi n. 110. & 111.
 Alienatio non tenet, quando est facta ab Episcopo, in praedictum successorum, conclus. 87. num. 112.
 Et ratio est, quia alienare, nec disponere potest, Protector de rebus Ecclesiae, cum solum habeat ius protectionis, & praeheminentiae, conclus. 87. n. 114.
 Et facta contra formam Pauline adeo est nulla, vt Prelatus alienans beneficio priuatur, conclus. 87. num. 114.
 Illa bonorum Ecclesiae, vt fiat secundum formam Pauline, alienans debet recipere testes, & alias probationes, pro veritate narratorum, cum assertioni partium stare non debeat, ibi n. 115.
 Alienans bona Ecclesiae, vt Patrimonialia nulliter alienasse dicitur, & ipse efficitur debitor Ecclesiae pro tali summa alienata, ibi n. 116.
 Alienari non possunt bona Ecclesiae per viam substationis, quando iusta causa, & solemnitates iuris non concurrerent, conclus. 87. num. 117.

Et quando sit alienatio rei Ecclesiae, ex iusta causa & cum solemnitatibus iuris, tunc non est facienda plus offerenti, sed illi tantum, qui iustum pretium obtulerit, ibi n. 117.
 Alienatio rei alicuius publici Oratori requirit solemnitates in alienatione rei Ecclesiae necessarias, ibi n. 119.
 Et facta etiam cum clausula omni meliori modo, &c. non sustinetur ex defectu mandati de renouando bona ad Ecclesiam, ob censum non solutos, aut lineam finitam deuoluta, conclus. 87. n. 120. & ibi ratio assignatur.
 Facta ad censum non valet, si confirmatio Pontificis esset facta in Emphyteusim, quia isti contractus valde inter se differunt, ibi n. 121.
 Facta per Commendatarium sine solemnitatibus, & abique Superioris auctoritate dicitur nulla, quia ei obstat prohibitio legis, & Papae, conclus. 87. n. 122.
 Facta per Patrem de bonis aduentitijs Filij non tenet, si Decretum Iudicis non interuenit, ibi num. 123.
 Fallit, vt ibi n. 123.
 Item alienare non potest Filius familias bona aduentitia in praedictum Patris, abique illius consensu, ibi n. 124. & ibi ratio assignatur.
 Secus est in illis bonis, in quibus Pater vsum fructum non habet, quia tunc ea Filius dilaberet, valet, si tamen legitime aetatis sit, conclus. 87. num. 125.
 Item alienare non potest Pupillus, & Minor, abique Tutoris, & Curatoris consensu, ibi n. 124.
 Alienatio facta per Filium familias, cum iuramento de non contrahendo, quamuis viuentem Patrem non teneat in illius praedictum, eo tamen mortuo tenet, & vires in praedictum ipsius Filij recipit, ibi n. 124.
 Alienatio facta de Vassallis solis, abique eorum consensu non tenet, licet secus, quando fieret de tota Vniuersitate, ibi n. 126.
 Item secus, quando fieret de aliqua terra allodiali, quia tunc homines illius accessorie veniunt ad eam, etiam inuiti, ibi n. 127.
 Et quando est prohibita, neque ad fauorem Matris fieri potest, ibi n. 128.
 Et illa bonorum censualem non valet, si ius censuale reueruatur non fuerit, secus si ea alienetur salvo consensu, ibi n. 129.
 Alienare, & non soluere ad effectum caducitatis inuicem equiparantur, ibidem.
 Declara tamen, quod alienans rem censualem Ecclesiae, vel non soluens iure suo non priuatur, nisi Ecclesia velit, ibi n. 129.
 Alienatio rei minoris facta pro dote, danda non sustinetur, nisi Iudicis Decretum interueniat, ibi n. 130.
 Sed in quibus casibus alienatio minoris, absque solemnitatibus valet, vide in Verbo solemnitates, & in conclus. 56. nu. 79. & conclus. 88. num. 123.
 Alienatio a Tutore facta de Palatio magno, per quod nobilitas familiae conseruatur, etiam pretio iusto, & pro solutione xris alieni, non valet,

Index Conclusionum,

- valet, & Pupillus eo casu, ut l'etus venit restituendus, concl. 87. n. 131.
- Declara**, ut ibi n. 132.
- ALIENÆ** rei legatum fieri potest, & illud factum operatur, ut legatario æstimatio rei legatæ solui debeat, concl. 88. n. 1.
- Amplia**, ut ibi n. 2. cum seqq. & vide in Verbo legatum.
- Alienæ** rei venditio sublinetur, ibi n. 8.
- Intellige** tamen id procedere, quoad videntem, non autem quoad Dominum, conclus. 88. num. 9.
- Aliena** res quando venditur, æstimatio est solvenda ei, qui eam vendidit, & de pretio conventionem fecit, maxime si postea accedat consensus Domini illius rei venditæ, concl. 88. num. 10. & 11.
- Alienam** rem, ut propriam vendens scienter dicitur esse in dolo, qui dolum dans causam contractui illum rescindit, ibi n. 12.
- Alienam** rem, vel alteri obligatam scienter emens de eversione contra venditorem non agit, prout nec etiam ad pretij restitutionem, concl. 88. num. 13. & 14.
- Contrarium**, ibi n. 15.
- Concorda**, ut ibi n. 16.
- Alienæ** rei, vel alteri pignoratæ emptor, quando soluit pretium venditori, tunc Dominus in primis habet actionem contra bona, & illis non extantibus habet actionem in subsidium contra pretium, ibi n. 17.
- Alienæ** rei emptor bona fide solvens pretium creditoribus primo venientibus, liberatur, etiam si alij creditores anteriores adessent, ibi num. 18.
- Extende** id procedere duobus modis, ut ibi num. 19. & 20.
- ALIMENTORVM** materia est valde favorabilis, & merito quidem, cum ex eis vita hominis profus utrumque recipiat, concl. 89. num. 1.
- Vnde** illorum favore omnis interpretatio est faciendâ, licet contra ius esset, in tantum, quod in illis potius superfluitas tolleretur, quam quod unus indignus alimentis reputetur, conclus. 89. n. 1. & 5. & n. 30.
- Non** possunt ab homine separari, neque alteri cedi, nec assignari, concl. 89. n. 2. & ibi ratio assignatur.
- Neque** illis renunciari potest tacite, nec expressè, absque cognitione, & inconstituto Prætoris, ibi n. 3.
- Idq;** multò magis procedit, ubi essent in minore, ibi n. 4.
- Et** illis renuncians censendus est minus, quam fieri possit recuciari, ita ut, ad favorem eius, qui alimenta recipere debet, omnis interpretatio faciendâ veniat, ibi n. 5.
- Immo** si illis renunciet Filius, sibi per Patrem debitis, dicitur enormissimè læsus, & adversus huiusmodi renunciationem semper restitutio in integrum datur, ibi n. 6.
- Debentur** liberis de iure naturæ, & ideo onus alendi liberos non potest tolli vlla lege, vel consuetudine, ibidem.
- Et** si illa neget Pater Filio anathema est, & dicitur turbare Filium in quasi possessione suæ filiationis, & Patrum potestatem perdit, concl. 89. num. 6.
- Extende** è converso, quod si Filius neget alimenta Patri, exheredari potest, ibi n. 7.
- Alendi** onus non evitatur per Patrem asserendo eum, qui ea petit, non esse Filium, ibidem.
- Si** neget Pater alimenta Filio languendo Patria potestate solvitur, licet secus si non esset languidus, ibi n. 8.
- Illorum** renunciatio non valet, etiam si sit cum Iuramento facta, conclus. 89. & ibi ratio assignatur.
- Neq;** illis potest renunciare is, cui ea relicta sunt cum eius familia, in præiudicium ipsius familix, ibi n. 10.
- Declara** esse verum, quod illis renunciari non possit, quoad ius formale alimentorum; at secus quoad commoditatem percipiendi alimentorum, quia ea potest cedi, & creditoribus assignari, ibi n. 11.
- Item** secus erit, quando ea minutatim debentur, quia tunc super eis transactio fieri potest, ibi n. 12.
- Extende** id multò magis procedere, quando transactio esset iurata, quia tunc etiam super alimentis futuris fieri potest, ibi n. 13.
- Contrarium**, quod scilicet iuramentum in remissione alimentorum nihil operetur, vide ibi n. 14. ubi ratio assignatur.
- Sed** quando à Patre debentur, an super eis transigi possit, vide ibi n. 15.
- Et** eorum causa dicitur pia, & privilegiata, tam respectu processus, & probationum, quam etiam in eo, quod in ea summarie procedatur, conclus. 89. n. 16.
- Item** eorum causa non recipit appellationem, sed in ea proceditur omni dilatione reiecta, quando tamen Iudicis Officio, ob inopiam parentis sunt petita, & petitio fiat super alimentis præsentibus, & iuratis, in quibus vita hominis pendet, secus in præteritis, & si petantur iure actionis, concl. 89. num. 17. & nu. 18. ratio assignatur, & concl. 128. n. 305. cum seqq. & n. 745. & concl. 129. nu. 15.
- Eorum** tamē sententia est appellabilis, si alendus sit diues, & habeat, vnde se alat, conclus. 89. nu. 19. & ibi ratio assignatur, & concl. 128. n. 305. cum seqq. & vide in Verbo appellatio.
- Sed** sunt per appellatorem præiudanda appellatione pendente, si ille qui sententiam obtinuit sit inops, conclus. 89. num. 29. & concl. 128. sub num. 305.
- Extende**, quod etiam in principio litis debentur, immò dum de eis disputatur, negotium principale silet, concl. 89. n. 21.
- Et** licet, ab eorum provisione detur appellatio, tamen sit non retardata executione, sed bene data cautione de restituendo in euentu succumbentis, ibi nu. 22.

Declara

Et Materiarum.

Declarat id procedere, dummodo alimentarius eam cautionem præstare possit, sin minus dicta executio sine ea fieri debet, concl. 89. num. 22.

Contrarium, quod scilicet ea cautio non sit data, vide ibi n. 23.

Et quod non sint restituenda, nec ea præstans in creditum computare possit, vide ibidem.

Alimenta, & sumptus litis auctori imputantur cum fructibus perceptis, si sententiam obtineat, ibi num. 24.

Et ea præsentia, & futura dicuntur à die motæ litis, & super eis appellatio non datur. Præterita verò sunt iam antelitem motam decursa, pro quibus appellatio admittitur, conclus. 89. num. 25.

Et ad hoc, ut cognoscatur, an sint præsentia, & futura, vel præterita, tempus petitionis, non autem sententia est attendendum, concl. 89. num. 26.

Post litem motam omnino debentur, absque quod pro eis fuerit res alienum contractum, ibi nu. 27.

Illorum de futuro causa est adeo favorabilis, ut ad ea petenda dies festivi non attendantur, ibi n. 28.

Peti possunt, etiam coram Iudice seculari, ibi num. 28.

Et illa taxare, quando possit Iudex laicus pendente causa coram Iudice Ecclesiastico, vide, concl. 142. n. 62. & 63.

Alendi onus, etiam ad heredem heredis transit, maxime, quando testator super illis perfectam dispositionem fecerit, quia tunc præsumeretur legatum esse perpetuum, concl. 89. n. 20.

Extende, ut ibi n. 30. & ibi ratio assignatur.

Contrarium, ibi n. 31.

Concorda, ut ibi n. 32.

Alimenta, si mandauit testator, ut alicui dentur in vita heredis; nihilominus legatario debentur eius vita durante, etiam si hæres ei præcedat, & eo casu onus alendi ad heredem heredis transibit, concl. 89. num. 33. & ibi ratio assignatur.

Et debentur Vxor, etiam mortuis Filijs, licet in legato ei factio adfuerit illa verba, si cum liberis moreretur, quia ea non sunt apposita ad inducendum conditionem, sed ad demonstrandum testatoris desiderium, ibi nu. 34.

Et eorum occasione potest hæres conveniri etiam intra tempus sciendi Inventarium, ibi num. 35.

Et pro illis datur actio personalis, etiam contra tertium, ibidem.

Et adeo sunt necessaria, & amica naturæ, ut ob id Filijs, etiam illegitimis, & spurij præstanda veniant, conclus. 89. num. 36. & ibi ratio assignatur.

Declarat, ut ibi n. 37. & vide in Verbo Filius.

Et sint præstanda per modum provisionis, licet leuiter sit probata filiatio; donec lis super ipsa filiatione terminetur, ibi n. 38.

Illa cogitur Pater præstare Filio existenti in qua-

si Possessione illa exigendi, si neget eum esse talem, etiam nulla præmissa summaria causæ cognitione; secus verò si non sit in ea quasi possessione, quia tunc eum esse talem saltem summarie probare tenetur, ibi n. 39.

Et solet illa decernere Rota, absque plenibus probationibus, ibi n. 40.

Si per triennium continuum fuerint Filio præstata, sine dubio etiam in futurum sunt præstanda, ibi num. 41.

Etiam in prima instantia sunt præstanda filijs, vel Nepti agenti ad bona Patris, vel Aui, concl. 89. num. 42.

Alimenta partui præstare tenetur mulier inupta, quando non probaret eum esse alicuius certe personæ, ibi n. 43.

Alendi Filios onus transit quoque ad Fiscum, veluti ad heredes, quorum loco ipse succedit, ibi num. 46.

Alere Filios etiam spurios tenetur Fiscus, etiam si confiscatio esse facta, ex crimine lese Maestatis humanæ, ibi n. 47.

Alimentorum causa, quando bona sunt confiscata non datur Filijs retentio bonorum Patris, sed ea sint capienda de manu Fisci, qui dicitur hæres anormalis, ibi n. 48.

Et illa, atque dotes debent Filijs à Fisco incipiunt deberi à die confiscationis, non autem à die mortis naturalis Patris, ibidem.

Sunt etiam præstanda Filijs delinquentis per Fiscum, etiam in crimine hæresis, & sic lex Maestatis Divinæ, quod delictum est longe grauius eo lese Maestatis humanæ, ibi n. 49.

Extende etiam illa deberi Filijs hæreticorum, dummodo tamen ipsi sint Catholici, concl. 89. num. 50.

Et illis veniunt concedenda dicta alimenta, quia cum illi vivere permittantur, per consequens ea ipsis sunt debita, cum sine illis vivere non possint, ibi n. 51.

Extende, quod etiam debeantur Filijs illegitimis Clericorum, non obstantè Bulla Pij Quinti, conclus. 89. num. 33. & ibi rationes assignantur.

Eorum præstatio est fundata super ratione naturali, quæ cum cesset in adoptiuis, ob id ea alimenta non debentur, conclus. 89. num. 54.

Alimenta adoptiuis Filijs non debentur, concl. 89. num. 54.

Contrarium, ibi n. 55. ubi ratio assignatur. Debentur etiam per Patrem spirituales Filio spirituali, concl. 89. num. 56. & ibi ratio assignatur.

Contrarium tamen seruari testatur Auctor, ibi num. 57.

Concorda, ut ibi nu. 58.

Alimentandi onus transit in quemcumque successiorem, ut puta, cessionarium, & similem quia bona semper transiunt cum sua causa, & onere, ibi nu. 59.

Extende id procedere, ut ibi n. 60.

Alere non solum tenetur in vita Pater Filios natu-

Index Conclusio[n]um,

rales, sed etiam est post mortem eis alimenta sufficientia relinquere tenetur, conclus. 89. num. 61.

Et ideo possunt Filij naturales ea petere a Filijs legitimis, & naturalibus, licet ea Pater eis non reliquerit, ibidem.

Sed ea sola tenentur prestare heredes Patris Filijs illegitimis, licet aliquid aliud illis relinquatur, ibidem.

Et ius ea petendi ex parte petentis dicitur personale, ex parte vero ea debentium dicitur ad heredes transmissibile, conclus. 89. n. 62.

Et eorum subiectum est Anima, & Corpus, quæ propterea non migrant ad heredes, & sic de subiecto in subiectum, ibi n. 62.

Et illa, quando per statutum sunt loco legitimæ subrogata, uti personalia ad heredes, non transmittunt, nec per eorum subrogationem fauorem legitimæ sustinent, conclus. 89. n. 63.

Contrarium, ibi n. 64.

Et eorum occasione, si fuerit legatus fundus cui proprietates legari potest ea, ad heredes legatarij transmittunt, ibi n. 65.

Quando sunt legata dignitati, ut pote Episcopo, vel similibus, tunc illud onus erit ex utraque parte transmissibile, & sic perpetuum, conclus. 89. num. 66.

Extende id procedere, ut ibi n. 66. & 67. ubi ratio assignatur.

Et illorum legatum factum Ecclesie, non expiatur si ea destruantur, sed transit ad Pontificem, licet bene expiret illud factum Ciuitati, si Ciuitas destruantur, ibi n. 66.

Illa semper debentur donec legatarius uiuat, ibi num. 67.

Sed legata dignitati non debentur perpetuo successori in ea, quando essent prestanda de fructibus alicuius fundi, sed solum usque ad centum annos, ne proprietates semper sit inuultis, conclus. 89. n. 68.

Fallit, ut ibidem.

Alimenta puero simplicitate relicta nullo alio modo adiecto, tunc ei debentur non solum usque ad tempus pubertatis, sed ad tempus uite sue, conclus. 89. n. 69. & ibi ratio assignatur.

Alimentatio onus transit contra quoscuq[ue] heredes Patris, in beneficium Filiorum naturalium, & tunc habetur ratio ad facultates, quæ post eius mortem extabant, ibi n. 70.

Extende, ut ibi num. 71.

Alimenta debentur Vxori Filij naturalis, ab heredibus Patris, ibi n. 72.

Ex peti possunt ab heredibus alere debentis, etiam coram Iudice seculari, ibi n. 73.

Itaq[ue] prestare Vxori potest vir comitelli per Iudicem laicum, etiam si causa matrimonij ageretur coram Delegato Apostolico, con Ius. 89. num. 74.

Illorum fauore, tam Iudex laicus, quam Ecclesiasticus procedere potest, ibi n. 74.

Item pro illis Vxor, & Filij habent hypotheccata bona Mariti, & Patris respectiue, & ideo, tam constante matrimonio, quam etiam eo sol-

uto contrateritis possessores, agere possunt, ibi n. 75.

Immo ad fauorem Filiorum sunt deducenda, quando Pater are alieno grauatus reperiretur, & præsertim si ex dilapidatione illud fuisset contractum, & sic Filij pro illis sunt omnino creditoribus præferendi, ibi n. 76.

Extende quod ea debentur Filijs etiam ex damnato coito procreatis, ibi n. 77.

Contrarium, ibi n. 78.

Concorda, ut ibi n. 79.

Et debentur per Patrem Filio naturali, non solum in terris Ecclesie, sed etiam in illis Imperij, ibi num. 80.

Extende quod etiam debeantur Filijs illegitimis etiam ex bonis primogenituræ, seu fideicommissio subiectis, dummodo tamen Filij sint de descendentibus fidei committentis, vel primogenituræ confluuentis, ibi n. 81.

Debentur etiam Filie famine naturali, Imò pro eis bona Patris sunt obligata, ibi n. 82.

Et per Patrem Filij spurij præstita repeti non possunt, cum ipse eam alere teneatur, conclus. 89. num. 83.

Debentur etiam per Patrem Filie nuptæ, & postea viduæ effectæ, illius viduitate durante, conclus. 89. n. 84.

Declara, ut ibidem.

Extende quod debeantur per Patrem Filie, etiam dum eius Maritus uiuit, ibi n. 85.

Et licet eorum repetitio non detur, ex eo quia, de lure naturæ debentur, tamen illorum compensatio tolleratur, cum fructibus per Patrem exactis, ex bonis administratis Filij, conclus. 89. num. 86. & 250.

Sed illa Filie spurie data reuocantur, si sint excessiua, & in damnum Filiorum, ac in fraudem legis præstita, ibi n. 87.

Extende, ut ibi n. 88.

Declara, ut ibi n. 89. & 90.

Alimenta sunt magis privilegiata, quam actio de dote, ibi n. 90.

Sed ea petere non potest Filia spuria, quando habuit dotem, ibi n. 91.

Item illa non debentur aliunde habenti, conclus. 89. num. 91.

Et ideo, si fuerint relicta Filio spurio, sine naturali, non poterit, postea etiam legatum, sibi a Patre relinquit præterdere, ibidem.

Contrarium, ibi n. 92.

Concorda, ut ibi n. 93.

Illa tamen, & dos spurij, non debentur, quando essent ingrati, veluti quia testamentum Patris impugnarent; Item quando aliunde haberent unde uiuere possent, nec non etiam, quando ipsi spurij possent ex arte uiuere, conclus. 89. n. 95. & 116. & 117. cum seqq[ue].

Declara, ut ibi num. 96. & 117. & ibi ratio assignatur.

Contrarium, ut ibi n. 97. & 118. & 135.

Concorda, ut ibi n. 98. & n. 117. cum seqq[ue]. & n. 135. cum seqq[ue].

Sed quando sunt prestanda spurij non debent cedere,

Et Materiarum

cedi, tam ampla, & opulenta, sicut Filio legitimo, & naturali fieri solet, conclus. 89. nu. 100. & 121.

Contrarium, vt ibi n. 101.

Sunt decernenda, tam Filio naturali, quam legitimo pendente licet super filiatione, concl. 89. num. 101.

Sed illa, & sumptus litis non debentur Filio naturali testamentum Patris impugnanti, tamquam calumniosam causam agenti, concl. 89. num. 101.

Et sunt prius Filijs legitimis prestanda, quam spurij, si facultates Patris omnibus non suppetant, ibi n. 102. & 120.

Sed illa non tenetur prestare Filio Pater inops, sicut & conuerso Filius inops Patri, concl. 89. num. 103.

Et illorum causa non debet videri proprietas bonorum Patris, nec e contra, concl. 89. n. 103. & 126.

Contrarium, ibi n. 125.

Alendus est prius Pater, quam Filius in pari causa necessitatis ex regula ordinatae charitatis, ibi nu. 103. & 119.

Sunt prestanda Filijs spurij, iuxta facultates, & qualitatem, ac dignitatem personae, cui praestitur, ibi n. 104.

Et quando debentur miserationis causa, dantur eo casu solum secundum necessitatem viuendi, & non secundum personae dignitatem, concl. 89. num. 105.

Contrarium, ibi n. 106.

Concorda, vt ibi n. 107.

Et an sint concedenda parua, vel magna, id est in Iudicis arbitrio fundatum, quod tamen debet Regulari, iuxta consuetudinem loci, concl. 89. n. 108.

Sed quando sunt alieni, oblata oblatio est attendenda, non autem qualitas reddituum, & personae, nec tunc recurrendum est, ad arbitrium Iudicis, ibi n. 109.

Quando autem petuntur in Tribunali Rotae ea non procedit rigorose, & per apices Iuris, sed maximam aequitatem seruat, nec plenas probationes super illis requirit, concl. 89. nu. 110. & prius nu. 40.

Et quomodo sit solita ea taxare, vide concl. 90. n. 21.

Sed si tamen debeantur Filijs legitimis, & naturalibus, tunc est habenda ratio ad fructus bonorum aduentitiorum, & sic ad illos Matris quoque, concl. 89. n. 111.

Et an sit etiam habenda ratio ad fructus bonorum Emphyteuticorum, vide ibidem.

Quando a Patre relinquuntur Filijs in testamento ea prestanda veniunt, etiam si Filij aliunde alimenta habeant, ibi n. 112.

Fallit in Filijs spurij, ibi n. 91. & 113.

Non debentur tamen per Filium Patri, quando ille ex arte viuere possit, nisi esset ei indecorum eam artem exercere, vel nisi consuetudo extaret in contrarium, ibi n. 116. cum seqq.

Illia debentur in Regno Neapolis Filijs spurij,

etiam diuitibus iure actionis, & non tantum futura, sed etiam praesentia, iuxta tamen facultates Patris, ibi n. 118.

Sed ad quam quantitatatem sint taxanda, & quomodo sint solvenda, distingue, vt in concl. 89. num. 119.

Et ad hoc, vt alimenta quis praestet alijs, non debet proprium victum arctare, conclus. 89. num. 119.

Sed illa dare non tenetur pauper alio pauperi, concl. 90. sub n. 21.

Si eorum causa Pater receperit mutuo fructum, tunc Filij, qui ex eo fuerunt alij pro eius solutione remanent obligati, conclus. 89. num. 122.

Extende, vt ibi n. 123.

Declara, vt ibi n. 124.

Et si illorum causa, quis mutuet alteri pecuniam, tunc habet actonem pro repetitione, tam contra debitorem alimentorem, quam contra eum cui fuit mutuum, ibi n. 127.

Extende, vt ibidem, & num. 128. cum seqq. & vide in Verbo Mutuans.

Debentur Filijs illegitimis, sed si super illis litigari contingat, tunc etiam sumptus litis sunt prestandi, ibi n. 131.

Extende, vt ibi num. 133. & seqq. vbi ratio assignatur.

Sunt prestanda a Patre Filijs naturalibus, & legitimis, nisi ille, eos aliunde habeat, demonstrat, ibi n. 134.

Et ad dignoscendum, an quis habeat, vnde se aliat non attenduntur opera, nec industria, quia humana fragilitas ex tempore variari potest, sed solum attenditur, si ex redditibus viuere possit, ibi n. 135. & 155.

Extende, quod illa tenetur Pater prestare Filio d se seorsum inhabitanti, ob ipsius Patris fuitiam & austeritatem, ibi n. 138.

Extende, vt ibidem.

Fallit duobus modis, vt ibi n. 139 & 140.

Alimenta, quando per Socerum sunt prestanda, nurui, ac eius Filijs, tunc ille, ac eius heredes in eorum praestatione nullam moram committere debent, ibi n. 140. & 149.

Extende id multo magis procedere in foro interiori, ibi n. 141.

Extende, quod ea tenetur Pater prestare Fratri, extra propriam domum, non attenta industria, ex qua viuat, & in ea quantitate, vt ei eas in sua domo daturus, ibi n. 142.

Et illa petens extra domum propter fuitiam, ob quam seorsum inhabitare cogatur, tunc ipsam fuitiam probare tenetur, ibi n. 143.

Declara, vt ibi n. 144.

Et illa extra domum destinata praestari Index cogere potest, ibi n. 144.

Licet ea commodius praestentur in propria domo, quam extra, ibi n. 142.

Alimenta si petat Filius a Patre, qui habeat quoque Patrem, tunc consensus, dicti Patris, & sic Anus respectu accedere debet, cum in illius potestate existat, ibi nu. 145.

Et

Index Conclusionum,

- Et illa tenetur Pater praeſtare Filio non ex iure, Patrie poteſtatis, vel ex eo, quod habuerit dotem Vxoris, ſive Matris Filij, aut habeat vſumfructum in bonis aduentitijs Filij, ſed ex proximitate, & ſanguinis charitate, concl. 89. num. 146. & 148.
- Sed ſi illorum cauſa Filius vult euenire Patrem, tunc poterit adire Iudicem, abſq; venia, & conſenſu ſui Patris legitimi, & naturalis, concl. 89. num. 147.
- Et illa debet Filius conſequi à Patre. & non ab Auo, quando ambo eſſent diuites, concl. 89. num. 148.
- Debentur per Auum in ſubſidium; ſcilicet quando Pater Filij, vel Filij eſſet pauper, concl. 89. num. 148.
- Illa debentur Filijs naturalibus iure actionis, ſpurijs verò officio Iudicis, concl. 89. num. 149. ubi ratio aſſignatur.
- Illa quoq; tenetur praeſtare Pater Filio Doctóri, etiam profeſſionem in primarijs Ciuitatibus exercenſi, quando praſertim ibi commodè non lucretur, ibi n. 154.
- Declarat, vt ibi n. 154. & 155.
- Extende, quòd ea tenetur praeſtare Pater Filio, etiam ſi ille poſſet alicui Principi ſeruire, vel ire ad bellum, & ibi ſtipendia habere, concl. 89. num. 156.
- Contrarium, ibi n. 157. & 158.
- Sed prima opinio magis placet Auctori, vt ibi n. 158. & 159. & ibi ratio aſſignatur.
- Subextende, quòd nedum ea debentur per Patrem Filio exiſtenti in ſtudio Generali; verum etiam ſumptus itineris, Librorum, & aliarum rerum neceſſariorum, conſiderata facultate, ac nobilitate opulenti Patris, nec non annonae claritate, ibi 160.
- Debet eſſe pinguiora in ſtudio, quàm domi, ibi num. 160.
- Veniunt etiam ſubminiſtranda per Patrem Filio, quando ludendo eius portionem perdidit, neq; tunc in eo culpa dilapidationis attenditur, cum in contrarium ratio naturalis operetur, ibi num. 161 & 226.
- Contrarium tamen procedit in Filio prodigo, ibi num. 162.
- Concordat, vt ibidem.
- Alimenta, & ſumptus litis debentur Filio Religioſo contententi ſuper bonis Paternis, & Maternis; dummodo tamen de licentia Superioris compareat ad Iudicium, cum per ſe non habeat legitimam perſonam ſtandi in eo, concl. 89. n. 163.
- Et illa tenetur praeſtare Pater, nedum Filio legitimo, & naturali, ac eius Nepotibus, ſed etiam Scruijs, & Ancillis, qui, ſive quæ illis inferuiunt, ibi n. 164.
- Extende, vt ibi n. 164. & 166.
- Declarat, vt ibi n. 165.
- Extende, quòd ea nedum Pater tenetur praeſtare Filio, ſed etiam nurui, etiam ſi Filius Vxorem indotatam, & abſq; conſenſu Patris duxerit, quòd quidem de iure Canonico fieri licet, concl. 89. num. 167.
- Contrarium, de iure Ciuili, ibidem.
- Concordat, vt ibi n. 168.
- Fallit tamen, vt ibi n. 170.
- Illa tamen praeſtare non tenetur Maritus priuigno, neq; eum in domum, ſed Vxorem tantum ducere tenetur, ibi n. 171.
- Et ideo ſi habuit alimenta priuignus à vitrico, illa reſtituere debet; ſecus autem, ſi diſtus priuignus operas ſuas pro diſto vitrico impendit, ibi n. 172.
- Quando poſſit, vel teneatur Vxor ea praeſtare, Filijs primi matrimonij in neceſſitate conſtitutis, ſine licentia Mariti in conſcientia, vide ibi n. 73. & 74.
- Debita Filio tenetur Pater augere, quando ei naſcuntur Filij legitimi, & eò magis ſi preciarum eſſent aucta, concl. 89. num. 175. & 178.
- Extende, vt ibi n. 176. & ſeqq. & ibi rationes aſſignantur.
- Contrarium, ibi n. 178.
- Concordat, vt ibi diſto n. 178.
- Item debent augeri, quando Filij dignitas, ſive familia, ob numerum Filiorum augeatur, non ob ſtante taxatione inter Patrem, & Filium prius ſequuta, ibi n. 179.
- Quando debeantur Nepoti, vel nepti ex Filia, legitimato, adoptiuo exiſtenti in vtero, aut emancipato, vide ibi n. 180.
- Alimenta, ſeu lac tenetur Mater praeſtare Filio intra triennium, concl. 89. num. 181. & ibi ratio aſſignatur.
- Declarat tamen pluribus modis, vt ibi num. 181 & ſeqq.
- Illa tamen tenetur Mater praeſtare Filio, etiam, vltra triennium in ſubſidium, quando Pater eſt pauper, ibi n. 183.
- Extende, vt ibi n. 184.
- Declarat, vt ibi n. 185.
- Sed ea preſtata Filijs, vltra triennium, quando Mater poſſit à Patre repetere, vide concl. 86. num. 181.
- Illa, vel dos, quando ſunt ab aliquo danda, in ſubſidium, tunc non ſunt rigorosè taxanda, nec debent ægſtatem parere in dotandæ, ſed ſolum ad meram neceſſitatem dotandæ, ſive alendæ perſonæ ſunt reſtringenda, ibi n. 186.
- Tenetur Mater illa praeſtare Filijs legitimis, quando Maritus eſſet mortuus, ibi n. 187.
- Fallit duobus modis, vt ibi n. 188. & 191. & ibi ratio aſſignatur.
- Contrarium, vt ibi n. 189. & ſeqq. & n. 306.
- Debentur Filij potius per Matrem, quàm per Patrem, ibi n. 192.
- Tamen ſi ſunt praſtanda Filijs paterne Matrem, vel paterne alium, quando ea tranſit ad ſecunda votare eſt arbitrium Iudici, ibi n. 190.
- Tenetur ea praeſtare Filius Patri, nec non Matri, quæ ob adulterium ſuam dotem amiſiſſet, & id ex charitate ſanguinis fit, ibi n. 193.
- Item tenetur ea praeſtare Filius Patri, ſi recuperet hæreditatem, quæ per fraudem Patris ſibi fuerat

Et Materialium.

fuerat ablata, quia quæ de iure nature debentur, nullo casu euelli possunt, concl. 89. n. 194.
Tenetur quoque ea Filius præstare Patri baptizato, cum potius naturalis causa sit attendenda, quam crimen Paternum, ibidem.

Extende duobus modis prædicta procedere, vt ibi n. 194. & sub n. 195. ratio assignatur.

Declarat, vt ibi n. 195.

Item tenetur Filius ea præstare Patri, etiam heretico, concl. 89. 198. vbi ratio assignatur.

Contrarium tamen verius est in foro exteriori, ibi n. 199.

Tenetur præstare Filius Patri, à quo fuerunt bona fideicommissio subiecta ablata ob illius dilapidationem, & eidem Filio restituta; dummodo tamen Pater egeat, & non alijs, ibi n. 200.

Declarat, vt ibi dicto n. 200.

Non tenetur ea Filius præstare Patri, quando nullam artium esset edoctus, ibi n. 201.

Et illa non præstans Patri, antiquitus pro ignobili habebatur, concl. 89. n. 201.

Non tenetur Filius pauper ea Patri præstare, ibi n. 202.

Ea tantum debet habere Mater in bonis Mariti, licet sit relicta usufructuaria, dum ipsi Filij viuunt, licet illis mortuis plenum usufructum habeat, concl. 89. n. 203. vbi ratio assignatur, & n. 204.
Extende in multo magis procedere in Nouerca ibidem.

An quis teneatur ea præstare potius Filijs, quam parentibus, siue è contra, quando ambos in necessitate constitutos habet, vide latè in conclus. 89. nu. 205. cum seqq.

Illam tenetur præstare Filius Matri adulteræ; dummodo illa proprios parentes non habeat, qui ipsa alimenta præstare possint, ibi nu. 205.

Declarat, vt ibi n. 213. & ibi assignatur ratio.

Contrarium tamen huic declarationi habetur, ibi n. 214. vbi pariter ratio contraria assignatur.

Item illa tenetur præstare Frater diues Fratri, & Sorori pauperi, ibi n. 215.

Extende pluribus modis, vt ibi n. 216. cum pluribus seqq. & ibi opiniones inuicem contrariæ concordantur.

Quando debentur iure naturali, vt inter Filios legitimos, naturales & Parentes, tunc non attenditur opus, siue industria, sed solum si ex redditibus viuere possint, secus vero si debeantur Indicis Officio, aut legis dispositione, ibi num. 224.

Non debentur Fratri, quando ille omnia bona sua dilapidauit, concl. 89. num. 225. & ibi ratio assignatur.

Sed quando debeantur Filio dilapidatori, vide sub n. 226.

Debentur Sorori legitimam petenti, concl. 89. num. 227.

Extende, vt ibi dicto n. 227.

Extende, quod etiam debeantur Fratri, & Sorori, licet ex alio Patre natis, & sic vterinis, ibi num. 233.

Sed id non seruatur hodie de consuetudine, vt ibi num. 234.

Sed ea, quæ à Fratres alteri Fratri præstantur in dubio præsumuntur causa pietatis, & animo donandi, non autem repetendi, data, conclus. 89. num. 235.

Sed ad hoc, vt donata præsumantur, hæc concurrere debent, & primò quòd expensæ sint factæ in persona, non autem in rebus, secundo quòd illa persona sit coniuncta, tertio quòd expensæ sint modicæ, & non magnæ; alijs animo repetendi factæ præsumerentur, ibi nu. 236.

Et donata præsumuntur, licet ea præstans esset extraneus, quando non fuit protestatus, & presertim si esset diues, pius, & liberalis, conclus. 89. num. 237.

Illam non repetit ille, qui alere de iure tenetur, siue protestetur, siue non, concl. 89. num. 238. & ibi exemplificatur.

Alimenta si præstet Episcopus exposito, tunc expensas factas non repetit, siue protestetur, siue non; licet secus si talis expositus fuisse talitus ex communibus redditibus Ecclesiæ, vel in aliquo loco ad alendum expositis deputato, quia tunc Pater (dummodo non egeret) teneatur expensas factas eidem loco compensare, conclus. 89. num. 238.

Item præstita amico non leuis, sed magnæ amicitie, aut eius Filijs donata censentur, ibi n. 239. & concl. 100. n. 7.

Declarat ibidem, vt in concl. 100. n. 8.

Illam præstare tenetur Clericus Fratri, & Sorori etiam ex redditibus Ecclesiæ, & sui Beneficij; dummodo tamen non esset leues, & infirmus, ita vt omnibus fructibus sui Beneficij in sui ad vitam indigeret, ibi n. 240.

Alimenta Vicarij sunt detrahenda ex redditibus Ecclesiæ, licet residuum pro Rectore non sufficiat, quòd ipse Vicarius deputatur, ex eo, quia ipse Rectori curæ animarum vacare non potest, ibi num. 241.

Sed si illa præstet administrator ei, cuius negotia gerit, licet sit sanguine coniunctus, tamen in dubio de suo præstare non tenetur, sed de bonis administratis, & sic animo repetendi data præsumuntur, ibi n. 242. & seqq.

Item si illa præstet Mater Filio ratione administrationis, donare non censetur, secus vero si ratione sanguinis, & pietatis id faceret, concl. 89. num. 243.

Extende, vt ibidem.

Si petantur per consuetudinem, tamquam Curatorem, sed de cura non appareat, tunc processus erit nullus, ibi n. 244.

Item si petantur per Procuratorem nulliter deputatum non debentur, sed data restituenda venient, ibidem.

Ideo ea semper peti debent, absq; errore personarum, ibi n. 245.

Data Genero à Socero ob dotem non solutam, non dicuntur præstita iure sanguinis, sed ob onera matrimonij sustinenda, & sic ea nunquam sunt restituenda, ibi n. 245.

Fallit, vt ibidem.

Præstita Filijs per Matrem, illa potest repetere,

Index Conclusionum,

ab eo, ad quem onus eos alendi spectat, concl. 89. num. 246.
 Nunquam petuntur per Filios à Matre, nisi exclusio Patris subsidio, ibi n. 146.
 Illorum repetitio, quando est locus sit tantum repetitio pro dispendio burſali, non autem pro labore personæ, ibi n. 247.
 Lite pendente data Filijs, vel alijs personis, nunquam rescinduntur, etiam si alius succumbat, ibi num. 248. & 249.
 Fallit, vt ibi n. 248.
 Contrarium, vt ibi n. 249.
 Alimenta præstans Filio, siue seruo exposito potest ea ab illius Patre, siue Domino repetere, vñ cum expensis in eis erudiendis in aliqua arte factis, concl. 89. nu. 251. & nu. 252. ratio assignatur.
 Veniunt compensanda cum fructibus, quando actor sententiam pro se obtinet, ibi n. 253.
 Illorum fauore multa conceduntur, quæ alijs nõ concederentur, ibi n. 254.
 Item eorum debitum non est cum alio debito compensabile, ibidem.
 Eorum priuilegia adeo sunt fauorabilia, vt propterea donatio in causam alimentorum non requiratur solemnitates à statuto in donationibus requisitas, ibi n. 255.
 Extendit, vt ibi n. 255. & 592.
 Alimentorum causa si fiat stipulatio à tertio ad fauorem pauperis erit valida, concl. 89. nu. 255. & n. 592.
 Possunt relinqui exteris, non obstante statuto bona in forensiles alienari prohibente, concl. 89. num. 256.
 Debentur ex bonis fideicommissi in subsidium, quando libera non extant, ibi n. 257.
 Eorum fauore semper in dubio est pro ea petente iudicandum, ibi n. 258.
 Illorum promissio volutaria non reddit vquam contractum vsurarium, ibi n. 259.
 Onus alendi, quod habet frater in Fratrem, & Sororem, ad vltiorẽ gradum non extenditur, ibi n. 260. & ibi ratio assignatur.
 Contrarium, vt ibi n. 261.
 Concorda, vt ibi eodem n. 261.
 Illa coniunctis debentur iure sanguinis, non autẽ respectu bonorum, ibi n. 260.
 Præstita Nepoti, vel nepti, si sint magna donata non censentur, ibi n. 262.
 Et debentur Nepoti ex spurio ab Auo Materno, non autem Paterno, concl. 89. nu. 263. & ibi ratio assignatur.
 Contrarium, quod scilicet, tam vnus, quàm alter Auis teneatur Filijs, siue Nepotibus alimenta præstare, vide ibi n. 264.
 Concorda, vt ibi nu. 265. & ibi ratio diuersitatis assignatur.
 Debentur per Auum Paternum Nepoti ex Filio legitimo, & naturali, ibi n. 266.
 Quando Nepoti debentur in bonis fideicommissis subsidij per Auum, iam defunctum, tunc illa debentur ex ipsis bonis, omnibus creditoribus Filijs exclusis, ibi n. 267.

Item debentur per virum Vxori, etiam si eam indotatam ille duxerit, num. 268. & ibi ratio assignatur, & n. 275.
 Contrarium tamen habetur, ibi n. 269. cum seq. & n. 275.
 Concorda, vt ibi n. 275. cum seqq.
 Sed illa non teneatur præstare maritus Vxori, quãdo non habuit dotem, vertente inter eos lite, ibi num. 270.
 Item non teneatur illa præstare Maritus Vxori, quando accepit nomina debitorum pro dote, licet benè teneatur illa nomina proprijs expensis exigere, quando tamen impense non essent magnæ, siue necessariæ, sed eo casu pendente, licet Vxor potest ab eius Patre alimenta præcedere, ibi n. 271. & seq.
 Declara, vt ibi n. 173.
 Et illa non solum potest denegare Maritus Vxori, ob non solutam dotem, sed etiam eam potest è domo expellere, ibi n. 274.
 Declara, ibi n. 275.
 Rursus declarata id procedere de Iure Ciuili, secus autem de Iure Canonico, ibi n. 276.
 Eorum præstatio diuturna coadiuuat confessione Mariti super receptione dotis, etiam ad esse cõui præiudicandi tertio, ibi nu. 277. & vide conclus. 120. n. 226. cum seqq.
 Et pro illis bona Mariti sunt Vxori obligata, ibi n. 278.
 Extendit, vt ibi n. 279.
 Declara tamẽ quod quando potest Vxor, scilicet Vidua illa cõsequi ex arte proprijs manibus elaborat, sine eius, aut suæ agnationis dedecore, iunctis fructibus suæ parux dotis, non potest præterdere quartam in bonis viri, conclus. 89. num. 282.
 Extendit, vt ibi n. 283. & seqq.
 Et illa, quando sunt alicui legata in casu necessitatis, tunc non debentur, si legatarius habeat Patrem, aut alium, qui eum alere possit, ibi num. 285.
 Debentur per virum Vxori, quando non prorsus indotatam duxisset, sed aliquam paruam dotẽ habuisset, ibi n. 289.
 Item debentur per virum Vxori, quando talis consuetudo extaret, ibi n. 290.
 Et quando sunt præstanda ratione consuetudinis, tunc ea Iure actionis debentur, & sic etiam diuitibus, non solum futuræ, sed etiam ea de præterito præstanda veniunt, ibi n. 290.
 Illa debita iure consuetudinario debentur ratione bonorum, secus verò, quando ea debentur de Iure eomuni, quia tunc illa à persona personæ debentur ex sanguinis charitate, conclus. 89. num. 291.
 Teneatur Maritus illa præstare Vxori, etiam adulterij, post factam Thorii separationem, concl. 89. num. 292.
 Declara tamen, vt ibidem.
 Extendit, quod ea teneatur Maritus præstare Vxori, quando fieret hæretica, sed postea penitiret, ibi n. 293. & seqq.
 Item teneatur Vxor præstare alimenta viro de pro-

Et Materiarum.

proprio, quando ipse egenus, & pauper fieret, ibi n. 296.

Extende, quod ob alimenta viri, potest fundus dotis vendi, concl. 89. n. 296. & vide in Verbo Alienatio, & in concl. 84. nu. 140. & concl. 87. n. 19. cum seqq.

Eorum prestatio, & excarceratio à pari non procedunt, & ideo de vno ad aliud non inferitur, concl. 84. n. 140. & concl. 89. n. 296.

Et illa tenetur prestare Vxor viro; nedum attenta qualitate dotis, sed etiam, & lucri, conclus. 89. num. 299.

Et siue debeantur ex obligatione, siue ex mutatione vtroq; casuratio dignitatis, & conditionis personarum, nec non qualitatibus rerum est attendenda, ibi n. 299.

Extende, quod ea nedum tenetur prestare Vxor viro indigenti, sed etiam Monasterium, in quod cum consensu sui viri fuerit ingressa, & cui illius bona, ac dos fuerit tradita, ibi n. 300.

Contrarium tamen habetur, ibi n. 301.

Item illa tenetur Vxor prestare viro indigenti, licet esset legum contemptor, & magnus ribaldus, ibi n. 302.

Extende, quod etiam debentur Vxori, quando à viro iusta causa recessit, ibi n. 303.

Extendit alijs tribus modis, vt ibi n. 304. cum seqq.

Item debentur Vxori, quando recederet à viro ex eo, quia concubinam teneret, aut ob eius seuitiam, vel quando elicit Homo rixosus, aut ob inimicitiam, vel odium capitale, quod cum ea, vel cum suis vigeret, concl. 89. num. 306. & 308.

Debetur per virum mulieri, pendente lite super Matrimonio, immò sub nube, & illius colore, ibi n. 309. & ibi ratio assignatur.

Debent prestari ventri pregnantis, ex bonis Mariti defuncti, quauis esset dubium, an esset pragnans, & mulier esset diues, conclus. 89. num. 310.

Declarat, vt ibi n. 311.

Debentur per Maritum Vxori, quando de licetia illius, & ex causa necessaria alibi inhabitaret, ibi n. 312.

Sunt prestanda per virum, non solum ipsi Vxori, sed etiam illius familie, conclus. 89. num. 313.

Et vt possint denegari Vxori, non sufficit probatio malæ famæ illius, sed sententia requiritur, ibi n. 315.

Item debentur per Maritum Vxori, quæ à se recessit, dnm de Iustitia causæ cognoscitur, ibi num. 316.

Et quando debentur per Maritum Vxori, quæ à se recessit, sunt prestanda pro modo dotis data, & receptæ, ibi n. 317. & seqq.

Sed quando debentur respectu, & contemplatione alicuius rei particularis, si ea in fructu sita fiat, aut perimatur, amplius non sunt prestanda, cum istud onus reale, & non personale dicatur, ibi n. 319.

Extende, vt ibidem.

Et quando debentur contemplatione alicuius rei, debet haberi respectus ad fructus, & redditus illius, etiam si statuto caveretur, vt commutatio prius facta de fructibus in pecuniam perpetuo obseruetur, quia illud intelligi debet, rebus sic stantibus, ibi n. 320.

Fallit, vt ibi n. 321. & seqq.

Si eorum causa aliqua bona sint assignata Filij, & ea, absq; eius culpa amittantur, alia iterum assignari debent, ibi n. 325.

Extende, ibi n. 324.

Illam non tenetur prestare Maritus Vxori, quando dos fuisset euicta, & eo magis, quando illa non fuisset promissa ab Vxore, sed à Patre, fratribus, & extraneis, ibi n. 326.

Extende, ibi sub n. 327.

Contrarium tamen est verius de iure Canonico ibidem.

Eorum legatum, si sit reliquum alicui ab extraneo ex fructibus, & redditibus certorum bonorum, quando fructus cessauerint, amplius alimentum non deberentur, ibi n. 329.

Eteo casu legatarius non tenetur ad solutionem collectarum illius fundi, nisi quando fructus excederent quantitatem debitam pro alimentis, ibi n. 330.

Et quando sunt relicta alicui simpliciter, & indeterminata, non autem contemplatione certæ rei, augentur, & minuantur secundum tempora, & conditiones personarum, quibus ea debentur, & iuxta quantitatem familie, & Patrimonij, nec non iuxta consuetudinem regionis, ac alterationem, & mutationem pretij ciborum, habitationis, & vestimentorum, concl. 89. nu. 331.

Alere, & redotare ipsa tenetur Frater Sororem, sicut Pater Filiam, ibi n. 332.

Alimenta, quando essent à viro à testatore relicta, & quantitas illorum esset à testatore taxata, tunc si fructus non sufficiunt, proprietates vendenda erit, ibi nu. 333.

Extende, vt ibidem.

Sed regulariter ex redditibus, fructibus, & accessionibus, non autem ex proprietate sunt prestanda, ibi nu. 334.

Quando sunt relicta ex certo fundo, si ille non producat tot fructus, qui pro alimentis sufficiant, fundus ipse est obligatus pro illis, adeo, vt integra alendo debeantur, conclus. 89. num. 335.

Extendit, vt ibi nu. 336.

Et quando debeantur, si res pro illis legata esset ab ipsomet testatore alienata, distingue, vt in concl. 89. nu. 338.

Debetur Vxori Vidue, donec dos sibi restitatur, quæ loco eorum succedit, & est causa finalis præsationis eorum, concl. 89. n. 339. & ibi ratio assignatur.

Debetur mulieri ex fructibus, non autem ex proprietate dotis, ne breui tempore indotata remaneat, & sic mendicare cogatur, concl. 89. num. 339.

Sunt prestanda Vxori Vidue, per hæredes Ma-

Index Conclusionum,

- riti intra annum luctus, etiam si fructus dotis non sufficiant, ibi n. 340.
- Amplia, vt ibi n. 341.
- Fallit, vt ibi n. 342. & 343.
- Declaratamen, vt ibidem d. n. 343.
- Et si illa præsiterit Maritus Vxori extra suam domum, & aliquid ex fructibus vitra alimentum superfit, tunc id quod superest erit viri, ibi num. 343. in fine.
- Illa debentur Vxori de proprio sui viri, quando illa esset prægnans, & ei fuissent à viro legata, neq; tali casu vlla compensatio cum fructibus dotis fieri debet, ibi n. 344.
- Sed si illa receperit Vxor Vidua ab hæredibus Mariti, tunc fit compensatio de fructibus cum alimentis, usque ad concurrentem eorum quantitatem, ibi n. 346.
- Alimenta, nec interfusura dotis potest consequi Vxor transito anno dato ad restituendam, dotem, nisi hæredes Mariti interpellerint, & sic in mora eum constituerit, concl. 89. n. 347. & seqq.
- Declarat, vt ibi n. 349. & 350.
- Et illa debentur Vxori Viduæ; nedum in casu morte, sed etiam, quando Vidua non haberet vnde se alere possit, vel in casu, quod ea esset negotiari solita, siue etiam, quidò debita pro alimentis contraxit, aut hæredes Mariti pones se dotem retinuerint, absq; vlla interpretatione, concl. 89. num. 354. & ibi ratio assignatur.
- Amplia, vt ibi n. 355.
- Contrarium habetur, ibi n. 356.
- Concordat, vt ibi n. 358.
- Sed quando ea debentur alicui Iudicis Officio, vel legis dispositione non sunt præstanda, nisi quatenus egeat, vel nisi æs alienum in coram defecum contraxisset, concl. 89. num. 366. & 369.
- Et sunt præstanda Vxori aliundè habenti, vnde viuere possit, quando iure actionis sunt debita; secus autem si Iudicis Officio, vel legis dispositione, ibi n. 367.
- Alimenta omnia, aut debentur Iudicis Officio, siue legis dispositione, aut ex testamento, siue ex stipulatione, & sic iure actionis, concl. 89. num. 368.
- Et illa, quæ debentur ex testamento, vel ex contratu, & sic iure actionis, etiam diuini præstenda veniunt, ibi n. 369.
- Debentur Vxori Viduæ, etiam extra domum viri deductis tamen eius operibus, quia illa tenetur ad commodum hæredum laborare, nisi esset magna Domina, vel sibi indecorum esset, aut non esset solita proprijs manibus laborare, ibi n. 370.
- Debentur Vxori extra domum viri, etiam eo adhuc viuente, si tamen illa ad eius, obsequia parata, & prompta foret, ibi n. 371.
- Restringe, vt ibi n. 372.
- Contrarium, vt ibi n. 373.
- Concordat, vt ibi n. 374.
- Alimenta Vxori præstare tenetur vir, immò cogi potest, quando vult fructus dotis suos facere, ibi num. 374.
- Extende, quod si ea nõ præstiterit Maritus Vxori dum viuabat, vel non adhibuit Medicum, quæ illa egrotabat, dote priuandus erit, nisi forsitan in tempore pestis essemus, conclus. 89. num. 375.
- Fallit tamen, vt ibi n. 376.
- Debentur per extraneum dotem promittentem, & non solventem, quia extraneus tenetur ad fructus dotis, post cursum temporis à lege introductum, vel postlitem contestatam, ibi num. 377.
- Contrarium, ibi n. 378.
- Primam opinionem tenet Auctor, quando mulier non habet, vnde se alere possit, ibi num. 379. cum seqq. vbi pulchræ rationes assignantur.
- Illa tamen non tenetur extraneus præstare extraneæ, sicut Pater Filii propriæ, ibi n. 378.
- Item non tenetur præstare illa Vxori hæredes Mariti, neq; extraneus, quando ipsa Patrem haberet, ibidem.
- Alimentorum præstationis onus, licet in extraneo sit à principio voluntarium, tamen ex post facto fit necessarium, ibi n. 380.
- Et debentur in perpetuum per eam, qui voluntarie eorum præstationi se subiecit, concl. 89. num. 381.
- Et illa præstare tenetur, qui dotem promittit, & eam in tempore à lege præstituto non soluit ibidem.
- Extende id procedere, ibi num. 382.
- Et talis taxatio vigore statuti Urbis est de sentis septem cum dimidio, pro quolibet ceterario, vel quinq; iuxta locorum diuersitatem, & ea semper peti possunt, quousq; dos sit soluta, ibi num. 382.
- Et si illa non petierit Maritus per decennium in casu dotis promissæ, & non solutæ, censentur remissa, adeo, vt ea hæredes amplius exigere non possint, ibi n. 383.
- Fallit, vt ibi n. 384. & 385.
- Alimenta debet consequi Vxor in bonis Mariti, quando esset relicta usufructuaria vitra deductionem suæ dotis, & augmenti, vt æs alienum, ibi n. 386.
- Extende id procedere, etiam si usufructus fuerit relictus Vxori, cum hac conditione, si um Filijs morabitur, & ipsi Filij moriantur, concl. 89. n. 34. & 387. & ibi ratio assignatur.
- Et tunc alimenta per Vxorem propria auctoritate capi possunt, ibi n. 388.
- Contrarium, vt ibi num. 389. & ibi ratio assignatur.
- Illa, siue fructus dotis non potest consequi mulier relicta Tetrix Filiorum, quando non curauit dotem sibi solui tempore suæ administrationis, ibi n. 391.
- Extende, vt ibi n. 391.
- Fallit, vt ibidem.
- Et si debeantur Vxori, vel cuiilibet alio, per plures personas, tunc Iudex potest cogere vnum

Et Materiarum.

tantum ad satisfactionem, cuperis tamen contribuentibus, vel modo vnum, modo alterum, vel potest agi contra plures in solidum, concl. 89. n. 398. cum seqq. & vide n. 381.

Declaratur, ut ibi n. 400. & 401. & ibi ratio assignatur.

Illorum favor versatur solum in futuris, sed in praeteritis cessat, ibi n. 401.

Et non debent esse exigua, si dos sit magna, sed bene illi correspondentia, ibi n. 402.

Illa debentur Vxori vergente viro ad inopiam, dum de eius assecuratione tractatur, ne interim fame pereat, ibi n. 403.

Item debentur Vxori reliquæ usufructuarie rerum rerum particularium, vitra usufructuum earum, etiam existentibus Filijs, ibi n. 404.

Fallit quando Vxor esset relicta usufructuaria omnium bonorum, quia tunc illud legatum, resoluitur in vim alimentorum tantum, existentibus Filijs, ibidem.

Secus tamen esset, quando usufructus esset integer, plenus, & francus relictus, quia tunc in alimentis non resoluitur, ibidem.

Alimenta sola debentur Vxori, quæ fuit simpliciter relicta usufructuaria, Domina, & Massaria, etiam si heres extraneus esset institutus, concl. 89. n. 405.

Item Vxori debentur, si fuit relicta usufructuaria ad certum tempus, ibi n. 406.

Vxori relicta, si vitam vidualem duxerit, semper sunt ei præstanda, dum in viduitate remanserit, ibi n. 407.

Vxori debentur, si à Marito fuisset facta promissio de restituenda dote, cum obligatione Camerali damnorum, & interesse, ibi n. 408.

Secus verò, si illa promissio non adesset, quia tunc pet receptionem dotis illa remissa censentur, ibi n. 409.

Et illa Vxori debita in casu, quo ea fuit relicta usufructuaria, sunt præstanda, pro integro anno luctus, non autem usque in diem mortis Vxoris tantum, si intra illum moriatur, immò non exacta ad heredes transmittit, licet ea regulariter anticipatè solvantur, ibi n. 410.

Vxori relicta, uti Domina, & usufructuarie, tunc recipiuntur propria auctoritate, illa verò relicta in specie sunt recipienda de manu heredis, ibidem.

Item alias differentias inter prædicta alimenta, vide ibidem.

Sed non debentur Vxoti in bonis Mariti, nisi prius deducto ære alieno, ibi n. 411.

Item non debentur Vxori reliquæ usufructuarie, nisi prius fuerint deductæ expensæ pro Filijs, ibi n. 412.

Viduarum danda cum eius operibus sunt compensanda, si tamen sit apta nata ad laborandum, ibi n. 413.

Declaratur, ut ibi n. 414.

Illa, quando ex promissione hominis veniunt præstanda, tunc neque obsequiales operæ debentur, nisi ex conventionem fuerint promissæ, ibi n. 415.

Veniunt etià cõpensanda cū operibus obsequialibus, & seruitijs leuibus factis per puellam, potius ad delectamentum, & ocij vitandi gratia, quàm ad compulsum eius, qui alimenta præstat, licet tamen non pro eis Tutor salariū dareteneatur, ibi n. 416.

Quando sunt præstanda vxori ex proprijs fructibus, si facta excompensatione alij fructus vxoris remaneant illi sunt d. vxori restituendi, ibi n. 417.

Contrarium, ibi n. 418.

Concordatur, ut ibi n. 419. & sub n. 420. tribus modis declaratur.

Alimenta si cõtinuatur recipere vxor post sex menses à morte viri, sibi præiudicat in interesse dotis, ibi n. 421.

Vxori viduarum non debentur, quando secundo viro fuit nupta, ibi n. 422.

Declaratur tamen, id esse verum, ut ibidem.

Alere, & recipere potest Vxor virum bannitum impunitè, cum Vxor calamitates viri moderatè ferre teneatur, ibi n. 194.

Extende, quòd id etiam facere potest amicus magnæ amicitie, aliàs inofficiosum esset illum in necessitate deserere, ibidem.

Alimenta tenetur præstare Auius Maternus suis Nepotibus, siue sint masculi, siue femine, ex iusta tamen causa, veluti paupertatis; alias fecus, ibi n. 423.

Extende tribus modis, ut ibi n. 424. cum seqq.

Fallit tamen duobus modis, ut ibi n. 426. & 427.

Debentur donatori à donatario, iuxta quantitatem fructuum, & reddituum, non autem iuxta valorem bonorum donatorum, conclus. 89. n. 429.

Extende tribus modis, ut ibi n. 430. cum seqq.

Limitatur tamen, ut ibi n. 433.

Illa præstare debens, ex redditibus bonorum, si dicat dictos redditus non sufficere, id vi fundamentum suæ intentionis probare tenetur, ibi n. 434.

Et in dubio nunquam est facienda interpretatio contra alimenta, quæ de sui natura sunt adeò favorabilia, ut ea semper sit capienda, quæ minus, quàm fieri possit illis præiudicet, ibi n. 435.

Et quando sunt alieni relicta ex lucro pecunie, tunc ea debet stare penes heredem, vel apud tertium deponi, ibi n. 436.

Fallit, ut ibi d. n. 436.

Illa à Socero Genero debentur non inter sanguinis, sed ob non solutam dotem, ut onera Matrimonij suslinere possit, & debent esse doti correspondens, ibi n. 437.

Extende, ut ibi n. 438.

Sunt præstanda Patrono ex redditibus Iuris patronatus, quando ille ad Egrestatem peruenit, & Ecclesiæ superfit, cum prius ministris Ecclesiæ sint alendi, ibi n. 439.

Extende pluribus modis, ut ibi n. 440. cum seqq.

Itè declaratur pluribus modis, ut ibi n. 448. cū seqq.

Item debentur ea per Ecclesiam Rectori, non obstante præscriptione decimarum, ibi n. 440.

K

Et

Index Conclusionum,

Eteorum ius est adeo in Patrono personalissimi, ut propterea illud transferre, cedere, arg; dare ei non liceat, etiam ad favorem Ecclesiar, concl. 89. n. 444.

Ex quibus dicantur congrua, quoad Clericos illos, qui renunciant beneficiis, est arbitrarium iudici, concl. 89. n. 445.

Alimenta congrua nisi aliunde habeant Clerici, tunc beneficia ad quae sunt ordinati alienare non possunt, nec etiam coram Papa, & si alienent incurrunt in penam simoniae, & suspensionis, ibi n. 446.

Et ad hoc, ut possit ea consequi Patronus ab Ecclesia, eius paupertas, non debet esse magna, sed sufficiens, ut non habeat quantum ad eius statum concedentiam attinet, ibi n. 447.

Sed illa non debentur per Ecclesiam Patrono, si eius paupertas propria culpa causata fuit, ibi num. 448.

Extende quatuor modis, ut ibi n. 449. cum seqq. Item ea non debentur Patrono ex redditibus iurispatronatus, nisi probaverit descendentiam a primo fundatore, ibi n. 453.

Et tunc ea probatur, si ille sit in possessione recipiendi candelam in die Purificationis, iuxta mandatum fundatoris, ibidem.

Item pro illis sufficit quasi possessio alicuius iuris, quod alteri, quam descendentes convenire non possit, ibi n. 454.

Declara tamen, ut ibidem.

Item, ut illa possit eo sequi patronus ex redditibus iurispatronatus, debet prius iustificari superfluentia reddituum Ecclesiar, & inopia ex parte petentis, ibi n. 455.

Sed non debentur per Ecclesiam Patrono, qui possit sibi victum ex industria, siue tamen eius dedecore, querere, ibi n. 456. & 457.

Alimenta tenetur Vassillus prestare Domino, quando esset pauper, & cum ab hostibus, vel carceribus redimere, & ad usum tenetur; dummodo tamen propria culpa in necessitate, & carceribus non se constituit, ibi n. 458.

Sed illa non tenetur Dominus prestare servo, nec minus illius expensis famulum gravare in sustinente curare cogitur, ibi n. 459.

Declara, ut ibidem.

Debentur per creditorem debitori carcerato pauperi, quando nihil habeat, unde se alere possit, ibi n. 460.

Et si non praesentur per creditorem debitori pauperi carcerato, ille a carceribus est relaxandus, ibi n. 461.

Item sunt praestanda pauperibus carceratis in causa criminali, per Charitatem, siue Curiam ibi n. 462.

Debentur accusator super aliquibus bonis, interim pendente lite, ibi n. 463.

Non debentur per creditorem debitori carcerato, quando ille ab aliquo elemosinis aleretur, ibi n. 464.

Alimenta, & expensas tenentur solvere occisori carcerato haeredes occisi, quando tamen ipsi fuerint adores in inquirendo, accusan-

do, & processum fabricando, concl. 89. n. 465. Sed si ea praesentur Commensalensis carcerato, cum a iudice relaxatum, pro ipsis alimentis ac salario Custodiae, retinere non possit, licet postea contra eum agere valeat pro consecutione sui crediti, ibi n. 466.

Contrarium de consuetudine servatur, ibi n. 467. Debentur etiam Iudeo ad instantiam Christiani carcerato, ibi n. 468.

Ob eorum favorem illa non veniunt in consuetudine bonorum, & propterea debentur etiam restituti ad gratiam, ibi n. 469.

Contrarium tamen, ut ibi n. 470.

Eorum legatum non perditur capitis diminutione, ibi n. 471.

Et legatum alimentorum dicitur species respectu legati vius fructus, & propterea legatum usufructus plus continet, quam illud alimentorum concl. 89. n. 472.

In alimentis non habet locum ius accrescendi, sicut in usufructu, ibi n. 473.

Illa de manu haeredis sunt percipiendi, usufructus vero propria auctoritate percipitur, concl. 89. n. 474.

Debentur Tutori, vel Curatori ex Officio Iudicis, quando Tutor, vel Curator esset persona pauper, a iudice debetur salarium, prout Iudici magis placuerit, concl. 89. n. 475. & ibi ratio assignatur.

Sunt per Tutorem praestanda Pupillo, si litigare, cōingar super ratione reddenda suae administrationis, dum illa durat, ibi n. 476.

De clara, ut ibidem.

Et quando per Tutorem Pupillo debentur, si ea denegat, & citatus non compareat, nec sui copiam faciat, potest allegari suspensus, ibi num. 477.

Illa sine salario Tutori, vel Curatori amplius non debentur, si ei diuitiae superuenierint, ibi n. 478. & ibi ratio assignatur.

Illa, quae Iudicis Officio debentur, eatenus durat quatenus vnus egeat, & non alius, concl. 89. n. 478.

Sed in vim pacti debita superuenientibus diuitijs, non cessant, ibi n. 480.

Illa sunt de nouo praestanda Tutori, si de nouo in eo necessitas superueniat, siue ea a restatorem sint relicta, siue Iudicis Officio debeantur, ibi num. 479.

Non debentur Tutori, vel Curatori sine Tutela, vel cura, vel si super redditione rationis litigaretur, ibi n. 481. & ibi ratio assignatur.

Non debentur Procuratori, ac negotiorum gestori per Dominum, etiam si a parte conuicta essent, ibi n. 482. & 483.

Fallit quoad expensas, quia eas Procurator, ac negotiorum gestor repetere potest, ibi n. 484.

Si illa pendente lite, licet cum cautione praestata fuerint, tamen restitui non debent, quamuis in lite super alimentis alius succumbat, sedus in illis per sententiam praestitis, quia ea in casu reuocationis dictae sententiae restituenda solvent, ibi n. 485. & concl. 90. n. 25. cum seqq.

Et Materialium.

Ea tenetur prestare Monasterium Abbati super eius electione litiganti, concl. 89. n. 486. & ibi ratio assignatur.

Item debetur per Monasterium Monacho professo, ibi n. 487.

Et non extinguuntur, ob professionem, si alicui fuerint relicta, ibi n. 488. & 505.

Contrarium, quando de contraria mente testatoris appareat, ibi n. 489.

Et quando de ea apparere dicatur, vide ibidem.

Debeat per Monasterium Abbatibus, quando de eius electione disputatur, & quæ iam à Monasterio fuit electa, ibi n. 490.

Illa, & sumptus litis sunt decernenda Monacho, & Seculari electo, licet discorditer ad aliquod Officium, si ad illud iudicialiter admitti petat, ibi n. 491.

Item debentur Monacho, & Moniali electis à Monasterio, dum de eius electione disputatur, concl. 89. n. 492.

Contrarium, ibi n. 493.

Concorda, vt ibi n. 494.

Item concordat, vt prima opinio procedat, quod Monachus, siue Monialis fuisse expulsa sine causa, quia tunc recuperaret etiam omnia bona sua, secundò verò, quòd hoc causa, ibi n. 495.

Extende, quòd ea, & sumptus litis debeantur Monacho litiganti cum Abbate, tam in causa principali, quam etiam in illa appellationis, concl. 89. n. 496.

Contrarium, quoad expensas habetur, ibi n. 497.

Concorda, vt ibidem.

Illa, & expensæ, quando sunt prestanda Monacho accusanti Monasterium, tunc debet tantum habere necessaria moderatè, & non ultra, concl. 89. n. 498.

Sed si ea Monacho denegentur, tunc Monasterium priuatur omni eo, quòd dictus Monachus acquisiuit, & Episcopus ex casu potest illum ad aliud Monasterium transferre, concl. 89. n. 499. & vide concl. 1. n. 79. in fine.

Et illa, & expensæ debentur Monacho electo, iuxta qualitatem sue personæ, & reddituum Monasterij, ibi n. 500.

Declarat tamen id esse verum, dummodo ille sit in quasi possessione sui Monachatus, ibi n. 501.

Et pro huiusmodi expensis non competit Monacho actio formalis contra suum Praetatum, sed solius potest recurrere eum ad Superiorem, illius Officium implorando, ad exemplum serui contra Dominum, ibidem.

Sed ea non debentur Monacho ex propria causa Abbatem accusanti, ibi n. 502.

Item non debentur Monacho impouato, quòd ille esset ad dignitatem in alio Monasterio electus, ibi n. 503.

Et quando ea non habeat à Monasterio Filia, Monachus electus, tunc reuincit naturalis obligatio Patris, ibi n. 504.

Alimenta debentur beneficiato ab Ordinario, donec ei provideatur, quòd admittit resignationem in suis manibus, ab eo factam, & ille non habeat vnde se aliat, concl. 89. n. 505.

Alimenta tenetur prestare Clerico egroti ille, qui infligauit eum ad suscipiendos sacros Ordines, concl. 89. n. 507.

Item tenetur prestare Clerico egroti ille Episcopus, qui Sacros Ordines ei contulit, donec sibi de congrua sustentatione provideatur, ibidem.

Extende primò, quòd imò Episcopus potest cogere Canonicos, etiam minima parte eorum contradicente, vt quilibet singulis annis paupei Clerico student in subsidium, aliquid pro eius alimentis conferat, ibi n. 508.

Extende secundò, id præcipue procedere, si. Vrb. ille Clericus Sacris literis operam nauaret, quia huiusmodi causa utilitatem publicam respicit, non solum illius particularis Ecclesiæ, verum etiam Vniuersalis, dummodo tamen ille Clericus, sit Originarius, ibidem.

Extende tertio, quòd illa debetur Clerico, etiam aliunde habenti, quando illa petat ex fratribus, & distributionibus ad eius spectatibus, ibi n. 509.

Extende quarto, quòd debeantur etiam deposito, & à beneficio suspensio, propter crimen, licet secus sit in voluntario cõtumace, ibi n. 510.

Debetur Episcopo, quando succedit in Episcopatu, per hæredes prædecessoris, si fructus omnes per prædecessorem recolecti fuerint, quia Episcopus de suo se alere nõ tenetur, ibi n. 511.

Debetur excommunicato, si periculum est, vt fame pereat, & eo magis, si excommunicatio, sit nulla, quia tunc ea non ligat, ibi n. 512.

Contrarium, vt ibi n. 513.

Declarat tamen hanc secundam opinionem esse veram, vt ibi n. 514.

Etiam de bonis sequestratis debentur, si alio aliud pro suis alimentis non remaneat, ibi n. 515.

Debetur delinquenti de bonis sequestratis, etiam si sequestrum fuerit factum pro crimine, siue delicto in Inventario reperto, concl. 89. num. 515. & 519.

Extende primò, quòd etiam sequestrum potest sperni, quando alendus non habet aliunde, vnde viuere possit, ibi n. 516.

Extende secundò, id aded esse verum, vt propterea, nedum alimenta, sed etiam sumptus litis de dictis bonis debeantur, nequis litem deferere cogatur, ibi n. 517.

Extende tertio procedere, etiam si esset lata sententia pro sequestrante, quia ea per appellationem suspenditur, & eisdem acti lata non fuisset, ibi n. 518.

Fallit tamen primò, quando bona sequestrata essent parui momenti, ibi n. 520.

Fallit secundò, quando detegeretur illa bona esse furtiua, ibi n. 521. & ibi ratio assignatur.

Fallit tertio, quando Mercator, cui sunt sequestrate Merces haberet aliunde, quia solus reus pendere iudicio de illis in subsidium venit alendus, ibi n. 522.

Illa, & expensæ non tenetur prestare reus conuentus actori litigati Maioratum, vel Cappellic administrationem, siue Emphyteusis renouationem, ex eo solum, quòd ille, ob inopiam litem prosequi non posset, ibi n. 523.

Index Conclusionum,

- Contrarium venit dicendum de impetrantibus beneficium, quibus alimenta sunt praestanda, ibi n. 524.
- Alere se potest possessor Praebendae Ecclesiae de fructibus illius, dum lis super ea pendet, ibidem.
- Alimenta sunt praestanda, etiam ex bonis feudali-
bus, ibi n. 525.
- Extende id etiam procedere ad fauorem spurii,
ibi n. 526.
- Declara tamen, quod, tunc id, quod superat
causam alimentorum ad agnatos vadit, ibidem.
- Nec isto casu alimenta praestanda veniunt, ultra
fructus feudi, ibi n. 527.
- Alimenta, ut duntur spurio, non potest vendi Pa-
latium magni Pretii, per quod nobilitas fimi-
lię conferatur, sub pretextu, quod redditus
essent pauci, ibi n. 528. & ibi ratio assignatur.
- Extende quod nec etiam res magni valoris po-
test vendi pro alimentis dandis, exceptis tan-
tę Filij, ibi n. 529.
- Sed ut duntur Filij possunt etiam in subsidium,
vendi res magni valoris, cum educatio Filiorum,
sit de iure naturę, imo ea etiam ad bestias
spectat, ibi n. 529.
- Panperi Religiosi, sine seruo, nec non alteri in-
capaci debentur, quando eis sunt relicta, licet
pro eorum consecratione actio non detur, sed
Officium Iudicis impioratur, ibi n. 530.
- Debentur Praedicatori ab incolis illius loci,
ubi Praedicat, 531.
- Alimenta, siue dos praestari debent Filiz panperi
vnus ex Socijs omnium bonorum, siue sumus
in expressa, siue in tacita societate, ibi n. 532.
- Et sunt adeo fauorabilia, ut ex eorum legato
falcidia non detrahatur, etiam si dos rantem
excedat, ibi n. 533.
- Legata pluribus in eadem oratione, quando
pariformiter, siue potius difformiter sunt pra-
estanda, vide ibi n. 535.
- Fallit in legato pecunię ad alimenta, quia tunc
illud falcidię subiaceret, ibi n. 533.
- Et pro illis si sit legata alicui pecunia, licet ea
intelligatur, quoad proprietatem relicta, ta-
men ad honestum lucrum erit ponenda, ex quo
legatarius alij possit, siue penes heredem ha-
re debet, ad hoc, ut ex ea creditum soluat, ad
effectum praedictum, ibi n. 534.
- Pro illis datur actio personalis, etiam contra
tertium, ibi n. 535.
- Extende idem procedere in pensionibus anni-
uersarijs, decimis, & tributis publicis, ibidem.
- Subextende, quod eorum fauore compensatio
super eis non admittitur, ibi n. 536.
- Declara tamen, primo id procedere in futuris,
secus in praeteritis, quia eorū privilegia ope-
rantur in futuris alimentis, non autem in pra-
teritis, ibi n. 537.
- Declara secundo non procedere, veluti quan-
do Pater bona Filij administrasset, quia tunc
alimenta per Patrem praestata essent cum dictis
fructibus compensanda, ibi n. 538.
- Et licet sint difficilis probationis, tamen ad fa-
uorem alere debentur, ex verisimili eorum.
- praestatio probatur, concl. 89. nu. 539.
- Sed hęc verisimilitudo, ex quibus deprehenditur,
vide ibi n. 540.
- Contrarium, nempe, quod dubia probatio non
sufficiat, habetur, ibi n. 541.
- Ali ex aere nemo praesumitur, ibi n. 540.
- Alimenta semper ab eo data censentur, qui ea
praestare tenebatur, concl. 48. n. 4. & concl. 89.
sub nu. 540.
- Illorum praestatio non potest per domesticas
probari, quando alij testes acti, vel habitu ibi
interuenire poterunt, concl. 89. n. 541.
- Nec eorum praestationem probat scriptura pri-
uata, ad fauorem scribentis, etia si ea esset Tu-
toris, vel Curatoris, & praesertim, quando de
magnis impensis agitur, ibi n. 541.
- Extende quod si asserat seruitor inferuiens pro
mensuo salario personę nobilissimę, & dicat
simile pro Domino alendo impendisse secuta
V.G. quinquaginta, ei non creditur, ibi n. 542.
- Illorum praestatio bene probatur, si testes depo-
nant aliquem pluries ad vnā mensam comede-
re vidisse, concl. 89. n. 543.
- Et sunt adeo priuilegiata, ut si fiat generalis re-
uocatio legatorum, illud alimentorum non in-
cludit, ibi n. 544.
- Ad eorum causam non extenduntur indiciz ali-
cui debitori concessę, ibi n. 544.
- Et ideo si ea velit adimere, specifice expressio
requiritur, quia illa in generali promissione nō
comprehenduntur, ibi n. 545. & 552.
- Alimentorum legatum non comprehenditur in
reductione omnium legatorum facta, per Te-
statorem V.G. ad tertiam partem, ibi n. 546.
- Et tale legatum non censetur ademptum, etiam
si testator alia legata eidem legatario admis-
set, ibi n. 547.
- Item non minuitur per clausulam in fine dispo-
sitionis postam, licet ea regulariter ad omnia
praecedentia referatur, ibi n. 548.
- Eorum praescriptio ex spacio trium annorum,
inducitur ad alendi fauorem, etiam si legatum,
& testamentum sit nullum, ibi n. 549.
- Immo si eorum legatum sit nullum, tamen ha-
eres potest Officio Iudicis compelli, ad illud pra-
standum, ibi n. 550.
- Et pro illis potest haeres conueniri, etiam intra
tempus conficiendi Inventarium, ibi n. 551.
- Declara tamen id procedere in alimentis futu-
ris, non autem in praeteritis, ibidem.
- Et possunt legari cuiusque personę, etiam si
alias esset legatij incapax, ibi n. 552.
- Ille recipere quis potest in aliquo loco, licet in
eo sit prohibitus acquirere, ibidem.
- Eorum promissio nunquam comprehenditur sub
generali exclusionē, ut ibidem.
- Et eorum praestationem importat illa verba (Io-
prometto di tener in Casa Antonio, & trattar-
lo da Gentil' Huomo) concl. 89. nu. 553. & ibi
ratio assignatur.
- Item eorum praestationem importat illud ver-
bum (providere) si tamen ab vno testatore
fuerit prolatum, qui aliquo iure ad alimenta
tene-

Et Materiarum.

tenebatur, aliis protectionem, ac commendationem solum importaret, ibi n. 554. & 555.
Quid si fuerit adiecta verba illa (prout eis visum fuerit) vide ibi n. 556.

Et ea voluntarie oblata prestari debent, etiam si alendus ad pinguem fortunam deuenierit, licet secus in alimentis Iudicis Officio, aut legis dispositione debeat, ibi n. 557.

Eorum appellatione veniunt cibaria, vestitus, habitatio, & lectus, ibi n. 558.

Amplia, vt ibidem.

Item veniunt, etiam Medicinæ, ad necessariam Corporis curam, concl. 89. n. 559. & ibi ratio assignatur.

Veniunt etiam equus, quando alendus non potest ire pedester, ibi n. 560.

Et ratio est, quia in huiusmodi alimentorum præstatione debet haberi ratio ad qualitatem, & dignitatem, nec non de dubio euentu infirmitatis, ibidem.

Item veniunt quoque sumptus Studij, & omnia ad Studentis victum necessaria, conclus. 89. num. 561.

Contrarium, quod scilicet in legato alimentorum non veniant expensæ Studij legalis, nec Librorum, & similium, sed tantum illæ Studij Grammaticalis, ibi n. 562.

Et quando debentur alicui iure sanguinis, tunc pro disciplina alendi, debentur etiam salarium quoad Magistrum, & similia; secus si ea dictum alicui extraneo debeantur, quia tunc solus cibus debetur, & non ea omnia veniunt, sine quibus commodè vivere non possumus, ibi n. 563.
Igitur veniunt cibaria, habitatio, vestitus, Medicinæ, & salarium Medici, nisi tamen essent magnæ impensæ, circa Medicinas, quia tunc illæ non deberentur, ibi n. 564.

Extende, vt ibi n. 567.

Declarat tamen, quod prædicta veniunt appellatione alimentorum, quando sumus in materia fauorabili, vt est in legato; at secus in odiosa obligatione, ibi n. 565.

Extende, quod eorum appellatione veniunt etiam alimenta pro famulo, si personæ qualitas id exigat, ibi n. 566. & ibi ratio assignatur.

In summa veniunt ea omnia, sine quibus, quis commodè vivere non potest, ibi n. 567.

Et quando dantur pro vita, & militia, tunc debent esse opulentiora, & fauorabiliora legitima, quia non dantur ad mensuram legitimæ, nec ad valorem Patrimonij, sed bene ad ratam fructuum, ibi n. 568.

Et regulariter sunt præstanda in loco habitationis hæredis, ibi n. 569.

Et illa quoad Vinum, Frumentum, & Oleum, sunt soluenda in propriis speciebus, quo verò ad alia in pecunia, ibi n. 569.

Fallit tamen, vt ibi n. 579. & seqq.

Et nedum sint præstanda in loco habitationis hæredis, sed etiam in propria illius domo, ibi num. 570.

Contrarium, ibi n. 571.

Concordat, vt ibi n. 572.

Sed illa non cogitur alendus recipere in domo hæredis, quando non esset expressum, vt ea in illa domo præstari deberent; secus si locus esset a testatore designatus, quia tunc ille est attendendus, ibi n. 573. & seqq.

Sed Filius ex reuerentia Patris ea in eius domo recipere debet, n. 574.

Alimentarius, & hæres, quando sunt eiusdem fori, debitor ire debet ad domum creditoris, nisi ceptum sit præstari alimenta in vno loco, quia tunc in eodem esset perseverandum, ibi n. 575.

Immo licet sint debita, & promissa in propria domo, tamen ex iuxta causâ extra eam dari debent, ibi n. 577.

Et quæ nam dicatur iusta causâ, arbitrio Iudicis remittitur, ibidem.

Et iusta causâ inter ceteras ea est, quæ ex causâ litium prouenit, cum litigantes semper quodammodo præsumantur inimici, ibi n. 577.

Extende id tantò magis procedere, quando super eorum quantitate lis fuisse facta, ibi n. 578.

Et aliméta licet sint præstata in propriis speciebus, fallit tamen primò, quando ille species de facili non reperiretur, quia tunc possunt præstari in pecunia, ibi n. 579.

Fallit secundo, quoties Iudici videretur huiusmodi alimenta in speciebus consentientia, velle ad pecuniam, consideratis redditibus, & qualitatibus alendi, reducere, & taxare, ibi n. 580.

Et quâdo præstatur in domo heredi, si contingat eos inter se diuidere, & seorsum habitare, tunc ea in domo vnius dari poterit, prout Iudici videbitur, vel quod vnus, vno tempore, alter altero aliméta præstet, ibi n. 581. & vide n. 338 & 339.

Illorum debitor, si vnam domum alendo assignauerit, potest postea variare, & alteram loco illius assignare, ibi n. 582.

Et in illis comprehenditur habitatio, tamquam species in genere, ibi n. 582.

Et quando pluribus debentur, si illi circa modum ea percipiendi discordant, Iudex in hoc ex Officio procedere poterit, veluti diligens Pater familias faceret, ibi n. 583.

Imò si à Patre taxata sint, & illa Iudex indecentia cognoscit, tunc ipse poterit ea moderare, licet tamen taxatio à Patre facta in dubio præsumatur iusta, ibidem.

Alimentori legatû non est multiplicabile, & si bis alicui legentur, semel tantum debentur, ibi n. 584.

Extende id procedere etiam, si essemus in persona, quæ ratione duplicis Officij alimenta geminata ratenderet, ibi n. 585.

Limita tamen, quinq; modis id non procedere, vt ibi n. 586. cum seqq.

Illorum præstationem licet importet legatum vniuersitatis vxori relicto, id tamen fallit, quâdo Maritus ei alimenta specialiter, & postea Dominium, & vniuersitatem reliquisset, quia tunc vxor vltra victum habebit etiam vniuersitatis fructum, ibi n. 589.

Extende idem procedere, vt ibidem.

Et Vxori relicta, licet intelligatur de ea Vxor tempore testamenti; Nihilominus eorum

Index Conclusionum,

- fauore, si illa moriatur, intelliguntur alteri, etiam posteriori legata, ibi n. 590.
- Declarata, vt ibi num. 590. & ibi ratio assignatur.
- Alimentorum fauore, quando possit fieri alienatio de re alienari prohibita, vide in Verbo Alienatio, & in concl. 84. n. 31.
- Illa veniunt compendenda cum operibus minoris etatem (septem annorum) excedentis, conclus. 69. n. 1.
- Alimenta relicta ad vitam taxantur, vsq; ad tempus triginta annorum, si tamen alendus infra illam etatem extet; secus autem in habitatione relicta, quia ea debet estimari, vsque ad quindecim annos, praestata tamen cautione, si plus viueret eorum creditor, de soluendo ei illud plus, concl. 69. n. 2. & 3.
- Alimenta praestans animalibus omnibus creditoribus super ipsis animalibus est praefendus, concl. 108. n. 38. & conl. 119. n. 35.
- A L I M E N T A,** & sumptus litis, vt alicui subministrantur, duo sunt probanda; nempe Paupertas, qualitas, & boni Iuris praesumptio, concl. 90. n. 1.
- Declarata, quod ea paupertas sit probanda non in genere, sed in specie, respectu rei, de qua agitur, ac sustentationis litis, concl. 90. n. 2.
- Illa non potest praetendere, qui habet Patrem diuitem, & ille cui non est indecorum propriis manibus laborare, ibi n. 3.
- Debentur licet non agatur ad vniuersitatem bonorum, sed ad res particulares tantum, conclus. 90. n. 4.
- Imò etiam post concessam litem, & in omni parte iudicii, peti possunt, siue in petitorio, siue in possessorio agatur, ibi n. 5. & 15.
- Et debentur, nedum in causa appellationis, sed etiam donec lis prorsus fuerit terminata, ibi num. 5.
- Et pendente Iudicio non currunt vllae induciae in illis praestandis à Patre, veluti nec etiam, testium reprobatio admittitur, si Filius in quasi possessione filiationis existens alimenta à d. Patre petat, & Pater neget eum esse Filium; licet secus, si ille nullam quasi possessionem haberet, ibidem.
- Et ad hoc, vt debeantur, duo sunt necessaria, primo, quod de re fructuosa, vel pretio estimabili agatur; secundo, quod illa praestare debens, sit diues, vel quod saltem non egeat, conclus. 90. num. 6.
- Et vt Filio debeantur, opus est, vt saltem semiplena probatio praecedat, quod ille sit Filius, ibi num. 7.
- Item, vt debeantur praesumptio boni Iuris non debet esse levis, ibidem.
- Et pro ea praesumptione multum facit habere sententiam pro se, etiam si postea fuerit ab ea appellatum, ibi n. 8.
- Extendit, quod imò dicta boni Iuris praesumptio non eliditur ex sententia reuocatoria primae, si tamen illa prima fuit inde per tertiam confirmata, ibi n. 9.
- Et subministrari debent à die petitionis eorum, & interim causa negotii principalis suspenditur, donec super illis finis litis habeatur, concl. 90. num. 10.
- Contrarium, ibi n. 11.
- Concorda, vt ibidem n. 12.
- Alimenta taxata non debentur non habenti bonum ius, nisi à die rescripti, conclus. 99. num. 13.
- Et bonum ius non habere, quando quis dicatur, vide ibidem. Remissum.
- Et debita, ob litem peti possunt ab initio anni, ibi num. 14.
- Contrarium, ibi nu. 15. & prius n. 5.
- Et debent praestari parti, quae docuerit de paupertate, antequam dicta pars in causa matrimoniali (verbi gratia) extra provinciam in secundam, vel tertiam instantiam trahatur, concl. 90. num. 19.
- Et etiam, quod sint illiquida, tamen pars, aut debet offerre cautionem de soluendo, aut de illis depositum facere, ibi n. 17.
- Et non semper eodem modo decernantur, sed iuxta qualitatem personae, & rei de qua lis pendet, arbitrio iudicantium, concl. 90. n. 18.
- Fallit in alimentis ab ea praestare debente oblatis, quia tunc oblatio attenditur, non autem, qualitas reddituum, & personae, neque eo casu ad arbitrium Iudicis recurritur, conclus. 90. num. 19.
- Et quando sunt à Iudice decernenda, tunc ille potest capere informationem à testibus nondum publicatis, ibi n. 20.
- Diversimodè à Rota taxata reperiuntur, & alii, quando ad summam Ducatorum 50. interdum ad centum cum facultate addendi, & minuendi, iuxta qualitatem futurae probationis, & alii, quando fuerunt concessa, ad certum tempus, quod postea ex causa fuit prorogatum, & denique ad quartam partem redditus illius rei, de qua agitur, ibi nu. 21.
- Et postquam sunt destinata ea exhibenda sunt, vsq; ad finem litis, & sic nedum in prima, verum etiam in vltima instantia debentur, concl. 90. num. 22.
- Et illis decretis sunt etiam decernendae litis expensae, tanquam separatae ab illis, conclus. 90. num. 24.
- Fallit tamen, si in libello omnia simul petita fuere, quia tunc sententia lata super alimentis, etiam sumptus litis continentur, concl. 90. num. 23. & 24.
- Et quae sunt pendente decreta, & data fuerint, non restituntur in casu succumbentis, nec imputantur in sortem, ibi n. 35.
- Fallit tamen primò, si is, qui ea praestit in suo codice rationum declarat ea esse repetenda, ibi num. 26.
- Fallit secundò, quando sunt data fideiussio, siue facta promissio de illis restituendis in dictum euentum, licet regulariter talis fideiussio non sit praestanda, ibi n. 27.
- Ea cum fructibus tamen compensantur, si litigans, cui

Et Materiarum.

cui ea fuerint decreta, per modum prouisionis victoriam obtinuerit, ibi n. 28. & n. 29. ratio assignatur.

Debentur Filio, qui hereditatem Paternam, petit, quamuis ille nullam sententiam pro se obtinuerit; licet scilicet sit in Filia, quæ valide hereditati Paternæ renunciaſſet, conſul. 90. num. 28.

Alimenta per modum prouisionis non debentur viſuſfructuariæ, cum ex viſuſfructu legato poſſit ſibi alimenta parare, conſul. 90. n. 30.

Ampla id multo magis procedere, ſi viſuſfructuaria non præſtiterit cautionem de vtendo, & fruendo arbitrio boni viri, conſul. 90. num. 31.

Declara tamen id procedere, ſi nulla interuenit mora hæredis in ſolutione dotis; aliis ſecus, ibi n. 31. & 32.

Alimenta, & viſuſusus, quando debentur, tunc alimenta pro quantitate reddituum, non autẽ bonorum præſtanda veniunt, ibi n. 33.

Si ſit relictus fundus ſpurio pro alimentis, ille tenetur cauere non de reſtituendo alimenta, ſed fundum datum poſt eius mortem, niſi ad eſſet pactum, quod ad eius hæredes fundus tranſiret, quia tunc reſtituendus non veniret, ibi n. 34.

Illa conſanguineo, vel alteri præſtita, quando donata, vel animo repetendi data, cenſeantur vide conſul. 90. ſub n. 34. remiſſiſſe.

Et illa nedum debentur Filijſ viuente Patre, ſed etiam eo moruo poſſunt Filij ſuper eius bonis alimenta, & ſumptus litis petere, conſul. 90. num. 35.

Extende id procedere, tam in legitimis, & naturalibus, quam etiam in illegitimis, conſul. 90. num. 36.

Item debentur in bonis Patris Filiz maritzæ, illius dotem petenti, habito reſpectu ad dotem quæ fuit petita, ibi n. 37.

Extende id procedere, etiam ſi non fuerit doctum, per eam de illius paupertate, cum Pater in dubio ſemper Filia alere teneatur, conſul. 90. num. 38.

Fallit ſi illa haberet virum diuitem, vel aliundẽ, vnde viuere poſſet, ibi n. 39.

Debentur Fratri contra alium Fratrem, ſuper hereditatis petitione litiganti, conſul. 90. num. 40.

Alimenta vitæ, & Militiz ſunt præſtanda à Fratre primogenito Fratri ſecundogenito de fructibus feudi, deductis tamen oneribus, & impenſis, ibi n. 41.

Intellige tamen, vt ſint deducendæ illæ expenſe, quæ gratia fructuum ſunt, & non aliz, ibi dem.

Item illa, & expenſe ſunt præſtandæ per Fratrem Sorori, lite ſuper dote pendente, conſul. 90. num. 42.

Sunt etiam ſubminiſtranda Vxorì per Maritum lite pendente ſuper reſtitutione dotis, & alimentis, ibi n. 43.

Extende primò idem procedere, quando Ma-

ritus eam à domo ei eiſciſſet, ſecus ſi propria voluntate ab eo receſſiſſet, ibi n. 44.

Extende ſecundò, quando Vxor ſub nomine viri fuiſſet accuſata, ibi n. 45.

Debentur per Accuſatorem accuſato, dum illud iudicium pendet, ibi n. 45.

Sed ſi petantur vigore commiſſionis, tunc à die præſentationis reſcripti præſtanda veniunt, ibi ſub nu. 43.

Alimenta præſtita, fuiſſe per vnum coniecturæ, & leues probationes ſufficiunt, conſul. 89.

ALIUD pro alio inuito creditore ſolui non poteſt, conſul. 91. n. 1. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Solutio, & in Verbo Creditor.

Contrarium, ibi n. 4.

Concorda, vt ibi n. 5.

Item aliud pro alio creditori inuito debitore ſolui non poteſt, ibi n. 6.

Aliud pro alio retineri non poteſt, conſul. 91. num. 7.

Inuito creditore ſolui non poteſt, quando in obligatione eſſet appoſitum iuramentum, cum illud obliget præciſè ad factum, & eius efficacia, etiam ad hæredes tranſeat, conſul. 91. num. 9. & 31.

Extende duobus modis procedere, vt ibi num. 10. & 11.

Contrarium, vt ibi n. 12.

Concorda, vt ibi n. 13.

Solui non poteſt adieccio ſolutioni, conſul. 91. num. 16.

Item ſolui non poteſt in cauſa dotis, conſul. 91. num. 17.

Limita tamen, vt ibi num. 18. cum ſeqq. & vide in Verbo Solutio.

Et quando inuito creditori ſolui poſſit, ſi melior conditio offeratur, vide ibi n. 19. cum ſeqq.

Aliud pro alio inuito creditore ſoluere poteſt hæres debitoris, qui hereditatem cum beneficio legis, & inuentarij adiuit, ibi n. 25.

Extende id eò magis procedere, quando in hereditate pecunia non extaret, & id ex inuentario appareret, ibi n. 26.

Contrarium, vt ibi n. 27.

Sed tenendo hanc ſecundam opinionem, extẽde eam quatuor modis procedere, vt ibi n. 28. & ſeqq.

Sed aliud pro alio inuito creditore ſolui poteſt, quando eſſemus in nominibus debitorum, quia ea hæres exigere non tenetur, ſed poteſt illa in ſolutorum creditoribus assignare, ibi num. 32.

Item ſolui poteſt, quando ſpecies monetæ debitz amplius non reperitur, quia tunc rectè illius æſtimatio ſolui poteſt, ibi n. 33.

Sed aliud pro alio, ſi creditor ſolui contingat, tunc ſoluens ipſo iure liberatur, ſecus autem ſi ſolueret alteri de conſenſu creditoris, quia tunc liberatur ſoluens ope exceptionis, conſul. 91. nu. 36.

ALIUS, alia, aliud Pronomen eſt comprehenſum ſimilium, & etiam diuerſorum ab expreſſis, conſul. 92. n. 1.

Et

Index Conclusionum,

- Et est dictio relativa, & præparatiua præcedentium, ibi n.2.
- Item est dictio relativa, representatiua eiusdem qualitatis, ibi n.3.
- Declarata tamen, quod ista dictio, Alius, non semper implicat omnimodam qualitatem, conclus. 92. num. 4.
- Solum similia, & paria, non autem dissimilia, nec maiora, aut alterius naturæ includit, ibi num. 5.
- Excludit expressa, & ommissa includit, conclus. 92. n.6.
- Et dictio, quæ semper ponitur comparatiuè, non autem contrariè, ibi n. 10.
- Venit restrictiuè, non autem ampliatiuè, conclus. 92. n. 11.
- Est dictio, quæ propriè sumpta diuersitatem significat, in supposito, sed identitatem in substantia, ibi n.2.
- Dictio aliquando similia non repetit, ibi n.14. & ibi exempla adducuntur.
- Aliquis, & aliquid, vti dictiones Vniuersales omnia comprehendunt, & etiam ad quid minimum referuntur, ita vt sufficiat eas aliquo modo, vel in aliqua parte verificari, conclus. 92. num. 7.
- Aliquo modo, est dictio Vniuersalis, quæ comprehendit casus, res, & personas, quæ aliis non includerentur, ibi n.8.
- Aliquis dictio, licet sit concepta in numero singulari, tamen est apta comprehendere plures & sic numero plurali æquipollet, conclus. 92. num. 9.
- ALLODIALIS** res ea dicitur, quæ aliundè, nisi à Deo recognoscitur, & allodium dicitur quasi aliundè non recognitum, conclus. 93. num. 1.
- Allodium dicitur ins purum, & liberum, & est illius, qui illud possidet, ibi n.2.
- Illud nomen à Barbaris originem habuit, & pro reliquis apud nos conseruatur, conclus. 93. num. 3.
- Allodialis in dubio semper præsumitur res potius, quàm feudalis, & Emphyteutica, ibi n.4. & ibi ratio assignatur.
- Allodialis, & libera præsumitur res, non autem feudalis, & Emphyteutica, licet sit sita in territorio alicuius, veluti Romani Pontificis, ibi num. 6.
- Contrarium, vt ibi n.7.
- Concorda, vt ibi n.8.
- Sed declarata secundam opinionem, vt ibi n.9.
- Allodialia bona possunt facillimè transire in naturam feudalem, per simplicem oblationem, & recognitionem, ibi n.10. & 12.
- Contrarium tenent alij, ibidem.
- Allodiale rem tacere feudalem olim poterant solum viri in magna auctoritate constituti, hodie verò id omnibus, etiam rusticis est permissum, ibi n.12.
- Allodialia bona, quæ cum Castro, seu feudo possidebantur non censentur concessa, concessio Castro, seu feudo cum ius pertinetis, ibi n.13.
- Contrarium, ibi num. 14.
- Extende hanc secundam opinionem, quatuor modis procedere, vt ibi n.15. cum seqq.
- Allodialis præsumitur res, quæ vti burgenfatiea per 30. annos fuisse possessa, si de hoc constaret, ibi sub n.19.
- Allodialis in tantum præsumitur quilibet res in dubio, vt obid ex huiusmodi præsumptione Filia debeat manueri contra agnatos in possessione feudi, nisi præsumptiones in contrarium vrgerent, ibi n.20.
- Sed allodij præsumptio, ex quibus coniecturis tollatur, vide ibi n.20.
- Allodialis potest esse vnà res, licet sit cõcessa cum præstatione Iuramenti fidelitatis, conclus. 93. num. 21.
- Sed Allodiale nihil reperitur in Francia, conclus. 93. n.22.
- Allodialis non præsumitur aliqua res, quando in contrarium præsumptiones concurrerent, ad ita non credendum, ibi n.23.
- Allodialis rei suæ quilibet est moderator, & arbiter. conclus. 87. n.127. conclus. 111. sub nu. 29. & conclus. 133. sub n.13.
- ALLVUIO** est latens incrementum, quod crescit paulatim, & decrescit, ita vt videre non possumus, quantum quoquo momento temporis illud adiciatur, conclus. 94. n.1.
- In alluione sit incerta possessio; nam quod mihi hodie adiectum est, quandoq; ad Priorem Dominum reddit, ibi nu.2.
- Alluione quicquid acquiritur, illius efficitur, qui prædia coherentia habet, conclus. 94. nu.3. & conclus. 98. n.20.
- Illius augmentum ipso iure sit vicini, etiam absentis, & absq; apprehensione; licet alueus in totum sit derelictus, quod tamen secus est, in Insula, quoad possessionem, ibi n.4.
- Et est de natura fundi, & propterea apprehendens possessionem partis alicuius fundi, censetur etiam apprehendere possessionem totius, etiam illius, quod per alluionem creuit, veluti etiam cecidit à possessione fundi competit Publiciana, etiam pro incremento, per alluionem, ibi n.5.
- Alluione acquisitum, quando quis teneatur Priori Domino restituere, vide conclus. 94. n.6. cum seqq.
- Et quid in alueo, vide ibi num. 8. & conclus. 68. num. 21.
- Illius augmentum spectat ad Emptorem cum pacto redimendi, si medio tempore fuit acquisitum, ibi n.9. & 22.
- Contrarium, ibi nu.10. & sub nu. 15. circa medium.
- Concorda, vt ibi n.11.
- Prima tamen opinio, ea distinctione non attendita, magis placet auctori, ibi n.12.
- Et ea, siue factio hominis, siue à natura proveniat, siue incrementum sit latens, siue patens; nihilominus nullo modo ad venditorem, cum pacto redimendi spectat, sed ei in hoc succurritur, vt ipse possit totum prædium, etiam cum

Et Materiarum.

cum augumento redimere, soluto tamen em-
ptori pretio acquisitæ alluvionis, concl. 94. nu.
14. & n. 15. ubi ratio assignatur.

Et pars prædij dicitur, ibi sub n. 10.

Declara tamen, vt ibi sub n. 15.

Illius ius non habet locum in feudalibus; quia
accessiones bonorum feudalium non sunt feu-
dales, nisi cursus triginta annorū fuerit lapsus,
& intra illud tempus feudatarius huiusmodi bo-
na semper tamquā talia possiderit, ibi n. 17.

Extende istud ius non habere locum in iuri-
dictionalibus, quia iurisdicctio est introducta
de publico, & alluvio iura publica non mutat
ibi n. 18.

Pallit tamen in Insulis naturalibus, & acciden-
talibus, quæ sunt Principis, & quæ ei parimo-
do per alluvionem, quoad iurisdictionem ac-
quiruntur, ibi n. 19.

Et si quid ea mediāte accrescat Insulæ meæ, ver-
sus vicinum, ita vt magis vicino proxima effi-
ciatur, nihilominus dicta Insula, vna cum allu-
vione durat esse mea, ibi n. 20.

Non habet locum in paludibus, stagnis, & in-
lacubus priuatis, sicut nec in in priuato flumi-
ne, quia licet crescant, & decreuant; nihilo-
minus acquisitio, quæ ex eis provenit non ac-
crescit illis, qui prædia coherentia habent, se-
cūs in publicis, ibi n. 21. & 22.

Et lacus, quando priuatus, vel publicus dicatur,
vide ibi n. 23.

Non habet locum in agris priuatis; at secūs in
publicis, ibi nu. 25.

Item non habet locum in agris limitatis, nisi id
esset præscriptum decem annis inter præsen-
tes, & viginti inter absentes, ibi n. 27.

Item non habet locum in Diocæsisbus limitatis
Episcoporum, quoad iurisdictionem, quo ve-
rō ad commodum priuatum dicitur Imperij, &
iurisdictionis temporalis, ibi n. 27.

Illius incrementum, quomodo probetur, & ad
cum probandum, quomodo testes deponere
debeant, vide ibi nu. 28. cum seqq.

Et illius ius, & Agricultura factum, quando cō-
trouertitur, ad agricolas recurri solet, concl.
94. n. 30. In fine.

ALPHONSVS Rex Aragoniæ adoptatus à
Ioanna Regina Siciliæ, quare postea fuisse ex-
heredatus, vide concl. 58. n. 25.

ALTARE dicitur lapis continens sigillum,
quia quando consecratur firmum foramen par-
uum in mensa lapidea, & post illius consecra-
tionem clauditur paruo, & quadrato, vel ro-
tundo lapide, qui lapis vocatur sigillum, & cō-
secrationem denotat, concl. 95. n. 1.

Quando consecratur in foramine mensæ lapi-
deæ apponitur Reliquiæ alicuius Sancti, &
nomen Episcopi consecrantis, & nomen San-
cti in cuius honorē consecratur, & quando cō-
secratur, si deficiant Reliquiæ, tunc an possit
apponi Corpus Christi, vide cōcl. 95. n. 1. & 3.

Et illud in quo, nec Corpus Christi, nec Reliquiæ
assensu Martyris extant, venit de molendinā,
ibi n. 2.

Cur non consecratur, nisi in clausis Martyrium,
Reliquiis, vide ibi n. 2. remissive.

Et dicitur quasi Alta ara, & significat locum,
illum, in quo sacrificium fit Deo Cæli, concl.
95. num. 4.

Apud Antiquos Ethnicos, ab Altitudine diceba-
tur, & in eo fiebāt sacrificia Dijs superis, quos
sibi effungebant; Atq; verō erant illi super qui-
bus sacrificabant Dijs terrestribus, concl. 95.
num. 4.

Debet esse lapideum, ibi nu. 5. vbi ad id plures
rationes assignantur, & nu. 25.

Illud vero portatile, quod videlicet portatur
de loco ad locum est parvus lapis in se con-
tinens foramen cum consecratione, & signo
supposito, ibi n. 6.

Et portatile non exsecratur, nisi illud sigillum
continens consecrationem remoueat, illud
verō statile, quod scilicet stat firmum in loco,
exsecratur, quando locus cōsecrationis viola-
tur, vel etiam quando moueatur mensa, seu
lapis consecratus, ibi n. 6.

Portatile potest habere Episcopus peregrinās,
& cum eo celebrare, ibi nu. 7.

Extende idem procedere in Fratibus Predica-
toribus, & Minoribus, qui habent licentiam
celebrandi cum Altari viatico, etiam sine li-
centia Episcopi, si tamen, sine præiudicio Pa-
rochialis Ecclesiæ id fiat, concl. 95. n. 8.

Contrarium tamen habetur, ibid. & n. 9.

Concorda, vt ibi nu. 10.

Et illud in quo Episcopus celebrat Missam,
non potest illo die pro celebratione deferuire,
nisi de Episcopi licentia, vel ex causā neces-
sitatis, concl. 95. num. 11. Plura vide in Verbo
Missæ, & in Verbo Celebrare.

Portatile, seu iaticum, quando possit portari,
& in eo celebrari in loco non consecrato nec
auctoritate Episcopi erecto, vide ibi sub n. 16.
cum seqq.

Et malus in vna Ecclesia habet eundem titulum,
quem habet Ecclesia principalis, conclus. 95.
num. 20.

Altariæ si vocentur in aliqua dispositione, qui
alicui Altari in seruire debeant, potius intelli-
guntur Præbiteri, quā simplices Clerici, ibi
n. 21. & ibi ratio assignatur.

Altare per constructionem, donationem, & fon-
dationem erigi potest, & his tribus modis ius
patronatus Altaris acquiritur, nisi tamē esset
portatile, ibi n. 22.

Et illud, siue Cappella, si erigeretur in aliqua
Ecclesia, sine licentia Episcopi, tunc trigens
veniter puniendus, licet illud aliquando erigi
possit in corpore alicuius Ecclesiæ, illius Rec-
tore inuito, concl. 95. n. 22.

Et semper præsumitur constructum ab eo, ad
cuius commodum, & vtilitatem tenebit illa
constructio. Item censetur constructum ab eo,
cui mandatum fuit datum ad construendum,
ibi n. 23.

Item præsumitur erectum in titulum beneficii, &
id ostendatur ex illius vtitio statim, ibidem.

Index Conclusionum,

Ad Altare vnum possunt institui plura beneficia; sub diuersis tamen inuocationibus, concl. 95. num. 24.
 Illi inferuens de Altari viuere debet, concl. 95. num. 25.
 Altaria quomodo consecrentur ad hoc, vt illis recte inferuire, & ex eis fructus legitime percipere, quis possit, vide concl. 95. n. 25. & per tot. vbi multa alia in hac materia præter hic ad notata inuenies.
 Altare vnum non est discooperiendum, & aliud cooperiatur, concl. 86. n. 168.
ALTERNATIVA aut; sine, & vel, est eius naturæ, vt sufficiat alteram partem esse veram concl. 96. n. 1.
 Quandoq; fauore Filiorum copulatiuè intelligitur, ibi nu. 2.
 Et negatiuè concepta neutram partem extare, requirit, ibi n. 3.
 Alternatiua vna pars aliam declarat, & præsertim, quando vnico contextu verborum concipitur, ibi n. 4.
 Alternatiua obligatio non viciatur, quando vna pars est impossibilis, ibi nu. 5.
 Quando est posita inter summas dispares, tunc Maior habetur pro non adiecta, conclus. 96. num. 6.
 Et alternatiua probatio, quam testes in eorum examine deponunt, non sufficit, vbi probatio præfata est necessaria, ibi sob n. 6.
 Semper solet poni inter æqualia, aut parum distantia, ibi n. 7.
 Est solita poni inter æqualia, vel parum distantia in dubio, quando scilicet vnum ex alternatiua est illiquidum, & declarationem egeret, secus autem, quando esset certum, & taxatum, ibi n. 13.
 Et illa, seu disiuunctiva, licet aliquando ponatur inter diuersa, tamen arguit similitudinem, & conformitatem, ibi n. 8.
 Quando est posita inter genus, & speciem, tunc exponitur pro idest, videlicet, nempe, & similibus, quæ dictiones, necum declarant, sed enā restringunt, ibi n. 9.
 Et illarum, quando vna pars est licita; altera verò illicita, tunc dispositio resoluitur in simplicem licitam, & vtilem promissionem, concl. 96. sob n. 9.
 Posita inter personas, inter quas affectio cadit in consuetudinem, resoluitur, ordine successionis seruato, ibi n. 10.
 Contrarium tamen habetur, ibi n. 11.
 Amplia hanc secundam opinionem procedere, etiam si clausula codicillaris fuerit apposita, quæ non operatur fideicommissum, quando constat testatorem, ex illa alternatiua voluisse grauare in defectum primi nominati, non autè primum vocatum, ibi n. 12.
 In alternatiuis semper electio est debitoris, ibi num. 14.
 Declara tamen primò id non procedere, quando alternatiua ad fauorem creditoris esset posita, ibi n. 15.

Item declara alijs modis, vt ibi n. 16. cum seqq. & vide in Verbo Debitor.
 Quando est posita in stipulationibus semper interpretatur, secundum verisimilem mentem stipulantis, ibi n. 16.
 In alternatiuis bonorum, rerum, & personarum, nec non loci, & temporis electio est debitoris, & minus onerosum in obligatione venit, ibi num. 23. & 24.
 Sed contrarium in alternatiua loci, vt ibi num. 25.
 In alternatiuis electio dicitur debitoris, quando vtrumq; est in obligatione, & solutione; scilicet quando vnum est in obligatione, aliud verò ad cautelam, ibi n. 26.
 Quando est posita inter duas species, tunc vtrumq; alternatum est in obligatione, concl. 96. n. 27.
 Alternatiua exigendi est in electione agentis, sed soluendi est debitoris, ibi n. 28.
 Sed non datur in his, quæ sunt stricti iuris, ibi num. 29.
ALTERNATIUE concessio dicitur quasi contractus, & permutatio mensium in gratiam Ordinarij inuenta, concl. 97. n. 1.
 Non est prouisio de aliquo beneficio, sed facultas prouidendi, cum remotione obstaculi, concl. 97. n. 1.
 Illius concessio habet in ventre clausulam, dummodo beneficia alijs reseruata, vel affecta non fuerint, concl. 97. sub. n. 2.
 Et in illius concessione solet apponi clausula, quòd Ordinarius renunciet quatuor mensibus sibi per regulam concessis, & sic ea acceptata, quoad sex menses confert, in alijs verò cōferre non poterit, ibi n. 2.
 Et illius acceptatio est mentis, & voluntatis declaratio, & ideo tiam si sit facta ab excommunicato tenet, ibi n. 3.
 Et dicta acceptatio debet fieri per litteras patentes manu propria ipsius Episcopi signatas, & suo sigillo munitas, cum alijs requisitis, vt ibidem.
 Fallit tamen, si Dacarius eam alio modo, & nõ seruata omnino forma admitteret, quia tunc valeret, non obstante forma acceptationis, & decreto irritans, ibi n. 4. & 5.
 Et dicta acceptatio scribitur in requirit, & de illius reservatione non sufficit taliter qualiter docere, sed debet esse clara, & euidentis probatio, ibi n. 6.
 Non suffragatur ordinario, ante expeditionem litterarum, ibi n. 7.
 Quando est concessa, & recognita operatur, quòd si Papa moriatur in medio mensis destinatus esse Apostolicus, & Ordinarius efficiatur, si tamen concessio, & recognitio sit facta in Dataria, ibi n. 8.
 Fallit tamen in mense, qui esset Apostolicus, vigore regulæ octauæ, quia si in medio illius mensis alteratus acceptatur, non ob id efficitur, quoad residuum, Ordinarius, conclus. 97. num. 9.

Et Materialium.

Illius concessio intelligitur de mense integrali, non autem de singulis diebus, & illius ver-
sus incipit à principia mensis habilis, concl.
97. num. 9.

Et huiusmodi hic computatur, & intel-
ligatur, vide ibi n. 10. & in Verbo Mensis.

Non impeditur ex eo, quia collatio fieri de-
bet, cum approbatione, & testimonio alicuius,
quia ob id non definit esse libera, conclus. 97.
num. 11.

Habet locum etiam in Parochialibus, licet pro-
parte Episcoporum collatio dicatur libera,
ibi sub n. 12. & 13.

Extremamente obliuiscitur indultum, ex reser-
uatione octo mensium, concl. 97. num. 14.
& 18.

Nullum ius tribuit ordinariis de nouo, sed effe-
ctum abstaculi remotio, ibi n. 15.

Et non comprimitur sub regula reuocato-
ria indultorum, sed de ea in specie derogatio
requiritur ibidem.

Illam potest acceptare Episcopus, etiam si illi
fuerit concessum indultum à Papa, sine ulla
restrictione ad certos menses, & simili vigore,
illius indulti gaudere privilegio omnium men-
sium, in ipso indulto contentorum, concl. 97.
num. 16. & 43.

Habens illam Episcopus, si vacet beneficium in-
suo mense, ab alio impetrari non potest, nisi
Papa derogare alternativa, quia Decretum
irritans in alternatiua appositum ligat ipsum
Papam, ibi n. 17.

Contrarium, quod scilicet, illud Decretum non
liget Papam, & quod eius promissioni, non ob-
stet, nec illius derogatio sit necessaria, vide ibi
n. 18. & seqq. ubi ratio assignatur.

Concorda, quod prima opinio procedat, quod
effemus in gratia preuentiua, quae scilicet
vacationem praecurrit, secunda vero, quando
Papa vult cum Ordinario concurrere, concl.
97. nu. 21.

Illius derogatio requiritur in gratia preuentiua,
quia beneficia possunt vacare, tam in mense
alternato, quam in non alternato, sed in dubio
non est praesumendum Papam Ordinario pre-
iudicare voluisse, ibi n. 22.

Sed talis derogatio non requiritur, quando Pa-
pa vult concurrere cum Ordinario, quia tunc
ille optime scit, quod Ordinatio praecurrit,
ibidem.

Illi praecurrit non potest Papa, quando in ea
adest clausula, etiam per nos, & alias inconueni-
ens esset, quod Princeps, qui leges in scripto
praecursoria habet, eas obseruare remitteret, quia
licet Princeps sit solutus legibus, tamen secundum
leges vivere proficitur, conclus. 97.
num. 23.

Contrarium, ibi n. 24.

Concorda, ut ibi n. 25.

Illius vigore, quando electio Penitentiarii, &
collatio Praebendae spectat ad Papam, vel ad
Episcopum, & Capitulum, vide ibi n. 28.

Ista alternatiua mensium conceditur Patriar-

chis, Archiepiscopis, & Episcopis; secus an-
tem Capitulis, Archidiaconis, & aliis inferiori-
bus Collatoribus, quibus ex privilegio, vel
equiuitudine ius conferendi sit concessum, ibi
num. 29.

Declara tamen, ut ibi n. 30. cum seqq.

Extende, quod etiam Cardinalibus concedatur
sed cum distinctione, ut ibi n. 29.

Sed concessa Episcopo prodest etiam Capitu-
lo in illius beneficiis, ad collationem utriusque
speciebus, ibi sub n. 30.

Et illam, quando possit acceptare Episcopus in-
iuria Capituli, vide concl. 97. sub n. 30.

Non conceditur Patriarchis, Archiepiscopis, &
Episcopis in illis beneficiis, quae ad eorum li-
beram collationem non spectant, conclus. 97.
num. 31.

Non competit Vicariis Patriarchae, Archiepi-
scopis, & Episcopis, qui habent potestatem con-
ferendi quaecumque beneficia, etiam libere col-
lationis in mensibus illorum vacantia, ibi n. 32.
& ibi ratio assignatur.

Contrarium, ibi n. 33.

Extende hanc secundam opinionem procedere
ut ibi n. 34.

Restringe tamen, ut ibi n. 35.

Item non conceditur Abbati, cum sit de illis in-
ferioribus collatoribus, quibus dicta alterna-
tiua concedi non solet, ibi n. 36.

Extende id in tantum esse verum, ut propterea
possit illo capta a praefato Abbate, ut insec-
ta, & nullius momenti, non sit inamutabilis,
ibi n. 37.

Non intrat in beneficiis simultaneae collationis,
ibi n. 38.

Extende, & declara, ut ibi n. 39. cum seqq.

Non tollit reservationes, & affectiones, quibus
beneficia antea erant reseruata, vel affecta, ibi
num. 42.

Non habet locum, nec Episcopo suffragatur,
quando de tempore vacationis beneficium, ille
in sua Diocesi non commoratur, conclus. 97.
num. 45.

Extende primum id procedere etiam, si absen-
tia esse animo redeundi, ibi n. 46. cum seqq.

Extende secundum, etiam si absentia esset vacca-
tionis gratia, ibi n. 49.

Contrarium, ibi n. 50. & 51.

Prima opinio tamen est verior, ibi n. 52. &
ibi ratio assignatur.

Solum conceditur iis, qui animo, & corpore,
ad sint, & ideo si animus, vel corpus absint, tunc
ius conferendi statim cum Sede Apostolica con-
solidatur, ibi n. 48.

Et illa Episcopus non gaudet, nisi per integrum
mensem adsit, ibi n. 52. & 61. cum seqq.

Extende id procedere non solum in Episcopis,
sed etiam in Cardinalibus, ibi n. 53.

Et ut possit quis ea gaudere, est adeo necessaria
residentia, ut si Episcopus de Ordinario, & ut
plurimum in suo Episcopatu non resideat, & ut
solum ad tale, & quale tempus, & non animo
permanendi, isto casu, nec etiam alternatiua
gauderet

Index Conclusionum,

gauderet de beneficiis tunc vacantibus, dum
residebat, ibi n. 54.
Extende, quod nec isto casu preteritionis
tionis alternatiue, erit standum affectioni Ep
scopi circa animum residendi, ibi n. 55.
Illa non gaudet Episcopus absens a Diocesi
etiam si habellet ex causa necessaria, nemum sup
Ecclesie, sed etiam Sedis Apostolica, ibi n. 56.
Sed bene competit Episcopo, qui tempore vaca
tionis beneficii esset in loco vacante, ibi n. 58.
Declarat tamen, ut ibi n. 59. idem.
Illa non gaudet Episcopus, si abierit in princi
pio mensis alternati, sed posita in eodem me
se redeat, & beneficiu vacet, ibi n. 61. & ibi
sub n. 62. ratio assignatur.
Extende idem procedere, quando Episcopus
fuerit presens in principio mensis, & tempore
vacationis, sed per modicum tempus discesse
rit, etiam ex causa honestissima, conclus. 97.
num. 63.
Alternatiuum Episcopi allegans non tenetur pro
bare illius residentiam, sed sufficit solum de il
lius acceptatione docere, quia tunc onus pro
bandi non residentiam venienti aduersus alter
natiuum incumbit, ibi n. 65.
Contrarium, ibi n. 66. & seqq.
Illius acceptatio pluribus modis probari po
test, veluti ex protestatione facta; Item per
se des deponentes Episcopum in mense alter
nato contulisse; Item per alteram provisione
vigore eiusdem alternatiue factam, conclus. 97.
num. 69.
Probat etiam ex aliqua narratiua Papæ, cui
in facto proprio plene est credendum, conclus.
97. n. 70.
Sed talis acceptatio Romæ satis probatur fac
ta per fidem alicuius Notarii, quod reperitur
in libro Datarie, cui creditur, tum ad dictum
librum facili sit recursus, ibi n. 71.
Et dicta acceptatione non probata, si benefi
cium in mense alternato vacans, erit ab Epi
scopo collatum, illius collatio non erit legiti
me facta, ibi n. 72.
Illa autem ab Episcopo non acceptata ei colla
tio non competit, nisi pro quatuor mensibus;
nempe Martij, Iunii, Septembris, & Decem
bris, sed ea acceptata ille in sex mensibus con
fert, ibi n. 73.
Si ab Episcopo recusetur, amplius non renouabit
sed extincta censetur, ibi n. 74.
Secus si eam amitteret Episcopus, per contra
uentionem; & violationem; quia tunc eam
ex gratia speciali a Papa rehabere potest, ibi
num. 75.
Resringe tamen id procedere, si scienter id Or
dinarius egerit, secus si ignoranter, conclus. 97.
num. 76.
Item eam non amittit Episcopus, si se intromisit
in provisione beneficiorum referuatiuum, ob
ignorantiam referuatiuum ex errore facti pro
uenientem, quia tunc excusatur, licet secus, si
ignorantia proveniret ex errore iuris, ibidem.

Nequinius eam amittit Episcopus, si se intro
misit in provisione liegiosi beneficii, si tamen
id fiat ob ignorantiam facti; alias secus, conclus.
97. num. 77.
Secus autem, si per indultum obreptum, qui
tunc in omnibus mensibus conferre possit, ibi
nu. 78. & ibi ratio assignatur.
Extende id procedere etiam, quando illos qua
tuor menses, sibi ante alternatiue acceptati o
nem competentes, ibidem.
Declarat tamen, quod eam possit rehabere re
currendo ad Papam, vel eius Datarium, con
clus. 97. n. 78.
Et ea semel acceptata non est amplius locus
penitentiae, nisi Papa remissionem acce
ptasset, ibi n. 79.
ALVEVS dicitur venter, & lectus fluminis,
secundum naturalem, & consuetudinem aque cur
sum, qui est publicus, prout flumen; conclus. 98.
num. 82.
In illo vi loco publico non possunt fieri plan
tationes, vel quod simile, ibi n. 83.
Fallit tamen primo, quando non officeretur
neq; publico, neq; privato vsui; secundo si fla
men esset priuatum, ibi n. 9.
Illius vsus est permixtus, quando flumen est pri
uatum; dummodo tamen aquarum cursus in
aliorum preiudicium non impediatur, conclus.
98. sub n. 9.
Sed eo mutato ob id ius arrendamenti gabella
rum non augetur, ibi n. 10.
Item eo mutato iurisdicchio mutata non celsetur;
secus si in priuatis, ibi n. 11. & 22.
Et licet ab eo aqua recedat, nihilominus alueus
remanet, nisi fuerit mutata proprius illius for
ma, & adeo per longum tempus aqua recesser
it, ut amplius redire non consueverit, conclus.
98. n. 13.
Quando remanet exsiccat, & derelictus, tunc
ille spectat ad confinantes, quorum vnusquisq;
ratam consequitur, prout est iux possessionis
frons, & testa, ibi n. 15.
Et in hoc si partes discordent, Index cum Archi
tectis ad effectum concordandi ad locum acce
det, ibi n. 16.
Et siue facto hominis, siue casu mutetur per ha
bentes pradia vicina vendicatur, conclus. 98.
num. 18.
Mutatus, & exsiccat, ad confinantes aqualiter
spectat, si fuerit mutatus in totum, secus si ab
vna parte tantum, quia tunc erit illius, qui
magis pradium cohærens habet, conclus. 98.
num. 19.
Contrarium tamen, quod scilicet Alueo Padi
derelicto ille fiat Principis, vel eorum, qui eum
occuparunt, & possessionem apprehenderunt,
non autem eorum, qui pradia cohærentia ha
bent, ibi n. 20.
Concorda, ut ibi n. 22.
Alueus fluminis, quando agrum alicuius occupat
an eo recedente ille ager sit Priori Domino
resistendus, vide conclus. 94. num. 6. cum
seqq.

Et Materiarum.

Sed quando in totum, & ex obrupto mutatur, dicitur facere uti Tyrannus, & sine cause cognitione, & to casu non dicitur constitui continue ex nouo alio, sed bene constitueretur, si id more alluisionis fieret, concl. 98. sub n. 22. Ulius mutatio fieri non potest, nisi suadeat magna causa utilitatis, vel alia necessitate publica urgente, ibi n. 23.

Mutari potest, quando quis enorme damnum pareretur, muniendo aggeres, & defensiones. Mihi, & tunc illa deuotio alibi, quam precedenti affate fuebant, fieri potest, ibi n. 24.

Et magis in estate, quam in hieme considerari potest, quia in hieme aqua crescit, cum non sit permanens, ibi n. 25.

Et si ut consideretur, an sit detestatus, nec ne, id in hieme considerari debet, concl. 98. n. 26.

A M A R E magis solemus eas res, quas cum duriori labore acquirimus, concl. 195. nu. 8. & concl. 107. n. 16.

AMBASCIATORES illi dicuntur, qui pro eorum Principe, vel sua Republica ambasciati alteri Principi exponunt, conclus. 99. num. 1.

Et quo modo in exponendo eorum ambasciati se gerere debeant, vide ibi n. 4.

Regulariter probantur tales, per viam litterarum, licentiam siue literis, quando persona sit nobilis, ibi n. 1.

Et illi, seu legati non possunt eorum Officio durante ea facere, per quae ab eorum exercitio, aliquo modo impedi, vel diuertere possent, & si secus ab eis fiat, poena sinit afficiendi, concl. 99. num. 2.

Debent esse grati Principi, & ab eodem dilecti, ibi n. 3.

Ligare, & libellum conuentionale dare prohibentur, ibi n. 4.

Et etiam pro amico consulere non possunt, si tamen id auaritate pecuniae fatalis secus, ibi num. 5.

Extende praedicta multo magis procedere, si extaret statutum, ut est lanus, quod nullus Regior, Officialis, Potestas, & Consul possint premium, siue gratiam accipere, conclus. 99. num. 6.

Contrarium tamen habetur, ibi n. 7.

Concorda, ut ibidem.

Eorum Officio durante, possunt hereditatem, sibi delatam adire, concl. 99. nu. 8. & ibi ratio assignatur.

Non prohibentur eorum Officio durante, supplicare Principi, ut aliquam gratiam obtineant, ibi n. 10.

Non prohibentur sibi a Principe donata acquirere, dummodo tamen eorum contemplatione, non autem sibi Principis donata fuerint, quia tunc non eorum Principi, sed sibi acquisita censentur, ibi n. 11.

Illis, non autem eorum Principes in dubio contemplati censentur, & propterea sibi, & non Principi donata acquirunt, concl. 99. num. 12.

Extende id multo magis procedere, quando rerum donatarum valor potius adrequetur qualitate Ambasculatoris, quam illi Principis, veluti si donentur vestes, vel pecunia, vel quid simile, concl. 99. n. 13. & ibi, ac n. seq. ratio assignatur.

Habent ius reuocandi domum, ita ut in loco, ubi sunt Ambasculatoris conueniri non possint, ibi n. 17.

Non possunt cogi ad contestandam litem, nec ad iurandum, ibi n. 18.

Declarat tamen, quod possunt cogi ad constituendum in loco Ambasculatoris vnum Procuratorem, qui tamen non potest conueniri, nisi postquam Ambasculator ad eius Patriam fuerit reuersus, ibidem.

Eorum Priuilegium, licet post expletam ambasciatam amplius non duret, nihilominus illis, ac eius famulis non denegatur beneficium, ne conueniantur, etiam in redditu, conclus. 99. num. 19.

Contrarium, ibi n. 20.

Eorum Priuilegia extenduntur, etiam ad res, quas illi, ac eorum famuli vehunt, ut sunt equi, vestes, & alia necessaria, non autem ad alias res, concl. 99. num. 25.

Restringit tamen non procedere in contractibus tempore legationis celebratis, quia dum ibi contrahunt, Priuilegium amittunt, unde pro illis conueniri possunt, ibi n. 26.

Illi, & legati debent esse securi eundo, stando, & redeundo pro ambasciata, & contra eos, nec repraesalia, neque executiones fieri possunt, etiam sub praetextu, quod essent ex Principe, siue ex Populo inimico, concl. 99. n. 27. & nu. 28. ratio assignatur.

Ambasciator si fuerit derobatus, dum in Ambasciata extat, eidem omnia damna restituenda, veniunt, ibi n. 29.

AMBIGUITAS alicuius actus declaratur, ex his, quae fuerint dicta in contractu, concl. 48. n. 37. Ambiguum, quando aliquid dicitur, vide concl. 48. num. 37.

AMICITIA est mens eadem in duobus pluribus vel inter se inuicem ad aliquod obendum, concl. 100. n. 1.

Nihil maius amicitia, nihilque iucundius inter omnes res, quas ad beatè viuendum sapientia comparauit, ibidem.

Et ea est, aut propter bonum delectabile, aut propter vile, aut propter honestum, concl. 100. nu. 2.

Ea propter bonum vile in senibus fieri videtur, qui non quod est delectabile, sed tantum, quod est vile curant, ibidem.

Illam propter bonum delectabile fit inter iuuenes, qui non, quod est vile, sed quod est delectabile curant, iuxta illud Trahit sua quemque voluptas, ut ibidem.

Ea bonorum honestorum permanens, ac stabilis est, ceterae vero fragiles, ibi sub n. 2.

Amicos plures debet sibi facere vir bonus, vel saltem nullos facere inimicos, ibi n. 3.

L Et

Index Conclusionum,

- Et ea bonorum honestorum adeo inter amicos
posset, ut propterea illa verq; sanguinis con-
iunctioni xquiparari possit, concl. 100. nu. 4. &
19. & prius concl. 89. n. 194. & 239.
- Quando est magna non solum comparatur, ve-
rum etiam, quandoq; prefertur sanguinis con-
iunctioni, & Fraternitati, ibi n. 5.
- Facit, ut vnus sit custos animi alterius, & con-
siliarius intimus, & alter ergo, & vna anima,
ibidem.
- Operatur coniecturam, qualis fuerit voluntas
testatoris, ibi sub n. 5.
- Inducit scientiam gestorum amici, ita ut facul-
tas iurandi concessa defuncto, transeat in he-
redem amicum intimum, concl. 100. sub nu. 5,
& ibi ratio assignatur.
- Intimis amicis secreta committuntur, & illo-
rum consilia in negotijs adhibentur, ibi sub
num. 5.
- Et apud Philosophos fuit in tanta estimatione,
ut inter eos aliquando contingerit dubitari,
an quis amici causa deberet contra Patriam
sentire, vel fidem deferere, ibi n. 6.
- Et quando est honesta, est preferenda opibus,
honoribus, & potestatibus, ibi sub n. 6.
- Et probabilis ea dicitur, quæ honestatem tue-
tur, & ideo non solet preferri honestati, sed
eam sequi, concl. 100. sub n. 6.
- Amico, vel eius Filio alimenta præstans donasse
presumitur, ita ut amplius ea repetere non
possit, concl. 89. n. 239. & concl. 100. n. 7.
- Declaratamen id procedere, dummodo primò
expensæ sint factæ in persona, non autem in
rebus, ut sunt illæ alimentorum, secundo, quòd
illa persona alita sit non levis, sed magnæ ami-
citie; tertio, quòd expensæ in alimentis sint
modicæ, & non magnæ; quarto quòd alimen-
ta præstans non sit pauper; aliis non animo do-
nandi, sed repetendi præstita presumuntur, ibi n. 8.
- Amici illi dicuntur ex quibus, est vnum velle, &
vnum nolle, ibi sub n. 7.
- Et fauore vnus amicus non debet pauper in sui
præiudicium liberalis existere, ibi sub n. 8.
- Amici homicidæ illum ad locum tuti associâtes,
quando, & quomodo sint pamiendi, vide con-
clus. 175. n. 4. cum seqq.
- Ad amicos magnos trahuntur ea, quæ de consâ-
guineis sunt disposita, concl. 100. n. 9.
- Amicus potest eligere sepulturam pro amico, ve-
luti Pater pro Filio, si tamen id a consuetudi-
ne admitteretur, ibi n. 10.
- Magno, & inueterato amico cõpetit ius accu-
sandi super necæ amici defuncti, etiam ad exclu-
sionem hæredis scripti, licet non ad eam con-
sanguineorum, ibi n. 11.
- Et quando vnlicet pro alio amico vitam po-
nere, vide ibi n. 12.
- Et donatio facta amico non reuocatur ex dispo-
sitione l. si vnquam C. de reuocan. donat. ut ibi
num. 13.
- Declaratamen, ut ibidem, remissiuè.
- Amico si sit relictum legatum in eo intelligitur
clausula codicillaris, & debetur etiam ex testa-
mento minus solemnî, concl. 100. n. 14.
- Immo si sit relictum legatum amico, & talis le-
gatus sit Rectoralicius Ecclesiæ, illud con-
templatione amicitie, non autem Ecclesiæ re-
lictum censetur, ibi n. 15.
- Et talis verè non est, qui pro amico mentitur,
vnde Adagium ait, Amicus, Plato, & Amicus
socrates, sed tamè magis amica veritas, ibi n.
16. & 17.
- Amicus pro amico testis idoneus esse non potest,
ibi nu. 16.
- Limita tamen non procedere in quatuor casu-
bus, ut ibi n. 18. cum seqq.
- Extende, & subextende prædictas limitationes,
ut ibi n. 21.
- Amicitia, ut aliquem à testificando repellat, debet
esse immoderata, ibi n. 22. & 24.
- Sed ordinaria, & communis aliquem à testifi-
cando non repellit, ibi n. 23.
- Illius causas debet considerare Iudex, ad cogno-
scendum, an ea sit talis, quæ à testificando re-
pellat ibi sub n. 23. & seqq.
- Et illa, quæ est apta ad repellendum testem, eadè
erit potens ad recusandum Iudicem, ibi n. 24.
- Amicus turpis, ac inhonestæ amicitie, & ob bo-
num delectabile à testificando repellitur, con-
clus. 100. n. 25.
- Amicitia quomodo probetur, vide ibi nu. 26. &
38. remissiuè.
- Sed probatur per duos testes deponentes interi-
tales esse idem velle, & idem nolle, ibi sub
num. 26.
- Amicum se esse partis si confiteatur testis, non
ob id taliter dicitur probata amicitia, ut illius
depositionem inualidam reddat, cum debeat,
intelligi de amicitia charitativa, non autem
de carnali, ibi n. 27.
- Extende id procedere, etiam si testis dixisset se
esse amicum talis, & quòd pro eo vitam expo-
neret, quia non per hoc sequitur, quòd ipse
esset perditurus animam, deponendo falsum,
cum anima sit preciosior corpore, ibi n. 28.
- Contrarium, ut ibi n. 29.
- Amici leues non dicuntur propriè amici, concl.
100. sub n. 29.
- Amicitia arguitur ex saluatione, & assidua con-
uersatione, ex qua etiam amicus de gestis al-
terius amici informatus presumitur, conclus.
100. nu. 30.
- Arguitur etiam, si aliquis snisset electus ad ali-
quid peragendum pro eo, cum ex hoc magna
confidentia presumatur, ibi n. 32.
- Arguitur ob hæreditatem, & legata alicui relic-
ta, ibi n. 33.
- Et si probetur in præteritum inter duos, extitisse
se, etiam ad præsens extare presumuntur, ibi n. 34.
- Fallit si inimicitiam inter eos superuenisse pro-
batur, ibi n. 35.
- Sed illam allegans eam probare tenetur, concl.
100. n. 36.
- Declaratamen id procedere, ut ibidem.
- Ob amicitiam non solum repelluntur à testifican-
do viri, sed etiam mulieres, ibi n. 37.

Et Materiarum.

Sed ad hoc, ut probetur, quomodo articuli sint
formandi, vide ibi n. 38. remissive.

Amicus potest acquirere amico absenti; dūmo-
do postea acquisitionis ratificatio sequatur,
concl. 9. nu. 20.

Vnus alterum amicū banārum sicite recipere,
& alter potest, cum in officio sit amicus
in necessitate deferere, si tamen amicitia sit
magna, concl. 89. n. 194.

AMISSIO feudi ex eisdem causis fieri solet, ex
quibus potest Filius à Patre exheredari, & do-
nator suam donationem inter viuos renocare,
vel similibus, & maioribus, concl. 101. n. 117.

Plura vide in Verbo Feudum, & in Verbo Va-
llus, & in dicta concl. 101.

AMISSIO Privilegij, quando, & ex quibus cau-
sis inducitur, vide in Verbo Privilegium, & in
concl. 103.

AMISSIO rei non presumitur, vnde illam alle-
gans, tamquam quid facti eam probare tene-
tur, concl. 104. n. 1.

Amisio dicitur res, quando facta diligenti in-
quisitione non reperitur, si tamen illa diligentie
fuerint factæ auctoritate Iudicis, & non aliis,
ibi nu. 2.

Allegans amissionem rei eam probare non suffi-
ciunt, nisi etiam probet illam, abq; eius culpa
evenisse, aliàs penam non evitabit, ibi n. 3.

Sed in amissione rei, vel scripturæ presumitur
culpam præcessisse, nisi eam non intervenisse,
probetur, ibi n. 4.

Illius pena est restitutio damnorum, & interesse
ibi sub n. 4.

Amisio non presumitur scriptura in aliquo Of-
ficio producta, sed potius à Notario dolo, &
culpa occultata censetur, quando eam ex Of-
ficio custodire tenebatur, ibi n. 5.

Amisio scripturæ ad hoc, ut excuset plenè & cō-
cludenter, & alter, quàm per iuramentum est
probanda, si amittens ad custodiam tenebatur,
aliàs secus, concl. 104. n. 7. & 8. concl. 61. nu. 7
cum seqq.

Amittens scripturas, si ad illarum custodiam ex
Officio, vel alia obligatione non tenebatur,
tunc medio iuramento amissionem proban-
do excusatur, concl. 104. n. 8.

Extende id multò magis procedere, quando
cum iuramento, etiam alia adminicula con-
currant, ibi n. 9.

Extende 2. quòd amittens librum, vel scripturam
si ad custodiam non tenebatur, medio iurame-
to excusatur, cum mitius semper agatur cum
non obligato, quàm cum obligato, ibi n. 10.

Et scripturas amittens excusatur, si factis di-
ligentis apud eum non inveniuntur, si tamen
custodire non esset obligatus; secus si esse-
mus in Notario, Mercatore, & similibus,
ibi num. 11.

Rerum, vel scripturarum amissio facta ex exci-
dio Urbis, eo ipso, quòd est probatum sacco-
mannum, tunc ea ex coniecturis admittitur, ibi
num. 12.

Et illa actori ex incendio causata maximam ex-

culpationem affert parti, & presumptione so-
lemnitatum pro eis inducit, ibi n. 13. & 18.
Scripturam amittens simplici iuramento non
excusatur, si agatur de magno præiudicio; se-
cus si de modico, concl. 104. n. 14. & ibi ratio
assignatur.

Declarat, ut ibidem.

Sed talis amissio scripturæ, quando non à Nota-
rio, sed à tertio fuisse allegata, tunc per asser-
tionem Notarii probari potest, ibi n. 15.

Et semper in amittens id, quod deficit adesse præ-
sumitur, ibi n. 16.

Amisio actorum tollit iniustitiam sententiæ, quæ
ex illis confite reperiatur, ibi n. 18.

Et probata amissione vnus scripturæ, quæ fue-
rit in alia scriptura enunciata, pro ea presumi-
tur, ibi n. 19.

Et talis amissio quomodo probetur, ad hoc, ut
vim Instrumenti habentis executionem para-
tam habeat, vide ibi n. 20.

Amisio quòd fuerit scriptura, si reperiatur vnus
testis, qui illius tenorem probet, ex eius dicto
templeta probatio resultat, ibi n. 21.

Amisio protocollo institutio hæredis probatur,
per duos testes de illius tenore deponentes,
ibi num. 22.

Rei, vel scripturæ amissio, ut probetur prius il-
lius existètia, & idètitas manifestis rationibus
est probanda, ibi n. 23. cū seq. & vide c. 99. n. 40

Amisio Instrumenti non probatur, donec im-
bitiura Notarii existit, quia ea dicitur Orig-
inale, & sic ex ea illud haberi potest, ibi n. 27.

Plura vide in Verbo Acta, & cōcl. 31. n. 53 & seq.

Amisio rei æstimationem tenetur præstare mulier,
vel Procacius, cui fuit consignata capsa figu-
rata, si eam dissigillatè reddidit, cōcl. 99. n. 32.

Et illius rei valor, quòd consignatus, vel depo-
nētis in remeō probetur, vide ibi n. 32. & seq.

Amisio heri in spe radicatis damnum inferre di-
citur, concl. 50. n. 35.

AMISSVM in ludo repeti potest, si ille qui amisit
ad ludendum fuit ab altero traditus; secus si ille
qui perdidit fuit ipse, qui traxit, cōcl. 102. n. 1.

Contrarium, ut ibi nu. 2. & sub nu. 3. assignatur
ratio.

Non transfertur in vincentem, si amittens esset
Filiusfamilias, ibi n. 4.

Item in vincentem non transfertur, si amittens
suorum bonorum liberam administrationem,
non haberet, veluti, quia esset servus, vel Mo-
nachus, ibi n. 5.

Est repetendum, si fraus, & dolo lucrantis in-
tervenierit, puta ludendo cum taxillis, vel car-
tis falsis, ibi n. 6.

Sed quòd ea pecunia, sit panperibus eroganda
quando turpitudine ex utraq; parte versetur, ibi
num. 7.

Amisam pecuniam in ludo, si vincens nō habue-
rit, neq; pro illa consequenda actio datur, ibi
n. 8. & ibi ratio assignatur.

Amisum per Filium, vel Sernum in ludo, illud
Pater, vel Dominus repetere potest, ibi n. 9.

Extende idem habere locum in Tutore, Cura-

Index Conclusionum,

toze, Monasterio, vxore, Matrico, & familiaribus, ibi num. 10.

Pecunia amissa in ludo potest etiam repeti aduersus Patrem, & Dominum eorum, qui vicerunt, si tamen, causam habeant, vel ex ea sint facti locupletiores, ibi n. 11.

Amisā bona per Patrem in ludo possunt Filij, vsq; ad eorum legitimam reuocare, ibi n. 11.

Declarā tamen id procedere, vt ibi n. 12. & 13. & ibi ratio assignatur.

Sed quādo legitimam iniquat amissum in ludo, vide concl. 102. sub n. 13. remissiuē.

Et si vicinus recuperare illud non curet, victor tamen restituere tenetur in foro conscientie, vel pauperibus erogare, ibi n. 14.

Declarā tamen, vt ibidem, & prius, nu. 1.

Nō potest perdens sine peccato amissum in ludo, etiam sponte soluere, ibi n. 15.

In d. potest perdens propria auctoritate illud accipere, & furari, ibi n. 16. Intellige tamen in ludo prohibito.

Illud tenetur restituere in foro conscientie Officiales, & Domini terrarum, si in eorum locis ludos non prohibeant, ibi n. 17.

Sed amissum in ludo permissio amplius repeti non potest, etiam si in magna quantitate confiliteret, ibi n. 18.

Extende id in tantum procedere, vt iura disponentia, quōd plus vno luto non perdat, abrogata fuerint, ibi n. 19.

A M O R est quedam animi cōcupiscentia, que celerem ingressum, tardum verō egressum, habet, concl. 105. n. 1.

Vocat species furoris, concl. 74. n. 22. concl. 100. sub n. 25. & concl. 105. sub n. 1.

Ignorantur quid sit, vnde veniat, & quomodo ingrediunt faciat, ibi sub n. 1.

Nunquam penitus ex oculis ejicitur, vt ibidem.

In quo disscrat à beneuolentia in proximum, vide ibi sub n. 1. in fine remissiuē.

Illius causa tria delicta remanserunt impunita, vt ibi nu. 2.

Amoris causa, licet aliquid sit tollerandum, non tamen illud est permitteudum, quōd in aliam delicti speciem transire videretur, ibi sub n. 2.

Amore delinquens mitiori pœna punitur, ibi n. 3.

Ex continua conuersatione probatur, ibi n. 4.

Item per famam probatur, maxime, quando persona amata esset talis venustatis, quæ oculis omnium in se cōuertere posset, ibi sub n. 4.

Impudicus amantem à testificando pro amata repellit, concl. 100. sub n. 25. & concl. 105. n. 9.

Amans facile pro amata mentitur, immō omnes fas, & nephas pro ea committeret, concl. 100. sub n. 25. & concl. 105. n. 9.

Amor puellarum rectum ludicium subuertere, solet, concl. 100. sub n. 25.

Amantis caro in alieno corpore viuut, & c. concl. 105. sub n. 9.

Pudicus amor, qui solet versari inter cōiunctos, veluti ille Patris erga Filios solet asserre argumentū ad Filiationē probandā, ibi num. 10.

Et quādo est reciprocos solet asserre magnum

signum copule, concl. 105. nu. 11.

Ille qui debetur parentibus in quo consistat, vide ibi n. 12. remissiuē.

Ille viri erga uxorem depræhenditur ex diuturnā coniunctione, iuxta illud Non amatur incognitum, sed ex cōiunctu oritur mutus amor, ibi n. 13.

Et ex videndo nascitur, oculi enim præcipuē sunt ad amandum illices, & in illis sedes peculiaris amoris est, ibi sub n. 13.

Amabile dicitur omne, quod est pulchrum, ibi sub nu. 13.

Amoris possiblissimum remedium absētia esse solet; iuxta illud Amor fugiēdo fugatur, ibi sub n. 13.

Filialis oritur à natura, & ab educatione, concl. 105. n. 14.

Ille Patris, & Matris, tam erga Filios primi, quā secundi matrimonij equalis esse debet, ibi n. 15.

Et ex instinctu nature descendit, sed non ascendit, concl. 42. nu. 354. & sub nu. seq. plures assignantur rationes, & concl. 174. nu. n. 28.

Declarā tamen id esse verum, quoad ordinem dilectionis tantum, secus autem, quoad effectum obligationis, concl. 73. u. 39. & conclus. 105. n. 16. concl. 89. n. 208. & 212.

Item declarā id magis procedere in descendētibz, ex masculis, quā in illis ex feminis, concl. 73. n. 38.

Contrarium licet dicant multi, vt ibi n. 38.

Et licet semper præsumatur inter Patrem, & Filium; Mater tamen Filium amare non præsumitur, concl. 101. n. 17.

Contrarium, ibi n. 18. vbi pñchr rationes assignantur, item in concl. 107. nu. 16.

Amare eas res magis solemus, quas cum duriori labore acquirimus, concl. 42. n. 356. concl. 89. n. 210 & concl. 105. n. 18. & cōcl. 107. n. 16.

Sed quis magis præsumitur amare Patriam, quā Filios, concl. 105. nu. 19.

Amor non cessat dissoluta affinitate, quia semper Prioris dilectionis reliquæ remanere solent, concl. 76. n. 9.

Amor, & Dominium non capit duos, concl. 42. num. 499.

Amore magis ligatur ille, qui ob amorem à Iudice in vindictam punitur, concl. 105. n. 8.

Item luxus, qui amore castigat plus amore ligatur, ibidem.

Et nullus est amor, qui vincat Paternum affectum, concl. 105. n. 14.

A M P L E X V S, oscula, & receptio munerum non faciunt sponsalia de futuro in matrimonium, de præsenti transire, concl. 115. n. 7.

A N G A R I A, & Perangaria dicuntur impositiones insolite, quæ sunt Principi seruatiæ, prout subditos compellere ad conducenda frumenta, Ligna, Paleas, Stramina, & similia, conclus. 106. n. 1.

Angariz dicuntur ea onera, quæ cum pecunia hant, Perangariz verò sine, concl. 106. n. 2.

Angariz, & Perangariz, licet à subditis appetuntur, id tamen metu reuerentiali, & non spontē

Et Materialium.

sponte factum censetur, cuius enim metus causa durante nullum ius Baroni acquiritur, concl. 106. sub num. 1.

Et illarum impositio soli supremo Principi non autem Caesarum Dominiis competit, ibi n. 5.

Et dicta onera non possunt nisi per immemorabile tempus aduersus subditos præscribi, ibi num. 6.

Angarij non dicuntur Vassalli Baronum, qui venerunt ad habitandum in aliquam terram Regiam, si illi ad dandum camlingum obligentur, ibi n. 8.

Contrarium, ibi n. 9.

ANIMA est substantia creata inuisibilis, incorporea, immortalis Deo simillima, imaginem nullam habens, nisi Creatoris sui, concl. 107. num. 1.

Et dum corpus viuificat anima est, dum vult animus est, dum scit mens est, dum recolit memoria est, dum rectum iudicat ratio est, dum spirat spiritus est, dum aliquid sentit sensus est, ibi num. 2.

Illorum regimen est cunctis rebus, & corporibus præciosius, ibi n. 3. & concl. 100. n. 28.

Animæ salus est præciosior omnibus rebus, ibi num. 4.

Et est magis coniuncta omnibus consanguineis & amicis, concl. 107. n. 5.

Anima, qua viuimus est incomparabiliter longe melior terrena substantia, quam possidemus, concl. 139. sub n. 36.

Animam si ob amicos negligamus, nec etiam corpus saluare poterimus, quia non anima pro corpore, sed corpus pro anima creatum est, & qui quod primum est negligit, quod verò inferius est extollit, utrumque corrumpit, ibi n. 6.

Pro illa si sit relictum feudum illud legatum, quoad æstimationem valebit, etiam si rem esse feudalem testator ignorasset, ibi n. 7.

Illius fauore dispositio semper est amplianda, ibi n. 8.

Extende id procedere, etiam si simus in pœnalibus, & odiosis, ibi n. 9.

De illius salute quando disputatur non est curandum de apicibus iuris, ibi n. 10.

Item illius fauore sententia est exequenda non obstante appellatione, ibi n. 11.

Eam magis expetit Deus, quam sacrificium ipsum, concl. 107. n. 12.

Animalium curam habens iurisdictioni Ordinarij subest, quamuis alijs esset exemptus, ibi nu. 13. & 15.

Earum cura regulariter est Monachis interdicta, ibi n. 14.

Declara tamen, vt ibidem.

Et dictam curam habens administrationem maiorem habere dicitur, & ideo incedendo cæteris præfertur, ibi n. 16.

Et talis cura tantò preciosior dicitur, quanto est periculosior, concl. 107. num. 16.

Animalium cura non est vilo modo inexperto danda, ibi n. 17.

Et nemo illius idoneus præsumitur, nisi prius

examinetur, & pro tali probetur, ibi n. 17.

Et talis cura numquam censetur annexa beneficio, quod personalem residentiam non requirit, ibi n. 18.

Potest esse abq; Parrochialitate, ibi n. 19.

Animalium periculo imminente plura conceduntur, quæ alijs non concederentur, ibi sub n. 4.

Animæ affectus qui sint, Vnde dicti, quomodo generentur, & plura alia in materia, vide ibi nu. 20. remissimè.

Erillius duæ sunt partes, Superior, & Inferior, sed quæ dicitur Superior, & quæ Inferior, vide ibi n. 21.

Illius salus non est omittenda, ob quouis scandalum evitandum, concl. 1. num. 118.

Eius saluti semper consulendum venit, concl. 39. num. 327.

Animalium alterius nemo illaqueare potest, conclus. n. 77. concl. 11. n. 77. & concl. 78. n. 101.

ANIMALIA ad æstimationem dari, atq; locari possunt, siue locentur singula animalia, siue armentum, aut præcodium in genere, concl. 108. n. 1.

Animalium appellatione quæ veniant, vide conclus. 108. in fine.

Animaliū societas fieri solet de maioribus, ibi n. 2.

Animalium maiorum appellatione hic intelligitur de Equis, Bobus, Asinis, Bubalis, & similibus; minorum verò de Ouis, Porcis, Capris, & similibus, ibi sub n. 2.

Eorum societatibus communicantur sectus animalium, Læ, Butirum, Lana, Pelles, & alij fructus illius generis; Item impenſe, & damna, quæ circa animalia veniunt, ibi sub nu. 2.

Animalium societas si sit de maioribus ad quinquennium, si verò de minoribus ad triennium fieri solet, ibi sub n. 2.

Et æstimata in locationem possunt dari, etiam cum pacto, quòd in eadem bonitate, vel qualitate restituantur, ibi nu. 3.

Sed si moriantur id cedit in damnum illius, qui ea restituere tenetur, quamuis illa æstimatione emptioem non faciat, ibi sub n. 3.

Contrarium, vt ibi n. 4.

Concorda, vt ibi 6.

Sed tenendo primam opinionem, cõductor easum probare debet, & coram Domino iuramentum deferre, ibi n. 7.

Item concordat, vt ibi n. 8.

Eorum mors sufficit, si probetur per coniecturas, ibi n. 9.

Declara tamen id esse verum in animalibus gregatim; at secus in alijs, ibi nu. 10. & sub nu. 11. ratio assignatur.

Et animal, quædò dicitur mortuū, ex eo, quia in vèdicatione erat morbosū, vide ibi n. 12. remissimè. Et quæ actio sit intendenda pro illius restitutione, vide ibi nu. 13. remissimè, & in Verbo Actio redhibitoria.

Et talis societas potest consensu cū pacto, quòd capitale ex tactibus reintegretur, & quòd illud finita societate restituatur, ibi n. 14. & 15.

Contrarium, ibi n. 19.

Index Conclusionum,

Concorda, vt ibidem, n. 26. & vide in Verbo Pactum.

Sed illorum contractus, tam locationis, quam etiam alterius generis, quomodo sit celebrandus, id hoc, vt huiusmodi in foro fori, & in illi animi, vide conc. 108. sub n. 20.

Illa ad collatium, seu ad iuvaticum sub certo redditu, siue censu dari possunt, conc. 108. num. 21.

Fallit si darentur ad collatium, & estimatiorem infimam, quia pactum illud esset vsura, cum duæ causæ lucratiuæ simul, & semel circa vnam, & eandem rem cõcurrere non possint, ibi n. 22.

Et quando dantur ad socidam, siue ad estimationem, licet in Pastorem fuerit translatum, Dominium animalis estimati; nihilominus Dominus vtilitatem animalis habens tenetur ad periculum de illius interitu in comuni, siue morte naturali, siue culpa Pastoris illud mori contingat, ibi n. 23.

Animal morbosum datum, si intra tertium diem, post consignationem obierit, ex morbo preedenti, non autem alterius culpa obisse præsumitur, ibi n. 24.

Item animal, veluti Ovis si fuerit per Lupum, rapta, vel per alium furto subtrahita, Pastor ad emendam tenetur, nisi ipse casum probaret, & illius culpam excluderet, ibi n. 25.

Animalium societate finita, in faciendâ diuisione Dominus, siue Pastor apponit pretium, alter vero optionem habet, ibi n. 26.

Et illa pro frumento ex longinquis partibus tempore penurie vehendo, cõcedere illorum Domini cogi possunt conc. 111. n. 10.

Et si fuerint pluribus locata cum pacto, quod in eadem bonitate, & qualitate reseruantur, licet siue diuina, tamen respectu solutionis dicuntur in diuina, ita vt singuli in solidum ad eorum restitutionem teneantur, conc. 108. num. 27.

Non recipiant diuisionem, nisi in pretio, ibi n. 28. Sed quomodo id procedat, vide ibidem. Eorum decima soluantur, quando tamen lacte abundant, at secus si eo indigerent, conc. 108. num. 30.

Et quâdo illa in aliquo Casali pascua recipiunt, vel ibi commorantur, tunc eorum pretia sunt Domino Casalis hypothecata, ita vt omnibus creditoribus præferatur, conclus. 108. num. 31.

Restringe tamen, id procedere pro pensione, illius anni, non autem pro futuris in præiudicium anteriorum, ibi n. 30.

Pro expensis à stabulario, siue ab alio illis factis, & pro custodia adeo sunt eis obligata, & hypothecata, vt quibuscunque anterioribus præferantur, conc. 108. n. 38. & conc. 119. num. 35.

Dammum dantia in terris meis possum retinere, nec eorum Dominus sciam, nec tunc restituere teneor, nisi prius cautione præstita compensando damnum, ibi n. 41.

Alicuius esse per signata probatur, quia res illius censentur, cuius signo sunt signatæ, ibi n. 42. & conc. 144. n. 11. & 41.

Contrarium, ibi n. 43.

Si damnum dederint, non possunt ob illud eorum Dominis retineri, ibi n. 44.

Illa damnum dantia, quando agitur de soluenda fide, & disfida, cum cautione non relaxantur, nisi prius soluta disfida, conclus. 108. num. 45.

Contrarium esset, vt ibi n. 46.

Dammum dantia si fuerint capta, præstata cautione restitui debent, maxime, quando creditum esset modicum, ne expensæ absorbeant capitale, ibi n. 47.

Quando sunt pro aliquo credito sequestrata, expensæ pro illis aliendis per creditorem fieri debent, ibi n. 47.

Illa Clericorum si alicui dânum dederint, tunc Custodes Laici cum ipsis accusari possunt, & de eo tenentur, ibi n. 51.

Si pascua sumperint per vnam diem, & noctem per transitum, eorum Dominus ipsa pascua soluere tenetur, sed non tenetur ad penas banni contra pascentes publicati, si eius ignorantia extet, vel illud inualidum reperiretur, conc. 108. n. 53.

Plura, vide in Verbo Damnum.

Animal ferum si à Venatore in alieno territorio capiatur, si erit V. G. apert, tunc Venator tenetur tradere Domino caput; si vero ceruus tenetur ei dare patulam, ibi n. 58.

Contrarium, vt ibi n. 59.

Animal veluti Canis de sui natura mordens, si non fuerit à Domino ligatus, & aliquem vulnerauerit, tunc Dominus illius de culpa tenetur, ibi n. 61.

Animalia ipsa, quæ aliquem hominem, vel pecorum vulnerauerint, vel interiecerint solent aliquando, ob facti memoriam puniri, conc. 108. n. 62. & in n. 63. assertur iocosè exemplum de vno Barone, qui contra vnam selim, quæ ipsû momorderat processum iudicialiter fabricari fecit, & audis sepius Procuratore, & Aduocato selis, & illo Fiscali in contradictorio Iudicio, nec nõ lata sententia postea eam furcis suspendere fecit, ibi n. 63.

Animalia in thêu quodam naturali querunt vicium Filii, sed non è contra, nempe Filii, Parentibus, conc. 42. num. 356. & conclus. 89. num. 206.

Et in materia animalium, quæ damna dant quomodo sit procedendum, & multa alia in hac materia vide conc. 108. per totam.

ANIMVS est Cerebri, & ex Altissimo Dominico quasi demeris in terrâ locû diuinitatis, eternitatis; contrarium, conc. 109. n. 1.

Animorum nulla in terris origo inueniri potest, conc. 109. sub n. 1. & ibi ratio assignatur.

Animus in mente retentus nil operatur, ibidem. Est imprescrutabilis, & ideo indicij, & coniecturis probari debet conc. 109. sub n. 2.

Nunquam præsumitur, nisi probetur, ibi n. 3.

For. ff.

Et Materialium: 31

Potest cognosci à priori, & à posteriori; scilicet aut ex verbis precedentibus, aut ex factis subsequentibus, ibi sub n. 3. & 14.

Circa præcedentia colligitur ex subsequentibus tam in Rescripto Papæ, quàm etiam in Verbis Articulorum, ibi n. 4.

In anteceditis, & gestis dignoscitur, concl. 109. num. 5.

Sufficit, quòd ex quibuscumque verbis colligi possit, ibi n. 6.

Et qualis fuerit ab euentu dignoscitur, conclus. 109. nu. 7.

Talis esse præsumitur, qualis de iure esse debet, ibi n. 7.

Non redeundi præsumitur in eo, qui nunquam rediit, ibi n. 9.

Ex modo, & qualitate procedendi dignoscitur ibi n. 10. concl. 135. sub n. 65.

Animus, & intentio distinguuntur maleficia, concl. 40. nu. 35. & concl. 109. sub nu. 10. concl. 150. sub n. 13. & 15.

Et est adeò difficilis probationis, vt in his, quæ in animo resident potius iuratz assertioni, quàm factis in contrarium indicantibus sit standum, concl. 109. n. 11.

Animus alicuius declarari non potest, nisi per personam specialiter deputatam, concl. 109. nu. 13. & 18.

Ille acquirentis, cui scilicet, quis voluerit acquirere ex precedentibus, & subsequentibus dignoscitur, concl. 109. n. 14.

Vbi non concurrunt, possessio non acquiritur, concl. 108. sub num. 14. & 19. & ibi ratio assignatur.

Ex animo possessionis retentio dignoscitur, & retinuisse quis præsumitur, vbi se pro spoliato non habuisse constat, ibi n. 16.

Animus continuandi possessionem habens, etiam si prius non possidebat; nihilominus id nouam acquisitionem inducit, ibi n. 17.

Etiã ex actu nullo cognosci potest, concl. 109. num. 19.

Fraudulētus, vt excludatur ab his, quæ sequuntur maximè dignoscitur, ibi n. 20.

Rectum, & ab occidendo alienum præsumitur habuisse hæres, si protestatus fuerit de addendo in Inuentario quod ommissum apparebit, cum ad notitiam peruenierit, & curauerit bona omnia describi, diligentiamq; pro omnibus inueniendis fecerit, concl. 109. sub num. 22.

Illum calumniandi in lite, quem habuisse dignoscitur, si iurasset de stando vniuersæ sententiæ, & postea tres conformes contra se reportare curauerit; Item si non obstante re iudicata causam restitutionis, in integrum committi obtinuit, quæ postea deserta remansit, concl. 109. n. 21.

Illius declaratio, quādo cumq; fieri potest, etiam absente parte, & quocumq; loco, etiam extra iudicium, ibi n. 22.

Limita pluribus modis, vt ibi num. 23. cum seqq.

Sed talis declaratio est faciēda ante, vel post actum incontinenti, & ante illius confirmationem, quando de præiudicio tertii ageretur, & maximè si præsumptio contra declarantem vrgeret, ibi n. 23.

Præcedere debet, non autem sequi in actu, qui additionem hæreditatis importat, quia in materia hæreditatis animus qualis fuerit maximè ex Inuentario dignoscitur, concl. 109. num. 24.

Talis declaratio ab eo, qui fuit depuratus ad emendum censum, post ipsam emptionem in præiudicium emptoris fieri non potest, conclus. 109. n. 25.

Non est faciēda in materia mutandæ possessionis, nisi noua, vel nouus titulus superueniret, ibi n. 26.

Animus, & voluntatem possidendi, si quis habuerit vti hæres, si postea vti creditor incipere possidere vellet, nec de eius voluntatis mutatione constaret, tunc id in consideratione non habetur, ibi sub nu. 26.

Et qualitas animi alicuius, vt probetur testes, per actus exteriores, quos in eo viderint testificari possunt, ibi n. 31.

Animus alicuius in occidendo ex gladij, loci, ac vulneris qualitate dignosci poterit, concl. 109. num. 31. & vide etiam in Verbo Aggressor, & concl. 80. n. 6. & 7.

Nocendi in dubio non præsumitur, conclus. 62. num. 80.

Malus, siue bonus quomodo dignoscatur in aliquo, vide concl. 40. n. 35.

Sed tam in scriptis, quàm in voce dignoscitur, concl. 109. n. 42.

Animus, seu ea, quæ ex illo pendent, vt verè cognoscantur non solum actus, & verba sunt inspicienda; sed etiam tempus, occasio, causa, personarum qualitas, & omnia alia, quæ acciderint, sunt attendenda, conclus. 109. num. 31.

Et animus illius, qui accipit semper plus operatur, quàm animus illius, qui tradit, licet id in Verberibus fallat, ibi n. 32.

Animus semper præsumitur habere Pater capiendi bonum consilium pro Filio; licet id fallat, quando damnum Filij in aliquo contractu evidens appareret, ibi n. 33.

Animo compendandi donatio facta præsumitur, si donans rem donatam soluere tenebatur, ibi n. 34. & ibi ratio assignatur.

Animus renuntiandi nunquam in dubio præsumitur, sed verbis clari, & expressis est probandus, ibi n. 35.

Item ille iniuriandi, & nocendi in dubio non præsumitur, ibi n. 36.

Contrarium, ibi n. 37.

Concorda, vt ibi n. 38.

Item declara, vt ibi num. 39. & seqq. & vide in Verbo Iniuria.

ANNATÆ de iure Diuino debentur, vel saltem ex iure Diuino scripto originem trahunt, concl. 110. n. 1. & 2.

AUC

Index Conclusionum,

Aut solvantur Capitulis, aut Cameræ Apostolicæ, sed istæ differunt ab illis, tam respectu facti, quam ratione iuris, ibi n. 1.

Quæ solvantur Capitulis non in pecunia, sed in proprijs fructibus solvantur, & illos Capitula propria auctoritate percipere valent, & non vnus anni tantum, sed anni totius cum dimidio, ibi sub n. 1.

Quæ debentur Cameræ Apostolicæ in pecunia consistunt, & regulantur à valore in imperatione expresso, licet valorem vnus anni non excedant, ibi sub n. 1.

Quæ verò debentur Capitulis titulo merè hereditario percipiuntur, & à iure communi exorbitant, quia beneficia siue diminutione de iure siue conferenda, ibi sub n. 1.

Quæ solvantur Cameræ Apostolicæ dicuntur venire ex causa onerosa, ob illud præiudicium, quod eidem Cameræ resultat, propter vniones, quæ de beneficijs sunt, ibi n. 1.

Illi Papæ debentur tamquam stipendium in subsidium Ministrorum, quorum opera sanctitas vitatur, & omni vitio simoniæ carent, ibi num. 2.

Sed illas exigendi ius Capitulo Competens non est exprinendum in vnione fienda, quando sit incertum, & conditionale, ibi n. 3.

Fallit tamen tribus modis, vt ibi nu. 4. & seqq. Non solvantur de beneficijs, sequuta eorum vnione, vel suppressione, concl. 110. nu. 7. Sed quomodo id procedat, vide ibidem.

Illius privilegium non comprahendit casum, in quo amplius beneficium non vacat, concl. 110 sub nu. 7.

Dimidia solui debet ex iure Patronatus, quod pro dimidia parte esset questum ex beneficijs vnitis, siue ex fructibus, ibi num. 8.

Et an ex beneficijs permutatis solvantur, vide concl. 110. n. 9. remissuè.

Annata essolueda de beneficio taxato, iuxta illud, quod in libris Cancellarij reperitur, ibi num. 10.

Non soluitur, quando literæ sub narratiua intrusionis expediuntur, sed bene fit obligatio de illa, post possessionem adeptam, soluenda, ibi n. 11.

Illius solutio, vt euitetur, si sit apposita narratiua intrusionis in literis, seu quod quis sine legitimo titulo beneficii detineat, tunc dicta narratiua iustificatioue non eget, concl. 110. num. 12.

Non tamen solvantur, ob administrationem Cappellaniarum, & Hospitalium, ibi n. 13. & ibi ratio assignatur.

Ius exigendi annatas de necessitate non includit illud exigendi quinquennia, cum ea non sint accidentia inseparabilia à iure annatarum, ibi n. 14.

Sed earum loco quomodo fuerint subrogata. Quinquennia, vide ibi n. 15.

Annata, & deportus quando sint prohibiti, vide ibi n. 17.

ANNONA propriè dicitur de re frumenta-

ria, licet promiscuè de quouis alimentorum genere prædicetur, concl. 111. n. 1.

Illud nomen pro omni eo, quod in annum ad alimonia prouenit est, vsurpatur, & ideo hæc ciuilis annona vocatur, concl. 111. n. 2. Item illa panis ciuilis vocatur, ibi num. 3.

Vt conferretur, & ne in subditorum detrimentum carior fiat, debent Principes edicta facere, ne frumenta ceteræq; fruges extrahantur, ibi n. 4.

Extende pluribus modis, vt ibi nu. 5. cum seqq. & vide in Verbo Edicta, & in Verbo Frumentum, & in Verbo Penuria.

Et aliquomodo corruptam, fractam, vitiatam, insectam, vel pollutam vendentes arbitrio iudicantis puniri debent, ibi n. 15.

Declara tamen id esse verum de granis, & bladis ad aliquem priuatum spectantibus, quæ ei nullo modo corrumpere, aut inficere licebit, secus de granis ad publicum spectantibus, ibi num. 16. & 18.

Et ideo Præfeti curare debent, ne nouum Frumentum consumatur donec vnus superest, ne postea Frumentum vetus corruptum, cum nouo commiscere, & inter Cines distribuere opus sit, concl. 111. n. 19.

Sed quòd nec blada publica, sit villo modo corrumpenda, ne pestilentialis morbus generetur, sed potius tempore penuriæ, tam Dinites quam pauperes ad subueniendum huic necessitati sint pro modo facultatum collectandi, ibi n. 17.

Annona, & ceteræ merces corruptæ, vel cum corruptis admixtæ, aut prouiciendæ sunt, aut eoncremandæ, ibi nu. 18.

Illius appellatione continetur Panis, Farina, Vinum, Acetum, Lardum, Carnes, Paleæ, Fenum, & omnia vtilia, quæ ad pondus, vel mensuram venduntur, ibi num. 21.

Eam carius emens, vt alijs carius vendat Monopolium committere dicitur, conclus. 111. num. 24.

Et quæ sit talis delicti pœna, vide ibidem, & in Verbo Monopolium.

Illà emere in magna quantitate non nisi cautionibus, & hospitibus permillum est, concl. 111. num. 25.

Annona, ac aliarum mercium acerbissimus venditor, & vexator Dardanarius à Dardano Mago contumeliosè appellatur, concl. 111. num. 43.

Eam tempore egestatis ad Urbem deferentes, ab omnibus oneribus, etiam Patrimonialibus & solutione pedagij immunes esse debent, ibi num. 45.

Item eam armigeri asportantes Villis, & Vrbi-bus non sint deprecandi, sed potius ad alliciendi, vt seditiones euitentur, quæ à fame incitari solent, ibi num. 46. & 47.

Annona pro Ciuitate conducentes, quomodo illam recipere, & conseruare debeant, vide ibi n. 48. remissuè.

Illius fauore in his, quæ eius utilitatem respiciunt testis

Et Materialium.

testis, etiam inhabilis admittitur, & multo magis illis de Vniuersitate erit credendum, cum depositio talis non pro particulari, sed pro communi interesse annonæ facta præsumatur, ibi n. 49.

Pecunia frumentaria nullam moram solutionis recipit, sed incontinenti est soluenda, nec depositarius potest illam in proprium vsum conuvertere, sed illam promptam tenere debet, vt ad Communitatis solum nutum illud restitueret possit, ibi n. 50. & 51.

Annonam publicam vsurpantes, etiam si sint Iudices, vt Officiales pœna vltimi supplicij sunt afficiendi, ibi n. 52.

Annonarum, ac aliarum rerum comestibilium æstimatio, ex loco fori publici ad effectum eorum valore sciendi, iuri debet, conclus. 89. num. 82.

ANNOTATIO est scriptura priuata sine testibus ad creditoris memoriam facta, conclus. 112. num. 1.

Non probat, nisi adminiculis adiungetur, nec materia falsum fabricandi detur, ibi nu. 2. & 3.

Et ipsa adminicula, nisi aliunde desumantur, quæ ex ipsa annotatione, non suffragantur, conclus. 112. n. 4.

Limita tamen, vt ibi num. 5. & in Verbo Adminicula.

Earum liber si in aliquo reperiatur erroneus, vel aliquid in eo reperiretur omittum, illius fides in reliquis suspecta redditur, conclus. 112. num. 6.

Extende id procedere, etiam si fuisset declaratum velle stare annotationibus illius libri, ibi n. 7. & ibi ratio ratio assignatur.

Item extende procedere etiam, si in libro fuisset erratum circa dolum, ibi n. 8.

Annotatione probat, quando est scripta à persona proba, & legali, ibi n. 9.

Et probat, quando pro ea maxima verisimilitudo concurreret, ibi n. 10.

Extende id eo magis procedere, quod si ribes esset mortuus, quia mors scripturis fidem augere solet, ibi n. 11.

AN NVI redditus inter mobilia ponuntur, quando tamen ad longum tempus constituti fuere, conclus. 113. n. 1.

Contrarium, quod scilicet nec inter mobilia, nec inter mobilia connumeretur, sed tertiam speciem de per se constituent, ibi n. 2. & n. 3. ratio assignatur.

Non possunt proprie tangi, & palpari, nec de loco ad locum moueri, aut loco circumscribi sicut mobilia, & immobilia, conclus. 113. num. 3.

Et dicti anni redditus, seu tertia species bonorum ex eis conuictura, nihil aliud est, quam ius, siue actio ad eos exigendum, conclus. 113. num. 4. & 9.

Illi, & sic iura, & actiones appellatione omnium bonorum non veniunt, ibi n. 5.

In legato mobilia, vel in eo mobilia,

& immobilia non veniunt, conclus. 113. num. 6.

Item in legato bonorum presentium, & futurorum mobilia non veniunt, conclus. 113. num. 7.

Sed quando sunt necessariò inter mobilia, vel inter mobilia computandi, tunc inter mobilia connumerantur, conclus. 113. num. 8. & 12.

Secus ad effectum collectandi, quia tunc sub tertia specie remanent, ibi n. 9.

Quando percipiuntur ex certis fundis, tunc inter mobilia ponuntur, secus quando ex redditibus generalibus, ibi nu. 10.

Er quando actione reali, vel mixta debentur, tunc inter mobilia computantur, conclus. 113. num. 11.

Et huiusmodi actiones dicuntur esse de loco, vbi est persona ereditoris, quia ossibus illius, ob illud ius exactionis affixe dicuntur, conclus. 113. num. 13.

Et an sint de bonis Cinitatis, in qua sunt constituti, vel eius, vbi est facienda exactione, siue facrum Instrumentum, & contractus, vide ibi num. 14.

Tam respectu dantis, quam recipientis inter mobilia numerantur, ibi n. 15.

Quando inter mobilia reputantur, & sint Cinitatis, vel alicuius Ecclesie in eorum alienatione hædem solemnitates requiruntur, quæ in ea mobilia sunt necessariz, conclus. 113. num. 16.

ANNUA præstatio, quando est fundata super fructibus bonorum alicuius Vniuersitatis, tunc licite vendi potest, ibi n. 17.

Illi obtinens à satisfactione excusatur, veluti mobilia possidens, ibi n. 18.

Ab annuis præstationibus excluditur vxor, quando statutum tam ad bonorum mobilia successione admittere ibi nu. 19.

Annus redditus, quando soluitur ex pecunia ad honestum lucrum depositata, tunc ea res immobilis dicitur, ibi n. 22.

Et illi in publicatione veniunt, quando bona mobilia publicantur, ibi n. 25.

Pro annuis redditibus illud interdictum vti possidetis suffragatur, quod pro tenendis rebus immobilibus datur, ibi nu. 26.

Quando sunt ad vitam tantum usufructu sunt similes, ita vt eos emens usufructum emittat censetur, ibi n. 27.

Quia ideo sunt perpetui inter mobilia reputantur, ibi n. 28.

Annum redditum manutenere promittens, illam futuris temporibus exigibilem præstare cogitur, ibi n. 28.

Quando aliquis dictos redditus de propria pecunia soluere promittit, tunc illi non solum bona designata, sed etiam totum Patrimonium promittentis concernere dicuntur, conclus. 113. num. 29.

Anni redditus quando relinqui possint Fratribus minoribus, vide ibi supra sub n. r.

Et

Index Conclusionum,

Et quando sunt designati super pseudo cum promissione soluendi de propria pecunia, tunc omnes heredes actione personali, etiam re precepta eos soluere tenentur, conclus. 113. num. 30.

Et quando annua præsationes denegantur, tunc pro eis possessorum competit, ibidem.

Sed quando essent personales, tunc datur Officium iudicis, & si consilium de bono iure, utile interdictum quoque daretur, ibi n. 30.

Illæ quomodo, & quanto tempore præscribantur, vide ibi n. 31. cum seqq.

Annua stipulatio dicitur una tantum, annum vero legatum plura legata continere dicuntur, ibi sub n. 35.

Annuum legatum pro sequentibus annuis post primum conditionale dicitur, & sic ante actionem natam præscriptio induci non potest; si eius in annuis stipulationibus, in quibus à principio pro omnibus annis, tam pro forte, quam pro viis agi potest, ibi n. 37.

Et legatum debetur in principio cuiuslibet anni, quia ius ipsius in momento queritur, ibi eum, 38.

Annui redditus accessiones Civiles dicuntur, sed principaliter, & non accessorie debentur, & ad instar pensionis iudicantur, ibi n. 39.

Et illorum emptio, licet omni iure sit permissa, tamen illi, tamquam fructus Civiles pendere, non dicuntur, quia non sunt de corpore, veluti sunt fructus naturales, ibi n. 40.

Et si non sint exacti tempore mortis usufructuarii, etiam si sint maturi, & debiti, non tamen ad eos heredes, sed ad proprietarium spectabunt, ibi n. 43.

Contrarium, ibi n. 44.

Concorda prout in n. 45.

Annua præsationes, quando debentur, an sint solutæ, tunc ex causa Censuum, & non Canonis factæ præsumuntur, ibi n. 46.

Fallit si in recognitione fuisset facta mentio de Dominio, & in alienatione fuisset requisitus consensus Domini, vel ei laudemium solutum fuisset, ibi n. 47.

Annui redditus inter immobilia reputantur, quando nondum sunt cessi; secus vero, si cessi fuerint, quia tunc mobilibus æquiparantur, & pro fructibus separatis habentur, conclus. 112. num. 45.

Sed quando sunt partim cessi, & partim non, tunc de his pro rata temporis est iudicandum, conclus. 113. sub n. 45.

ANNVLATIO Principalis contractus regulariter continet ab eo dependentia corrumpere facit, conclus. 114. num. 1. & in conclus. 169. sub n. 16. & ibi multa notanda in hac materia.

Annulatio principali contractu annullatur quoque iuramentum, & obligatio Cameralis, si super eo fuerint appositæ, quia ea sequuntur naturam actionis super quo interponuntur, conclus. 114. sub num. 1.

Amplius primò id procedere, nedum in contractu minoris, sed etiam alterius personæ, ibi n. 2.

Amplius secundò procedere, nedum in contractu censuum, sed etiam cuiusvis alterius naturæ, ibi num. 3.

Declaratio tamen pluribus modis, vt ibi n. 4. vsq; ad 15. & vide in Verbo Fideiussor, & in Verbo Obligatio.

Annulatio actus non dicitur pœna, conclus. 114. num. 15.

Contrarium, vt ibi n. 16.

Annulatio ille actus non dicitur, qui pœnam continet, quando fit in fauorem Ecclesiæ, conclus. 114. num. 1.

Annulatio actus, quando est pœna, tunc error, incertitudo, nec non causa colorata ab ea, excusat, ibi n. 17.

Et an id procedat etiam, quado adesset Decretum irritans, vide ibi n. 18. & seqq.

Annulatio actus, aut fit in odium personæ, aut in fauorem, aut propter formam, vel solemnitatem ad utilitatem publicam intendit. Nam, & in primò casu dicitur pœna, secus in secundò, & in tertio, conclus. 114. num. 20. & vide etiam in conclus. 48. n. 81.

ANNVLATIO datio sponte facta est actus notus, & vulgare signum ad faciendum matrimonium præsumi, prout ex fumo arguitur ignis, nisi contrarium probetur, conclus. 115. n. 1.

Annulus datus in Ecclesiâ facit arguere matrimonium; datus vero in domo coram parentibus facit præsumi sponsalia de futuro, conclus. 115. num. 2.

Illius immissio matrimonium probat, quando consuetudo extat, vt solum in matrimonio contracto detur, ibi n. 3.

Eius traditio est signum æquinoctium, & ad plura tendere potest, & sic cum amoris causa sequi possit, nõ autem animo matrimonium contrahendi, idcirco matrimonium non probat, ibi n. 4.

Ille in digito annulari in signum amoris ponitur, quia in eo est vena sanguinis, quæ vsq; ad cor pervenit, ibi sub n. 2.

Eius immissio non fuit adinuenda ad substantiam matrimonij, sed in signum mutue dilectionis, vt coniugum corda amoris pignore iungantur, ibi n. 5.

Illius gestatio per mulierem matrimonium non infert, si non probetur, quòd præsentem, & patientem præterito viro fuerit ab ea portatus, ibi num. 6.

Et ille sponte datus dum desponsatur illi denatus censetur, ita vt mortuo Marito illius heredibus non sit restituendus, ibi n. 12. vbi ratio assignatur.

Fallit quando constaret maritum dictum annulum non donasse; Et quid in dubio sit iudicandum, vide ibi n. 13.

Sed quid sit, cur in manu sinistra gestetur, & à quo fuerit inuentus, vide conclus. 115. n. 16. remissum.

Item quare detur Abbatis, & Prælati Ecclesiæ, & quid significet, vide conclus. 115. sub num. 16.

Plura, vide in Verbo Matrimonium.

An.

Et Materialium.

Annulli aliud genus requiritur in iure Canonico, & est ille, qui in celebrando gestatur à Prælati, & qui sint, vide ibi in fine.

ANNVS diebus, & Mensibus constat, & eodem die, quo incipit finitur, & resoluitur, conclus. 116. n. 1.

In duodecim Menses diuiditur, veluti hæreditas in duodecim vnetas, ibi n. 2.

Quomodo intelligitur in pacto de retrouendendo intra quatuor Annos, vide in Verbum Pactum, & concl. 116. sub n. 2.

Sed diuersimodè computatur, & in Romana, Curia, Italia, Hispania, Aragonia, Catalonia; Dacia, & Vascoua incipit currere à Die Natiuitatis Domini, nempe 25. Decembris, non autem à Circumcisione, ibi n. 3.

In Anglia, Francia, & Germania, incipit turrere à die Incarnationis scilicet 25. Martij, conclus. 116. n. 4.

Sed illum quomodo computent Pisani, vide ibi n. 5.

Ille Domini, licet de consuetudine incipiat à Natiuitate illius, Instrumentum tamen non vitatur, si annus ab Incarnatione apponatur, ibi n. 6.

Quoad recollectionem fructuum Mense Septembris currere incipit, & in simili Mense finitur, ibi n. 7.

Quando fit illius mentio regulariter de perfectione intelligitur, ibi sub n. 2. & 8. & vide etiam concl. 3. nu. 14.

Sed quâdo sumus in favorabilibus sufficit, quod sit incohatus ad hoc, vt perfectus dicatur, si verò sumus in odiosis illum esse impletum, oportet, ibi n. 9.

Perfectus esse debet, quando de eo fit mentio per genetiuum casum, ibi sub n. 10.

Quid si ei addantur dictio per, ad, post, vel vsque, vide concl. 116. nu. 11. cum seqq. & in Verbo Dictio.

Magis propriè dicitur, quando est perfectus, quàm si esset imperfectus, ibi n. 16.

Vigessimus quintus, nisi sit perfectus, quis verè maior non reputatur, ibi sub n. 16.

Item septuagesimus, nisi sit perfectus, quis maior septuaginta annorum non dicitur, conclus. 116. n. 17.

Inceptus in dispositione statutaria, siue præscriptio pro completo non habetur, concl. 116. n. 18.

Ille probationis adeò integer, & continuus intra clausura esse debet, & non interpollari, vt nec etiam Priuilegium in contrarium suffragetur, ibi n. 19.

Neg. illi renunciari potest, siue quis ex voto fuerit Religionem ingressus, siue professus in vna ad aliam, etiam latiore Apostolica auctori, tate transire velit, ibi n. 20.

Contrarium, ibi n. 21. vbi ratio assignatur.

Dari solet prouiso de beneficio Curato ad faciendum se ad sacros Ordines promoueri, & talis annus ei impedito non currit, concl. 116. nu. 23. & 24.

Et respectu illius, qui tenetur promoueri, ratione beneficij à die adeptæ pacificæ possessionis currere incipit, ibi n. 27.

Declarata tamen, quod si ille fuisset priuatus tanquam non promotus, & postea obtineret prouideri de nouo, dummo à infra annum promoueretur, tunc incipit à die data nouæ prouisionis, ibidem.

Etiam ignoranti currit in actione iniuriarum, Prætoria, ibi n. 29.

Et ille præscriptus Vassallo ad suscipiendam inuestituram non currit dum super secundo cōtroversia fiat, ibi n. 30.

Petendi inuestituram solum à die scientiæ computatur, ibi n. 31.

In materia iuris congrui, stante fidei commissio, pro quo obtinenda derogatio veniebat, à die obituius Brenis, & illius exhibitionis in actus currere incipit, ibi n. 32.

Non incipit currere ante implementum, sed à die secuti implementi, ibi n. 33.

Sufficit quod sit incohatus si in dispositione tepus esset in ablatiuo casu positum, concl. 116. num. 34.

Illius perfectio nõ est necessaria, quando adesset dictio in, intra, vel iuxta annum, ibi n. 35. & nu. 36. ratio assignatur.

Et quâdo est aliquid faciendum in anno certo, tunc illud in quacunq; anni parte fieri sufficit, ibi n. 37.

Dies illius vittima pro perfecta habetur, concl. 116. n. 38.

Declarata tamen id esse verum in materia fauorabili, secus autem in odiosa, quia tunc de momento ad momentum fit computatio, nec sufficit diem esse cæptum, nisi omnino sit perfectus, ibi n. 39.

Illius, vel diei defectus non attenditur, si contra eum, qui scripsit, agatur, ibi n. 40.

Ciuiliter loquendo non ad momenta temporis, sed ad dies tantum attenditur, licet secus sit in materia beneficiorum, ibi n. 41.

Anni, biennij, vel triennij, quando fit mentio, tunc intelligitur de primo, conclus. 116. num. 42.

Anni Sancti Decretum prohibens augmentum, domorum, & hypothecarum, etiam ad Granaria extenditur, concl. 127. n. 2.

ANNOTOMIA fieri solet, vt Medicorum experientia in curandis Corporibus magis acquiratur, & elucefeat, concl. 117. n. 2.

Vt fiat Corpus sepulti exhumari potest, concl. 117. nu. 1.

Declarata tamen id esse verum, quando cadaver esset alicuius puniti, alias secus, concl. 117. num. 3.

ANTAPOCA dicitur illud scriptum, quo debitor restituit se redditum illius anni Domino persoluisse, concl. 123. n. 3.

ANTECESSORVM appellazione illi continentur, qui multis antime dijs quam patribus intercedentibus præcesserunt, concl. 149. n. 3.

ANTEFATVM dicitur lucrum dotis à Greca, *yece*

Index Conclusionum,

- voce Antiferma, quod contradotem significat, concl. 118. n. 1.
- Et nullum debetur, si nulla dotis, siue expressa siue tacita constitutio precedat, concl. 118. num. 2.
- Olim loco artharum dabatur; hodie verò in detrimentum amissa deflorationis, & in meritum pudicitie, quæ verum ornamentum mulierum dicitur, ibi n. 3.
- Pro eo post alienari res alienari prohibita, sicut pro dote, ibi n. 4.
- Et illud adeò cum dote conformatur; vt sicut mulier velleiano inuatur obligando se pro dote, ita etiam pro antefato, ibi n. 5.
- Si illud tamè, remittat Mater Vxoribus Filiorum minus obligatur, quàm si dotem viria filiarum promitteret, ibi n. 6.
- Illius, vel dotis conditio deterior fieri non potest, & pactum, per quòd dotis, vel antefati conditio fiat deterior, nullius momenti erit, conclus. 118. n. 7. & 8.
- Antefatum, vel dotem potest petere vxor, licet pactum de non petendo fuerit factum, concl. 118. nu. 9.
- Falut si illud pactum esset iuramento firmatum, ibi nu. 10.
- Illius causa differret sicut, & illa dotis, dum causa Matrimonij in Curia Episcopali tractatur, ibi num. 11.
- Illius vxor veluti non debetur, ita nec etiam illa dotis, ibi n. 12.
- Contrarium, ibi n. 13.
- Eius tamen interesse aliquatiter minus, quàm de dote solvitur, ibi n. 14.
- Et illud sic debetur ad rationem quinque pro centenario, vt ibidem.
- Illud vxori, ob moram in restituenda dote debetur, si ea sit pauper, vel passalucrit interesse, vel esset solita negotiari; aliud secus, concl. 118 sub n. 14.
- Lucratur mulier, etiam quòdo Maritus eidem dilationem ad soluendam dotem dedit, conclus. 118. n. 15.
- Extende idem procedere, etiam si pendente dilatione Maritus moriatur, conclus. 118. num. 16.
- Item illud lucratur mulier, etiam, si nondum dies solutionis dotis aduenient, concl. 118. num. 17.
- Lucratur mulier dote promissa, licet etiam in termino non soluta, concl. 118. num. 18. vbi ratio assignatur.
- Contrarium, vt ibi n. 19.
- Lucratur mulier, quando Maritus confessus fuisset recepisse dotem, & postea contractus, motu fuisset celebratus, ibi n. 20.
- Sed in casu mortis facti Maritus interesse antefati petere non potest, ibi n. 21.
- Lucratur mulier, etiam si dilatio soluendi dotem non mulieri, sed extraneo esset data, ibi num. 22.
- Contrarium, ibi n. 23.
- Lucratur vxor, quando Maritus potuit exigere dotem, & eam non exegit, nisi tamen Pater in culpa fuisset, quominus dotem eius Genero, ob impotentiam soluisset, conclus. 118. num. 24.
- Vxori debetur etiam, si promissum non fuisset, ibi n. 25.
- Contrarium, ibi n. 26.
- Illud penes Matrem restat, si ea fideiubeat de vtendo, & fruendo filia rerum substantia, & sic manna sua huiusmodi viumfructum capiet, ibi nu. 27.
- Illius promissio retrotrahitur, quoad Dominium, ita vt creditoribus præiudicare dicatur, conclus. 118. n. 28.
- A dote differt, & inter dotem, & antefatum inqualitas tolleratur, ibi n. 29.
- Pro eo non conpetit mulieri prelato, quæ pro dote competere solet, ibi num. 29.
- Contrarium, ibi n. 30. vbi ratio assignatur.
- Concorda, vt ibi n. 32.
- Illud, & dos adeò ad paria iudicatur, vt dispositum in vno, in alio quoq; procedere debeat, ibi num. 30.
- Non titulo lucratio, sed oneroso illud mulier in premium amittit virginitatis consequi dicitur, ibidem.
- Sed talis opinio non placet Auctori, ibi nu. 33. cum seqq. & ibi ratio assignatur.
- Antefatum mulieribus tribuitur in premium future procreationis filiorum, propter dolores, quos Mater, ob eos gignendos patitur, conclus. 118. n. 33.
- Sed cum illud videatur esse quid lucratiuum, id circo prelacionem, veluti dos non meretur ibi n. 34.
- Et mulieri non debetur, nisi matrimonium sit consumatum, ibi n. 35.
- Et id eò magis procederet, si id ex pactis dotibus colligeretur, ibi n. 36.
- Contrarium, vt ibi n. 38.
- Sine dote esse non potest, ibi n. 37.
- Illud Pater Filijs, etiam non hæredibus reservare tenetur, ibi n. 39.
- Extende idem in Matre procedere, ibi n. 42.
- Sed de eo quomodo possint parentes disponere, vide ibi n. 40.
- Illud potest petere Filius in re, per Patrem alienata, licet illius hæres non esset, concl. 118. num. 41.
- Item illud consequi debent Filij, licet non sine hæredes Patris, vel Matris, quando Parentes ad secunda vota conuolarent, conclus. 118. num. 43.
- Consequuntur etiam Filiz, licet fuerint à statu ob existentia maiusculorum exclusæ, in odium parentum ad secunda vota transeuntium, ibi num. 44.
- In illius successione Soror vterina proximioribus præfertur, ibi n. 45.
- Et illud nedum deferunt ad Filias, sed etiam ad Filiarum Filios, ibi n. 56.
- Filij tam primi, quàm secundi matrimonij illud cōsequuntur, etià si non sint hæres dei, ibi n. 47.

Con-

Et Materiarum.

Contrarium, num. 48.

Concorda prore in nu. 49.

Illud, ac dotis augmentum, quod fuit mulieri ex bonis fideicommissariis assignatum amplius ad vocatos in fideicommissio non reuertitur, sed vxore mortua ad illius Filios spectabit, ibi num. 50.

Debetur Filijs, etiam si hereditati Paternæ renunciant, ibi n. 51.

Sed Filijs ingratiss, in odium ingratitudinis non debetur, ibi n. 52.

Illius ususfructum tantum lucratur vxor, & eo finito tenetur restituere cui de iure, & sic ad fauorem Filiorum consolidatur, conclus. 118. num. 53.

In eo Filij succedunt Matri tãquàm Filij, sed in Regno Neapolis succedunt tamquam hæredes Patris, ibi n. 54.

Illud superincratat mulier, tã respectu ususfructus, quàm etiam proprietatis, si liberi non extant, ibi n. 55.

Potest mulier illud petere, & sic variare, licet prius illius ususfructum elegerit, ibi n. 56.

Illius æstimatio, ac liquidatio, quomodo sit faciendâ, si Matre defunctâ, ante illius æstimationem liquidatam onus illud soluendi in hereditate remaneat, vide conclus. 118. num. 57. remissuè.

La illius restitutione etiam vsuræ, ob moram hæredum debentur, ibi n. 58.

Declara tamen, vt ibidem.

ANTERIORES creditores hypothecarij Regulariter posterioribus, tã pro sorte, quàm pro fructibus in solutione præferuntur, ex regula qui prior est in tempore potior dicitur in iure, concl. 119. n. 1.

Contrarium, vt ibi n. 3.

Posterioribus præferuntur, nedum in expressa hypotheca, sed etiam in tacita, ibi n. 3.

Et tales præferuntur posteriorioribus; ne dum si anterioritas sit ex tempore; verum etiam, ex causâ, vt puta, si ex eius pecunia res fuisset empta, ibi n. 4.

Anterior creditor posteriori præferitur, tã si hypotheca sit conditionalis, quàm pura, etiã si nonata sit obligatio, sed cum pignorum repetitione, ibi n. 5.

Est posteriori præferendus, tã pro fructibus, quàm pro sorte, quando fructus, siue vsuræ fuerint promissæ ab eo, qui ad sortem tenetur, & qui rem tã pro vsuris, quàm pro sorte hypothecare poterat; alias scõs, conclus. 119. num. 6.

Posteriori præferitur in bonis post obligationem vtriusq; acquisitis, ibi n. 7.

Venditori quoque in ipsamet re vendita præferitur, nisi tamen in contractu fuisset reuerata specialis hypotheca, vel Generalis cum iuramento, quæ vim specialis obtinet, ibi n. 8.

Anterioribus creditoribus conductoris non præferitur locator domus ad habitandum; at scõs si ad conseruandas merces, ibi num. 9. & vide etiam concl. 108. n. 37.

Illis non præferitur locator in fructibus rei locata, licet in eis tacitam hypothecam habeat ibi n. 10.

Fallit si illi fructus essent sati à locatore, vel essent naturales, ibi n. 11.

Contrarium, vt ibi n. 12. & 13.

Anterior creditor pecuniam posteriori solutam auocare potest, etiam si eam posterior bona, siue consumpserit, ibi n. 14.

Contrarium, ibi n. 15.

Declara tamen secundam opinionem procedere, vt ibi nu. 17. cum seqq.

Citatus ad docendum de iure suæ anterioritatis si illud non offendit ius pignoris amittit, conclus. 119. nu. 21.

Declara tamen, vt ibidem.

Pecuniam posteriori solutam, etiam consumptam auocare potest, si creditores omnes parem diligentiam in exigendo adhibuerit, & tamen posteriori fuerit gratificatum, siue quando solutio fieret per decoctum, conclus. 119. num. 22.

Anterior possessio semper manutenenda venit, nisi posterior sit auctoritate iudicis capta, ibi num. 23.

Et talis dicitur, vbi in illius ademptione hora appositâ esset, qui alteri possessioni eadem die, sine hora appositione adeptæ, præferitur, conclus. 119. n. 23.

Anterioritas vnus creditoris, quando est solum vnus horum, tunc ambo per æs, & libram pro rata concurrere debent, ibi n. 25.

Anterioribus creditoribus præferitur mutans pro aliqua re emenda, super ipsâ re empta, ibi num. 26.

Declara tamen id procedere, si ipse mutans, sibi super eadem re hypothecam referuasset, alias scõs, ibi n. 27.

Præferuntur omnibus mutans pecuniam alicui, qui statim decessit, super ipsâ pecunia mutata, ibi n. 28.

Et illis tacitam, vel expressam hypothecam habentibus, quando mulier pro dote, & eius augmento pdaferatur, vide in Verbo Mulier, & in concl. 118. n. 28. cum seqq. & concl. 119. num. 29. cum seqq.

Sed illis, etiã expressam hypothecam habentibus funeris impensâ est præferenda, conclus. 119. n. 33. & vide etiam in Verbo Impensâ.

Extende idem procedere in impensâ vitæ infirmitatis, ibi n. 34.

Item præferitur custos animalium, vel hospes, qui eis alimenta dedit, concl. 108. num. 38. & concl. 119. nu. 35.

Præferuntur qui impensas in custodiendâ, reficiendâ, restituta, vel reaptanda aliqua re, fecerunt, concl. 109. num. 40. & concl. 119. num. 36.

Et ad hoc, vt id locum habeat, quæ requisita concurrere debeant, vide ibi n. 37.

Præferuntur pro eorum mercede Procurator, & Sollicitator, concl. 119. nu. 38. & ibi ratio assignatur.

M

Item

Index Conclusionum,

Item pro sua mercede est illis preferendus negotiorum gestor hereditatis iacentis, concl. 119. nu. 39.

Illis preferitur deponens in re deposita, concl. 119. nu. 40.

Fallit in Baucherij nostri temporis, qui cum non dicitur verè depositarius, igitur in eis istud Privilegium pralationis cessat, ibi n. 41.

Fallit secundo, ut scilicet creditor ex causa depositi creditori in causa funerum non sit preferendus, ibi n. 42.

Anteriori creditori preferitur creditor commendararij, qui in subsidium pralationem super fructibus commendæ habet, ibi n. 43.

Illi posterior preferitur, quando quantitas anteriori debita non esset liquida; illa verò posterioris esset liquida, ibi n. 44.

Item posterior preferitur, si clausulam confuturi pro se habeat, ibi n. 45.

Posterior preferitur, quando ius anterioritatis esset per delegationem extinctum, concl. 1. 9. num. 46.

Preferitur illi Fuscus, sicut etiam ille potest hypothecaria solutum posteriori repetere, concl. 119. nu. 47.

Preferitur anteriori posterior, qui est aliquo modo privilegiatus, ibi n. 48.

Anterior posteriori preferitur de æquitate, sed non de rigore, ibi n. 49.

Anterioritatis, & hypothecæ ius in contractu secundo loco facto amittitur, ita ut quis de priori posterior fiat, nisi fibi illud expressè retinuerit, ibi n. 50.

Anteriori creditori, si secundus soluat in illius locum non subintrat, nisi expressa conventio adsit, vel pecunia cum hac conditione solvatur, ibi n. 51. & 52.

Contrarium tamen, ut ibi nu. 53.

Concorda, ut ibi n. 54. cum pluribus seqq.

Illius ius, quando controuertitur, tunc ille senior est preferendus, qui prius possessionem accepit, quamvis postea illam amittat, non autem, qui tunc in possessione posterior, licet de tempore controuersi possideret, ibi n. 61.

Anterioritatis qualitas sufficit, ut adfuerit eo tempore, quo dispositio effectum recipit, licet postea cesset, ibi n. 62.

ANTI-1) ILLI suspicio non tollitur, si scriptura non recognoscatur per testes, qui in ea se subscribere, concl. 123. nu. 37.

Illius suspicio cessat veritate comperta, quæ ex Sententia in rem iudicatam transacta oritur, ibi n. 56.

Item tollitur, quando apocæ est coniecturis adimiculata, concl. 123. n. 57 & 65.

Illius suspicione cessante ille creditor preferitur qui scripturæ priuatæ innittitur, conclus. 123. num. 65.

Et quando ea cessare dicatur, vide ibidem.

Et non tunc viget in publicis scripturis, veluti in priuatis, ibi sub n. 74.

Antidota annullat scripturam etiam si sit facta in apocæ priuata, ibi n. 41.

ANTI-PAPA, & adherentes eius dicuntur excommunicati, concl. 87. n. 78. in fine.

Declara tamen, ut ibidem, & vide in Verbo Schismaticus.

ANTIQUITAS temporis omnia solemniter à principio fuisse gesta presumere facit, concl. 51. n. 11. & concl. 120. n. 1.

Fallit si ex facie Instrumenti appareret solemnitatem non interuenisse, vel quando Priore, sine alter interesse habens notitiam habere non potuisset, concl. 120. n. 2.

Antiqua res dicitur, quando sexaginta, vel septuaginta annos excedit, nec ad hoc tempus illis est subducendum, ibi n. 3.

Antiquum dicitur tempus sexaginta annorum in materia probationis faciendæ, per testes in antiquis, ibi n. 4. & 8.

Illud non probant testes, quando deponunt per dictionem citra, absque copula, ibi num. 5.

Antiqua, ut dicatur Sententia tempus quadraginta annorum sufficit ibi n. 6.

Licet quidam dicatur antiqua Sententia sic arbitrarium iudici, ibi n. 7. & concl. 133. n. 3.

In omni materia dicitur antiquum, quod cursum nonaginta, vel centum annorum excedit, ibi n. sub 7. & 9.

Item tale dicitur tempus, quod per plures generationes transiit, ibi n. 10.

Antique scripturæ, quando immemorabilem probent, vide concl. 120. nu. 12. & Plura vide in Verbo Immemorable.

Antiquitas temporis, cum adminiculis iuncta, probationem mandati iuvat, ibi num. 20.

Extende id eò magis procedere, quando lata sit Sententia pro habente mandatum defectuosum, ibidem.

Declara tamen id esse verum in iudicialibus, & quando solemnitas intrinseca est in Instrumento enunciata, ibi n. 2.

Tempus antiquum facit, quod in Sententia presumatur citatio, maxime si enunciatio saltem in genere concurrat, quod rite, & recte processum fuerit, ibi n. 12.

Extende id procedere, etiam in prejudicium tertij, ibi n. 23.

Declara tamen, quod illa presumptio, quæ pro Sententia ex antiquo tempore oritur facile per contradictionem eliditur, conclus. 120. nu. 24. & 54.

Ob antiquitatem temporis in alienatione depositum non presumitur, ibi n. 25.

Declara tamen id non esse verum, si ex Instrumento de contrario appareret, ibi n. 26.

In antiquis probatio, per testes de publica voce, & fama sufficit, ibi n. 27.

In antiquis testes de publica voce, & fama concurrentibus adminiculis plenè probant, etiam ad effectum grauis prejudicii, conclus. 120. n. 28.

Item testis vnicus adminiculum facit in antiquis, ibi n. 29.

In antiquis testes inter alios examinati semiplenam probationem inducunt, ibi n. 30.

Et Materialium.

Antique probationes, vt corroborentur, & confirmetur, etiam post didicita testificata, testes admittuntur, concl. 120. n. 31.

In iudicio antiquo testes examinati per modum iurium probant, absq; totius processus exhibitione, ibi n. 32.

Fallit quando aliquid in contrarium probate famæ adesset, quod eam debilitaret, ibi n. 33.

In antiquis probatio per famam supplet probationem requisitam de visu, si visus metam annorum attingere non possit, ibi n. 34.

Instrumenta continentia Verba enunciativa, vim publicæ vocis, & famæ habent in antiquis ibi n. 35.

Antiquissimæ enunciativæ cōmunem hominum opinionem probant, ibi n. 36.

In antiquis fama cum longissima possessione, præferendi in lora patronatus illud probat, ibi n. 38.

Antiqua ueluti per scripturas, quàm per testes probantur, ibi n. 39. & concl. 123. n. 10.

Vltra centum annos testes de auditu, & famæ publica, pro plenius probationibus admittuntur, concl. 120. n. 41. vbi ratio assignatur.

Testibus, & Instrumentis antiquis plus fidei adhibetur, quàm modernis, maxime in controversiis antiqua, ibi n. 42.

Antiquis Instrumentis lux veritatis afficit, conclus. 120. sub n. 42.

In probatione rei antiquæ, etiam testes inter alios examinati probant, si essent mortui, & sic, quando amplius repeti non possent, si tamen in actis de alijs concernentibus validitatem examinis appareret, ibi n. 43.

Extende id procedere, etiam si testes mortui essent noliter examinati, ibi n. 44.

Testis de auditu bene probat in antiquis, licet Regulariter non probet, ibi n. 46.

In antiquis leuiore probationes sufficiunt, ibi n. 47.

In antiquis Scientia est difficilis probationis, & propterea leuiore probationes sufficiunt, ibidem.

Parentela leuioribus probationibus est contenta in antiquis, ibi ibi n. 48.

Extende, vt ibi n. 49. & 50. & vide in Verbo Parentela.

Ex materia antiqua spaciū centum annorum excedente, præsumptio possessionis resultat, ibi n. 51.

Secus in spacio minori centum annorum, quia illud præsumptionem Sententiæ non admittit, ibi n. 52.

In materia scripturarum secundum stilum Rotæ tempus antiquum non dicitur, nisi sit centum annorum, vt ibidem, & concl. 123. n. 107.

Sententiæ antiquæ ultra triginta annos, etiam sine processu probant, ibi n. 53.

Contrarium, ibi n. 54. & prius, n. 14.

Concorda, vt ibidem, n. 55.

Sed titulum bene probant, ibi n. 56.

Antiquissima possessio titulū præsumere facit, ibi n. 54.

Instrumentum antiquum si sit centum annorum recognitione non indiget; aliàs secus, concl. 120. n. 58. 68. & 69. & concl. 123. n. 107.

Et tale Instrumentum exemplatum, & transumptum probat, acsi Originale esset, ne propter vetustatem pereat; dummodo tamen, exemplatio fuerit authoritate Iudicis facta, ibi n. 59.

Imò Notarius probationem non requirit, ibi n. 60. & 66.

In antiquis qualitas Notarius, & auctoritas Iudicis, cum citatione partis in Instrumento transumpto præsumitur, ibi n. 61.

Extende id, quod fuit dictum de antiquitate, procedere etiam in longitudine, ob quam, Notarium probare non est necesse, concl. 120. n. 62.

Instrumenti antiquitatem sola data non probat, veluti neq; sola antiquitas illud in substantiis, sed etiam, si nomine, & subscriptione Notarij caret, sed aliqua adminicula concurrere debent, ibi n. 63. & 64.

Et ratio est, quia potest esse, quod scripturæ moderne sub antiqua data fierent, ibi d. n. 63.

Scriptura, si ex oculari inspectione antiqua appareat, & Instrumenti legalis, ac publici faciem habeat, tunc ea absque alijs adminiculis probat, ibi n. 65. & 67.

Instrumentum, si esset 70. vel 80. annorum, tunc scrupulosa recognitione non indigeret, sed solum adminicula sufficerent, ibi n. 79.

Scriptura, ultra centum annos, licet sit priuata; tamen recognitione non indiget, ibi n. 70. & concl. 123. n. 107.

Litteræ Originales antiquæ, si ex inspectione apparent authenticæ probant, licet sigillum perierit, n. 71.

Vt dicatur Instrumentum antiquum tempus litis est subducendum, si super ipso Instrumento fundamentum totius causæ consistat; secus si incidenter in progressu litis illud sit productum, ibi n. 72. cum seqq. & vide in Verbo Tempus.

Antiqua monumenta, Insignia, & Arma probationem nobilitatis inducunt, ibi n. 78.

Antiquæ inscriptioni in aliqua Ecclesia posite valde deferendum est super veritate eorum, quæ in ea continentur, ibi n. 79.

Scriptura in lapide alicuius monumenti insculpta fidem facit in antiquis, concl. 120. n. 80. & concl. 123. n. 98.

Antiquissimus status bonorum bonam fidem præsumi facit, ibi n. 81.

Ex antiquitate, seu diuturnitate temporis, ac rationibus sepius inter Administratorem, & Dominum calculatis, debitum remissum censetur, ibi n. 80.

Affertiones, & enunciativæ duæ antiquæ, quæ sine supra hominum memoriam plene probant, ibi n. 83.

Declaratio, vt ibi n. 84. cum seqq. & in V. Enunciat. Antiquitas operatur, vt probationis imperfectæ sit standum, ibi n. 103.

Index Conclusionum,

Antiquior Religio alijs eiusdem conditionis præfertur, ibi nu. 104.
Item Antiquior in Congregationibus præfertur, ibi n. 105.
Fallit tamen, si adfit Episcopus, ibi nu. 105. & vide in Verbo Episcopus.
Antiquiori debet definitio referuari quamvis Iunior primò votare debeat, ibi num. 106.
Doctòr antiquior, qui scilicet prius lauream, Doctòratus accepit alijs præfertur, etiam si illi prius fuisset licentia, ibi n. 120.
Declara tamen, quòd non semper antiquior Doctòr præfertur ratione creationis, sed sæpe etiam ratione loci est consideratio habenda, ibi n. 108. & in Verbo Doctòr.
In adeptione dignitatum antiquiores ceteris sunt preferendi, ibi n. 109.
Antiquioribus de domo, & generatione, cù proprij nominis expressione vocatis, ad qualitatem antiquitatis adeò respectus habetur, ut hæc esse mortuo semper antiquior præfertur, ibi n. 110.
Et quomodo, quis probetur antiquior, vide, ibi num. 49.
Antiquiorum appellatione venit ille, qui sit natu maior, ibi n. 111.
Extende id procedere, etiam si alius sit proximior, ibi n. 112. & ibi ratio assignatur.
Antiquitatis qualitas à testatore considerata facit ut proximitas non sit attendenda, ut ibidem.
Substitutio facta in antiquiores, ad duos priores antiquiores tantum non restringitur, sed illis exclusis ad alios duos sequentes deuolvitur, ibi num. 113.
Idem operatur antiquitas, quòd Imperator cum causa, ibi n. 114.
Antiqua quasi possessio arguit præsumptionem, quem iam fuisse promotum, ibi n. 115.
Antiquitas temporis possessionem iustam præsumere facit, ibi n. 116. & concl. 93. sub n. 19.
Et facit præsumere Beneplacitum Apostolicum, in alienatione rei Ecclesiasticæ interuenisse, ibi n. 11. Plura vide in Verbo Tempus.
Illi maxime standum est in inactis Paquum, consuetum, Aquarum, Molendinorum, & Fontium, ibi n. 124. & concl. 123. n. 709.
Ob antiquitatem temporis Vniuersitas legitime congregata censetur, ibi n. 129.
Antiquior possessor ratione sue possessionis, tamquam meliori iure suffultus est restituibilis, adeò ut spoliū secundum commissum veniat purgandum, ibi n. 130.
Illi est concedenda manutentio, cum Iunior clādestinè possidere præsumatur, ibi n. 131.
Decla tamen, ut ibi sub n. 132. & vide in Verbo Anterior.
Antiquior prouisus alijs, etiam eodem die prouisis præferendus venit, ibi n. 133.
Antiquitas temporis facit præsumi citationem in transmutatione interuenisse, concl. 120. n. 61 & 137.
Ex ea nomen rei mutatum præsumitur, concl. 120. n. 138.

In causam antiquiorem cedere solet solutio à debitorè facta, ibi n. 140.
Et ut dicatur vnum debitum altero antiquius, non dies creationis illius, sed dies solutionis attendenda venit, ibi n. 141.
Antiquitas possessionis non est in consideratione habenda, quòd in Iudicio Spolij versamur, concl. 120. nu. 142.
Declara tamen, ut ibi nu. 143. & vide in Verbo Spolium.
Illa tamen non prodest, quoad substantiam actus, sed solum, quoad solemnitatem extrinsecam, formalem, quam interuenisse antiquitas temporis præsumere facit, concl. 120. n. 144. concl. 51. nu. 511.
Ex antiqua patientia titulus, aut illius substantia, non præsumitur, ibi 120. nu. 145.
Ex antiquitate temporis additio hæreditatis nõ præsumitur, at secus si illius substantia præsumatur, quia tunc illam solemniter factam fuisse est credendum, ibi 120. nu. 146.
Ex antiquitate temporis conditio purificata, nõ præsumitur, nec quòd quis solemniter possederit, ibi nu. 147.
Declara tamen, ut ibidem.
APERIENS Literas alterius pœna falsi puniunt, concl. 121. n. 1.
Fallit duobus modis, ut ibi n. 3. & 4.
Aperiens, & videns litteras sibi ad alium portandas pœna stellionatus Iudicis arbitrio, & extraordinariè puniuntur; tradunt verò eas legendas aduersario dantis pœna falsi est puniendus, ibi nu. 5.
At secus si ex rationabili causa fiat; veluti ad detegendas prodiciones, vel si litteræ Vassallorum per superiores eorum, aut per Patres illæ Filiorum, vel per Maritum illæ vxoris aperiatur, quia tunc talis aperiens non est puniendus, neque moraliter peccat, concl. 121. nu. 6.
APERITIO oris est necessària, quando super aliquo negotio est factus motus proprius Principis, qui audientiam partibus denegat, & Iudici facultatem aliter iudicandi tollit, per clausulam sublatam omni audientia, &c. concl. 122. n. 1 & vide latè in Verbo Clausula Sublata.
Et quando conceditur, solum remonet obsecrum illius clausulæ sublata, & dat facultatem gratiam impugnandam, non autem illam tollit, nec partem ad narratorum iustificationem, astringit, nec virtus derogationis tollitur, ibi nu. 2. & 3.
Ea concessa gratia, de qua agitur, ad terminos Juris, per allegantem illius nullitatem reduci debet, ibi nu. 2 & 3.
Licet secus esset, si Princeps per viam declarationis processit, ibid. n. 4. vbi ratio assignatur.
Non est concedenda, quando Princeps plenissimè de negotio innotuit, & ex certa scientia gratiam alicui concessit, ibi nu. 50.
Extende ut ibi n. 6. & 7. & vide in Verbo Gratia.
Illa non obstante si adfit clausula (sublata) iuncta vnà cum ea (Et quòd de obreptione, & subreptione dari non possit) tunc omnia iudicantiam

Et Materialium :

tiam Iudicis tollit, concl. 122. n. 8. & seqq. & vide in Verbo Clausula.

Per Signaturam Sanctissimi est obtinenda, vt de intentionis defectu in gratia Principis dari possit, ibi n. 17.

Eam concedere non potest Signatura Iustitiæ, nec illius Præfectus, ibi n. 18.

Non est necessaria, vbi aliqua defensio, ex capite bonæ fidei causatæ, ex errore facti, siue ex errore iuris, cum eo facti admixto, cõpetere potest, ibi n. 19.

Solum impugnandi gratiam dat facultatem, sed alios effectus non elidit, siue gratia motu proprio, siue ad instantiam partis emanauerit, ibi n. 21.

A P I C E S iuris non sunt curandi, vbi de salute animarum tractatur, concl. 107. nu. 10.

A P O C A dicitur cautio solutz, vel datæ pecuniæ, qua creditor se à debitore pecuniam accepisse testatur, concl. 123. n. 1.

Ab acceptatione differt, quia per acceptationem omnino liberatio contingit; licet pecunia non sit soluta; Apoca vero id non operatur, nisi ea soluta, ibi n. 2.

Apocæ opponitur antapoca cautio, qua debitor apocam recipiens creditori se persoluisse testatur, conclus. 123. num. 3. & vide in Verbo Antapoca.

Apocæ sine causa, dic, & Consule, probat iuxta dispositionem statuti Vrbis l. 1. c. 83. conclus. 123. sub n. 24.

Et priuata illa dicitur, quando de rogatu Notarii non constat, ibi n. 4.

Priuata valde differt à publica, conclus. 123. num. 5.

Priuata pro scribente non probat, concl. 123. num. 5.

Priuata, nedum contra scribentem probat, sed etiam contra illius hæredes, licet sit sine testibus scripta, ibi n. 6.

Ex priuata, quando quis arrestari, vel suspectus iurari possit, vide concl. 146. n. 29. remissiuè.

Scripta de manu alterius, non probat, si de illius commissione legitime non constet, conclus. 123. sub n. 10. vide in Verbo Scriptura, vbi multa habebis in hac materia.

A P O S T A T A ille dicitur, qui ab Instituto Prioris vitæ, quod publica, & solemnī professione tuendum suscepit, recedit, conclus. 124. n. 1.

Et Græcis idem significat, quod latinis defertor, & tribus modis considerari potest, ibi sub n. 1. & 4.

Quod non sit Hæreticus, vide ibidem.

Contrarium, quod scilicet Apostasia nō sit peccatum ab hæresi specie distinctum, sed solum circumstantia criminis deformitatem, & turpitudinem augens, vide ibi n. 1. & 3.

Et ille, qui sola mente à fide Catholica recedit, pena luri non venit afficiendus, ibi uu. 4. vbi ratio assignatur.

Apostata verbo, & facto fidem Catholicam deserens, siue sit occultus, siue manifestus excom-

municazione ipso iure afficitur, ibidem.

Apostasia per actus exteriores tantum, sed non animo contracta, vt puta, si quis metu malorum mortis, tormentorum, perpetui Carceris, & similium fidem Catholicam abneget, in foro exteriori est punibilis; licet secus in foro conscientie, vt ibi n. 4. & 5. vbi ratio assignatur.

Contrarium, ibi num. 6. vbi ratio pariter assignatur.

Declarata tamen, quod talis Apostasia non dicitur peccatum contra fidem, sed contra fidelitatem confessionem, vt ibidem.

Apostasia, siue sit perfidia, siue inobedientia, ex sola transgressionem, & temeritate, siue cõtempu, non contrahitur, ibi nu. 7.

Talis nō efficitur Monachus, vel alius Religiosus, ex eo, quod absque licentia ad laxiorem Religionem fuerit ingressus, ibi n. 8.

Fallit, vt ibi num. 9. & 10.

Apostasia vera contrahitur, vbi vitra cõtempu, temeritatem, vel transgressionem, concurreret etiam animus non obediendi Pontifici, sub prætextu, quod ille potestatem condendi Canonones non haberet, ibi n. 9.

Et quis licet, per longam habitum, vel Religionis desertionem, non puniatur, vt Apostata, est tamē puniendus, vt excommunicatus, & alijs penis inflictiis à iure, ibi num. 11. & 12.

Apostata manifestus, siue facti euidetia, siue propria ludiciali confessione, siue sententia, si vagando celebrat irregularitatem incurrit, ibi n. 13.

Et an id procedat etiam in Apostata occulto, & in foro interiori, vide ibi n. 14. & 15.

Et cum sit verè Hæreticus, idē irregularitatem, ipso iure incurrit, ibi sub n. 13.

Si sit talis solo verbo, vel facto metu pœnarum, vel mortis, sed non propria voluntate, & animo, irregularitatem cõtrahit, si tamen sit manifestus; at si celsi sit occultus tantum, ibi n. 16.

Extende idem procedere, quando talis crimen admitteret, ob quod, quis ipso iure infamis fieret, aut ab Officio amoueretur, ibidem.

Et si sit verus, etiam si per veram penitentiam mentis, & per abiurationem à crimine absolutus fuerit, tamen ad beneficia redire, & ad futura promoueri, absque Romani Pontificis auctoritate non potest, ibi n. 17.

Secus in altero, qui irregularitatem non incurrit, sed tantum in excommunicationem incidit, quia tunc ab illa absolutus Ordinēs, & beneficia recipere potest, conclus. 124. sub nu. 17. & vide concl. 1. nu. 85.

Sed quod Apostata ex redditu, siue absolute inabilitate non careat, d. conclus. 1. n. 19.

Et ad fidem, & Religionem rediens recipi non debet, sed potius capite plectendus venit, ibi num. 20.

Contrarium verum, n. 21. 22. & vide etiam conclus. 1. n. 85. 86. & in Verbo Abbas.

Sed ad suam Religionem reuersus, & à pena iuris absolutus, si sit bonus famę in Abbate, & Prepositum eligi potest, conclus. 124. n. 23.

Index Conclusionum,

Si sit verus sicut Hæreticus beneficijs ipso Inre priuatur, scis si sit tantū suspectus, quia tunc solum beneficia suspenduntur, ibi n. 24.

Ab Hæretico non specie, sed nomine, & accidēti differt, ibi n. 26.

Talis dicitur, qui fidem Catholicam in totum deserit, Hæreticus verò in parte solum à fide deficit, vt ibi n. 26.

Et quomodo à Laganijs, Saracenis, & Iudejs, differat, vide concl. 124. n. 27.

Privilegium fori Clericus per dimissionem habitus, & consueze perdere dicitur, ibi n. 32.

Et istud delictum, an ab Inquisitore, vel ab Episcopo sit cognoscendum, vide concl. 124. n. 28. cum seqq.

Apostata, & Vagabundus Ecclesiz in Iure questiō non nocet; immò ei vaganti Monasterium succedit, ibi n. 34.

Extende id procedere, etiam si Apostata Episcopatum adeptus fuisset, ibi n. 35.

Apostasia, vt incurritur professio est probanda, & ad id duo testes, etiam si essent eiusdem Monasterij Monachi sufficiunt, conclus. 124. num. 36.

APOSTILLA est quedam interlineatio in margine alicuius scripturæ facta, quæ aliquando scripturam suspectam reddit, concl. 125. n. 1.

Et si fuerit appposita in parte substantiali testamenti, & apta cuiq; nocere, & ex ea viciū visibile apparet, & cancellus ad id suspectum reddit, vt propterea inimilitudinem impediat, vt ibidem.

Apostilla, vel cancellaciones à Notario non subscriptæ, si reperiuntur in scriptis substantialibus Instrumenti reperti in Fideijs, sed in Folio volante illud in nihil probat, ibi n. 2.

Et est à Notario rogato scribenda, & subscripta; alijs si sit manu alterius scripta non probat, ibi n. 3.

Apposita in margine matricis Instrumenti à Notario non subscripta, nec approbata, & per quam substantia Instrumenti augeatur, personam in eo contentam obligando, nō probat, & præsertim si plures Cancellaciones ibi adessent, ibi n. 4.

Extende id multo magis procedere, quando plures presumptiones concurrerent, vt obligatio, quam continet dicta Apostilla non interuenerit, ibi n. 5.

Per Apostillum in margine habet Mandatū Curie scripta falsitate arguit, ibi n. 6.

Sine die, & Consule, ac sine cause cognitione, apposita nullam fidem facit, ibi n. 7.

Apostille Cancellaciones, & Interlineaturæ si neque diem, neque Consulem habeant, nullum præiudicium inferunt, etiam si Notarius de eis attestaretur, ibi n. 8.

Apposita in margine sine die, & Consule de contentis partium Cancellari potest, conclus. 125. num. 9.

Sed etiam in actis redigicursans falsum committit, ibi n. 11.

Apostillas, sine interlineis scripturam alterius

falsum committit, concl. 125. nu. 12.

Apostillam adiudicationis, si fecerit Iudex illa de falsi suspecta redditur, & præsertim si in loco substantiali suis apposita, ibi n. 13.

Sed quando non est facta post tempus confecti Instrumenti, nec in loco substantiali, vel suspecto, aut in parte cuiq; nocere apta, sed ibi legalitas Notarij, & testes subscripti, vel similia ad sint, falsitatis suspicio cessat, ibi nu. 14.

Quando nil noui disponit, sed id, quod in contextu verborum testamenti continetur, declaratur, tunc illi credendum venit, concl. 125. num. 15.

Apostilla in Instrumento manu cuiusdem Notarij scripta, vel cancellaturæ, aut interlineaturæ, vt probent, ille de eis fidem facere debet, ibi num. 16. & 19.

Contrarium, quod scilicet illæ probent, etiam quod ab eo non sint subscriptæ, vide ibi n. 17. & in n. 18. ratio assignatur.

Et ad hoc, vt manu Notarij conscripta esse dicatur, id non tam ex inspectione apparet, quàm etiam ex eo, quod ipse copiam authenticam, cum apostillarum inscriptione dederit, conclus. 125. n. 18.

Apostilla, licet in margine signum, vel taxolam ad Corpus Instrumenti se referentem habeant, non ob id fidem faciunt, nisi etiam data, & subscriptio addit, ibi n. 19.

Ex diuerso atramento conscripta, quando scripturæ fidem tollat, vide concl. 125. n. 20. cum seqq.

APOSTOLICÆ litteræ in eorum reuerentiam, & auctoritatem executione paratam habent, concl. 126. n. 1.

Declara tamen id esse verum, si se fundans in eis illius intentionem iustificet, conclus. 126. num. 2.

Plura, vide in Verbo Litteræ, & in Verbo Gratia.

APOSTOLI dicti sunt ab Apo. & Stolon, quod significat missionem, quæ fit de Iudicis à quo appellatur; ad Iudicem, ad quem appellatum est, concl. 129. n. 479.

Dicti sunt secundum alios ab Apost. & lin, quod significat mittere, & nunciare, & sic quasi nunciatorij, siue huncij dicuntur, ibi n. 480.

Item illi dicuntur litteræ Emanare ad instructionem Iudicis, ad quem, & appellantis certificationem, vt ibidem.

Item dicuntur vna Breuis forma instruendi Iudicem, ad quem, & modum Iudicis à quo totius appellationis circumstantias breuiter compellens, ibi n. 487.

Quales dati presumuntur, quando Iudex eos simpliciter dedit, non exprimendo reuerentiales, neque reuatorios, vide ibi n. 491.

Quid, si Iudex dixerit Reuerentiales in forma? vide ibi n. 498. & 502.

Et illi quando fuerunt à Iudice dati solum operantur effectum deuolutiuum; non autem suspensiuum effectum, ibi n. 47.

Et quando semel fuerunt dati, vel appellationi Iudex

Et Materialium.

Index detulit, tunc appellans amplius pro eis redire, vel coram eo comparere non tenetur, ibi n. 155, & 160.

Illi verò refutatorij dicuntur à refutatione vocis appellantis, quando scilicet Iudex non vult appellationem admittere, & à se iurisdictionem abdicare, ibi sub n. 481.

Refutatorij dari solent in interlocutoria; reuerentiales verò in diuinitia, ibi sub n. 481.

Et refutatorij quando fuerunt dati, non impediunt, quominus eausq; ad Superiorem deuoluantur, ibi n. 495.

Sed reuerentiales dicuntur illi, qui dantur in reuerentiam Superioris, ei appellationem deferendo, ibi n. 481.

Et quando illi fuerunt dati operantur, vt causa ad Superiorem deuoluatur, licet Cedula appellationis in tempore data non fuerit, ibi n. 486.

Et reuerentiales semper de filo Palatii dati presumuntur ibi sub n. 490.

Apostoli Sancti à Deo missi fuere, ibi sub num. 480.

Si non fuerunt dati in causa appellationis, tunc commissio non impetratur, ibi sub n. 500.

Item illis non petitis, appellatio non subsistit, ibi sub n. 500.

Pro illis non rediens intra tempus à Iudice prescriptum, appellatio renouari censetur, ibi n. 320, & 495.

Declara tamen, vt ibi n. 498, cum seqq.

Testimoniales, vel etiam refutatorij postquam appellanti fuerunt dati, ille habet annum ad proseguendum, & ad committendam causam, ibi n. 495.

Eorum petitio est de substantia appellationis, ibi n. 152, 487, 488, & 510.

Item verbalis, & appellationi accessoria dicitur, ibi sub n. 504.

Et tempus illorum recipiendorum à die sententie currere incipit, si appellans fuit presens, aliàs à die habite noticie, ibi n. 503.

Et illorum recipiendorum tempus est vnus mensis, in quo tamen illi decem dies dati ad appellandum computantur, ibi n. 504.

Sed responsio omitti potest, si appellans impetret commissionem, cum derogatione termini ad redendum pro illis, ibi nota, 170, 499, & 500.

Illorumq; traditionem potest Iudex, vsq; ad vltimum momentum differre, nec ante ad respondendum de illis cogi potest, conclus. 128, num. 547.

Et illos denegare videtur Iudex, quando nihil respondet, conclus. 129, sub n. 511.

Illos petere omittens appellanti renunciare censetur, ibi n. 518.

Eos petere tenetur appellans infra terminum, iuris, idest triginta dierum, quando Iudex illi terminum concessit, vel decem, quando dedit reuerentiales, conclus. 129, n. 144.

Fallit, vt ibi n. 145, & 150, cum seqq.

Illos petere, an sit necesse, quando appellatio in

absentia Iudicis coram honestis viris interponitur, vide conclus. 128, num. 551, cum seqq. & conclus. 129, n. 193, & 494.

Reuerentiales, quando Iudex dedisse presumatur, vide conclus. 129, n. 146, remissiuè.

Et reuerentiales, vel refutatorios nullus alius dare potest, nisi Iudex à quo, conclus. 129, sub num. 494.

Et reuerentiales si det Iudex in interlocutoria, iurisdictionem à se abdicando, satius dicitur, ibi sub n. 491.

Sed si pars opponat, tunc tollitur cognitio Iudici ad quem, & in primo pronunciente restat, ibi n. 492.

Apostolos si non det Iudex, cum debita instantia requisitus, nulliter in causa procedit, conclus. 129, n. 511.

APOTHECA est repositorium mercium, siue, locus, vel stagio ad merces, seu exercitium, destinata, conclus. 127, n. 1.

Difert à cella, quia Apotheca dicitur repositorium maius; cella verò minus ad vsum quotidianum facta, vt ibidem.

Taberuum, & locum ad vendendas merces significat, & idem est, quòd cella vinaria, conclus. 127, n. 3.

Et ea non est censendum adificium, sed potius domus, quando maior, & principalior pars illius est domus, ibi n. 4.

Non venit in legato domus, ibi n. 5.

Fallit si Apotheca sit domus contigua, vel sub domo, quia tunc, etiam si sit respectu vnus, & locatōis separata; tamen sub legato totius domus continetur, ibi n. 8, & 9.

Illius sublocatio concessa non censetur, si conductor solum licentia sublocatōis domum, concedatur, ibi n. 10.

Et si sit Hospitalis, & Ecclesie illius immunitate non gaudet, ibi n. 12.

Declara tamen, vt ibi n. 13.

Ea vendita non censetur, si domus vendatur, ibi num. 17.

Et illa pannorum legata, legatarius non solum fundum, sed etiam merces in ea existentes consequitur, ibi n. 19.

Contrarium, ibi n. 20.

Sed pro concordantia mens testatoris est attendenda, ibi n. 21.

Plura, vide in Verbo Domus, & in Verbo Statutum, & in Verbo Legatum.

APPALTATORES alearum prohibere non possunt artificibus, quin ipsas aleas conficiant, conclus. 147, n. 24.

APPARITVVM taxatio, quomodo sit faciendā, est arbitrium Iudici, conclus. 134, n. 32.

APPELLATIO à Doctoribus diuersimodè diffinitur, conclus. 128, n. 1.

Et secundum aliquos est triplex; nempe à diffinitiva, ab interlocutoria, & ab actis extraiudicialibus, ibidem.

Sed secundum plures est tantum duplex; nempe iudicialis, & extraiudicialis, conclus. 128, sub num. 1.

Index Conclusionum,

- Secundum alios diuiditur in expressam, & tacitam; Expressa dicitur, quæ voce, aut in scriptis sit; Tacita verò, quæ nec voce, nec in scriptis sit, sed facta, vt ibidem.
- Dicitur Triaca contra venenum iniustæ Sententiæ, vel præsidium innocentia, conclus. 128. num. 2.
- Illius nomen latissime, latè, & propriè sumi potest, concl. 128. sub n. 1. in fine.
- Illud remedium appellationis, ab antiquissimis legislatoribus inuentum fuit, ne quis Sententiæ vnus Iudicis stare teneatur, conclus. 128. num. 2.
- Et vnicuique grauiamini, etiam ex grauisima causa, & extraiudicialiter illato applicatur, loquendo tamen de iure Canonico, & data rationabili causa, & ea expressa, conclus. 128. num. 3.
- Eam spernens illius beneficiò priuatur, concl. 160. sub n. 18.
- Imò etiam ab actis extraiudicialibus datur, quòd ex illis grauiamen dubitatur, conclus. 128. num. 4.
- De iure Ciuili in multis casibus datur, in multis verò non, ibi n. 5.
- Species defensionis dicitur, & idèd in omnibus causis, ràm Ciuilibus, quàm Criminalibus datur; nisi expressè prohibeatur, ibidem.
- In dubio semper admittenda venit, conclus. 128. num. 5.
- Per Statutum tolli non potest; licet secus ex cõuentione partium, conclus. 128. n. 6.
- Declara tamen, vt ibi n. 8. cum seqq. & vide in Verbo Statutum.
- Per constitutionem synodalem prohiberi non potest, ibi n. 7.
- Licet à Statuto, vel cõuentione partium sit prohibita, tamen nunquam ea denegatur, quando quis manifestè grauiatur, ibi n. 8.
- Et illi est locus, Statuto non obstante, quando grauiamen in diffinitua, reparari non potest, ibi n. 10.
- Extende, vt ibi n. 11.
- Est valida; licet quis non appellare iurasset, sed tunc appellans periturus efficitur, conclus. 128. num. 12.
- Declara, vt ibidem.
- Causam non diuersificat, nec causam nouam inducit, sed tantum instantiam mutat, conclus. 128. nu. 13.
- Inspecto statu præseti iudicatum extinguit; considerato verò futuro illud suspendit, conclus. 128. num. 14.
- Appellatione pendente, vbi agitur de ligamine Animæ, veluti de excommunicato, sine de perituro, nec ille excommunicatus dicitur, nec alter periturus, & propterea agere non prohibentur, ibi n. 15.
- Et ea iustificata, ita, & taliter negotium principale deuolutum, & radicatum in Iudice appellationis dicitur, vt inuito appellante, amplius ad primum Iudicem, vt suspensum remitti non possit, ibi n. 16.
- Appellans in protectione Iudicis, ad quem constituitur, & à potestate Iudicis à quo eximitur, ibidem.
- Appellatio, quando datur in vna causa non deuoluitur, nec impedit executionem in alia, ibi num. 17.
- Et interposita, ab vno litis cõsorti prodest, si ille eundem Procuratorem constituit; secus, si alium, conclus. 129. num. 415. & ibi ratio assignatur.
- Data ab vno capite appellabili, in alio non appellabili non conceditur, ibi n. 19.
- Declara tamen id esse verum, si capita sint separabilia; at secus si connexa, quia tunc vna pars appellabilis, ad se aliam non appellabilem trahit, ibi n. 18. 19. 57. & 803.
- Et capita, tunc præcipuè connexa dicuntur, quando vnum, ab alio dependet, & quando obligationes sunt correlative, ibi n. 20.
- Datur à Sententia mandante aliquem esse immittendum in possessionem vigore l. fin. C. de Edict. Diu. Adria. tollen. ibi n. 21.
- Declara tamen id procedere, vt ibi n. 22.
- Etiam de iure Canonico ea non datur, vbi versatur in possessorio summarissimo, momentaneo, & extraordinario, quia cū tunc tali casu, talis Sententia interlocutoria dicatur, neque per consequens ab ea appellari potest, vt ibi & in conclus. 128. n. 23. & n. 24. ratio assignatur.
- Extende, vt ibi n. 25. & 26.
- Non admittitur in his, quæ celeris expeditione terminanda veniunt, ibi sub n. 14.
- Sed in Iudicio possessorio permixta censetur, quando possessionem ex contractu proveniret, ibi 27.
- Declara, vt ibi n. 28.
- Et interposita à Sententia lata in vim d. l. fin. C. de Edict. Diu. Adria. tollen. Regulariter non in suspensiuo, sed in deuolutiuo admittitur, ibi num. 29.
- Licet etiam, quoad vtrumquè effectum concedatur, quòd de motoria iniustitia constat, ibi num. 30.
- Et tunc de motoria iniustitia constare dicitur, quando incontinenti de Dominio possidentis bona probatur, ibi n. 31.
- Contrarium, ibi n. 32.
- In possessorio non causat attentata, nec facit, vt executio, & alia gesta, ea pendente sint reuocanda, conclus. 128. n. 24. & conclus. 160. n. 152.
- Datur etiam à missione in possessionem, & præsertim, quando Index Sententiam esse diffinitiuam asserit, & appellationi viua voce interpositæ desert, ibi n. 33.
- Et sicut de iure Canonico datur à remedio l. fin. C. de Edict. Diu. Adria. tollen. ita etiam datur à remedio c. reintegrand. 3. q. 1. licet secus de iure Ciuili, ibi n. 34.
- Licet Regulariter de iure Ciuili in Iudicio possessorio non datur; fallit tamen in emergentibus, veluti si Index testes recipere noluerit, vel vnum recepit, qui admittendus non erat, ibi num. 35.

Et Materialium.

- Immo etiam in possessorio momentaneo conceditur, ubi damnum illatum in petitorio reparari non possit, ibi n. 36.
- Et in possessorio, quoad melioramenta non denegatur, ibi n. 37. 71.
- Item respectu fructuum in possessorijs datur, ibi num. 38.
- Sed Regulariter, nedum denegatur in Iudicio possessorio summarissimo, & extraordinario, sed neq. etiam in integrum restitutio admittitur, ibi n. 39. & n. 40. ratio assignatur.
- A Decreto inmissio in possessionem datur, quando dicta immisso à Iure statuario prouenerit, quia tunc ius Domini mixtum habere dicitur, ibi n. 41.
- Extende, quod si statutum semel à quoque possessorio appellare permitteret, illud etiam possessorium summarissimum comprehendit, ibi n. 42.
- Si à statuto prohibeatur, non praestata fideiussione, id intelligendum venit, dummodo fuerit, fideiussio petita, concl. 128. n. 43.
- Simplex commissio per Signaturam ad vtriusque effectum censetur commissio, etiam quod adesset statutum, vel consuetudo, siue constitutiones prohibentes appellationem, concl. 128. n. 42. & ibi ratio assignatur.
- A Sententia mixtura continente datur, ibi n. 44.
- Et quando Sententia mixturam continere dicitur, vide ibid. & in Verbo Sententia, & nu. 51. cum seqq.
- Non datur, quando grauamen à quo appellatur, & causam, ob quam illud impugnatur, non continet, ibi n. 45.
- Non datur, quando testamentum esse exequendum pronunciat, ibi sub n. 45.
- Sed quoad vtrumque effectum datur, ubi quis ad liberè relaxandam, & dimittendam possessionem condemnatur, quia tunc illa Sententia mixturam continere dicitur, ibi n. 46.
- Fallit, vt ibi n. 47. ubi ratio assignatur.
- Datur à Sententia, in qua bona, non autem bonorum possessionem restitui mandatur, quia id petitorium sapere dicitur, concl. 128. num. 49. & 119.
- Contrarium, vt ibi n. 48.
- Admittenda venit, quando Iudicium per Verba ius competere, fuit inchoatum, quia illa in petitorium sonant, ibi n. 49.
- Item datur à Sententia rescissionem transiigenti continente, quia ea complicationem negotij principalis in ventre continere dicitur, ibi num. 50.
- Non datur, quando ad aliquam caducitatem incidenter actum fuit, ibi n. 55.
- A Sententia dante Mandatum de manutenendo admittitur, quando illud à capite appellabili pendet, quia duæ causae complicatae, pro vna causa habentur, ibi n. 57. & n. 80. cum seqq.
- Datur ad aduocationem liquidationis ipsius legitime, & tunc istud caput legitime, vt pars appellabilis illam partem aduocationis ad se erahit, ibi n. 57. 803.
- Contrarium, quod scilicet appellatio ab assignatione legitime non datur, nisi in casu notabilis laesionis, ibi n. 58. 746. & 804.
- Datur etiam suspensiva à Sententia respectu condemnationis fructuum, quando ea in parte separata esset facta, ibi n. 59.
- Admittitur etiam, Egidiana non obstante, à Sententia in spolio motorie iniusta, concl. 128. nu. 60. & 61.
- Et licet Regulariter in causa possessorijs vigore Egidianae non datur, tamen de nullitate Sententiae dari non prohibetur, ibi n. 62.
- Sed non datur à Sententia manifeste in possessorio lata, etiam, quod vtrumq. tam petitorium, quam possessorium, in articulis, seu in petitione fuerit intentatum, ibi n. 63.
- Extende, vt ibi n. 63.
- Fallit, vt ibidem.
- Datur à Sententia, in qua Iudex super nullitate pronunciat, & aliam Sententiam tamquam nullam reuocat, quia tunc ea mixturam continere dicitur, ibi n. 64.
- Contrarium, ibi n. 65.
- Admittitur, quando, Iudicem nulliter processisse, & sic spoliasse, atque spoliatum restituendum fore pronunciat, concl. 128. nu. 67. & ibi ratio assignatur.
- Datur à Sententia, in qua in vim statuti adfore esse heredem pronunciatum fuit, concl. 128. nu. 68.
- Declarat tamen vt ibidem, & nu. 69.
- Datur à Sententia, in qua Iudex omisso emergenti super negotio principali pronunciat, concl. 128. nu. 70.
- Item in possessorio admittitur, quando in spiritalibus esset, ibi n. 72.
- Datur ab executione, quando modus in exequendo exceditur, & tunc res mobiles, & fructus rei immobilis sequestrantur, conclus. 128. nu. 73.
- Et modus in exequendo, quando excedatur, vide in verbo Modus, & concl. 128. nu. 73.
- Contrarium, ibi nu. 76.
- Concorda, vt ibi nu. 76.
- Appellare tentans perperam ab executione, de Iuri civili est puniendus, ibi 128. nu. 73.
- Appellatio datur à decreto declarante executionem potius in vna re, quam in alia fieri debere, concl. 126. nu. 77. 120.
- Fallit vt ibi nu. 78.
- Datur à Sententia Iudicis executionem esse reuocandam pronunciantis, ibi nu. 79.
- Item datur etiam ab executione facta, si Iudex Sententiam esse exequendam pronunciet, ibi nu. 80.
- Immo si fuerit ab excessu interposita, tunc executio facta attentata dicitur, concl. 128. n. 81.
- A decreto executorialium aliquando in suspensio executionem ipsam detinet, ibi n. 82.
- Sed ea interposita à d. Decreto ex. cutorialium si iusta fuerit, vt potè, quia facta fuit ab eo, qui fuit verè grauatus, tunc propterea negotium

Index Conclusionum,

Et vt illa ab executione sit admittenda, opus est vt causa grauaminis nominatim exprimat, & nō per relationem ad acta, concl. 127. n. 84. & ibi ratio assignatur.

Declarat, vt ibi n. 86. cum seqq.

Appellans contra se presumptionem habet, cum in dubio pro executione semper sit iudicandum, ibi n. 84.

Appellatio, vt à Decreto executorialium admittatur appellans debet ad id speciale mandatum habere, nec illud ad lites, & causas sufficit, licet ibi adesset quoque clausula ad appellandum ab omni Sententia, tām intersecutoria, quām diffinitiuā, sed illud debet esse inditum, & specificum ab executione, ibi n. 85. vbi ratio assignatur.

Appellans ab executione, & postea succumbens in penam quinquaginta librarum argenti incidit, ibidem.

In appellatione non est necesse causam exprimere, quando, ex forma ipsius Sententię verē de grauamine constaret, veluti si in ipsa Sententia causa iniusta, vel à iure reprobata exprimeretur, ibi n. 86.

Appellatio, quando interponitur ab executione, quid in praxi seruare soleat Signatura, vide ibi num. 87.

Sed illa non datur à pronuntiatione de exequendo, siue à commissione executionis, conclus. 128. n. 88.

Contrarium, vt ibi n. 89.

Concordat, vt prima opinio procedat quoad effectum suspensionis, secunda verò quoad dissolutionem, ibi n. 90.

Non datur à Decreto Iudicis requirētis executionem, per alium esse siendam, conclus. 128. num. 91.

Contrarium tamen, quando Decretum de exequendo nouum grauamen infertret, conclus. 128. num. 92.

Sed quomodo id intelligatur, vide ibidem.

In executiis non datur, neque minus à Decreto de exequendo, ibi nu. 93.

Declarat, vt ibi n. 94. & n. 779. cum seqq.

Sed est danda ab executore mixto, conclus. 128. num. 95.

Et tunc ea sic interposita, si executor mixtus vltterius procedat, executio attentata dicitur, ibi n. 96.

Et quando executor mixtus dicatur, vel merus vide in Verbo Executor, & conclus. 128. nu. 97. cum seqq.

Et licet non detur à mero executore, id tamen fallit ratione excessus, ibi n. 104.

Ab executore datur, quando compensationem non admittit, quæ de iure admittenda erat, ibi num. 106.

Datur à Sententia, in qua esse ad inchoatam executionem procedendum, pronuntiat, ibi num. 107.

Datur ab executore, quando ille fines sui commissionis, excessit, ibi n. 108.

Non admittitur, vbi de excessu statim non

constat, sed tali casu interim per Senatum est inhibenda executio, ibi n. 109.

Item ab executore datur, si ita constitutio Re-gionis disponat, ibi n. 110.

Et ea datur à liquidatione eodem modo, quo datur in materia executiua, ibi n. 112.

Extendit, vt ibi num. 113. & sub nu. seq. ratio assignatur.

Contrarium, quod scilicet à Sententia liquidationis appellatio non detur, ibi n. 115.

Concordat, vt ibi nu. 116.

A nouo grauamine in primis Sententijs non deducto ea se per concedenda venit, conclus. 128. sub nu. 116.

A Sententia liquidationis datur, etiam si ludez non pronouciatur, sed ad vltteriora procedit, ibi nu. 117.

Intellige, vt ibi n. 118. & seq. & vide in Verbis Liquidatio, & Sententia.

Item à liquidatione Instrumenti datur, quamuis ab illius executione non admittatur, conclus. 128. n. 121.

Extendit, vt ibi n. 122. & seqq. & vide in Verbo Instrumentum.

Et ea licet ex vi statuti non detur ab executione Instrumenti Quarentigię, si tamen ludez pronouciauerit Instrumentum Quarentigię esse exequendum bene appellari poterit, ibi n. 124. vbi datur cautela ad appellationē eandem. Contrarium, ibi n. 125.

Sed ab Instrumento ex forma Statuti executionem paratam habente, quo ad effectum suspensionis non datur, ibi n. 126.

Et ea semper subiacet Statuto illius loci, vbi Sententia lata fuerit, licet alibi cognoscatur, ibi n. 127. & conclus. 129. n. 2.

Et quando detur grauato in rationibus, & calculis, vide ibi n. 129.

Datur à condemnatione ad soluendum id, quod per calculatores liquidabitur, ibi n. 130. & ibi ratio assignatur.

Datur in remedio executiuo, quod pro victimis voluntatibus datur, conclus. 128. num. 131. & 133.

Contrarium, ibi nu. 132. & 134. & vide nu. 748. cum seqq.

Item aduocatur, si nouum grauamen in Sententia addatur, etiam si de materia alijs in appellabili ageretur, veluti si in Sententia fieret tantum mentio de damnis, & interesse, & postea in executione adderetur interesse de interesse, ibi n. 135.

Declarat tamen, quod in dictis casibus appellari prohibitis, causa inferenda venit, conclus. 128. sub nu. 135.

Extendit, vt ibi n. 136.

Datur à Sententia, in qua Sententiam fecisse, transitum in rem iudicatam, pronuntiat, ibi num. 137.

Sed si sit interposita ab excommunicatione in vim rei iudicare non suspendit, ibi n. 138.

Secus si à pronuntiatione de exequendo rem iudicatam, quia tunc non datur, ibi n. 139.

Ad.

Et Materialium.

A. (mittitur tamen à pronuntiatione super defensione causæ, concl. 128. nu. 140. & concl. 129. n. 226. & 227. ratio à signatur.

Erne deferta dicatur dies de horis vinctiquatuor computatur, concl. 128. nu. 141. concl. 129. n. 198. & vide in Verbo Dies.

Et appellatione deferta, Index à quo Sententia exequitur, concl. 128. n. 143. & concl. 129. nu. 234. cum seqq.

Et quomodo tunc sit procedendum, vide ibi nu. 144. remissive.

Appellatio datur à Sententia, quæ allam Sententiam contra se habet, ibi n. 145.

Secus esset, si sit confirmatoria primæ, & solum in aliquibus reformetur, concl. 128. sub n. 145.

Item fallit, si censemur in Sententia secundæ exequente primam à qua appellari non poterat, ibi n. 146.

Datur à Sententia, in qua declaratur primam Sententiam esse nullam, concl. 128. sub n. 146.

Conceditur quando Index victum in expensis condemnare omisit, ibi n. 147.

Contrarium, quod scilicet appellatio ab expressis expensarum absolutione detur; non autem à tacita, ibi n. 148.

Concorda, vt ibi n. 149. cum seqq.

Appellare potest victus, si nimis in taxatione expensarum sit grauius, ibi n. 155.

Appellatio ab excessiua taxatione, nec non ab alio Articulo à die habitæ notitiæ conceditur, ibidem.

Appellare non debet victor, ab omiſſa condemnatione expensarum, quando victus appellatur, ibi nu. 156.

Intellige, vt ibidem, & 157. & seqq.

Appellans Sententiæ acquiescere non dicitur, ibi num. 158.

Appellari veluti non potest à Sententia elapsis decem diebus, ita nec à condemnatione expensarum, ibi n. 161.

Appellatio à Sententia Delegati Apostolici ad Delegantem admittitur, ibi n. 162.

Conceditur à declaratione executoris litterarum Apostolicarum, stantibus difficultatibus à facto deperdentibus, ibi n. 163.

Item datur à Sententia Commissariorum Cesaris ad Cameram, quando illi essent dati ad instantiam parium, vel quando fines mandati Cesaris excederent, concl. 128. nu. 164. & ibi ratio assignatur.

Datur à Sententia declaratoria incurſus censurarum à lege, vel humine latarum, ob litterarum Apostolicarum inobseruantiam, ibi n. 165 & n. 166. ratio assignatur, & n. 384. & 385.

Secus tamen esset, quando excommunicatio in vim rei iudicatæ conceditur, quia tunc appellatio non suspendit, concl. 128. sub nu. 166. & ibi ratio assignatur, & n. 385.

Appellans ab executione, siue directæ, siue indirectæ regulariter nihil agit, quia non suspendit id à quo exequuntur originem trahit, concl. 128. num. 166. & 385.

Appellatio à Delegato Apostolico ad legatum

de latere non datur, concl. 128. num. 167.

Contrarium, n. 791.

Appellationes iudicum inferiorum Delegatorum, ad supremam Curiam, non autem ad Delegationem de consuetudine Delphinatus deuoluuntur, ibi n. 168.

Appellatio etiam à Sententia legati de latere datur, ibi n. 169.

Item datur à Sententia Cardinalis à Papa sibi commissæ, ibi n. 172.

Contrarium, nu. 174.

Extende, quod ea interposita à Sententia legati de latere ad Papam, tunc legatus in illa causa amplius se intromittere non potest, nisi cum speciali mandato Papæ, ibi n. 171.

Subextende prædicta eò magis procedere de iure Canonico, ibi n. 72.

Non datur à Sententia Collegij Cardinalium, ibi n. 173. & 916.

Sed bene illa à Sententia Senatus admittitur, ibi sub nu. 173.

Contrarium, num. 178. & 916.

Et licet non detur à Sententia Principis, datur tamen ab ea lata à subrogato, ab eo, ibi num. 175. & ibi ratio assignatur, & 918.

Immo datur, etiam à Sententia Principis, si ea esset ad relationem alterius lata, conclus. 128. num. 176 & 918.

Sed non datur à Sententia Arbitri, qui est loco Iudicis Ciuilitatis; licet ab illa Iudicis permittatur, ibi n. 77.

Non datur à Sententia lata à supremo Consilio, siue Principis Senatu; Item à Iudicio Aſſessorum Imperialis Cameræ, nec non à Senatu, siue Sacro Consilio Neapolitano, & ab alijs supremis Galliarum Parliamentis, & Principum Tribunalibus, concl. 128. nu. 178. & 916. & ibi ratio assignatur.

Datur à Sententia Vicarij foranei ad Vicarium Generalem, concl. 128. nu. 179. & 190. vbi ratio assignatur.

Item datur à Vicario foraneo ad Archiepiscopum, conclus. 128. num. 180. & 190. vbi ratio assignatur.

Datur à Delegato Officialis Episcopi, ad Officialem, quando Episcopus est absens, vel ad ipsum Episcopum, quando esset præſens, ibi num. 181.

Item datur à Sententia Vicarij ad eum, cuius est Locutenens, ibi n. 192.

Declara, vt ibidem.

Et licet non detur à Sententia Præſecti Prætorij, datur tamen ab illa eius Vicarij deputati, ibi num. 183.

Sed super statum prohibeantur à Capitaneo, siue ab Episcopo, vel Potestate, tunc ab eorū Vicarijs, seu locum tenentibus ad suos deputantes est appellandum, ibi n. 183.

Non datur à Vicario Generali ad Episcopum, quia idem Tribunal esse videtur, concl. 128. num. 184.

Declara tamen, quod ad Episcopum supplicando recurri possit, ibidem, & n. 192.

Item

Index Conclusionum,

Item fallit, vbi num. 190. cum seqq.
 Non datur à Locumtenentibus Auditoris Camerae ad ipsam Auditorem, ibi nu. 185. & ibi ratio assignatur.
 Non datur à Vicario ad Episcopum, etiam si consuetudo in contrarium extaret, ibi nu. 186. & n. 187. ratio assignatur.
 Declara tamen, quod à Vicario Generali, ad Episcopum non appelletur, quando sumus in Distinctiva; secus si in interlocutoria, ibi n. 188 & 189. ratio assignatur.
 Appellationis causam cognoscere prohibetur, nõ censetur prohibitus cognoscere in illa nullitate, & quareq, ibi n. 191.
 Appellatio licet non detur à Praefectis Praetorij, ex speciali tamen iure ad illos supplicatur, ibi nu. 193. & 374.
 Datur etiam à Rege Desino ad Curiam Parliamenti, ibi n. 194.
 Datur ab Episcopo ad Regem, quando sumus in causa feudali, vel ex aliquo speciali Privilegio; alias secus, concl. 128. n. 195. & ibi ratio assignatur.
 Datur à Sententia Episcopi ad Archiepiscopum, nisi Privilegio, vel consuetudine alio modo doceatur, ibi n. 196.
 Non datur ad Papam ratione feudi, quãdo essemus in subdito Principis sub dominio directo Ecclesie; secus quãdo subditus esset immediatè subiectus, ibi n. 197. vbi ratio assignatur.
 Appellandum non est à Sententia feudatarij ad directum Dominum feudi, sed pares Curiae sunt eligendi, ibi 197.
 Appellatio, quando ad Cameram Imperialem detur, vide ibidem.
 Appellationes, licet in foro contentioso dentur de vno Iudice ad alium; id tamen fallit in foro Sacramentali, vbi poenitens de vno Confessario ad alium appellare non potest, ibi n. 199. & ibi rationes assignantur.
 Appellationi non est locus in foro Sacramentali Penitentiae, sed ab vno Confessario grauatus, aut quia cum nolit absolueret, vel nimiam Penitentiam ei iniungat, alium benigniorem adire potest, ibi sub n. 199.
 Appellatio ad Superiorem omisso medio admittitur, ibi n. 200.
 Extendit primò, id eò magis procedere in terris Ecclesie, vbi ad Sedem Apostolicam, omisso medio, appellari potest, concl. 128. n. 201.
 Extendit secundò id procedere in miserabili persona, quæ omisso medio potest petere se ad supremum Iudicem remitti; immò nec tali Privilegio renunciari potest, concl. 128. n. 202.
 Extendit tertio id procedere, nõ obstante Aegritudine, quæ vult, quod ad Papam omisso medio non appelletur, quia illa procedit in terris immediate, non autem in illis mediatè subiectis, ibi nu. 203.
 Extendit quarto, ut scilicet ad Papam omisso Consilio completo appellari possit, consuetudine, & praescriptione in contrarium non obstante, ibi num. 204. 227. & 231. vbi ratio assignatur.

Subextende praedicta eò magis procedere in oppressis, qui appellando ad Romanam Ecclesiam, ad eam, vti piam Matrem recurrunt, vt eius vberibus nutriantur, & ab eorum oppressoribus defendantur, ibi n. 205.
 Contrarium, quod scilicet, etiam de iure Canonico ad Papam omisso medio appellari non possit, vide ibi n. 206.
 Concorda, quod prima opinio procedat Regulariter, secunda verò in aliquibus Casibus exceptis, concl. 128. n. 207. vbi ipsi casus enumerantur.
 Appellatio, siue recursus ad Papam, nec iuramento, nec per quancumq, consuetudinem; immò nec per Breue Pontificium impediri, aut tolli potest, concl. 128. n. 221.
 Appellationes de iure Ciuili gradatim fieri debent, ibi sub n. 207.
 Appellari potest ad supremum Iudicem medio omisso, quando medius Iudex palam, & euidenter iulianum denegaret, aut esset inhabilis, siue suspectus, vel excommunicatus; Item si Iudex inferior sponte causam ad Superiorem remitteret, nec non si partes omisso medio nihil opponerent, & vbi denigralis consuetudo appellandi omisso medio extaret, ibidem, & n. 226. cum seqq.
 Appellandi ad Papam consuetudo, vbi viget, ruc Assessores tantum eam iudicare debent, conclus. 128. n. 208.
 Et consuetudo in contrarium, scilicet nõ appellandi ad Papam non valet, concl. 108. sub nu. 228. 227. & 231.
 In appellationibus, & circa appellandi modum obseruantia maximè est attendenda, conclus. 128. n. 209.
 Appellari etiam potest ad Superiorem omisso medio, quando proximus Superior haberi nõ posset, ibi n. 210.
 Appellatio licet non detur à Iudice Seculari Superiorem non recognoscente, grauatus tamè ex causa iniustitiae ad Ecclesiam recurrere potest, siue sumus in Spiritualibus, & Ecclesiasticis, siue inter Laicos iurisdictioni temporali subditos, ibi n. 211.
 Frequò interponitur ad Papam, & ad Archiepiscopum simul, Papa est ille, qui cognoscit ad tero omisso, ibi n. 212. & n. 213. ratio assignatur, & concl. 129. n. 123.
 Illa est signum Superioritatis, & de eius substantia est, vt semper de minori ad maiorem appellatum censetur, ibi n. 213.
 Appellans copulatiuè ad plures, si postea inferiorem eligat, appellatio est ipso iure nulla, concl. 128. nu. 213.
 Appellans copulatiuè, siue alternatiuè in fra decem dies declarare, & eligere debet, sed maxorem, ibidem.
 Intellige, vt n. 214. & 215. & concl. 119. n. 116. cum seqq.
 Appellationes plures, quando sunt factae infra decem dies prima standum est, concl. 128. num. 216.

Et Materialium.

Appellatio, quando est interposita ad Principem non potest amplius variari appellatio ad Gubernatorem, concl. 128. sub n. 216.

Et ea copulatiue ad plures Iudices facta de iure Canonico non valet, licet fecus de iure Civilis, ibi n. 217.

Immo ea non valet, si ad competentem Iudicem fiat, & plures competentes adfint, concl. 128. sub n. 217.

Et generaliter facta valet, si non recognoscitur, nisi vnus Superior, etiam si infra decem dies non declararetur, ibidem.

Appellare, & recurrere, quis potest omisso medio ad Auditorem Camerę, veluti Auditorem Papę, ibi n. 220.

Appellationes omnes, quę sunt ad Papam deuolunt censentur ad Rotam, ibi nu. 221.

Appellatio ad Imperatorem datur omisso medio de iure Canonico, ibi n. 222.

Contrarium, ibi num. 223.

Appellatio ad legatum de latere datur medijs omisiss, ibi n. 224. & ibi ratio assignatur.

Appellationum causis potest legatus de latere, ad Partes delegare, si ad ipsum fit appellatum, & ipse extra Prouinciam exstat, ibi n. 224.

Appellatio non datur a Sententia Conseruatorij ad Metropolitano, nec ad legatos natos, vel de latere, ibi nu. 225. & ibi ratio assignatur, & n. 785. cum seqq.

Ad hoc, vt de maiori Iudice ad minorem, vel æqualem datur, non potest vlla consuetudine, Statuto, vel pacto introduci, ibi n. 235. vbi ratio assignatur, & sub n. 789.

Datur ab Episcopo ad Concilium Prouinciale cui Archiepiscopus tamquam caput interest, ibi n. 236.

Datur a Sententia Papę ad futurum Concilium, quod Vniuersalem repręsentat Ecclesiam, quādo aliquid Oratoribus Regum honestum denegaret, siue quando timor virgeret perturbationis totius status Ecclesiastici, aut aliud scandalum timeretur, & eo casu appellatio est inscriptis redi genda, ibi n. 237.

Contrarium, quod scilicet a Sententia Papę ea non datur, sed quod immo appellantes, ab ea de hæresi sint suspensi, ibi nu. 238. & 917.

Declara tamen, vt ibi n. 239. & 240.

Appellans a Curia Romana ad Concilium Regium ipso iure in excommunicationem incidit, concl. 128. n. 240.

Appellatio datur a Sententia Senatoris, qui vnus illis temporibus a Papa in Vrbe deputatur, licet antiquitus Centum essent, & ab eorum Sententis non appellaretur, ibi n. 198.

Datur a pronnnciatione Competentis, vel incompetētis, concl. 128. n. 241. & n. 242. ratio assignatur.

Contrarium, ibi n. 244.

Concorda, vt sub n. 245. remissit.

Et ea vbi de iure est prohibita; nihilominus de incompetētia Iudicis opponi potest, concl. 128. n. 243.

Datur a pronnnciatione competentis, siue Iudex pronnnciauerit expresse, se esse compe-

tentem, siue tacite per processum ad vltiora, ibi n. 245.

Extende id procedere etiam stante Statuto appellationem prohibente, ibi n. 446.

Et ea super competentia interposita iurisdictionem suspendit, & attentata causat, ibi n. 247.

A prorogatione iurisdictionis, quando datur, vide ibi n. 249.

Datur etiam in casibus, in quibus est de iure prohibita, ibi n. 250.

Datur si Iudex probationes esse reiiciendas pronunciet, ibidem.

Datur in omni casu, vbi grauamen per diffinitiuam reparari non potest, ibid. & nu. 242. 758. & 759.

Appellationis causa probationes breuiter receptas admittit, ibi num. 251. & vide in Verbo Causa.

Extende idem procedere, quando agitur de nullitate, vel iniustitia Sententię, etiam si adesset Statutum, vt in causa appellationis probationes non reciperentur, ibi 232.

Appellatio vbi est remota; aut non permissa, tunc Sententię etiam iniquę in rem iudicatam transeunt, ibi nu. 253.

Datur quando in citatione peremptoria dilaciones à iure requisiti, absq; expressione causę abbreviantur, ibi n. 254.

Etea est quoq; necessaria ab admissione exceptionis, nec sola oppositio sufficit, ibi nu. 255.

Interponi potest à processu ad vltiora, per quem Iudex exceptionem dilatoriam reiicere censetur, ibi sub n. 256. & c59.

Est permissa a Sententia, in qua pronnnciatur quę esse institutandum; licet fecus si id pronnnciaretur per Decretum, quia ab eo appellatio non admitteretur, ibi n. 260.

A denegata institutione datur, ibi nu. 261. & ibi habebis, quæ ad id sint necessaria, sub n. 289.

Datur a Collatione à Vicario Episcopi facta, nisi ille ius conferendi in facultatibus haberet, ibi nu. 262.

Extende, quod etiam a collatione Ordinarij conceditur, ibi n. 263.

Extraiudicialis ab institutione non datur, & ideo ad hoc, vt attentata causet, Iudicialis esse debet, ibi n. 264.

Etea, quoad effectum suspensiuum non admittitur a Sententia Auditoris Camerę, super immissione in possessione beneficii litteras Apostolicas exequendo, ibi n. 265. & 906.

Appellationis commissio, vide Commissio.

Appellatio datur, quando Ordinarius expresse recusat, vel denegat Sententiare, ibi n. 266.

Itē est admittenda, quādo Ordinarius malitiosę collationē differt, dummodo de illius negligētia per trinā interpellationē probetur, ibi n. 267.

Datur ab electione facta in concursu de aliquo beneficio, tam quo ad de iurisdictionem, quā ad suspensiuum effectum, ibi n. 268.

Contrarium n. 271. Concorda, vt n. 272. & seq. Et a Decreto examinis eorum, qui ad beneficiū idonei, vel non idonei reperti fuerint, ex-

N

præfisa

Index Conclusionum,

præfata esse debet, nec tacita sufficit, cū huiusmodi decreta vim interdictoriae habeant, ibi n. 169.

Sed à collatione beneficiorum non extenditur, ad Decretum ab examinatore factum, ibi n. 170.

Non datur à relatione examinatoris in concursu alicuius beneficii facta, ibi n. 180.

Declarat tamen, vt ibi n. 181.

In beneficiis simplicibus admittitur; secus autem in Parrochialibus, concl. 128. sub n. 181. & ibi ratio assignatur.

Appellans ab examinatore relatione cautus erit, si statim iudicē appellationis adeat, & examini nouo se offerat, quia tūc sibi non erit impetandum si statim examinatus non fuerit, ibi sub n. 182.

Sed hæc opinio non placet auctori, ibi n. 183. & ibi rationem assignat.

Appellatio ad effectum faciendi nouum examen admittitur, ibi n. 181. & 184. vbi ratio assignat. Declarat tamen, vt ibi n. 182.

Appellantes contra electiones, postulationes, & prouisiones exprimere tenentur ea omnia, quæ contra formam, & personam obijcere intendunt, nec non iurare, quòd credunt illa esse vera, & se probare posse, ibi n. 185. & 186.

Fallit tamen primò in appellatione Iudiciali; secundò vbicunq; crimina, vel defectus non opponuntur, tertio, vbi articuli sunt probati, vel pro probatis habentur, quia quod per se patet, non est necesse amplius probare, ibi sub n. 185.

Appellatio admittitur à Sententiâ priuationis beneficii, ob non relidentiam, etiam quoad effectum suspensiuum, ibi n. 187.

Intellige tamen id esse verum, quòd Iudex nullius à priuationem processit, & priuatus nūquam se pro spoliato habuit, quia tunc in causa appellationis manutentionem petere poterit, ibi n. 187.

Secus quando Iudex validè ad priuationem processit, quia tunc appellatio iudicatum non suspenderet, ibi n. 188.

Non admittitur à Sententiâ, quæ celeritatem desiderat, ibidem.

Illà à tarditate datur, quando Iudex post factam trinam monitionem Sententiam proferre distert, ibi sub n. 189.

Datur etiam quoad effectum suspensiuum à Sententiâ priuationis beneficii, ex eo, quia impetrans illud subreptitiè obtinuerat, non exprimendo illud esse Curatum, ibi n. 190.

Et si fuerit interposita per beneficiatum à Mâdato sibi facto de residendo, tunc Episcopus deputare potest Vicarium, qui de fructibus beneficii pendente appellatione alatur, concl. 128. num. 191.

Item in causa decimarum admittitur, quando Ecclesia non in Priuilegio, sed solum in præscriptione fundat, ibi n. 192.

Fallit duobus modis, vt ibi n. 193. & seqq. & ibi ratio assignatur.

Sed ea in causa decimarum ad Iudicem Ecclesiasticum; non autem ad Secularem datur, ibi num. 195.

Datur quoad vtrunq; effectum, vbi agitur inter duas Ecclesias, super iure decimandi contentendes, concl. 128. sub n. 195. & ibi ratio assignatur.

In causa mercedis datur; dummodo merces pauperi non debeatur, ita vt ea loco alimentorum non succedat, concl. 128. n. 196.

Contrarium, vt ibi n. 197.

Concordat, vt ibi num. 198. & seqq. & n. 747. & concl. 129. n. 16.

Item datur in causa alimentorum, quando tamē alendus non sit pauper, sed diues, concl. 128. num. 305. 309. & 745.

Contrarium, ibi n. 307. & sub n. 314.

Concordat, vt ibi n. 308. & seqq. & n. 313. & n. 745. & in concl. 129. n. 15.

Sed qui allegat paupertatem eam probare tenetur d. concl. 128. n. 305.

Et appellans in causa alimentorum alimenta præstare tenetur illi, qui Sententiam obtinuit, si sit pauper; secus si diues, conclus. 128. sub num. 305.

Datur à Decreto, siue Sententiâ denegationis alimentorum, ibi sub n. 306. & 312.

Sed datur in causa alimentorum, quòd Iudex super illis non principaliter, sed incidèter pronuntiaret, ibi n. 311.

Fallit, vt ibi num. 313.

Plura vide in Verbo Alimenta, & concl. 89. n. 17. cum seqq.

Item datur in causa dotis, sed à Sententiâ tamen lata contra mulierem, non autem ab ea lata ad eius fauorem, concl. 128. sub n. 312.

Declarat tamen, vt ibid. & n. 314. remissiuè.

Sed illa in causa dotis admittitur Regulariter quoad effectum deuolutiuum, non autè suspensiuum, ibi n. 315. & n. 316. ratio assignatur, & num 751.

Non datur à Sententiâ restitutionis dotis, ob urgentiâ viri ad inopiam saltem ad effectum suspensiuum, ibi n. 317. & 752.

Item in causis miserabilium personarum non datur, ibi n. 318. & 755.

Sed datur à Decreto de euacuando, ibi n. 320. & sub num. 328.

Contrariò, ibi n. 321. & n. 322. ratio assignatur. Concordat, vt ibi num. 323.

Non datur à Decreto de euacuando, seu exfractando, quando conductor domus illam liberè dimittere ad simplicem requisitionem Domini promississet, ibi n. 324.

Extende id multò magis procedere, si obligatio Cameralis concurreret, ibi n. 325.

Rursum extende id multò magis procedere si iuste constitutione Agidiana, ibi n. 327.

Non datur à Decreto de euacuando, vbi agitur de expellendo fabro malleatè propè Scholas, vel Doctores, ibi n. 328.

Non datur à Decreto, siue præcepto de exhibendo rem aliquam, ibi n. 329.

Item

Et Materiarum.

Item non datur à Decreto, seu p̄cepto de nō exhibendo, ibi n. 330.
 Sed admittitur à p̄cepto de residendo, ubi aliqua rationabilis causa allegatur, ibi n. 331.
 Non admittitur à Mandato de exequendo, ibi demum.
 Declara tamen, vt n. 77. cum pluribus seqq. & n. 762. cum seqq.
 Datur à Iudice, quando aliquid illius arbitrio relinquitur, ibi n. 332.
 Intellige tamen, vt ibidem, & nu. 591.
 Item datur in arbitrarijs consulto de gravamine; alijs secus, ibi 333.
 Datur à Sententia lata de consilio alterius, quāvis non possit à Iudice appellari, ibi n. 334.
 Datur à Sententia lata à Principe ad relationē Doctoris, cui fuerat causa commissā, cum clausula, quod iustitiam nomine Principis faceret, concl. 128. n. 335.
 Contrarium, vt ibi nu. 335 & 337. & 918.
 Concorda, & declara, vt ibi n. 336.
 Appellatio est iuris Diuini, & ideo per Regem tolli non potest, ibi n. 337.
 Et appellans à Sententia ab vno Doctore nomine Regio prolata, potius aduersus errorem, sed imperitiā relatoris pronocare, quā aduersus Principis Sententiam cōqueri videtur, ibi sub n. 337. & 918.
 Nequē tollitur per clausulam, quod Commissarius sub nomine Regio pronunciet, eoq. 128 sub n. 337.
 Datur à Sententia lata de consilio electi de partium consensu, concl. 128. n. 338.
 Datur à remissione ad Consilium Sapientis, ibi nu. 339.
 Item à reductione laudi datur, nisi expressē ea prohibita reperitur, ibi n. 340.
 Datur ab estimatione peritorum, omīsa partiū certioratione, scilicet, ibi n. 341.
 Sed non datur à Iudicio arbitratoris, quando illud à Iudice ad quem fuerit confirmatum, ibi nu. 342.
 Contrarium, vt ibi n. 343.
 Et ab arbitratorum Sententia non est concedēda, nisi de nullitate sit dictum, concl. 128. nu. 344. & nu. 345. ratio assignatur.
 Et ea quando ab Arbitris est interposita, tunc acta coram eis facta sunt transportanda, concl. 128. nu. 346.
 Non datur, quando sumus in his, quę conscientie alicuius relinquantur, concl. 128. n. 347.
 Fallit pluribus modis, vt ibidem.
 In causa finium regandorum est permīssa, concl. 128. n. 348.
 Admittitur à Sententia, ubi diceretur fines esse ponendos in locis, quorum occasione usurpatio pretendatur, concl. 128. nu. 349. & nu. 350. ratio assignatur.
 Non datur à Sententia, quę simpliciter declarar, & nil de nouo inducit, ibi nu. 350.
 Item in causa finium regandorum datur, etiam ubi simul spolio ageretur, ibi n. 351.
 Datur à Sententia, in qua tenora confirma-

tur, concl. 128. nu. 352.
 Quoad effectum suspensionum non tollatur à Sententia, in qua tenora confirmatur, ubi ageretur Iudicio, vt agri restituerebantur, veluti quia erant communes, sed ab alio occupati fuerunt, ibi nu. 353.
 Datur à Sententia, in qua Index aliquos testes admittit, aliquos vero repellit, ibi nu. 355. & ibi ratio assignatur.
 Appellatio interposita ab interlocutoria Index à quo testes ad perpetuam rei memoriā recipere potest, secus si à definitiua, ibi n. 357. & 576. & concl. 129. nu. 90.
 Interposita à Decreto de procedendo ad vltiora in examine, tunc attentata non inducuntur, ibi n. 357. & 756.
 Permittitur à Decreto Iudicis dātis Tutorem, quando ille esset laicus; secus si de gravamine non constaret, ibi n. 358.
 Extendit idem procedere à Sententia super exculatione Tutoris, ibi nu. 359.
 Pendente super exculatione tutelę, si appellans sit, verbi gratia, electus ad quartam tutelam, cum tertia, quam impugnauit, tunc se excusare poterit, vt ibidem.
 A gravamine legis generalis non datur, concl. 128. sub n. 359.
 Admittitur, si non datur Tutor nominatus per Matrem ad secunda vota trāseuntem, cum Index eam confirmare teneatur; dummodo sit idoneus, ibi n. 360.
 Item permittitur ab electo ad aliquod Officiū, antequam se excuset, ibi n. 362.
 Fallit quando essemus in defensore Civitatis, quia illo casu appellatio non admittitur, concl. 128. n. 363.
 Ea conceditur laicis tribus Sententijs conformibus, super re, de qua controuertitur, vna cum fructibus damnis, expensis, & interese, quorū liquidatio per Iudicem reseruetur, concl. 128. nu. 364. & 763.
 Extendit, vt ibi n. 365. & nu. 756. cum seqq.
 Contrarium, ibi n. 366. & seqq. & n. 761. cū seq.
 Extendit, vt ibi nu. 367. & 771. & ibi ratio assignatur.
 Contrarium, ibi n. 368. & vide n. 773. cum seqq.
 Datur à tribus Sententijs difformibus, quia ex diuersitate Sententiarum nouum gravamen infertur, concl. 128. n. 373.
 Item à tribus conformibus datur, quando nullitas allegaretur, quę incontinētī probaretur, & ex actis, ac processu offenderetur, ibi n. 377 & vide in Verbo Nullitas.
 Datur etiam à Sententia absolutoria, ab obseruatione Iudicij lata, concl. 128. n. 382.
 Admittitur ab impositione perpetui silentij super diffamatione, ibi n. 383. & ibi ratio assignatur.
 Ab excommunicatione non datur, sed benedictoria declaratoria incursus in eam, concl. 128. nu. 386.
 Et ab excommunicatione illius effectum non suspendit, sed absolutio est necessaria, ibi sub nu. 386. & 394.

Index Conclusionum,

- Sed non permittitur ab excommunicatione, sine interdicto, antequam feratur, ibi n. 387.
- Permittitur a declaratione poenae ipso iure fulminatae, tam a lege, quam ab homine, quasi tunc nouum grauiamen inferat, ita vt facile iudex, etiam decipi possit, ibi n. 388.
- Item est admittenda ab imprecatione alicuius fulminati processus, si causa grauiaminis exprimitur, ibi n. 390.
- Item datur a cominatione, etiam post decem dies, cum cominationes vni Sententiae non habeant, ibi n. 391. & concl. 129. n. 143.
- Et ea quodcumque datur ab his preceptis, quae a Iudicibus absque causa excommunicationis sunt, ibi sub n. 391. & concl. 129. n. 143.
- Et quando interponitur a fulminatione censurarum executoris, tunc omnia eius gesta in vocationis resolutione facit, ibi n. 392.
- Illa pendente excommunicatus in Iudicialibus, & extraiudicialibus est euitandus, ibi n. 393.
- A Sententia excommunicationis non datur, vt vinculum ipsius Sententiae suspendatur, sed vt illius causae cognitio ad Superiorem deuoluatur, ibi sub n. 394.
- Appellans a Sententia excommunicationis debet appellare in termino a die existentis conditionis, non autem a die prolationis Sententiae, sicut in alijs, ibi n. 396.
- Et tunc ille grauiamen excommunicationis euitabit, si appellatione precessisse probabit; aliter fecus, ibi n. 397.
- Appellatio a praestatione iuramenti decisui datur, ibi n. 399.
- Extende, vt ibi nu. 400. & vide in Verbo Iuramentum. Contrarium, ibi nu. 402.
- A Decreto habilitationis a iuramento conceditur, ibi n. 403.
- Declara tamen, quod ea pendente in causa procedi potest, vt ibidem.
- Datur a Decreto Sequestri, quia illud est contra ius, & in ea non est necessaria causae expressio, ibi n. 404. & 819. cum seqq.
- Contrarium, vt ibi n. 405.
- Extende, vt ibi n. 406. cum seqq. & vide in Verbo Sequestrum.
- Non admittitur a reuocatione Sequestri, quando illud fuerat factum super Fructibus beneficii illius, qui pro defensione suae Ecclesiae abest, ibi n. 411. & 831.
- Veluti a multa conceditur, ita etiam recursus ab ea peti potest, ibi n. 436.
- Non conceditur in casu, in quo audientia denegatur, ibi nu. 437.
- Sed vbi ea est prohibita de iure communi, etiam recursus prohibetur, ibi nu. 438.
- Contrarium, n. 918. in fine.
- Declara, vt ibi n. 439.
- Appellare verus contumax potest de iure Canonico; at fecus de iure Ciuili, & in facto contumace, ibi n. 440.
- Extende id procedere, nedum in Ciuilibus, verum etiam in Criminalibus, ibidem.
- Et an illi currat tempus ad appellandum a die
- Sententiae, vel habita notitia, aut informationis domi faciente quando quis verus, vel falsus contumax dicatur vide in Verbo Contumax; & concl. 128. n. 441. cum seqq. & c. 129. n. 174. cum seqq.
- Sed non potest ille appellare, qui sit condemnatus ex causa administrationis, ibi n. 450.
- Potest recusans respondere positionibus appellare, si pronunciatum fuerit Articulis haberi pro confessis, ibi nu. 453.
- Potest qui fuit confessus cum qualitateque delictum minui, ibi n. 454. & 481.
- Item potest qui solum fuit confessus, sed non manifeste conuictus, ibi n. 455.
- Appellatio conceditur confesso, si a appellatione dicat, se confesum per errorem, vel aliam causam contra confessionem alleget, ibi n. 456.
- Est permessa, quando debitor a Iudice cogere minoris creditori, sine solemnitatibus solueret, ibi 457.
- Declara tamen, vt ibid. & vide in Verbo Debitor.
- Datur si in distractione rerum priuatarum, non seruentur solemnitates ex arbitrio, & iussu Iudicis seruari solent, ibi n. 458.
- Datur a coeessione termini, qui sit nimis brevis quoad vtrumque effectum, ibi n. 459. & 465. vbi ratio assignatur.
- Declara, vt ibi n. 461.
- Contrarium, ibi n. 464.
- Datur a denegatione totalis concessionis termini ad soluendum, ibi n. 460.
- Datur a non admissione, seu reiectione appellationis, ibi n. 466. & concl. 129. n. 143.
- Contrarium, ibi nu. 467.
- Concorda, vt ibi n. 468. & ibi ratio assignatur.
- Appellatio interposita ab interlocutoria, si Iudex illam non admitat, vt ex frivolis causis interpositam, ab illa non admissione est appellandum, alias illa deserta censetur, nec tale grauiamen, per appellationem a diffinitua reparari potest, ibi sub n. 466. & concl. 129. n. 143.
- Est permessa, quando Iudex omisso emergenti super principali pronunciat, ibi n. 469.
- Secus est vbi plura fuerint apposta, sed de omnibus pronunciatum non fuit, & ad vltiora fuit processum, ibi n. 469. vbi ratio assignatur.
- Fallit in questione emergenti, quae sit pendente contingit, & quae differt a questione incidenti, & verulorem causam habeat, ibi n. 470.
- Non datur a declaratione qualitatibus, & circumstantiis in re iudicata comprehensarum, ibi n. 471.
- Non admittitur a Sententia continere declarationem interpretatiuam qualitatum non augmentium, nec minuentium, ibi n. 472.
- Illius denegatio solum ad decisoria, non autem ad incidentia restringitur, ibi n. 473.
- Est licite in possessorio non datur, tamen in eius emergentibus non denegatur, vt ibidem.
- Appellare, & appellationem interpositam introducere potest filius pro Patre, ibi n. 474.
- Potest Officialis in Sindacatu coemptus pro delictis in Officio commissis, ibi n. 475.
- Intellige tamen, & declara, vt ibidem.
- Item potest ille, qui de prodicione fuit accusatus

Et Materialium.

tus, cum ex accusatione delictum necessarium non inferatur, ibi n. 476.

Appellatio datur à Sententia lata contra expendentes falsam monetam, ibi n. 477.

Non datur tamen à Sententia lata aduersus falsificantem illam, vt ibi nu. 477.

Non datur ei, qui sponte delictum fuisse confessus, vel conuictus; aut in fragranti crimine repertus, ibi n. 478. & 920.

Non datur, quando confessio vi tormentorum extorta extra tormenta esset ratificata, concl. 128. n. 480.

Ita datur in causis criminalibus, sicut in Ciuilibus, ibi nu. 482. & 517.

Fallit, vt ibi n. 483.

Appellare potest condemnatus ad mortem, & quilibet alius pro eo, etiam si sit extraneus, ibi num. 483.

Fallit in multis casibus, vt ibi n. 484. 489. & 819.

Appellatio, quòd in causa criminali admittitur, tamen illa pendente debet appellans carceratus detineri, ibi n. 485.

Declarat tamen, quòd si Sententia sit interlocutoria appellantis custodia spectat ad Iudicem à quo, cum ille Iudex esse non desinat, si verò diffinita ad Iudicem, tunc ad quem, ibi n. 485. Sed appellante inuisit carceratus, quando Iudex possit mediante fideiussore relaxare, vide ibi nu. 486.

Appellatio in Regno Cataloniae non datur in causis merè criminalibus, vbi de pœna Corporis afflictina agitur, secus si de pecuniaria, ibi n. 487.

Appellare, sibi applicare non potest Procurator Fiscalis in Regno Cataloniae, nec in causis Ciuilibus, neq; Criminalibus, nisi in quibusdam casibus, de quibus in cõcl. 128. n. 488. remissiuè.

Appellatio datur à mala informatione Principis, etiam quòd ille esset supremus, ibi n. 496.

Non datur à Statuto, siue constitutione Principis Superiorem non recognoscentis, etiam si illud Statutum, siue constitutio in praiudicium personæ particularis esset lata, ibi n. 497.

Contrarium, ibi n. 498.

Concordia, vt ibi nu. 499.

Datur à Statuto, siue constitutione prohibente, ne deferatur triticum molendum in molendinis extra Ciuitatem existentibus, cum illud sit in praiudicium particularium personarum editum, etiam si Princeps sit supremus, ibi n. 500.

Et quòd concedatur ab interlocutoria, distinguere, prout latè in concl. 128. n. 501. & 831.

Etiam post rem iudicatum est permissa, quando grauamen est notorium, ibi n. 503.

Quòd est commissa ab interlocutoria, vel diffinita lata super aliquo incidente, tunc negotium principale est omnino à causa appellationis diuersum, ibi n. 506.

Ab interlocutoria interposita expressionem causæ requirit, & in scriptis fieri debet, alias deserta censetur, ibi nu. 508. & 533.

Fallit in pluribus casibus, ibi n. 531. & 579. cum seqq. & 853.

In diffinita causæ expressio non requiritur, sed sufficit cedulam intra decem dies in actis esse porrectam, ibi sub n. 508.

Vnde si in ea fuerit facta mala expressio ad fauorem illius, qui Sententiam habuit, non nocet, quia quæ ex abundantia sunt obesse non solent, vide ibidem.

Ab interlocutoria expressionem causæ pro forma requirit, nec per cõsequens ipsam expressionem per relationem admittit, ibi nu. 509.

Fallit, quando iniquitas interlocutorie ex allegationibus iuris detegeretur, quia tunc sine expressione causæ appellatio fieri posset, ibi n. 510. & plures casus, vide in nu. 531.

In scriptis faciendi non valet, nisi Verba in ijs scriptis, &c. adiciantur, ibi nu. 511.

Et in scriptis fieri dicitur, quòd libellis appellationis porrigitur, ibidem.

Et appellans latere effectum Sententiæ in appellatione ponere debet, etiam quòd de ipsa Sententia in totum non consistit, concl. 128. sub n. 512. & 852.

Sed si fiat appellatio processu factio per Iudicem recusatum, tunc si ante diffinitum fiat in scriptis interponi debet, ibi nu. 513.

Contrarium, quòd scilicet appellatio vna voce interponi possit, siue finis in interlocutoria, siue in diffinita, cum protestatione tamen appellandi in scriptis, ibi nu. 514.

Concordat, vt ibi nu. 515. & 516. & ibi ratio assignatur.

In ea pro causa sufficit dicere incontinenti Appello, quia me grauasti, prout ex tali parte actorum apparet, ibi nu. 518.

Et illius causam sufficit esse probabilem; licet ea non iustificetur, ibidem.

In ea non est necessaria graminis expressio, sed ea est solum generaliter probanda, ibi n. 519.

Ab interlocutoria etiam sine scriptis, & absq; alicuius causæ insertione valet, si statum disponat, vt in appellationibus non seruatis solemnitatibus, nec ordine iuris, procedatur, ibi n. 520. & ibi ratio assignatur.

Appellatio ab interlocutoria, quando attentata causat, vide concl. 160. n. 83. cum seqq.

Et ea est de processu causæ, concl. 128. n. 520.

In scriptis verò, & cum insertione causæ graminis est de ordine iuris Ciuilibus positum, & sic actus extrajudicialis dicitur, vt ibidem.

Etiam die feriato in honorem Dei interponi potest, vide ibid. & n. 541.

Appellans, & obiciens contra electionem alicuius iactam, certam formam electionis exprimere tenetur, ibi n. 522.

Illà ab interlocutoria attentata non causat, nec iudicium suspendit, aut impedit, nisi inhibito subsequatur, ibi nu. 524. & concl. 129. num. 52. cum seqq. & n. 80. & 81.

Extrajudicialis attentata non causat, nisi conuentibus requisitis Rotæ, vt in dec. 44. de appell. in nou. & nisi respectu eius, quòd contra appellationem fieret, ibi n. 525. & concl. 129. num. 33. & 34.

Index Conclusionum,

Et cōtra appellationem illud fieri dicitur, quod in Articulo conexo sit, ibi sub n. 525. & conclus. 129. n. 369.
 Extra iudicialis si non fuit legitimè intimata, causa ad Papam non deuoluitur, concl. 128. n. 526. & concl. 129. n. 54.
 Declara, vt in concl. 129. n. 54. cum seqq. & vide concl. 172. n. 10.
 Et vt legitimè intimata dicatur intimatio, per Procuratorem appellatio fieri debet, ibi sub n. 526. & concl. 129. n. 31.
 Ab interlocutoria in causa beneficalium, etiam si scriptis non fiat, nihilominus causam ad Curiam deuoluit, & id in odium appellantis fieri dicitur, ibi n. 527. & concl. 129. n. 56.
 In causis beneficalibus parte prelate facta, appellatio citationem operatur, & ad eum illius habet, vt appellans ab ipsa non citatione coram Iudice ad quem comparere, teneatur, & non comparando contra eum tuncquam contra contrariam proceditur, conclus. 128. n. 528 & concl. 129. n. 54.
 Extra iudicialis semper appellatorem ligat, etiam ante iurisdictionem causa, & concl. 160. sub n. 87 & ibi ratio assignatur.
 Extra iudicialis iuris penditiam non inducit, concl. 128. n. 529.
 Declara, vt in concl. 129. n. 57. cum seqq.
 Iudicialis à grauiamine illato interponitur; extra iudicialis, verò nō ab illato, sed ab inferendo, & futuro, concl. 128. num. 530. & ibi ratio differentie assignatur.
 In ea ab interlocutoria nullitas non venit, nisi nullitas causæ fuisset expressè nominatè ibi num. 532.
 Ab interlocutoria si interponatur, prout in cedula, alia in actis data, appellatio non suffragatur, ibi n. 533. & ibi ratio assignatur.
 Secus est in appellatione à diuinitate, ibi n. 534. vbi ratio differentie assignatur.
 Contrarium, ibi n. 535.
 Concordia, vt ibi num. 536.
 Et an sit necessaria; quando Index non obstante contradictione procedit, vide concl. 148. num. 130. & 131.
 Item an sit necessaria, quando Iudex, non obstante contradictione, procedit, vide concl. 148. n. 30 cum seqq.
 Corā Iudice fieri debet, nec sufficit in illius absentiam, eam coram Notario facere, conclus. 128. n. 537. & concl. 129. n. 53.
 Appellationum formulæ, tam ab interlocutoria, quam à diuinitate, quomodo sint concipiendæ, vide ibidem remissum.
 Non appellare, & minus legitimè appellare paria sunt, concl. 160. sub n. 51.
 Item ea fieri debet coram Iudice à quo, & non coram Iudice ad quem, concl. 128. n. 538.
 Contrarium tamen, si constaret de absentia, metu, aut alio impedimento Iudicis à quo, quia, tunc valeret appellatio coram Iudice ad quem ibi n. 539. & 540. vbi ratio assignatur.
 Declara tamen hanc secundam opinionem,

etiam si steram, vt ibi num. 540.
 Illius cedula Iudici vbiq; etiam extra iudicium exillenti, vel magistro Auditorum, siue Notario, absq; Iudice presentari potest, ibi num. 541.
 Declara tamen ad id, quod Domicilium Iudicis dicitur locus congruus ad appellandum, & Appollois intra debitum tempus petendum, ibi num. 542.
 Et appellans per appellationem interponendam Iudicem alio loco querere non tenetur, quā vbi iudicauit, ibi n. 543.
 Item alibi citādam querere non tenetur, quā in habitatione, in qua personaliter residere tenetur, ibi nu. 544.
 Appellans antequā appellatio sit intimata, nō prohibetur Iudicem extra Curiam impetrare, concl. 172. sub n. 10.
 In absentia Iudicis appellans tenetur ad expensas in Articulo executio facias, quouq; appellacionem produxit, concl. 128. n. 545.
 Appellans quatenus cōtra, quo modo admitatur, vide ibi n. 534. & seqq.
 Et si coram Notario in Camera ex interuallo fiat, tunc non recipitur, nisi sit in scriptis, & cedula appellationis in Instrumēto Notarij inferatur, nec sufficit Notarium attestare coram se in scriptis fuisse appellatum, nisi id in his scriptis asserat, concl. 128. n. 546.
 Sed si appellans in vltimo momento in domo Iudicis comparat, & facta per eum diligentia de appellando fuerit responsum, quod dormi non erat, tunc testimoniales petere debet, & cedulam Notario relinquere, dicens se crastina die redditurū, & appellaturum, quia si ita seruatis Sententia in iudicium non transibit, ibi nu. 547.
 Sed si forsan Notarius recusaret adire Iudicem, ad predictum refectum, tunc appellans alteri, adhibere potest, ibi n. 48.
 Item si appellatio interponatur coram Notario extraneo sine causa, non valet, quia clandestina presumitur, etiam si litteræ testimoniales de ea adessent, vt ibidem.
 Impeditur appellare, ob Iudicis absentiam coram probis, & honestis viris appellare potest, ibi sub n. 547.
 Et talis appellans coram probis, & honestis viris, ob Iudicis absentiam, amplius ad Iudicem reuersum pro Appollois redire non tenetur, ibi 549. & ibi ratio assignatur.
 Et coram probis, & honestis viris, ob absentiam Iudicis appellatio interposita vim legitime, ac veræ appellationis habet, adeo vt illa pendente innovata, vt attentata sit reuocanda, ibi nu. 550.
 Appellans, quando Iudex non reperitur sufficere, vt faciat diligentiam in domo Auditoris, & Appollois à Notario petat, appellacionisq; Schedulam ei dimittat, ibi n. 551.
 Contrarium, quod scilicet, quando appellatur coram honestis viris Appollois petere nō sit necesse, sed sit fieri, vt appellans protestetur, quod

Et Materiarum.

quod si copiam Iudicis habere posset, illos peteret, concl. 128. n. 551. & concl. 129. n. 493. In appellatione coram honestis viris interposita, sufficit, ut illi fidem faciant de actu coram eis gesto, dando Appollolos testimoniales, & ratio est, quia in huiusmodi appellationibus ipsi honesti viri, vt testes habentur, ibi n. 553. concl. 129. nu. 493.

Coram honestis viris, vt ea legitime fieri possit, quæ requisita interuenire debeant, ad hoc, vtalis appellatio coram illis viris facta, suslineatur, vide concl. 128. nu. 555. cum seqq.

Ea tunc precipue est ab interlocutoria interponenda, si Iudex eam esse definitiuam auferat, vel appellationi vana voce interpositæ detrahatur, concl. 128. n. 565.

Vana voce interposita, aut sine scriptis, & canis expressione, quando per Iudicem admittitur ille ubi manus ligare videtur, adeo vt in negotio principali amplius se ingerere nequeat, ibi n. 566.

Ex duobus sunt necessariae appellationes, quando interlocutoria, & definitiuæ simul seruntur, conclus. 128. nu. 567.

Appellatio, quando fuit interposita: ab interlocutoria, appellans amplius citari non debet, quando est ferenda definitiuæ, quia tunc Sententia sine citatione valet, ibi nu. 568.

Fallit, vt ibi n. 569. & seqq. vbi ratio datur.

Declara, vt ibi n. 573.

Ab interlocutoria, si à Statuto prohibeatur, etiā prohibita censetur in casu, in quo esse de iure communi permissa, ibi n. 574.

Intellige, vt ibi n. 509.

Quando est interposita ab interlocutoria, tunc Iudex à quo non definit illo Iudex; secus si à definitiuæ, ibi n. 575.

Appellanti ab interlocutoria causas in appellatione non expressas prosequi non licet, concl. 128. n. 577.

Fallit, vt ibi n. 579. cum seqq.

Ea interposita ab interlocutoria processus primi Iudicis non potest coram secundo, iustificari, nisi ex actis coram primo productis, ibi sub num. 577.

Non est necessaria, quando Sententia ex actis iustificatur, quia ea afficere non potest, ibi nu. 578. & 805. cum seqq.

Appellans à Sententia lata super Articulo attentatorum, causas in appellatione non expressas, prosequi potest, quia talis Sententia vim diffinitiuæ habet, ibi n. 579.

Appellans ab interlocutoria vim diffinitiuæ habente, causas etiam in appellatione non expressas prosequi potest, ibi nu. 580.

Item causas non expressas prosequi potest, si Sententia sit lata in Articulo restitutionis ad appellandum, ibi nu. 581.

Appellatio datur à Sententiæ legitimæ personarum, quia ea secum executionem trahit, & in se probabile præiudicium inducit, conclus. 128. n. 582.

Et quando datur à denegata, dilata, vel negleg-

ta iustitia, vide concl. 128. n. 583. cum seqq.

Item à denegata aditione est admittenda, ibi num. 586.

Et appellans à denegatione possessionis, si posita appellationem desinat, tunc ille suscipit onus probandi grauamen, quod per prius pars aduersa probare tenebatur, conclus. 128. num. 587.

Datur à denegato processu ad suum Iudicem, tamquam à denegata iustitia, & tunc illa causa ad Superiorem deuoluitur, concl. 128. num. 588.

Datur, quando Iudex defensiones dare recusaret, quia illæ sunt de iure Diuino, imò nec Diabulo fuerunt denegatæ, ibi n. 589.

Non datur, si Iudex ex Officio non suppleat, licet ille malè faciat, ibi n. 590.

Ea ex denegatione efficitur, quando Iudex Officiu nobile exercet, quod loco actionis datur; at secus in eo, quod motu proprio exercet, ibi n. 591.

A denegatione remissoriæ, quando sit concedenda, v. de ibi nu. 492. cum seqq.

Ab admissione Articulorum datur, conclus. 128. num. 595.

Et tunc ab admissione Articulorum iustificatur, quando illos esse obiectivos, impertinentes, & malè specificatos reperitur, concl. 128. sub num. 595.

Datur à primo Decreto, quia modicum præiudicium generat, & reus intra tres menses quodcumq, possessionem recuperare potest, ibi num. 596.

Extraiudicialis à futuro grauamine datur, quia eius interpositio, ob quas fit appellatio, non minuat non fuerint, ibi n. 597.

Contrarium, ibi n. 598. remissiuè.

Extraiudicialis à futuro grauamine non incipit habere effectum, nisi à tempore grauaminis illati, quia tunc tempus currere incipit, ibi n. 597. & vide n. 849. cum seqq.

Potest interponi ad cautelam, etiam si pars nondum fiat pro certo se grauatum, & sic in futurum euentum, ibi sub nu. 598.

Contrarium, nu. 849. cum seqq.

A Decreto Torturæ datur, etiam absq, insertione causæ grauaminis. & præsertim, quando indicia non præcederent, ibi n. 599. & 600. & ibi ratio assignatur, & n. 850. & 851.

Et à Decreto Torturæ nedum datur, quando Iudex reum esse torquendum super delicto principalis pronuntiat; verum etiam, quando Tortura ad habendam responsionem affirmatiuam, vel negatiuam tenderet, conclus. 128. num. 601.

Ea interposita, vel pendente termino ad appellandum, Iudex nihil innouare potest, conclus. 128. n. 602.

Contrarium, ibi num. 603. vbi ratio assignatur. Et nedum datur à Decreto Torturæ, sed etiam ab ea cominata, ibi nu. 604. & 850.

Et ea interposita à Decreto de torquendo, veluti manus Iudicis ligat; ita etiam per appellationem

Index Conclusionum,

- lationem à comminatione interpositam, conclus. 128. sub n. 604.
- Datur à concessione, vel publicatione Privilegij, & sic à factio extrajudiciali Principis, conclus. 128. n. 605.
- Illa quoque conceditur tertio, ad causam pro suo interesse venienti, & per eam executio impeditur, quamvis Regulariter tertio appellare non liceat, ibi n. 606.
- Extende, & declara, vt ibi n. 607. cū seqq. & vide in Verbo Tertius, & n. 779. cum seqq.
- Et datur à Statuto, vel consuetudine facta non in cōmuni, sed solum contra certas personas factio, ibi n. 619.
- Datur à Statuto de iure non valido, conclus. 128. num. 620.
- Datur à Decreto Iudicis referuante exceptiones ad merita causae, si tamen exceptio aliorum indagare requirat; aliis secus, conclus. 128. num. 621.
- Contrarium, ibi num. 622. vbi ratio assignatur Pro eorum concordantia, vide ibi n. 623.
- Datur à Sententia declarante aliquem esse proximiorē heredem, creditorem, vel conductorem, ibi n. 624.
- Est concedenda ab allegata suspicione Iudicis, non solum parti, sed etiam ipsi Iudici, ibi num. 625. & 634.
- Contrarium ibi num. 626. & vide n. 809. cum seqq.
- Concorda, vt n. 627. cum seqq. & vide in Verbo Iudex.
- Datur de iure Canonico, tam à Iudice Delegato, quam ab Ordinario conclus. 128. n. 631.
- Datur etiam de iure Civilis in incidentibus in causa suspicionis Officialium, conclus. 128. n. 632 & 811.
- Non admittitur à Decretis suspicionis Officialium, licet eorum nullitates proponi non prohibeantur, quando praesertim de notoria iniuria conitaret, ibi n. 633.
- Appellans ab ulteriori processu non est opus, vt appellationem prosequatur, quia processus postea à Iudice recusato fabricatus redditur, elusorius, ibi sub n. 638.
- Fallit primò, si essemus in suspicione friuola, ibi n. 639.
- Fallit secundò, si quis iterum, coram Iudice suspensio, sine protestatione compareret, ibi n. 940. & conclus. 129. n. 403.
- Plura vide in Verbo Iudex, & vide in Verbo Suspicio.
- Datur, quādo renouatio Emphyteusis per proximiorē petita, ob lineam finitam, denegatur, etiam si proximior esset familia, conclus. 128. n. 684.
- Declara tamen id esse verum, quando Abbas pro se retinere nolle; aliis secus, conclus. 128. num. 685.
- Appellatio, vel reclamatio datur à Sententia super libertate lata; immò in hoc restitutio minor datur, si appellare omiserit, ibi n. 687.
- Datur à pronuntiatione super restitutione in integrum petita, sed eam cuitabit Iudex, si ad vltiora procedat, ibi n. 688.
- Et quādo est permissa, id semper intelligitur, si pars opponat; aliis secus, conclus. 128. num. 689.
- Ab interlocutoria manus Iudicis Regulariter non sunt ligatae, sed id fallit, vbi de damno irreparabili agitur, ibi n. 690.
- Et in possessorio, quoad vtrumque effectum, prohibita censetur, conclus. 128. n. 690 & ibi ratio assignatur.
- Et id procedit, tam in interdicto retinendae, quā etiam adipsendae, & recuperandae, conclus. 128. num. 691.
- Contrarium, vt ibi n. 692.
- Declara tamen, vt ibi n. 693. cum seqq. & vide in Verbo Aegidiana.
- Et veluti est prohibita à Sententijs latis in Iudicij possessorijs, ita etiam prohibita censetur, ab omni eo, per quod ad eandem Sententiam peruenitur, dummodo causam principalem attingat, ibi n. 698.
- Non datur in possessorio ab Aegidiana, si in processu fuerit super nullitate, & super peritorio cognitum; si tamen in Sententia fuerit solum super possessorio pronuntiatum, conclus. 128. num. 699.
- Neque minori in possessorijs ea datur, licet restitutionem in integrum ille petere possit, conclus. 128. n. 700.
- Et vbi denegatur, nec etiam reuissio causae, neque recursus admittitur, ibi n. 701.
- Intellige tamen id esse verum, vbi appellatio est prohibita de iure communi; secus si ex aliquo Privilegio, sine praeheminetia Tribunalis ibidem.
- Contrarium, quod scilicet, etiam appellatione prohibita de iure communi, tamen recursus, & reuissio concedatur, vide conclus. 128. num. 702. & seqq. & sub n. 918. & vide in Verbo Reuissio.
- Item quod restitutio in integrum non denegatur, vide conclus. 129. n. 365. & seqq.
- Non admittitur, quando vigore obligationis Cameralis actum fuit, conclus. 128. n. 713.
- Item non admittitur, vbi de Quarétigia agitur ibi n. 714.
- Extende quod neque appellare potest ratificans simpliciter Instrumentum, in quo obligatio Cameralis aderat, ibi n. 715.
- Declara, vt ibi n. 716. cum seqq.
- Subextende, quod etiam ab interlocutoria siate obligatione Camerali denegatur, conclus. 128. num. 717.
- Fallit tamen, vbi ad est obligatio Cameralis, sed ea non per scripturam, sed per viam testamenti probaretur, conclus. 128. n. 718.
- Intellige tamen, vt ibidem.
- Item appellatio datur, quando obligatio Cameralis non fuit extensa, ibi n. 720.
- Extende, vt ibi num. 721. & ibidem ratio assignatur.

Subex.

Et Materialium.

Subextende, quod etiam datur à Decreto de extendendo obligationem Cameralem, iuxta dicta testium, ibi n. 722.

Datur etiam à reiectione exceptionis admissibilis contra obligationem in forma Camere, ibi n. 723.

Item datur, quando obligatio Cameralis esset per Sententiam vulnerata, quia tunc executiue agi non potest, sed tres Sententię erunt, expectanda, ibi n. 724.

Extende, vt ibi n. 725. cum seqq. & vide in Verbo Obligatio.

Quādo est prohibita à prima Sententia, censetur etiam prohibita à secunda reuocatoria, prius, ibi n. 730. & concl. 63. n. 49.

Contrarium, ibi n. 731.

Non datur à Sententia secunda exequente primam, dummodo à prima non daretur, ibi n. 732. & concl. 63. n. 49.

Item datur, quando obligatio Cameralis esset vulnerata per compromissum, & laudum, ibi num. 736.

Quando est licita actori, reo quoque, licet, ibi, conclus. 128. sub n. 733. & 737.

Quando datur à Sententia, sine Decreto obligationis Cameralis, licet in ea soleat apponi clausula (sine preiudicio legitime executionis) nihilominus quādo illius obligationis vulnus addit, commissio simpliciter, absq; illa clausula signatur, ibi n. 738.

In illius commissione non est necessaria mentio obligationis Cameralis, quādo ipsa obligatio iam fuit vulnerata, ibi n. 739.

Datur à Decreto de restituendo, nisi addit dictio (Ad omne Mandatum Domini) conclus. 128. num. 741.

Contrarium, ibi n. 742. & vide num. 861. cum seqq.

Item in obligatione Camerali datur, quando de notorio grauamine constaret, conclus. 128. num. 743.

Extende, vt ibi n. 744.

Non datur in consecutione legatorum, quoad effectum suspensionum, ibi n. 748.

Declara, vt ibidem.

Quoad fructus deciales non datur, conclus. 128. num. 754.

Appellatio venditoris, quando emptori profit, vide conclus. 128. num. 367. & n. 77. cum seqq. & vide in Verbo Venditor.

Non datur à provisionibus Ciuilibus in causis Fiscalibus facis, ibi n. 784.

Est prohibita in Saluiano interdicto, sed pro co datur in possessionem immisso, conclus. 128. nu. 792. & ibi ratio assignatur.

Extende, vt ibi nu. 793.

Contrarium, num. 794.

Concorda, vt ibi num. 795.

Sed quoad vtrumque effectum admittitur, quādo in Saluiano super nullitate Instrumenti tractatum fuisset, conclus. 128. nu. 796.

Item in Saluiano admittitur, si in Sententia adessent verba (retinenda iure pignoris, & hippo-

thecæ, conclus. 128. num. 797.

Fallit, vt ibidem.

Extende primo, vt in Saluiano datur, quando in Verbis dispositiuis Sententię creditum esset cannonizatum, conclus. 128. nu. 798.

Extende secundo procedere, quando complicatio adesset, ibi nu. 799.

Interlocutoria ex eisdem actus iudicari debet, conclus. 128. nu. 807.

In causa Præcedentię non admittitur, conclus. 128. nu. 808.

Non datur ab expulsiōe manu militari, conclus. 128. nu. 813.

Depositorio non datur, sed ille executiue depositum restituere cogitur, conclus. 128. n. 814. cum seqq. & vide in Verbo Depositum.

In notorijs non admittitur, conclus. 128. nu. 832. & ibi ratio assignatur.

Declara, vt ibi nu. 836.

Fallit septem modis, vt ibi nu. 839. cum seqq.

Si daretur in delictis notorijs esset quedam persequutio in illis, & talis appellatio iniquitatis præsidium, & defensionem continere diceretur, quod non est permittendum, conclus. 128. n. 833.

Item datur à pronuntiatione, quod factum sit Notorium, conclus. 128. n. 398. & 834. & conclus. 129 sub n. 226.

Declara quod ea non datur à notorio per euidentiam facti, sed autem si euidentia esset tantum iuris, ibi nu. 837.

Datur à Sententia contra insignem latronem, lata, si non fiat mentio, quod ille sit latro insignis, conclus. 128. nu. 844.

Non datur in solutione pensionis, cū in tali causa semper rescribi solcat cum clausula (sine retardatione solutionis, ibi n. 846.

Extende, vt ibi nu. 847. & seqq. & vide in Verbo Pensio.

Generalis à grauaminibus non valet, nisi grauamina specificentur, ibi nu. 856.

Non datur in causa conscientię Iudicis commissa, conclus. 128. nu. 858.

Fallit in pluribus casibus, vt ibidem remissiuē.

Non datur in obligationibus voluntarijs, conclus. 128. n. 859.

Extende, vt ibi num. 860.

Non datur in promissione facta de soluendo iudicatum, ibi n. 865.

Intellige, vt ibidem.

Non datur à morum correctione, & à Visitatione Ecclesię, conclus. 128. n. 866.

Declara tamen, vt ibi n. 871. cum seqq.

Non datur à Sententia contra Religiosos Regulares, per viam penitentię correctos, conclus. 128. n. 867.

Non datur à Decreto Episcopi Confraternitatem laicorum Visitantis, & administratores ad reddenda computa compellentis, ibi n. 868.

Extende, vt ibi n. 869.

Et licet non detur à pœna imposita à lege, vel Canonē datur tamen à declaratione illius pœnę, conclus. 128. n. 870.

Non

Index Conclusionum,

Non datur à Sententia Arbitri, quia ex ea actio non oritur concl. 128. n. 875.
 Fallit in pluribus casibus, vt ibi n. 876. cum pluribus seqq. & vide in Verbo Reductio
 Appellandi tempus, quando fuit lapsus, quis Sententia acquiescisse censetur, concl. 128. n. 868.
 Appellatio licet in pluribus casibus reductionis ad arbitriū boni viri tolleretur; id tamen non procedit in iudice causam reductionis definire, ad euitandam infinitatem causarum, & ne partes in expensis consumerentur, conclus. 128. num. 902.
 Non datur à Iurisdictione temporali ad Ecclesiasticam, & è contra, concl. 128. n. 903.
 Non conceditur, quando Iudex aliquem sub fideiussione relaxare renuit in casibus, in quibus relaxare esset solutus, concl. 128. n. 904. & ibi ratio assignatur.
 Non datur si Index poenam delinquenti minueret recuset, etiam si in eius arbitrium fuerit collata, concl. 128. n. 905.
 Non est licita, quando per statutum fuit sublata; immò nec etiam alia defensio competit, concl. 128. n. 908.
 Declara vt ibidem
 Non datur à Sententia lata in causa reconuentionis, concl. 128. num. 910. & 912. & ibi ratio assignatur.
 Appellare non potest vëditor à Sententia ad fauorem emptoris lata, si eidem emptori esset prohibita facultas appellandi contra vëditorem, vt æqualitas in Iudicijs seruetur, concl. 128. sub n. 910.
 Si per Statutum appellare prohibeatur à Sententia lata contra debitorem super Instrumēto guarētegiato, censetur etiam prohibita auctori, si ad fauorem debitoris pronuncietur, vt ibidem.
 Non datur à Sententia in iudicio reuisionis lata ibi n. 911. & ibi ratio assignatur.
 Non datur à Sententia in vim iuramenti decisiui instante parte lata, ibi n. 915.
 Non tollitur per clausulam (facto verbo cum Satisfissimo) in Sententijs condemnatorijs appositam, ibi sub n. 918.
 Item non datur in pluribus casibus, de quibus in concl. 128. n. 918.
 Sed ad eam prohibendam sola criminis atrocitas, vel qualitas non sufficit, ibi n. 920.
 Non datur à censuris, quoad effectum suspensionis, sed bene, quoad deuolutiuum, conclus. 10. nu. 62.
 Non datur à Sententia absolutionis, quoad effectum suspensionis; at secus, quoad deuolutiuum, ibi n. 62. & 86.
 Extende id eò magis procedere, si excommunicatus fuisset ab Auditore Rotæ absolutus, ibi num. 63.
 Non conceditur administratori, ac illius hæredibus in his, in quibus fuerunt pro administratione condemnati, sed prius debet soluere, & postea causam appellationis persequi, concl. 36. nu. 89. & seqq.

Conseruat appellāntem in primogenito stato, & perinde est, ac si nunquam Sententiarum fuisset, concl. 129. n. 1. & prius, concl. 89. n. 518.
 Et dicitur de appendicijs primæ institiæ, & Statutis loci primæ instantiæ subiaceret, concl. 129. n. 2. & concl. 128. n. 127.
 Sed non dicitur dictæ appellationis prosecutio, concl. 129. n. 5.
 Illius causa censetur commissæ, iuxta formam Statuti, quādo prius talis causa, iuxta illius formam commissæ fuit, concl. 129. nu. 3.
 Contrarium num. 4.
 Concordat, vt ibi n. 5.
 Et nedom pronuntiatum suspendit, sed etiam in totum iudicium, & eius effectum rescindit, concl. 129. n. 166. & concl. 129. n. 8.
 Declara tamen id procedere de iure Chisti, secus tamen de iure Canonico, conclus. 129. sub num. 8.
 Item declara, vt nu. 14. cum seqq.
 Ea pendente præsumptum Sententiæ est suspensa, quoad inspiendum illius effectum; non autem, quoad alia, concl. 129. nu. 9. & ibi ratio assignatur.
 Illa pendente, ita currunt vsurs, sicut ante, conclus. 129. nu. 10.
 Ea iurisdictionem Iudicis suspendit, siue admittatur, siue reijciatur, ibi n. 11.
 Et nedom suspendit effectum Sententiæ, sed etiam omnium auctorum primæ instantiæ, quæ in secunda non obstant, nisi reproducantur, ibi num. 12.
 Licet iudicatum suspendat, non ob id tamen possessio tollitur, ibi n. 14.
 Ea pendente nihil in fra decem dies est innovandum; alijs vt attentatum esset, reuocandum, ibi nu. 23.
 Extende id procedere, siue finis in Civilibus, siue in Criminalibus, ibi n. 24.
 Fallit, vt num. 66. cum pluribus seqq. & vide in Verbo Attentata.
 Extraiudicialis pendente non est capienda possessio, & si capiatur attentata dicitur, concl. 129. num. 29.
 Contrarium, num. 33.
 Extraiudicialis licet in aliquo eum iudiciali non conueniat; fallit tamen in materia attentatorum, ibi n. 30.
 Extraiudicialis, vt operetur debet legitimè appellato intimari, concl. 129. nu. 31. & 52.
 Secus esset, quando tenor appellationis ab appellato perlegatur, vel ei potrigatur sub authentica scriptura, quia id pro legitima intimatione sufficeret, ibi nu. 32.
 Appellare non licet post tempus decem dierum, siue in graamine Iudiciali, siue in extraiudiciali versemur, ibi n. 39. & 40.
 Appellatione extraiudiciali pendente attentata reuocantur, etiam si dicta appellatio non fuerit verificata, ibi n. 41.
 Sed si Iudicialis minus legitima declaretur, tunc attentata non reuocantur, veluti etiam, quādo appellatio esset deserta, ibi n. 42.

Con.

Et Materiarum.

Contrarium, num. 47.
 Concorda, n. 48. cum seqq.
 Et quando deferta pronunciatur, tunc poenę
 statutarie contra tenere litigantes, vel tertio
 appellare prohibitos locum non habent, con-
 clus. 129. n. 43.
 Ea cessante, siue nulla existente, vel prohibita,
 tunc etiam attentata cessant, quia non entis
 nullę sunt qualitates, ibi n. 44.
 Ea pendente executio facta non renocatur, tã-
 quam attentata, si tamen appellatio sit deferta
 & executio fuerit directā; aliās secus, ibi nu.
 45. & ibi ratio assignatur.
 Quando fuit informiter intimata, tunc in præiud-
 icium appellantis statim causam ad Curiam
 deuoluit, & sic appellatur causam in Curia
 prosequi poterit, ibi n. 56.
 Ea pendente licet nihil sit innouandum in ne-
 gotio principali; fallit tamen in accessorijs, &
 ubi periculum est in mora, veluti si ageretur,
 de alimentis, & ne animalia in stabulo fame-
 pereant, ibi n. 89.
 Et est infra decem dies, à die intimationis Sē-
 tentiæ interponenda; aliās Sententia in rem
 iudicatam transiret, & sic appellatio deferta
 fieret, ibi n. 92.
 Fallit quando pronnunciaretur in præsencia par-
 tis, quia tunc abq; intimatione tempus cur-
 rere incipit, ibi n. 93.
 Item fallit pluribus modis, vt ibi nu. 128. cum
 seqq. & vide in Verbo Tempus.
 Item sit deferta, ob non illius prosecutionem
 in termino præfixo Domino ad prosequendū;
 at secus in Procuratore primę instantiæ, ibi
 num. 329.
 Et vt post decem dies appellanti non suffrage-
 tur, requiritur, quodd quis sciat Sententiam
 fuisse latam, & contra se fuisse datā; aliās eum
 excusaret, ibi n. 94.
 Appellans pro alio intra decem dies appellare
 debet; aliās nihil agit, ibi nu. 95.
 Appellatio à coniuncta persona interposita, etiā
 post decem dies à principali ratificari potest;
 at secus in alio negotiorum gestore, ibi n. 95.
 & vide n. 240. cum seqq.
 Appellare pro alio, etiam extraneus potest;
 dummodo iurabit in fra debicum tem-
 pus sequatur, ibi n. 96. & 242.
 Plura vide in Verbo Procurator.
 Appellare licet possit Procurator primę instan-
 tiæ, non potest tamen appellationē prosequi,
 ibi n. 329.
 Appellatio intra decem dies est interponenda,
 etiam in Sententia, quę de sui natura in rem
 iudicatam non transi(pota) in illa peritorum,
 matrimonij, & de Consilio Sapientis, & simi-
 libus; aliās elapsis decē diebus appellans nō
 auditur, nisi per viam querelę, conclus. 129.
 num. 112.
 Appellans ad plures Iudices, vt appellatio te-
 neat in fra decem dies eligere debet, coram
 quo prosequi velit; aliās appellatio erit ipso
 iure nulla, ibi n. 116. & 117.

Contrarium, num. 118.
 Concorda, vt n. 119. & 120.
 Appellatio alternatiuē interposita de sūlo Rorę
 Romanę valet, qui stylius ab omnibus sequē-
 dus venit, ibi nu. 121.
 In dubio semper præsumitur in tempore inter-
 posita, ibi n. 124.
 Extende, quodd neq; ad hoc notitia Sententię
 in dubio præsumitur, nisi contrarium probe-
 tur, ibi nu. 125.
 Contrarium, vt ibi n. 126.
 Appellās tenetur de prosecutione appellatio-
 nis docere; aliās ad executionem, & expensarum
 taxationem cōtra eum procedi poterit,
 conclus. 129. nu. 127.
 Appellatio, etiam per vnum testem probatur, ibi
 num. 142.
 Appellans tenetur redire pro Apostolis infra
 terminum iuris; aliās appellatio sit deferta,
 ibi nu. 144. 504. & seqq.
 Et quando ille terminus sit triginta dierum, vel
 tantum decem, vide ibidem.
 Fallit, vt ibi n. 143. & 503.
 Declara, vt ibi nu. 152.
 Neq; ob impedimentum superueniens à respō-
 sione Apostolorum appellans excusatur, ibi n.
 148. & 506.
 Sed ad cuiusdā rei iudicatę periculum, ob
 non redditiōē pro respōsione Apostolorum
 potest appellans impetrare cōmissionem cum
 derogatione termini ad redeundum pro Apo-
 stolis, conclus. 129. n. 170. & 499.
 Appellationi deferre, quando Iudex dicatur, &
 quid ea delatio operetur, vide conclus. 129. nu.
 160. cum seqq. & n. 495. cum seqq.
 Et ea per Iudicem admissa à se abdicationem,
 iurisdictionis operatur, si pars nō opponit, se-
 cūs si apponat, & de causa inappellabili agat-
 ur, conclus. 129. num. 161. vbi ratio assignatur,
 & n. 491. & 492.
 Quando non est admittenda, quoad effectum
 suspensiuum, delatio non impedit, quominus
 Iudex appellationis in primis, & ante omnia
 dictam Sententiam exequi possit, maxime
 quando commissio esset cum clausula; (Nec
 aliter Aggidiana, &c.) ibi n. 164.
 Ibi delatum censetur per clausulam (si, & in-
 quantum de iure) vel per illam, (nisi si, & in-
 quantum) ibi n. 166.
 Et licet de iure in multis casibus denegetur,
 tamen eam in foro conscientię Iudex semper
 admittere tenetur, si sit iusta, conclus. 129.
 num. 168.
 Appellans ex causa verisimili, & probabili, sed
 non verā, nec mortaliter peccat, sed etiam
 tenetur parti ad damna, ibi sub nu. 169.
 Et bene introducta dicitur appellatio, quando
 in commissione addit clausula; Quam, & quis,
 ibi num. 171.
 Eam interponere possunt Rusticus, & mulier
 licet veri contumaces essent, conclus. 129. sub
 num. 176.
 Et quando est interposita Procuratore pręse-
 te,

Index Conclusionum,

- te, tunc alia intimatio appellationis non est necessaria, concl. 129. n. 192.
- Deserta non dicitur, si iudex in partibus dederit parti à diffinitiva appellanti terminum iuris, extra quem dicta pars causam committi fecit, sed pro Apofolis non redijt, concl. 129. num. 194.
- Eam non prosequi, vel minus legitime appellare idem est, quod eam non interponere, vel illi renunciare, quia utroque modo lis sit deserta, ibi u. 195. & 196. & 219.
- Ad eam prosequendam ex causa duo anni dantur, licet in computatione non sit subtiliter, & rigorose procedendum, ibi nu. 197.
- Et ne dicatur deserta ex non illius prosecutione, quilibet diligentia sufficit, conclus. 129. num. 199.
- Sed sit deserta si appellans se aliquid infra annum pro commissione causæ fecisse nō doceat concl. 129. nu. 200. & 244.
- Declara, vt n. 203. cum seqq. & n. 244.
- Et quando aliquid intra annum fecit, tunc habet biennium ad prosequendam, & ad finiendam appellationem, ibi n. 202. & 472.
- Appellatus non potest appellanti cogere ad prosequendam appellationem ante finem anni, ibi nu. 205.
- Contrarium, n. 209.
- Declara tamen, vt n. 210.
- At secus si appellans improsequendo non fuit impeditus, quia tunc appellatus in ultimo mēse primi anni appellationem pref. qui potest, ibi num. 206. & 475.
- Sed expectare non tenetur, appellans ultimum mensem ad prosequendam appellationem, quia illud tempus in eius favorem est introductum, vt ibidem, & 476.
- Eam prosequi non possunt, neq; appellans, neq; appellatus post lapsum anni, si nullum iustum impedimentum interuenit, concl. 129. n. 207. vbi ratio assignatur, & n. 470.
- Extende id procedere, etiam si consensus utriusq; partis, nempe appellantis, & appellati concurreret, quia quando partes ab interposita appellatione discedūt non possunt etiam de consensu amplius ad eam redire, conclus. 129. n. 207. & 470.
- Contrarium, nu. 471.
- Concorda, vt nu. 472.
- Appellatio deserta non dicitur, nisi super hoc Sententia feratur, & pars citata, & intimata fuerit, antequam executorias decernatur, ibi num. 211. 225. & 232.
- Intellige tamen, vt ibi n. 212. cum seqq. & vide in Verbo Desertio, & in Verbo Executio.
- Et quando est deserta nullum impedimentum præstat, nec eo casu vitium attentatorum, obijci potest, concl. 129. nu. 216. & num. 220. rat o assignatur.
- Extende, vt ibi nu. 218. & 219. & vide in Verbo Iudex.
- Ea rem iudicatam non suffundit, conclus. 129. num. 217.
- Et si illa interponatur à Sententia appellatione confirmante, tunc actio oritur ex illa confirmatione, non autem ex confirmato, & ideo executio illius Sententiae ad confirmantem spectat, ibi nu. 224.
- E licet ipso iure fiat deserta, tamen est necessaria declaratio, quod sit talis, ibi nu. 232.
- Et quando id fit faciendum, vide ibidem, & numericis seqq.
- Sed in dubio non est pronuntianda deserta, ibi num. 238. & 255.
- Fallit in pluribus casibus, vt ibi nu. 239. cum seqq.
- Ea ab interlocutoria si non fuerit admixta, & appellans ab ista non admisione non appellaverit, pro deserta habetur, ibi n. 243.
- Et deserta dicitur si appellans pones Regentem loco Vicecancellarii non intulerit, pro Signatura obtinenda commissionis infra viginti dies post appellationem, concl. 129. nu. 246. & 512.
- Item deserta dicitur, quando appellans infra annum (si habuit resuratorias) commissionem non obtinuit, nec postea citatur ad dicendum contra, ibi n. 247. & 495.
- Contrarium, quando appellans intra triginta dies à die introductæ appellationis appellatum in ius non vocauerit, ibi n. 248.
- Concorda, vt nu. 249.
- Deserta dicitur quando appellans, cui fuit datus terminus iuris, intra illud nō redijt pro Apofolis, & causam committi non curavit, conclus. 129. nu. 250. 503.
- Quid si ad sit exceptio inodici temporis, vt puta vnius diei? an tunc talis exceptio sit habenda in consideratione, vide concl. 129. n. 251. cum seqq.
- Non dicitur deserta, si commissio causæ Appellationis nō fuerit intra decem dies in actus præsentata; dummodo commissio ante lapsum dicti temporis ad bancum Curforum fuerit peruenta, ibi n. 254. & 259.
- Et ne dicatur deserta sufficit in tempore extra Curiam iter arripere, ibi n. 256.
- Declara tamen, vt n. 257.
- Item ne dicatur deserta quas diligētias Appellans facere debeat, vide conclus. 129. n. 257. cum seqq.
- Viva voce interposita impensam non inducit, ibi nu. 277.
- Appellans à lapsu instantis, ob impedimentū Iudicis nō excusatur, si per recursum ad superiorem sibi consulere potuisset, concl. 129. nu. 278.
- Et quādo quis excusetur ab appellando, ob impedimentum carcerationis, vide concl. 129. nu. 279.
- Sed vt appellatio post decem dies granato nō suffragetur, requiritur, quod ille sciat Sententiam latam, & contra se latam fuisse, concl. 129. nu. 279.
- Appellationum tempora adeo sunt inconsideranda habenda, vt etiam in Sacro Principis Consistorio

Et Materiarum.

citatorio sint obseruanda, concl. 129. nu. 280.
 Extende, vt ibi num. 281. cum pluribus seqq. & vide in Verbo Fatalia.

Deserta non dicitur appellatio, si intra biennium fuerit pronuntiata, prout in cedula, quæ post biennium fuerit in iurilocutoriam resoluta, ibi n. 392.

Et quando est deserta à solo Principe, non autem à partibus resciscitari potest, concl. 129. num. 296.

Ex ob lapsum fatalium deserta dicitur, si antequam perimatur insistantia, illa non fuerint prorogata, ibi n. 297.

Et illius desertio dicitur proprii iuris renunciatio, ibi sub n. 398.

Sed si ea sit deserta, quando non dicatur tamē deserta causa nullitatis, vide dicta concl. 129. nu. 395. cum seqq.

Eam deserens, vel non appellans facto sui Sententiam confirmare dicitur, conclus. 128. num. 299.

Imò eam deserens comprehenditur sub Statuto loquente de eo, qui in causa succubuit, ibi num. 300.

Sed illi renunciante, & Sententiæ acquiescente censetur, qui coram Iudice à quo comparet, conclus. 129. n. 301.

Illius renunciatio fieri potest expressè per pactum, & etiam tacite, ibi n. 302.

Sed talis renunciatio nunquam sequi potest, in præiudicium sui fideiussoris, vel defensoris, ibi num. 304.

Et illi renunciandi in expensis condemnandus venit, ibidem.

Illius delationi consentire videtur pars appellata, quando commissionem in causa appellationis impetrat, ibi n. 305.

Appellati diligentia in committendo causam, appellationis, etiam appellanti prodest, conclus. 129. n. 306. & 486.

Extende duobus modis, vt ibi n. 307. & seqq.

Fallit, vt ibi nu. 309.

Et illi renunciare non potest Procurator, præsertim nulla existente causa, ibi nu. 311. & ratio assignatur sub n. 312.

Extende, vt ibi nu. 312.

Et ea, quando à Procuratore interponitur, tunc Mandatum procuræ porrigi, & legi debet, ibi num. 313.

Et quando apparet Procuratorem non esse verum, qui appellauit, tunc causa nollente appellato non deuoluitur, conclus. 129. num. 314.

Illi tamen renunciante non censetur appellans, per comparisonem coram Iudice à quo, quando protestaretur, quòd sua appellatio sibi salua remaneret, & non aliàs, conclus. 129. num. 315.

Declara tamen, vt ibid. & n. 316. eum seqq. illi renunciante censetur, quando quis intra tē. pus à Iudice præscriptum nō appellat, vel pro Apostolis non redit, ibi n. 320.

Extende primo idem procedere, quando intra

decem dies non fuit commissā causa, ibi n. 322.

Extende secundo, idem procedere si appellans intra modicum tempus commissionem non redemit, quam in Banco Curforum præstauerat, nisi tamē seriè eum excusarent, vel nisi negligentia ei imputari non posset, ibi n. 322.

Extende tertio in sponte solvente, & executionem Sententiæ petente, ibi n. 323.

Subextende id eò magis procedere, si geminatio consensus concurreret, vt potè, si appellans laudum approbaret, & postea terminum peteret ad soluendum id, quod per laudum, fuit ordinatum, ibi n. 324.

Extende quarto, quando quis coram Iudice à quo licet prosequeretur, & præsertim si aliquid ageret, quod esset præcedentis grauaminis executiuum, absq; quòd per Iudicem esset compellus, ibi nu. 325.

Extende quinto, quando appellans petijt, & obtinuit à Iudice sedente pro Tribunali prorogationem in causa fieri, conclus. 129. nu. 326. vbi ratio assignatur.

Declara duobus modis, ibi n. 327. & 328. cum seqq. & ibi ratio assignatur.

Extende sexto in eo, qui petit terminum ad soluendum id, in quo fuit per Sententiam condemnatus, ibi n. 331.

Secus autem in eo, qui præstaret fideiussorem de soluendo eo, quod per Sententiam fuerit ordinatum, ibi n. 349.

Extende, vt ibi n. 350. & seqq.

Extende septimo in eo, qui post appellationem testes producit, ibi nu. 332.

Extende octauo si ipse appellans, vel eius Procurator coram Iudice à quo iura producat, ibi nu. 333.

Fallit primo, vt ibi n. 334. cum seqq.

Fallit secundo in eo, qui coram Iudice à quo copiam actorum, & diem ad dicendum contra petierit, quia tunc illi renunciante non censetur, ibi n. 334.

Fallit tertio, quando appellans coram Iudice à quo in alia causa comparet, conclus. 129. num. 335.

Fallit quarto in eo, qui coram Iudice à quo testes absuecuros, vel valetudinarios ad perpetuam rei memoriam recipi petit, ibi nu. 336. & conclus. 128. n. 356.

Fallit quinto, quando quis appellaret, & postea testes intra decem dies à tempore Sententiæ producit, si tamen id in iussu Iudicis ab eo fiat, at secus si sponte testes produxerit, ibi n. 337. & 338.

Secus autem in eo, qui aduersarium citari fecit, vt Iudex ad differentie locum accedat, & ad audiendam omnem, & quancumq; illius voluntatem, conclus. 129. num. 339. vbi ratio assignatur.

Item secus esset, quando quis post appellationem iura produci, articulosq; dari, & super Iusticia Sententiæ discuti, patiatur, quia tunc appellationi, atq; rei iudicate renunciante, censetur, ibi n. 340.

Et Materiarum.

Extende, & declara, vt ibi n. 341.
 Appellans si obtineat inhibitionem, quoad esse. cum deuolutiuum tantum, censetur tacite renunciasse appellationi, quoad suspensiuum; secus si ea fuisset simpliciter obtenta, quia tunc quoad vtrumque effectum prodest, ibi n. 342.
 Appellans ad S. S. Sedem, si postea grauatus comparcat coram Auditore Camere grauante ad impediendam Sententię executionem ei illius iniustitiam offendendo appellationi renunciare non dicitur, ibi n. 353.
 Appellationi renuncians, non censetur tamen renunciasse iuri de nullitate dicendi, ibi n. 354.
 Extende, vt ibi num. 355. cum seqq. & n. 405. & seqq.
 Appellationes in multis locis nō admittitur, nisi appellatē iurent se non temere, ant ad diffendum negotium calumniosē nō appellare, ibi sub num. 351.
 Appellatio ante Sententiam nouam satisfationem non requirit, ibi n. 352.
 Appellationis, & nullitatis causę, si fuerunt simul æquę, & principaliter commissę, tunc causā nullitatis principaliter commissā censetur, & dato, quod esset deserta illa appellationis, non tamen censetur deserta illa nullitatis, ibi n. 355.
 Contrarium, num. 357.
 Concorda, & declara, vt n. 356. & 358. cum seqq.
 Quando est deserta in possessorio appellatio, non ob id censetur desertum negotium principale, ibi n. 358.
 Ea sublatā, vel prohibita restitutio in integrū non tollitur, neque prohibetur, concl. 129. num. 365.
 Fallit claspō quadricennio, si fatalia non fuerint prorogata, concl. 129. num. 366. & vide quę dixi in concl. 128. n. 701. & seq. & n. 918.
 Sed deserta præcipuē censetur, quando pars aduersa coram Iudice appellationis compareret, & coram eo de meritis causę agi patretur, ibi n. 376.
 Declara tamen, vt ibi n. 377. cum seqq.
 Appellationi interpositę, licet quis renunciare possit; fallit tamen inuito appellato, conclus. 129. num. 380. & 382. & num. 431. ratio assignatur.
 Sed illi renunciāns in expensis est condemnandus, ibi n. 381.
 Et à quo tempore talis condemnatio fieri debeat, vide ibidem.
 Fit communis appellatio vtriusque litigantis, etiam si appellatus illi intra decem dies non adheserit, ibi n. 382. 431. & 433.
 Extende id procedere, etiam si appellans appellasset in parte, & partibus præiudicialibus ibi n. 383. & 434.
 Declara tamen, & intellige, vt ibi n. 384. cum seqq. & n. 145. cum seqq.
 Appellatus appellationi inherens, & Sententię confirmationē petens tenetur probare, quod ipsa Sententia sit iusta, ac de appellatione si-

dem facere, ac omnia acta producere debet, ibi n. 387. & 388. 439. 441. & 442.
 Potest tamen inuito appellatē petere, vt omisso articulo appellationis, super negotio principali cognoscatur, ibi n. 389. & 446.
 Extende prædicta, vt ibi n. 390. & 439.
 Fallit, vt ibi n. 391. cum seqq.
 Appellatio, & nullitas æquiparantur, concl. 129. num. 394.
 Fallit sex modis, vt ibi n. 395. cum seqq.
 Appellationi, neque peremptorię exceptioni renunciari potest, per administrationem cum libris, conclus. 56. n. 103.
 Appellatio vnus ex confortibus litis alteri prodest, concl. 129. n. 401.
 Extende id in tantum esse verum, quod appellans si postea appellationi renunciaret; nihilominus alteri consensu præiudicare non potest, ibi n. 402. 403. & 421.
 Declara tamen prædicta procedere, vt ibidem.
 Appellatione pendente executio contra tertium non appellantem fieri non potest, ibi num. 413.
 Appellantis victoria cum, qui non appellauit inuare debet ibidem.
 Intellige tamen, vt ibi n. 404.
 Sed ad hoc, vt ea alteri non appellanti proffit, ille debet tacere, & ignorare, & ad id in dubio ignorantia præsumitur, donec Scientia saltem præsumptę probetur, quę etiam Procuratoris ad hunc effectum sufficit, ibi n. 404.
 Contrarium, n. 405.
 Sed declara, & concordā, vt ibidem.
 Item, vt appellatio vnus alterum inuaret, opus est, quod idem sit ius, & quod ille intra tempus datum ad appellandum appellationi adhareat, ibi n. 407.
 Et illi inherere sufficit solo verbo, quia hic est actus, qui scripturam non requirit, ibi num. 408.
 Appellatio vnus pro omnibus colitigantibus sufficit, ita vt postquam vnus appellauit, cæteris non appellare liceat, ibi n. 409.
 Item vt appellatio vnus alteri proffit oportet, quod materia sit indiuidua, conclus. 129. num. 410.
 Sed ea à Sententia continente capite indiuidua ad diuersos Indices interponi non potest, ibi sub num. 411.
 Et super vno articulo interposita totam causam non deuoluit, si articulus sit separatus; secus verò, si sit vnus, connexus, & indiuiduus, conclus. 129. num. 412. & ibi habetur, quando connexus dicatur.
 Et ea super vno articulo interposita, quando totam causam deuoluit, tunc Iudex appellationis de toto negotio cognoscere poterit, ibi n. 413.
 Appellationem deuoluere in dubio est pronuntiandum, ibi n. 14.
 Si appellatio non deuoluere, vel esse deserta declaretur, tunc causa statim ad primum Iudicem reddit, conclus. 129. n. 415.
 Et

Et Materialium.

Et quando fuit simplex operatur deuolutione omnium ad Iudicem, ad quem, conclus. 129. num. 416.

Vnus Tutoris, quando alteri non prodest, si Sententia contra duos Tutores fuerit lata, vide ibi n. 417. cum seqq.

Vnus alteri non prodest, quando personę essent diuerse, & causa defensionis pariter diuersa, ibi n. 419.

Interposita ab vno ex colligantibus, alteri acquiescenti non prodest, ibi n. 420.

Si amittitur, vel Sententia, quomodo eorum tenor probari possit, vide conclus. 129. sub num. 435.

Appellans ab vna Sententia, etiam inter alios lata, si causam appellationis commisit, illam Sententiam suam facit, ibi n. 422.

Eam prosequi volens in Curia expensas facit, sed ratam ab altera parte actis vti volente, repetit, ibi n. 433.

Licet non seruauerit ea, quę seruare tenebatur, nihilominus appellatus causam appellationis introducere debet, ibi n. 434.

Ad fundandam irrefutationem Iudicis appellationis oportet, quod appellauerit, & ex legitima causa, ac intra legitima tempora appellauerit, ibi n. 435.

Non potest inuito appellato, in negotio principali, omisso articulo appellationis, procedere, conclus. 129. num. 437. vbi ratio assignatur.

Si omisso articulo appellationis super uogotio principali procedat, parte aduersa non vocata, nec presente, nec per contumaciam absente, an tunc nulliter procedere dicatur, vide ibi num. 438.

Appellatus appellationi partis aduersę inherere potest, ibi n. 382. & 421.

In rescripto appellante pręuenire potest, cuius vigore, nisi appellans pręueniret Iudex procedere debet, conclus. 129. nu. 440. & ratio assignatur.

Declarat, vt ibi n. 441. & 447. cum seqq.

Appellationem interpositam prosequi potest, etiam si sibi intimata non fuerit; dummodo tamen de illa fidem faciat, conclus. 129. num. 442. & 447.

Si perierit commissio appellationis per assertum Procuratorem in Curia, pro appellante obtentam, tunc docto de illius absentia poterit per audientiam contradicatarum procedere, sed non condemnationem expensarum obtinere, conclus. 129. num. 443. vbi ratio assignatur.

Contrarium, num. 444.

Si intra terminum appellans acta non producat; absoluentus erit, etiam si ante absolutionem iustas causas allegaret, quare acta, producere minimę potuerit, conclus. 129. num. 445.

Si nec ipse, nec appellans in termino pręfixo comparuerit, petere potest per proclama contra appellantem decerni, aliis id eo non pe-

tere, Iudex decernere non debet, conclus. 129. num. 446.

Post fatalia causam committere potest, & per audientiam procedere in causa beneficii, in qua extrajudicialiter fuerat prouocatum, nec altera citatio erit necessaria, conclus. 129. num. 447.

Contrarium. 448. & 449.

Secus est in desertione cause principaliter commissę, quia tunc nec articulum discutere, nec causam definire poterit, parte non vocata, ibi n. 448. & ibi ratio assignatur.

Declarat, vt num. 450.

Licet ei in causa beneficii prouocatio intimata non fuerit, tamen deuolutionem causę ad Curiam obinere potest, quia tempus ad intimandam prouocationem in gratiam appellati est introductum, ibi n. 451.

Appellatio si fuerit appellato personaliter intimata, vel in illius presentia prouocatum, tunc ille nõ poterit post decem dies audiri, & prouocare ab illa Sententia contra eum per Audientiam lata, ibi n. 452.

Secus esset si, nec ei, nec Procuratori fuerit personaliter intimata, quia tunc id die Sciencie appellare potest, cum sedit contumax sit audiendus, ibi sub n. 452.

Appellans in causa beneficii suam appellationem non prosequens, Si appellato prosequente in causa appellationis succumbat, iterum audiri non debet, conclus. 129. num. 453.

Declarat tamen, vt ibidem.

Et talis appellans in causa beneficii, si infra annum ad causam veniat, etiam in contumaciam appellati procedere potest, conclus. 129. num. 454.

Appellatus ante commissionem obtinere potest examinari testes ad futuram rei memoriam, veluti si essent Senes, vel valetudinarij, & presertim, si per eum non flet, sed potius sit in culpa appellans, quominus in causa appellationis procedatur, ibi n. 455.

Appellans licet sub prętextu paupertatis remissoriales sibi gratis concedi petat, pro habendis actis, ex quibus iniquitas, & iniustitia apparere possit, tamen eius inopiam in principio probare tenetur; secus est in appellato, ibi n. 466.

Appellatus nec compulsoriales petere, nec acta exhibere, nec ullam citationem extrahere cogitur, sed solum se defendere, & citatus in termino comparere debet, conclus. 129. sub n. 456.

Et si infra terminum pręfixum causam appellationis committi faciat, appellanti non pręiudicabit, ibi n. 459.

Si petierit, quod appellans veniat ad Curiam cum omnibus actis, & munimentis, tunc si ipse appellans in termino iuris, vel hominis non comparuerit, amplius nouum terminum pro eis producendis non habebit, ibi n. 478.

Index Conclusionum,

Appellationem adversarij prosequi potest, in vim commissionis per se antea impetratæ, & non sibi intimatæ, in qua obtinuerat committi causam, & causas, quam, & quas, &c. Sed quomodo id intelligatur, vide concl. 129. n. 479. Si fecit committere causam, & causas, quam, & quas movet, seu movere intendit, cum potestate eitandi in Curia, an possit contra appellantem per audientiam procedere, vide, ibi nu. 480.

Et ille postquam dati fuerunt Apostoli, commissionem quandocumque impetrare potest, ibi num. 481.

Imò appellationem approbare potest, etiam, quod Index eam admittere noluerit, & tunc causa appellationis tantum, non autem negotij principalis devoluta censetur, concl. 129. n. 482.

Illius consensus devolutionem causæ ad Curiam operatur, licet appellatio peccet in forma, ibi num. 483.

Sed licet appellacionem approbare possit, non potest tamen terminum ad appellacionem, & prosequendam appellanti præfigere, nec terminum iuris abbreviare, ibi n. 484.

Et ubi semel appellationem approbavit, non potest amplius illam reprobare, concl. 129. num. 485.

Et ratio est, quia semel effecta causa appellabilis semper appellabilis durat, concl. 126. sub num. 95.

Illius diligentia etiam appellanti prodest, concl. 129. n. 486.

Appellans habet annum ad prosequendam appellationem, & causam committendam, siue testimoniales, siue refutatorii Apostoli illi fuerint dati, ibi n. 495.

Appellationis causa ad Superiorem devolvitur, licet Apostoli refutatorii fuerint dati, ibidem. Et illius cedula, licet non fuerit in tempore data; tamen si Index illi deferat, causa ad Superiorem devolvitur, ibi n. 496.

Et illius desertio in Romana Curia non habet locum, ibi n. 513.

Intellige tamen, vt ibidem.

APPOSITIO Manus Pontificis super dispositione alicuius beneficii operatur, vt illud affectum, siue reservatum dicatur, concl. 130. n. 1. & concl. 73. n. 1. & 2.

Extende, vt ibi n. 4. cum pluribus seqq. & vide in Verbo Affectio, & in Verbo Beneficium.

Si fuerit facta ad certum finem, illo sine cessante, tunc Ordinarius non impeditur, quominus beneficium conferre possit, concl. 130. n. 3. & 25.

Illæ Regis Dominij translationem, & possessionem apprehensionem impedit, ibi n. 10.

Illæ Pontificis facit, quod causa semel Curialis effecta semper Curialis remaneat, concl. 130. num. 11.

Extende sex modis, vt ibi n. 12. cum seqq. Sed licet possessionem inficiat, id tamen intelligitur solum, quoad beneficium iam

icans, non autem quoad vacantium, concl. 130. nu. 21.

Non reddit beneficium affectum, siue reservatum, quando ex ea derogatio indult alicui Cardinali concessi resisteret, nisi mentio expressa de illo indulto, siue illius derogatio fieret, ibi nu. 22.

Item affectionem inducit, quando ex illa præiudicium concordatorum resisteret, concl. 130. n. 23.

Non tamen reddit affectum beneficium Iuris Patronatus Laicalis, siue mixti, ibi num. 24. & ibi ratio assignatur.

APPROBATIO vim confessionis habet, concl. 131. n. 1.

Semel approbatum amplius reprobari non potest, vt ibidem.

Intellige, vt in concl. 135. u. 186. & concl. 153. sub num. 21.

*Approbare quis censetur, nedum contractum, sed etiam personam, cum qua contraxit, concl. 131. n. 2.

Secus est in actu facto pro eo, pro quo agens non fuit rogatus, quia ille neque prodest neque nocet, concl. 131. n. 3.

Approbatum semel ad aliquod Officium non potest postea sine causa amplius ab eo remoueri, etiam quod concessio ad beneplacitum facta fuisset, ibi n. 4.

Fallit si aliqua causa superveniret, quia tunc reprobatum admitteretur, ibi n. 5. & 52.

Semel approbatum amplius reprobari non potest, 131. nu. 1.

Intellige, vt in concl. 135. nu. 16. & concl. 153. sub nu. 20.

Semel approbatus ad aliquod Officium, vel Beneficium, quando ad aliud examinari debeat, vide concl. 131. n. 7. & 9.

Approbatio tamquam actus à propria voluntate dependens partis præsentiam non requirit, ibi n. 10.

Potest quis approbare cessante ignorantia, qui per imperitiam fuerat reprobatum, ibi n. 6.

Ea semel ab herede facta amplius reprobatum non admitit, etiam in alia causa, & inter diversas personas, ibi n. 11.

Illæ testamenti per heredem facta, etiam absentibus prodest, ibi n. 12.

Intellige tamen, vt ibidem.

Etiam minus solemniter facta præsentem eo, cuius interest, etiam quoad alios nocet, ibi n. 14.

Testamenti approbatum quando est expressa, tunc in omnibus facta censetur, ibi n. 15.

Sed illa simplex testamenti, an noceat detractioni Trebellianicæ, vel requiratur expressa approbatum illius prohibitionis, vide concl. 131. nu. 16.

Ea generalis testamenti non nocet, quoad legitimam, nisi si expresse renuncietur, concl. 131. n. 17.

Facta à Filio de inofficiosa donatione facta à Patre, nullum præiudicium Filio, quoad legitimam affert, ibi n. 18.

Et Materiarum.

Testamenti, ut valeat in vim pacti debent interuenire omnia, quæ ad validitatem conventionis sunt necessaria; aliis secus, concl. 131. n. 19.

Sed in vim pacti non sustinetur, ubi pactum de care non valeret, ibi n. 20.

Et ea testamenti non solemnitas non facit illud, uti testamentum valere, sed potius in vim pacti, donationis, vel consuetudinis sustinetur, ibi num. 21.

Simplex inutilis dispositionis, ex de fectu iuris Publici non nocet, ibi n. 22.

Ille censetur testamentum approbare, qui legatum acceptat, ita ut post illud amplius non possit ab intestato venire, siue scierit, siue ignoraret illud receperit, ibi n. 23.

Filius approbare non censetur testamentum Patris, quando in eo erat Mater instituta, & Filius præteritus, sed ad id est necesse Filium expressè scire, se fuisse exheredatum, concl. 131. n. 53. & ibi ratio assignatur.

Sed si approbatus fuerit testamentum Patris à Filio, tunc ille beneficium inventarij perdit, ibi n. 53. & 54.

Contrarium tamen habetur, ibi n. 24.

Extende hanc secundam opinionem, & declarata, ut n. 26. cum seq. & vide in Verbo Legatū.

Approbatio rescriptis ex aliquo actu positivo non extenditur ad alium, sed ille tantum approbanti præiudicat, concl. 131. sub n. 16. & 61.

Sed ea facta alicuius contractus, cum suis qualitatibus, an debeat fieri, tam respectu tertij, quam negotiorum gestorij, distingue, ut in conclus. 131. n. 25.

Approbatus censetur contractus per petitionem fructuum, ibi n. 31.

Intellige, ut ibidem.

Approbare quis censetur illam partem, que tempore solidationis computorum extabat, & non fuit reprobata, ibi n. 33.

Extende primo, ut ibi n. 34.

Extende secundo, ut ille censetur approbare Sequestrum, qui pro Sequestri relevatione cauet, ibi n. 35.

Extende tertio, ut ille captus approbare censetur, qui captus, ut de fuga suspectus fideiussione præstat de fido iuri, & iudicarij solvendo, nisi eam præstatio protelata fuerit, sed id facere citra capturæ approbationem, ut ibidem.

Extende quarto, ut quis approbare censetur scripturam, que ad illius institutam fuit ab adversario producta, ibi n. 43.

Extende quinto, ut apocham quis censetur approbare, quidam illi non contradicere, & præsertim, si eam sepius in manibus habuit, concl. 123. n. 28. & concl. 131. n. 44.

Extende septimo, ut approbare actum quis dicatur, quando eo utitur, concl. 131. n. 48.

Extende id procedere, etiam si ille actus personalem approbatus esset aliquo modo nullus, ibi n. 49.

Fallit, ut ibi n. 50. & 56.

Extende octavo, ut licet quis approbare cē-

seatur, quando illas admittit, concl. 131.

Extende nono, ut quis contractum approbare censetur, quando ad illius relevationem capit inobstante agit, ibi n. 29.

Extende decimo, quod contraventionem quis approbare censetur, qui post eam in contractu perseverat, tantum, quod de ea amplius apponi non poterit, ibi n. 30.

Extende vndecimo, ut quis dicatur Instrumentum approbare, licet minus solemne existat, quando contenta in eo esse vera fatetur, ibi num. 32.

Declarata tamen id esse verum, ut ibidem.

Approbatio simplex, & indeterminata Privilegium de iure competens non tollit, conclus. 131. sub n. 53.

Item obligationem Civilem non inducit, conclus. 131. n. 54.

Ut censetur facta de præiudicialibus requiratur Scientia præcisâ in approbante, cum omnibus qualitatibus, ibi n. 55. & 60. & concl. 17. sub n. 49.

Ea actum nullum non convalidat, quando nullitas à potestate approbantis non dependet, ibi num. 56.

Contractus approbatio ex perceptione commodi inducitur, ibi n. 57.

Fallit, quando quis illum prius expressè impugnauerat, ut ibidem.

Contrarium huic fallentis, ibi n. 58. ubi ratio assignatur.

Vnius actus approbatio ad alium separatim non extenditur, sed solum restringitur ad id, quod ex illo actu necessario inferatur, ibi n. 35.

Item ea Sententiæ facta, quoad unum effectum, non nocet, quoad alium, ibi n. 61.

Relativus ad aliud secundum relatum est intelligenda, ibi n. 62.

Fallit quando in referente adessent verba, que relatu à referente facerent differre, ibi n. 63.

Sententiæ approbatio, quando est expressa, tunc exceptio approbationis illius opponi non potest, secus quando est tacita, concl. 129. num. 303.

Illam non valet, nisi fiat cum suis qualitatibus, nempe cum Sententiæ latis in causa, ibi n. 64.

Non inducitur ex taciturnitate, & cohabitatione, absq. Scientiâ, & iuris sibi quæsitæ certioratione, sed aliquis actus positivus post Scientiam requiritur, etiam si esse mus in actu in maiori ætate facto, concl. 86. sub n. 25. & concl. 131. n. 65.

Sed quando sit alicuius testis, tunc intelligitur de persona, non autem de illius dicto, ibi n. 68. & n. 69. ratio assignatur.

Extende, ut ibi n. 70.

Fallit, ut ibi sub n. 69. & 71.

Et ea cadere non potest, ubi non adest depositionis Scientia, ibi n. 69.

Tacita alicuius contractus a minore, vel muliere facta, mediâ solutione non sufficit, pro illius validitate, si in eo solemnitates defectuæ, concl. 86. n. 111.

Index Conclusionum,

Non oritur ex productione facta per compul-
tum concl. 131. n. 75.
Aprobans aliquem, vtilem in Iudicio non
potest eum postea vti talem se probare, concl.
131. b. 46.
Etende id in tantum esse verum, vt si appro-
bare, siue approbationi contrariare velis,
contrarium probare teneatur, ibi n. 47.
Approbare quis non potest actum semel impu-
gnatum, & eo se mouere, ibi n. 36.
Fallit id tamen pluribus modis, vt ibi num. 37.
cum seqq.
Approbare eodra actum quis non potest pro par-
te, & pro parte illum reprobare, concl. 2. nu.
61. & concl. 85. n. 17. & concl. 31. nu. 58.
A Q V A est necessarium clementum, sine quo
homo viuere non potest, concl. 132. n. 1.
Et aqua dicitur id qua viuamur, & res nostra, &
praesertim Campi rurales, ac animalia queq.
recte Gubernantur, ibi n. 2.
Continua, & quotidiana dicitur ea quae assi-
due labitur, ibi n. 6.
Diurna dicitur, quae diu tantum, nocturna vero
quae noctu tantum ducitur, ibi n. 3.
Aflua dicitur quae sola astate vt expedit, ibi
num. 4.
Quotidiana continua dicitur, & est, quae assidue
labitur, & duci potest, tam aestiuo, quam hye-
mali tempore, etiam si quotidie non ducatur,
ibi n. 5.
Aquarum caput dicitur illud, vnde aquae nascun-
tur, ibi n. 6.
Ea quae ex Castello ducitur, ab eo tamquam a
capite pendere dicitur, vt ibidem.
Flumialis autem est illa, quae de Caelo descen-
dit, atq; in brebre excreuit, ibi n. 7.
Flumialis quando est ingens, & magna inter
casus fortuitos ponitur, ibidem.
Et naturalem cursum egrediens dicitur inun-
datio, concl. 132. num. 8. & vide in Verbo In-
undatio.
In aquarum vsu sepe litet, & controuersit, ac
bella inter homines, & vniuersitates oriri so-
lent, ibi n. 11.
Aqua publicae vsus licet sit communis, tamen
non potest priuatis Aquam, & Fontibus, quae
vni Reipublicae sunt, pro eius seruicio hauri-
re, nisi ex speciali derogatione Principis, &
communis, per quorum praedia sit transitus aque,
concl. 132. n. 12.
Ea autem publici Fontis, quae necessitati Ciuili
non sunt, non potest ex ordinaria Regis
potestate pro extruendis priuatorum Molen-
dinis concedi, ibi n. 13.
Illa ex fluminibus publicis pro vsu Molendi-
norum accipi non potest, sine licentia Principis,
aut alterius Domini loci, ibi n. 14.
Etende quod neq; deduci potest a flumine pu-
blico, sine licentia Principis, vel Baronis, etiam
quod nemini noceat, ibi n. 15.
Non potest deduci a flumine navigabili, quan-
do navigatio impediretur, vel alio modo ex
norme damnum alteri inferretur, ibi n. 16.

Secus a flumine Publico non navigabili, quia
ea ab omnibus deduci potest, modo curius A-
que non impediatur, ibi n. 17.
Declarat tamen, vt ibi n. 18.
Sed ad Mare reuera amplius aqua fluminis non
ducitur, ibi n. 19.
Deduci non potest a flumine, ad aliud flumen
navigabile decurrente, ibi n. 20.
Eam ab alio diuertere non licet, in praedicti-
um eorum, qui ius aliquod habent, concl. 132.
num. 21.
Fallit quando necessitas in contrarium vrge-
ret, ibi n. 22.
Quae semel situlam meam intravit a me in quic-
cumq; locum deruari potest, ibi n. 23.
Illius concessio a Principe facta semper intelli-
gitur, sine iniuria, vel praedictio alterius, ibi
n. 24. & in nu. 25. exemplificatur.
Sed talis concessio a Principe facta reuocari
potest, si aqua vsui Ciuium deficeret, ibi sub
num. 25.
Illius seruitus an, & quanto tempore prescri-
batur, & quando interdicitur, vel actio con-
fessoria, ac Onusium Iudicis detur aduersus
ea vti prohibentem, vide ibi num. 26. & 27.
cum seqq.
Scatruens in fundo Superiori, si per mille an-
nos fluxerit in fundum vicini inferioris, an
Dominus fundi Superioris possit huiusmodi
cursum aquae impedire, vide concl. 132. num.
29. cum seqq.
Sed quando egreditur de fundo vnius desinit
esse de illius Dominio, & in illud recipientis
transit, ibi n. 31. & 43.
Extende id procedere etiam, si aqua iure serui-
tutis recipitur, ibi n. 33.
Contrarium, num. 34.
Aquam a suo iure cursum respectu altius pre-
teritis nemini diuertere licet, ibi n. 35.
Fallit quando maxima utilitas ducentis aquam
& modica incommoditas alterius resisteret
concl. 132. n. 36.
Quando fuit ad agrum alienius non licet ag-
geres facere, per quos aqua cursum impedia-
tur, vel ad hoc, vt aqua in praedictum reuertatur
aliunde fluat, ibi n. 38.
Fallit quando vetustissima, & antiquissima con-
suetudo in contrarium extaret, concl. 132.
num. 39.
Eam per agrum alienum ad summum Molendinum
quis ducere potest, si ita consuetudo extet, ibi
num. 40.
Et quomodo id sit facienda, vide ibidem reman-
entia.
Plura vide in Verbo Molendinum.
Aqua viua dicitur pars fluminis in quo oritur, con-
cl. 132. nu. 41.
Illius cursum non est impediendum pro facienda
aggeribus, ad defensionem agrorum priuato-
rum, concl. 132. n. 42. per totum.
Plura vide in Verbo Aque, & in concl. 66.
In Aqueductu tria possibilia sunt facienda,
nempe: conuersionis y natus, & modus

Et Materiarum.

Et veteritas loci, conclus. 132. num. 44.
Quando ex publico deducitur seruitutem in-
ducit; secus quando ex se desit, conclus. 132.
num. 45.

Aqueductus ad Fontem publicum expensis pu-
blicis fieri & manuteneri debet, ita vt nulli
dammum Domino fundi resultet, conclus. 62.
n. 109. & concl. 132. n. 46.

Ius Aqueductus, dicitur seruitus realis, conclus.
132. n. 47.

Aqueductus purgatio expensis communibus fieri
debet, & propterea illius possessio sit quoque
communis, ibi n. 48.

Illius seruitus, vt acquiratur ritibus requiritur,
quando tamen contra proprietarium agere,
vt si secus si inter duos tertios, conclus. 132.
num. 49.

Aque hauriendæ quasi possessio, acquiritur faci-
endo Riuum, vel Possam, ibi n. 50.

Aqueductus aliquem semel vsum fuisse sufficit, ad
illius quasi possessionem acquirendam; licet
secus in seruitute itineris, ibidem.

Eius diuisio alternis temporibus, vel mensuris
arbitrio boni viri fieri debet; non autem per
partem, quoties illa diuidi possit, conclus. 132.
num. 52.

Et talis diuisio an sit facienda pro mensura
qualitatis fundi, vel pro necessitate partia
fundi, id arbitrio iudicis residet, conclus. 132.
sub n. 52.

Et dicitur aqua causa augmenti reddituum, &
non agri, quando sine ipsa aquis illi fructus ha-
beri non possunt, ibi n. 53.

Eam alijs concedere fuentibus agris nostris,
nedum est iniustum, sed crudelitate proximum
ibi num. 54.

Aguas deturpantes extraordinarie sunt punien-
di, illas vero venenantes, ita vt mors seque-
tur, poena capitali sunt plerumque, conclus. 132.
num. 55.

ARBITER duplex dicitur, Alter iuris, id est,
quem ius elegit, & sibi certam causam exami-
nandi exprimit, & committit; alter vero ar-
biter dicitur, qui de comuni partium con-
sensu eligitur, conclus. 133. num. 1. & 2.

Ille iuris, in quibus causis dote, vide conclus.
133. n. 3. vsq; ad numerum 14.

Et talis in omnibus iudicijs equiparatur, & iu-
dicis appellatio venit, & habet potestatem
decidendi de iure tantum, ac ab eius Senten-
tia datur appellatio, conclus. 133. num. 1. & 13.

Arbitrator autem dicitur amicabilem compro-
missor, qui nulla iuris solemnitate seruata dif-
ferentias, ex bono, & æquo diffinit, ac tollit,
concl. 128. n. 88. & concl. 133. n. 14.

Arbitratorum dicitur potius transactio, quam
litis, vel contractus, quam iudicium, concl.
133. sub n. 14.

Arbitrator ab arbitro valde differt; vnde exco-
municatus arbitrator esse potest, sed non ar-
biter, ibi n. 16.

Ille etiam de facto procedere potest, & præser-
tim, quando citatus tradita potestas pro-

cedendi alibi, & baste, prout sibi placuerit, ibi
num. 16.

Extende id eò magis procedere, quando cum
iuramento reductioni ad arbitrium boni viri
renunciatum fuit, conclus. 133. num. 17.

Contrarium, n. 18. & 23. cum seqq.

Concorda, vt ibi n. 19.

Arbitrium boni viri semper in dubio locum ha-
bere debet, ibi num. 21.

Et illius arbitrio semper decidi debet id, quod
formaliter fieri non potest, conclus. 133. sub
num. 21.

In arbitrarijs Iudex dolum committere potest,
ibi sub n. 22.

Illius Sententia non transit in rem iudicatam,
nec producit effectum, vel actionem in factum
ex vi rei iudicatæ, nisi post triginta annos, ibi
num. 34.

Contrarium, ibi num. 35.

Et super beneficio electus, tunc vni fructus, alte-
ri beneficium dare potest, conclus. 133. n. 39.

Licet possit iubere vnam rem dari pro alia,
manum tamen ad aliena incogitata extende-
re non potest, ibi num. 40.

Datus cum clausula (decidendi de facto) pro-
bationes persuasivas admittit, secus si cum
clausula (sola facti veritate inspecta) conclus.
133. num. 41.

Ille probatio sufficit in eo, que coram Iudice
non esset sufficiens, ibi n. 42.

Ille multa permittuntur pro eximendis parti-
bus à litibus, que alijs non sunt concessa, ibi
num. 43.

Et, vt ille ab arbitro designatur, non significa-
tio vocabuli, sed in eis modis procedendi vo-
nit attendendus, conclus. 128. n. 89. & conclus.
133. n. 60. cum seqq.

Et licet de necessitate iuxta formam Iuris
procedat tamen si vult, id facere potest, nec
ob id contra naturam Arbitratoris facere,
ibi num. 63.

Ille, vel arbitrer quamuis eligere possit, qua
auctoritate vti velit, tamen si vnam viam eligat
amplius ad aliam redire non potest, conclus. 133.
num. 64.

Sed quis arbitrer in dubio est potius censendus,
quam arbitrator, conclus. 128. num. 90. & concl.
133. num. 65.

Contrarium in concl. 128. num. 70. & concl. 133.
num. 66.

Extende hanc secundam opinionem, vt in cons.
133. n. 97. & seqq.

Arbitrator, quando non potest esse arbitrer, licet
in procedendi forma, & ordo iuris seruetur,
tamen vti arbitrator procedere censeatur, alio
laudem vti ab arbitro laum non subneretur,
ibi num. 69. & 70.

Forum auctoritas tota à forma compromissi
pendet, ibi sub n. 60.

Forum affectum non est standum, etiam quod
ipsis facultas procedendi, sine scriptis da-
tuisset, conclus. 128. sub num. 88. & concl. 133.
num. 70.

Con.

Index Conclusionum,

Contrarium, concl. 133. nu. 79.
Concorda, vt prima opinio procedat in re magis poderis, & p̄iudici; secunda verò in ea parui momenti, **concl. 133. n. 80. & 81. & vide concl. 155. n. 71. cum seqq.**
Arbitris non creditur ad eorum iurisdictionem fundandam, concl. 133. nu. 71. & concl. 155. nu. n. 72.
Extende, vt ibidem.
Arbitri iurisdicatio per compromissi exhibitionem iustificari debet, concl. 133. num. 73. & concl. 155. n. 74.
Illi non creditur super concernētibus iusticiam, vel iniusticiam laudi, concl. 133. n. 74. & conclus. 155. n. 73.
Contrarium, num. 75.
Neq; illi creditur in his, quæ nō nisi per scripturam probari possunt, veluti in solidatione cōputorum, & confessione bilanciorum, quæ fieri sine scriptura sit impossibile, ibi n. 82. & concl. 155. nu. 75.
Fallit in rebus parui p̄iudici, concl. 133. nu. 83. & concl. 155. n. 77.
Arbitrator super omnibus in lando contentis pronunciare debet, & nihil referre, ac diuidere; aliàs laudum esset nullum, concl. 133. nu. 84. & nu. 85; ratio assignatur.
Formam compromissi egrediēdo nulliter procedere dicitur, ibi n. 88.
Extende idem procedere, quando elapso tempore compromissi pronunciaret, nisi tamen illud fuisset prorogatum, conclus. 133. nu. 89. & 90.
Illi non creditur, si dicat, quòd pars notitiam prorogationis iurisdictionis habuerit, concl. 133. n. 91.
Compromissum acceptare non cogitur, sed eo acceptato illi amplius renunciare nequit, ibi num. 92.
Fallit, vt num. 95.
Et expirat arbitrium morte arbitrari debeat, ibidem.
Si innitus compromissum acceptare cogatur, tunc appellare potest, ibi sub n. 93.
Sed acceptato cōpromisso, etiam innitus pronunciare cogi potest, capitis pignoris, indicta multa, vel in illius corpus iniecta manu, ibi n. 94. & concl. 155. nu. 76.
Superueniente legitimo impedimento compromisso renunciare potest, ibi n. 95.
Intellige tamen, vt ibidem, & nu. 96. & concl. 155. n. 76.
Arbitri de consensu ambarum partium electi cōpromisso renunciare non possunt; nisi p̄guo pari consensu, conclus. 133. num. 97. vbi ratio assignatur.
Laudare non possunt societate nondum finita, vel quando omnia computa non fuerint solidata; aliàs nulliter pronunciare dicerentur, ibi nu. 98. vbi ratio assignatur.
Suas Sententias exequi non possunt, licet ex eis actio producatur, ibi n. 99.
Fallit, vt ibi n. 101. & ibi ratio assignatur;

Arbitrator per adjudicationem a se factam Dominium transferre non potest, ibi n. 104.
Si illi fuerit datus Consultor, tunc abq; eo decidere non p̄terit; immò cum requirere tenetur, sed non sequi, ibi n. 105.
Extende, vt ibi n. 106. & ibi ratio assignatur.
Et quomodo secundum votum Consultoris iudicare debeat, vide concl. 133. num. 107. remissive.
Qui de sua iurisdictione non est certus, sed illius fundamentum ignorat, pronunciare non potest, ibi n. 108.
Et vt iudex dicatur, prius ab eo compromissum acceptari debet, ibi n. 109.
Extende, vt ibi nu. 110 cum seqq.
Habens facultatem iudicandi sola facti veritate inspecta, testibus tamen non iuratis fidem adhibere non potest, ibi n. 115.
Extende, vt ibi n. 116. cum seqq.
Plura vide in Verbo laudum, & in Verbo Compromissum.
Illius iuramentum, quando nō sit necessarium, vide concl. 69. n. 75.
Arbitri si pronuncient tertio electo, & eo nō vocato, nulliter procedere dicuntur, concl. 133. num. 122.
Et quando ille tertius eligatur, & ille quoq; arbitrator dicatur, vide in Verbo Tertius, & conclus. 133. n. 23. cum seqq.
Quando in summa discordant, si tamen erit illis, qui in minori concordant, cum maiori minor quantitas inest, ibi n. 127.
Fallit quando de probando certo valore ageretur, & quando absurdum sequeretur, quia tunc Sententia non valet, ibi n. 127. vbi exemplificatur.
Extende eò magis procedere, si Sententia plus tempore, & minus quantitate contineret, ibi num. 128. vbi pariter exemplificatur.
Quando essent tres, & omnes discordarent, diuersas Sententias ferendo, tunc fit coaccernatio summarum, & diuisio intres partes, & certia ex illis vera estimatio dicitur, concl. 133. num. 129.
Sed quādo essent electi, ex vi Statuti in casu arbitrandæ dotis, tunc illimitatæ facultatē habere dicuntur, vt scilicet minus legitimam arbitrari non possint, sed bene eam excedere, si illa pro dote non sufficeret ibi n. 130.
Eorum electio ad partes, non autem ad iudicē spectat, tam de iure, quā de consuetudine, veluti etiam illa peritorum, & tertij in casu discordiæ, ibi n. 131.
Fallit, quando partes in electione dissentirent, vel moram contraherent, quia tunc iudex eligere posset, cum illius factum pro facto partis debeat, vt ibidem.
Contrarium, quòd scilicet sit in potestate partium eligere tertium, quando arbitri sunt discordes, vide concl. 133. n. 132. vbi ratio differentie assignatur.
Arbitratores autem ad instar proxenetarum sunt redacti, ibi sub nu. 132.

Et Materialium.

Arbitri de iure non possunt suam Sententiam corrigere, & emendare, licet id eis de consensu partium concedi possit, concl. 133. num. 133.

In iudicando in aliquo loco honesto sedere debent, ibi nu. 137.

Suam Sententiam absque citatione ferre possunt; dummodo tamen illius causa cognitio mature præcesserit, ibi nu. 138.

In sententiando salarium sibi debitum recipere possunt, ibi nu. 139.

Fallit tamen, vt ibidem.

Arbitri, vel Arbitratoris Sententia, quando sit appellabilis; vide latè in Verbo Appellatio, & concl. 128. nu. 875. cum pluribus seqq.

Ab Arbitri Sententia, qui sit loco Iudicis Ciuitatis, appellatio non datur, licet ab ea Principis detur, concl. 118. nu. 177.

Illi, seu Arbitratores quomodo in affirmationibus se ingerere debeant ad hoc, vt legitime fiant; vide in concl. 69. nu. 56. cum seqq.

Arbitrator habens facultatem iudicandi secundum veritatem, & æquitatem, per viam administrationis iudicare potest, concl. 55. n. 16.

Potest esse Monachus Arbitrator, sed non Arbitrator, concl. 133. nu. 142.

Item potest esse Mulier Arbitratrix, sed non Arbitra, & in dubio est presumendum eam, vt arbitratricem iussit Laudum, etiam si forma iuris seruata processerit, ibi n. 143.

Declarat tamen, vt ibi nu. 144. & seq. & vide in Verbo Mulier.

Arbitrator, vel Arbitrator quando quis possit esse; super iuribus Ecclesiarum, & causis Spiritualibus, vide, & distingue, vt in concl. 133. nu. 146. cum seqq.

Arbitrium boni viri, vel liberum, & absolutum, que verba inducant. Vide in Verbo Clausula, & in Verbo Verba, & concl. 133. n. 150. cum seqq.

Arbitratoris Iudicium non debet arbitrio boni viri regulari, concl. 128. sub n. 885.

Arbitrorum, siue testium dicta quomodo possint verificari in minori summa, vide conclus. 69. nu. 64. & concl. 133. nu. 127.

Arbitri, siue periti quando possint iurari suspecti, vide concl. 133. sub nu. 2.

ARBITRARIUM est Iudici, quando vna causa sit iusta, vel iniusta, alteri committendi causam aliquam, concl. 134. n. 2. vbi exemplificatur.

An Sententia sit antiqua, vel non, conclus. 133. nu. 3.

Admittere testes consanguineos, vel non in causa simili, ibi nu. 5.

Quando causa sit grauis, vel levis, concl. 134. nu. 6.

Quando testis familiaris sit admittendus, vel repellendus, ibi nu. 7.

Quando testes sint habiles, & omni exceptione maiores, ibi nu. 8.

Ad quod tempus referri debeat depositio testis deponentis cum dictione (In Circum) concl. 134. nu. 15.

An res dicatur facta incontinenti, vel ex interuallo ad effectum inducendi correptionis, ibi n. 19.

Considerare habilitatem memoriarum, concl. 134. num. 20.

Iudicare quæ sit celeris satisfactio, concl. 134. num. 22.

Oblationem partis reijcere, vel admittere, ibi num. 22.

Admittere, vel non probationem valoris aliquis rei, ibi n. 23.

An quis furiosus, vel mentecaptus dilucida interualla habuerit, vel non, ad effectum validitatis actus per eum facti, & recte facti, ibi num. 24.

An vitium corporis sit tale, ob quod deformitas ac irregularitas inducatur, conclus. 175. num. 23.

Decernere quæstæ velitis Ecclesiarum esse debeac, vt aliquid in Emphyteusum concedi possit, conclus. 134. n. 25.

Sed arbitrium quando sit Iudici deferre inrametum parienti damna, & interesse, etiam stante pacto super illis vallato, vide in concl. 134. n. 26. & prius concl. 104. n. 14.

Quando quis dicatur assidue in loco habitare, ibi nu. 27.

Iudicare, an quis sit mortuus, ex prima, vel ex secunda causa, concl. 133. n. 28.

An sit facienda specificatio dici in libello in causa Criminali, vel non ibi n. 29.

Quantum falsitatis presumptiones operentur, ibi nu. 30.

Arbitraria est Iudici materia liquidationis fructuum per testes facienda, ibi n. 31.

Item, ea taxationis apparatus, conclus. 134. num. 32.

Item separationis rhorii, & iusti metus, concl. 134. n. 33.

Arbitrarium est Iudici, quado infirmitas Abbatitis sit iusta causa, vt renunciare cogatur, conclus. 100. 118.

Arbitrarium est Rotæ depositionem testis famuli diminvere, maxime si sit pauper, & vilis vt ibi n. 16. & ibi ratio assignatur.

Arbitrarium est Rotæ cognoscere, an quis sit pauper, vel non, ibi nu. 17.

Intellige tamen, vt ibi n. 18.

In arbitrariis appellatio datur, consulto de grammate; alias secus, concl. 128. n. 333.

Item in illis Index redargui non potest de eo, quod facit, quia semper ex iusta, & rationali causa ille motus presumitur, concl. 133. sub n. 59. & concl. 134. n. 34.

ARBITRIVM in iudicando Regulari debet, prout de iure, quia illud esse debet iuri, ac legibus consonum, conclus. 135. num. 2. & 12. & 106.

Extende id eò magis cedere, si clausula Arbitrio Rotæ sit applicata in prima commissione, & præsertim, quando commissio à Signatura luitur emanauit, conclus. 135. num. 3.

Sed

Index Conclusionum,

Sed licet sit regulandum, prout de iure; tamen semper aliquod de illius rigore remittere, solet, concl. 135. num. 4. & concl. 65. num. 3. & 107.

Iuris rigorem relaxat, quando conceditur circa ea, quæ de iure determinata reperiuntur, ibi num. 10.

Arbitrio alicuius, quando aliquid committitur, semper intelligendum venit de eo, quod sit ratione regulatum; non autem de irrationabili, & dissoluto, concl. 135. num. 14. ubi ratio assignatur.

Idem semper censetur concessum ad supersedendam; non autem ad retardandam executionem, ibi sub nu. 19. 58. & 206.

Concessum in vna instantia non dissolvitur, sed durat etiam in alia, ibi nu. 23.

Intrat pro sananda nullitate examinis testium, quando tamen hincinde essent data interrogatoria, concl. 135. nu. 30. & 120. & ibi ratio assignatur, & concl. 148. n. 294.

Extende pluribus modis, vt ibi n. 31. cum seq. & vide in Verbo Examinis nullitas.

Contrarium tamen, quando nullitas ex defectu citationis resisteret, conclus. 135. num. 39. cum seqq.

Contrarium tamen, huic opinioni habetur in nu. 40. & 41.

Non intrat pro sanandis nullitatibus, quando spoliū esset cum illis admixtum, ibi nu. 42. & 146.

Declara tamen, vt ibi n. 147.

Non intrat pro sananda Sententia nulla ex defectu iuramenti testium, cum tota vis examinationis in iuramento consistat, ibi n. 45.

Secus esset si ageretur de remittenda tantummodo iuramenti extensio, quia tunc illud intraret, ibi n. 44.

Intrat pro sananda nullitate proveniente ex defectu iurisdictionis; dummodo tamen defectus non esset totalis iurisdictionis, sed solū in aliqua parte, concl. 135. nu. 45. & 195. & concl. 148. n. 297.

Intrat ad cumulandum possessionum, cum petitorio, quādo hincinde difficultates insunt, ita vt illud turbidum, & obscurum reddatur, ibi nu. 47. & 122. cum seqq.

Extende, vt ibi n. 48.

Fallit vt ibi nu. 49. cum seqq.

Intrat ad effectum supersedendi in executione litterarum Apostolicarum, quando adesse legimus contradicor, veluti si quis rem iudicatam ad sui favorem haberet, sed literæ non essent iustificatæ, conclus. 135. num. 53. & 151.

Contrarium tamen, quando essent iustificatæ, ibi nu. 148. & 183.

Intrat ad effectum retardandi executionem Brevis, si adesset probabilis dubitatio subreptionis, vel alterius similis dolose qualitatis ibi nu. 56.

Extende, vt ibi n. 57.

Contrarium, quando Breve esset iustificatum,

ibi n. 130. cum seqq. & n. 150. & vide in Verbo Breve.

Intrat ad effectum, vt spoliator audiri possit, etiam spolio non purgato; dummodo tamen non sit spoliator dolosus, referatur expensis, ac fructibus in fine litis, ibi n. 54.

Intrat ad effectum retardandi solutionem pensionis, quando possessio exigendi non probatur, ibi n. 58.

Extende, & declara, vt ibidem, dicto num. 58. cum seqq. & vide in Verbo Solutio pensionis, & vide nu. 155. cum seqq. & in Verbo Pensio.

Intrat ad retardandam solutionem pensionis, quando ea fuit reservata sub conditione, quæ non sit iustificata, ibi n. 72.

Declara, vt n. 159.

Contrarium, tamen, quando omnes clausule sunt iustificatæ, ibi n. 187. cum seqq.

Extende idem procedere contra eum, qui reservationi pensionis consensit, quia consensus est conditionalis, & conditio nihil ponit in esse, ibi nu. 73.

Contrarium, n. 157.

Intrat pro retardatione solutionis pensionis, quando ea fuisset reservata ad tempus, quod vñdum evenisset; quamvis qualis possessio exigendi adesset, ibi n. 74.

Intrat pro retardanda solutione pensionis, quando agitur contra alium, quam successorem illius, qui pensioni consensit, concl. 135. num. 75.

Intrat pro retardanda dicta solutione, quando de extinctione pensionis cōsisteret, concl. 135. num. 77.

Sed vide latius a n. 161. vsq; ad 187.

Intrat pro relaxanda declaratoria, quando quis, ob aliquod impedimentum, quod ipsemet præsenserat, intimari nō posset, concl. 135. num. 78.

Extende, vt ibi n. 80. cum seqq.

Intrat ad sanandam nullitatem ex defectu citationis, quando defectus non esset totalis ibi nu. 87.

Extende, vt ibi nu. 88. & vide nu. 115. cum seqq. & nu. 196. cum seqq.

Intrat pro absoluteutione à censuris, quando hædem nulliter, & iniuste Decretæ, & relaxatæ fuerunt, ibi n. 89.

Intrat ad effectum procedendi ad vltiorem executionem, quando coulat de bono iure, licet possessio capta in vim executorialium fuerit nulliter capta, ibi n. 91.

Intrat, vt non retardetur processus ad vltiora, quādo attentata integrè non fuerunt purgata, ibi n. 95.

Extende, vt ibi nu. 96. 97. & 152.

Item intrat, vt non retardetur processus ad vltiora, quando spoliū non est integrè purgatum, ibi n. 98.

Intrat ad effectum reservandi restitutionem fructuum in fine litis, stante paupertate, ibi n. 99. & ibi ratio assignatur.

Index Conclusionum,

Intrat, quando res iudicata non provenit ex tribus deventis, licet etiam adessent duae, quae ex Statuto loci (vt est in Vrbe) rem iudicatam facerent, ibi sub n. 103. & n. 104. ratio assignatur.

Intrat ad effectum retardandi processum ad vteriora, pendente termino remissoria, quando probatum fuit per scripturas, & alias concludentes probationes, articulos remissoriales iam concessos fuisse irrelevantes, ibi nu. 105.

Intrat, quando in peiorioribus ex liris productis, & ex alijs probationibus de bono iure, constaret, ibi n. 110.

Intrat pro reiectione attentatorum, quando illa sunt turbida, ibi n. 111. 142.

Extende idem procedere, quando illa a negotio principali pendet, aut constat de malo iure petentis eorum reuocationem, ibi nu. 112. 113. & 143.

Intrat dum agitur de excludenda superfluitate gratiae Principis, ad hoc, vt ea suum consequatur effectum, ibi nu. 149.

NON intrat, vt procedatur, sine retardatione solutionis pensionis, ibi nu. 114.

Intellige tamen, vt ibidem.

Sed quando intret ad effectum cumulandi possessionum, eum petitorie. Vide concl. 135. nu. 15. cum seqq. & 122. cum seqq.

Regulariter non intrat, quando adiunt attentata, ibi n. 138. cum seqq.

Fallit vt ibi nu. 142. cum seqq. & vide latius in Verbo Attentata.

Non intrat ad sanandam nullitatem, ex defectu iniunctae prouenientem, cum Papa nunquam sanct defectum, ex eo capite resultet ibi nu. 190.

Non intrat ad sanandam nullitatem ex defectu mandati, concl. 135. o. 191. cum seqq. vbi ratio assignatur.

Non intrat ad effectum sanandi nullitatem ex defectu actionis prouenientem, quia nemo, sine actione agere, neq; excipere potest, ibi nu. 204.

Extende, ibi n. 205. & in Verbo Agens.

Non intrat ad retractandam executionem iam factam, vel ad repetendum id quod fuit indebitum solum, sed bene ad suspendendam executionem fiendam, concl. 135. n. 53.

Extende, vt ibi dicta concl. 135. nu. 206.

Subt. extende, vt ibi nu. 207. & vide in Verbo Executio.

Non intrat pro satisfactione, & iudicij assecuratione, quando post litem contestatam petitur, ibi nu. 212. & 215. cum seqq.

Contrarium, num. 213.

Concorda, vt prima opinio procedat de consuetudine, secunda vero de iuris rigore, ibi nu. 214.

Non intrat ad fauorem illius Clerici, qui recusum ad iudicem secularem habuit, concl. 135. n. 220.

Illud habens in causa conventionis habebit

etiam illud in causa reconventionis, conclus. 228. nu. 913.

Iudicij arbitrio est conferendum id, quod est dubium, concl. 133. n. 55.

Illi tamen non tantum committitur in rebus alienis, quantum Domino in rebus proprijs, ibi nu. 57.

Arbitria hodie ad instar Iudiciorum sunt redacta, concl. 228. sub n. 882. & concl. 133. n. 2. vbi ratio assignatur.

Illud boni viri, vel liberum, & absolutum, quae verba inducant, vide concl. 133. num. 50. cum seqq.

Plura vide in Verbo Clausula.

In arbitrium vnus est contrahentibus quando possit poni augmentum pretij, vide conclus. 161. n. 76.

Illud Morte finitur, concl. 133. n. 95.

ARBORES vi ventorum eiecit Regulariter ad Dominum fundi, non autem ad usufructuarium spectant, concl. 136. n. 1.

Fallit, vt nu. 13. cum seqq.

Et eiecit si usufructus perceptionem, vel iter incommodiorem reddant, & Dominus eas non tollat, tunc ad id usufructuario contra Dominum datur, concl. 136. sub n. 1.

Vi ventorum euulsae non commoditati Emphiteutae, sed proprietarii cedunt, conclus. 136. num. 2.

Si illas incidat Emphiteuta in re Emphiteutica iure suo cadit, ibi n. 3.

Declarat vt nu. 7. & 17 cum seqq.

Item si incidat Clericus in re sui beneficii in magna quantitate, & in notabili deterioratione, tunc beneficio priuandus erit, concl. 136. num. 4.

Declarat, vt num. 7.

Fructus ferarum Vilius incidere non potest, conclus. 136. n. 5.

Et fructus ferarum sciendentes agrorum depopulatorum dicuntur, ibi nu. 6.

Earum incisio, vt Emphitheta, vel similes a iure suo cadant, nedum debet esse magna deteriorationis, sed etiam cum dolo malo, aut culpa lata, vel leui, & eam ad perpetuum fundi detrimentum fieri, alijs illi solum ad interesse tenerentur, ibi n. 7.

Si in fundo dotali vi tempestatum fuerint euulsae, illarum pretium mulieri, & non viro veniit restituendum, ibi n. 8. & 28.

Fallit vt num. 25. cum seqq. & vide in Verbo Maritus.

Si fuerint obiectae emptori, antequam vendatur fundus, & interim ventorum violentia, fuerint euulsae, & postea venditio fiat, non cedunt utilitati Emptoris, quia deiectione desinunt esse fondi, ibi nu. 9.

Res fundi dotalis, qui in fructu non fiat, si per Maritum voluntate mulieris vendatur, tunc nullum ex eorum venditione recepti fructus vxoris, ibi n. 10.

Plantatae super via publica, non ad publicum spectant, sed sunt illius qui praedium vic-

num

Index Conclusionum,

num habet, conclus. 136. nm. 11.
Item in Ripis plantatz sunt habentium prædia vicina, ibi n. 12.
Vi ventorum eiecit ad usufructuarium spe. 33r, si ipse eas plantauerit, ibi n. 13.
Vetustate collapsæ ad usufructuarium spectant; secus si ex accidente ceciderint, concl. 136. nu. 14. & ibi diuersitatis ratio assignatur.
Aliquo casu fortuito deiecit, si per Dominum non amoueantur, tunc vti derelictæ usufructuarij sunt, ibi nu. 15.
Item deiecit usufructuarij sunt, quando ligna pro comburendo pro usu proprio non haberet, ibi n. 16.
Sed eas, quando vendere possit usufructuarius, vel vñarius, vide, ibi sub n. 16.
Si in re Emphiteutica fuerint per ipsum Emphiteutam plantatz, & aliquo casu euellantur, tunc ad ipsam plantatem spectabunt, ibi num. 17.
Illas plantans in solo alieno donare non censetur, sed ad sui vtilitatem id facere videtur, ibi num. 18.
Item per Emphiteutam plantatz incidi possunt, absq; caducitatis incursu, ibi n. 19.
Contrarium, ibi nu. 21.
Illæ grandes, & vetustæ, aut aliquo modo corruptæ per Emphiteutam incidi possunt; si tamen loco incidarum alias subroget, concl. 136. nu. 22.
Iuniores, ita suos fructus non asserunt, vt sciunt aliz paulo vetustiores, concl. 136. sub num. 22.
Si incidunt per Emphiteutam, & ex illa incisione fundus sit factus fructuosior, tunc ille à iure suo non cadit, ibi n. 24.
Fundi dotalis vi ventorum eiecit ad Maritum spectant in casu indigentiz; aliis secus, concl. 136. n. 25.
Extende, vt ibidem.
Fundi dotalis vetustate corruptæ possunt per maritum incidi, si tamen alias subroget, & tunc excisas faciet suas, ibi n. 26. 28.
Fundi dotalis quando sine facto mariti ceciderunt, ipse ad interesse non tenetur, concl. 136. nu. 27.
Ceduz computantur in fructibus fundi, ad favorem mariti, secus est in fructibus, concl. 136. nu. 29.
Ceduz syluz eam præciosiorem reddunt, ibi nu. 30.
Arbores habuisse consistens, sed siccas, tunc arbores dare tenetur, illa siccitatis qualitate reiecta, ibi n. 31.
Ex earum incisione Turbatio, non autem spolatio oritur, ibi n. 32.
Earum possessione priuatus, tamquam spoliatus est restituendus; si tamen arbores solo coherent, secus si sint euulsæ, ibi nu. 33.
Arborum Umbra est valde agris, & corporibus humanis nociua, & præsertim illa Cipressi, Pini, Nacis, & similium, conclus. 132. nu. 56. & concl. 136. nu. 34.

Illæ de sui natura damnosæ non præscribuntur, quamvis à vicino longissimo tempore fuerint tolleratz, quia vt quotidie grauantes, quotidie quoq; causam conquærendi præbent, ibi sub nu. 34.
Arboris Appellatione regulariter non veniunt fructus, ibi nu. 36.
Contrarium, vt ibi nu. 37.
Earum plantatio impediri potest, ne aer, ventus, & Sol vicino occupentur, conclus. 136. nu. 35.
Et vallatores earum, qua pœna puniuntur, Vide ibi nu. 33.
ARCHIBVSETVM deferens pro occidentis bannitis, an sit puniendus, Vide concl. 143. nu. 79. cum seqq.
Illud inacile, & ad nocendum ineptum deferens, quando sit puniendus, Vide, concl. 143. n. 86. cum seqq.
ARCHIDIACONVS dicitur quasi Diaconorum Princeps, siue inter Diaconos primus, concl. 137. nu. 1.
Illius munus, & officium antiquitus erat curare diligenter, vt ceteri Diaconi ritè suum munus, & officium gererent, sed illius auctoritas inde creuit, data sibi potestate, nedum animaduertendi in Clericos inferiores, verum etiam in Præsbyteros, ibi sub nu. 1.
Dicitur oculus Episcopi, ac illius Vicarius ordinatus à lege, & primam dignitatem post Pontificalem obtinet, ibidem.
Declara tamen, quod aliter de consuetudine esse potest, concl. 137. n. 2. & 9.
Archidiaconus non potest dici personatus sed potius Officium, cum administratione, cum ille sit prius, qui intonat, & dat Ordinem omnium gerendorum in Choro, concl. 137. nm. 3.
Contrarium quod scilicet hodie Archidiaconus, & Archipræsbyter dicantur dignitates improprie, & quod sint simplices personatus cū nuda, & simplici iurisdictione, concl. 137. num. 4.
Ille Archipræsbytero præfertur, etiam si non sit Sacerdos, & Archipræsbyter esset Sacerdos, ibi nu. 5.
Contrarium, nu. 6.
Declara, vt nu. 9.
Sed talis dignitas Sacros Ordines requirit, ibi nu. 6.
Vicarium Episcopi præcedit præfente Episcopo; at secus eo absente, ibi n. 7. 22. & 27. vbi ratio assignatur.
Contrarium, nu. 23. cum seqq.
Declara, vt n. 9. & Vide in Verbo Vicarius.
Dicitur Maior Archipræsbyter, respectu administrationis iurisdictionis, sed est tamè minor in Ministerio Altaris, ibi n. 11.
Declara tamen, vt nu. 12. cum seqq.
Item iurisdictione habere dicitur, concl. 127. nm. 19.
Contrarium. nm. 20.
Et habens iurisdictionem impedire potest, vt Vicarius

Et Materiarum:

Vicarius Generalis non possit per Episcopum constitui, ibi n. 11.
 Declara, vt ibidem.
 Item Vicario praeferitur in his praeipue, quae ad Officium Archidiaconi pertinent, conclus. 137. n. 29.
 De iure communi licentiam fabricandi in proprijs Ecclesijs Archidiaconorum impartiri, & eas visitare potest, ibi n. 30.
 Declara tamen id non habere locum priuatiue, quoad Episcopum, ibi n. 31.
 Quando veniat appellatione Ordinarij, quoad cognitionem causarum Civilium, Criminalium, Beneficialium, & Matrimonialium, vide conclus. 13 n. 32. cum seqq.
 Venit appellatione Diocesani, conclus. 137. sub num. 33.
 Ad illius ordinationem, & non Episcopi multas spectant, etiam in propria Ecclesia Cathedrali, ibi sub n. 35.
 Lenia delicta Clericorum punire potest, conclus. 137. n. 36.
 Et contra subditos agere potest, causa visitationis sine licentia Episcopi, conclus. 137. n. 38.
 Ius instituendi, & desituendi praescribere potest, sed non tamen beneficia vnae valet, ibi num. 39.
 Extende, vt ibi n. 40.
 Ille, cui sit commissio ab Episcopo inductio in possessionem alicuius beneficii, eam alteri sub delegare potest, ibi n. 41.
 Ipse, ac alij Praelati inferiores curam in foro contentioso habere possunt, ibi n. 42.
 Intellige tamen, vt ibi n. 43.
 Coheratium tamen circa curam animarum, cui ille eam non habeat, neq; eam alteri committere possit, ibi n. 44.
 Item facultatem tollendi curam animarum non habet, ibi n. 45.
 Illi tamen non creditur deponenti, quod Archidiaconus curam animarum non habeat, ibi n. 46.
 Senior si diceret seruasse sibi vocem in Capitulo, & Stallum in Choro, non ob id probat vocis praerogatiuam, cum econditionaliter id dici possit; nempe si haec ad Archidiaconum spectent, ibi n. 47.
 Ille Monitorijs generalibus vti non potest, pro reuelatione in forma significauit, conclus. 137. num. 48.
 Appellationem praesepi non potest, nomine Ecclesiae, nisi Episcopo, & Capitulo neglectis, ibi n. 49.
 Sed Episcopo, & Archiepiscopo reuerentiam praestare, & ei celebranti assistere tenetur, ibi num. 50.
 Declara, quod eo deficiente, in illius locum succedit Decanus, ibi n. 51.
 Illo absente Decanus illius iure vti potest, ibi num. 52.
 Ille non conceditur Alternatiua Episcopo competens, conclus. 97. n. 29.

Et quando non teneatur esse Doctor, Magister, siue licentiat, vide conclus. 137. num. 4.
 Quando Sede vacante ei competat Officium Vicariatus, vide ibi n. 36.
 Habens duos Archidiaconatus, in quo residere teneatur, vide ibi n. 54.
ARCHIEPISCOPVS dicitur Princeps Episcoporum, & sub se habet alias Ciuitates illius Prouinciae, conclus. 138. n. 1. & ibi multa alia praeter hic adnotata inuenies.
 Archiepiscopatus dicitur Metropolis, quasi aliarum Ciuitatum Mater, & non minore Prouinciam habere solet decem Ciuitatibus, cum vno Rege, ibidem.
 Archiepiscopi Regibus aequiparantur, & eorum iurisdictione ad in Praesidium Prouinciarum censetur, vt ibidem.
 Archiepiscopus solus in Prouincia esse debet, ibi num. 2.
 Et habet intentionem fundatam de iure visitandi omnes Ecclesias in sua Diocesi existentes, ibi n. 3.
 Illi competet manutentio, licet quasipossessionem non probet, ob assilientiam, quam de iure habet, ibi n. 4.
 Habet etiam de iure communij iurisdictionem Civilem, & Criminalem procedendi contra Capitulares, & subditos suffraganei, etiam sine adiunctis, ibi n. 5.
 Contrarium, nu. 6.
 Concedat, vt prima opinio procedat in delictis subditorum suffraganei; secunda in delictis Episcoporum, ibi n. 7.
 Item contra Regulares in causis Criminalibus iurisdictionem habet, quando in figura Iudicij quoad Abbatem, vel Priorem priuatiue proceditur, ibi n. 8.
 Crimina notoria subditorum Episcopi coercere potest, ibi n. 9.
 Secus est, quando Crimina non essent notoria, quia tunc ea coercere non potest, sed eorum inquisitionis Archidiacono relinquere debet, ibi n. 10.
 Licet possit Archidiaconum visitare; Visitatoris tamen Officium excedere non potest, ibi sub num. 10.
 Iurisdictionem habet in Episcopum suffraganeum, tamquam ei immediate subiectum, & propterea eum ad suscipiendam causae delegationem cogere potest, conclus. 138. num. 11. & num. 13. ratio assignatur.
 Fallit in subditis suffraganei sui, quos cogere non potest, si illi delegatione causae recipere noluerint, conclus. 138. nu. 12. & ibi ratio assignatur.
 Item nullam iurisdictionem in subditum suffraganei habet; nisi ad eum facta deuolutione causarum, vel nisi in casibus a iure expressis, siue per viam quarelae, aut ex aliquo singulari Priuilegio, vel particulari consuetudine, siue stylo, conclus. 138. num. 14. & 23.
 Neq; etiam ex Decreto Concilij Prouincialis iur.

Index Conclusionum,

- iurisdictionem contentiosam in subditos sui suffraganei acquirere potest, concl. 138. num. 15.
- Et dum visitat Prouinciam excommunicatum ab Episcopo suffraganeo abolere non potest, nec iniuriam sibi illatam vicisci, nisi sit notoria, aut consuetudo aliter permitteret, concl. 128. num. 16.
- Procedere volens in casu sibi permisso contra suffraganeum, aut illius subditum, in citatione tenetur exprimere causam, quae iurisdictionis competentiam concludat, concl. 138. nu. 17.
- Suffraganeum cogere potest, ad compellendum suos subditos, pro ferendo testimonio, & alia necessaria in causis appellationum, concl. 148. num. 18.
- Extende, vt ibi nu. 19.
- Ad eum iurisdictione denoluitur, ob Episcopi negligentiam, ibi n. 19.
- Potest etiam Vicarium sui suffraganei punire, quando tamen Vicarius peccaret in his, quae essent iurisdictionis, vt si ferret Sententiam per gratiam; aut per Sordes, vel si excommunicaret aliquem sine scriptis, aut trina monitione non precedente; secus si faceret aliquid, vt priuaret, concl. 138. nu. 20. & n. 21. ratio assignatur.
- Potest causas ad se per appellationem, aut alio modo ab Episcopo suffraganeo delatas per se, vel Vicarium Generalem, siue per Delegatum cognoscere, & terminare, etiam in Diocesi suffraganei, concl. 138. num. 24.
- Restringe, vti n. 27.
- Extende, quod, etiam ad hunc effectum Notarij, & Nuntij deputare possit, concl. 138. nu. 12. & 25.
- Ille, veluti etiam Episcopus possunt in omnibus locis eorum Diocesis Tabelliones, & Notarios creare, ibi nu. 26.
- Potest erigere Crucem per totam Prouinciam, imò etiam in locis exemptis, ad effectum benedicendi Populum, nec non ibi indulgentias, ac remissiones concedere, concl. 138. n. 28. & 29. ratio assignatur.
- Contrarium, nu. 51.
- Et ne dum potest in locis exemptis Populum, simplici benedictione benedicere, sed etiam illa solemniter incipienda per illa Verba (sit nomen Domini benedictum), ibi nu. 30.
- In locis exemptis potest Diuina Officia, etiam in Pontificalibus celebrare, & ab alijs in sua praesentia (sive tamen Pontificalibus) celebrari facere, ibi n. 31.
- In celebrando vitare pallio, etiam in locis exemptis, ibi n. 32.
- Sed quando predicando, aut celebrando in locis exemptis, oblationes recipere possit, vide, ibi nu. 32.
- Ille, & Episcopus multa in locis, & personis exemptis exercere possunt, vt ibi n. 34.
- Potest collocare solum in Ecclesia exempta, ad Officium celebrandum, nec non habere proprios Canonicos, qui ei celebranti assistant, ibi nu. 35.
- Item licentiam predicandi in Ecclesijs Archidiaconi dare potest, ibi nu. 36.
- Item licentiam emittendi professionem Monialibus concedere potest, concl. 138. num. 37.
- Item licentiam impartiri potest Clericis, vt a beneficio extrationabili causa abesse possint, ibi nu. 38.
- Item licentiam concedere valet alienandi res Ecclesiae ex necessitate, vel euidenti vtilitate, seruata tamen debita solemnitate, concl. 138. num. 39.
- Ille Eboracensis alium Superiorem, quam Papam non recognoscit, ibi n. 40.
- Sed non potest in loco exempto Cathedrali iudicalem collocare, ibi nu. 41. vbi ratio assignatur.
- Intellige, vt ibidem, n. 46.
- In locis exemptis exercere non potest ea, quae iurisdictionem contentiosam tangunt, vel etiam voluntariam; item ea, quae capiunt Superioritatem, vel mixturam iurisdictionis habent, concl. 138. num. 42. & 43. ratio assignatur.
- Archiepiscopi non possunt in locis exemptis ea facere, quae sunt iurisdictionis Episcopalis, etiam cum licentia exemptorum, sed illa Superioris immediati exemptorum est necessaria, concl. 138. nu. 44.
- Sed quando tamen possunt puniri ab Episcopis, vide in concl. 138. n. 68.
- Archiepiscopus, quando est Canonicus debet sedere vti Canonicus, ibi n. 65.
- Illius iurisdictione in Prouinciam quomodo differat, ab Episcopali in Diocesim, vide concl. 138. num. 43.
- Archiepiscopi, an in locis Exemptis possint Ordinationes celebrare, Cathedrali collocare, Chrismare, Degradare, Confessiones audire, Abolere, licentiam contrahendi Matrimonij dare, consecrare, & indulgentias concedere, vide ibi n. 45. cum seqq.
- Illorum constitutiones quando eos, ac suos successores ligent, vide in Verbo Constitutio, & ibi n. 54. cum seqq.
- Archiepiscopus Montis Regalis omnem iurisdictionem in Monachos illius Montis habet, exceptis ijs, quae instituta Regularia concernunt, ibi n. 59. 61. & 62.
- Ille non potest statum, & Monachorum Ritum mutare, circa Officia Diuina, nec Choros separatos facere inter Clericos, & Monachos, ibi nu. 61. vbi ratio assignatur.
- Contra Statutum a Papa confirmatum disponere non potest, quando ex illius confirmatione esset ius tertio acquisitum; secus si concurreret consensus eorum, ad quorum fauorem illud esset confirmatum, & nullum ius esset tertio quaesitum, concl. 138. num. 63.
- Extende, vt ibi n. 64.

Et Materiarum

Sic fiet Canonicus exteris extra Capitulum, præcedit, sed non in Capitulo, concl. 138. num. 65.

Sed delinquens in Prouincia alterius Archiepiscopi, ab eo iudicari poterit, cum ratione delicti minor efficiatur eo, à quo iudicari debet, ibi num. 66.

Ille, vel Episcopus Monasteria, sibi non subdita ingrediens, puniri potest, concl. 138. num. 67.

In aliena Diocesi Pontificalia exercens, sine licentia illius Episcopi in penam suspensionis incidit, & irregularitatem contrahit, quamuis bona fide id fecerit ibi num. 68.

Et quomodo sit absolueudus, vide ibidem remissum.

Iudex esse non potest in causa, quam ut Episcopus cognouerit, ibi num. 69.

Debet honorare Episcopum in sua Diocesi; immò etiam à Cardinali debet illi reuerentia præstari, concl. 138. num. 68.

Non est exemptus à sumptibus fabricæ Ecclesiæ, sed vbi; ad quartam reddituum portionem, pro ea confutenda tenetur, ibi num. 71.

Extende, & declara, vt ibi num. 72. cum seqq.

Non recipit illud nomen Archiepiscopi, nisi à diaconatibus Pallij, quia prius electus tantum dicitur, concl. 138. n. 81. & prius concl. 1. num. 16.

Ille per Pallij successionem ordo confertur, veluti fit Episcopo per consecrationem, concl. 1. sub no. 16.

Et quomodo vt eo, ac illud conservari debeat, ac de alijs effectibus illius, vide concl. 138. sub num. 86.

Ante Pallij successionem munus consecrationis suscipere potest, & ea inter Epistolam, & Euangelium fieri debet, ac omnes suffraganei Prouincie sunt vocandi, & ad minus tres requiruntur, concl. 138. n. 82. & 83.

Archiepiscopatus, Episcopatus, aliq; dignitates Ecclesiasticæ, quando sedes est vacans, ad manus Regis Desini reducuntur, sicuti etiam bona spolijs, ibi num. 86.

Archiepiscopus postquam legitime est effectus, tunc curæ animarum sui Odis incumbere, & quolibet triennio Concilium Prouinciale congregare tenetur, ibi num. 87.

Ab eo datur appellatio, ad Concilium Prouinciale, quando illud est maius; veluti, quia in eo Patriarcha præest; alijs secus, concl. 138. sub num. 87.

Abq; consensu Capituli non potest Synodum congregare, nec ibi statuta condere, concl. 138. num. 88.

In Concilio Prouinciali, ibi tanquam caput interest, concl. 128. n. 237.

Impedire non potest, quin Concilium Prouinciale aliquid decernere valeat, concl. 138. num. 89. vbi ratio assignatur.

Concilio Prouinciali præsidens, non est illam potestatem solus habet, sed bene vna cum suffraganeis collegialiter, ibi sub. n. 89.

A Concilio Prouinciali excommunicari potest, ibi num. 90.

Eo mortuo, vel Impedito ius conuocandi Prouinciales ad Coepiscopos denoluitur, nec ad illius Capitulum cum iurisdictionibus transist, ibi num. 91. vbi ratio assignatur.

Archiepiscopalis Ecclesia Olim dari poterat in titulum Cardinali Diacono, adueniente legitima etate, sed hodie contrarium reperitur dispositum, vt ibi num. 95. & 96.

Archiepiscopis, quado concedatur alternata, vide in Verbo Alternata, & concl. 97. n. 29. cum seqq.

Archiepiscopis an possit habere Ficum, & in delictis ad illius forum spectantibus, siue mixti fori penam pecuniariam imponere, ac eius Camera applicare valeat, vide in Verbo Episcopus, & in Verbo Iudex Ecclesiasticus, & in concl. 139. pertotam, quia ibi infinita memoriz mandanda inuenies.

ARCHIPRESBYTERATVS est dignitas, & Archipresbyter Presbiterorum Decanus appellatur, concl. 140. n. 1. & 10.

Ille non cadit sub gratia, nisi exprimat, quod sit prima dignitas in Collegiata; alijs si dignitas non esset, tunc sub gratia veniret, concl. 140. num. 2.

Et ad hunc effectum, quomodo probetur collegialitas, vide ibidem.

Ista dignitas tribus modis esse potest, & primo ab erectione, & tunc sine dote constitui potest, secundo ex consuetudine; tertio ex præscriptione, ibi num. 3.

Archipresbyter dicitur maior Cantore, atq; eo emittentor, ibi num. 4.

Extende, vt ibi num. 5. & ibi ratio assignatur.

Et vocem in Capitulo habere potest, quia in eo continetur, ibi num. 6.

Contrarium, num. 7.

Declara, vt num. 8. & 9.

Archipresbyteratus multas qualitates habet, quas non habet Canonicatus, cum ille non optetur, sicuti ceteræ præbendæ, & sedeat in suo loco particulari, non autem secundum antiquitatem, ibi num. 9.

Archipresbyteri Rurales Vicarijs Parrochialium, & earum Clero præferuntur, concl. 140. num. 10.

Declara tamen, vt num. 13. & 14.

Dicitur simplex beneficium Archipresbyteratus, quando habeat aliquam iurisdictionem, & in eo Cura animarum non sit necessaria, ibi num. 15.

Illud, vel Archidiaconatum impetrans à Papa, mentionem facere tenetur, si sit enim Cura, vel sine, ibi num. 16.

Ille enim beneficium Curato sunt inuicem incompatibilia, ibi num. 17.

Eligere Archipresbyter sit minor Archidiacono in administratione; secus tamen est ratio de Diuinorum, quia tunc illo est maior, concl. 140. n. 18.

Index Conclusionum,

Declara, vt in Verbo Archidiaconus, conclus. 137. sub nu. 6. & 18.

Eo absente Decanus in eius locum succedit, & illius iure vtitur, concl. 140. n. 19. & concl. 137. num. 53.

Archipresbyteratus, cum sit dignitas, etiam, quod non habeat præbendam est incompatibilis cum Canonicatu, sub eodem titulo, sine dispensatione, ibi nu. 20.

Archipresbyter non habet in Parrochianos iurisdictionem fori contentiosi, sed tantum penitentialis, concl. 140. n. 23.

Item nullam habet iurisdictionem in suis Archipresbyteratu, sed omnia Episcopo referre debet, nec aliquid contra eius decreta ordinare potest, ibi n. 24.

Non potest inobedientes coercere, eisquæ penam iniungere, sed omnia debet Episcopo denunciare, ad effectum, vt contra eos procedere possit, prout sibi bene visum videbitur, ibi nu. 25.

Fallit, vt ibi n. 26.

Potest monere Clericos, vt munera eis iniungendo præsent, & facienda suis loco, & tempore faciant, & in euentum inobedientie potest omnia Episcopo referre, vt contra eosdem procedere possit, vt ibidem.

Potest iurgia inter Sacerdotes, & Clericos orata amicabilem componere, & admonere seminantes discordias in Choro, vel in sacris vt à prædictis desistant, sed non per viam iuris, ibi num. 27.

Informationes extrajudicialiter sumere potest, sed non in figura iudicii, super Matrimonii à forensibus, & illas potest susceperas ordinario transmittere, ibi n. 28.

Archipresbyteratus ætatem annorum viginti quatuor completorum requirit, conclus. 72. num. 74.

ARCHITECTVS si non bene colligauerit machinam, & illa ceciderit, & hominem interfecerit, tunc culpa illi imputari potest, & arbitrio iudicis puniri, concl. 150. sub n. 12.

ARCHIUIVM est locus publicus, & Sacramentum, vbi scripturæ publicæ Cuiusmodi, & locorum reponuntur, & seruantur, concl. 141. num. 1.

Quando habet debita requisita, tunc dat foribus scripturæ, quæ testibus caret, & alios defectus patitur, ibi n. 2.

Vt probet inter cetera requiritur, vt publicus Officialis ei præsit, ac de illius deputatione, & legalitate constet, ibi n. 3.

Archiuista assertioni de consuetudine creditur, si extrahendo scripturam de Archiuio dicat, se Archiuistam; licet secus de iure, concl. 141. num. 4. & 5. & concl. 123. n. 127.

Declara, vt concl. 141. n. 8. cum seqq. & vide in Verbo Consuetudo.

Illi tamen non creditur super eo, quod scriptura sit de eius manu scripta, sed ad id probandum erit necessaria sufficiens recognitio, maxime si ea à Statuto (prout est in Verbo) esset

ordinata, conclus. 141. num. 6. & 7.

Archiuio scripturis non datur contra non subditos, immo nec etiam contra subditos, quando solemnitates, & requisita Archiuio publici non concurrunt, conclus. 120. num. 120.

Contrarium, ibi n. 119.

Ergo det robur scripturis, illæ in eo infra quindecim dies exhiberi debent, conclus. 123. num. 74.

Probat solum in territorio, non autem extraterritorium, conclus. 123. n. 118. & concl. 141. n. 10.

Fallit, quando lis esset inter subditos Archiuio, quia tunc illud etiam extra territorium inter eos probat, concl. 123. nu. 119. & concl. 141. num. 11.

Scripturæ prænitenti informi robur non præstat, ibi n. 120. & concl. 141. n. 12.

Non potest supplere defectum in substantialibus versantem, neque facere fidem de vna scriptura, quæ in Archiuio non extet, nec quod vnus actus, qui sit imperfectus fiat perfectus; secus si defectus non sit in substantialibus, veluti esset carentia sigilli, aut subscriptio Notarii, concl. 123. n. 130. & concl. 141. n. 13.

Archiuista legitimus scripturas ex Archiuio absque vlla solemnitate exemplare potest, ibi n. 121. & concl. 141. n. 16.

Fallit, vt in concl. 123. nu. 122. cum seqq.

Item extendit, & declara, vt concl. 141. nu. 17. cum seqq.

Archiuium, quando præsumatur Episcopi, vel potius Capituli, vide conclus. 141. num. 22. remissiuè.

Illius auctoritas non suffragatur scripturæ, quando in eo alia scriptura non authenticæ, veluti in folio volanti, & absque signo Notarii reperirentur, concl. 141. n. 25.

Illius Bulla annullans Instrumenta rogata in Verbo per Notarium matriculatum non habet locum, quando constaret de legitime Notarii, & de rei veritate; neque illam rem fuisse factam, quamvis etiam de tenore rei factæ non constaret, ibi n. 35.

Plura vide in Verbo Scriptura.

ARGVERE de falso volens scripturam, siue dicta testium, quæ seruari teneatur, vide quæ dixi in concl. 123. nu. 156. cum seqq. & in concl. 148. in fine.

ARGUMENTVM à contrario sensu est validum, & præsertim in ultimis voluntatibus, conclus. 142. num. 1.

Illud operatur, vt pro expresso dabeatur id, quod in sensu contrario dicitur, conclus. 141. num. 2.

In Statutus est validissimus, & præsertim, quando Statutum disponeret in casu à iure non promissio, ibi nu. 3. & ibi exemplificatur.

Declara, vt ibi n. 4.

Valeat à contrario sensu conditionis appositæ, ibi nu. 6.

Non est admittendum, nisi stricte sumatur, nec extrinsecus aliquid adiiciendum venit, ibi n. 7. Et

Et Materialium.

Et quando strictè sumi dicatur, vide ibidè, n. 8.
Non valet, quando eius dispositionis correctio
inspiceretur, ibi n. 10.

Non sumitur contra sensum expressum disposi-
tionis, de qua agitur, neq; per illud dicta ex-
pressa dispositio renocatur, conclus. 142.
num. 11.

Non habet locum in Statutis ad correctionem
iuris communis, ibi n. 12.

Fallit quando verba Statuti in sensu directo
nihil operari possent, ibi n. 13.

Non sumitur ex lege, quando inde alterius le-
gis correctio sublequeretur, ibi n. 14.

Valet, quando est sumptum ex coniunctione
duarum legum, vel duorum Capitulorum,
eiusdem legis, & tunc vocatur argumentum
ex interpretatione, ibi n. 15.

Non valet, si sit sumptum ex dictis Doctorum
concl. 142. nu. 16. vbi rationes, & exemplum
assignantur.

Non valet in materia stricti iuris, ibi n. 17.
Contrarium, nu. 18.

Non valet, quando ex eo absurdum resularet,
vel si illud sumendo, quis debuisset iactare
sumi, quod in iure nullo modo tollerandum
venit, ibi n. 19.

Non est admittendum, quando ex eo prauus,
& iniquus intellectus sequeretur, veluti si eo
sumptum potius presumetur dolus, quam
culpa, siue maior, quam minor dolus, concl.
142. nu. 20.

Non est sumendum ad effectum amissionis, vel
sui iuris renocationis, quia nemo illud velle
facere presumitur, ibi n. 21.

Non est accipiendum in sensu litteræ, sed debet
esse quoque à contrario sensu mentis sustinen-
dum, ibi n. 22.

Non sumitur ex verbis Instrumenti, contra ex-
pressam mentem contrahentium, concl. 142.
num. 23.

Non sumitur ex verbis Sententiar, conclus. 142.
num. 24.

Non est sumendum, quando legis repugnan-
tia fieret, ibi n. 25.

Non sumitur ex lege ambigua, quia potest va-
riè modo interpretari, ibi n. 26.

Non valet, in materia vitima voluntatis, ad
derogandum expressè dispositis per testato-
rem, ibi n. 27.

Argumentum valet de vitimis voluntatibus, ad
contractus, concl. 142. n. 28.

Declarat tamen, vt ibi nu. 29. cum seqq.

Valet de contractibus, ad iudicia, concl. 142.
num. 39.

Valet de delicto, ad contractus, concl. 102. sub
nu. 12. & concl. 142. nu. 40.

Non procedit de delicto, ad foro iudica-
rium, concl. 142. n. 41.

Non procedit à delicto in committendo, ad il-
lud in omittendo, ex iuris diuersitate, conclus.
142. n. 42.

Valet de Statuto, ad pactum, concl. 142. n. 43.
vbi exemplificatur.

Valet à silio in materia probationum, concl.
142. nu. 44.

Extende, vt ibi n. 45. & 46. vide in Verbo So-
litum.

Fallit si illud solitum non esset honestum, quia
tunc non esset seruandum, ibi n. 47. vbi ratio
& exemplum assignantur.

Valet à silio iudicatis, & à consuetudine, ibi
num. 48.

Valet à communiter accidentibus, & præsertim
in coniecturanda voluntate testatoris, concl.
142. nu. 49.

Valet ab via, & consuetudine Patrie familias
soleatis aliquod Privilegium concedere, con-
clus. 142. n. 50.

Valet ab æquiparatis, & similibus, ibi n. 52.

Extende id in tantum esse verum, vt alleganti
similitudinem non procedere, onus probandi
incumbat, ibi n. 53.

Sed ab æquiparatis non valet, si omnimoda
æquiparatio non concurrat, & per viam re-
gulæ, ibi n. 54.

Item ab æquiparatis, & similibus non procedit,
quando induceretur similitudo in materia
contronversa, & sic de actibus turbidis, & va-
rio modo consideratis, ibi n. 55.

Ab æquiparatis, & similibus non sumitur in ma-
teria permutationis, ibi nu. 56.

Ab æquiparatis, & similibus non sumitur, ex le-
ge ambigua, vt si ea multis modis interpre-
tari posset, ibi n. 57.

Item ab æquiparatis, & similibus non procedit,
dara aliqua dissimilitudine, ibi nu. 58.

A casibus expressis, ad eos non expressos non
valet, si æquiparatio omnimoda non sit facta,
& præsertim eadem ratione non concurrente,
ibi nu. 59.

Valet sumptum de voto expresso, ad votum an-
nexum, ibi n. 60.

Sed hæc opinio non placet auctori, ibi n. 61.
vbi rationem assignat.

Valet de iudice ad quem, ad Indicem laicum
super alimentis incidenter præstandis, concl.
142. num. 62.

Declarat, vt ibidem, & n. 63.

Valet de Procuratore, ad Magistrum, ibi n. 64.
vbi exemplificatur.

Valet de spurio, ad seruum in Emphyteusi, con-
clus. 142. n. 65.

Valet de feudo, ad Emphyteusim, concl. 78. n.
44. & concl. 142. n. 66. & concl. 154. sub n. 21.

Declarat tamen id esse verum, quando ius feu-
dorum est in ratione naturali, & iusta funda-
tum, nec aliter de iure reperitur decusum, ibi
num. 66.

Valet de feudo, ad ius Patronatus, quoad mo-
dum succedendi, ibi nu. 67.

Sed de feudo, ad Emphyteusim non semper va-
let, neq; in omnibus procedit, concl. 142. nu.
68. cum seqq.

De feudo, ad Emphyteusim non procedit,
quando eadem ratio non subest, concl. 142.
num. 71.

Index Conclusionum,

Valet ab inessitua ad immissione, que sit
ex l. fin. C. de Edic. Diu. Adria. tollen. con-
clus. 142. n. 73.

Valet de exheredatione Filij, ad priuationem
Vasalli a feudo, sed non è contra, concl. 142.
num. 74.

Valet ab identitate, & maiotitate rationis,
ibi nu. 75.

Valet de minoribus ad maius; vnde si sit prohibi-
tum alicui, quod est minus, eidem censetur
prohibitum quod est maius, ibi nu. 76.

Extende id in tantum valere, quod nunquam
fallit, ibi n. 77.

Contrarium, quando diuersitatis ratio concur-
reret, ibi n. 79.

Item de maiori ad minus valet; vnde quando
est concessum alicui, quod est plus, eidem co-
cessum censetur quod est minus, ibi n. 78.

Fallit quando diuersitatis ratio concurrit, vel
in dispensatione; Item quidò disponens limi-
tatiue processit, ibi n. 78. 80. & 81.

Item fallit, vt in concl. 23. n. 3.

Vt inducatur ab identitate, & paritate rationis,
non est inducenda extensio, sed bene com-
prehensio; Item est inducendum per prop. iij
non autem per subauditum intellectum, con-
clus. 142. n. 82.

Tenet de legitima, ad debicum ex Statuto, ibi
nu. 83. vbi exemplificatur.

Procedit de dote, ad legitimam, cum dos loco
legitimæ succedat, concl. 142. n. 84. vbi datur
exemplum.

Valet de legitima ad vitam, & militiam, & è cõ-
tra, ibi nu. 85.

Fallit tamen, vt ibi nu. 86.

Valet de alimentis, ad dotem, & è contra, cum
ea insimul æquiparentur, concl. 89. nu. 88. &
448. & concl. 142. n. 87.

Declara, vt ibi n. 87.

Rursus declara. ibi d. concl. 89. n. 90.

Sed non valet de alimentis, ad excarcerationem,
concl. 84. n. 140. & concl. 89. n. 296.

Valet à collatione, ad imputationem in legiti-
mam, negatiue tamen; ac secus affirmatiue,
concl. 142. n. 88.

Valet de lege, ad testatorem, & è conuerso
quando tamen eadem ratio concurrat, concl.
142. n. 89. & 90.

Valet de re, ad personam, & de persona ad rem
ibi n. 91. & 92. datur exemplum.

Valet de tempore, ad locum, ibi n. 93.

Valet de re, ad tempus, ibi d. n. 93.

Valet de tempore præterito, ad præsens; dum-
modo aliqui actus intermedij contrarij non
probenentur, concl. 100. n. 35. & concl. 142. nu.
99. 104. & 105.

Declara quatuor modis, vt in concl. 100. n. 34.

De præterito ad præsens non valet in materia
editionis scripturarum, concl. 61. n. 6.

Recè procedit de successione, ad tutelam, quia
tutela, quæ dicitur onus à favore successio-
nis regulatur, concl. 142. n. 94.

Fallit, vt ibi n. 90.

Item procedit de præsentì in præteritum, ibi
num. 97.

Extende id èò magis procedere, stante breui-
tate temporis, ibi n. 98.

Contrarium, nu. 100.

Sed de præsentì in præteritum non valet, quã-
do non constaret de initio, & de continuatio-
ne status illius rei, ibi n. 101.

Item quando status præsens nullo modo cum
origine rei de tempore præterito conuenire
posset, ibi n. 107.

Item de præsentì in præteritum non valet, in-
his, quorum facies, & natura est tempore mu-
tabilis, ibi n. 102.

Item de præsentì in Præteritum non valet, quã-
do præsens status est prorsus ab illo difformis,
ibi nu. 103. & ibi ratio assignatur.

De præsentì in præteritum valet, quando fa-
mus in tempore limitato, etiam ad iuris com-
munis correctionem; concl. 143. n. 05.

Valet de Matrimonio carnali, ad spirituale,
concl. 142. n. 108. & 109. & ibi datur exem-
plum.

Declara tamen, vt n. 110. cum seqq.

Valet de furioso, ad mentecaprum, quia idem è
æquiparantur, ibi n. 109.

Valet de reputatione, ad non reputationem,
vel contrariam reputationem, monul. 142.
num. 112.

Illud ab absurdo euitando est in iure validissi-
mum, concl. 13. num. 7. & conclus. 142. num.
113.

Item valet à superfluo euitando, sed valde fra-
gile dicitur, ibi n. 113. & 14.

Item illud ab otiositate verborum valde peri-
culosum dicitur, ibi num. 115.

Valet à significatione, & ab ethymologia,
nominis, & vocabuli, ibi n. 118.

Argumentum data instantia corrui, concl. 142.
num. 119.

Valet de toto, ad partes, etiam respectu tem-
poris, ibi n. 120.

Valet à verisimili mente disponentis, si ita in-
terrogatus fuisset testator, conclus. 142.
num. 122.

Extende illud quoq; procedere in Papa, con-
clus. 142. n. 123.

A verisimili mente disponentis valet, in commis-
sionibus, relictis, si Papa interrogatus ita
rescripsisset, ibi n. 124.

Valet ex eo sumptum, si testator voluisset, vtq;
expressisset, ibi n. 125.

Valet à verisimili responsione statuentium, ibi
num. 126.

Sed à verisimili mente disponentis non valet,
in dispositionibus conditionalibus, concl. 142.
num. 127.

Illud sumptum ex glos. in l. tale pactum §. fin. ff.
de pact. dicitur valde fallax, & periculosum
ibi nu. 128.

A correlatiuis est in iure optimum, concl. 128.
sub nu. 910.

Declara tamen id procedere, dummodo inter

Et Materiarum.

ca diuersa ratio non vigeat, concl. 142. n. 129.
 Extende primo idem procedere in Criminalibus, ibi nu. 131.
 Extende secundo idem procedere in materia correptionum, concl. 142. nu. 122. vbi ratio assignatur.
 Tenet quando sumitur à præcedentibus, & subsequenibus in materia iuris celsi, concl. 152. n. 134.
 Valet de libertate, ad piam causam, concl. 142. nu. 135.
 Declara, vt nu. 136.
 Valet de adoptione, ad legitimationem, cum à pari procedant, concl. 142. nu. 137.
 Valet à causa testati, ad causam intestati, eoncl. 142. nu. 138.
 Valet à necessario antecedenti in omni materia, quantumvis stricta; imò etiam in Sententijs, ibi nu. 140.
 Valet à cessante ratione legis, ibi n. 141.
 Valet ab auctoritate Poetarum, Scriptorum, approbatorum in Studijs, Philosophorum, Grammaticorum, Prophetarum, & Psalterij, concl. 142. nu. 142.
 Declara tamen illud esse argumentum probabile, sed non necessarium, concl. 142. nu. 143. vbi ratio assignatur.
 Item ab auctoritate Maiorum, vel Cronicarum dicitur probabile, sed non necessarium, concl. 142. nu. 144. & 145.
 A casu Belli, vel Pesti, ad casum inundationis, non valet, ibi nu. 146.
 Non valet ab extensione, ad subrogationem, ibi nu. 147.
 Declara, vt ibidem.
 Non valet à lursidione temporalis, ad terminos Ecclesiarum, ibi n. 148.
 Non valet de diuisione Prouinciarum temporalium, ad dignitates Ecclesiasticas, conclus. 142. nu. 149.
 Non valet ex vsu, ad possessionem, neque ex non vsu, ad non possessionem, concl. 142. nu. 150.
 Non valet, quòd damnato iure Patronatus, censetur quoque damnata sepultura concessio, ibi n. 151.
 Non valet in dispositione negatiue concepta, nec quando inducta ad vnum finem operantur contrarium, nec quando in contrario sensu eadem, vel maior ratio resisteret, ibi nu. 152.
 Non sumitur in casu omnino omissio, conclus. 142. nu. 153.
 Sed valet de delicto, ad vltimas voluntates, concl. 89. nu. 52.
 Illud ab effectu subsequuto est firmissimum, concl. 109 sub nu. 9.
 De liberis, ad pias causas in materia testamenti valet, concl. 123. n. 96.
 Valet de maioratibus, ad feuda, concl. 94. sub num. 10.
 De minore, ad Ecclesiam in iure valet, conclus. 85. nu. 208.

Non valet à potestate conferendi beneficia, ad potestatem resignacionis recipiendi, nec e contra, concl. 1. n. 85.
 Item non valet de subrogante, ad subrogatum, concl. 128. nu. 175.
 Sed valet de toto, ad ad partes, concl. 164. sub num. 75.
 A R M A Regulariter sunt vetita, quia deferens illa, & præsertim prohibita animum maleuolum habere censetur, concl. 143. n. 1.
 Pallit, vt ibi nu. 2.
 Arma, & Artegliariz, quòdo veniant in venditione Castri, vide ibi in fine.
 Armatos homines coadunare nemo potest nisi cum Principis licentia, ibi n. 3.
 Armorum delationis poena est confiscationis bonorum deportacionis, siue bannimenti, conclus. 143. n. 4.
 Intellige tamen, vt ibidem.
 Eorum delationem, si Statutum prohibeat à pulsibus, siue sono Campanarum de sero, tunc illud inclusiuè venit intelligendum; si verò Arma deterri permittat à pulsibus Campanarum de mane, stat exclusiuè, concl. 143. num. 10. & ibi ratio differentie assignatur.
 Extende, vt ibi n. 11. cum seqq.
 Eorum appellatione non solum veniunt sententia, Gladij, & Galee, sed etiam fustes, & Lapides, concl. 80. n. 8. & concl. 143. n. 14. & 17.
 Declara id esse verum improprie, non autem proprie, vt ibi n. 19.
 Item eorum appellatione venit omne id, quod est aptum nocere, concl. 143. n. 15.
 Declara, vt n. 23. & 24.
 Extende, quòd eorum appellatione veniant quoque Arma desensibilia; item quæ ante factum non veniant, ea post offensam veniunt, ibi n. 20.
 Sed eorum appellatione non veniunt dentes, ibi n. 21. vbi ratio assignatur.
 Armorum genus triplex est vt in d. concl. 143. n. 22. 23. & 24.
 Illa deterri, quibus fuerit prohibitum de iure digestorum; item de iure Codicis, & de iure Auctoritatum, & nouissimo, vide ibi n. 26.
 Et eorum delatio, quando sit prohibita mulieribus, forensibus, nobilibus, diuitibus, Rusticis, & militibus, & quæ poena tales personarum, si ea deserant sint puniendæ, vide ibi n. 27. cum seqq.
 Eorum vsus Regulariter vbiq; est prohibitus, ibi sub nu. 29.
 Item eorum delatio, quando Clericis sit prohibita, vide in Verbo Clerici, & concl. 143. nu. 35. cum seqq. & n. 70.
 Arma Clericorum debent esse lachrymæ, & Oraciones, ibi sub n. 41.
 Ea cum quibus aliquis est inuentus, Fisco applicantur, vel Baniculo, aut Executoribus, iuxta locorum consuetudinem, acquiruntur, concl. 143. nu. 44.
 Extende id procedere, etiam si Arma non sint eorum, qui capiuntur; imò neq; pro eis recuper.

Index Conclusionum,

cuperandis datur Dominis actio contra Birruarios, sed contra deferentes tantum, ibi nu. 45.
Sed eorum delatio non est alicui prohibita, in iactare, pro sui corporis defensione, quando quis per loca periculosa transit, ibi nu. 46. & nu. 69. cum seqq.
Prohibita retinentes domi, quando, & quomodo sint puniendi. Vide concl. 143. nu. 47.
Eorum delationes prohiberi possunt generaliter, & particulariter ex causa, concl. 143. nu. 48.
Illa fabricari, vendi, & emi non possunt sine Principis licentia, ibi nu. 49.
Intellige tamen, ut ibidem.
Ea deferens in loco iudicii, vel ubi ius redditur, aut in aliqua Congregatione est puniendus, etiam si ab homine, vel à iure licentiam haberet, nisi tamen abdicentia esset finita, concl. 143. nu. 50.
Item ea deferri non possunt in Palatio Principis, etiam si quis licentiam haberet, & Princeps à suo Palatio abesset, ibi nu. 51.
Contrarium de consuetudine seruatur, concl. 143. nu. 52.
Venata deferens acrius erit puniendus, cum magis quis delinquere dicatur veneno, quam ferro, ibi nu. 53.
Ea deferens in fragranti deprehensus, seu alio modo confessus, vel confictus, potest per iudicem, absque alio processu puniri, concl. 143. nu. 54.
Contrarium, nu. 56.
Sed illa deferens, an conuincatur per Birruariorum depositiones, quod fuerit in fragranti deprehensus. Vide latè, concl. 143. num. 59. cum seqq.
Eorum delatio dicitur leue delictum, ibi sub nu. 58.
Si proiecta in terram reperiuntur pœnes plures, quando contra aliquem ex illis sit indicium, ad torturam, vel omnes sint absoluedi, vide ibi nu. 63.
Sed si reperiuntur proiecta pœnes vnum tantum, & ab eo plus, quam sex passibus nondissent, tunc presumitur, quod ab eo in terram proiecta fuerint, ibi nu. 64.
Et arma proiecta, ne reperiuntur à familia, puniuntur, ac si cum armis repertus fuisset, ibi sub nu. 64.
Inuentus cum Armis, quis non dicitur, nisi fuerit actu apprehensus, conclus. 143. num. 65. & 67.
Contrarium, nu. 66.
Declarat, ut nu. 68.
Ea solum defensionis deferens, prout est lorica, Galea, & similia pœna Statuti non erit puniendus, cum ea propriè loquendo armorum appellatione non veniant, ibi n. 71.
Extende, & declarat, ut nu. 73. & 74.
Contrarium, num. 72.
Sed ea deferens, in quibus casibus non sit puniendus, vide ibi n. 69. cum pluribus seqq.

Armis abutens, & delinquens non iniuriatur licentia à iudice sibi concessa illa deferendi, concl. 143. n. 99.
Arma, quæ Artigliarij vocantur, & Monitiones sunt de pertinentiis Castri, seu Ciuitatis, ita quod eo in seculum concessa, ipsa quoque Arma concessa intelligantur, ibi n. 100.
Armorum licentia à iudice cõcessa videtur, quando ille patitur ea deferentem eorum se comparere, concl. 143. n. 95.
Contrarium tamen multi tenent, ut ibi n. 96.
A R M A, siue Insignia vnius familie, alter propria auctoritate sumere non potest, concl. 144. num. 1.
Declarat, ut num. 3.
Arma, siue Insignia Officialium deputatorum, ad ampliandas, vel dirigendas vias Ciuitatis non possunt ibi per eos in eorum memoriam poni, & si fuerint apposta, & affixa remoueri debent, ibi sub n. 1.
Declarat, ut nu. 2.
Eorum, atque cognominis identitas identitatem agnationis, & familie præsumi facit, conclus. 81. nu. 66. & concl. 144. nu. 5. Cetera vide in Verbo Insignia.
Armaturæ. & scalæ, quando possint apponi ad murum vicini, eo etiam iniusto, vide in concl. 62. n. 108.
ARRENDAMENTA verum valorem beneficij non probant, concl. 145. nu. 1.
Extende idem etiam procedere in reite, qui ad arrendamenta se refert, ibi n. 2.
Quid si testis deponeret, se arrendasse, vide ibi nu. 3. cum seqq. & in Verbo Valor.
Sed quando excusent à mala expressione valoris, & à pœna regulæ de verò valore exprimendo, vide ibi nu. 41. cum seqq.
Arrendatarius quis probatur, ex eo, quia dat pecuniam, & mercedem locationis profuturibus futuris colligendis, & contractus talimodo factus sustinetur, ibi n. 46.
Contrarium, quod nempe solutio anticipatè facta pro arrenda faciat contractum esse usurarium, ibi n. 47.
Sed indubio pro exclusionè vfuræ venit presumendum, ut ibidem.
Arrendatarij Officiorum dicuntur omnia gere resub nomine Domini Officij, non autem sub proprio ipsorum nomine, & contrahentes cit illis fidem Domini, non autem arrendatarij sequi videntur, ibi nu. 48.
Illi Ecclesiæ præiudicare non possunt, si alium in quasi possessione constituant, conclus. 145. num. 49.
Non tenentur pro culpa, vel delicto à familia illius, qui arrendauit commissio, nec ad reclamationem, ad quam ipse arrendans tenetur, ibi num. 50.
Arrendatarius Officij Notariatus non tenetur ad delictum à substituto Domini ipsius Officij commissum, sed ad illud tenetur ipse Dominus, qui arrendauit, ibi n. 51.
In arrendamentum Episcopatus non cadit deo.

num

Et Materiarum.

sum, quod sit Domino pro suo iucundo aduentu de raro contingente, ibi n. 52.

Ad Arrendatarios non extenditur constitutio penalis, quæ loquitur de Domino rei, conclus. 145. n. 53.

Arrendatario non prodest Privilegium Domino concessum, ibi n. 54.

ARRESTVM Carceri æquiparatur, & illud frangens idem est, ac si carcerem fregisset, conclus. 146. nu. 1.

Arrestari potest debitor, ad instantiam vnius creditoris, qui ad instantiam alterius fuit captus, ibi n. 2.

Limita, vt nu. 8. cum seqq.

Pro vno delicto arrestari potest, qui pro alio captus fuit, ibi n. 3.

Item arrestari potest debitor lite pendente, absque attentatorum vitio, quando id sit ad effectum assecurandi iudicium, ne arrestari faciens a posterioribus præueniatur, ibi n. 4. & 5.

Contrarium, num. 6.

Concorda, vt ibi n. 7.

Et vt arrestum subsistat crediti iustificatio est ne cessaria, ibi nu. 8.

Et non subsistit, nisi prius Mandatum seruatis seruandis fuerit obtentum, ibi n. 11.

Arrestari non potest debitor, ab alio Iudice, quam ab eo, coram quo causa pendebat, nisi periculum esset in mora, conclus. 146. num. 12. & 13.

Arrestari non potest pro causa Ciuili, qui fuit captus pro Criminali, conclus. 146. nu. 14. licet sub n. 15. detur cautela in contrarium optima pro creditore.

Non potest ille, qui vti suspectus de fuga fuit nulliter captus, sed statim venit relaxandus, ibi nu. 16.

Declara tamen, vt ibi dem.

Potest Criminaliter, & pro delicto arrestari ille, qui fuit nulliter, & indēbite captus, pro causa Ciuili, ibi n. 17. & n. 18. ratio assignatur.

Arrestari tamen quis non potest in die feriata, in honorem Dei; licet in illa fuerit captus, ibi num. 19.

Non potest reus recessurus de Curia arrestari, neque compelli ad respondendum interrogationibus principale negotium tangētibz, nisi dentur dispositiue per modum Articulorum, ibi nu. 20.

Secus autem in eo, qui est recessurus de Curia, vt respondeat interrogatorijs, quando illa esset in actis, & in iudicio data; alijs secus, conclus. 146. nu. 21.

Item potest arrestari recessurus de Curia, quando deberet respondere interrogationibus, & litteris Apostolicis, donec illis respondeat, ibi num. 22.

Arrestari si a Curia recedat, excommunicari potest, præcedente tamen citatione, per viam contradictoriam, ibi n. 23.

Arrestari vel suspectus iurari, quando quis possit, ex apoca priuata, & quando non, vide conclus. 140. n. 24. & conclus. 153. n. 19.

ARRHA contractum non probat, sed est signum futuri contractus, conclus. 115. sub n. 1.

ARROGATIO quomodo, & de quibus personis fiat, & quomodo ab adoptione differat, vide latè in Verbo Adoptio, & conclus. 58. nu. 2. cum seqq.

A R S Mechanica dicitur Mercatura, sed ea non ubiq; nobilitatem denigrat, conclus. 147. num. 1. & 2.

Vilem exerceas, quando vna cum alijs de familia sit admittendus in præsentem aliquem, ad beneficium, vide ibi n. 1. cum seqq.

Vilem, & Mechanicam exercentes nobilitate familiar denigrant, ibi n. 14.

Mechanicam exercentes, ob eorum ignobilitatem à testificando repellì possunt, conclus. 147. num. 15.

Declara tamen, vt ibidem.

Artes quæ in multis locis vilissimæ vocantur, in alijs sunt magnæ auctoritatis, & ex eis Priores Ciuitatis eliguntur, ibi nu. 15.

Artifices non veniunt appellatione Mercatorum in Statutis, ibi n. 16.

Artifex, & non Mercator dicitur quicumque sua industria operatur, & qui rem emit, vt in alijs formam suo opere, & industria redactam vendat, ibidem.

Sed in artificio, quando est admixta negotiatio tunc tota negotiatio dicitur, ibi n. 17.

Artifices habentes publicum signum omnibus mercede sibi constituta inferre tenentur, quia per illud cum Republica conuenisse videtur, ibi n. 18.

Prohiberi possunt, ne tabulata, banca, & similia ponant, si ea vsum privatorum impediunt; Immo id fieri potest, etiam si non sint nocua, ibi nu. 20.

Prohiberi possunt exercere sulpharariam, vel aliam artem, ob quam malus odor vicino fiat, ibi nu. 21.

De imperitia tegentur, quia nemo debet se inuicem exercitio, ad quod non sit aptus, conclus. 60. n. 82. & conclus. 147. n. 22.

Artes Medicinæ, & Chirurgiæ exercere non possunt Clerici, conclus. 147. n. 23.

Artifices alcarum non possunt prohibere eas cōficere, per appaltatores ipsarum, conclus. 147. num. 24.

Plures eiusdem artis in Ciuitate habere Reipublice interelli, conclus. 147. sub n. 4. & 24.

Artifici si indēbite his inferatur, eas inspenas repetit, quas vti impeditus in lice lucrarì non potuit, ibi n. 25.

Artifex vnus signum alterius assumere non potest, conclus. 147. num. 27. & num. 28. ratio assignatur.

Extende, vt in conclus. 171. n. 8.

Artifices collectari possunt, nisi sint ita pauperes, vt vix ex eorum arte vivere possint, conclus. 147. n. 29.

Artem vilem exercere est indecorum ei, qui fuit moribus nobilitatus educatus, conclus. 89. num. 96.

Index Conclusionum,

Artificium omne ob continuum exercitium recipit incrementum, concl. 131. sub nu. 7.

Artigliariz, & arma dicuntur de pertinentiis Caltri, & ideo in illius venditione, ea veniunt, concl. 143. in princ.

ARTICULVS dicitur pars intentionis illud continens, quod quis probare intendit, concl. 148. nu. 2.

Articuli, & positiones ex libello, illiusque substantia formantur, & loco libelli dantur, conclus. 148. sub nu. 3. & ibi plures articulorum definitiones inuenies, sed remissive.

Fiant ad finem probandi, vt per responsiones, & confessiones partis, super illis ponens, ab onere probandi releuetur, concl. 148. sub n. 2. & ibi multa alia notanda, in hac materia habebis.

Et articulans non censetur fateri, sicuti ponens, concl. 148. n. 3.

Dari non solent, nisi cum magna, & deliberata consideratione, ibi sub n. 6.

Et licet sint reuocati, tamen multum faciunt, ad veritatem eruendam, ibi nu. 7.

Quando sunt medio iuramento dati, confessio in eis per articulantem facta, contra eundem plenè probat, ibi nu. 8.

Medio iuramento non dantur, nisi in his, quæ factum proprium concernunt, quia quando de facto alieno agitur, sufficit credere in conscientia rem ita se habere, ibi nu. 9.

Articulus, quando est in parte verus, & in parte falsus, in totum negari potest, concl. 148. n. 17. & 12.

Contrarium n. 23.

Declarat, vt ibidem.

Articulans non prohibetur ad aliud genus probationis se extendere, quando in calce articulorum adest clausula, non se alstringens &c, concl. 148. n. 19. vbi ratio assignatur.

Ille, siue positio confessata non censetur, quædo respondens se refert ad Instrumentum, & illud non reperitur, concl. 148. n. 21.

Illis quomodo debeat fieri responsio, vt præcisa, & releuans dicatur. Vide concl. 148. n. 24. cum seqq.

Item eas, quas partes habere debeat, vide ibi, sub n. 2. in fine.

Articuli nihil certi continere dicuntur, quando in eis adest clausula, non se alstringens, &c, ibi nu. 20.

Sunt dandi per Dominum causæ, quando est præsens; aliis si dentur per Procuratorem, tunc ille debet habere mandatum in indiuiduo, ad sic, & sic ponendum, nec illud speciale sufficit, ibi nu. 30. & 31.

Formati à Procuratore non iuformato, & habente mandatum generale, ad ponendum, & articulandum, à Domino renocari possunt, etiam non docto de errore, & in secunda instantia, ibi n. 34. & 35. 97. & 136.

Obiectiui tribus modis dici possunt: n. p. quoad appellantes, in non appellante, & quoad effectum probandi, concl. 148. nu. 44.

Et quando sunt obiectiui, tunc exacta, & specifica probatio requiritur, ibi sub n. 44.

Declarat tamen, vt nu. 63. cum seqq.

Obiectiui si fuerint producti, non datur terminus ad illos declarandos, sed illis productis crit respondendum, ibi nu. 45.

Obiectiuos dare potest reus, & possessor contra actorem, ibi nu. 46.

Obiectiui contra appellantem, & non de iure, dantis illi dicuntur, quando principaliter ius appellantis non deducit, quamuis in consequentiam illud includerent, concl. 148. num. 47.

De iure dantis dicuntur, quando ex mera articulantis gratia oriuntur, conclus. 148. sub num. 47.

Et vt non dicantur obiectiui, ad quæ probanda se restringere debeat appellans, vide concl. 148. nu. 48.

Illi tendentes principaliter ad conseruationem iuris dantis, obiectiui non dicuntur; licet possit virtualiter, & in effectum, siue secundario ius aduersarij excludant, impugnent, ac tollant, ibidem.

Vt dicantur obiectiui solùm attenditur, quod primario, & non quod secundario fieri solet, ibi nu. 50.

Obiectiui dicuntur, quando articulans non intendit ius suum principaliter deducere, sed ius aduersarij excludere, etiam si per exclusionem iuris alieni, vellet articulus ius suum includere, vel augere, ibi n. 51.

Obiectiui dicuntur, quando illis probatis nullum ius acquiritur danti, secus vbi illis probatis excluderetur aduersarij, nec non ipsi danti acquireretur, ibi nu. 52.

Illi, vel positiones impertinentes dicuntur, quædo, nec per directum, neque per indirectum, aliquo modo causæ adminiculantur, conclus. 148. nu. 53.

Sed pertinentes vocantur non solùm, si directè & principaliter ad causam faciant, sed etiam quando ex leui præsumptione, quouis modo causæ adminiculantur, conclus. 148. sub num. 53.

Obiectiui dicuntur in actore de Cappellania, honoris, siue Prothonotariatus defuncti, quædo intendit inducere reservationem, & excludere gratiam aduersarij, ibi nu. 54.

Declarat tamen, vt ibi n. 55.

Obiectiui dicuntur, veluti si quis diceret, quòd collatio beneficij facta à tali non valet, quia ipse erat excommunicatus, ob violentiam, manum iniectionem in Clericum, concl. 148. num. 56.

Obiectiui dicuntur, qui dantur ab impetrante, ob non promotionem aduersarij infra annum, ibi nu. 57.

Illi super excessu in taxa, siue de excessu ualore dicuntur obiectiui, ibi n. 58.

Declarat tamen, vt n. 59.

Item dati super consumptione gratiæ dicuntur merè obiectiui, ibi n. 60.

Olati

Et Materialium.

Dati super defectu ætatis sunt obiectiui, & in eis requiritur specificatio natiuitatis, quoad annum, & mensem, ibi nu. 61.

Obiectiui dicuntur attento stylo Palatii, vt si primus in data non habet clausulam de Cura animarum; secundus verò eam habet, & ille secundus velit dare de Cura animarum contra primum, ibi nu. 62.

Obiectiui post terminum ad articulandum datum de stylo Palatii non admittuntur, concl. 148. n. 71.

Et ratio est, quia calumniosi præsumuntur, ibi uum. 120.

Idem, vt num. 113. cum pluribus seqq. & num. 159.

Obiectiui licet in termino dentur, nihilominus si non sint bene specificati, & formati non sūt admittendi, ibi n. 72. & 163.

Extende id procedere, etiam si sit obrenta commissio, quòd exacta eorum forma possit omitti, quia tunc saltem aliquid erunt specificati, ad hoc, vt contrarium probari possit, ne per indirectum defensio tollatur, concl. 148. num. 73.

Obiectiui requirunt exactam specificationem nominis, loci, & mensis, nec non aliarum circumstantiarum, licet ad diem, & horam specificandam non ardeant, nisi essent de substantia materiz in articulis comprehensa, concl. 148. sub num. 73. & 164.

Obiectiui debent esse bene formati, & specificati, etiam si darentur per actorem contra reum, nullum ius pœntis in beneficio habentem, concl. 148. num. 74. vbi exemplificatur.

Obiectiui etiam non bene specificati contra abentem in odium contumaciz admittuntur, ibi nu. 75. & 175.

Dati verbo tantum in termino non suffragantur, nisi illos facto ipso pars dederit, concl. 148. num. 76. & 77.

Contrarium, vt ibi n. 78.

Concorda, vt ibi nu. 80.

Sed in Curia Romana passim admittuntur, & si pars opponit, tunc iudex illos admittit, saluis exceptionibus, ibidem.

Non admittuntur post Sententiam, & litteras executoriales decretas, siue executas, vt ibidem, & n. 111.

Illorum admissio in Rota Romana non est ordinis Iudiciarij, dummodo tamen sint pertinentes, quia tunc sufficit illos fuisse receptos à Iudice, & super eis testes examinasse, concl. 148. nu. 81.

Quando ambigitur, an sint admittendi, vel non, tunc Rota illos admittit, Saluo Iure impertinentium, & non admittendorum, ibi n. 82.

Notoriè impertinentes omnino sunt reiiciendi, ibi sub nu. 82.

Articulos si pars facto dederit, & postea eos perierit sibi restitui, ad illos corrigendos, tunc Auditor debet prius illos videre, & si obiectiui inuenierit, illos admittere non debet, concl. 148. nu. 82.

Secus quando illis ius comune respicerent, & de iure dantis essent, quia tunc alter terminus, quatenus opus esset, assignandus veniret, ibi nu. 84.

Obiectiui si tertio fuerint repulsi, tunc neq; in secunda, neq; in tertia instantia amplius dari, & admitti possunt, quia tunc impertinentes præsumuntur, ibi n. 85. 86. & 139.

Extende primo id eò magis procedere, si calumniosè darentur, animo protelandi, & differendi litem, & præsertim in causa matrimoniali, ibi nu. 87.

Extende secundò procedere, etiam si illi essent releuantes in causa, ibi n. 88.

Merè obiectiui licet probent contra illum, contra quem articulatur, tamen nullus ius ex eis articulanti resultat, ibi nu. 89.

Obiectiui post terminum admitti non debent, etiam per viam restitutionis in integrum, ibi num. 91.

Contrarium, n. 92. & 159.

Concorda, vt ibi n. 93.

Dati à Procuratore, si erronei detegantur, tunc ille ad iurandum super errore admittitur, quòd essemus in beneficiis; secus in prophanis, ibi n. 96.

Contrarium, nu. 97.

Obiectiui post terminum dari non possunt, licet in termino fuerint dati aliqui, ad effectum subreptionis, vel ad omnem alium effectum, qui parti esset magis utilis, & proficiuus, ibi nu. 98. & ibi ratio assignatur.

Obiectiui post terminum dari non possunt, non solum si darentur contra probationem iuris aduersarij, sed etiam in probatione iuris illius, ibi n. 99.

Extende, vt nu. 100.

Illi tendentes ad probandum id, quod iam probatum fuit, non sunt admittendi, quia capiunt præsumptionem calumniæ, concl. 148. num. 100. & 120.

Item obiectiui post terminum non admittuntur, nec etiam ad probandum, per confessionem partis, concl. 148. n. 101. & ibi in n. 102. ratio assignatur.

Obiectiui sunt dandi in termino præfixo, ad impugnandum ius aduersarij, etiam si ipse aduersarius nondum ius suum produxisset, concl. 148. nu. 103.

Illos dans si protestetur, quòd eiliceat eos corrigere, aut novos dare, tunc illa protestatio eum non inuabit à dâdis articulis obiectiui, quando materia iam erat certa, seu si post terminum ad articulandum orta fuisset, ibi num. 104.

Declaro, vt n. 143. cum seqq.

Non sunt admittendi, quando causa pendet super alimentis futuris, concl. 148. n. 110. & ibi ratio assignatur.

Illi contradicentes Concilio Tridentino, vt impertinentes non sunt admittendi, concl. 148. nu. 112. & 222.

Sed etiam elapso termino admittuntur articuli,

Index Conclusionum,

culi, quando esset impetrata commissio, vt illi post terminum dari possint, concl. 148. num. 113.

Declarat, & extendit, vt n. 124. & 125.

Obiectiui licet probari non possint post terminum per testes, possunt tamen probari per instrumenta, ibi nu. 116.

Obiectiui etiam post terminum dari possunt per viam exceptionis, contra iuramenta, & iura producta, ibi n. 124.

Declarat, vt n. 126.

Obiectiui licet non admittantur post terminum, admittuntur tamen exceptiui, conclus. 148. num. 125.

Obiectiui post terminum dari possunt, quando res esset adhuc integra, vel effemus propè terminum, quia quando partis non multum interstit, moram purgare licet, conclus. 148. nu. 127.

Contrarium, nu. 128.

Obiectiui post terminum admittuntur, quando pars aduersa non contradicit, concl. 148. num. 129.

Obiectiuorum admissio tenet, quando lapsò termino ad articulandum, iudex alium terminum assignat, & pars non appellat, concl. 148. nu. 130.

Sed an tunc sufficiat contradicere, licet non appelletur, vide ibid. & n. 131.

Obiectiui post terminum admittuntur, quando effemus in verificatione gratiæ, si neutri, ad hoc, vt ostendatur alteri ius non competere, ibi nu. 132.

Obiectiui semper admittuntur, quando essent dati pro testibus abfuturis, conclus. 148. num. 133.

Extendit, quòd etiam concernentes petitoriũ in causa quoquè possessorij admittuntur, pro examinandis testibus abfuturis, concl. 148. sub num. 133.

Obiectiui licet dari non possint in prima instantia post terminum, possunt tamen dari in secunda; dummodo in termino dentur, concl. 148. num. 134.

Fallit tamen, si articuli obiectiui ex mala appellatione ruerent, quia tunc etiam in secunda instantia dari, neque reformari possent, concl. 148. n. 135.

Obiectiuos post appellationem, an quis producere possit si in appellatione nihil obiecerit, vide, ibi n. 64. & 65.

Obiectiui debent dari bene dispositi, & specificati in bona forma, nisi dans illos in probatione extaret, ibi sub n. 98.

Eorum pertinentia, vel impertinentia, dum controuertitur, terminus datus non currit, ibi n. 108.

Declarat tamen, vt n. 109.

Nonos, vel de directo contrarios iam datos, quando, & quomodo dare, & probare, possit tertius ad causam veniens, vide concl. 148. n. 138.

Discussus in prima instantia, super quibus testes

producti fuerint prohibentur in futurum admitti, sicut illi de directo contrarij, concl. 148. num. 140.

Declarat, vt n. 141.

Reprobatori, siue repulsatori fieri solent, quòd per alteram partem fuerint facti articuli approbatori, siue saluatori, concl. 148. num. 142.

Obiectiui post terminum, immò etiam post conclusum in causa dari possunt, quando superuenit de nouo illius materiæ obiectiue notitia, & in hoc articulantis iuramento standum est, ibi n. 143.

Intellige tamen, & declarat, vt ibid. & nu. 144. cum seqq.

Obiectiui etiam post terminum dati in causa prophana admittuntur, conclus. 138. num. 149.

Et an, & quando etiam vsq; ad conclusionem, in causa, vel etiam post illam sint admittendi, vide ibi n. 150. & 151.

Et vt dicantur pertinentes in causa prophana, ex libello nati, & ad causam aliquo modo facere debent; aliis impertinentes dicuntur, & per consequens reiiciendi venirent, ibi n. 152. cum seqq.

Intellige tamen, vt ibidem.

Articuli dicuntur, ab artu, hoc est à membro causæ, idèò diligenter ab ipsa petitione sunt formandi, ibi n. 155.

Illi, & testes etiam de directo contrarij in causa Criminali pro defensione admitti possunt, etiam post publicatum processum, concl. 148. num. 156.

Extendit, vt ibidem.

Obiectiui in causa Matrimoniali, etiam post terminum admittuntur, conclus. 148. num. 157.

Obiectiui dari possunt, vbi termini essent nulliter seruati, & reiterarentur, licet ab illis articulus exclusus fuisset, si termini bene, & legitime seruati fuissent, conclus. 148. num. 158.

Obiectiui de stylo Palatii, siue Rotæ, etiam in tertia instantia post terminum admittuntur, ibi n. 92. & 159.

Nunquam repelluntur ex quacumq; presumptione calumniæ, vbi de præiudicio irreparabili agitur, ibi sub n. 159.

Obiectiui post terminum sunt admittendi, si datur ad coadiuvandam materiam obiectiuam, iam in termino datam; dummodo ex eodem medio nascantur, concl. 148. n. 161. vbi exemplificatur.

Bene specificatis, & formati admittendi veniunt, & in dubio tales præsumuntur, conclus. 148. num. 162.

Declarat tamen, vt ibi n. 163. cum seqq.

Illis non bene specificatis, vel dispositiue datis quis respondere non cogitur, ibi n. 165.

Eorum verba sunt intelligenda, & declaranda secundum verba præcedentia, ibi nu. 166. & ibi exemplificatur.

Et Materialium:

Incerto, vel generico quis respondere non cogitur, concl. 148. nu. 167. & nu. 168. ratio assignatur.

Item inuicem, & ad causam non facienti, quis respondere non tenetur, conclus. 148. nu. 169.

Alternatiui in causa Criminali non reijciuntur, ibi nu. 170.

Sed quando concernenti factum alienum, vel ius, aut factum proprium, quis respondere, teneatur, vide ibi n. 171.

Illi dicuntur bene specificati, & admittendi, si (Verbi Gratia) in eis diceretur, quod Ecclesia est annexa Hospitali à tanto tempore, cuius initij memoria non extat, licet non exprimat, quod illud Hospitalis erat auctoritate Episcopi fundatum, conclus. 148. nu. 173. & ibi ratio assignatur.

Obiectiui sunt admittendi, licet non sint bene formati, & specificati, si illos dans in probatione esset, ibi n. 174.

Sunt admittendi, & boni dicuntur, si unus (Verbi Gratia) sit infirmitatis, alter verò furoris, ibi nu. 176.

Item boni dicuntur, quando dantur plures materiz obiectiuz ab eadem parte, quarum una sit bene specificata, aliz verò non tam bene formatz, quia tunc tamquam vnitæ, & eoa diuinate admittuntur, conclus. 148. nu. 177.

Continentes simulationem Priuilegij non sunt reijciendi, si in eis species simulationis non fuerint declaratz, ibi n. 178.

Admittuntur, quando minor, siue Ecclesia in eis assereret se laicam, quamuis non diceret enormiter; dummodo aliis de lisione in actis constaret, ibi n. 179. & 396.

Illi, in quibus longa possessio, & fructuum perceptio deducitur, sufficiunt ad probandam prescriptionem, licet in eis nullum verbum de prescriptione fiat, concl. 148. nu. 180. & ibi ratio assignatur.

Debent esse facti, & non iuris, concl. 148. sub nu. 180.

Non sunt reijciendi, quando per reum conuentum fuerunt presentati super possessione recuperanda, & respicerent factum proprietatis, ibi nu. 181.

Contrarium, nu. 184.

Concorda, vt n. 183. & 185.

Petitorium concernens in iudicio manutentionis non omnino impertinens, nec irrelevantes, sed admittuntur, conclus. 148. nu. 182.

Petitorium concernentes sunt admittendi in principio Iudicii possessorij, quatenus per eorum probationem excluderetur possessio pretendens se spoliatum; alijs non, concl. 148. nu. 183. & 185.

Illi dicentis se eodem die spoliatum à diuersis non censentur impertinentes, nec contrarij, sed veniunt admittendi, cum ad illud idem delictum plures concurrere potuerint, ibi n. 186.

Illi possessorionem petitorij ab vtraque parte, dati super possessione, & proprietate, quoad colorandum, vel discolorandum possessorium sunt admittendi, & eis erit respondendum, ibi nu. 187.

Sed illi super proprietate dati in interdicto vti possidetis sunt reijciendi, ibi n. 188.

Fallit tamen in interdicto retinendæ, vt ibi nu. 53.

Super execrabilitate in materia spoliij non admittuntur, concl. 148. nu. 189. & ibi ratio assignatur.

Sed super liquidandis fructibus à spoliante perceptis admittendi veniunt, etiam si spoliator, eidem spolio cesset, ibi nu. 190.

At secus si fuisset recepti in causa principali, quia tunc amplius non recipiuntur in causa liquidationis fructuum, ibi n. 191.

Contrarij dari possunt, quando perempta est instantia, & nota inchoatur, conclus. 148. nu. 192.

De directio contrarij articulis partis aduersæ in causa appellationis non sunt reijciendi, quādo testes in termino probatorio super articulis partis non plenè probarunt, ibi nu. 193. & ibi ratio assignatur.

Et in quibus alijs casibus, & à quibus personis tales dari possint, vide ibi n. 156.

Admittuntur super eo, quod testes examinati super articulis partis aduersæ corrupti, & subornati falsum deposuerint, ibi n. 194.

Illi in termino presentati possunt in causa appellationis iterum presentari, & alij testes induci ad probandum illud idem, si prius pars aduersa contrarium probauerit, & testes in termino repulsatori publicauerit, concl. 148. nu. 195.

Intellige tamen, vt ibidem.

Declaratorij, seu additionales causam, de qua agitur respicientes, sunt admittendi, concl. 148. nu. 196.

Concernentes terras, de quarum decimatione agitur, non extare in Dicecisi releuantes dicuntur, & sic sunt admittendi, conclus. 148. nu. 197.

Sed impertinentes, & malè ordinati dicuntur, & sic sunt reijciendi, quando essent de directio contrarij articulis aduersarij, licet id fallat in beneficialibus, ibi n. 198.

Declaratio tamen, vt nu. 199.

Et quando pro illis sit concedenda remissoria, vide in Verbo Remissoria, & concl. 148. nu. 200. cum seqq.

Item presentati in termino repulsæ illud, idem continentis, quod fuerat positum in primis articulis de directio eis partis aduersæ contrarij, dicuntur impertinentes, & sunt reijciendi, ibi nu. 207.

Contrarium, nu. 208.

Primam opinionem amplia, vt nu. 209. cum seqq.

Inuicem repugnantes caluniam arguunt, ibi sub nu. 209.

Index Conclusionum,

- Eorum nona admissio est deneganda; quando testes super tota causa iuraverunt, conclus. 148. num. 213.
- Articulus, ut dicatur novus, sine contrarius, quid sit considerandum, vide concl. 148. nu. 215. & nu. 386.
- Criminosi uti impertinentes non sunt admittendi, nec illis quis respondere tenetur, cum propriam turpitudinem deregere nemo cogatur, ibi nu. 223.
- Extende, ut nu. 224.
- Fallit pluribus modis, ut n. 225. cum seqq.
- Illi non ius attentantis respicientes non dicuntur relevantes, nec admittuntur, si eorum probatio tale notorium non ius non inducat, quod per aliam probationem excludi non possit, ibi nu. 233.
- Articulus unus relevans facit, ut ceteri quoque veniant admittendi, ibi nu. 234. & nu. 236. ratio assignatur.
- Sed declara, ut ibi n. 249.
- Illis tam pertinentibus, quam impertinentibus est respondendum de stylo Rotz, licet secus sit de iure, ibi n. 237.
- In Curia Romana semper admitti solent, cum clausula saluo iure impertinentium, & non admittendorum, ibi n. 238.
- Extende id praesertim procedere, si testes super tota causa iuraverunt, ibi n. 239.
- Extende, secundo id procedere ferè per totam Italiam, ibi n. 240.
- Contrarium, n. 243.
- Declara, ut n. 244. cum seqq.
- Et quid illa clausula operetur, vide ibi nu. 241. cum seqq.
- Articuli non dicuntur impertinentes in quibus, quis ab Aduersario responderi petat, quo titulo, & qua causa possideat, conclus. 148. num. 250.
- Contrarium, n. 251.
- Concorda, ut nu. 252.
- Articuli respondere non tenentur emptor conventus à creditore venditoris pro re empti, ibi nu. 253.
- Negativi impertinentes dicuntur, & admittendi non veniunt, cum regulariter negativa sit de sui natura improbabilis, ibi n. 255.
- Fallit tamen, ut ibi n. 257. & 258.
- Eventuales uti impertinentes non sunt admittendi, ibi nu. 259.
- Declara, ut ibi sub n. 104.
- Intervenientes, quando, & quomodo in causa pignorationis sint admittendi, vide ibi nu. 260. remissive.
- Eorum copia, quando sit tradenda inquisito, antequam respondeat, vel sit tradenda solum illis, qui eam petunt ad effectum consuecendi interrogatoria, aut quando clausi producantur, vide ibi nu. 261. cum seqq.
- Sed quando clausi transmittuntur, ad hoc, ut examen valeat pars citanda venire, conclus. 148. sub num. 261.
- Eorum copia, ubi non datur potest apponi clausula saluo iure impertinentium, quia si post conclusionem repelluntur, nullus deponere tenetur, ibi nu. 263.
- Et ubi solent dari aperti, si ante examen testibus offensi fuerint, non per hoc illi de fide dimittuntur, ibi n. 264.
- Secus tamen si testis fuisset allocutus cum parte aduersa, ibi n. 265.
- Et fieri debent servata forma à Statuto tradita, aliis pro non admissis habentur, conclus. 148. num. 268.
- Illorum admissio non est de substantia, nec receptionem testium vitiat, dummodo illi sint pertinentes, ibi nu. 269.
- Et, ut pro confessatis habeantur, quæ sint necessaria, vide ibi n. 24. cum seqq.
- Articulus datus tacite admittitur ceteris iudex, dum super illis testes recipit, conclus. 148. num. 170.
- Et si eos admittat iudex mandando illos intimari parati, ad effectum dandi interrogatoria, & videndum iurare testes, tunc non est necessaria alia citatio, si tamen dicta intimatio subsequatur, aliis secus, ibi n. 271.
- Eorum admissio, quando est facta parte praesente, tunc alia citatio non est necessaria, ibi num. 272. & ibi ratio assignatur.
- Item illi, super quibus fuerunt examinati testes, eo ipso censentur admissi, si fuit facta citatio, ad dicendum contra articulos, & iudex ad examen processit, ibi n. 273.
- Illi, sine positione dicuntur esse de iure libelli, ibi nu. 299.
- Item illi, & interrogatoria de connexis, & pertinentis supplicationis esse dicuntur, concl. 148. nu. 300.
- Illi veniunt appellatione actorum, ibi n. 301.
- Quando, super rei valore sunt dandi, tunc tempus venditionis rei est attendendum, conclus. 148. & ibi ratio assignatur.
- Et ad hoc, ut articulus super valore rei benè intentionis intentionem concludat, quomodo sit formandus, distingue, ut in concl. 148. nu. 303. cum pluribus seqq.
- Item quomodo illi sint formandi pro probanda identitate alicuius rei, vide conclus. 148. num. 314.
- Item quomodo sint formandi pro probanda liquidatione fructuum, vide concl. 148. n. 315. cum seqq.
- Quomodo sint formandi, ad probandam consuetudinem immemorabilem, vel non immemorabilem, vide concl. 148. num. 331. cum seqq. & vide in Verbo Consuetudo.
- Illi super consuetudine in materia praecedente debent bene actus specificare, aliis admittendi non veniunt, concl. 148. n. 354. ratio assignatur.
- Sed illi amplius de nouo non admittuntur, quando dicta testium publicata, vel iudicata fuere, ibi num. 381.
- Fallit, ut nu. 384. cum pluribus seqq. & vide in Verbo Testes.

Et Materialium:

Declara tamen, quod Articuli admittantur, sal-
no iure impertinentium, si Procurator appella-
turi iuret in animam suam, siue Principalis, se
ipsa testificata non didicisse, concl. 148. n. 383.
Articulus partim nouus, & partim antiquus, etiā
post didicta testificata admittendus venit, ibi
num. 385.
Sed nouus non dicitur, si in substantia idem
contineat, quod antiquus, licet in sono, &
verborum cortice differre videatur, conclus.
148. nu. 386.
Et quomodo sint formandi Articuli ad proban-
dam amicitiam, vide concl. 100. num. 38. re-
missiue.
Ad additionales etiam post publicationem Proce-
sus sunt admittendi, sed reus illis respondere
non eogitur, nisi de nouo citetur, concl. 148.
num. 400.
Ad additionales reiectis primis amplius dari non
possunt, ibi n. 401.
Articulum falsum producens erit puniendus, li-
cet non declarauerit eo velle uti pro bono, &
fide digno, ibi n. 403.
Intellige tamen, ut ibidem.
Articulus vnus, quando est omnis generalis, tunc
Auditor Rotæ cogere potest partes ad illum
de clarandum, vel illas ad iudicio repellere, con-
clus. 168. sub n. 99.
ARTIGLIARIE, & Mutationes sunt de perti-
nentijs Castri, seu Ciuitatis ita, quod Ciuita-
te, vel Castro in feudum concessio, illæ quoque
concessio intelligantur, concl. 143. n. 100.
ARVNDINETVM, quando veniat appellatio-
ne domus, vide in Verbo Domus, & conclus.
127. num. 6. & 8.
ASCENDENTIVM appellatione omnes ve-
niant, absq; termini præfixione, & idem in illis
representatio ad successionem descendētium
non restringitur ad certum gradum, sed om-
nes veniunt in infinitum, concl. 149. n. 1.
Illi in conuersu cum descendētibz ab hæredi-
tatibus excluduntur, & ad illas descendentes
admittuntur, ibi n. 28.
Fallit quando effemus in feudo antiquo, quia
tunc ascendens descendenti succederet, ibi
num. 30.
Legitimam in bonis defuncti pretendere non
possunt, quoties Filij, vel Filie, etiam natura-
les adessent, ibi n. 29.
Plura vide in Verbo Legitima.
Et in ploribus casibus differunt ad descendenti-
bus, ibi n. 31. cum seqq.
Illi in quocunq; gradu existentes semper in suc-
cessionibus coniunctos ex vno latere tantum
excludunt, concl. 174. n. 49.
ASSASSINIVM atroxissimum genus homicidij,
& delictum atrocissimum vocatur, concl. 150.
num. 1. & 23.
Assassini qui dicantur largo modo loquendo, &
qui strido, & an e. primum de Homicid. ha-
beat locum etiam in illis lato modo sumptis,
vel solum in illis sumptis stridē, & propriē, vi-
de ibi nu. 2. cum seqq.

Et tale vocatur illud homicidium, quod fit ac-
cep̃ta pecunia, vel alia re, aut specie loco pec-
uniz, concl. 150. n. 23. & 65. & concl. 74. nu.
18. in fine.
Extende pluribus modis, vt ibi in concl. 150. n.
24. cum pluribus seqq.
Illud delictum immunitate Ecclesiæ non gau-
det, concl. 150. n. 24.
Assassinus ille dicitur, qui nedum aliquo dato, sed
etiam promisso homicidium fieri mandat, &
talis etiam morte non secuta de assassinio ten-
etur, ibi n. 28. & 50.
Contrarium, n. 29. 51. & 65.
Et istud delictum, quādo inducatur per ea ver-
ba (Amazate questo tale, perche sapete, che
la Casa mia è aperta per voi, & non vi man-
carà mai) vide ibi n. 34. & 35.
Assassini dicuntur, nedum illi, qui inducunt infi-
deles promissa pecunia, ad occidendum Chri-
stianum, sed etiam qui ad id opera Christiani
vtuntur, ibi n. 36.
Assassinium si committat Clericus Privilegium
Clericale amittit, ibi n. 37.
Extende, vt num. 38. cum seqq. & vide in Verbo
Clericus.
In huiusmodi delicto affectus punitur, etiam
non sequito effectu, ibi n. 53. & vide in Verbo
Affectus, & concl. 74. n. 17. & 18.
Assassinus a quocunq; impunē occidi potest, ibi
num. 54.
Extende id procedere etiam, si ille sit Clericus,
ibi num. 55.
Illius bona a quocunq; occupari possunt, sed
illi ad quos successio spectat in temporalibus,
illa consequi poterunt, ibi n. 56.
Imò isti tales opprimi possunt, etiam illis die-
bus, in quibus Ecclesia indixit bellatoribus
treguas, ibi n. 57.
Item contra illos possunt recipi testes, etiam
lite non contestata, & parte non citata, immò
ea absente, ibi n. 58.
Item contra eos alia Sententia non requiritur,
nisi de claratoria tantum, ibi nu. 59.
In hoc delicto appellatio non est admitenda,
ibi n. 60. & concl. 128. n. 91. & 920.
Item contra illos Index procedere potest, ex
eius mero Officio, ibi n. 61.
Assassinus defensionibus, ac alijs dilationibus
sibi debitis de iure renunciare potest, ibi num.
65. vbi ratio assignatur.
Et ille, uti hostis publicus dicitur a legediffida-
tus, id est extra protectionem legis, & per cō-
sequens ab omnibus legi potest, ibi sub n. 62.
Illud delictum committens occidēdo Christia-
num, vel id fieri mandans, aut Assassinos de-
scendens, receptans, aut occultans, excom-
municatus efficitur, ibi n. 49. cum seqq.
Mandantem in iudicio nominare tenetur, &
super hec torqueri potest, ibi n. 63.
Illius hæres rem restituere cogitur, etiam lite
cum defuncto non contestata, ibi n. 64.
Sed talis, quis non dicitur, quando pecunie
oblatus per mandantem expressè non fuerit

Index Conclusionum,

per Mandatarium acceptatæ, concl. 150. nu. 65. & n. 66. ratio assignatur.

Item delictum, ut inducatur non sufficit taciturnitas, & vnius tantum intentio, sed consensus vniuersi, scilicet tam mandanti, quam Mandatarij est necessarius, ibi n. 67.

Et nunquam contrahitur ex ipse præmij, aut fauoris oblatione, concl. 150. nu. 68. & ibi ratio assignatur.

Item tale illud non dicitur, quando fuit datum solum Mandatum ad batouandum; non autem ad occidendum, licet mors sequuta fuerit, ibi num. 69.

Intellige tamen, ut ibid. & n. 70. cum seqq.

Assassinij qualitas, siue proditoris, quomodo sit probanda, ad hoc, ut illud includatur, siue excludatur, vide concl. 150. n. 21. & 73.

Sed illius qualitas excluditur, quando mandans est præfens delicto, si tamen sit inimicus, etiam quod Mandatarij non essent inimici, & receperint pecuniam ad illud perpetrandum delictum, concl. 150. n. 21. & 73.

ASSÉCURATIO alicuius rei ea dicitur, quando quis alteri rem illius in tuto futuram esse, certo sibi pretio assignato, promittit, concl. 151. n. 1. exemplificatur.

Et talis assicuratio Navium, siue mercium in multis Regionibus, quæ Maris commoditatē habent, frequenter fieri solet, ibi n. 2.

Et ea an sit contractus iominatus, vel ad emptionem. & venditionem, siue locationem, aut fideiussione reducatur, vide ibi num. 3. cum seqq.

Assicuratio dicitur contractus licitus approbatus, & Reipublicæ utilis, nec non rectitudinem, ac licitum continere dicitur, ibid. n. 6. & 25.

Assicuranti Navium magis conuenit pecunias dare pro mercium assicuracione, quam fideiussione faciendā, quia ille grauioribus periculis subiacet, ibi sub n. 3. & 25.

Et talis contractus non valet, si altera ex partibus sciuisse, tam Navium perisse, ibi n. 7. & n. 8. ratio assignatur.

Declarā tamen, ut n. 9. cum seqq.

Sed quando ea valeat, etiam si Nautis eo tempore iam perijisset, vide concl. 151. n. 9. & 10.

Et ea (Verbi gratia) facta pro secutis duobus milibus, in nulle tantum sustineretur, si merces in ea impositæ sint valoris centorum mille tantum, concl. 151. num. 12. & num. 13. ratio assignatur.

Illius obligatio operationem supponit, concl. 151. n. 13.

Assicuratio personæ, quando possit fieri ab vno Principe in eius loco, cum hoc pacto, ut non soluat debita, concl. 153. n. 37. cum seqq.

Assicurans res communes non præsumitur plus parte sua assicurare voluisse, nisi ad utilitatem etiam partis consocij id faceret, conclus. 151. nu. 14.

Super vno Vascello assicurans non tenetur, si fiat operatio super altero, ibi nu. 15. 16. & 19. ubi assignantur rationes.

Item illius promissio non extenditur de vno casu ad alium, ibi n. 15. & 26.

In hoc contractu est inspicendum id, quod inter contrahentes fuit præcisè conuentum, ibi n. 16. & 26.

Et talis assicurans non tenetur, nisi pro parte sua, si merces erant communes, concl. 151. num. 17.

Assicuraciones inualide efficiuntur, si iter impediat, concl. 151. num. 18. & 26. & ibi ratio assignatur.

Et tunc, quid sit faciendum, vide ibidem.

Et illius præmium restitui debet, quoties ipsi assicuratori locus esse non possit, concl. 151. sub num. 8. & 26.

Assicurans Frumentum, vel merces super fragata non tenetur, si postea oneratio fiat super Barca, ibi n. 19. & ibi ratio distictè assignatur.

Et primi assecutores non tenentur, si Patronus Navis relicto itinere delinatus, aliud caperet, ibi n. 20.

Declarā tamen, ut n. 21.

Extende id præsertim procedere, quando pro secundo itinere nouæ assecurationes fuissent factæ, & eo magis si eas secundas iam fuisset solutas consilaret, ibi n. 22.

Et talis assecutor pretium solutum repetere volens, ob itineris mutationem, eam vi fundamentum suæ intentionis probare tenetur, ibi nu. 21.

Et ad cutandam pretij solutionem opponere, non potest, quod merces deperditæ non sint sue, vel hædem, nisi constaret ex actis eas aliorum Mercatorum esse, ibi n. 35.

Si soluerit in iudicio executiuo, & postea agatur in ordinatio de probatione sinistri casus, onus illum probandi reo assecurato incumbit, sed eo non plenè probato, assecutori iam solutum petenti restituat, ibi sub n. 21.

Non tenetur, quando Navis fuisset coacta nauigare in alium locum, quia tunc ea non diceretur casum sinistram passa, ibi nu. 23. & ibi ratio assignatur.

De casu sinistro tenetur, quando Navis fuisset capta per hostes, & per triduum ab eis detenta, licet postea recuperaretur, & maxime, si ob captiuitatem fuisset effecta deterior, ibi n. 24.

Assecutores tenentur de incurfu Latronum, hostium, Piratarum, naufragio, & incendio, ibi sub n. 24.

Et licet pretium recipiant, ob pericula, quibus se subiiciunt, ibi sub n. 25.

Assicuratio Navis, vel mercium sub qua forma fiat, vide ibi n. 26.

Assecutor, qui de omni riscio, & periculo teneri velleret, excepto iactu, licet esset exclusus à detrimento iactus; nihilominus ad nauis rerum iactarum teneretur, concl. 151. nu. 27. & ibi ratio assignatur.

Iste contractus illicitus redditur, quoties mutarentur pecuniæ pro lucro assecurationis, ibi num. 28.

De-

Et Materiarum:

Declara tamen, vt ibidem, & n. 29.

Et talis contractus vltarius non redditur, ob excessiuam taxationem, nisi etiam exactio ipsa illius, quod fuit taxatum subsequatur, ibi num. 30.

Et quando taxatio excessiua dignoscatur, vide ibi nu. 32.

Assicuratio vite alicuius hominis in societate Officii, aut transitu per loca Turcarum, Latronum, Hæreticorum, aut hostium periculis exposta, licet fieri potest, ibi nu. 33. cum seqq. vbi contrarij respondetur.

ASSECVRATIO dotis nil aliud est, quam solutionis promissio, ita vt eueniente casu ille, qui asscurauit statim conueniri possit, concl. 152. nu. 1.

Eam petere potest mulier super pecunia suo viro debita, ad hoc, vt ea in emptionem bonorum stabilium conuertatur, vt postea ex eorū fructibus ea cum viro, & Filijs alatur, concl. 152. n. 2. & 24.

Eam dotis maternæ non possunt petere Filij Matre mortua, ob vergentiam sui Patris ad inopiam, ibi n. 3.

Illa debetur etiam, quod de dote non conflet, nisi per Instrumentum confessionis per virum emanat; at secus si Instrumentum dotale nō haberet, ibi nu. 4. & 70.

Extende, & declara, vt n. 5. cum seqq.

Est facienda pro eo pretio, pro quo reperitur emptores, quamuis pretium fuerit minoris, ibi n. 15. vbi exemplificatur.

Contrarium, nu. 16.

Declara, vt n. 17.

Est facienda pro sumptibus in litem a muliere factis, ibi n. 18.

Eam potest petere vxor, ob vergentiam sui viri ad inopiam, ibi n. 19.

Intellige tamen, vt n. 20. cum pluribus seqq.

Et quando eam possit petere vxor, etiam si scienter vitum inopem acceperit, ibi n. 57. & 61.

Item ea per vxorem peti potest, etiam si dos fuisset Socero soluta, & ille per apocam priuatam eam conseruare, & restituere promiserit, eius bona obligando, ibi n. 68.

Sed quando per Soceri vergentiam ad inopiam possit peti asscuratio, vide ibidem.

In asscuratione dotis mulier non præfertur creditoribus anterioribus expressam hypothecam habentibus, ibi n. 69.

Per vxorem peti non potest, super bonis sui viri, que fuerint vendicata per creditores, si ea Instrumentum dotale non habeat, ibi n. 70.

Sed ea per vxorem obtenant super bonis sui viri, & Soceri, Dominij translationem non operatur, sed solum dicitur eidem acquisita rei asscurate custodia, ibi n. 71.

Contrarium licet teneant aliqui, vt ibi n. 50.

Et operatur, vt bona vxori data, ob vergentiam viri ad inopiam, iure pignoris data censcantur, & sic illa restituta pecunia restituatur, ibi nu. 72.

In huiusmodi iudicio vxor debet prius id, quod

de viro habet excomputare, & postea bona Mariti exuere, & deinde si ea non sufficiant contra tertios possessores agere, concl. 152. nu. 38. & 73.

Plura vide in Verbo Dos, & in Verbo Mulier. **ASSECVRATIO** Iudicii est illa, quæ præstatur, a debitore carcerato, vel etiam ante capturam, ob suspensionem fugæ, concl. 153. n. 1.

Asscuratio dicitur, vox Barbara, pro vt est etiam arctum, ibidem.

Asscurare Iudicium non tenetur actor, nec reus saltem de consuetudine, quicquid sit de iuris rigore, ibi n. 12.

Declara tamen, vt nu. 23. cum seqq.

Item vide concl. 44. n. 12. cū seqq. & concl. 135. n. 12. cum seqq. & concl. 146. n. 4. cum seqq.

Plura vide in Verbo Actor, in Verbo Debitor, in Verbo satisfactio, & in Verbo Suspensio.

Asscurationi Iudicii non est locus, vbi pars post contractum non fuit effecta deterioris conditionis, concl. 153. n. 22.

Assensio secundi beneficii, quando faciat vacare primum, vide, concl. 56. sub n. 144.

ASSENSVS pro feudo dicitur mera gratia, & præsertim in Regno Neapolis, & est stricti iuris, & propterea strictè interpretandus venit, concl. 154. n. 1.

Assensus naturam assumit illius dispositionis, super qua interponitur, ibi n. 2.

Requiritur in alienatione feudi, & nunquam per iudicat, nisi quoad expressa tantum, ibi num. 3.

Nunquam trahitur ad ea, quæ Dominus non cogitauit, ibi n. 4. & 9.

Et specialiter ad vnam speciem concessus, ad aliam non extenditur, ibi sub n. 4.

Præstius super venditione facienda, ad iam factam non extenditur, ibi n. 5.

Item super venditione facta præstius, ad aliam faciendam non trahitur, ibi nu. 6.

Et, quando ad ratificationem non extendatur, vide ibi nu. 7.

Præstius, vt vendatur Titio non suffragatur, si postea vendatur Sempronio, ibi num. 8. & ibi ratio assignatur.

Non extenditur de re, ad rem, nec de persona ad personam, nec de tempore ad tempus, ibi num. 10.

Ad vnum tempus concessus, eo elapso ille euanesce censetur, ibi nu. 11.

Super debito principali præstius, ad pœnam, & interesse non extenditur, si de eis nihil fuerit dictum, ibi n. 12. & 22.

Contrarium, n. 21.

Concorda, vt n. 23.

Corruit, nisi omnes conditiones, & qualitates in eo appositæ, & reseruata verificentur, ibi num. 13.

Præstius super pacto retrouendendi intra tempus a partibus taxandum, non procedit, pro eo tempore a partibus postea prorrogato, concl. 154. num. 14. & ibi ratio differentiarum assignatur.

Index Conclusionum,

Vt teneat, nedum est necessaria facultas disponendi, & nominatio personarum ad contractum concurrentium, sed etiam modus erit verificandus, concl. 154. n. 15.

Licet sit præsensus super singulis in concessione Baronie contentis; tamen si sit difformis à concessione respectu servitij illam concessionem non validat, sed novus assensus esset necessarius, ibi n. 16.

De novo est necessarius, quando res retroceditur in eum, qui aliquam rem particularem feudi iam transulerat, etiam si super illius alienatione assensus præsensus iam fuisset, ibi nu. 17. & 18. ratio assignatur.

Fallit, vt nu. 19. & 24.

Præsensus super contractu, ad illius resolutionem trahitur, quando ipsa resolutio ex natura contractus veniret, concl. 154. n. 16. & n. 20. ratio assignatur.

Extenditur secundum naturam contractus super quo interponitur, ibi n. 20.

Novus non est necessarius, quando contrahens agere valet ad rescissionem contractus, ob enormem lesionem, ibi n. 24.

Est necessarius in ratificatione alienationis rei feudalis, si in illius alienatione fuerit necessarius, cum prestare, ibi n. 25.

Fallit si in promissione de ratificando assensus reperiretur præsensus, quia tunc alia ratificatio non esset necessaria, ibi n. 26.

Etiam in cessione feudi exigitur, conclus. 154. num. 27.

Contrarium, quando cessio esset facta in augmentum feudi, & sic Domino esset utilis, vt si ex habilitiori, & aptiori ad servendum fieret, ibi num. 28.

Sed omnino est necessarius in alienatione feudi ibi nu. 29.

Contrarium, quando alienatio esset facta per subfeudatarium Domino immediato, nisi tamen feudum esset quaternatum, ibi nu. 30. & n. 31. ratio assignatur.

Non est necessarius, quando alienatio fuit facta praesente Domino, ibi n. 32.

Intellige tamen, vt ibidem.

Ille Baronis est necessarius, quando sit alienatio subfeudi alteri personae, quam Domino, concl. 154. num. 33. & vide late in concl. 173. sub n. 12.

Ille Baronis, siue Regis, vel vtriusque quando est necessarius, tunc in alienatione feudi, non solum impetrari debet super venditione, sed etiam super pacto de retrouendendo, ibi nu. 34. & n. 35. ratio assignatur.

Contrarium, n. 36. & 37. ratio assignatur.

Impetratus super obligatione feudi semper intelligitur impertitus, quatenus alia bona non extant, & sic in subsidium, & non aliis, ibi num. 38.

In retrouenditione, an, & quando requiratur, ibi n. 35. 36. & 39.

Est adhibendus in pacto de retrouendendo, concl. 154. num.

Contrarium, num. 41. & ibi ratio assignatur. Item est necessarius in pacto de non petendo, ibi nu. 42.

Otentus per Patrem à Rege in venditione feudi non sufficit, si consensus Filij non concurret, ibi nu. 43.

Intellige tamen, vt ibidem.

Non requiritur in dispositione facta de feudo hereditario in beneficium heredis in ipso feudo successuri, secus respectu tertij, qui illud (Verbi Gratia) sub hasta emisset, concl. 154. num. 44.

Nunquam validat actum invalidum, praeterquam ex defectu consensus, ibi n. 45.

Regius non est sufficiens sanare alienationem rei minoris, quae ex defectu solemnitarum esset nulla, ibidem.

Requiritur in solutione pretij ex re feudali proventi, quia illud creditoribus non consignatur, si ipsi assensum praedictum non habeant, ibi nu. 46.

Extende, & declara, vt n. 47. & 48.

Illius reservatio contractum non sustinet, quando est tradita possessio, etiam si ad esset illa clausula; Nec aliis, nec aliter, vel alio modo, ibi n. 49.

Extende, vt n. 50.

Et tunc dicitur consensus, & præsensus, quando in scriptis fuit sigillatus, aliis secus, ibi nu. 52. & n. 53. ratio assignatur.

Regius non suffragatur in alienatione feudi, si solum fuerit concessus per Verbum (sive) Scriptum manu Principis. Memoriali ei ad oblatum, ibi nu. 54. & ibi ratio assignatur.

Contrarium, nu. 57.

Concorda, vt nu. 61.

Regius non valet, nisi fuerit expeditus in forma Regiae Cancellariae, ibi nu. 54.

Et quando non reperitur registratus intra tempus in Regia Camera, tunc pro non praesentato habetur, ibi n. 55.

Et quomodo, & intra quod tempus registrari debeat, vide ibi n. 56.

Probari potest per testes, si de eo non appareat in scriptura, ibi n. 58.

Intellige tamen id procedere, si dictum eorum in scriptis redigatur, aliis secus, ibi n. 59.

Illius materia recipit interpretationem, per verba equipollentia, quando tamen idem significat, sed ille in dubio ex lapsu triginta annorum praesumitur, ibi n. 60.

In venditione alicuius rei interveniens facit illam feudalem praesumi, ibi n. 62.

Ille Domini non est necessarius, quando alienatio feudi fieret in personam à Domino approbatam, ibi n. 63.

Item non est necessarius, quando agnatus alienac feudum in comprehensum in inuestitura, vel Emphyteuta in alium Emphyteutam, conclus. 154. n. 64.

Regius non est necessarius, quando alienatio feudi Patrum in proximè successurum esset facta, ibi n. 65.

Secus

Et Materialium.

Secus si alienatio non fieret in remotiorem, ibi sub n. 63.

Ad consecutionem extenditur, ibi nu. 66.

Si in obligatione bonorum interuenierit, tunc iudicari potest sine alio assensu sum assensum, interponere, tamquam consecutionem ad assensum Regium, ibidem.

Si prestat super contractu principali trahitur, etiam ad ea omnia, quæ pro illius executione fieri debent, ibi n. 67.

Prestitus super contractu extenditur quoque, ad districtionem, ibi n. 67.

Venditioni prestat trahitur etiam ad resolutionem, quæ fit in vitiis. C. de rescind. vend. ibi n. 69.

Quia, si non compræhendit, quod tacite fit, per subaudiendum intellectum à lege, conclus. 154. num. 70.

Si concedatur, siue licentia testandi de feudo operatur pro illa vice, vt quis de eo, sicut de re allodiali disponere possit, & sic cessionarij capere reddit, ibi n. 71.

Ad connexa extenditur, & ad omnia illa accessoria, quæ ex natura contractus veniunt, ibi n. 74. & ibi ratio assignatur.

Prestitus super alienatione feudi, censetur etiam prestat super alienatione partis, ibi nu. 75. & ibi ratio assignatur.

Favore dotis impetrari potest, super feudilibus post mortem viri alienatis, ibi n. 76.

Declarat, vt n. 90. cum seqq. & n. 102.

Impetrari potest, per uxorem, mortuo eius viro, super obligatione bonorum feudaliū ab ipso viro; pro asscuratione suæ dotis facta, non obstante, quod heres Mariti ipsam obligationem, vti ex defectu Regij assensu nulliter factam, reuocauerit, ibi n. 77. vbi ratio assignatur.

Contrarium, n. 78.

Concordat, vt ibi n. 79.

Ex primam opinionem, extende, vt ibi nu. 80. cum seqq.

Regius in Regno Neapolis mulieribus illius Regni prestat intelligitur in Instrumeto dotali, quia eo loci feuda pro dote obligantur, ibi n. 81.

Extende procedere, etiam in donatione propter nuptias, & antequam, ibi n. 82.

Extende primò id procedere, etiam si Maritus, siue dotans successore careret, conclus. 154. num. 33.

Extende secundò procedere, nedum in feudis priuatis, sed etiam in titulatis, conclus. 154. num. 34.

Regius per uxorem impetrari potest, non solum pro dote, sed etiam pro antea, vbi Maritus delictum commississet, sed nondum de eo accusatus fuisset, ibi n. 83.

Declarat, vt n. 90. cum seqq. & n. 102.

Regius non est necessarius in alienatione feudi plani, & de tabula, ac rufici; secus in alienatione feudi quaternarij, conclus. 154. num. 86. cum seqq.

Per uxorem impetratus, quando alicui praeiudicium inferret, tunc ad illius favorem retrahi non posset, ibi n. 90.

Contrarium, quando essemus in obligatione, de cuius alicui rei, quia tunc ad eam assensu retrahitur, ibi n. 91.

Regius post huius parti questum obrentus in illius praeiudicium non valet, ibi n. 93.

Superueniens post secundam Emptionem factam cum assensu, non convalidat primam Emptionem factam sine, in praeiudicium secundæ emptoris, ibi n. 94.

Regius nihil prodest, quando est fundatus super contractum, qui per reuocationem fuit annullatus, ibi n. 95.

Contrarium, n. 96.

Concordat, vt ibi n. 97.

Pro praelato habetur, si Princeps acconsentire remat, conclus. 154. num. 103. & num. 104. ratio assignatur.

Extende, & declarat, vt n. 107. cum seqq.

Contrarium, num. 105. & num. 106. ratio differentie assignatur.

Assensus, siue consensus, vb requiritur in alienatione alicuius rei non refert, siue præcedat, siue subsequatur, ibi n. 113.

Declarat tamen, vt n. 114.

A Rege prestat super alienatione feudi, ita, & taliter ei praeiudicat, quod etiam si alienans, sine descendentibus moriatur, illud per Regem amplius reuocari non poterit, ibi n. 115. & n. 116. ratio assignatur.

Illam Regium potest etiam praelare Pro Rex in contractibus, & Emptione feudorum, ibi nu. 117. & 118.

Intellige tamen, vt ibid. d. n. 118.

Ex diuturnitate temporis prestat presumitur, ibi n. 119.

De illo impetrato, si inter duos contendatur, tunc ille erit preferendus, qui prius assensum obtinuit, ibi n. 120.

Ille, qui est prestandus in feudis, requiritur etiam in Emphiteusi, conclus. 154. nu. 121. & ibi ratio assignatur.

Assensus, siue auctoritas Episcopi, quomodo, & quando sit prestanda ab ordinario in reservatione, siue creatione iuris patronatus, vide ibi n. 122. cum seqq.

Et quando ille, vt contrahatur in praeiudicium alterius iuris medio tempore acquisit, & quando tacitus sufficiat, & quid si essemus in translatione iuris patronatus? & tunc, an ante eam vel post interuenire debeat? vide ibi, & præsertim in num. 133.

ASSERTIONI Papæ standum est, quando attestatur de facto proprio, siue alieno secum gesto, conclus. 97. n. 70. & conclus. 155. n. 1.

Extende id adeo esse verum, vt probatio contrarium admitti non debeat, conclus. 154. num. 2. & 12.

Item extende, & limita, vt num. 3. cum pluribus seqq.

Et facta per verba (vt accepimus) an probet, vel sit significanda per partem, vide ibi n. 12. cu seqq.

Index Conclusionum,

- Facta per illa verba (vt accepimus) vel per illa (sicut exhibita nobis petitio continebat) non est proprie attestatio, sed simplex relatio, quod ita acceperit, ibi n. 15.
- De idoneitate ab eo prouisi adeo eam probat, vt alia iustificazione non egeat, conclus. 155. num. 22.
- Illi in litteris Apostolicis facta omnino credendum est, ne ille de mendatio arguatur, ibi num. 23. & 24.
- Statutur, quando secularizationem fecisse testatur, ibi num. 29.
- Statutur, quando dicit beneficium esse referuatum, donec de contrario doceatur, conclus. 155. n. 30.
- Statutur in praiudicium illius, qui supplicatione Papae dedit, ibi n. 31.
- Et assertiua, & enunciatia verba Papae determinate prolata per modum causae finalis, plene probant, ibi n. 32.
- Item assertioni Papae, se fuisse de facto informatum standum est, donec de contrario doceatur, ibi n. 33.
- Sed illi non statutur, quando agitur de probando aliquo delicto, vt si assereret Sententiam fuisse ex illius ordine, & voluntate, ac ex causis sibi notis latam, ibi n. 34.
- Contrarium ibidem.
- Concorda, vt ibidem.
- Plura vide in Verbo Papa.
- Assertioni Episcopi statutur in ijs, quae proprium ipsius praiudicium respiciunt, conclus. 155. num. 35.
- Item illi statutur circa iuris Patronatus probationem, conclus. 155. num. 30. & num. 37. ratio assignatur.
- Fallit tamen vt ibi, sub n. 38. & ibi multa.
- Circa qualitates beneficiorum sine Diocesis illi valde deferendum est, conclus. 155. n. 39. & n. 41. ratio assignatur.
- Statutur etiam contra Capitulum, quando ea sit in actis producta in Capitulo, nisi impugnata, uel, siue per compulsionem producta fuisset, ibi num. 42.
- Statutur, quando asserit aliquem in possessione, ubi se, ibi n. 43.
- Ea in materia preheminentiarum multum probat, ibi n. 44.
- Item illi Vicarij statutur in pertinentibus ad eius Officium, ibi n. 45.
- Sed illi Ordinarij non est standum, quando de illius commodis tractaretur, conclus. 155. num. 46.
- Item ea Ordinarij non probat in praiudicium Ecclesiae, & successorum, ibi n. 48.
- Illi non statutur ci: ea animum residendi, ad hoc, vt alternatiua gaudeat, ibi n. 49.
- Item illa Ordinarij super eo, quod alienatio rei Ecclesiae fuerit facta precedentibus solemnitatibus, standum non est, cum ille sint quid facti, & facta non presumantur, nisi probentur, ibi num. 50.
- Assertioni alienantium non statutur super eo, quod res sit solita alienari, ibi num. 51.
- Item illi Partium non statutur circa causam ventilatam, nisi esset seruata forma a iure requisita, conclus. 155. n. 52.
- Illi Praelati non est sufficiens ad probandam utilitatem Ecclesiae, vel tractatum in alienatione interuenisse, conclus. 85. n. 327.
- Assertioni a Cardinali factae standum est: conclus. 155. num. 53.
- Extende, vt num. 54. cum seqq. & vide in Verbo Cardinalis.
- Illi Principis de facto sui praedecessoris standum est, etiam, in praiudicium tertij, conclus. 155. num. 58.
- Officialis Papae, vt est Legatus, Nuncius, Visitator Apostolicus, siue quilibet alius grauis Minister, est credendum, ibi num. 59.
- Item illi viri Nobilis standum est, ibi n. 61.
- Extende primo eod magis procedere, circa ea, quae ad illius officium spectant, conclus. 155. num. 62.
- Extende secundò procedere in ea viri probate vitae, & famae, cui credendum est, etiam si aliqua iuris praesumptio aduersetur, ibi num. 63. vbi exemplificatur.
- Assertioni Iudicis in Sententia dicentis, visus, actus, &c. creditur, si appareat acta fuisse transportata; aliis fecus, ibi num. 64.
- Sed illi non est standum, nisi eius fides comprobetur ex actis, ibi n. 66.
- Item illi non creditur, si attestaretur se esse, talem vigore Bullae plumbatae scriptae in Pergamena lingua Latina, cum Sigillo plumbeo, &c. ibi n. 67. & ibi ratio assignatur.
- Neque illi executoris mixti est standum, nisi ex actis de iustificatione gratiae constet, ibi num. 68.
- Illi Iudicis non statutur, per quam illius Sententiam iustificare vellet, ibi n. 69.
- Extende, quod neque minus illi creditur, quando illa tenderet ad eius inriditionem fundandam, ibi n. 70.
- Sed assertio Iudicis, quando probet minorem aetatem, vide conclus. 72. n. 36.
- Plura vide in Verbo Iudex.
- Assertioni Arbitrorum standum est, quando illis esset data potestas procedendi, etiam sine scriptis, conclus. 155. n. 71. & conclus. 133. n. 79.
- Contrarium, n. 72. & conclus. 128. sub n. 888. & conclus. 133. num. 78.
- Extende hanc secundam opinionem, & declara vt ibi num. 73. cum seqq. & conclus. 133. num. 71. cum pluribus seqq. & vide in Verbo Arbitr.
- Illi Notarij probat contractum fuisse celebratum, cum numerata pecunia manualiter, & in contenti, conclus. 155. n. 8.
- Extende id adeo esse verum, vt qui contrarium dixerit per contrarias, & concludentissimas probationes illud probare teneatur, ibi n. 81. cum seqq.
- Plura, Vide in Verbo Notarius.
- Assertionem, & enunciatiam duarum antiquarum, & supra hominum memoriam plene probant, con-

Et Materiarum.

concl. 120. num. 83. & concl. 155. nu. 89.
 Declara tamen, vt in concl. 120. nu. 84. cum
 feqq. & vide in Verbo Enunciatiua.
 Assertioni officialium plenè est credendum in
 his, quæ eorù Officium respiciūt, & præsertim
 quando in loco stylus ita vigeret, concl. 155.
 num. 104.
 Illi Nuncij standum tamè non est, circa solem-
 nitates in subfalsatione necessarias, ibi n. 105
 Declara, vt inferius, n. 121. & feqq.
 Item illi à Birruarijs facti de vi sibi illata non
 creditur, ibi n. 106.
 Extende, & declara, vt ibi nu. 107. & vide in
 Verbo Birruarij.
 Item Notarij enunciativè Regulariter non cre-
 ditur, ibi n. 109.
 Assertio Infirmitati nunquam veritati præiudi-
 cat, sed solum ei statur donec cōtrarium pro-
 betur, ibi n. 114.
 Illi Mariti se suam vāorem carnaliter cogno-
 uisse, creditur, etiam si vxor cōtradiceret, ibi
 num. 118.
 Fallit in ea coniugum, quæ votum continentie
 non probat, ad effectum faciendæ separationis
 thori, ibi n. 119. & ibi ratio assignatur.
 Secus autem in ea oritorum coniugum in tem-
 pore non suspecto facta, quæ valde ad proba-
 tionē Matrimonij confert, concl. 155. n. 120.
 Illi Nuncij statur in his, quæ ad suum Officiū
 spectant, aliis secus, ibi n. 121.
 Extende, & declara, vt n. 122. cum feqq. & vide
 in Verbo Nuncius.
 Assertioni partium in non prohibitis standum
 erit, ita secus in prohibitis, concl. 155. nu. 125.
 & num. 126. ratio assignatur.
 Item illi statur in alienatione rei Ecclesiæ, con-
 clus. 87. n. 115. & 122.
 Secus autem in ea assertionē partium super eo,
 quod lis, vel timorileis aduclat, ad validian-
 dam transactionem, quia id aliunde venit pro-
 bandum, ibi n. 128.
 Extende, quod nequē statur illi in materia inte-
 resse, nisi de eo liquidè constaret, ibi n. 136.
 Assertioni illius, qui esset prohibitus aliquem
 actum facere, credendum non est, concl. 255.
 num. 127.
 Illi Patris, quæ tenderet ad validitatem præ-
 teritionis filij non est credendum, præsertim
 quando exceptio præteritionis esset per filiū
 incontinenti probata, & ea ex parte Patris
 non vera, ibi sub nu. 127.
 Assertioni iuratz alicuius est standum in his, quæ
 in eius animo resident, conclus. 155. n. 131.
 Extende, quod illi sit standum magis, quā
 fictis ipsis in contrarium indicantibus, concl.
 109. nu. 11.
 Declara tamen, quod ex præsumptionibus cō-
 trarium probari possit, concl. 155. n. 132.
 Extende, quod assertio partis aduclæ dicentis
 aliquem dentorem, vel occupatorem esse,
 sufficit ad probandum possessionem, ad effectum
 manutentionis obtinendæ, ibi nu. 133.
 Assertioni iuratz minoris contrahentis standum

est, si Decretum Iudicis concurrat, ibi n. 134.
 Fallit, vt ibi nu. 135. & 136. & vide in Verbo
 Minor.
 Illi testatoris est standum, quando de proban-
 do errore, & voluntate eiusdem ageretur,
 ibi nu. 137.
 Extende idem procedere in illa hēredis, & No-
 tarij, cui circa voluntatem testatoris maximè
 standum erit, ibi n. 138.
 Subextende id primò eò magis procedere in
 assertionē iurata testatoris super nullitate, &
 simulatione contractus, cui valde credendum
 erit, ibi n. 139.
 Subextende secundo id procedere, si ita asse-
 rens esset mortis proximus, ibi nu. 140. & ibi
 ratio assignatur.
 Secus autem in ea assertionē testatoris, se scri-
 pisse Testamentum eorā testibus dicentis,
 quia illi non statur, nisi aliter ex coniecturis
 appareat, ibi nu. 142.
 Ea facta ab offenso ad exculpandum probat,
 etiam si enunciativè fiat, ibi n. 141.
 Illa Auctoris probat contra omnes habentes
 causam ab eo, concl. 155. num. 143. & concl.
 173. num. 4.
 Declara tamen id procedere, si successor indi-
 geat, vel inre ipsius auctoris vt. vclit, aliis
 secus concl. 144. & concl. 173. n. 5.
 Ea cedentis, quando post cessionem cessiona-
 rio obfit, vide ibi n. 145. & 146.
 Illa vendentis post venditionem emptori non
 nocet, ibi sub nu. 145.
 Ea Parrochi bonam fidem inducit cōiugibus,
 dum ipse diceret habuisse licentiam cōtrahen-
 di Matrimonium, quia tunc ipsi coniuges iu-
 stam causam credendi digno viro habuerunt,
 ibi nu. 147.
 Illa viri legalis, & fidedigni iustam causam cre-
 dendū præstat, ac bonam fidem inducit, etiam
 ad effectum præscribendi, conclus. 155. num.
 148.
 Facta in libello vim confessionis habet, eiquē
 contra proferentem standum est, concl. 155.
 num. 151.
 Fallit tamen, vt ibid. & n. 152. cum feqq.
 Fallit secundò in assertionē in libello inciden-
 ter, non autem principaliter factæ, cui stan-
 dum non est, ibi vt nu. 153.
 Declara tamen id nō procedere in delicto falsi
 criminis vbi confessio, etiam incidenter in
 libello facta contra asserentem probat, concl.
 155. nu. 154.
 Assertioni administratorum aliquid per eos fuisse
 impensum standum est, si tamen doceant de
 legitimis, & iustis causis, aliis secus, concl.
 155. num. 159.
 Illi administratoris allegantis, se non admini-
 strasse, sed alium, non est credendum, nisi per
 eum alium administrasse doceatur, concl. 155.
 num. 160.
 Illa Patris, vel Matris an probet ætatem filij,
 vide in Verbo ætas, & in conclus. 72. num. 33.
 cum teqq.

Index Conclusionum,

ASSESSORIS Officium est consulere Indici, sed non iudicare, concl. 156. nu. 1.
 Intellige tamen, vt n. 28. & 29.
 Illius Consilium tenetur Iudex perquirere, in Sententiando, sed non sequi, nisi esset istum, & iudicium, ibi sub n. 1.
 Extende procedere etiā in arbitrio, qui deberet sententiare cum voto alterius, vt in concl. 156 n. 1. & ibi declaratur ista conclusio.
 Fallit tamen in adiuncto, vt in concl. 53. n. 9.
 Assessor Principum non possunt aliorum Principum, & statuum transactionibus interesse, nec proprijs commodis inuigilare, sed suo Officio tantum curam adhibere tenentur, concl. 156. num. 3.
 Assessor consulere potest, tam partibus presentibus, quam etiam absentibus, & non requisitis, ibi nu. 5.
 Contrarium, nu. 6.
 Concordat, vt ibi n. 7.
 Sponte per Iudicem electus suspectus iurari non potest, quia nil aliud, nisi quandam informationem, siue ipsiusmet Indicis instructionem facit, ibi n. 8.
 Illius electionem Iudex imperitus facere tenetur, ibidem.
 Ille Episcopi an, & quando possit esse Laicus, vide ibi n. 9. & 19.
 Electus ex Statuto, vel ex Commissionem suspectus recusari potest, si prius (Verbi Gratia) in eadem causa fuisset Aduocatus, ibi nu. 20.
 Declara tamen, vt ibi nu. 22.
 Assessor petens munus Aduocationis in Camera, si ante Assessorem Aduocationem exercuerit, non est opus iurare de nouo, alijs secus, concl. 156. nu. 23.
 Assessorum iuramenta, ab illis Aduocatorum sunt diuersa, ibi sub nu. 23.
 Secus autem erit in Assessore ordinario, quia si in alium locum altiorum presentatus, vel assumptus fuerit, tunc iterum iurare, sed non iterum examinari tenetur, concl. 156. n. 24.
 Si vnus moriatur, tunc Collegium successorem ex pluribus propositis eligere solet, ibi nu. 25.
 Tales esse non possunt, qui de legitimo matrimonio non sint nati, concl. 156. num. 24. & ibi ratio assignatur.
 Eorum Consilium excusat Iudicem, si ex sua opinione aliquid incongrue actum resuleret, ibi nu. 27.
 Neque iniuste opinioni, ac Sententiae Iudicis stare tenentur; sed ei contradicere, & pro posse resistere debent, ne Populus defectu iustitiae damnum patiat, ibi nu. 28.
 Intellige tamen, vt nu. 29. & 30.
 Imò non protestantes, nec contradicentes, quando Iudex alicui iniusticiam facit, sunt puniendi, concl. 156. n. 30.
 Illis Salarium etiam non conuentum debetur, ibi n. 31. & ibi ratio assignatur.
ASSISTENTIA bonorum dicitur remediū requirens id, quod Saluianum concernit, concl. 157. nu. 1.

Et est terminus valde frequens in sacro Consilio Neapolitano, ibi n. 2.
ASSISTENTIA est verbum, quod in iure pluribus modis secundum subiectam materiam accipitur, ibi num. 3.
 Eam Canonico tenetur requirere Episcopus, dum in Visitatione vult procedere in forma Iudicij, licet eorum Consilium, & consensus non sit necessarius, concl. 157. nu. 46 & concl. 157. num. 3.
 Illa autem bonorum, vt concedatur non est opus Dominium Principalis debitoris in re, de qua agitur probare, sed sufficit probare debitorem illa bona obligata in genere possidisse, conocl. 157. n. 4.
 Intellige tamen, vt ibidem.
 Ea conceditur, etiam si prius non liquiderit debitum contra Principalem debitorem, concl. 157. num. 5.
 Et vt obtineatur ea expressè, & clarè petebat, quia petita non censetur sub clausula (petens sibi ius, & iusticiam ministrari) concl. 157. num. 6.
 Illam bonorum ad finem vendendi olim petere consueverunt peritores Aduocati, concl. 157. num. 10.
 Eam impedire non potest tertius possessor pretium offerendo, concl. 157. num. 15. & ibi ratio assignatur.
 Illam, quis petens pro dote, & dotis usufructu, si obtineat, sed ab eo Decreto fuerit reclamatum, tunc pendente reclamatione Actoris, usufructus debetur, ibi n. 20.
 In vim illius agens, ac eam obtinens non potest amplius super alijs bonis variare, concl. 157. num. 21.
 Istud ius spatio triginta annorum prescribitur, ibi num. 22.
 Ea etiam super feudo ex Generali obligatione peti potest, ibi n. 23.
 Intellige tamen, vt ibidem.
 Plura vide in Verbo Adjudicatio.
 Illa exercendi iurisdictionem in omnibus locis Diocesis Episcopo competit, qui cum in illis suam inuentionem fundatam habeat, manutenendus venit, ibi n. 24.
 Extende, quod etiam illa Episcopo competat circa quasipossessionem conferendi beneficia in sua Diocesi, & in ea manutenendus venit, ibi nu. 25.
 Subextende, & limita, vt num. 26. cum pluribus seqq.
 Plura vide in Verbo Episcopus.
ASSISTENTIA alicuius in homicidio casualis, & non premeditata presumitur, concl. 157. n. 33. & concl. 175. n. 3. & 21.
 Ex ea sola in homicidio irregularitas non incurritur, nisi assistens directè, vel etiam indirectè in eo aliquid fuerit operatus, vt putat inflammando, & animando percussores, vel quid simile faciendo, concl. 157. num. 34. & concl. 175. n. 18.
ASSOCIANTES homicidam ad locum tutum, &

Et Materialium.

& illum à manibus inimicorum, vel Curie defendentes, quando de homicidio teneantur. Vide concl. 175. n. 4. cum seqq.

ASSOCIATIO, seu Mandatum de associando, est concedendum ei, qui in Instrumento clausulam cōstituti, suæ præcarij habet, dummodo Instrumentum clarum, & liquidum sit, concl. 158. n. 1.

Est concedenda, absque villa partis possidentis citatione; sed propria auctoritate à familia, associatus, potest bonorum sibi obligatorum possessionem capere, ibi n. 2.

Est concedenda, etiam contra tertium possessorem, qui ex singulari titulo possessionem fuit adeptus, ibi n. 3.

Conceditur Domino census ad possessionem bonorum censualium, ob mortem debitoris in solutione fructuum, ibi n. 4.

Extende idem procedere ad fauorem fideiussoris, in illo contractu census adhibiti, ibidem.

Subextende etiam, quod ea, vigore clausulæ constituti contra Minorem, & ecclesiam conceditur, concl. 158. n. 5.

Et nedum est concedenda creditori, sed etiam illius cessionario, ibi n. 6.

Item conceditur, licet interim sit mortuus cōstitutus, vel constitutarius, ibi n. 7. & ibi ratio assignatur.

Fallit, vt num. 8.

Sed post mortem constituentis non conceditur, si res, quam se pro alio possidere constituit, fuerit ab eius hærede apprehensa, & constitutarius postea possessionem naturalem apprehendere neglexerit, vt ibi num. 8. & ibi ratio assignatur.

Sed non conceditur, quando contractus, in quo fuit appositæ clausula constituti, efficeretur nullus, ibi n. 9. & ibi ratio assignatur.

ASTROLOGIA duplex est, Alia Diuina, & Demonum consilium, suæ ambitiosa & hæc est prohibita; alia verò est Naturalis, per quam Astrorum naturalis cursus investigatur, vt ex eo aliquod iudicium habeatur; veloci serenitas, pluuia, petis, & similia, concl. 159. num. 1.

Naturalis est: percipit Agricola, Nautis, & Medicis permixta, concl. 159. sub n. 1.

Illius appellatio in dubio intelligitur de permixta, ad hoc, vt delictum euitetur, concl. 159. num. 2.

Sed licet per multos dicatur inutilis, & non de pane lucrando; nihilominus inter septem artes liberales connumeratur, conclus. 159. num. 3.

Astrologus si aliquid ab alio recipiat, ob iudicia Astrologum, illud in conscientia retinere non tenetur, etiam si mendacia dicat, vt regulariter Astrologi facere consueverunt, concl. 159. n. 4. & n. 5. ratio assignatur.

Iudiciaria fuit prohibita à Sixto 4. de 1585. perterquā circa Agriculturā, Nauigationem, & artem medicam, illiusq; constitutionem innotauit Urban. Octauus primo Aprilis, 1631.

& multas pœnas contrafacientibus infligit, vt ibi sub num. 3.

ATRAMENTI diuersitas Scripturæ suspicionem non inducit, concl. 123. num. 155. & conclus. 125. n. 20.

Contrarium, ibidem n. 21.

Concorda, vt ibi n. 22.

ATTENTATVM nil aliud est, quàm omnis actus, sine rationabili causa, lite, appellacione, aut his æquipollentibus pendens, à Iudice, siue à parte, aut ab habentibus causam ab eis, in contemptum iurisdictionis, & præiudicium partis factus, officioq; Iudicis, cuius fuit læsa maiestas in primis, & ante omnia reuocandus, concl. 160. num. 2.

Attentatorium reuocatio, si coram alio Iudice, quàm eo appellacionis petatur, in nihilo suffragatur, ibi n. 3.

Extende, quod eorum reuocatio coram Iudice appellacionis est fida, etiam si in commissiōe ad eum facultas reuocandi attentata, cum ea sit, prout de iure intelligenda, concl. 160. num. 4.

Fallit, vt n. 5. & 6.

Ille Iudicis à quo reuocari debent à Iudice ad quem, non obstante clausula (sine retardatione executionis literarum Apostolicarum, ibi num. 7. & 9. ibi n. 11. ratio assignatur.

In illis magis Iudicis contemptus, quàm in partis venit attendendus, conclus. 160. num. 11. & 88.

Eorum reuocatio in quacumq; parte litis peti potest, antequam tamen sit conclusum in causa, ibi num. 12.

Sed quando adfuit ab utroque latere litigantium, tunc omnia hincinde vnico contextu reuocanda veniunt, ibi n. 13.

Et attentatum, quando est in parte, tunc idem est, ac si fuisset attentatum in totum, ibi n. 14. & ibi ratio assignatur.

Et an fuerint adiuncta ex iure positio, Naturali, aut Diuino, vide ibi n. 85.

Attentatum est vox, quæ Antiquis Doctoribus fuit incognita, ibi n. 16.

Attentata multipliciter à Doctoribus considerantur, & ex multis causis proveniunt, vt est Pendentia litis, Reuocatio Iudicis, Causæ auocatio per Superiorem facta, Appellatio, & similes, ibi n. 17.

Dolum in attentante præsupponunt, ibi n. 18. 34. & 274.

Imò ille est necessarius, ad hoc, vt quis attentasse dicatur, ibi n. 34.

Attentata dicitur eodem tempore ius, Iudicem, & partem ledere, concl. 135. n. 140. & concl. 160. sub n. 18.

Dicitur detestabilior possente, & odiosior Diabolo, concl. 160. sub n. 18. & 271. & ibi ratio assignatur.

Et eorum remedium dicitur æquum, iustum, vile, facile, ac magis priuilegiatum, quàm illud spolij, concl. 160. n. 19.

Eorum reuocatio fit, aut Iudicis Officio Mercenario,

Index Conclusionum,

cenario . quando feliciter ad instantiam partis
petitur, aut Officio nobili, sine partis instan-
tia, concl. 160. n. 21.
Eorum purgatio, quæ fit Indicis Officio dicitur
remedium extra ordinarium, cui non est locus,
quando per viam ordinariam agi possit, con-
clus. 160. nu. 22.
Illa non casit, qui in sua possessione continuat,
ibi n. 20.4.
Extende, vt ibidem.
Sunt reuocanda, etiam si pars non instaret, præ-
sertim, quando ea fuerint in spectum inhibi-
tionis commissa, ibi n. 25.
Extende id procedere, etiam si inhibitiõ effec-
tiniusta, sed Rotalis tamen, vt ibi nu. 26. & 27.
vbi ratio assignatur.
Imò reuocari possunt etiam ad instantiam illius,
de cuius interesse non conficit, ibi n. 28. & ibi
ratio assignatur.
Contrarium in concl. 129. nu. 71. & concl. 135.
num. 112.
Non ad instantiam partis, sed ex Officio Iudic-
is sunt reuocanda, quando verè constaret,
de notorio non iure petentis reuocationem,
ibi n. 29. & 135. cum seqq.
Sed ad hoc, vt non purgentur, ob bonum ius
attentantis, de eo, aut per rem iudicatam,
aut per confessionem partis constare debet,
ibi nu. 30. & 209.
Attentatum, ac innouatum dicitur quicquid pen-
dente appellatione, vel tempore ad appellan-
dum erit actum, & illud in primis, & ante-
omnia est reuocandum, concl. 160. num. 32. &
37. & concl. 129. num. 23. cum seqq. & concl.
135. nu. 138.
Extende, quòd Index aliter faciens iniustitiam
facit, concl. 135. nu. 138.
Declara tamen primò id procedere, dummodo
causa esset appellabilis; aliàs secus, concl. 160.
num. 33.
Item declara, vt ibi n. 34.
Non sunt reuocanda, si ab ingrantibus fie-
rent, concl. 129. sub n. 76. & concl. 160. nu. 34.
& ibi ratio assignatur.
Et sunt purganda, quoad omnes processus, &
ea semper executionem, cum omnibus inde
secus resoluunt, & conclus. 160. n. 35. & 242.
Et nisi purgentur, non est procedendum in ne-
gotio principali, etiam si iudicium esset spoli,
ibi nu. 36.
Fallit, vt ibi n. 42. & prius concl. 129. sub num.
45. & 69.
Eorum causa, quando est obscura, & altiore
indaginem requirit, tunc vna cum negotio
principali est expedienda, ibi n. 37.
Reijci possunt, quando sunt turbida, vel à ne-
gotio principali pendet, aut constat de ma-
lo iure petentis eorum reuocationem, concl.
135. num. 111. 112. & 113. cum seqq. & concl.
160. num. 37. & 38.
Quando habent causam cum negotio principa-
li coniunctam separari non possunt, ibi n. 40. &
& 255.

Extende id eò magis procedere, quando Sen-
tentiã lata in causa connexa parceret exceptio-
nem rei iudicate in causa principali, concl. 160.
num. 41.
Non impediunt, quominus in negotio principa-
li procedatur, quando post commissionem
causæ, de attentatis non fuit oppositum, sed
immò in negotio principali dicitur fuerit tol-
leratum, & concl. 160. num. 42. & concl. 129. sub
nu. 45. & 69.
Intellige tamen, vt ibi n. 97. & 98.
Actualiter, & integrè etiam, quoad expensas
sunt purganda, neq; sufficit depositio parua
summa, cum obligatione restituendi residuum,
liquidatione facta, concl. 135. n. 141. & concl.
160. n. 43. 258. & 265.
Intellige tamen, vt concl. 135. num. 142. cum
seqq. & concl. 160. nu. 45. cum seqq. & n. 258.
cum seqq. & n. 279.
Eorum expensæ, quando non sunt liquidæ, an
processum ad vltiora retardent, vide concl.
135. nu. 96. cum seqq. & concl. 160. n. 47. cum
seqq. & 277. & seq.
Sunt reuocanda etiam, si nõ fuerit appellatum,
vel fuerit quidem appellatum, sed nulliter,
concl. 160. n. 51. & concl. 129. n. 47.
Contrarium, concl. 129. num. 44. & 70. & con-
clus. 160. n. 52.
Concorda, vt concl. 129. num. 48. cum seqq. &
concl. 190. n. 53.
Et licet non reuocentur in appellatione extra-
iudiciali, per viam attentatorum, reuocantur
tamen via ordinaria, siue Iudicis Officio, con-
clus. 129. n. 51. & 207.
Reuocanda veniunt, si appellatio extraiudicia-
lis fuerit Iudici, & parti notificata; aliàs secus
ob iustam causam iugocantie, conclus. 129.
num. 52.
Pendente appellatione in primis sunt reuocan-
da, si inhibitiõ præcesserit; aliàs secus, concl.
160. num. 54. & ibi ratio assignatur, & concl.
129. nu. 262.
Per inhibitionem, illa causantur, quando ca-
suerit actualiter prænotata, & executioni de-
mandata, aliàs secus, & concl. 160. n. 55.
Extende, vt ibi n. 56. cum pluribus seqq. & vi-
de in Verbo Inhibitio.
Attentata, an dicatur executio, vel possessio cap-
ta, vigore trium conformium post inhibiti-
onem, vide conclus. 160. num. 67. 68. & 244.
cum seqq.
Attentata per consensum, vel ratificationem
partis excluduntur, concl. 129. n. 87. & concl.
160. n. 101. & 103.
Extende id procedere, sine ille consensus sit
expressus, siue tacitus, concl. 160. num. 69.
90. & 234.
Per inhibitionem causantur, etiam si appella-
tioni, cuius vigore emanauerat inhibitiõ fue-
rit per appellantem tacite, vel expresse re-
nunciata, ibi n. 61.
Item causantur per inhibitionem, etiam si In-
dex ad quem, qui induerat pronunciarct ma-
lè

Et Materiarum.

Id fuisse appellatum, & bene iudicatum, concl. 160. nu. 62.

Item per inhibitionem cauantur, etiam si ipsa inhibitiō fuerit per Procuratorem asserum, cum cautione de rato obtenta, conclus. 160. nu. 63. & 106.

Licet non dicantur gesta, pendente recurſu; fallit tamen, si inhibitiō præceſſerat, conclus. 160. nu. 72.

Per inhibitionem cauantur, etiam si ipsa inhibitiō emanauerit in vim Commiſſionis appellatiōis, quæ ob nō redditiōem pro Apollis prætenderetur deſerta, conclus. 160. nu. 73. & 220.

Extende idem procedere in his. quæ fuerunt, gesta post inhibitionem emanatam, vigore Commiſſionis reſtitutoriæ, prout de iure, ibi nu. 74.

Fallit, vt nu. 75. & 76.

Eorum reuocationem non impedit exceptio excommunicationis, ob recurſus ad Indices laicos incurſæ, ibi n. 79. & 275.

Eorum proſequutio, ſeu appoſitiō curſum fatalium impedit, concl. 160. nu. 80. & concl. 129. nu. 285.

Et non ſolum de iure ſunt purganda; ſed nec etiam de facto vñquam nocere poſſunt, conclus. 160. n. 81. & 257.

Etiam in cauſa Criminali ſunt reuocanda, ibi nu. 82.

Dicuntur facta poſt appellatiōem ab interlocutoria, ſi tamen Index ad quem inhibuit; aliis ſecus, concl. 160. nu. 83. & prius concl. 129. nu. 80.

Post appellatiōem ab interlocutoria commiſſa non renocantur, niſi prius conſliterit de grauamine, vel appellans ſe illud probaturum obulerit, vel niſi reſpectu eius, quod ſit contra appellatiōem, concl. 160. n. 84.

Non reuocantur poſt Sententiā interlocutoriā, vel grauamen extraiudiciale intra tempus appellandi, vel poſt appellatiōem a falſo Procuratore interpolatam, niſi poſt talem appellatiōem iuſtificatam, concl. 160. nu. 85.

Item poſt appellatiōem a grauamine non reuocantur, niſi prius de ipſo grauamine conſliterit, concl. 129. nu. 72. & concl. 160. n. 130. & nu. 131. ratio aſſignatur.

Eorum renocatio non impeditur, etiam ſi non fuiſſet iuſtificata cauſa in appellatiōe expreſſa, ibi n. 86.

Declarā, vt n. 87.

Post Sententiā interlocutoriā, ſiue extraiudiciale grauamen commiſſa, nō per viam attentatoriæ, ſed per illam nullitatis reuocanda veniunt, concl. 160. nu. 96. & nu. 97. ratio aſſignatur.

Intellige, vt n. 98. & ſeq.

Illis renunciaſſe cenſetur, qui paſſus fuit Sententiā in indicatum tranſire, concl. 68. & conclus. 160. ſub n. 100.

Fallit tamen, quando ille talis ignorauit

eam nullitatem, ſuæ ſpolium, vt ibidem. Post rem iudicatam, non per viam attentati, ſed per eam nullitatis reuocanda veniunt, concl. 160. nu. 100.

Extende, & declarā, vt n. 101. cum ſeqq.

Illis renuciatio cenſetur, quando attentans fuiſſet admiſſus ad probandum ſuum bonum, ius, & illud probaſſet, concl. 160. nu. 102. & concl. 129. ſub n. 45. & 69.

Intellige tamen, vt conclus. 160. nu. 103. & 104.

Appellatiōe deſerta reuocanda non veniunt, concl. 129. ſub nu. 216. & 220. & concl. 160. nu. 106.

Declarā tamen, quod illa per viam nullitatis reuocanda veniant, ibi n. 107.

Extende ea quocumque non venire reuocanda poſt conſuſum in ea, ibi n. 106.

Declarā tamen, vt ibidem.

Sed in dubio non ſunt præſumenda, ibi nu. 108. & concl. 129. n. 77.

Paſſa a Procuratore ſpeciale Mandatum non habente, non per viam attentatorum, ſed per eam nullitatis reuocanda veniunt, concl. 129. nu. 66. & concl. 160. nu. 109. & nu. 110. ratio aſſignatur.

Declarā, vt n. 111. cum ſeqq.

In tertio Regulariter non conſiderantur, conclus. 160. nu. 118. & 119.

Fallit, vt n. 125. cum ſeqq.

Et per partem, vñ cum tertio commiſſa, non per viam attentatorum, ſed per illam nullitatis reuocanda veniunt, concl. 129. nu. 73. & concl. 160. n. 120.

Non cauſantur ex geſſis in diuerſa cauſa, concl. 160. n. 22.

Et quæ dicantur ad hunc effectum cauſæ diuerſæ, vide ibi n. 123. remiſſiue.

Extende, vt nu. 124.

Attentare dicitur tertius, quando habet cauſam a parte, quæ eſt in lite, ibi n. 125.

Sed id facere non dicitur, qui habet poſſeſſionem a tertio, ibi n. 126. & 200.

Item attentare non dicitur Iudex, quando Sequenſum ad inſtantiam tertij factum reuocat, ibi n. 127.

Attentatum, an dicatur id, quod fecit Iudex in cauſa non vocato tertio, qui coram eo, comparando protellatus fuerat; nihil fieri niſi eo citato, vide conclus. 160. nu. 128. & 129.

Attentata an dicantur geſta per principalem quando inhibitiō fuit ſolū Procuratori inſtituta, vide conclus. 160. num. 92. 93. & nu. 94.

Non reuocantur, quando talis reuocatio ſcandalum aſſerre poſſet, veluti ſi ageretur de exhumando corpore mortuo, conclus. 160. nu. 132.

Item ſi de diminutione cultus diuini ageretur, cum declaratione tamen, vt ibidem.

Non dicuntur geſta a Papa, quia ille non attentat, ſed immo potius prouidendo vitium.

R

litigioſi

Index Conclusionum,

litigiosi tollit; maxime si mentio de lite facta fuerit, concl. 160. e. 133 & 134.

Attentata potest esse possessio capta in vim prohibitionis Apostolicæ, licet ipse Papa non attente, ibi n. 135. & 192.

Attentatum non dicitur id, quod lite pendente, Apostolica auctoritate fuit gestum, concl. 160 num. 136.

Et quando dicantur attentata gesta per executores litterarum Apostolicarum, vide ibi nu. 138. cum seqq.

Considerari non possunt respectu Iudicis, qui post delationem appellationis, nil innovauit; secus si e conuerso, ibi n. 141.

Declara, vt n. 147. & seqq.

Attentare non dicitur pars si ignorauit, quod Index appellationi deuincit, conclus. 160. num. 42.

Attentata non causantur ex iniustitia in terminis Ægidianæ, nisi ea sit notoria, conclus. 160. num. 143.

Sed cessant in omnibus casibus, in quibus est prohibita appellatio, ibi n. 144.

Eorum reuocatio, quoad præterita non habet vim possessorii recuperandæ, & retinendæ si pars non habuit se pro spoliata, licet quoad futura vim retinendæ sapiat, concl. 160. num. 146.

Attentata lite pendente, super remedio retinendæ possessionis non fit tunc temporis reuocanda, concl. 160. nu. 149. & n. 150. ratio assignatur.

Extende, vt n. 151. & 155.

Non causantur, vbi Ægidiana intrat, licet secus quando Sententia mixturam contineret, ibi nu. 152. & 153.

Intellige, vt ibi n. 154.

Eorum purgatio non est necessaria, quando sumus in vicinis audientis Rotæ, concl. 160. num. 158.

Fallit in spolio, violento, quia illud prius venit, purgandum; si ceterum, quando illud esset solū attentatum, ibi n. 159.

Post conclusum in causa an, & quando sint purganda, vide ibi n. 161. & 161.

Illus non est locus, quādo Iudex executiuē procedere potuit, siue quando lis calumniosa esset, ibi 162.

Extende, vt n. 163. cum seqq.

Ab illis excusat ignorantia Decreti, ob temporis breuitatem, intra quod non potuit eius notitia in partibus haberi, ibi n. 167.

Reiecta per Signaturam Sanctissimæ, cum ea Clausula (consilio de bono iure) Sententiam non annullant, nec nullitas ex eo capite attentatorum apponi potest, conclus. 160. num. 168.

Attentata non dicuntur ea, quæ sunt à Iudice, post inhibitionem, post tres Sententias ad executionem procedente, in vim Commissionis restitutionis in integrum, prout de iure, concl. 160. num. 169. & num. 171. ratio assignatur.

Contrarium, quod scilicet attentata causa pendente restitutionis sint reuocanda, concl. 160. n. 170. & 218. V

In beneficialibus non reuocantur, quando de bono iure constat, ibi n. 173.

Non sunt reuocanda post lapsum viginti annorum, nisi essent in spolio attentato, ad quod enim præscribendum requiratur anni triginta, ibi nu. 174.

Eorum reuocatio, si non fuerit petita in prima instantia, poterit peti in secunda, conclus. 160. nu. 175.

Post inhibitionem, etiam Rotalem non inducuntur, quando vigore obligationis Cameralis, seu guarantee ageretur, concl. 160. n. 38. & concl. 160. n. 176.

Intellige tamen, vt in dicta concl. 160. nu. 176. cum seqq.

Non sunt reuocanda, quando ex ea reuocatione cultus Diuinus diminueretur, concl. 135. num. 144.

Non reuocantur per appellationem, ab heretico, conclus. 128. n. 24. & concl. 160. n. 152.

Non sunt reuocanda, si reuocatio citra euidentem iniuriam fieri non possit, ibi n. 75.

Non reuocatur, quando procedi debet manus Regia, & sola facti veritate impedit, conclus. 160. sub nu. 180.

Attentatum i lud non dicitur, quod fuit factum, ob aliam rem, de qua lis pendet, concl. 129. num. 74.

Attentata, quando dicatur possessio, vide concl. 160. num. 182. cum pluribus seqq. & in Verbo Possessio.

Attentatus, quādo dicatur actus, post licentiam motam gestus, vide ibi n. 187. & seqq.

Attentatum defuncti exceptio non retardat impensionem subrogato, ibi n. 191.

Attentata, quādo dicatur Sententia, vide in Verbo Sententia, & concl. 160. n. 214. cum seqq.

Attentata dicitur executio facta post appellationem ab excessu interpositam, concl. 127. n. 81. & 96. & concl. 160. n. 217.

Extende pluribus modis, & declara, vt n. 218. cum seqq.

Attentata per cessionem, seu renunciationem, puram, non antem conditionalem sunt purganda, concl. 160. nu. 237. & nu. 238. ratio assignatur.

Et quādo per renunciationem probari possint, dicam inferius, sed vt bene purgentur cedens omni iuri quod sibi ex illis competere posset, rennuciare tenetur, concl. 160. n. 240.

Eorum purgatio perpetuum silentium continere debet, ibi n. 241.

Quoad omnes Processus sunt purganda, ibi nu. 242. & 243. ratio assignatur.

Et sunt purganda nomine omnium, à quibus perpetrata fuere, & cum legitimo Mandato, ibi 244.

Et tunc præcipue per renunciationem probari possunt, quando per Procuratorem commissæ fuerunt, ibi n. 246.

Purgari

Et Materiarum.

Purgari possunt in loco Iudicii, etiam quod ali-
bi fuerint commissa, ibi n.247.

Contrarium, n.248.

Concorda, vt n.249.

Sufficienter purgantur, quando sic cessio illo-
rum in actis, ibi n.250.

Item sufficienter purgantur, etiam si integra-
actorum transporta. 30 non fiat, sed sufficit so-
lūm ea acta transportare, ex quibus illa iustifi-
cari possint, concl. 160. n. 35.

Eorum purgatio inducitur, quando quis pos-
sessioni capte renunciat, permittendo Aduer-
sarium, ex ea fructus colligere, conclus. 160.
num. 251.

Eorum purgatio per simplicem renunciatio-
nem iudicialium actuum ad aduersario, siue
illius nomine factorum, aut per cessionem
factam omnibus actis possessorij induci po-
test, concl. 160. n. 252.

Et, vt reuocentur non attenditur, an status sit
bonus, vel malus, sed quilibet erit sufficiens,
concl. 160. num. 253. & num. 254. ratio assi-
gnatur.

In eorum reuocatione nullo iuris ordine serua-
to, sed Summarie, & absq; vlla terminorum
obseruatione proceditur, ibi n. 255.

Intelligi tamen, vt ibidem.

In rebus mobilibus commissa, vt reuocentur
sola detentatio sufficit, ibi n. 256.

Sunt adeo purganda, vt non solum de iure vn-
quam nocere non possint, sed nec etiam de fa-
cto, ibi n. 257.

Item, vt purgentur ea ex eisdem actis, non-
autem ex nouiter deductis sunt iustificanda.
ita vt fine actorum transportatione ea purgari
non possint, ibi n. 262.

Sunt purganda, antequam remissoria petatur,
ibi n. 263.

Et tam per Principem, quam per Iudicem, &
partem purgari possunt, ibi n. 264.

Attendere cum dicatur delictum, ideo de eo cla-
re constare debet, nec per testes de auditu,
vel assertionem Notarij probantur, concl. 160
num. 131.

Illis renunciare censetur, qui super iustitia Sen-
tentie discuti putatur, concl. 129. n. 69.

Attentus nedum est condemnandus in fructibus
perceptis, verum etiam in illis, qui percipi po-
tuerunt, concl. 160. n. 266.

Extende, vt n. 267. cum seqq.

Declarat, vt n. 279.

Et an teneatur, etiam ad distributiones quoti-
dianas, vide ibi n. 268. cum seqq.

Ad euitandam fructuum restitutionem ille,
non admittitur, ad beneficium c. Odoardus
de solut. concl. 160. num. 272. & nu. 273. ratio
assignatur.

Ille in dolo versari dicitur, dum attentat, cum
attentata sine dolo non committantur, ibi
num. 274.

Quando est pauper quandoq; conceditur, vt
fructus, & expensæ in sine litis rescuerentur, ibi
num. 279.

Plura in hac materia attentatorum, vide in-
Verbo Appellatio.

Attentatio alienationis, si sit a testatore prohibi-
ta, tunc heres cadit de iure suo, etiam si tractatū,
non periceret, & statim ab eo Penitentia
ductus recederet, concl. 84. n. 35. 37. & 44.

Attentatus Copula, vide Copula.

ATTESTATIONI alicuius, quando sit stan-
dum, & quando non, vide in Verbo Assertio,
& concl. 155. per totam.

AVARITIA est nimia præter modum pecunia-
rum, & diuitiarum libido, ac auri sacra fames,
concl. 161. n. 1.

Et auarus dictus est ab auendo, id est cupiendo,
quasi auri audus, ita vt nunquam opibus ex-
pleri credat, ibi n. 2.

Tres species sunt auaritiæ, sed quibus modis in
ea peccetur, vide ibi n. 3.

Illius mali effectus, qui sunt, vide ibi n. 4. cū seqq.
Et ea in quolibet præsumitur, absq; quod pro-
betur, ibi sub n. 5.

AVCTORITAS assertio, quando probet contra-
habentes causam ab eo, vide concl. 155. n. 143
cum seqq. & in Verbo Assertio.

AVCTORITAS Capituli, quæ sit, & ad quæ
extendatur, vide in Verbo Capitulum, & con-
clus. 162. per totam.

AVCTORITAS Curatoris, vel Tutoris, quan-
do sit necessaria in contractu minoris, vide in
Verbo Tutoris auctoritas, & concl. 86. n. 39.
cum seqq. & concl. 163. per tot.

AVCTORITAS Doctoris examini sufficit ad in-
duendam iustam causam litis, & transactionis,
concl. 155. sub n. 129.

AVCTORITAS Papæ consensum, tractatum,
& solemnitates in alienatione rei Ecclesiæ re-
quisitas supplet, concl. 85. n. 34. 62. 80. & 164.
& concl. 165. n. 43.

Extende, vt in concl. 85. n. 298. cum seqq. &
vide in Verbo Papa.

Principis auctoritas, quæ dicatur ordinaria, &
quæ absoluta, vide concl. 165. n. 1.

Et ea Principis absoluta, si sine causa exercea-
tur, Tyrania dicitur, vt ibidem.

Plura vide in Verbo Princeps.

AVCTORITATĒ propria, quando quis ali-
quam rem, vel Possessionem capere possit,
vide concl. 164. per tot.

AVCVPARI non possunt venatores, in alieno
sundo contra Domini voluntatem, concl. 164
num. 166.

Contrarium, ibi n. 2.

Concorda, vt prima opinio procedat, quando
Dominus venationem vetauerit, secundā ve-
rō, quādo ea non fuerit prohibita, aut exclusus
in locis publicis, concl. 166. n. 3. cum seqq.

Aucupium, & venatio inter se specie differunt,
concl. 166. n. 69.

Plura vide in Verbo Venatio.

AVDITOR Cameræ Apostolicæ, inter cetera
Privilegia illud gladij Spiritualis habet, cōtra
contumaces, & rebelles Sententiis Cameræ
Apostolicæ non parentes, cens. ras Ecclesiasti-
cas proferendo, concl. 167. n. 1.

Index Conclusionum,

Potest causas Pupillorum ad se auocare, etiam si sine extra Urbem in partibus, & ibidem, contraxissent, concl. 167. n. 15. & n. 16. ratio assignatur.

Privilegia Pupillorum limitare potest, licet nō in totum tollere, ibi n. 16.

Dicitur solus executor, & Iudex Ordinarius oblationis Cameralis privatus, quoad alios ibi n. 22.

Declarat tamen id procedere in Curia; secus extra illam, ibi n. 23.

Contrarium huic declarationi, ibi n. 28.

Concordat, ut ibidem sub n. 29.

Item declarat, ut n. 32. cum seqq.

Extendit id etiam procedere in depntato, ab ipso Auditore Cameræ, ibi sub n. 23.

Dicitur executor obligationis Cameralis, etiam cum derogatione aliorum Privilegiorum, & Decreto irritanti, ibi n. 24.

Declarat tamen, ut ibi sub n. 39. & seq.

In Curia reasumit causas executivas, ab alijs Tribunalibus, & inhibet, etiam auctoritate, Papæ sibi attributa, ibi n. 25.

Fallit, ut ibi sub n. 39. & seq.

Illius tamen facultates in reasumendo causas, attentata non excusant, ibi n. 30. & 41.

Causas reasumit, & etiam exequitur, quando in Commissione nō fuit facta mentio obligationis Cameralis, immo neque tunc inhibito post Commissionem obtemperat causat attentata, etiam si esset Rotalis, ibi n. 31.

Sed non reasumit causas ad Curiam Capitolinam remissas, nec ex Memoriali Papæ, nisi causa cognita, concl. 167. n. 32. & n. 33. ratio assignatur.

Iurisdictione caret, quando in litteris non esset datus executor, sed alius specialis, veluti si Ordinarius in illis assignaretur, concl. 167. nu. 34. & 105.

Dicitur generalis executor litterarum Apostolicarum, quando illis alter executor non fuit depntatus, concl. 167. n. 35.

Quando est datus executor cumulativè, tunc cum alio per prævencionem procedere potest, ibi n. 36.

Litteras Apostolicas non exequitur, nisi prius illis verificatis, ibi n. 37.

Causas nō reasumit in vim facultatum, si obligatio Cameralis ab alio Iudice dependet, ibi nu. 39.

Item causas non reasumit, sed potius ad Signaturam remittit, quando obligatio Cameralis non clara, sed dubia esset, concl. 167. n. 42. 43. & 44.

Appellat tamen reponit de stylo, ibi n. 45.

Et tunc quid sit servandum, vide ibi n. 46.

Terminos substantiales nulliter, & male tentos reiterare potest, ibi n. 47.

Causas eorum, qui ad ipsum recurrunt, omisso medio, vel etiam primo Iudice, cognoscere potest, concl. 167. nu. 48. & prius concl. 128. num. 20.

Dicitur Auditor Papæ, & idè confugientibus

ad se non debet aures denegare, sed illos libenter amplecti, concl. 167. sub n. 48. & 49.

Extendit, ut n. 49. cum seqq.

Vbiq; locorum, tam in districtu Urbis, quam extra iurisdictionem in causis quarumcumq; appellationum Iudex dicitur, ibi n. 56.

Præferri debet in cognitione causarum appellationum, & præsertim Criminalium Clericis Cameræ Apostolicæ, etiam in ijs locis, qui ab ipsis Clericis gubernantur, concl. 167. nu. 57. cum seqq.

Immediate Sententias condemnationum, & absolutionum subscribit, & sic de per se suam iurisdictionem exercet, ibi sub n. 59.

Illius etiam legati de latere obediunt, concl. 127. sub nu. 60.

Intelligit tamen procedere, ut ibidem.

Illius facultates, nedum bona, sed etiam Corpus, & Animam obligant, imò etiam Privilegijs in corpore iuris clausis præiudicant, concl. 167. sub n. 62.

Vti Auditor Papæ ratione supremæ superioritatis, vel Domini directi in subditos Vasalli procedendo, & multando iurisdictionem exercere potest, ibi n. 64.

Nullam iurisdictionem in beneficiis habet, concl. 167. nu. 99. cum seqq. & concl. 78. num. 2. 3. & 4.

Declarat, ut concl. 128. sub n. 906. & concl. 167. num. 102. cum seqq.

Vltra tres dietas, ubi non est datus executor, ad Iudicium non vocat, ibi n. 107.

Quando in literis est datus executor, etiam contra Episcopos procedere potest, ibi n. 108.

Illius sententia, quando non servatis terminis substantialibus sit: nulla, vel sustineatur, vide ibi n. 109.

Quando in causis Mercatorum Summarie, vel ordinarie procedere debeat, vide ibi nu. 110. cum seqq.

Non deputat Iudicem in causis, nisi obligatio Cameralis addit, ibi num. 115. & ibi ratio assignatur.

Declarat, ut ibidem.

Non potest procedere, iuxta suas facultates, nisi obligatione in forma Cameræ extensa, concl. 167. nu. 116.

Fallit, ut ibi n. 120. cum seqq. & vide in Verbo Obligatio Cameralis.

Dare potest executionem omnibus obligatoribus, etiam extra statum Ecclesiæ rogatis, quando partes in ea consenserunt relaxationi Mandati vnicæ, vel nulla citatione præcedente, ibi n. 121.

Instrumentum per Sententiam vulneratum exequi non potest, concl. 128. n. 740.

Suam iurisdictionem per duos Locumtenentes exercet, à quibus ad illum non datur appellatio, quia est vnus, & idem Tribunal, ibi n. 185.

Et quando vnus eorum, siue alter, quem ille deputat sanctus est Officio suo, Sententiam ferendo, tunc alium in eadem causa deputare non potest, concl. 167. n. 115.

Et Materialium.

In Instrumento guaranteegiato procedere potest, cum expressa inhibitione, quoad alios Iudices, quibus causa commissa fuisset, concl. 157. num. 127.

Habet illud Privilegium, ut actor possit sepe mutare Iudicem, donec sit satisfactus, ibi n. 48.

AVDITORES Rotæ, qui olim Auditores Sacri Palatii dicebantur à Sixto Quarto redacti fuerunt ad Numerum Duodecim, concl. 168. num. 1.

Et merito illi Duodecim Apostolis equiparari possunt, ut ibidem.

Omnes habent instructionem causarum coram alijs pendentium, & Sententiam proferunt de consilio Omnium, ita ut omnes proferre dicantur; Immo in hoc instrumentum habent, cui si contrauenerent perijuri efficerentur, ibi num. 5.

Omnes faciunt vnum Tribunal, & sic vna est omnium iurisdictio, & vnus loco alterius subrogatus. censetur, licet ratione commodioris expeditionis inter eos distributiones particulares causarum fiant, conclus. 168. num. 6.

Et si vnus eorum ad Cardinalatum promouetur, tunc iurisdictio, quoad illius causas pones alios Coauditores remanet, ibi n. 9.

In procedendo ordinariam iurisditionem habent, in decidendo autem verè Delegati dicuntur, ibi n. 11. & 18.

Auditor Rotæ pronunciare potest in causa, in qua nullum dubium habet de consensu aliorum Coauditorum, licet causam illam in Consilijs posuerit, ibi n. 13. & 25.

Ex generali Commissione subscribere potest Sententiam alterius Auditoris defuncti, etiam sine citatione, ibi nu. 14.

Successor causas originarias Auditoris antecessoris reassumit, licet Auditor secundus non procedat in causa, illicite præuentione primi, si tamen à primò inhibitiō emanasset, concl. 168. nu. 15. & 16.

Et illis, quibus modis causæ committantur, vide ibi nu. 17.

Iurisditionem habere dicuntur habitu, sed non actu, ibi n. 18.

Nihil facere potest Auditor in causa, quæ ab eo fuerit auocata, ibi n. 21.

Ponens non tenetur sequi Sententiam votantium, quando sibi de iniusticia constaret, ibi num. 22.

Item non tenetur extendere Decisionem, quædo Processus, in quo est resolutio fundata non fuit in totum interpretatus, nec visus, concl. 168. nu. 23.

Auditores Rotæ volentes habere consilia in causis coram eis vertentibus, Processum bene videre, & clare dubia vera elicere debent, ut sui Coauditores vera consilia tribuere valeant, ibi n. 24. & 27.

Eorum consilia, siue vota si sint discordia maiori parti standum erit, ibi nu. 25.

Ex antequam inlubant Processum Iudicis, &

quo videre debent, conclus. 168. num. 26.

Auditor secundæ instantiæ absolvere non potest, excommunicatum ab Auditore primæ, nisi actis dictæ primæ instantiæ bene visis, concl. 168. n. 28. & 61.

Dicitur egregia persona, & idem mittendum, est ad eum, pro testimonio ferendo, conclus. 168. nu. 29.

Prononem de beneficio facere potest, seruatis seruandis, quamvis gratia sit directæ Ordinatio in forma Dignum, si tamen lis sit introducta in Rotæ; alias secus, ibi n. 33.

Et quando Auditor in beneficijs præfertur, quod tempus in materia capacitatis, & idoneitatis prouisi sit attendendum, vide ibidem remiss. siue.

Instituere potest præstatum in beneficio, ibi num. 53.

Et si prouocet beneficium, alicui esse debitum, tunc poterit etiam possessorem in fructibus, post litem motam perceptis, & non petitis condemnare, ibi n. 54.

Successor etiam, absq; noua Commissione de beneficio prouidet, ibi n. 55.

Imò etiam ille appellationis prouidet de beneficio, veluti primo Auditori fuerat commissum, ibi n. 56.

Deputatus in causa beneficiæ potest purificare gratiam; Immo si execut or lite pendente id faceret, est reuocandum, ibi n. 57.

Sed resignationem beneficii admittere non potest, sine speciali Mandato Papæ; sed illum litis, & causæ sic, ibi n. 58.

Recipere potest cessionem litis, sed non iuris, ibi sub n. 58.

Absolutionem ad cautelam dare non potest, nisi ex speciali Commissione, licet secus sit extra Curiam, si tamen sibi simpliciter absolutio committatur, ibi n. 59.

Si concedat litteras absolutionis, tunc non dat, præceptorias, sed intimatorias, concl. 168. num. 60.

Excommunicatum ad cautelam absolvere solet, absq; quod illa absolutio ad Ordinarium excommunicantem remittatur, ibi n. 61. & conclus. 10. n. 63.

Cognoscere non potest de iniurijs, nisi de expressa Commissione, ibi n. 62.

In causa Criminali reum citare non potest, vt compareat personaliter, nisi id ei fuerit specialiter commissum, ibidem.

Non potest carceratum relaxare, non cognito prius de carcerationis iniustitia, sed bene potest interim à carceribus habilitare, & idoneam cautionem exigere, si cautio fuerit præstita, coram A.C. Sed nolla, aut non idonea præstatur, ibi n. 64.

Super defensione appellationis pronunciare non potest, sine speciali Commissione, concl. 168. num. 65.

Contrarium, n. 66. & concl. 129. n. 230.

Concorda, vt ibi nu. 67. vbi ratio diligenter assignatur.

Index Conclusionum,

- Et quando in causa appellationis, vel disertio-
nis illius, sine citatione procedere possit, vide
ibi n. 69.
- Pronuncians appellationem desertam non po-
test in expensis condemnare, nec perpetuum
silentium imponere, nisi debiti termini seruentur,
ibi n. 70.
- Postquam pronunciauerit appellationem de-
sertam, appellanti tamen reponere poterit,
si de sua diligentia doceatur, ibi n. 71.
- In procedendo, & decidendo quam consue-
tudinem, & quos terminos seruare debeat,
vide ibi n. 73.
- Abique noua commissione procedere non po-
test, quando remissoria fuit bullata, & Papa
manus apposuit, etiam si articuli in remissoria
non includantur, & partes illi renunciare
vellent, ibi n. 74.
- Habens solum articulum grauaminis, non po-
test nisi prius illo expedito, ad aliquem actum
procedere, vigore commissionum, etiam de spe-
ciali Mandato habentium clausulam; Quod si
per Informationem, &c. sibi presentatarum,
ibi n. 75.
- Secus in articulo grauaminis, id quo in partibus
fuerit appellatum, quia tunc Auditores in ne-
gotio principali, sibi commissio procedere
possunt, ibi n. 76.
- Statim post presentatam Commissionem, Iudi-
cibus extra Rotam inhihent, licet secus in
Rota, quia ibi prius de appellatione constare
debet, & quod per eam causa ad Sedem Apo-
stolicam fuerit deuoluta, ibi n. 77.
- Isti cui fuit commissio causa appellationis non
deuoluentis, nec non negotij principalis, cum
potestate citandi ad partes, statim Iudici id quo
inhibere potest, ibi n. 78.
- Extende, quod tunc poterit cognoscere de
negotio principali, per appellationem deuoluto,
etiam non existente grauamine, vel etiam
si male fuerit ab Auditore Camerae appellatus,
ibidem.
- Item ille, cui commissum sit negotium princi-
pale ex speciali Mandato Papae, cum potestate
citandi ad partes, etiam nulla appellatione
interiecta, inhibere potest citatione Decreta,
licet nondum executi, ibi n. 79.
- Partibus inhibere potest, quando illi negotium
principale, aut principaliter, aut in consequen-
tiam fuerit commissum, ibi n. 80.
- In causis appellationum ab Auditore Camerae,
vel alijs Iudicibus statim citata parte ad dicendum
contra Commissionem inhibere potest,
nec vnuquam causas remittit, sed eas pones se
retinet, ibi n. 81.
- Ante litem contestatam iurisdictionem non ha-
bet, ibi n. 82.
- Quando illi committitur taxatio fructuum ali-
cuius beneficii, in quibus quis fuit condemnatus
per tres conformes, nedum illos taxare,
potest, vsq; ad ultimam Sententiam, sed etiam
post vsq; ad tempus, quo ipse taxationem fa-
ciet, ibi n. 83.
- Lite coram eo pendente expensas, etiam in
partibus factas taxare potest, conclus. 168.
num. 84.
- Contrarium, quod scilicet taxet eas tantum fa-
ctas coram eo, ibi n. 85.
- Concorda, vt ibi n. 86.
- Et in taxatione earum quomodo se gerat, vide
ibi n. 88.
- Si pendente appellatione reuerentiales dederit,
taxationem expensarum facere non debet,
nec aliquid innouare, nisi causa ad eum redu-
catur, etiam si earum taxationem sibi in Sen-
tentia referuerit, ibi n. 87.
- Item taxat expensas coram Auditore Camerae
factas, si commissio mandet procedere, prout
Auditor Camerae poterat, ibi n. 88.
- Facultatibus Auditoris Camerae vti potest, si
in Commissione, ita sibi fuerit concessum,
aliis secus, conclus. 167. n. 113.
- In vim Commissionis sibi factae, vt scilicet pro-
cedat sola facti veritate inspecta, etiam termi-
nos Palatii obseruare poterit, conclus. 168.
num. 89.
- Sed an id etiam procedat in causa beneficii, &
matrimoniali, vide ibidem.
- Vigore vnicui Commissionis, vsq; ad Senten-
tiae executionem inclusiuè procedere potest,
vt ibidem.
- Et si fiat Episcopus, vel Archiepiscopus, nihil
ominus sedere debet in suo loco, secundum
antiquitatem Auditoratus, nec tunc vlla ratio
dignitatis erit habenda, ibi n. 90.
- Declara tamen, quod ille extra Rotam, & pre-
sertim in Cappella Papae ceteris praefertur,
ibidem.
- Auditores Rotae, si absint ab Vrbe de licentia
Papae pro presentibus habentur, conclus. 168.
num. 91.
- Decuriones, & Consilij Reipublicae dicun-
tur, ibi sub n. 94.
- Dicuntur quoque Auditores, & familiares Papae
non tamen veri, sed ficti, conclus. 168. nu. 95. &
96. & sub n. 97.
- Sed illi, ac eorum familiares non possunt esse,
familiares Cardinalium, etiam si vnus eorum
Cardinalem concomitaretur in Legatione, &
ab eo alimenta recipere, ibi n. 97.
- Compellere possunt partes ad concordandum,
si diu sisset litigatum, & de lure non lique-
ret aliis secus, ibi n. 98.
- Subscribit expeditiones, & remissorias ad par-
tes transmittendas, pro recipiendis testibus, &
similibus, siue simus in beneficii, siue in pro-
phana causa, vt minoribus expensis expedi-
tiones fiant, ibi n. 99.
- Cogere possunt partes ad declarandum articu-
lum nimis generalem, vel eas ad Iudicio repe-
lere valent, ibidem.
- Sunt exempti a iurisdictione ordinarij, ac eorū
loca tenentes, ibi n. 92.
- Et licet Subdiaconos in Capella Papae non
praecedant, ob eorum actuale seruitium, fallit
tamen extra eam, conclus. 168. sub n. 92.

Et Materialium.

AVFVGERE notans à carceribus poena arbitrarie puniri debet, concl. 109. n. 1.
Sed si nōdum erat conuictus, tunc poena mitionis puniendus venit, ibi n. 3.
Item non est puniendus, si carceratio erat iniusta, ibi n. 4.
Plura vide in Verbo Carcer.
AVGMENTVM dicitur omne id, quod Principali accedit, & illius naturam sequitur, ac secundum eam regulatur, concl. 170. n. 1.
Et illud accedens fundo detinetur loco pignoris, & tamen fieret factio hominis, & sic per detinentem pignus; secus si valor illius rei ex tēpore esset auctus, ibi n. 2. & 3.
Superueniens in re, cuius Dominium ad Capitulum spectat, ex quavis industria, proportionabiliter inter Canonicos distribui debet, ibi num. 4.
Eodem Privilegio gaudere debet, quo principale gaudet, ibi n. 5.
In illo idem ius statuitur, quod in principali aucto, ibi n. 6.
Declara, vt ibidem.
Et an, & quando teneatur fideiusor de eo, vide in Verbo Fideiusor, & concl. 170. num. 7. cum seqq.
Illud, siue fructus rei legatz, quando legario, veluti heredi debeantur, vide concl. 170. nu. 14. vsq̃ ad 21.
Extende, & declara, vt ibidem.
Et pro eo, quando detur eadem hypothea, quae datur pro fructibus, vide concl. 170. n. 21. & vide in Verbo Hypothea.
Illud, vel diminutio rei dotalis ad uxorem spectat, ibi n. 29.
Quid si talis res in dotem data fuerit aestimata? vide in Verbo Estimatio, & concl. 68. nu. 2. & concl. 170. n. 29. cum seqq.
Et augmentum dotis, quibus modis fieri, & contingere possit, vide ibi n. 31. & seqq.
Et an illud spectet ad Filios in proprietate, aut ad Patrem, vide ibidem.
Dicitur pars dotis, & de eo idem iudicatur, quod de ipsa dote, ibi n. 34.
Fallit, quando illud non esset verum, sed summatum, ibi n. 35.
Non debetur, nisi pro qualitate dotis solutz, & non alijs, ibi n. 36.
Contraria opinio, est magis æqua, & communis, vt ibi sub n. 37.
Illud non est, vbi non est dos, ibi n. 37.
Post contractum matrimonium sapit naturam donationis, ibi n. 31.
Plura vide in Verbo Antefatum.
Illud pecuniz in tabellis debetur venditori ad quem res principalis pertinet, conclus. 170. num. 42.
Sed quod ex corporibus hereditarijs provenit lucro legitime cedit, ibi n. 43.
Illud, veluti diminutio contingens in legitima, ad quem spectet, vide in concl. 42. num. 725. cum seqq.
Illud temporis, vel manufactum spectat ad Exp-

phiteutam, & feudatarium, ac illius heredes; non autem ad Dominum directum, ibi num. 44. cum seqq.
Declara tamen, vt sub n. 46.
Et superueniens in re, post perfectam venditionem commodo Emptoris cedit, conclus. 170. num. 17.
Quid si in Emptione addit pactum redimendi? vide concl. 94. n. 9. cum seqq.
Item, quid si venditio fuerit facta sub hasta? vide concl. 170. n. 47.
Illud temporis spectat ad filiam, pro legitima, ibi nu. 48.
In moneta commodo creditoris, non antea debitoris cedit, ibi n. 49.
Augmentum, siue diminutio alicui rei superueniens, ad quem spectet; nempe, an ad heredem, siue legatarium in legatis, aut Filium in illegitima, vide concl. 42. nu. 725. cum seqq. & in concl. 170. n. 43.
AVGVSTINVS Sanctus dicere solebat, quod licet esset Senex, & tot annorum Episcopus, tamen ab anniculo doceri erat paratus, conclus. 60. nu. 84.
AVIAMENTVM alicuius apothecæ, siue exercitij sit per Artifices bene tractando Auentores, concl. 171. n. 1.
Et illud æstimationem recipit Arbitrio Iudicis, siue Arbitri, ibi n. 2.
Declara, vt n. 4.
Aviamentum differt à directo, utliq̃ue Dominio, ibi num. 3.
Quando est bonum, ob personarum frequentem concursum, tunc questum affert, conclus. 171. num. 4.
Inter Fratres, aut Socios debet esse commune, ac illius lucrum certo pretio, per arbitros æstimari, ac taxari potest, conclus. 171. num. 5. & nu. 6.
AVOCATIO causarum est litis pendens coram Inferiore ad Superiorem, absq̃ue prouocatione facta, translatio, concl. 172. n. 1.
Avocata, quando semel est causa, tunc ea semper in Curia Principis remanet, nec inferior in ea amplius, & ingerere potest, concl. 165. nu. 63. & concl. 172. n. 2.
Extende, & declara, vt in concl. 165. nu. 64. & conclus. 172. n. 3. cum seqq.
Avocatio causarum Viduarum, Pupillorum, & aliarum personarum miserabilium, per Principem fieri potest, concl. 165. n. 58.
Extende, & declara, vt ibi n. 59. cum seqq.
Plura vide in Verbo Causa.
Et facta motu proprio differt ab ea facta ad partem instantiam, concl. 172. n. 24.
Et si ab vno Iudice in partibus non fuerit intamata, quando impediat eum amplius non posse procedere, & quando non, vide concl. 172. sub num. 9.
Avocatio possessionis, quando possessorem sua possessione priuet, vide concl. 172. n. 26.
AVTHENTICA ex causa de lib. p. est. quando sit locus, vide concl. 88. n. 5.

AV.

Index Conclusionum,

AVTHENTICA Hoc, nisi C. de solut. vt locū habeat, quæ requirantur, vide concl. 91. n. 11. 12. 18. & 19.

Illi renunciatum censetur per generalem renditionem cuiusque; iuris, & legum auxilio, concl. 91. n. 11.

Ingressi de Sacrosanct. Eccles. non habet locum in bonis Patrimonialibus illorum militum, qui cum vxoribus viuunt, concl. 65. n. 13.

Res quæ C. cum. deleg. quando procedat, & quando non, vide concl. 84. n. 133.

Auth ex causa C. de lib. præt. quomodo procedat, vide concl. 88. sub n. 5.

AVTHOR dicitur ille, à quo ius in nos transit, concl. 163. n. 1.

AVTHORIS mala fides in successorem vniuersalem, non autem in singularem transit, concl. 173. n. 1. & ibi ratio assignatur.

Authoris assertio probat contra omnes habentes causam ab eo, concl. 155. n. 143. & concl. 173. nu. 4.

Declara tamen, vt concl. 155. n. 144. cum seqq. & concl. 173. n. 5.

AVVS nepotum dotare tenetur, quando Pater non habet, vnde dotare posita, concl. 174. n. 7. Quando censetur magis diligere Nepotem, quam proprium Filium, vide concl. 73. num. 38. & seq.

Illius consensus requiritur, quando nepos vult conuenire Patrem pro alimentis, concl. 89. n. 145. & ibi ratio assignatur.

Item re. uiriter in donatione facta à Nepote, vt ea sustineatur, ibi sub n. 145.

Tenetur alere Nepotem, vel neptem in subsidium, quando Pater esset Pauper, concl. 89. num. 148.

Paternus potius tenetur alere, & dotare Nepotes, quam illorum Mater, concl. 89. n. 191. & concl. 174. n. 10. & 13. & ibi ratio assignatur.

Maternus, non autem Paternus alere tenetur, Nepotes ex Filio Spurio, conclus. 89. num. 263.

Contrarium, quod scilicet, tam vnus, quam alter ad id teneatur, vide ibi n. 264.

Concorda, vt n. 265.

Maternus, quando Nepotem, vel neptem alere, vel dotare teneatur, vide concl. 89. nu. 423. cum seqq. & in Verbo Alimenta, & concl. 174. nu. 6. cum seqq.

Paternus dicitur habere neptem in sua potestate, concl. 174. n. 2.

Quando habet neptem in potestate tenetur eam indistincte dotare, siue ea sit diues, siue, non; secus si eam in potestate non haberet, quia tunc tenetur in subsidium tantum, conclus. 174. n. 3.

Ille semper sub nomine Patris in omnibus dispositionibus, & Statutis, etiam ex propria verborum significatione continetur, concl. 174. nu. 4.

Paternus si consecrat Nepotem Mæbreum, baptizari contradictioni Patris praefertur, ibi n. 5. & ibi ratio assignatur.

Etiā neprem ex Filio emancipato in subsidium dotare tenetur, ibi n. 11.

Extende, vt ibi n. 12.

Et veluti ipse releuatur in eo; nempe, vt à Nepotibus pegerini non possit, sub pœna nullitatis testamenti, ita quoque in altero grauetur, vt scilicet neptes dotare teneatur, concl. 174. sub num. 67.

Sed dotans neprem in dubio id facere censetur contemplatione Filij, ibi n. 24. & ibi ratio assignatur.

Intellige tamen, vt n. 27. & seqq.

Maternus dotans neprem de suo dotare, non praesumitur; secus in Paterno, concl. 174. num. 42.

Auus, & Auiā, veluti in suo testamento Nepotes praeterire non debent, ita nec de conuerso talis testamentum corrui, ibi num. 48. & ibi ratio assignatur.

Paternus, & alij Ascendentes in quocunque gradu existentes semper coniunctos, ex vno latere tantum excludunt, ibi n. 49.

Maternus in hereditate Nepotis Patruo dicti Nepotis praefertur, ibi n. 50.

Auiā in successione ab intestato succedit cum Fratre vtriusque coniuncto, conclus. 174. num. 51.

Auiā, etiam Materna Nepoti ex Filia ab intestato succedit, ibi n. 52.

Aui, & Auię appellatione veniunt Proauus, & Proauia, ibi n. 53.

Declara procedere in favorabilibus; secus in odiosis, ibidem.

Auiā, & Mater non dicuntur Agnatæ Filio, siue Nepoti, concl. 174. num. 54. & ibi ratio assignatur.

Auunculus, quando excludat Filios Sororis ab hereditate Auię, & Matris respectiue, vide concl. 149. sub n. 12.

AVXILIUM praestans alteri assistendo, de homicidio tenetur; dummodo cum assistentia animus dolosus, & cogitatus concurret, & ipsa assistentia non fuisse casualis, concl. 175. num. 1. 2. & 3.

De eo, quando teneantur Con sanguinei, siue Amici homicida, qui homicidio completo in eodem loco perpetrati delicti comparentes, illum ad locum eorum reduci, & manibus inimicorum, & Curie defendendo, vide concl. 175. num. 4. & 7.

Auxiliatores, vt aliqui dicantur opus est illos fuisse coadunatos, ibi n. 5.

Sed tales non dicuntur, sine principali, concl. 175. sub nu. 6.

De cooperatio quis non punitur, nisi probe, quod tractatus praecesserit, ad maleficiū committendum, ibi n. 6.

Eadem pœna sunt puniendi, qua delinquentes ipsi, ibi n. 8.

Auxilium praestans frangenti pacem, & illum, associans, ipse quoque de fracta pace tenetur, ibi num. 9.

Et illud, siue consilium, & fauorem praestans de.

Et Materiarum.

delinquenti pro obtinenda gratia, apud Sedem Apostolicam dicitur excommunicatus, ibi num. 10.

Declarata tamen, vt ibi nu. 11.

Et auxiliatore absolutio, quando principalis absolutus censetur, vide concl. 175. num. 15. cum seqq.

Auxilium, si prestiterit Clericus homicidio irregularitatem incurrit, concl. 175. n. 18. & n. 19. ratio assignatur.

Illud, siue assensio in homicidio, absq; dolo prestita, quomodo sit puniendā, & quanto tempore prescribitur, vide concl. 175. sub n. 15. sed remissiuē.

Illud prestans abortui faciendū eandem penas meretur, quibus principalis afficitur, concl. 7. num. 1.

Et quæ sint istæ pœnz, vide ibidem, & num. 2. & 13.

Illud, vel opem prestans delinquenti, eadem pœna punitur, quæ ipse delinquens, etiam si mors secuta non fuerit, si tamen ad actum proximum fuerit deuotum, & nisi penitentia intercesserit, concl. 150. n. 31.

Auxilium, siue opem, quando quis prestauit dicatur, etiam si steterit in loco longinquo, & remoto ab eo, in quo fuit factum homicidium vide in concl. 175. sub n. 2.

B

BACVLVS, & lapis veniunt appellatione armorum, concl. 80. num. 8. & concl. 143. num. 16.

Declarata, vt concl. 143. n. 19. & 54.

Baculo, vel fuste percussus aliquem, etiam si iniuriam inferre dicitur, concl. 143. n. 18.

Baculo percussus, vel occidens, quando pœna homicidij sit plectendus, vide concl. 143. sub num. 18.

BALLE in Gabella presumuntur esse illius Mercatoris, cuius signo, siue Marca sunt signatæ, concl. 144. n. 10. & concl. 147. n. 28.

BANCARIA Cedula vim solutionis habet, conclus. 135. sub n. 70.

Bankerij nostri temporis verè Depositarij non dicuntur, & ideo in illis Priuilegium prelacionis cessat, concl. 119. n. 41.

BANNIMENTA, quando ligent, & quo tempore prescribantur, vide concl. 108. sub num. 53. remissiuē, & concl. 111. sub n. 37.

Illæ præcepta pœnalis semper iustum metum in subditis inducunt, concl. 166. sub n. 20. Plura vide in Verbo Edictum.

Banniti, etiam in contumaciam capeti à Curia, post annum, illatim facta recognitione personæ nempe nominis, & cognominis in eorum pœnis condemnari possunt, concl. 128. sub num. 490.

Intellige tamen, vt ibi n. 491. & 494.

Nostri temporis, in quibus differant à deportatis, vide concl. 142. n. 41. remissiuē.

Illis opem prestantes, & cum illis conuersantes

publici rebelles, & rei lese Maiestatis dicuntur, concl. 175. n. 8.

Patri Bannito alimenta debentur per Filium, etiam si eum non alere iurasset, conclus. 89. num. 194.

Extende, vt ibi n. 195. & vide in Verbo Alimēta. Bannito, vt infami omnes actus Ciuiles sunt interdiciendi, concl. 59. n. 74.

Bannitorum accessus, & fluminis vicini, ratio est, inspicienda, in considerata utilitate alienationis rei Ecclesiæ, concl. 85. n. 144. & 227.

Virum bannitum licite recipere, & alere potest vxor, sicuti etiam magnus amicus amicum, concl. 84. n. 194.

Bannitus, appellatione pendente, impunè occidi non potest, concl. 129. n. 25.

Fallit de consuetudine, ibidem, n. 25. & 26.

Baronis subditus, si per Principem obtineat, gratiam restitutariam, quæ sit pleuaria, ac efficacissima, & prægnantibus verbis prolata, omnia bona, etiam in alium titulo oneroso translata, & à Barone confiscata recuperat, concl. 167. n. 69.

Intellige, vt ibi n. 79. cum seqq.

Gratias, sed non restitutus ad bona non tenetur satisfacere suis creditoribus, etiam si deuenierit, ad piguiorem fortunam, & esset cum iuramento, & obligatione Camerali obligatus; at fecus, quando esset plenariè restitutus, ad bona, concl. 165. sub n. 26.

Ille Homo mortuus dicitur, quia amittit bona, & personam, ita vt in eo omnes actiones personales ciuiles, & naturales cessent, neq; reuiuiscunt, nisi sit restitutus ad bona, & honores, ibi d. n. 26.

Licet vigore alicuius Statuti posset impunè occidi, id tamen non procedit inter Patrem, & Filium, nisi in casu prodicionis Patris, conclus. 89. n. 195.

Pendente tempore ad appellandum testamentum enndere, & hæres institui potest, neq; intra illud tempus infamis dicitur, conclus. 129. num. 27.

Bannitus ea, quæ sunt iuris Ciuilis; non autem ea, quæ iuris naturalis, & gentium perdit, concl. 59. nu. 74. & concl. 89. nu. 195. & concl. 165. sub n. 26.

Quando possit remedium l. diffamari intentare, vel Officium Iudicis implorare, vide conclus. 44. n. 89.

Et tolleratus à Superiore impunè occidi non potest, concl. 143. n. 95.

Bannum, quod concedit indulta occidentibus, & extirpantibus Bannitos, quando extendatur de vna persona ad aliam, & de loco ad locum, vide in Verbo Abolitio.

BAPTISMVS, & Doctoratus imprimunt Characterem indelebilem, concl. 62. nu. 4.

Illius liber non probat ætatem, si non sit benè custoditus in plebania, concl. 71. nu. 24.

Item illius fides, vt probe ætatem, & descendentiā, quæ adminicula concurrere debeant, vide concl. 72. n. 9. cum seqq.

Index Conclusionum,

Est actus, qui ad parentes spectat, & propterea profectio fidei in eo fit in fide parentum., concl. 69. sub n. 138.

RARO non potest esse Iudex in causa propria., quam cum Vasallo habet, etiam si illi Consul- tor adiungeretur, concl. 167. n. 98.

Suos subditos male tractans est iurisdictione., priuandus, etiam nulla precedente monitione concl. 167. n. 93. & 94.

Si tempore Tiranni Sententiam ferat ea susti- netur, quia in dubio prætuitur voluisse exer- cere actum licitum, & cum auctoritate veri Domini, non aatem Tiranni facere, concl. 109. num. 8.

Iste, vel Dominus alicuius Terræ, quando, & in qua parte propria insignia sculpere possit, vide concl. 144. n. 17.

Barones angarius in eorum subditos imponere non possunt, concl. 106. sub n. 1. & 5.

Illi Ecclesiæ, ob receptiones Bannitorum., confiscationes à Subditis prætereendere non pos- sent., concl. 167. n. 72.

Quando Bannitum gratiare possint, vide con- clus. 12. num. 19. cum seqq. & conclus. 167. sub num. 7.

De causis vlturæ cognoscere non possunt, concl. 167. n. 83.

In cognoscendis delictis clandestinis, se inge- rere non possunt, concl. 167. nu. 84. & ibi ra- tio assignatur.

Licet amplissimum Præiudicium habeant co- gnoscendi de delictis ad Magnam Curiam., speciautibus, de eo tamè falsè moneta cogno- scere non possunt, ibi n. 92.

Habentes merum, & mixtum Imperium ban- nimenta, & proclamata tempore caræstiz fa- cere possunt, ne fruges extrahantur, concl. 111. n. 23. & vide concl. 166. sub n. 18.

Illi, vel alij feudatarij Ecclesiæ non possunt in- consulto Summo Pontifice Caualcas facere, nec copias militum coadunare, concl. 143. num. 5.

Quando remissionem suorum Vasallorum, ab Officialibus Regijs, vel alijs, qui in captura prauenerunt prætereendere possint, vide concl. 167. n. 81. cum pluribus seqq.

Eorum bona fideicommissio, siue Primogeni- turæ subiecta, quando sine licentia Principis, & solemnitatibus alienari possint, vide concl. 84. sub n. 138.

BASTARDI, & Spurij dicuntur incapaces ho- norum Patris, & nulla nobilitate gaudent, etiam si à viro nobili decepterent, concl. 42. n. 190. & 192. & concl. 81. n. 23.

Falsit tamen pluribus modis, vt in concl. 142. sub n. 65. & concl. 144. n. 8.

Nunquam veniunt appellatione Filiorum, siue simus in fauorabilibus, siue in odiosis, cum, nullam cognationem, & agnationem retine- ant, concl. 142. n. 92. & concl. 81. n. 21.

An admittantur ad feudum, quando ad illud fuit admissus Bastardus à principio, vide in Verbo Feudum.

An succedant fratribus, vel alijs collateralibus, nec non in casu, vbi sint vocati consanguinei, vide conclus. 42. nu. 190. cum seqq. & concl. 81. nu. 24.

Insignia agnationis deferre non possunt, concl. 144. nu. 7.

Declarat tamen, vt ibi n. 8.

Bastardus non dicitur ille, qui Hospitali fuit ex- positus, & præsertim in illo Sancti Spiritus de Vrbe, concl. 142. sub n. 65. vers. & ad id no- tandum erit.

BENEDICTIO ab Abbatibus Clericorum., Canonicoe de Pace in Vrbe dari potest, in eorum Ecclesijs, dum solemnita celebentur, licet presentibus exteris Prælati, & Cardi- naliibus, etiam de latere legatus, conclus. 1. num. 12.

Potius confertur ad quandam solemnitatem, & consuetudinem, quam ad substantiandum ac- tum, ibi n. 16.

Ab Abbate, quando, & quomodo sit petenda, vel impetranda, vide concl. 1. n. 16. cum seqq.

An die tantum Dominico, vel etiam alijs die- bus conteri possit, vide ibi n. 21.

Non est tanta, quanta est consecratio Ecclesiæ, & Episcopi, conclus. 1. sua num. 21. & ibi ratio assignatur.

Quando est Abbati data, illius confirmatio præcedere debet, ibidem.

Et si ab Episcopo denegetur, an talicafu sit ap- pellandum, vide ibi n. 28. remissuè.

Eam potest dare Abbas extra suam iurisdictionem, siue tamen solemnitate, & sine animo exercendi iurisdictionem, ibi n. 10.

Pontificalem potest dare Abbas in Ecclesiâ aliena, si licentiam celebrandi in ea habeat, aliàs locus, ibi n. 11.

Et, vt sit valida fieri debet in diebus festiuis sa- per Populum, dum in Vesperis, Missis, & Matutinis solemnita celebrantur; non autem publicè per vias, Ciuitates, seu Villas, ibi num. 123.

Benedictio Abbatissæ loco consecrationis infer- nit, & est adeò essentialis, vt si Abbatissæ, eam non recipiat infra annum priuari debeat, immò ipso iure priuata dicitur, concl. 3. nu. 44. & seqq.

Falsit si consuetudo in contrarium extaret, vel tempus 40. annorum eluxerit, conclus. 3. num. 46.

Et ea, à quo sit concedenda, & sub qua forma fiat, vide ibi n. 48. & 49.

Benedictio nuptialis, licet Characterem non im- primat, tamen non est repetenda, conclus. 1. sub nu. 21.

BENEFACIENTI benefacere tenetur, concl. 174. sub nu. 38.

Benefactor Ecclesiæ potest ius acquirere reti- nendi arma in illa, concl. 144. n. 34.

BENEFICIA affecta sunt, per appositionem manuum Pontificis, ita vt de eis inferior am- plius providere non possit, concl. 73. n. 2. cum seqq. & concl. 130. per tot.

Et Materiarum.

Semel affecta semper affecta durant, donec de eis provideatur, concl. 73. n. 3.
 Manualia Regularium non veniunt sub generali affectione, vel reservatione, & si, quando veniunt, non remanent ita affecta, quominus adueniente vacatione ad ipsarum naturam non redeant, concl. 73. n. 5.
 Et affectum remanet beneficium, ex Decreto per Papam alicui facta, de eo dimittendo in illius manibus, dato etiam, quod ille non dimitteret, concl. 130. n. 6.
 Item affectum remanet, si Papa alicui concesserit Mandatum, ut de illo, etiam ante illius vacationem provideat, licet alias non esset reservatum, nec si a mensse reservato vacaverit, ibi nu. 5.
 Plura vide in Verbo Affectio.
 Beneficia conferre, & in resignationibus, ac permutationibus auctoritatem interponere possunt Abbates in eorum iurisdictione, siue illa sit simplicia, siue curata, concl. 1. n. 91.
 Ea conferendi potestatem habens, non ob id, habet potestatem in resignationes recipiendi, nec e contra, nisi si fuerit ei specialiter concessum, ibidem.
 Conferri non possunt ab Episcopo sine examine, licet Ordines minores, sine eo quandoque conferri possint, ibi n. 152.
 Conferri possunt etiam absenti, & pro validate sufficit, quod post illius ratificationem sequatur, concl. 9. n. 16.
 Beneficium, quaredo, & a quibus expectantibus acceptari possit, vide in Verbo Acceptans, & concl. 16. per totum.
 Illius collatio facienda Patronis non reclamantibus, ex tunc in taciturnitate sustinetur, concl. 42. nu. 675.
 Beneficiorum collatio non competit Episcopo, nisi pro quatuor mensibus de iure communi, nempe Martij, Iunij, Septembris, & Decembris; nisi ille acceptaverit alternatim, quia tunc in sex mensibus confert, conclus. 97. num. 73.
 Vnum conferens ex comprehensis in indulto, quasi possessionem conferendi, quoad reliqua acquiritur, censetur, concl. 103. n. 25.
 Illius collatio de iure, absque diminutione est facienda, concl. 110. sub n. 1.
 Commendata vacat in Curia Romana, & durante commendata non currit tempus Episcopo illa conferendi, concl. 56. n. 56.
 Illa Episcopi, quando per illius promotionem, vel Episcopatum vacat, vide concl. 1. n. 17.
 Concurrentes ad beneficium, quando a collatione, vel electione, dilatione, examine, & examinatorum relatione appellare possunt, vide in Verbo Appellatio, & concl. 128. num. 260. usque ad 287.
 Ab illius privatione, ob non residentiam, vel aliam causam, quando appellare liceat, vide in Verbo Appellatio, & concl. 128. n. 285 cum pluribus sequ. & in Verbo Privatio.
 Beneficiatus si appellaverit a Mandato sibi fac-

to de residendo, poterit interim per Episcopum deputari Vicarius, qui de fructibus beneficii pendente appellatione alii possit, concl. 128. n. 391.
 Privari quis non debet beneficio, ob crimen oppositum accipiendo, licet esset probatum, secus si illud per viam accusationis proponatur, concl. 148. n. 26.
 Beneficiatus dicitur Cuius illius loci, ubi beneficium est situm, concl. 1. n. 151.
 Beneficium habens in aliena Diocesi ordines, quos non habet, ab Episcopo illius Diocesis suscipere potest, ibidem.
 Beneficia, vel dignitates impetrans, quam aetatem habere debeat, vide conclus. 72. num. 54. cum sequ.
 Beneficium obtinens intra quod tempus ad Sacerdotium promoveri debeat, vide concl. 116. n. 23. cum sequ. & in Verbo Prouisus.
 Item illud obtinens quas qualitates exprimere debeat, ne littere subreptitiae dicantur, vide, concl. 126. num. 17. cum sequ. & in Verbo Littere Apostolicæ.
 Secundum obtinenti non currit tempus, de dimittendo primum incompatible, donec super ipso secundo lis durat, concl. 116. n. 28.
 Beneficium non dicitur illa pars reddituum, quæ ob administrationem Cappellaniarum, & Hospitalium datur, nisi perionæ habili in titulum daretur, concl. 10. n. 13.
 De illis, quando sin foluendæ annatz, vide conclus. 110. & in Verbo Annata.
 Ea non potest retinere Abbas, quæ antequam eligeretur habebat, sed statim adepta possessione, etiam ante benedictionem ea vacare dicuntur, concl. 1. n. 166.
 Regularia, quando sunt manualia, tunc eorum licitores possunt ad nutum amoveri; secus si essent curata, & electiva, concl. 66. n. 38.
 Et ea esse regularia, quo modo probetur antiquis, vide concl. 120. n. 83.
 Eorum possessio capta a prouiso ab Abbate, vel infectâ, & nullius momenti non est manentibus, concl. 97. n. 37.
 Et illius possessio debet capi ab habente Mandatum speciale, concl. 15. n. 58.
 Plura possunt institui ad vnum Allectum, sub diversis tamen inuocationibus, concl. 95. n. 24.
 Plura, quando fuerunt vnico contextu fundata, tunc existens in quasi possessione presentandi respectu vnus, censetur etiam in quasi possessione presentandi, quoad alia, conclus. 103. num. 26.
 Plura, quando sunt simul vnita, probata effectuatione vnus, vnio quoad omnia suum effectum sortita dicitur, concl. 103. n. 27.
 Illa, quando ex Sacramentorum administratione curata presumantur, vide conclus. 126. num. 29.
 In illis iuris Patronatus laicalis, vel mixti non cadit expressa reservatio, nec tacita ex appositione manuum Pontificis resultans, conclus. 130. num. 24.

Index Conclusioſum,

- Ea, & Ordines recipere, vel recuperare non poſſeſt abſolutus ab Apoſtaſia, niſi cum Romani Pontificis auctoritate, concl. 124. n. 17.
- Secus ſi abſolutus ab excommunicatione nulla irregularitatem contraxiſſet, concl. 124. ſub num. 17.
- Ea etiam tertio collata, quando recuperet ſuſpectus de hæreſi, per abſolutionem, vide concl. 124. n. 18.
- Beneficio renunciare ille cenſetur, qui illud alteri conferri conſentit, concl. 129. n. 343.
- Item illis renunciare, quando poſſint Clerici, vide in Verbo Clerici.
- Sed beneficio renunciare, ſi ad egeſtatem deveniat eſt alienans per Ordinarium, qui reſignationem admiſit, donec illi provideatur, concl. 89. n. 506.
- Et quæ ſunt nullius Diceceſis viſitari debent, ab Epſcopo viciniore, non ſolum in capite, ſed etiam in membris, ſaltem, uti Sedis Apoſtolicæ Delegato, concl. 1. n. 57.
- Eorum ſervitium ſemper inhiendum eſt, concl. 128. ſub n. 288.
- Beneficium ſimplex reſidentiam non requirit, concl. 126. n. 31.
- Illius ſtatum, quando Papa mutare voluiſſet, præſumatur, vide concl. 126. n. 11.
- Et ad hanc mutationem faciendam, quæ ſint neceſſaria, vide ibidem.
- Vacans in meſe Epſcopi habentis alternatiuum, quando poſſit à Papa alteri conferri, & quando in collatione ſit neceſſaria alternatiuum denotatio, vide in Verbo Alternatiuum, & in concl. 97. n. 17. ſeqq.
- Illius valorem non tenentur exprimere Galli in impetratione, ſed ſolum quedam compoſitiones de beneficijs per eos ſoluuntur, concl. 110 n. 18.
- Cætera, vide in Verbo Valor.
- Beneficium cap. Odoardus de ſolut. doſoſis non eſt communicandum, concl. 160. n. 273.
- Plura, vide in Verbo Capitulum.
- Beneficium legis non iuvatur, qui legem ſpernit, concl. 169. ſub n. 21.
- Plura, vide in Verbo Lex.
- Beneficia Principum, quando ſint latè interpretanda, vide concl. 165. n. 104.
- Plura vide in Verbo Gratiæ, in Verbo Princeps, & in Verbo Reſcriptum.
- Beneficium primum, quando cenſetur vacare, per aſſecutionem ſecundi, vide multa in concl. 56 ſub n. 144.
- Beneficium, quando conferatur in intuitum, vide concl. 89. n. 130.
- BENEPLACITUM** Apoſtolicum interveniens in alienatione rei Eccleſiæ validat contractum, ſed non tranſfert Dominium, concl. 85. num. 42.
- Expeditum in forma (ſi in evidentem utilitatem) non ſuffragatur in alienatione rei Eccleſiæ, niſi utilitas ſit clara, & indubitata, concl. 85. num. 64. & 118.
- Interveniens in alienatione rei Eccleſiæ inducit præſumptionem utilitatis, concl. 85. num. 123.
- Arguit utilitatem Eccleſiæ, & iuſtam cauſam alienationis, donec de contrario conſtet, ibi num. 155. & 165.
- Et de contrario tunc apparere dicitur, quoties titulus invalidus exhiberetur, concl. 85. num. 156.
- Illud interveniſſe præſumitur in alienatione rei Eccleſiæ, ex obſervantia triginta annorum, concl. 85. num. 155. & 273. & concl. 120. num. 117. ubi declaratur conclusio.
- Extende id primo procedere, etiam ſi non reperiretur enſiciatum, neq; reſervatum in conceſſione, concl. 85. n. 158. & 273.
- Extende ſecundo procedere, etiam ſi illud eſſet reſervatum in vlm conditionis, concl. 85. num. 159.
- Extende tertio eò magis procedere, ſi cum illo curſu temporis virgites coniecturæ concurrerent, dicta concl. 120. n. 117.
- Quando ex tenore Inſtrumenti alienationis apparet illud fuiſſe exceſſum, tunc ceſſat præſumptio, quòd ex curſu temporis omnia ſolemnia intervenierint, concl. 85. n. 161.
- Illud in alienatione interveniens cæteras ſolennitates ſupplet, niſi ſubreptitium detegeretur, ibi n. 164. & n. 318.
- Sed licet ſuppleat ſolennitates, non tamen ſupplet defectum cauſæ, concl. 85. num. 164.
- Reſervatum in contractu, licet ante illius conſecutionem quicquam non operetur, quoad validitatem contractus, operatur tamen, ne contrahentes penam incurrant, ſuper re ſpirituali contrahendo, ibi n. 165.
- Et ſi ſit reſervatum in aliquo contractu, quòd antequam illud obtineatur, vel legitime exequatur, ſit locus penitentia, & reſciſſioni contractus, vide ibi n. 243.
- Reſervatum in alienatione, ſi non obtineatur, contractus regulariter corrumpit, concl. 85. num. 256.
- Maximè ſi addeſſet clauſula (non aliàs, nec alio modo, concl. 85. n. 108. & 257.
- Seens autem, quando eſſet reſervatum ad cautelam, quia tunc illius omiſſio actum non vitiat, ibidem, & n. 257.
- Reſervatum cum clauſula (& non aliàs, nec aliter, nec alio modo) eſt omnino neceſſarium etiam quòd aliàs illud obtinere opus non eſſet, ibi n. 258.
- Secus extra cauſam iſtius clauſulæ, ibi n. 256.
- Sed Regulariter eam interpretationem recipit, ut illud obtineatur quatenus opus ſit, ibi num. 259.
- Beneplaciti obtinendi conditione pendente, ſi illud obtineri non poſſit, & interim fruſtus locator, percipiat, tunc ipſe quoq; aſſictum ſolvere tenetur, ibi n. 261.
- Illud ſi fuit expeditum, ſed poſt mortem concedentis non fuit præſentatum infra annum à die obitus illius, non validat alienationem rei Eccleſiæ.

Et Materiarum.

elefiz, sed subiacet regulę reuadicatorię litterarum gratis, & iustitie, concl. 85. n. 263.

Et ex predictum pręsumitur ex fide Clerici Registri supplicationum, licet ille liber nō inueniatur, ibi n. 264.

Neq; contrarium probari potest, ex diligentia facta in actis Vicarij Papsi, ibi nō reperiatur, ibi n. 265.

Biennium datum a Concil. Trid. ad expediendas causas, quomodo sit intelligendum, & in quibus causis procedat, vide concl. 129. n. 204.

BIGAMIA absoluti non potest ab eo, qui facultatem habet dispensandi super irregularitate, concl. 150. n. 45.

Quando absoluti possit ab Episcopo, vide concl. 10. n. 34. & in Verbo Absolutio.

Per eam Privilegium Clericale tollitur, sed nō character, & propterea ille remanet Clericus, concl. 150. n. 45.

BIRRVARI capientes Clericos cum Armis, vel in fragranti crimine, neq; peccant, neq; excommunicantur, concl. 143. n. 36.

Eorum depositiones, quando conuincant Arma deferentem, eniq; in fragranti crimine, fuisse deprehensum, vel indicium faciant ad torturam, vide concl. 143. n. 58. cum seqq.

Illis non creditur de vi sibi illata, pręsertim in loco, vbi alij testes haberi possent, concl. 155. num. 106. & 107. & concl. 169. n. 28. & prius concl. 143. n. 60.

Et ideo illi contra reum repertum in actu homicidij plenę non probant, conclus. 155. num. 107.

Licet tamen eorum assertio in leuibus delictis probet, ibidem.

Extende, vt n. 108.

Item illis non creditur, quando assertunt aliquę sibi ab vno fuisse ereptum, vel aliis in executione sibi fuisse pręsumtum impedimentum, conclus. 169. n. 28.

Intellige tamen, vt ibidem.

Executionem facientes in Instrumentis ad agriculturam destinatis, arbitrio Iudicis pñiri possunt, concl. 82. n. 3.

Quid si alia bona non extent? vide ibidem.

Si notificent debitori mādatum habere pro eo carcerando, vltra interesse, tenentur etiam ad penam, concl. 169. sub n. 22.

Bladas extrahentes tempore conflictus, vel eorumpentes, quomodo sint pñiendi, vide in Verbo Annona, & concl. 111.

BLASPHEMANS, quando ob consuetudinem, vel irracundiam a pœna excusetur, vide concl. 161. n. 25. & 27.

BONA alicui esse non dicuntur, nisi prius de dñto gr̃e alieno, concl. 89. n. 411. & prius conclus. 67. n. 9.

Ea sibi esse in hereditate testatoris de tempore sui obitus, per inuentarium probatur, si in eo de scripta reperiantur, concl. 78. sub n. 22.

Adneciticia Filij, quando Pater sine Decreto Iudicis alienare possit, vide concl. 87. n. 123.

Alienata in fraudem a deliquente, si sunt applica-

da Pisco, ea ab eodem recuperari possunt, si scus si ex delicto fuissent certis personis applicata, concl. 84. sub n. 40.

Ea pro alimentis coniunctę personę destinata, alienari non possunt, nec de eis Dominium, transfertur, etiam si obligans reseruasset sibi facultatem disponendi, concl. 89. n. 336.

Assignata Filij pro dote, vel alimentis, si absq; eius culpa amittantur, alia sunt iterum assignanda, ibi n. 323.

Extende, vt ibi n. 324. & vide in Verbo Dos.

Allodialia, quę dicantur, & cuius naturę sint, vide in Verbo Allodialia, & concl. 93.

Illa debitoris, quando fuerunt appreziata, & adiudicata, si ab illo appretio fuerit appellatum, tunc fructus appellatione pendente decursi ad quem spectent, vide concl. 157. n. 18. cum seqq.

Demanialia, idest Fiscalia a Principe alienari prohibentur, & sic per eorum alienationem Dominium non transfertur, concl. 84. n. 81.

Ecclesiastica dicuntur sancta Sanctorum, & Patrimonium Christi, ac pauperum, & propterea in illis Iudex laicus iurisdictionem non habet, concl. 63. n. 34.

Illa Ecclesię, vel Episcopatus, vt possint alienari, quid requiratur, vide late in Verbo Alienatio rei Ecclesię, & concl. 85.

Emphyteotica non veniunt sub generali institutione, & pręsertim si tellatur ad sua bona se restrinxerit, concl. 17. n. 49. & seq.

Emphyteotica, quando possunt obligari, & super eis censum consitui, vide concl. 154. n. 122. cum seqq.

Data xsumata in dotem, quando faciant emptionem, & illorum Dominium transeat in virum, vide in concl. 68. nu. 33. cum seqq. & in Verbo xsumatio.

Et quę conferuanda sunt in agnatione, donec dicta agnatio durat, tunc non sunt in aliqua parte distrahenda, concl. 81. n. 68.

Ex feudalibus, quando alimenta alicui debeantur, vide in Verbo Alimenta, & in concl. 89.

Feudalia, quando possint alienari, vide in conclus. 87. nu. 39. cum pluribus seqq. & in Verbo Feudum, & in Verbo Alienatio.

Illa Fidei, quando possint in pręiudicium Parris alienari, vide concl. 87. n. 124.

Hospitalis, quando alienantur, an debeant intervenire solemnitates, vide concl. 85. n. 324. & concl. 87. n. 10.

Ea, quę non sunt iurisdictionalia, nec iurisdictionalibus cohærēt, non veniunt appellatione Castorum, Ciuitatum, Oppidorum, Terrarum, & Fortalitiorum, concl. 143. n. 101.

Illa Mariti sunt vxori pro alimentis obligata, concl. 89. n. 278.

Extende, vt ibi n. 279.

Et quando fuerunt vxori pro dote assignata, tunc non possunt amplius per creditores auocari, illi suas dotes offerendo, concl. 152. nu. 47. & 56.

Declara tamen, vt n. 48. cum seqq.

Index Conclusionum,

- Et quando bona potius dicantur viri, quam
vnoris, vide ibi n. 43.
- Eaminorum possunt sine solemnitatibus alie-
nari, per administratorem cum libera, concl.
56 num. 77.
- Sed illa minoris, vel mulieris, vt possint alie-
nari, quid requiratur, vide concl. 86. per tot.
& in Verbo Minor.
- Mobilia in dotem data xstimata, si fuerint cō-
sumpta, tunc Maritus in restitutione dotis il-
lorum xstimacionem soluere tenetur, concl.
68. num. 11.
- Bonorum Mogasterij alienatio, sine interuentu
Abbatis facta, quando suslineatur, vide concl.
87. nu. 7. cum seqq.
- Bonorum omnium appellacione, quando annui
redditus contineantur, vide concl. 113. num. 5.
cum seqq.
- Bona Patris vendi non debent pro alimentis Fi-
liorum, nec e contra, concl. 89. n. 103.
- Illa Patris dicuntur deducto prius re alieno, vt
est dos Matris, & similia, concl. 42. n. 563.
- Et bona presumuntur spectare ad eum, qui illis
administratorem assignauit, concl. 56. n. 175.
- A Principe Filiis familias donata, an in eorum
libera dispositione remaneant, & quare se
in officio testamenti subiaceant, vide concl. 42.
num. 571.
- Et quid de illis donatis à Principe Patri ibidē.
- Quando possint dari creditoribus in solutum
pro debito pecuniario, vide concl. 91. & in
Verbo Aliud pro alio.
- Quando presumantur fuisse in hereditate Pa-
tris, quare hodie possidentur per Filium, vide
concl. 78. sub n. 22. vers. amplius.
- Semper transeunt, cum sua causa, & onere, con-
cl. 89. n. 69.
- Subiecta fideicommissio possunt alienari pro res-
tituenda dote, sed nō pro dotis fructuum satisfa-
ctione, quia fructus dotis non sunt tam priui-
legiati, quam est ipsa dos, concl. 118. sub n. 32.
- Ex bonis sequestratis, quando debeantur ali-
menta, vide concl. 89. n. 15. cum seqq.
- Temporalia si sunt Ecclesie, quando onus
prius eis iniunctum retineant, vide concl. 103.
num. 11.
- Ea testatoris magis conseruant agnationem, si
penes vnum tantum vocatum existant, quam si
in plures personas diuidantur, concl. 81. n. 67.
- Illa Vniuersitatis, quando alienantur, solemnites
Statuti adhiberi debent, eum Vniuersitas
Populo xquiparetur, concl. 225.
- BONA FAMA Notarij, quid operetur circa cor-
rectionem Instrumenti postquam fuit lectum,
& datum partibus, vide concl. 125. n. 10.
- Bona fama est proprię vitę p̄ferenda, concl. 26.
sub n. 87.
- BONA FIDES non inducitur ex titulo putati-
uo, ad effectum acquirendi fructus, quando ille
non esset habilis ad translationem Dominij,
concl. 52. num. 33.
- In emptore operatur, vt ille soluendo postero-
ribus creditoribus liberetur, si alios antero-
res adesse ignorabat, concl. 88. num. 18. cum
seqq.
- Non patitur, vt bis creditum exigatur, concl.
90. num. 29.
- Bona fides vnus ex coniungibus ad legitimatio-
nem prolis sufficit, licet mala fides in alio cō-
currat, concl. 155. n. 150.
- Bona fidei agnitio, vel tacita approbatio con-
trarius à minori, seu muliere, mediante solu-
tione facta, ad contractum validandum non
sufficit, concl. 86. n. 121.
- Illius presumptio ex antiquissimo bonorum
statu inducitur, concl. 120. n. 81.
- Bona fidei possessor ad quos fructus teneatur, &
adhuc effectum, quomodo bona fides probe-
tur, vide concl. 160. n. 274.
- BONUS quis sit, & quis malus difficultē digno-
scitur, licet in dubio, quis bonus presumatur,
concl. 2. n. 20.
- BOVES Aratori, & alia ad agriculturam desti-
nata non possunt in executione capi, nec spō-
te pignorari, sed capta debent restitui, concl.
82. nu. 3. cum seqq.
- Extende, & declara, vt ibidem.
- Boni trituranți non est os clandestinum, sed bene
illi non trituranți claudi debet, concl. 89. num.
475. & 481.
- Borum xstimatio in ministerium, & culturam
agri emptionem non inducit, concl. 68. n. 49.
- Intellige tamen, vt ibi n. 50. & 51.
- Plura vide in Verbo Animalia.
- BREVE iustificatum paratam executionem ha-
bere debet, concl. 135. n. 130. 132. & 150.
- Extende, & declara, vt ibi n. 133. cum seqq.
- Sed illius executio est retardanda, vbi probabi-
lis dubitatio subreptionis, vel alterius similis
dolose qualitates adest, ibi n. 56.
- Extende id procedere, etiam si in eo adesse
clausula (sublata, & Decreti irritatis) ibi n. 57.
- BREVITAS termini si dicatur, tunc id arbitrio
Iudicis est remittendum, concl. 128. sub n. 46.
- A breuitate termini, vel illius totali denegatio-
ne, quando appellatio detur, vide concl. 128.
nu. 459. cum seqq. & in Verbo Appellatio.
- BVLLA Alexandrina edita ad reprimendam li-
tigantium audaciam, quid contineat, & quā-
do locum habeat, vide in Verbo Alexandri-
na Constitutio, & concl. 83. n. 1. cum seqq.
- Illa Archiepij annullans Instrumenta rogata in
Verbo per Notarium nō matriculatum non
habet locum, quando de legalitate Notarij,
& de rei veritate constaret, concl. 141. n. 45.
- Iuris congrui, quomodo in Verbo Romę pra-
cticeatur, & quos effectus pariat, vide concl.
62. nu. 19. cum seqq.
- Illa dicti Iuris congrui, & altera retractus non
habet locum, in Palarijs Magni p̄ncij, quare
nobilitatem familiz conseruant, concl. 89.
num. 528.
- Bulla Pontificis imponēs penam ordinariam
minoribus ad terrorem, à Iudicibus sub pec-
na peccati mortalis sunt mitiganda, concl. 72.
num. 92.

Et Materialium.

CADAVERA ne inhumata, & insepulta remaneant & publico interest, concl. 41. n. 494.

Cadaver etiam sepultum, ut fiat Anatomia exhumari potest, si tamen sit alius puniti; aliud fecus, concl. 17. n. 1. & 3.

Illud, etiam ad effectum videndi, & cognoscendi non est exhumandum, ne iniuria Ecclesie inferatur, & scandalum oriarur, ibi n. 4.

CADVCITAS non incurritur per actum verbi, sed per actum facti, concl. 48. num. 76. & concl. 50. num. 66.

Non incurritur, ob non solutionem Canonis, quando ibi non erat, qui illum reciperet, conclus. 50. n. 32.

Eam preterea, ob cessationem per biennium a solutione Canonis, ut obtrineat sufficit, quod biennium lite pendente periciatur, concl. 78. n. 34.

Illam rei Emphyteuticæ, vel feudalis preterea debet probare dominium, & quod res sit feudalis, vel Emphyteutica, concl. 78. n. 37 & 44.

Et talis probatio, quomodo fieri debeat, vide ibi n. 38. cum seqq. & in Verbo Agens.

Sed quando incurritur, ob impositionem Censuræ super re alienari prohibita, vide latè in concl. 84. n. 82. cum seqq. & n. 291.

Incurrit ob alienationem rei Emphyteuticæ non evitatur, si alienans eam redimat, postquam ad caducitatem fuit citatus, cum per citationem in mala fide constituitur, ibi n. 223.

Item, quando incurritur in totum, vel in parte ex alienatione partis rei alienari prohibita, vide concl. 84. n. 288. cum seqq. & in Verbo Alienatio.

Item, quando incurritur ex incisione arborum, vide in Verbo Arbores, & concl. 136. n. 3. 7. & 17. cum seqq.

Non evitatur ex compensatione melioramentorum in una parte, cum deterioratione in alia, concl. 136. n. 23.

Evitatur per clausulam, non aliis, non aliter, nec alio modo in alienatione appositam, etiam si traditio rei fuerit secuta, si tamen recuperatio esset facilis, concl. 84. n. 221.

CALAMITAS Patris dicitur propria ipsius Filii, concl. 89. n. 125.

CALCVLVVS fieri non dicitur, nisi omnes, & singula rationes examineantur, concl. 153. sub num. 82.

Quando, ob errorem, vel dolum in eo adhibito de novo fieri possit, vide concl. 56. n. 101. cum seqq.

Quando per Peritum est fiendus, tunc est necessaria partis citatio, ad videndum illum fieri, concl. 69. n. 72.

Et tunc Peritus in relatione iuramentum prestare tenetur, ibidem.

Sed à peritis factus, & ex Sententia Iudicis confirmatus retractari non solet, nisi clare Liquidatio in contrarium extet, & preteritum stante temporis longiquitate, conclus. 133. num. 76.

CALVMNIA Articulatorum excluditur quoties de illorum relevantia constet, concl. 148. sub num. 201.

Illius præsumptio nunquam aliquem ab articulo excludit, quando de irreparabili præiudicio agitur, ibi n. 159.

Calumniandi animus in lite, ex quibus præsumatur, vide in concl. 109. num. 21. & in Verbo Animus.

Calumniator quis etiam per vnicum actum dici potest, concl. 48. n. 60.

Et quis talis dicitur, qui contra vnum falsa crimina intendit, concl. 26. n. 3. & 83.

Calumniosa, quando dicatur petitio restitutionis in integrum est arbitrium Iudicis, concl. 165. num. 85.

Cameralis obligatio, vide obligatio Cameralis & in Verbo Auditor Cameræ.

Cancellaciones, vel appositiones, quando præiudicent, vel Instrumentum vitient, vide in concl. 125. per tot. & in Verbo Apposita.

Canis de sui natura mordens, si non fuerit à Domino ligatus, & aliquem momorderit, tunc dicitur Dominus de culpa tenetur, concl. 108. num. 61.

Canon, quando possit à Commissariis augeri, ad maiorem Ecclesie utilitatem, vide concl. 85. n. 190. & in Verbo Commissarii.

Illum recipiens, quando iuri de caducitate, dicenda renunciare censetur, vide concl. 129. num. 346.

Illius translatio, an requiratur eadem solemnitates, quas requirit alienatio rei Ecclesie, vide concl. 85. n. 98.

Canonem solvens Prælator intrusus, quando illi rectè solvere dicatur, vide concl. 47. sub n. 59.

CANONICATVM vacante in mente Episcopi, qui alternitiuè acceptavit, an valide possit alicui Papa illi conferre, vide concl. 97. sub n. 23.

Canonicatus in distributionibus consistentes solent exprimi valoris Duceatorum viginti quatuor, concl. 145. n. 24.

Illum, vel aliam dignitatem, aut curam obtinens intra annum saltem ad Subdiaconatum promoueri debet, concl. 8. n. 26.

Eum obtinens debet habere saltem 22. annos, conclus. 71. n. 55.

Intellige, ut ibi n. 63. & 64.

Et Penitentiarum obtinens, quæ requisita habere debeat, vide in cl. 72. n. 56. & 57.

Canonici assilentes Episcopo in visitatione non est necesse, ut in ea illorum consensum, vel Consilium præstent, concl. 1. n. 46. concl. 56. n. 2. & concl. 57. num. 3.

Quando cogi possint per Episcopum aliquid in subsidium contribuere pauperi Clerico student, vide concl. 89. n. 508. & in Verbo Clericus.

Nunquam amittunt Privilegium optandi prebendas in Ecclesia, etiam si nullo vnquam tempore optauerint, concl. 103. n. 5.

Nō possunt esse Cōseruatores, concl. 128. n. 787.

Pars corporis Episcopi esse dicuntur, concl. 137. sub num. 27.

Index Conclusionum,

- Et collegialiter incedentes ipsam Ecclesiam, rapresentant, quæ plus alijs honoranda venit, concl. 137. sub n. 28.
- Et licet aliquos fructus nondum percepissent, tamen quidam portionem pro Ornamentis, ac indigentis Ecclesiæ contribuere tenentur, concl. 138. n. 72.
- Canonico Ecclesiæ Cathedralis litteræ Apostolicæ super Commissione evidentiali dirigi possunt, uti indignitate Ecclesiastica constituto, concl. 126. n. 100.
- Declara tamen, ut ibi n. 101. cum seqq.
- Abolutionem à censuris petere potest, pro alio Canonico, etiam sine Mandato, si tamen ab solutio petatur simpliciter; secus si ad cautelam, concl. 10. n. 66.
- Ille à iurisdictione Ordinarii exemptus per concordiam, ea non obstante illius subditus efficitur, si tamen curam animarum habeat, concl. 108. n. 16.
- Ecclesiæ Cathedralis dicitur persona in dignitate constituta, largo modo tamen loquendo, concl. 126. n. 100.
- Contrarium, concl. 128. sub n. 787.
- Ille, cui à Capitulo fuit denegata possessio pro admisso habetur, ad effectum gaudendi prærogatiuis, & emolumentis aliorum Canonico rum, concl. 135. n. 82.
- Restitutus in gratiam, quando ad suum primum locum redeat, vide concl. 167. sub n. 79.
- CANTOR tamquam voluptatum artium mercedem non petit, nisi fuerit conventus, concl. 147. n. 26.
- CAPITALE Animalium mortuorum, quando sit reintegrandum ex foetu, vide concl. 108. n. 8. cum seqq.
- Plura, vide in Verbo Animalia, & in Verbo Societas.
- Capitale, quod in societate sit suum, quando Per contrahentes fieri possit, vide concl. 108. nom. 20.
- CAPPELLA erigi non potest in aliqua Ecclesia, sine licentia Episcopi, licet aliquando erigi possit, sine licentia Rectoris, conclus. 95. num. 22.
- Cappellaniarum administrationes, quæ sint, & ad quid inuentæ, vide concl. 56. nu. 172. & in Verbo Administrationes.
- CAPITVLVM auctoritatem habet concedendi licentiam Episcopo exercendi iurisdictionem, in sua Diocesi, concl. 162. n. 6.
- Illegitimos ad ordines minores dispensare potest, ibi n. 7.
- Non habet facultatem concedendi licentiam Clericis, neq; Episcopo de nouo residendo, conclus. 8. n. 19.
- Et indebitè Clericum residere impediens, illius distri. ut onerari non potest, concl. 8. n. 39.
- Capitulum, & Comendatus Regularium vnum corpus constituunt cum Episcopo, & propterea ille Episcopus, etiam si esset Secularis Monachis præesse dicitur, concl. 1. n. 134.
- Illius consensus in alienatione rei Ecclesiæ, vel Episcopatus est necessarius, concl. 85. n. 68. 69. & 325.
- Declara, ut ibi n. 69. cum seqq. & n. 326. & vide in Verbo Alienatio rei Ecclesiæ.
- Dux partes ex tribus Capituli sufficienti ad illud obligandum, licet omnes sit vocandi, concl. 85. n. 71.
- Res Ecclesiæ alienare non potest, sine consensu Episcopi, concl. 85. n. 77.
- Extende, ut ibi n. 74. cum seqq.
- Et quando à Prælo vocatur, in alienatione rei Ecclesiæ, tunc absentes non sunt expectandi, sed sufficit, quod præsentés tantum cum Prælo alienent, concl. 85. n. 304.
- Capitulis conceditur alternatim in collationibus beneficiorum, concl. 97. sub nu. 29.
- Illud Ecclesiæ Cathedæ alijs illi Ecclesiæ collegiatæ præfertur, etiam in propria Collegiata Ecclesia, concl. 137. n. 28.
- Et leuia delicta Clericorum punire potest, ibi num. 37.
- Quomodo debeat constituere Procuratorem vide concl. 85. n. 71.
- Et si velit acquirere aliquod ius contra Episcopum, tunc ille actus dicitur prescriptionis, & non consuetudinis, concl. 148. n. 379.
- Sede vacante potest ac debet visitare Ecclesias extrinsecas, & Episcopatu subiectas, concl. 1. n. 42.
- Et quando Sede vacante excommunicatus absolui possit, vide concl. 10. n. 31. & in Verbo Absolutio.
- Et Capitulum in quo, loco fieri debeat, vide concl. 85. sub n. 71.
- In Capitulum Sede vacante omnia iurisdictionalia pertranseunt, quæ competunt, ratione naturali Episcopatus, secus autem in his alio iure accidentali cõpetentibus, concl. 138. n. 91.
- Illud Sede vacante per mortem ordinari succedit in omni iurisdictione, quæ illi, tam in spiritalibus, quam etiam in temporalibus compete bat, concl. 162. n. 1.
- Extende pluribus modis, ut ibi n. 2. cum seqq.
- Sed rationem reddere tenetur successor, de administratis Episcopi Sede vacante, ibi n. 8.
- Capitulum Odoardus de solut. non competit auctoritati ad euitandam fructuum restitutionem, concl. 160. n. 272.
- Item Dolosis non competit, ibi n. 273.
- Neq; suffragatur obligatis in forma Cameræ, concl. 167. n. 16.
- Capitulum primum de homicid. an habeat locum, etiam in assassinis largo modo sumptis, vel solum in illis sumptis strictè, & propriè, vide concl. 150. n. 3. & 4.
- Capitulum illud pro humani de homicid. in 6. habet locum non solum in mandante, sed etiã in Mandatario, concl. 150. n. 46.
- Contrarium, n. 47.
- CAPPVCINI sunt incapaces bonorum, uti medicantes, veluti sunt Fratres minores, & post eorum professionem venientes ab intestato in illorum bonis succedunt, concl. 113. sub n. 1. ver. & id.

Et Materialium.

CAPTURA inuenta fuit ab fufpicionem fugæ,
& ne iudicia eluforia reddantur, concl. 153.
fub num. 1.

Et quando ad eam poffit procedi, etiam ante
inchoatum luditium, vide concl. 138. fub n. 7.

Quando detegitur nulla Mandatum fufpicionis
reuocari debet, & captus in priftinam liber-
tatem reftitui, nec fuper alijs respondere te-
netur, concl. 153. n. 25.

Captus, vti fufpectus de fuga, fi fideiubeat de fua
do iuri, & iudicatum foluendo capturam ap-
probare dicitur, concl. 131. n. 35.

Contrarium licet non præftet, vel protefte-
tur fe eam dare, citra tamen approbationem
capturæ, ibid. & concl. 153. n. 24.

Captus ad instantiam vnius creditoris, ad instan-
tiam alterius arreftrari poteft, concluf. 146.
num. 2.

Item pro vno delicto captus, pro alio arreftrari
poteft, ibi n. 3.

Limita, vt n. 8. cum feqq.

Captus pro Criminali arreftrari non poteft pro
Ciuiti, ibi num. 14.

Contrarium fi adhibeatur cautela de qua, ibi
num. 15.

Plura vide in Verbo Arreftrum, & in Verbo Su-
fpectus.

Captus fi quis fuit nulliter ex defectu citationis,
quando poffit arreftrari, vide concl. 153. fub
num. 25.

Captus fi quis fit in actu proximo in delictis, an
faciat indicium, fide probationem, vide concl.
143. nu. 55.

CARCER dicitur mala manfio, concl. 169. n. 9.
Carceratio dicitur Sepultura vinorum, destruc-
tio bonorum, experientia, fed fallax amicorū,
& certa confolatio inimicorum, ibi fub n. 9.

In dubio iulla præfumiunt, quia cum fit Arbi-
traria Iudici, ideo præfumiunt, quod Iudex
ex iufta caufa fuerit motus, ibi n. 5.

Carcerari quis poteft ex fola accufatione, & que-
rela, concl. 138. fub n. 7. verf. fub amplia 5.

Carceratio irritat infamiam facti, concluf. 49.
num. 13.

Carcerato de bitori, quando debeantur alimen-
ta per creditorem, vide concl. 89. num. 460.
cum feqq.

Eximens Carceratum à Carceribus hominibus
armatis, qua pena puniatur, vide concl. 143.
num. 6. & 7. & concl. 169. num. 18. cum feqq.
& in Verbo Eximens.

Iniufte Carceratum, quando mediante fideiuf-
fione Iudex relaxare poffit, vide concluf. 128.
num. 486.

Carceratus appellans, fi Sententia qua appellat
fit interlocutoria, cuftodiendus eft à Iudice à
quo, fi verò à diffinitiuà à Iudice ad quem, ibi
concl. 128. n. 485.

In caufa Criminali à quo fit alendus, vide con-
cluf. 89. nu. 462. cum feqq.

Si à Iudice relaxatur non poteft per Commu-
narienfem pro alimentis, expenfis, & falario
carcerum, detineri, concl. 89. n. 466.

Contrarium tamen de confuetudine feruatur, ibi
num. 467.

Indebite Carceratus contranenire poteft iura-
mento, quod præftitit de redeundo ad Car-
ceres, fine la be peccati, immò redeundo pec-
cat, concl. 169. n. 6.

Declara tamen id procedere, fi redeundo vitæ
periculum incurreret, aliàs fecus, ibidem.

Item decara, vt ibi n. 8. & fub n. 9.

Indebite captus fi proteftefetur non intendere,
fe vilo modo obligare velle, talis proteftatio
obligationem poftea lubfecutam reddit nullā,
concluf. 169. n. 16. & prius concl. 42. n. 548.

Nedum impune, fed etiam abfq; fcrupulo con-
ficientæ fractio carcere effugere potell, concl.
169. n. 4. & ibi ratio affignatur.

Extende, vt ibi n. 5. & feqq.

Imò fi dum potell aufugere non aufugiat, tunc
nedum peccat, fed etiam Criminaliter puniri
debet, quia fibi ipfi crudelis dicitur, concl. 169.
num. 5.

Et fi aliter Carcerem enadere non poffet, tunc
ei Cuftodes occidere liceret, ibi n. 17.

Intellige tamen, vt ibidem.

Iniufte carceratus iniuria afficitur, & propte-
rea adione iniuriarum contra carceratē agi
poteft, concl. 40. n. 13. & concl. 169. fub n. 9.

Et quando, ob metum ibi in carceribus nulliter,
vel legitime contraxiffe dicatur, vide concl.
42. n. 545. cum feqq.

Si per Baronem, vel Iudicem ordinariū op-
primatur, tunc ad Regiam Audientiam recur-
re poteft, quia illa opprefforum caufas admit-
tere folet, concl. 128. fub 487.

Carceratus fi fit vir, quando poffit alienari fun-
dus dotalis, vel alia res alienari prohibita, vt
à carceribus liberetur, vide concl. 84. n. 141.

cum feqq. & n. 232. & concl. 87. nu. 29. cum &
concl. 89. num. 296.

Carcerem frangens, vel frangere attentans qua
pena fit puniendus, vide in concl. 169.

Carcerem priuatum committere dicitur credi-
tor, fi de bitore de fuga fufpectū propria an-
toritate capiat, & intra viginti horas Iudici
illum non præfentet, concl. 164. nu. 27.

Carceres publici illi dicuntur nō folūm, qui ordi-
narios Cuftodes habent, fed etiam fi Camera,
vel Palatium loco carceris à Iudice affigne-
retur, concl. 169. n. 2.

CARDINALES abfentes quomodo vocandi fint
ad Curiam à Papa, vide concl. 8. num. 43. & vi-
de in Verbo Abfentia.

An teneantur refidere Romæ, vide concl. 97.
fub num. 53.

Dicuntur pars corporis Papæ, concl. 137. fub n. 27

Non poffunt ex confuetudine ad teftandum ha-
bitari, concl. 66. fub n. 24.

Officiū Adlocutionis exercere non poffunt,
licet tamen id in Camera gratis pro amico fa-
cere non prohibeantur, concl. 60. n. 100.

Sunt feodi incapaces, fi illud fit reftitum; fecus in
feudo fub annui cenfus præftatione coactio, con-
cl. 67. n. 30.

Index Conclusionum,

Cardinalis assertioni est credendum, quando confirmaret Statutum de speciali Mandato Sedis Apostolicæ, concl. 155. n. 55.
 Afferenti aliquid in præsentia Papæ creditur, etiam si de præiudicio tertij ageretur, concl. 155. n. 56.
 Afferenti aliquid sibi fuisse Mandatum viæ vocis oraculo, etiam in præiudicium tertij est credendum, ibi n. 57.
 Illius attestatio, licet ad fauorem sui familiaris, plene non probet, magnum tamen adminiculum facit, ibi n. 60.
 Et quædo ad effectum reservationis illius assertio seruitoris familiaritatem probet, vide ibi num. 54.
 Cardinalis, aut Collegis Cardinalium Sententia, quando sit appellabilis, vide concl. 128. n. 170. cum seqq. & n. 916.
 Cardinalis Ginnasij laudes, conclus. 89. num. 459.
 Cardinalis Marcomontij laudes, conclus. 129. sub nu. 512.
 Cardinalium Spinnlorum laudes, concl. 167 num. 19. & 20.
 Cardinalis, vt quis esse possit, quam ætatem habere debeat, vide concl. 72. nu. 77. & 78. & in Verbo Ætas.
 Cardinalis apoca, si sit eius manu subscripta vim publici Instrumeni, & paratam executionem habet, concl. 155. n. 54.
 Carpenlis constitutio in quibus locis liget, vide concl. 63. n. 5.
 Casata, si fiat mentio generalis, quando restringitur ad lineam descendenciam, non autem ad eam transversalem, vide concl. 8. t. n. 56. cum seqq. & in Verbo Aagnatio.
 Castreas in iure Canonico nedum commendatur, sed etiam instanter præcipitur, licet tam è illud huic rigori pietatem, & æquitatem condonet, concl. 89. n. 36.
 Castro, siue pseudo concessio cum suis pertinentijs, quando censentur etiam concessa bona allodialia, quæ cum illo possidebantur, vide concl. 93. num. 13. cum seqq. & in Verbo Allodialia.
 Item co vendito, quæ in venditione veniant, vide concl. 43. in fine.
 Castro, vel Ciuitate in feudum concessa veniunt quoq; Artigliariz, & Monitiones tanquam de eius pertinentijs, concl. 143. n. 100.
 Castrium, siue Fortilitium dicitur, quando Vallis, abscq; licentia Papæ, vel alterius Principis reedificare possit, vide concl. 62. num. 4. cum seqq.
 Illud iam dictum, si Dominus reqdisset, an Priuilegia, ibi prius existentia recuperet, vide concl. 62. n. 6.
 Si sit allodialia, & vendatur, tunc homines illius accessorie in venditione comprehenduntur, concl. 87. n. 127.
 Casus ablatius perfectionem temporis non importat, concl. 116. n. 34.
 Plura vide in Verbo Ablatiu absoluti.

Accusatiuus, vel genitiuus perfectionem temporis importat, concl. 116. num. 10. & concl. 133. nu. 13.
 Quid si addatur dictio, Per, Ad, Post, vel vique? vide concl. 116. n. 11. cum seqq.
 Et quid si addatur dictio, In, intra, vel iuxta, vide ibi n. 35. & 36.
 Casus Belli, & Pestis ad casum inundationis, & sterilitatis non est trahendus, conclus. 142. num. 146.
 Fortuiti, qui dicantur, vide concl. 99. sub n. 35. remissive.
 Fortuitus ille dicitur, qui nulla hominum providentia præuideri potest, concl. 108. sub num. 11.
 Et fortuiti in locatione spectant ad locatorem, nisi aliter inter partes fuerit consentum, in societate vero communicantur, concl. 108. num. 15.
 Improvisus ille dicitur, cui causam culpa præcedens dedit, ibi sub n. 11.
 Insoliti in locationibus contingentes, qui dicuntur, vide concl. 142. n. 146.
 Casus reservati ad quibus possint absolui, vide concl. 10. n. 50. & in Verbo Absolutio.
 Casus vnus ad alium non est trahendus, conclus. 128. sub n. 430.
 Catastratio omnium bonorum communium, inter fratres, vel coniunctos facta, quædo operetur, vt postea acquisita per vnum, ceteris communicentur, vide concl. 29. n. 3.
 Catastri, siue Ælimi liber quid, quando, & inter quos probet, vide concl. 71. per tot. & in Verbo Æstimum.
 Cathedra iudicialis non potest per Archiepiscopum, vel Episcopum collocari in loco exempto, secus in non iudiciali, ad effectum celebrandi, & predicandi, conclus. 138. nu. 41. & 46.
 Caualcatas facere, vel copias militum condnare non possunt feudatarij Ecclesiæ incho. fultro Summo Pontifice, concl. 143. n. 5.
 CAUSA appellacionis, iniusticiæ, vel nullitatis Sententiæ probationes nouas admittit, etiam si Statutum adesset, vt in causa appellacionis probationes non reciperentur, concl. 128. n. 251. & 252.
 Declara tamen, vt ibi n. 257. & seqq.
 Et est eiusdem nature, cuius est causa principalis, ibi sub n. 520.
 Plura vide in Verbo Appellatio.
 Causa actus magis attenditur, quam actus ipse, concl. 3. sub n. 30.
 Auocata, vt censatur, quando sit necessaria intimatio, vide concl. 172. num. 6. & 9. cum seqq.
 Illam auocari petens, siue sit actor, siue reus acta producere tenetur, concl. 172. sub num. 17.
 Et sæpè ad Superiorem causæ auocari solent si Iudices Ordinarij intra mensem paribus instantibus iusticiam ministrare renuant, aut Iudicium aperire de negent, siue illud in longum

Et Materialium.

- longum protrahant, conclus. 172. num. 18.
Sed quid in hoc in Camera Imperiali seruetur,
vide ibidem.
- Illius auocatio, quando dicatur facta legitime,
vide ibi sub n.6. cum seqq.
- Ciuitilis, quando sit prejudicialis Criminali, & è
contra, vide concl. 35. num. 4. cum pluribus
seqq. & concl. 161. n. 32.
- Illius cognitio est adhibenda per Iudicem, vt
contractus minoris, vel mulieris sustineatur,
concl. 86. n. 7. & 38.
- Extende pluribus modis, vt in dicta concl. 86.
& vide in Verbo Minor.
- Dicta cognitio, quando presumatur, ex De-
creto Iudicis in alienatione interposito,
vide concl. 86. num. 38. & 197. cum seqq. &
in Verbo Decretum.
- Causa commissio, vide in Verbo Commissio.
- Causam damni dans damnum dedisse videtur,
concl. 169. sub n. 22.
- Dependentes, & connexę dicuntur eausq, si
Sententia lata in vna aliam iunat, ita vt excep-
tionem rei iudicatę parere possit, concl. 167.
sub nu. 39.
- Et diuersę quando dicantur, vide conclus. 35.
num. 11.
- Causę depositionis Abbatum, ab eorum Officio,
quę sint, vide concl. 1. n. 116.
- Eorum deuolutio si fiat ad Romanam Curiam,
quando sit arripirendum iter ad Papam, vide
concl. 129. n. 256. & seq.
- Illa diuisionis, & possessionis admixtam habet
causam proprietatis, concl. 128. n. 35.
- Causę desertio, vide Desertio.
- Dotis, & antefati differtur, donec causa matri-
monialis in Curia Episcopali tractatur, concl.
118. nu. 11.
- Duę complicatę pro vna tantum habentur,
concl. 128. n. 52. & 805.
- Causę duę lucrativę simul, & semel circa vnum
hominem, & eandem rem, concurrere non
possunt, concl. 108. n. 22.
- Causa duplex prohibitiua vincit vnam tantum
permissiuam, concl. 84. n. 7.8. & 237.
- Executiua in Tribunalibus tantum Auditoris.
Camera, non autem in alijs cognosci possunt,
concl. 167. n. 26.
- Fallit si alteri fuerit data facultas executiue pro-
cedendi, concl. 167. sub n. 26.
- Item fallit, quando partes consense: ut in Ma-
datum executiuum alterius Iudicis, vnica, vel
nulla citatione precedente, conclus. 167.
num. 27.
- Causa expressa in contractu minoris presumitur
seruata, & sic potens ad mouendum Iudicem
pro interpositione sui Decreti, conclus. 86.
num. 38.
- Et expressa debet esse in contractu minoris, &
mulieris, quia sub clausulis ceteratis sustineri
non potest, ibidem, & ibi ratio assignatur.
- Finalis illa dicitur sine qua, quis alius contrac-
tus non fuisset, concl. 50. sub n. 8.
- Finalis si non deficiat in totum, sed solum
in parte non facit cessare contractum, ibi-
dem.
- Finalem deuotat dictio (Pro) conclus. 50. sub
num. 8.
- Finalis, etiam ex prohemio deducitur, vt
ibidem.
- Falsitas causę in contractu minoris in dubio nõ
presumitur, sed potius, quod Iudex fuerit di-
ligenter de illius veritate informatus, concl.
86. num. 37.
- Et si falsa probetur, tunc Decretum Iudicis red-
ditur ipso iure nullum, ibi nu. 38.
- Et falsa dici non potest, quando ab initio est
vera, licet postea deficiat, concl. 86. sub n. 36.
in fine, & prius concl. 85. n. 119.
- Immediata semper potentius operatur, quàm
mediata, concl. 167. sub nu. 59.
- Ineptę, vel insufficientis expressiue presumptio-
nem melioris causę tacite cessare facit, concl.
86. nu. 11.
- Causa partim vera, & partim falsa viciat minoris
contractum, ibi n. 13.
- Instructa, si à Superiore auocetur, tunc primus
Iudex super ea pronunciare potest, inhibitione
alterius Iudicis non obstante, concl. 172.
num. 20.
- Et instructa, quando dicatur, vide concl. 172.
num. 21. & 22.
- Interveniens in contractu minoris, vel mulie-
ris, si sit falsa, & insufficientis, nec ipsi, nec co-
rum fideiussores tenentur, concl. 86. n. 26.
- Extende idem procedere, in transactione, vt
dixi in concl. 155. sub nu. 129.
- Declarata tamen pluribus modis, concl. 86. n. 27.
cum seqq. & vide in Verbo Fideiussor.
- Iustit, quę sint, vt bona Ecclesię possint aliena-
ri, & quando intervenisse presumantur, vide
concl. 85. n. 119. cum seqq.
- Iustit semper presumuntur in Principe, concl.
155. num. 1.
- Causa legitima absentię, quando dicatur lis ad
effectum percipiendi fructus beneficij, vide
concl. 8. nu. 22.
- Matrimonialis, vide Matrimonialis causa.
- Ea Mercedis, quando sit appellabilis, &
quomodo in ea sit procedendum, vide con-
cl. 128. n. 296. cum seqq.
- Miserabilium personarum summaria, & in ap-
pellabilis dicitur, concl. 128. n. 318.
- Necessaria solemnitates debitas non requirit,
concl. 87. n. 59.
- Nullitatis, & ei uotoz iniusititę, nunquam in
rem iudicatam transeunt, & ideo possunt per
Iudicem appellationis, etiam post lapsum an-
ni cognoscere, concl. 129. sub n. 210.
- Illius cognitio spectat ad Iudicem à quo, vsque
ad triginta annos, ibi n. 221.
- Causa Omnes sunt in prima instantia coram Or-
dinario cognoscende, concl. 130. n. 9. & con-
cl. 138. n. 27.
- Extende, vt ibidem d. concl. 138.
- Fallit in beneficijs per appositionem manus
Pontificis reservatis, concl. 130. sub n. 9.
Item

Index Conclusionum,

- Item fallit alijs pluribus modis, vt in concl. 138. sub num. 27.
- Plures si in Decreto fuerunt enunciatae, quando vna pro illius validitate sufficiat, vide conclus. 86. n. 12. in margine.
- Præiudicialis semper prius est terminanda, etiam si vltimo loco esset incohata, concl. 35. num. 2. & 3.
- Principali causa decisa, nullitatis exceptio admittenda non venit, conclus. 128. sub num. 345.
- Causa quælibet à periurio excusat, ad effectum, evitandi illius poenæ, secus autem, quoad ipsius periurium, concl. 111. n. 27. & 39.
- Quælibet etiam iniusta, & colorata dolum excusat, concl. 40. n. 38.
- Et quæ dicatur continua, & quæ discontinua in materia seruitutum, vide concl. 61. n. 83.
- Quæ dicatur necessaria, ad effectum alienandi rem prohibitam alienari, vide concl. 84. num. 198. cum seqq.
- Quando sit committenda, vel non est arbitrarium Iudici, concl. 134. n. 2.
- Causæ quot modis in Rota Auditoribus comittantur, vide concl. 168. n. 17.
- Quando sit gravis causa, vel levis est arbitrarium Iudici, concl. 134. n. 6.
- Semel ad Curiam deuoluta illa non nisi ex certa scientia Papæ extrahi potest, concl. 3. num. 16. conclus. 130. nu. 12. & concl. 172. num. 12.
- Et causa Curialis quæ dicatur, vide concl. 130. num. 17. remissive.
- Semel per Principem auocata adeo semper in illius Curia remanet, vt inferior in ea amplius se ingerere non possit, concl. 105. n. 63. & conclus. 172. n. 2.
- Intellige tamen, vt concl. 165. nu. 64. & concl. 172. n. 3. cum seqq.
- Causæ Siculorum, quando, & quomodo à Regno extrahantur, vide concl. 172. n. 23.
- Et, vt per viam denegatæ, siue dilatae iustitiæ causa ad Principem deuoluatur, quid requiratur, vide ibi n. 19.
- Semel appellabilis effecta semper appellabilis durat, concl. 126. sub n. 95.
- Spirituales personis Ecclesiasticis, & non laicis sunt committende, concl. 156. nu. 17.
- Declarata tamen, quod laiciis nudum ministerium causarum spiritualium committi potest, ibi n. 18.
- Et maxime si delegentur à Papæ, at secus si ab ordinario, concl. 133. n. 49.
- Summariæ ab articulis, & positionibus incipere potest, concl. 148. sub nu. 2. & ibi ratio assignatur.
- Summariæ non potest fieri per partes de vna, quæ esset ordinaria, at secus è contra, conclus. 35. sub nu. 22.
- Illæ Viuarum, Pupillarum, & aliarum personarum miserabilium, per Principem auocari possunt, concl. 165. n. 58.
- Extendit, & declarat, vt n. 59. cum seqq.
- Causa vna pluribus Iudicibus committi potest, & coram quocumque expediri, si non opponatur, concl. 172. sub n. 8.
- CAUTIO, quando sit danda, ad hoc, vt quis possit absolui à censuris, vide concl. 10. nu. 1 cum seqq. & in Verbo Absolutio.
- De demoliendo, quando detur in noui operis nunciatione, vide conclus. 62. num. 130. cum seqq.
- In causa alimentorum, quando sit danda, & quando non, vide concl. 89. n. 485. & in Verbo Alimenta.
- De restituendo anterioribus, & posterioribus creditoribus, quando sit per soluentem exigenda, vide concl. 119. n. 19. cum seqq.
- Sed non exigitur ab eo, qui verè constat, vt alijs in exactione sit præferendus, concl. 119. num. 38.
- Cautio 1. is à quo ff. de re Iudic. solum habet locum, quando tertius agit contra eundem, contra quem alius tres Sententias habuit, conclus. 128. n. 771.
- Et quando sit danda à viro uxori de eam benetractando, vbi tractatur de redeundo cum eo, vide concl. 59. sub n. 74. & concl. 89. n. 308. & concl. 134. sub n. 33. cum seqq.
- Cecus vno, vel utroque oculo, quando adiutorium & subuentioem Principi soluere teneatur, vide concl. 54. n. 53. cum seqq.
- Cedens, quando adiones directas amplius exercere non possit, vide concl. 39. per totam.
- Illius confessio cessionario nocet, quando tamen cessio esset facta ad commodum cedentis, siue si cessionarius esset habiturus regressum contra cedentem, aliàs secus, concl. 173. num. 7.
- CEDVLA appellationis, quando suum effectum non habuit, veluti, quia Iudex sub ipso termino non pronunciat, potest per illius repetitionem pro alia appellatione inferuire, concl. 128. sub n. 534. & 536.
- Plura vide in Verbo Appellationis Cedula.
- Illam producere, vel aliàs productam repetere paria sunt, concl. 128. sub n. 534.
- Bancaria vim solutionis habet, concl. 135. sub num. 70.
- CENSUALIA bona, quando possunt alienari, vide in concl. 84. n. 106.
- Et non possunt alienari, nisi ius censuale fuerit reseruatum, concl. 87. n. 129.
- Censualis contractus in quo differat, ab Emphyteusi, vide concl. 87. n. 121. & n. 129.
- Et quando potius sit iudicandus censualis, quàm Emphyteuticus, vide concl. 113. n. 46. & seqq.
- Censusus est danda manutentio contra fucellionem in re censuata, etiam, quod illum censum nunquam soluerit, concl. 173. nu. 10. & ibi ratio assignatur.
- Et quando illi competat Prælatio in venditione rei censuata, & an illud ius cedi possit, vide de concl. 62. n. 24. & 29.
- Census imponi debet super vna re particulari, & licet postea ex abundanti super quibus

Et Materialium.

hucumq; bonis imponatur, tamen erit validus, concl. 14. n. 2.

Illius impositio, an fieri possit super re Emphyteutica, & bonis alienari prohibitis, vide conclus. 84. n. 82. cum seqq. & n. 291.

Et talis impositio species alienationis dicitur, concl. 84. n. 82. & 84. & concl. 85. n. 87.

Census impositio super re Ecclesie solemnitates, iustam causam, & Beneficentiam Apostolicum requirit, prout alienatio, concl. 85. n. 85.

Declara, vt ibi n. 86. & 87.

Tunc dicitur vilis Ecclesie, quando fit pro extinguendo alio censu, pro quo maiori interesse Ecclesia grauiatur, ibi n. 145.

Item dicitur vilis Ecclesie, si à Capitulo fiat pro sufficientis expensis, conclus. 85. num. 146.

Impositus super re aliena impositorem obligat, concl. 78. sub n. 28.

Quoad Emptorem debet esse perpetuus, licet respectu venditoris sit temporalis, concl. 161. num. 77.

Decem pro centenariio dari non prohibentur in censu, quando essemus in Regione, vbi penuria pecunie extaret, concl. 151. sub n. 32.

Et talis impositio, quando possit fieri super fructibus rei feudalis, Emphyteuticę, & melioramentis, vide concl. 87. sub n. 129.

Eo nulliter constituto, quando debitor ad restitutionem sortis principalis teneatur, vide conclus. 114. n. 11.

Illud redimens Redor Ecclesie, nisi reinuestimentum illius pecunie de nouo curet, liberatus non censetur, concl. 85. n. 89.

Census, & similes contractus, quando ob non adimplementum, sine ob morositatem in solutione fructuum, rescindi possint, vide concl. 37. n. 17. cum seqq.

Et an in parte, vel in totum extinguatur, si res in parte pereat, vel sterilis fiat, vide concl. 47. num. 3.

Item, quando census ex pacto pro parte extinguatur, vide conclus. 161. n. 77.

Eum retrovendere, ac pretium recipere, & quietationem facere possunt minores, mulieres ac eorum Procuratores, sine solemnitatibus, concl. 86. nu. 195. & 244. cum seq. & ibi ratio assignatur.

Illius extinctio, quando per compensationem fiat ipso iure, vide concl. 47. n. 3.

Census intra duos menses extinguatur debet in pecunia numerata, concl. 86. n. 195.

Census vitalitij, quando à muliere sine solemnitatibus emi possint, vide concl. 86. n. 187.

Certiorationem qualitatum rei vendit, si non faciat venditor emptori, ad quid teneatur, vide concl. 70. num. 14. cum seqq. & in Verbo Venditor.

Certus amplius certiorari non debet, concl. 135 sub n. 87. & concl. 148. sub n. 272.

Cessio à Prioribus creditoribus reportata, quomodo sit facienda, vt solutus in illorum locum litret, vide concl. 119. n. 55. cū pluribus seqq.

Conditionalis possit discussionem, ac litem super purificatione, & liquidatione appositę conditionis relinquit, concl. 160. n. 238.

Illā iurium facta, quando contra cedentem sit retorquenda, vide in Verbo cedens, & in conclus. 173. sub n. 7.

Cessio iurium, quando possit fieri ex intervallo, vide concl. 114. sub n. 5.

Cessionarius quia facere teneatur, ad hoc, vt contra cedentem agere possit, pro iure, siue nomine debitoris cesso, vide in conclus. 173. sub num. 7.

Subintrat in locum cedentis, etiam quoad vim obligationis Cameralis, concl. 114. sub n. 14. in vers. Extende 6.

Cessionem iurium à principali creditore reportans vnus ex obligatis, quando etiam non dempta illius rata totum creditum exigere possit, vide concl. 114. sub n. 14. ferẽ in fine.

Et quādo eam quis facere non teneatur, & facta presumatur, vide concl. 119. n. 53. cum seqq.

Charitas ordinata incipit à seipso, conclus. 89. num. 215.

Illā Patris est magis antica parentibus, quā illā liberorum, concl. 89. num. 195. & concl. 105. nu. 19.

Chorus dicitur quasi cœnorum cantus, conclus. 138. sub nu. 61.

CHRISTI actio debet esse nostra instructio, conclus. 2. n. 16. & concl. 42. n. 196.

Christus nunquam clauduit gremium ad se redeuntibus, concl. 42. n. 196.

Christianam fidem, ac Religionem ore profiteri, ac animo credere debemus, conclus. 124. sub nu. 6.

Christianę fidei defector, vide Apostata.

Cicatrice recognoscitur animal, Seruus, Liber, Homo, Mortuus, & similia, concl. 144. num. 11.

Cimerium in Armis, seu Insignibus quare extollatur, & quid significet, vide conclus. 144. num. 33.

Cippi appellatione, tam Mascnli, quā Fœminę comprehenduntur, concl. 81. n. 5. & concl. 149. sub nu. 14.

Contrarium, concl. 81. sub n. 1.

Id intelligit, vt in concl. 149. n. 20. cum seqq. & concl. 81. n. 62. & vide in Verbo Agnatio.

Circuitus inutiles sunt euitandi, concl. 45. n. 18.

CITATIO Abbatum, & aliorum Prælatorum, ad internendum Concilijs, quomodo esse debeat, vide concl. 1. n. 106.

Partis, quando sit necessaria in petitione absolutionis, vide concl. 11. n. 25. & 48. cum seqq. & in Verbo Absolutio.

Hora Citationis est præcisè attendenda in actu faciendi per ludicem, ant partes; aliis dicitur sine citatione factus, concl. 47. n. 88.

Sed quando possit prorogari in sequentē diem, sine horam, vide ibidem.

Personalis est necessaria, ad hoc, vt quis poenam incurrat, concl. 50. num. 42. & ibi ratio assignatur.

Index Conclusionum,

Fallit in Tribunali Gubernatoris Urbis, ibidē.
Personaliter ficnda, quando possit zquē benē
domi fieri, vide ibidem.

Personalis, quando sit necessaria pro faciendo
aliquo vero contumace, vide concl. 8. nu. 38.
& in Verbo Abfens, & in Verbo Contumax.

Domi facta non sufficit, vt quis verus contumax
dicatur, concl. 128. sub n. 442. cum seqq.

Et ad hoc, vt valeat quomodo sit facienda, ci-
tatio domi, vide d. concl. 128. n. 443.

Citatus personaliter, sed in alieno territorio so-
lūm dicitur contumax, quoad effectum, vt
possit dari immisio, non autem quoad alios
effectus contumaciæ, concl. 129. n. 176.

Citatio non executio, aut Mandatum solūm de-
citando non inducit præuentionem in iurisdic-
tione, concl. 35. num. 47. & ibi ratio assi-
gnatur.

Verbalis, vel domi facta, an sufficiat, ad effec-
tum præuentionis, vide concl. 139. n. 7.

Sed si sint factæ citationes à Iudice Ecclesiasti-
co, & à Seculari, eodem die, super eodem
defecto, illa tunc ad effectum præuentionis at-
tenditur, quæ magis qualificatæ, & cum gra-
uiori qualitate fuerit facta, concl. 139. n. 8.

Extende, vt ibi n. 9. & plura vide in Verbo Præ-
uentio.

Facienda non est illi, cui nulla defensio, aut nul-
lum ius competit, & deniq; comparendo ac-
tum impedire non possit, concl. 52. n. 25. con-
clusi 35. n. 198. & concl. 164. n. 18.

Neq; illi qui dixit nolle amplius in Iudicio cō-
parere d. concl. 164. n. 18.

Allicui facta in Cappona, in eius domo facta nō
dicitur, concl. 111. sub n. 32.

Et quando dicatur facta in domo solitæ habita-
tionis, item quæ dicatur solita habitatio, vi-
de ibidem.

Ea citatum in mala fide constituit, conclus. 84.
num. 223.

Et an sit necessaria ad probandam filiationem,
vide concl. 78. n. 70.

Est necessaria, quando est probandum, quod
quis adiuuerit, vel se hereditati immiscuerit,
ibi nu. 74.

Ille Episcopi, vel eius Procuratoris, quando
requiratur ad validitatem alienationis rei Ec-
clesiæ, vide concl. 85. n. 47. cum seqq.

Quando, & quorum personarum sit necessaria
citatio, ex clausula (Vocatis Vocandis) &
ex illa (si tibi consulerit, vel Commissionis)
vt quis se informet, vide concl. 85. nu. 50. cum
seqq.

Ille Ecclesiæ est necessaria, quando fabricatur
Processus super validitate alienationis reip-
sius; aliis Processus esset nullus, conclus. 85.
num. 189.

Et in subhastatione, & deliberatione pignoriū
quomodo fieri debeat, & quando sit necessa-
ria, vide conclus. 52. num. 16. 19. & 24. & 36.
cum seqq.

Est necessaria in electione peritorum, vel æsti-
matorum, ad videndū illos eligi, & postea ad

interessendum quatenus, &c. tali die, ac tali
hora; Item ea fieri debet in eorum relatione,
etiam si illi non essent approbati, sed à Iudi-
ce, ex Officio electi, conclus. 52. num. 11.
Partis est necessaria, quando per Peritum æsti-
matio, siue calculus fieri debet, conclus. 69.
num. 72.

Item requiritur in ferendo laudo, vt Peritus
possit esse informatus de qualitatibus rei æsti-
mandæ, concl. 69. n. 74.

Fallit, vt ibi num. 75.

Si committatur, quando arbiter fert Sententiam
illius laudum sit nullum concl. 133. n. 113.

Extende, & declara, vt ibi n. 114. cum seqq. &
num. 138.

Citari faciēs Aduersarium, vt Iudex ad dispo-
sitionem locum accedat, & ad audiendam om-
nem, & quæcumq; illius ordinationem ap-
pellationi renunciaſſe censetur, conclus. 129.
nu. & 339.

Ille creditor ad docendum de iure anteriori-
tatis debet esse personalis, quia ea domi facta
non sufficit, concl. 119. sub n. 211.

Et an citatio, & alia necessaria in aliquo Iudi-
ciali actu interuerint nec ne, ex inspectiōe
actorum probari potest, concl. 12. n. 20.

Illius defectus est insanabilis, ibi n. 18.

Et præferitur, quando essemus in spolio, vt ibi
num. 19.

Declara, vt in concl. 135. n. 87. 88. & 115. cum
seqq. & 196. cum seqq.

Et quomodo illius defectus probetur, vide
concl. 141. n. 5.

Ea non eget id, quod sit præſente parte, eū ipsa
præſentia citationem suppleat, concl. 148. sub
num. 272.

Quando non sit necessaria in Sententia, vel
executione post appellationem desertam, vi-
de concl. 52. n. 24.

Vnicuique sufficiat, pro executione Scrip-
tura, vel plures requirantur, vide concl. 123.
num. 147. cum seqq.

Et in causa appellationis vel desertionis illius,
quando non requiratur, vide concl. 129. nu.
457. cum seqq.

Non est necessaria ad capiendam possessionē
bonorum obligatorum, vigore Instrumēti cla-
ri, & liquidī, & clausulam constituti, siue præ-
crarij continentis, concl. 158. n. 1. & 2.

Solus ex æquitate, non de rigore requiritur in
examine testium, quando iacent hinc inde
data interrogatoria, & interpretes conducti,
concl. 135. n. 38.

Extende, vt n. 3. cum seqq.

Sed ad validitatem examinis est necessaria in
iis locis, vbi articuli clausi transmittuntur,
concl. 148. sub n. 261.

Non est necessaria, quando Iudex admittere
articulos mādāt illos parti intimari, ad effectū
dandi Interrogatoria, & videndum iurari tes-
tes, si tamen ipsa intimatio subsequatur, aliis
secus, concl. 148. n. 271.

Item non est necessaria, quando Articulorum
ad-

Et Materiarum.

admissio sit præsentem parte, concl. 148. n. 272.
& ibi ratio assignatur.

Citationis Rotalis executio, quando dicatur principium lris, vel prioris iudicii continuatio, vide concl. 90. n. 12.

Quando litem introducere dicatur, vide ibidem.

Ita in transumptione Scripturæ, ex antiquitate temporis intervenisse præsumitur, conclus. 120. n. 61. & 137.

Citatus à Delegato, ante litterarum exhibitionem contumax non efficitur, conclus. 126. num. 103.

Declaratum tamen, ut ibi n. 104. cum seqq. & vide in Verbo Delegatus.

Citatio Delegati, in qua non fuit Originale rescriptum insertum non est sufficiens ad declarandum aliquem in excommunicationem incidisse, concl. 126. n. 109.

Peremptoria, in qua citationes à iure requisitæ abbreviantur est appellabilis, nisi exprimitur causæ, cur ita decurrantur, concl. 128. n. 254.

Illa ad videndum prorogari fatalia non est sufficiens, ut aliquid in causâ factum fuisse dicatur, concl. 129. n. 245.

Ad videndum iurare testes omnino est necessaria, concl. 135. n. 43. & seqq.

Sed quando illius defectus sanetur, etiam si fuisset nimis vaga, vide ibidem.

Citatus coram Iudice à quo ad videndum se gravari, si coram eo compareat, tunc appellationi renunciare non videtur, cum id metu censeretur facere dicatur, concl. 129. n. 330.

Citatio defensionem partis respicit, cum ea deficiente pars suas defensiones deducere non possit, concl. 135. sub n. 39.

Et non ad alium finem fuit reperta, quàm, ut aliquid ad notitiam citandi perveniat, concl. 135. sub nu. 87.

Illius forma satis adimpleta dicitur, si per æquipollens adimpleatur, ibi n. 88.

Non dicitur de rigore lris, sed in omni iure, Divino, & humano fundata, conclus. 135. sub num. 117.

Quando possit fieri extra locum destinatum in lris remissorialibus, & quando ea non dicatur de Processu, vide concl. 123. sub n. 111.

Ea quomodo sit facienda, quando non datur tutus accessus, vide concl. 21. per totam.

CIVES dicuntur Monachillorum locorum, in quibus morantur, concl. 1. n. 96.

Item cives illi dicuntur illius loci, in quo beneficium obtinent, ibi n. 51.

Tempore penuriz proprium frumentum viliori pretio vendere, vel illud Civitatis, aut Fisci emere, vel in longinquas partes pro Frumento emendo proficisci, aut animalia, Carrus, & Naues pro eo vehendo concedere cogi possunt, vide concl. 121. n. 7. cum seqq.

Et quis civis vnius loci dici possit, & quomodo incolatum contrahere debeat, vide concl. 60. num. 116. & seqq.

Civitas easdem solemnitates adhibere debet in alienatione annuorum reddituum, quæ in ea immobilium requiruntur, concl. 113. n. 16. & latè, vide in Verbo Alienatio, & in Verbo Vniuersitas.

Etiam si per mille annos steterit sine Episcopo; tamen in hoc præscriptio non currit, dummodo limes Episcopalis probari possit, concl. 38. num. 34.

Ea destructa expirat legatum illi factum, concl. 89. num. 66.

Illa in feudum concessa, etiam Artigliariæ, & Monitiones, tanquam de eius pertinentiis comprehenduntur, concl. 143. n. 100.

CLANDESTINE electiones dicuntur, quas Electores inter se Secretas retinent, & ideo sunt irritæ, concl. 12. n. 7.

CLAVSVLA Accepit per nos, dicitur potius instructio partis, quàm Papæ assertio, conclus. 155. nu. 16.

Actum, operatur, vt Scriptura Notarii mortui in publicam formam redigi possit, concl. 123. num. 81. 113. & 114.

Declaratum tamen, ut ibi n. 125. & concl. 141. n. 26. cum seqq.

Clausula illa (actum) quando perfectionem operetur, vide concl. 123. n. 81.

Ea ad appellandum ab omni Sententia, tam interlocutoria, quàm definitiva non sufficit, ut Procurator ab executione appellare possit, concl. 128. n. 85.

Ad habendum, veram alienationem, & sic Dominij translationem non importat, concl. 84. sub nu. 85.

Et præsertim, quando dicta clausula sit aliquo modo restricta, ut ibidem.

Fallit tamen, si clausula constituti concurrat, conclus. 68. n. 35.

Ad omne Mandatum Domini, in obligatione, apponi solet, ad faciliorem executionem, ut scilicet, etiam sine citatione partis Iudex possit solutionem ordinare, concl. 128. sub num. 863.

Et an illa deficiente executivè procedi possit, vide ibidem, & n. 864.

Clausula amplissima non plus comprehendunt, quàm principalis dispositio, conclus. 48. sub num. 217.

Ea appellatione remota operatur rem iudicatam in Sententia, concl. 122. n. 37.

Secus si notorium gravamen adsit, ibidem.

Appellationem prohibens de frivola intelligitur, concl. 122. sub n. 37.

Illæ apponi solent in Instrumentis, an, & quando pro apposis habeantur, vel consulto ommissæ censeantur, vide concl. 157. n. 7.

Item illæ ad validandam gratiam absolutè positæ, tunc generaliter, respectu quarumcunque personarum sunt intelligendæ, conclus. 122. num. 20.

Illa Arbitrio tuo Summariam cognitionem in procedendo; non autem indecidendo importat, concl. 133. n. 152.

Arbi-

Index Conclusionum,

Arbitrio Rotæ, appoſita in Commiſſione emara à Signatura luſitaniæ operatur, vt illud arbitrium regulari debeat, prout de iure, concluf. 135. num. 3.

Et eſt lapis ampla, quando æquitas concurret, ibi ſub n. 3. & 6.

Operatur, vt reſiſto rigoroſo extremo æquitas ſit ſeruanda, concl. 65. n. 3. & concl. 135. n. 5.

Maximè ſi iuſta cauſa concurret; aliis ſecus, ibi num. 6. & 7.

Et executionem retardat, quando probabilis dubitatio adefſt, ibi n. 8.

Item operatur, vt æquitas ſit ſeruanda, quando reſcribitur Iudici, aliis amplam iuriſdictionem habenti, ne ſi reducatur ad meros terminos iuris ipſa clauſula cluſoria reddatur, concluf. 135. num. 9.

Sed licet aliquid de rigore iuris remittat, non tamen ipſum ius nature tollit, ibi n. 12.

Facultatem legendi ius partis non præſtat, ibi num. 13.

Non eſt potens ad reſciendum poſſeſſorium, reintegranda, ad hoc, vt ſolum ſuper petitorio cognoscatur, concl. 135. num. 15. & ibi ratio aſſignatur.

Declara tamen, vt ibi n. 16. cum ſeqq.

Et iuncta cum clauſula (ſine retardatione ſolutionis) quid operetur, vide ibi n. 18.

Non ſuffragatur pro impedienda manuſcriptione, & poſſeſſione iam acquiſita, concl. 135. num. 19. & 137.

Fallit, quando Index nulliter, & iniuſte proceſſit, ibi n. 20.

Operatur, vt expenſe non veniant reſcienda, quando Proceſſus fuit legitimè fabricatus, ſed ſolum ſoluuntur illæ ſententiæ, ſi nullitas tantum circa eam verſetur, ibi n. 21.

Contrarium, n. 22.

Concorda, vt ibidem.

Operatur, vt pauper ante purgatum ſpolium, ſit audiendus, ibi n. 200.

Sed an ſolutionem penſionis retardet, donec ſuper extinctione per tres Sententias conformes fuerit iudicatum, vide ibi num. 161. cum ſeqq. & n. 167. cum ſeqq.

Vim non habet retrahendi executionem iam factam, ſed bene operatur ſuſpenſionem executionis fiende, ibi ſub n. 53.

Plura vide in Verbo Arbitrium.

Clauſula circa conſenſum in iuriſdictionem, & illa niſi ſi, & in quantum quid operentur, vide concluf. 160. nu. 129.

Codicillaris operatur, vt Matre præterita, & cenſetur rogata reſtituere hæredi præterito, detracta tamen ſua legitima, concl. 42. n. 149.

Et quando ea non operetur fideicommiſſum, vide concl. 96. n. 12.

Et illa ſemper ineſſe intelligitur in legato amico reſiſto, concl. 100. n. 14.

Quid operetur in teſtamento, vbi Filius eſt exheredatus, vide concl. 42. nu. 59. & 62. & in Verbo Filius.

Item quid operetur in terminis auth. C. de

lib. præz. vide concluf. 88. ſub num. 5.

Clauſula (Commiffarius iuſtitiam faciat, vel pronunciet, ſub nomine Regio) appellationem non tollit, concl. 128. n. 335. & ſub n. 337.

Contrarium, ibi n. 918.

Illa conſtituti, licet veram poſſeſſionem tradat, non tamen ſufficit ad faciendum, vt alienans contra prohibitionem penam incurrat, concluf. 84. n. 25. ibi ratio aſſignatur.

Quando expirat per decennium, & quando operetur poſt mortem conſtituentis, vide concluf. 158. nu. 11. & ſeq.

Operatur, vt poſterior creditor ſit anteriori potior, concl. 119. n. 45.

Sed non liberat ab actuali traditione, concl. 84. num. 25.

Ex clauſula conſtituti, ſine præcarij, quando concedatur aſſociatio, & manuſcriptio, vide concluf. 158. per totam, & in Verbo Aſſociatio.

Ea cluſoria redditur, ſi efficiatur nullus contractus, in quo illa fuit aſſoſita, ſine reuocetur hypotheſa, cui illud fuit addicendum, concl. 158. num. 9. & 10.

Intellige, vt n. 11. cum ſeqq.

Illa etiam à Natario omiſſa, an habeatur pro aſſoſita, vide concl. 167. n. 129.

Conſtituto operatur, vt Index partes Iudicij aſſumat, & cum cauſæ cognitione procedat, concluf. 5. n. 12. & concl. 128. n. 97.

Cuius litis ſtatum operatur, vt in liſteris Apoſtolicis ſufficiens mentio litis facta dicatur, & vt ſubreptionis vitium ceſſet, concl. 126. n. 16.

Cum annexis, & connexis, & cæc. quid operetur, vide concl. 129. n. 374.

De apotheca in apothecam vel (ſi Nauis iam Portum aſſecurationis tempore exiſſet) ſine (aut bonum, aut malum nuncium veniat) faciunt contractum aſſecurationis de iure valere, etiam ſi Nauis tali tempore fuerit depredita, concl. 151. nu. 9.

Intellige tamen, vt ibi n. 10.

Illa (dummodo in euidentem vtilitatem, &c.) quid operetur in alienatione rei Eccleſiæ, vide concl. 85. n. 252. & 254.

Dummodo præces veritate nitantur) ſemper in gratia ſubintelligitur, concl. 126. n. 5.

Clauſula (Dummodo alteri nõ ſit ius queſitum) (ſine præiudicio iurium cuiuſcuſque ſtantiſ) præmiſſis, ſi nulli alio conceſſa reperiatur, & ſaluis iuribus Eccleſiæ, operantur, vt executor mixtus dicatur, concl. 128. n. 99. & 100.

Et aliis, iuxta diſcretionem veſtram quid operetur in remiſſoria, vide concl. 148. num. 287. & 188.

Dummodo remaneant centum pro Rectore, à quo ſit verificanda, vide concl. 126. n. 5. & concluf. 135. ſub n. 58.

Et cætera gaurentiam comprehendit, quando in Instrumentis communiter ea apponi ſolent, concl. 167. n. 129.

Etiam, quod ſit beneficiatus gratiam validat, & ampliat, & operatur, vt quis Archipreſbyterum cum Canonatu retinere poſſit, etiam

Et Materialium.

etiam si sint incompatibiles, conclus. 140. num. 22.

Ex certa scientia, non operatur, nisi totus tenor Papæ innoverit, & insertus fuerit, concl. 155. nu. 17.

Item operatur tantum circa ea, quæ sunt iuris, non autem circa ea, quæ sunt facti, concl. 155. sub n. 17.

Et si apponatur in aliqua confirmatione, vim nouæ concessionis habet; dummodo consilet Papam plenam Scientiam habuisse; aliàs secus ibi sub n. 17.

Facto Verbo, cum Sanctissimo appellatorem, tollit, concl. 128. sub n. 918.

Declara tamen, ut ibidem.

Clausulæ generales derogatoriz, an, & quando sufficiant ad derogandum Privilegio l. Vnicæ C. quand. Imper. int. pupil. & Vid. &c. vide concl. 167. n. 3. cum seqq.

Generales, & prægnantes nunquam comprehendunt ea, quæ Papa non esset de facili concessurus, concl. 73. n. 6.

Clausula in fine alicuius dispositionis posita de sui natura ad omnia præcedentia refertur, conclus. 89. n. 548.

Fallit, ut ibidem.

Illæ indemnitate, & monitionem sonans subreptionem non tollit, concl. 126. sub n. 28.

Illæ in Instrumento appositæ non possunt dispositionem principalem alterare, sed illius naturam sequuntur, & cessant, si Instrumentum extinguatur, concl. 19. n. 4. & 5.

Illæ infolidum quid in obligationibus operetur, vide concl. 114. sub n. 14.

Clausulæ, licet Regulariter dispensationem operari non soleant; nihilominus reperiuntur quædam, quæ validant gratiam, quædam, quæ nec validant, nec ampliunt, concl. 140. n. 22.

Ea (Motu proprio) facit, ut gratia etiam cum alterius præiudicio valeat, concl. 165. n. 26.

Plura de hac clausula, vide in concl. 155. nu. 1. cum pluribus seqq.

Nec aliter Aegidiana, &c. In Commissione appositæ operatur, ut Iudex appellationis in primis, & ante omnia Sententiam exequi possit, concl. 129. sub n. 164.

Non aliis vim pacis resolutioni habet, concl. 50. nu. 36. & concl. 85. n. 108.

Non aliis, nec aliter, nec alio modo, conditionem importat, & formam inducit, quæ non seruata actus corrumpit, concl. 85. n. 258.

Extende etiam si traditio rei fuerit secuta in materia alienationis prohibita, conclus. 84. nu. 221.

Et in reuocatione Beneplaciti adeo pollet, ut propterea illud omnino sit necessarium, etiam quod aliis illud obtinere opus non esset, concl. 75. n. 258.

Non se altringens, &c. In calce Articulorum posita operatur, ut Articulus ad aliud genus probationis se extendere possit; Immo per eam onus probandi in Aduersarium transit, concl. 148. n. 19.

Item operatur, ut Articuli, nihil certi continere dicantur, ibi n. 20.

Omni meliori modo facit valere actum omni titulo, ac iure, prout valere potest, concl. 47. nu. 42.

Dicta clausula, & obligatio in forma Cæmeræ amplissima, æquipollent clausulæ, ut Principalis, &c. Et faciunt fideiussoribus omnino teneri, conclus. 86. nu. 28. & concl. 114. nu. 7.

In Decreto Iudicis appositæ illud sustinet, siue contractum præcedat, siue subsequatur, conclus. 86. n. 200.

Sed non facit extendi actum ad non specificata, nisi quatenus, aut ex verbis, aut ex mente, virtualiter specificatum intelligeretur, concl. 87. nu. 120.

Item, quando ea operetur ultra modum expressum, vide ibidem.

In fine testamenti appositæ plus operari non potest, quam illud, quod in testamento fuisset dispositum, concl. 42. sub n. 587.

Et quid operetur in terminis, auct. ex causa C. de lib. preter, vide concl. 88. sub n. 5.

Parito Breui præcisam satisfactionem importat, ita ut pars Aduersæ, neq. Iudex possit audiri, & procedere, nisi prius facta actuali partitione, concl. 5. n. 13.

Et obstat cuiusq. tertio ad causam venienti, etiam si ad ipsum paritio non spectet, concl. 5. nu. 14.

Expensas non includit, ut facit illa Parito iudicato, ut ibidem.

Dictam clausulam habens, aut debet liquidare fructus sibi soluendos in vim illius, aut impetrare Commissionem, quod Iudici præfigitur terminis ad liquidandum, ibi nu. 5.

Et cur apponatur dicta clausula in Commissione appellationis à Sententia executoris, vide concl. 128. sub n. 265.

Requirat partitionem non solum respectu possessionis, sed etiam respectu fructuum, nec sufficit oblatio de rescindendo fructus, & expensas post eorum liquidationem, concl. 135. nu. 101.

Clausula (Parito iudicato) conditionem importat, ita ut præcisam satisfactionem requirat, concl. 5. n. 2. & 13.

Extende, & declara, ut ibi n. 3. cum seqq.

Sed modificatur ex clausula Arbitri Rotæ, ibi nu. 6. in fine.

Ea non datur de Rylo Signaturæ, quando sumus in reiudicata, ex vnicæ Sententia, proveniente, sed bene, quando sunt tres conformes, concl. 5. n. 8. & concl. 135. n. 103. & 104. ratio assignatur.

Ea Parito iudicato, & illa (Parito Breui) nec nõ aliter per ablatum absolutum inducitur, nisi realiter verificentur, tunc Iudex Iurisdictionem habere non dicitur, ob importatiam ablatui absoluti, concl. 5. n. 11.

Index Conclusionum,

- Præfente, foluente, & exurbante in tot Zecchi-**
nis, & Vngaris, operatur, vt confeflio non
dicatur simplex, fed quòd ex ea vera numera-
tio probetur, concl. 135.n.68. & 70.
- Contrarium, nu. 69.**
- Declara, vt ibi n. 71. & concl. 155.n.80. cū feqq.**
Prout tantam quantitatem partes elfe dixerat,
quid operetur, vide ibi n. 84.
- Claufule quædam validant gratiam, quædam**
validant, & ampliant, & quædam, nec validat,
nec ampliant, concl. 140.n.22.
- Quam, & quas, non operatur ante tranfporta-**
tionem actorum, fed bene illis tranfportatis
fic, concl. 31.n.8.
- Facit, vt actor eam caufam, quam velit fpecifi-**
care poffit, concl. 44.n.92.
- In Commiffione appofita operatur, vt appella-**
tio bene introduci dicatur, concl. 129.n.171.
- Claufule, quæ funt, quæ præferuant à pœnis pec-**
tis plus debito, vide concl. 45.n.29. & feq.
- Quibus voluerit appofita in inueftitura, quid**
operetur, vide concl. 84.n.280.
- Quocunq, modo, & quacunq, caufa appofita**
in prohibitione alienationis comprehendit,
etiam alienationem factam, per modum fub-
ueniendi neceffitatibus hæredis, ibi n. 56.
- Quorum tenores, & Decretum irritans ope-**
ratur, vt literarum Apoftolicarum iuftificatio
non fit neceffaria, concl. 126.n.82.
- Et vim fpecifica, & indiuidua expreffionis ha-**
bet, concl. 167. fub n. 3.
- Refectis expenfis realem, & actualem refec-**
tionem requirit, concl. 5.n.10.
- Claufula (Releuans) & illa (ad prouocandum.)**
operatur, vt Procurator caufam præfequi pof-
fit, concl. 129.n.101.
- Contrarium, n. 102.**
- Salua gradus prærogatiua quid operetur in**
fuccellionibus, vide concl. 81.n.60. cum feqq.
& concl. 84.n.72.
- Saluo beneplacito; licet quicquam non ope-**
ratur, ante beneplaciti confeccutionem, quoad
validitatem initi contractus; operatur tamen
ne partes incurant pœnam fuper re Spiritua-
li contrahendo, concl. 85. num. 165. & vide in
Verbo Beneplacitum.
- Saluo iure impertinentium, & non admittendo-**
rum, quid operetur in Articulis, vide concl.
148.n.244. cum feqq.
- Claufule falutares, veluti (Peto ius, & Iuftitiam**
miniſtrari) vel (omni meliori modo, &c.) ope-
rantur, vt quis Officium Iudicis, tam fuper ne-
gotio principali, quam fuper accelforij im-
plorare cenſeatur, concl. 128.n.159.
- Ille, ficut exhibita nobis petitio continebat,**
demonſtrat Papam confeccionem non mota
proprio, fed ad poſtulationem partis ema-
naſſe, concl. 155.nu. 14.
- Ille, ficut intelleximus, quid operetur, vide ibi**
fub num. 33.
- Si, & in quantum, vel (niſi ſi, & in quantum.)**
admiſſionem operatur in caſu, in quo intrat
admiſſio; aliis fecus, concl. 129.n.166.
- Si in euidẽtem vtilitatem appofita in Reſcripto**
Papæ, vbi concedit alienationem, operatur,
vt alienatio non valeat, niſi citato Epifcopo,
vel eius Procuratore, concl. 85.n.47.
- Si ita expediri iudicaucrit, arbitrium boni viri**
importat, concl. 133.n.150.
- Sine præiudicio lurum fuorum, appofita in cõ-**
ſenſu alienationi præſcripto, cõſeruat ius, reſpectu
pretij tantum, non autem reſpectu Domini,
concl. 84.n.300.
- Claufula ſine præiudicio processus executiui o-**
miſſa, quando non impediatur viam executionis
vide in Verbo Iudicium Executiuum.
- Sine præiudicio venientium ab intellato, non**
operatur condito teſtamento, concl. 89.n.153.
- Et quando ea clauſula operetur, etiam, quòd in**
legitimatione non reperiatur ſcripta, vid con-
cluſ. 42.n.213.
- Sine præiudicio alicuius, ſemper intelligitur, etiã**
ſi in gratia non fit expreſſa, concl. 126.n.39.
- Sine præiudicio lurum cuiuſcumq, illatibus præ-**
miſſis, faluis iuribus Ecclæſiæ, & ſi nulli alio cõ-
ceſſa reperiatur, operatur, vt executor mix-
tus dicatur, concl. 128.n.99. & 100.
- Sine præiudicio executionis literarũ Apoftolica-**
rũ cur apponatur in Cõmiſſione appellationis
à Sententiã executoris, vide cõcl. 128. fub n. 265
- Sine præiudicio habentium meliora iura, appo-**
ni debet, quando Iudex alicui immiſſionem
concedit, concl. 148.n.252.
- Sine retardatione impedit tertium agere poſſe,**
ſi non fit facta ſolutio, concl. 5.n.14.
- Sine retardatione ſolutionis pœſonis habet lo-**
cũ; licet fuerit pronunciatiũ literas nõ eſſe iu-
ſtificatas, ſi de nouo iuſtificetur, cõcl. 35.n.188.
- Sine retardatione literarũ Apoftolicarũ, quò-**
d operetur, quòd executio facta à Iudice à
quo reuocari poſſit, per Iudicem ad quem, vi-
de concl. 160.n.7. cum feqq.
- Sine ſtrepitu, & figura Iudicij operatur, vt re-**
miſſus dicatur rigor luris Ciuilib, & ſola luris
gentium ſolẽnitatis attendatur, concl. 133.n.114
- Si non valet valebit appofita in teſtamento, quid**
operetur, vide concl. 88. fub n. 5.
- Si quid exequendum, de ſui natura non poteſt**
iuſtificari, niſi ex iam deductis, concl. 44.n.52.
- Operatur, vt æqualitas ſeruetur inter partes, ita**
vt ſi debitor nouas probationes faciet, etiam
aſtori nouis iuribus vt liceat; licet tamen ea,
de ſui natura ex nouiter deductis iuſtificari nõ
poſſit, concluſ. 64.nu. 19.
- Et appofita in Cõmiſſione appellationis viam**
executionis præſeruat, & effectum ſuſpenſium
impedit, ſi de iure executioni ſit locus, concl.
128. fub n. 862.
- Si tibi conſliterit, quando iudiciale in informa-**
tionem, vel ſolam extraiudicalem importet,
vide concl. 85.n.52. cum feqq.
- Solita in aliquo loco, ſive à Notario apponi, tunc**
omiſſa pro expreſſa habetur, concl. 167.n.134
- Solutio indicato, per compenſationem non ad-**
impletur, ſed ſolam per realem ſatiſfactionem
venit veriſicanda, concl. 5.n.9.

Et Materialium.

Sublata omni audientia, & Decretum irritans operatur, ut constitutio, in qua apponuntur, tolli non possit per Statutum, consuetudinem, non vsum, vel contrarium vsum, concl. 86. nu. 106. & concl. 111. sub n. 37.

Dicta clausula (sublata) iuncta cum ea (& quod de obreptione, & subreptione dari non possit) omnem audientiam Iudicis, non obstante oris aperiens tollit, concl. 122. n. 8.

Item Iudicibus Iurisdictionem aliter iudicandi tollit, ibi n. 2. & 9.

Nadum parti, verum etiam Iudiei obstat, quando presertim coniunctam habet alteram clausulam, Quod de obreptione, &c. & Decretum, irritans, ibi nu. 10. & 20. & concl. 168. n. 95.

Dicta clausula, & illa, & quod de obreptione, &c. facit, ut Mandatum de manutenendo, vel de immittendo concedi non possit, ibi n. 11.

Bastet tamen, si disputaretur, an ea dispositio locum haberet, nec ne, quia tunc ea clausula, & Decretum irritans manutentionem non impediret, ibidem.

Dicta clausula operatur, ut contra tenorem, gratia pronunciari non possit, ibi n. 13.

Faciunt presumi, quod Papa omni calu, etiam de iure, omnem litem prohibere voluerit, ibi num. 14.

Sublata, cum Decreto irritanti, si non sit coniuncta cum altera (Et quod de obreptione, &c.) oris aperiens non impedit, ibi n. 15.

Et quando est sola intelligitur veris narratis; ac secus si illa sit ei adiuncta; Et quod de obreptione, &c. ibi n. 16. & ibi ratio assignatur.

Sublata in litteris Apostolicis apposita manns Iudicis ligat, & ei facultatem aliter iudicandi adimit, donec sibi per Papam os aperiat, concl. 122. n. 22. 23. 25. & seqq. & concl. 126. num. 83.

Operatur, ut processus ab inferiori factus sit ipso iure nullus, absq; quod de dicta clausula aliqua exceptio opponatur, concl. 122. n. 26.

Operatur, ut nullus Index esse possit, cum ei omnis Iurisdictione abdicetur, ibi n. 27.

Et est talis, ve illius beneficio nunquam censetur renunciatum, si quis (Verbi Gratia) in iudicium traditus, & condemnatus causam, super nullitate, & iniustitia Sententiae commisit, ibi nu. 28.

Extende, quod neq; illius beneficio renunciatu censetur, quando (verbi gratia) causa non super indulto, sed super invaliditate promissionis, alicuius esset commissa, ibi n. 29.

Declara tamen, ut ibidem.

Apposita in litteris Apostolicis non suffragatur, in litteris executivis, quando sunt in forma Commissionis, quia illae sunt executioni demandandae, quicquid sit post earum executionem, ibi n. 30.

Et si ea accessorie apponatur, tunc recipit omnes condiciones, quas recipit causa principalis cui adheret, quia ea cessante, ipsa quoq; corruit, nisi sit iniuncta altera clausula (Et quod de obreptione, &c.) ibi n. 31.

In fine Orationis posita, ad totam Orationem refertur, ibi n. 32.

Clausula (sublata) & altera (& quod de subreptione, &c.) in iustificatione litterarum Apostolicarum liberant, ibi n. 33.

Sublata, tam principali, quam etiam fideiussori obstat, & praesertim, quando fuisset addita, altera, & quod de subreptione dari non possit; licet etiam insimul illae duae clausulae iunctae non essent, sed bene in eadem dispositione legerentur, quod sufficit, ibi nu. 34. & 35. ratio assignatur.

Illae clausulae ponuntur quidem favore supplicantis, sed non tamen, ut tertio praesudicent, & propterea per eas Papa enormiter laesis praesudicare non intendit, ibi n. 36.

Per clausulam (sublata) tantum, Papa solum frivolae exceptiones, & male fundatas praetentiones tollere intendit, ibi n. 37.

Et privilegium de iure speciali competens nunquam tollit, ibi n. 38.

Vitima apposita Priori detogat, conclus. 122. num. 39.

Et ea condiciones rescripti, ubi posita sunt, sepe accipit, ibi n. 40.

Illae, & altera Decreti irritantis in consideratione non habentur, quando Breue non fuisset expeditum motu proprio Papae, sed ad postulationem partis, concl. 135. n. 57.

Clausula (subministratis alimentis Arbitrio Rotae) venit intelligenda, ut alimenta praesentis sine praesentia, & arbitrium sit solum datum, quoad determinandam eorum quantitatem, concl. 135. n. 28.

Vocatus vocandis, in alienatione fenda solum intelligitur de his, qui habent interesse, & non, autem de illis, qui pro solemnitate adhibentur, concl. 85. n. 51.

Neq; operatur, ut absentes sint necessario vocandi, ibi n. 60.

Sed an illa operetur, ut executor mixtus dicatur, vide concl. 128. n. 101. cum seqq.

Clausula (ut accepimus) posita in gratia Papae, quando sit iustificanda, vide concl. 155. nu. 12. cum seqq.

Illae (ut asseris) siue (ut asseritur) posita in gratia Papae, quid operentur, vide ibi sub n. 33.

Clausula (vri principales, principaliter, & in solidum) in fideiussione apposita, importat clausulam (omni meliori modo) & facit fideiussores omnino teneri, concl. 86. nu. 27. & concl. 114. cu. 7.

CLERICATVS litteris patentibus probatur, concl. 50. num. 342.

CLERICVS absens, in quibus casibus fructus, & distributiones lucretur, & in quibus non, vide late concl. 8. n. 17. cum pluribus seqq.

Absens causa studij, cum licentia Papae non teneatur intra septennium studij ad Sacerdotium promoveri, secus si cu licentia Episcopi, ibi n. 26.

Absens a servitio sine Ecclesiae, & in Vrbe ex permissione Vicegerentis tolleratur excusatur a penis contra residentes promulgatis, ibi n. 33.

Index Conclusionum,

- Absens, quomodo sit citandus ad residendum vel quando agitur de eo excommunicando, vel priuando, & quando trina citatio requiratur, vel vnica peremptoria sufficiat, vide ibi nu. 40. cum seqq.
- Item absentes in quibus casibus, & quomodo sint vocandi, vide ibi n. 45.
- Clericus accusatus de crimine pendente causa criminali Diuini se immiscere prohibetur, sub pena irregularitatis ipso facto, nec interim fructus beneficii capit, sed illi debet in utilitatem Ecclesie conuerti, conclus. 26. num. 126.
- Accusatus de crimine, quando beneficium interim permutare, vel renunciare possit, vide concl. 27. per totam, & in Verbo Accusatio.
- Clericis an, & quando sit prohibita piscatio, vide concl. 166. n. 55. & 60. cum seqq.
- Illis armorum delatio est prohibita, conclus. 143. num. 35.
- Contrarium, n. 37.
- Concorda, vt n. 38. cum seqq. & n. 70.
- Arma deferentes sine Licentia Superiorum, mortaliter peccant, & excommunicari possunt, atq; gradum amittunt, ibi n. 41.
- Eorum arma debent esse lachrymæ, & orationes, vt ibidem.
- Clericus assassinium committens, vel homicidium fieri Mandans Priuilegium Clericale amittit, concl. 150. n. 37.
- Et ipso facto excommunicatur, ibi n. 49. & 50. Sed quid si Mandatum reuocauerit, vide ibidem, & nu. 51.
- Assassinus torqueri, & puniri potest à Iudice, Seculari, ibi n. 38.
- Sed an præcedere debeat declaratoria, & actualis, aut saltem Verbalis degradatio, vide ibidem, & n. 39. cum seqq.
- Assassinus vti dissidatus à lege, à quocunque licite capi, verberari, puniri, & occidi potest, ibi nu. 55.
- Falsum committens coram Iudice Seculari, ab eo puniri potest, sed ad suum Iudicem Ecclesiasticum remittendus venit, ibi nu. 41.
- Beneficiarius falsaliquid acquirit, à quibus bonis acquisisse censetur, vide in Verbo Acquisita, concl. 29. n. 23.
- Bigamus, vel assassinus absoluti non potest, ab habente facultatem dispensandi super irregularitate, concl. 150. n. 45.
- Clerici Camere Apostolicæ in Oppidis, quæ eis in administratione conceduntur, vti singuli sunt considerandi, & non rei corpus illud representantes, concl. 167. sub n. 57. & ibi ratio assign. Non cognoscunt causas criminales per seipso, sed mediant per eorum Auditores, ibi nu. 59.
- Et quando dicantur Eminiores Auditores Camere, & illi præferantur, vel è contra, vide ibi n. 61. cum seqq.
- Coniugati, & illorum uxores Priuilegio fori gaudent, concl. 54. n. 45.
- Clericus delinquens cum laico remittitur Episcopo Diocesis perpetrat delicti, & latens à Iudice Seculari detinetur, concl. 12. n. 15.
- Excommunicatus, quando possit absolutionem à censuris latis concedere, vide concl. 10. n. 87. & in Verbo Absolutio.
- Clericus etiam per Iudicem Secularem, ad restitutionem depositi cogi potest, concl. 128. n. 829.
- Contrarium tamen, vt ibidem.
- Habitus Clericalem suscipiens post delictum, commissum, quando Priuilegio Clericali gaudeat, distinguit, vt concl. 66. n. 36.
- Homicidio assilens, quando irregularis fiat, vide concl. 175. n. 18. cum seqq. & in Verbo Irregularitas.
- Et quando teneatur de homicidio operæ rei illi citæ dans, etiam si illud casu committatur, vide in Verbo Homicidium.
- Impedito fructus debetur, si impedimento cessante residere cõsueuerit, alias secus, concl. 8. n. 38.
- Incidens arbores sui beneficii, quando ipso beneficio sit priuandus, vide concl. 136. n. 4. & 7.
- In habitu, & tonsura non incedens, quando Priuilegium fori amittit, concl. 124. n. 33.
- In quibus causis, & pro quibus personis possit esse Procuratore, & Aduocatus, vide concl. 60. num. 123.
- Clericum, si quis insinauerit ad Sacros Ordines suscipiendos, tunc cum in casu necessitatis alere tenetur, concl. 89. n. 507.
- Interficiens aliquem per assassinium, ipso facto excommunicatur, concl. 150. n. 49.
- Et licet in enormibus criminibus fuerit deprehensus, nihilominus à Iudice Ecclesiastico, & non à Laico erit puniendus, concl. 124. n. 33.
- Ex quibus delictis possit deponi, & degradari, vide concl. 138. sub n. 7.
- Medicinam, & Chirurgiam exercere non potest, concl. 147. n. 23.
- Clericus Monachus se conformare debet in Diuinis, concl. 138. n. 61.
- Noruz Episcopo potest ab eo ordinari, etiam sine litteris commendatitijs, & examinatione, concl. 1. n. 151.
- Ob non residentia beneficio priuari non potest, nisi per sex menses fuerit expectatus; Immo si tẽpus sit decursus, ob distantia loci ad adendam residentiam illud non computatur pro absentia, concl. 8. n. 44.
- Clericum offendens cum graui iniuria, quando à Papa, vel ab Episcopo absoluti debeat, vide, concl. 10. n. 100. cum seqq.
- Illum percutiens, etiam excommunicatur incidit in cas. si quis suadente Diabulo, ibidem.
- Clerici perseverantia in enormibus delictis idem operantur, quod trina monitio, concl. 8. n. 42.
- Priuilegium fori, ob agriculturam amittit, concl. 82. nu. 7.
- At secus extra illum casum, quia neq; illi ipse renunciare potest; Imò Iudex Secularis patiendo coram se Clericum comparere, excommunicatur ipso iure, concl. 156. n. 10. & seqq.
- Et pro quibus delictis sit Curia Seculari tradendus, vide concl. 159. n. 43. & 44.

Et Materialium.

Privilegio Clericali non gaudet, si vestes Clericales non deferat, concl. 124. n. 32.

Quando suum offensorem coram Iudice Laico accusare possit, etiam si eum furca suspendendum esse sciat, vide concl. 27. n. 17.

Quando in Iudicijs Laicum trahat ad suum forum, vide concl. 22. n. 17. & concl. 44. n. 80. cum seqq.

Quando Privilegium fori amittat sicutatus coram Iudice Seculari non comparet, cum suis Bullis Clericatum allegando, vide concl. 44. num. 80. cum seqq.

Quando papper dicatur, vide concl. 29. n. 23.

Quando concubina legatum relinquere possit, vide concl. 59. n. 14. cum seqq.

Quando ligetur a Statuto, siue consuetudine, verum modum in adificando praescribente, vide concl. 62. n. 68.

Quando Patrimonium, ad cuius titulum est ordinatus alienare possit, vide concl. 85. n. 90. & 91.

Quando ex redditibus Ecclesiae, & beneficijs Fratrem, & Sororem alere teneatur, vide concl. 89. n. 240.

Quando teneantur Clerici ad collectas, vel cogi possint servare Edicta Principis Secularis, vide concl. 111. n. 5. & 6. & in Verbo Petso. n. Ecclesiasticæ.

Item, quando Statuto iuris congrui ligari possint, vide concl. 63. n. 40.

Clericus quem habitum deferre debeat, vide concl. 111. sub n. 27.

Qui proprijs manibus suas possessiones laborat, non ob id Privilegium Clericatus amittit, concl. 82. n. 6.

Sed quando illud fori amittat, vide ibi n. 7.

Item, quando illi renuntiari censetur, & per quas personas possit illi renunciari, vide concl. 111. sub n. 27.

Receptans, defendens, aut occultans assassinum ipso iure beneficijs priuatus intelligitur, atq; excommunicatur, concl. 150. n. 48. & 53.

Renunciare non potest beneficijs, ad quæ fuit ordinatus, nisi aliunde congruam sustentationem habeat, concl. 89. n. 446.

Et quando ea congrua dicatur, est arbitrium Iudicis, vt ibidem.

Renuncians beneficio in manibus Episcopi, si ad egestatem deveniat, ab ipso Episcopo est alendus, donec sibi provideatur, vt ibidem.

Extende idem multo magis procedente in eo, qui sit ordinibus sacris initiatus, vt ibi n. 507.

Reperit enim armis, vel in fragranti crimine a Burrarijs Secularibus capi potest, & illius bona confiscantur, licet tamen ipse eius Ordinatio sit pro poena tradendus, concl. 143. n. 35.

Reperit cum armis illis est priuandus, concl. 166. sub n. 57.

Sacris Ordinibus initiatus, si se matrimonio copulaverit, tamquam de hyle suspectus, tam ab Episcopo, quam ab inquisitore puniri poterit, concl. 124. n. 32.

Secularis, cui sit commendata Abbatia Regularis, tunc in perpetuum Prelatus dicitur, ob

Iurisdictionem, siue administrationem in eum transfusam, concl. 1. sub n. 14.

Ille, siue Regularis siue habitus, & tonsura incedens, & vt Laicus a gens privilegium non nisi post trinā monitionē perdit, concl. 124. n. 33.

Studendo dicitur facere actū vtilē Ecclesie, & ideo, vt congruē sustentari possit, Episcopus cogere valet Canonicos, vt aliquid illi in subsidium pro alimentis conferat, maxime si in Vrbe Sacris litteris operam nauaret, & dummodo ipse Clericus sit originarius, concl. 89. n. 508.

Absens studij causa, quando fructus, vel distributiones lucratur, vide concl. 8. n. 24. cum seqq.

In eo studiū dicitur labor spiritualis, & fit, vt melius Ecclesie inferuire possit, ibi n. 26.

Clerici sunt Exempti a Seculari Iurisdictione, tam quoad personas, quam quoad bona, concl. 143. sub n. 37.

Sed quando a Laicis collectari possint, vide concl. 111. sub n. 6.

Suspendi possunt ab Abbattissa, ne in eius Ecclesia celebrent, nec non a beneficijs, & prebendis, licet nō in totū remoueri, concl. 3. n. 21. & 25.

Testari non possunt de bonis ante Clericatum acquisitis, in praeiudiciū Patris respectu usus fructus, sibi dictorum honorum acquisiti, concl. 124. n. 35.

Verē subditi Episcopi dicuntur, & si delinquant, illorum bona per Episcopum confiscantur, concl. 139. n. 35.

Venatores perdunt canes, & alia Instrumenta ad venandum apta, sed non tamen prædam, amittunt, concl. 143. n. 43. & concl. 166. n. 57. & 58.

Venatores, quando deponi possint, vide ibi n. 56.

Item venatores non excusantur per consuetudinem, & prescriptionem, concl. 166. n. 59. & ibi ratio assignatur.

CLVSAS aquæ, quando quis in suo facer possit, & impedire, ne in fundum vicini fluat, vide, concl. 132. n. 26. cum seqq.

COACTE fieri illud dicitur, quod metu coactionis fit, concl. 47.

COADIVTORIA conceditur propter ætatem ingrauescentem, scilicet sexaginta octo annorum, vel ætatem annorum sexaginta, cum morbo, concl. 72. n. 43.

A Papa concessa requirit ætatem saltem quatuordecim annorum, ibi n. 59.

Et ad hoc, vt suum effectum fortiaur, quæ sunt probanda, vide ibi sub n. 53.

COADVNARE homines armatos nemo potest, nisi cum Principis licentia, concl. 143. n. 3.

Coadunatio personarum, cum armis in Vrbe dicitur species Criminis læsæ Maiestatis, & vis publica, ibi n. 4.

Coadunans homines armatos, ad effectum committendi vnum delictū, tunc etiā si plura committat, non tenetur, nisi de eo, ad quæ faciendū coadunatio facta fuit, immo, nec de ipsa coadunatione tenetur, ibi n. 8.

Declarat tamen, vt ibi n. 9.

COERCTIO saltem de modico cum Iurisdictione semper dari solet, concl. 138. sub n. 12.

CO-

Index Conclusionum,

COGNITIO casuarum Criminalium non est de-
neganda ei, cui conceditur illa Ciuiliu, con-
clus. 167. n. 58.

Cognitio causæ illegitimitatis spectat ad Iudicem
Ecclesiasticum; non autem ad Secularem,
concl. 11. n. 75.

Cognitio boni iuris magis arguitur, ex tribus Sē-
tentijs conformibus, quā ex duabus, vel vai-
ca tantum, concl. 135. n. 104.

Plura, vide in Verbo Causæ cognitio.
COGNOMEN, & Insignia alterius deferre,
granatus, illis absq; alterius iniuria vti potest,
concl. 144. n. 14.

Et quomodo tale grauamen induci possit, vide
ibi nu. 15. & 16 & in Verbo Grauamen.

Illud testatoris, si quis fuerit granatus assūme-
re, tunc illius agnatio noua, & ficta dicitur,
concl. 81. n. 75.

Declara tamen, vt ibi n. 76.
Cognominis, & armorum identitas, identitatē
agnationis præsumi facit, ibi nu. 66. & concl.
144. nu. 5.

Plura vide in Verbo Insignia.
COHABITATIO an ratificationem inducat,
vide in Verbo Ratificatio.

COLIVS cum Matre, cum Sorore, cum Nu-
tu, cum Nouerca, & cum Pruniga est quouis
adulterio maior, licet secus in incestu simpli-
ci, concl. 59. n. 3.

COLLATIO Præbendæ, quando spectat ad Pa-
pam, & quando ad Episcopum, & Capitulum,
vide concl. 97. & in Verbo Alternatiua.

Collationes beneficiorum, quando sunt Episco-
po, & Capitulo communes, tunc Episcopus,
vti dignior beneficium confert, concl. 97. sub
nu. 30.

Beneficiorum collationem esse faciendam per
Turnum excipiens, quid probare teneatur,
vide, ibi n. 44.

Uti iuris patronatus per enunciatias antiquas
corroborantur, concl. 120. n. 102.

A collatione Vicarij, vel Episcopi, vel ab illius
dilatōne, quando appellatio concedatur, vi-
de concl. 128. n. 262. cum pluribus seqq. & in
Verbo Appellatio.

Plura vide in Verbo Beneficium.
Collationes beneficij per concursum non mutat
illius dignitatis statum, concl. 14. sub n. 2.

COLLECTÆ, & Tributa soli debent pro ra-
ta fructum, sed non in totum, concl. 57. n. 9.

Collectari, quando possint Milites Hierosoly-
mitani, vide conclus. 66. num. 5. & in Verbo
Equites.

Illas soluere non tenetur is, cui legatus est fon-
dus pro alimentis, nisi quatenus fructus quā-
titatem, pro illis debitam excederent, con-
clus. 89. n. 330.

Non sunt soluendæ de fundo, qui ob inundatio-
nem fuit in Stagnum conuerſus, conclus. 98.
num. 3.

Eas soluere, quando teneantur personæ Eccle-
siasticæ, vide concl. 111. nu. 6. & in Verbo Per-
sonæ Ecclesiasticæ.

Eas soluere, quando teneantur Clerici, ob publi-
cam vtilitatem, vide concl. 111. sub n. 6.

Collegialitas quo modo probetur, & conferue-
tur, vide concl. 140. in principio, & ibi multa
in hac materia.

COLLEGIVM Archiuij, licet facultatem legi-
timandi Ballardos habeat, id tamen non pro-
cedit in præiudiciū tertij, & idē ea legitima-
tio Valde sicca, & frivola dicitur, concl. 141.
num. 34.

Illud Ciuitatis totum suspēdum in genere alle-
gari non potest, sed suspēdorum nomina spe-
cificari debent, concl. 128. n. 655.

Illud, & quælibet Vniuersitas, vel Congregatio
est dignior, quā sit persona singularis, con-
clus. 137. n. 28.

Et illud facientes, absq; licentia Principis, quā-
do non sint puniendi, vide concl. 169. sub n. 14.

COLVMBERIVM, quando ædificare liceat ali-
cui, etiam Domino, vel Vicino contradicen-
te, vide concl. 62. n. 56.

Colubos capere in aleno columberio non licet,
contra Domini oluntatem, concl. 166. n. 1.

Et quando illos capiens furtum committat, vi-
de ibidem, & n. 4. cum seqq.

COMMENDA, quando causet titulum, & quā-
do non, vide concl. 56. n. 156.

Ea cessante, cessat quoquē affectio, conclus. 76.
num. 5.

Et illa, quæ dantur Equitibus Hierosolymita-
nis, quando dicantur perpetuæ, siue manua-
les, vide concl. 66. num. 24. & in Verbo Pre-
ceptoriz.

Commendare nihil aliud est, quā deponere, co-
clus. 4. n. 12. & concl. 56. n. 152.

Et quando possit commendari, Abbatia Cardi-
nalibus, siue alijs Primarijs Ecclesiæ Clericis,
vide concl. 2. n. 27.

Commendatarius Abbatiz modo sit perpetuus,
dicitur Prælatu, concl. 1. sub n. 14.

Contrarium dixi in conclus. 2. sub num. 29. vbi
habetur, quōd Commendatarius differt a vero
Præiato.

Concorda, vt ibi d. concl. 87. n. 122.
Non gaudet Priuilegijs Religionis, cuius Ab-
batia fuit sibi commendata, concl. 2. n. 28.

Sed residere tenetur, ibi n. 29.
Pontificatus exercere non potest, absq; specia-
li Priuilegio, vel immemorabili præſcriptione,
ibidem.

**Neq; bona Ecclesiæ alienare potest, siue sole-
mnitatibus, & siue Superioris auctoritate, con-**
clus. 87. nu. 122.

COMMENSARIENSIS non potest carcerati
a Iudice relaxatum pro expensis, & Salario
custodiz retinere, sed bene postea cōtra eum
pro consecutione sui crediti agere valet, con-
clus. 89. n. 466.

Contrarium tamen de consuetudine seruatur,
ibi nu. 467.

COMINATIONES vim Sententiæ non ha-
bent, nequē vnquam in iudicatum tranſeunt,
concl. 128. sub n. 301. & concl. 129. n. 143.

COM-

Et Materialium:

COMMISSARIJ Apostolici in fabricando Processu super alienatione rei Ecclesiæ, semper ipsam Ecclesiam citare debent; aliis Processus erit nullus, concl. 85. n. 189.

Illi, occasione confirmandi alienationis canonem, de consensu partis ad maiorem Ecclesiæ utilitatem augere possunt, ibi n. 190.

Ab illis Cæsaribus, quando ad Cameram appellatio detur, vide concl. 128. n. 164. & in Verbo Appellatio.

Commissarius Archiepiscopi exemptum ab Archiepiscopali Iurisdictione excommunicare non potest, concl. 138. n. 53.

Commissarius Officium per mortem Pontificis non expirat, concl. 85. n. 186.

Commissio ad petendam absolutionem ad causam specialem esse debet, concl. 10. n. 84.

Alitui facta à Papa, ut se informet, quando Iudicalem, vel extrajudicalem informationem importet, vide concl. 85. n. 53. cum seqq.

In illa appellationis à Sententia executoris solum apponi clausula sine præiudicio litterarum Apostolicarum vel altera (Parito Breui) quia dictæ litteræ paratam executionem habent, concl. 128. sub n. 265. & 907.

Ea appellationis sufficit, ut in tempore fuerit ad Bancum Cursum peruenta, licet non fuerit intra illud in actis præsentata, ad eundem desertionis, vel rei iudicatur periculum, concl. 129. n. 254.

Impetrata per appellarum operatur, ut ille appellationis delationi consentire videatur, ac etiam appellanti prodest, quia partibus sit communis, ibi n. 305. cum seqq.

Intelligit, ut sub n. 308. cum seqq.

Et si contineat clausulam (Nec non totius negotij principalis) vel cam (Quam, & quas) quid operetur, vide concl. 129. n. 171. & 374. & seqq. Licet fuerit obtemperata per falsum Procuratorem appellantis, tamen appellatus ea uti potest, ibi n. 400. & 449.

Fallit, ut ibi n. 401.

Sed quid, tunc seruari, vide ibi n. 403.

An sine Mandato impetrari possit, & impetrata, an ipsum Mandatum arguat, vide ibi num. 453. & 454.

Et, valeat quo tempore sit expedienda, vide concl. 128. n. 536.

Commissio Auditoribus Rotæ factæ sunt quædam distributiones, per quas eis solum exercitium Iurisdictionis tribuitur, conclus. 168. num. 19.

Et illi Auditori Rotæ facta, an ante citationem exteris Coauditoribus communis fiat, vide ibi n. 20.

Ex Commissione causa super nullitate, & iustitia Sententiæ, vel invaliditate provisionis, alicuius, quando beneficio clausulæ (sublata) renunciatio censetur, vide conclus. 122. num. 28. & 29.

Et ea licet ante dationem Apostolorum valeat, fallit tamen, si à parte oppositorum, concl. 129. num. 59. & ibi ratio assignatur.

Causæ Ecclesiasticæ laico fieri non potest, præsertim, si personæ Ecclesiasticæ idoneæ non desint, concl. 156. n. 16. & 17.

Declarata tamen, ut n. 18.

Et ea cum clausula Summariæ, & de plano per solum Principem de iure fieri potest, licet de consuetudine, id quoque faciant Comes, Marchio, & quilibet inferior dignitatem, & administrationem habens, concl. 165. n. 55. & 56.

Item ea cum clausula (Appellatione remota) per solum Principem fieri potest, conclus. 165. num. 57.

Facta in Rota, quando habet clausulam (Prout de iure) tunc rei iudicatur non præiudicat, concl. 168. num. 40.

Commissione causæ facta pars executionis citationis renunciare potest, concl. 172. n. 11.

Illæ executionis, sub qua forma impetrari soleat, vide concl. 129. n. 233.

Fit communis per citationem ad dicendum contra, & non ante, etiam si citatio fuerit nulliter facta, dummodo tamen pars illius notitiam habuerit, concl. 172. sub n. 6.

Illam non redimens intra modicum tempus, quam in Banco Cursum præsentauerat, tunc appellationi renunciare censetur, nisi serg obflaret, vel negligentia ei imputari non posset, concl. 129. n. 322.

Nunquam ad turpia, & inhonestæ extenditur, concl. 135. sub n. 14.

Illam obtinentis in prima instantia, quod articuli obiecti, etiam post terminum dari possint, eos dare tamen non poterit in secunda instantia, sed solum in ipsa prima, in qua Commissionem impetrauit, concl. 148. n. 114.

Illius præsentatio an excuset à reddito pro Apostolis, & quid ea operetur, vide conclus. 129. num. 152.

Illæ Superioris Iudici Ordinario facta, illius Iurisdictionem excitat, nisi per illam concederetur tantum Iurisdictioni delegata, concl. 172. num. 14.

Ea facta Vicario ab Episcopo viue vocis oraculo, per testes probari potest, concl. 126. sub num. 63.

COMMODO Libros Filio studentis pro illorum repetitione, etiam aduersus Patrem agere potest, concl. 89. n. 128.

Commodatarius, siue mutuatarius rem siue pecuniam mutuam, vel commodatam in loco commodati, vel mutui restituere tenetur, concl. 69. n. 42.

COMMODO emptoris creditur, quod rei venditæ, post perfectam venditionem accessit, concl. 70. n. 17.

Sed an id procedat in venditione facta, cum pacto redimendi, vide concl. 94. n. 9. cum seqq. Commodum ex contractu percipiens, quando illum approbare censetur, vide concl. 131. n. 57. cum seqq. & in Verbo Approbatio.

Commodum ex sua improbitate cõsequi nemo debet, concl. 84. sub nu. 39. & vide in Verbo Nemo.

Index Conclusionum,

Quid temporale, & æterna substantia non sunt saluti æternæ præferenda, concl. 1. nu. 118.
COMMVNIO inter Fratres, quomodo probetur, & indicatur, siue tollatur, vide concl. 29. n. 1. cum seqq. & in Verbo Acquisita.
 Illa, & connexitas operatur, vt inhábiles habiliom beneficio gaudeant, concl. 128. n. 319.
COMMVNIS vltus loquendi propriæ significationis præfertur, concl. 123. n. 142.
COMPARATIO litterarum, licet aliquid eir, ca recognitionem Scripturæ operetur, tamen ea ad condemnandum non sufficit, concl. 123. n. 33. & 36. & num. 34 ratio assignatur.
 In illa litterarum, quæ sint necessaria, vide latè in concl. 123. sub. n. 36. cum seqq. & n. 61.
 Sed ea magnam vim habere dicitur, quando fit per Iudicem in præsentia expertorum, & testes valde legales, & viri prudentes essent, ibi hum. 46.
 Et admittitur, vbi alia probatio haberi non potest, ibi sub n. 61.
 Plura vide in Verbo Scriptura.
COMPARENS coram Iudice à quo appellationis renunciaffe, & Sententiæ acquiescisse cõsetur, concl. 129. n. 301.
 Extende, Declara, & limita, vt ibi n. 302. cum pluribus seqq. & vide in Verbo Appellatio.
Coram Iudice recusato suspecto, sine protestatione eum de nouo approbare cõsetur, ibi num. 403.
Coram Iudice, quando non cõsetur facere litem suam, & sic illum actum ratificare, vide, ibi n. 330. & 353. cum seqq.
Coram Iudice, citra cõsensum in illius Iurisdictionem, quando eam prorogare dicitur, vide in Verbo Iurisdicctio.
 Pro alio quid facere teneatur, concl. 78. n. 78.
COMPELLENS aliquem ad ludendum est puniendus, concl. 102. sub n. 44.
COMPENSATIO, quando desur in hæred. creditori succedente, & è contra, vide in cõcl. 36. per totam.
 Datur Patri de fructibus perceptis ex bonis administratis Filii, cum alimentis illi præstitis, concl. 89. n. 86. 250. & 538.
 Non admittitur in habitis pro alimentis, concl. 89. nu. 254. & 536. & prius nu. 28. & vide in Verbo Alimenta.
 Et quando datur de fructibus dotis vxoris, cum alimentis illi præstitis, vide concl. 89. nu. 343. cum seqq. & in Verbo Alimenta.
 Illius exceptio, etiam à mero executore admittenda venit, & si non eam admittat appellatio datur, concl. 128. nu. 106.
 Adversus depositum non admittitur, concl. 128. nu. 822.
 Sed vbi prohibetur, sententia tamen cõceditur, ibi n. 824.
 Si illa datur melioramentorum in vna parte, cū deterioratione in alia, caducitate temp. nõ emittat, concl. 136. n. 23.
 Inter Socios non admittitur antequam computa solidata fuerint, concl. 133. n. 16.

Et in quibus alijs casibus fit admittenda, vide ibi sub num. 16.
Compensandi animus, quando præsumatur in legato, vel constitutione dotis, vide concl. 174. num. 29. cum seqq.
COMPONENS cum Fisco, quando cõsetatur sateri delictum, vide concl. 17. n. 26. & 27.
COMPROMISSVM de sui natura litemum dicitur, concl. 86. n. 175.
 Compromittere, vt possit mulier solenitates Statuti adhibere tenetur, ibidem.
 Fallit, quando mulier ex necessitate, nempe ex forma Statuti compromitteret, conclus. 86. num. 176.
 Illud de rebus Ecclesiæ, quando, & quomodo fieri possit, vide concl. 133. num. 146. cum seqq.
 Quando est factum sub conditione, tunc illius purificatio per Arbitrum est demonstranda, concl. 133. n. 73. & concl. 155. n. 74.
 Illius acceptio à principio est voluntatis, sed ex post factio necessitatis, concl. 133. n. 93. & concl. 155. n. 76.
 Forma illius quo modo concepiatur, vide conclus. 133. n. 73.
 Non incipit currere, nisi à die ratificationis illius, concl. 17. n. 1.
 Fallit, si fuisset dictum, quod ab hodie currere incipiat, ibidem.
 Item fallit, vt dixi in concl. 133. sub n. 110.
 Cessat ob compositionem partium coram Iudice ordinario, concl. 133. n. 97.
 Illius prorogatio facta intelligitur, cum eisdem qualitatibus, & conditionibus, sicut in primo actu, ibi n. 90.
 Et ea ab vtraque parte fieri debet, aliis si fiat ab vna tantum, alteri non præiudicat, concl. 133. num. 108.
 Expiratum amplius non prorogatur, vt ibidem.
 In eo, quando adest clausula (sine strepitu, & figura Iudicij) tunc rigor Iuris Civilis remissus censetur, & sola Iuris gentium solemnitas attenditur, ibi n. 114.
 Compromittens si sit laicus, nedum beneficium reductionis habet, sed etiam ad remedium l. 2. C. de rescind. vend. recurrere potest, conclus. 128. nu. 894.
 Extende id procedere, etiam si esset laicus in sexta parte debiti tantum ibi n. 895.
 Eo pendente fatalia non currunt; dummodo talis pendentia per Scripturas probetur, conclus. 129. n. 284.
 Non dissoluitur Arbitro electo, licet non arbitrans, sed tunc ad arbitrium Iudicis erit recurrendum, concl. 135. n. 24.
 Contrarium, n. 25.
 Concordia, vt ibi n. 26.
 Per absentiam arbitri non expirat, nisi ea sit longeva, & diuturna, concl. 133. n. 95. & conclus. 155. n. 76.
 Morte Arbitri expirat, concl. 135. n. 27.
 Plura vide in Verbo Arbitr, in Verbo Laudus, & in Verbo Reductio.

Et Materialium.

Compulsatio iurium quomodo fit facienda, vide in Verbo *Iura*.

COMPVTATIO quarum rerum fit facienda, in legitimam, vide in Verbo *Imputatio*, & in Verbo *Legitima*.

Compensatio non solidatis sciri non potest, quis sit creditor, vel debitor, concl. 133. sub n. 98.

CONATVS in delictis, quando puniatur, ut crimen consummatum, & sic non consummato esse, ibi, vide concl. 74. & in Verbo *Affectus*.

CONCESSIO facta ab Ecclesia de aliqua re pro maiori summa, quam in licitatione fuerit repertum, ipsi Ecclesie utilis dicitur, concl. 85. nom. 130.

Quando fit de aliqua re in Emphyteusum perpetuum iuste detrahitur de solita re pensione temporali, vsque ad sextam partem, concl. 85. nom. 131.

Plura, vide in Verbo *Alienatio*.

Concessio vno omnia concessa censetur, sine quibus illud explicari non potest, concl. 138. num. 25.

Eteo concessio, quod est plus, concessum etiam censetur id, quod est minus, conclus. 142. num. 78.

Concessum nunquam, videtur id, quod verisimiliter, quis concessurus non fuisset, conclus. 154. sub nu. 51.

In Concessione generali nunquam venit id, quod specialiter demandari solet, concl. 167. n. 6.

CONCILIUM conuocandi ius Archiepiscopo mortuo, vel impedito ad Coepiscopos deuoluitur, non autem ad Capitulum, cum iurisdictionalibus transit, concl. 138. n. 91.

Ius illud conuocandi non competit Metropolitano, uti Episcopo, sed tanquam Metropolitani obtinenti, ibi n. 91.

Generale, ut conuocetur, Papae auctoritas est necessaria, sed si eam dare renueret, tunc illa Cardinalium requiritur, concl. 128. n. 239.

Provinciale quolibet triennio est conuocandum, concl. 138. n. 87.

Illud Provinciale maius Archiepiscopo dicitur, quando Patriarcha illi praesit, alias secus, ibi sub nu. 87.

Et Provinciale in quo d Concilio Generali differt, vide ibi n. 88.

Provinciale Archiepiscopum excommunicare potest, ibi n. 90.

Concilio, quando possit derogare Papa generaliter, vide concl. 128. sub n. 238.

CONCORDIA, quando fuit in vna parte tantum effectiua, quoad alia capita effectiua, non censetur, sed in vsu, & obseruantia esse dicitur, concl. 103. n. 21.

Ad concordandum possunt cogi partes per Auditores Rotae, si diu fuerit litigatum; alias secus, concl. 168. n. 98.

CONCVBINE, quando possit fieri legatum, per Adulterium, per Doctorem, siue licentiatum; Item per Clericum, aut Militem, vide, concl. 59. n. 109.

Concubinatus, quando in Clerico, ob matrem

maiorum malorum permitti possit, vide conclus. 161. n. 18. remissiuè.

CONDEMNATO, capitaliter, quando debeantur alimenta, vel vltimatus, vide concl. 89. n. 459. cum seqq. & in Verbo *Alimenta*.

Condemnatus ad soluendum, quod per calculatores liquidabitur, appellare potest, concl. 128. nu. 130. & ibi ratio assignatur.

At secus si ex causa administrationis, quia appellare non potest, ibi n. 450.

Ad mortem, quando appellare possit, vide ibi nu. 483. cum seqq. & in Verbo *Appellatio*.

Condemnatio in Expendis, vide *Expense*.

Condemnare ad remigandum, & in exilium dicitur effectus praecipuus Meri Imperii, concl. 139. nu. 6.

Condemnatio fructuum, quando distributiones quotidianas comprehendat, vide concl. 160. nu. 268. cum seqq.

Condemnationes penarum, quando sint per successorem in Officio praedecessori restituendae, vide concl. 2. sub n. 59.

CONDUCTIO ex lege dicitur remedium extraordinarium, quod competit pro supplemento legitimae; Actio vero personalis ex testamento dicitur Ordinarium, quod datur pro legitima, concl. 42. n. 8.

CONDITIO adiecta executioni ipsam executionem suspendit, & licet sit orta obligatio, illius tamen exercitum impedit, conclus. 89. num. 31.

Declarata tamen id procedere in vltimis voluntatibus; secus in contractibus, concl. 89. n. 32. Adimpleri non potest, nisi per eam adimplere debentem, neque minus in illa mora purgatur, concl. 50. n. 63.

Habetur pro adimpleta, quando non fiat per eum, qui adimplere tenebatur, quominus adimpleretur, concl. 135. n. 84.

Illa (Dummodo remaneant centum pro Rectore) si non infirmitur, tunc solutio pensionis retardari potest, concl. 135. sub nu. 58. & 72. cum seqq. & prius concl. 126. n. 5.

Conditio ex antiquitate temporis purificata non praesumitur, concl. 120. n. 147.

Declarata tamen, vt ibidem.

Illius euentum ille probare tenetur, qui ex dispositione conditionali agere vult, concl. 78. n. 53.

Ea inducta ex ablatiuo absoluta maiorem vim habet, quam aliae conditiones, concl. 5. n. 15.

Iniqua non est vni per alterum inferenda, conclus. 84. sub n. 32. concl. 87. n. 94. & concl. 128. sub nu. 774.

Negatiua vsque ad mortem verificari potest, conclus. 84. sub n. 18.

Nihil ponit in esse, concl. 48. n. 46. & concl. 84. num. 121. & concl. 135. sub 73.

Et facit resolueri contractum ipso iure, ea non adimplenda, dicta concl. 84. n. 121.

Ea pendente non est licita poenitentia, quando contractus ab initio esset validus, at secus si a futuro euentu esset perficiendus, conclus. 85. num. 246.

Index Conclusionum,

Si est purificata de tempore, quo quis agit, tunc facit, ut creditor recte e gisse dicatur, concl. 78. num. 34.

Sed quando temporis momento purificetur, & quando durationem requirat, vide concl. 50. num. 48. cum seqq.

Et ea semel purificatam fuisse sufficit; licet momento duret, concl. 151. sub n. 24.

Ea (si sine Filijs decesserit) quando momento adimpleatur, & quando non, vide in concl. 42. num. 107. cum seqq. & praefertim n. 108.

Sed, quod purificetur, per natiuitatem liberorū, etiam in sexto, vel octauo Mense natorum; licet illi naturaliter non sint vitales, vide concl. 42. n. 108.

Declara tamen, non procedere si non existerent integri a corpore Matris, siue essent mōstruosi, ibidem.

Item declara, ut ibi n. 108. cum seqq.

Apponi, quando possit in deposito, & quando dicatur extrinseca, & quando intrinseca, vide concl. 198. n. 814.

CONDUCTOR à Decreto de euacuando, siue exfractando, quando appellare non possit, vide de concl. 128. n. 324.

Et damno illius, quando cedat mors animalium, vide concl. 108. n. 3.

Conductor nouus, quando in re locata praefertur antiquo, vide concl. 62. sub n. 25. & concl. 65. num. 9.

Quomodo, & ex quibus causis à re conducta, expelli possit, & quando non, vide conclus. 2. nu. 76. cum seqq. & concl. 164. n. 1. cum seqq. & ibi multa in hac materia.

Et primis, quando possit expelli à secundo promatori pretio, etiam si pensionis augmentum offerat, vide concl. 65. n. 9.

Quando est expellendus à re conducta, prius illius interesse eidem solui debet, conclus. 2. num. 79.

Quando, ob sterilitatem, vel alium casum sit facienda mercedis remissio, & an interim solutionem affectus retardari possit, vide concl. 75. num. 14.

Item, quando, ob casum insolitum, & quando dicatur talis, vide concl. 142. n. 146.

Quando sua diligentia agrum reddit fertilem, qui ad tempus locatus erat sterilis, tunc fructus melioramentorum suos facit, & ea locatio fit perpetua, concl. 77. n. 8.

Renuncians iuri Inguinatus amplius ad illud reddere non potest, concl. 65. nu. 9.

In re rerum Ecclesie ipsius utilitatem probare, renetur; aliis ea lege praesumitur, concl. 85. n. 253.

Si siuili concessa facultas sublocandi domum; non ob id apothecam sublocare poterit, conclus. 127. d. 19.

CONFESSARI, quando in vim Bullę Cruciatę excommunicatum absoluerit, vel vices suas alteri delegare possint, vide concl. 10. n. 14. cum seqq. & in Verbo Absolutio.

Et confessarius in concedendo absolutionē ad

cautelam, vel alio modo, quę requisita exigere teneatur, vide concl. 10. n. 61.

In confessione peccatorū remissionem iniurię, vel quid simile pro absente acceptare potest, concl. 40. n. 11.

Confessarius quando, & quomodo per Abbatem ad audiendas confessiones approbari possint, vide concl. 1 sub n. 55. & concl. 3. sub n. 41.

Eorū approbatio ad Episcopum spectat, per modum prouisionis, quando is inter Episcopum, & alium Pralatū inferiorem, super omnimoda alicuius loci, iurisdictione pendet, concl. 1. sub n. 55.

COFESSIO ad vnum finem, & incidenter facta ad alium non probat, concl. 59. nu. 103. & concl. 109. d. 18.

Declara tamen, ut in concl. 148. sub n. 18.

Sed fallit, ut ibidem, & prius concl. 59. n. 103.

Item siue facta in vno iudicio in alio non probat, concl. 30. n. 15.

Ad instantiam Fisci facta in causa Criminali, in Ciuili non probat, tanquam ad diuersum sine tendens, ibi n. 7.

Declara tamen, & extende, ut ibi dicta concl. 30. num. 13. cum seqq. & concl. 59. num. 104. cum seqq.

Authoris, quando noceat successori, vide conclus. 135. nu. 143. & seqq.

Extra iudicium facta parte absente semiplenam probationem inducit, concl. 78. nu. 42m. & ibi quando probetur per testes singulares.

Facta cum qualitate, quę delictum minuit, si confessus condemnatur à condemnatione appellare poterit, concl. 118. n. 454. & 481.

Extende, ut ibi n. 455. cum seqq.

Confessio à reo in iudicio facta facit delictum esse notorium, & dilipienti preiudicat, si tamen sit spontanea, & non vi tormentorum extorta, vel saltem extra tormenta ratificata, concl. 128. n. 479. & 480.

Coniugum de ducenda adultera in vxorem, quomodo probetur, vide in Verbo Pactum.

De recepto, quando veram solutionem impo- teret, vide concl. 18. per tot. & concl. 135. n. 67. cum seqq.

Sed Regulariter contra tertium non probat, concl. 135. n. 59.

Et huiusmodi confessiones de recepto successorib beneficio non preiudicant, nisi fuerint ad- miniculate, concl. 135. sub n. 63.

Declara tamen, ut ibi n. 67. cum seqq.

Fallit tamen in illis, in quibus ad sint verba pre- sentis, solente, & exubante, ut puta in tot Zecchinis, & Vngheris, &c. Item, quando dicatur simplex, vel veram numerationem, probet, vide concl. 135. nu. 67. cum seqq. & concl. 155. n. 82. cum seqq.

Donantis, & cedentis, quando noceat donatario, & cessionario, vide concl. 135. n. 146.

Dotis receptę operatur, ut ipsa dos sit ad sa- tuorem mulieris assecuranda; licet ex alio in- strumento clare appareat ipsam dotem non- dum fuisse viro solutam, concl. 152. n. 4. & 5.

Et Materialium.

Declara tamen, & extende, vt latè num. 8. cum pluribus seqq.

Et quando ea sufficiat ad excludendos creditores Mariti cum vxore concurrere volentes, vide concl. 152. n. 6. cum seqq.

Et illa facta à viro in testamento valet tantum in vim legati, nec in alio inuat vxorem, nisi in retinendo; at secus in agendo, conclus. 152. num. 14.

Dubia, quando contra confitentem sit interpetrandum, vide concl. 148. sub n. 23.

Et quæ non est certa de veritate, sed possibilis de credulitate, non releuat ab onere probandi, ibi n. 31.

In iudicio facta cum suis qualitatibus, & in totum acceptari debet, concl. 17. n. 16.

Fallit, vt n. 17. cum seqq.

In positionibus facta semper acceptari debet, cum sua qualitate, concl. 45. n. 9.

Fallit, vt in concl. 17. n. 17. cum seqq.

In precibus, vel libello, aut positionibus facta, an, & quando confitenti noceat, vide concl. 155. n. 151. cum pluribus seqq.

Illa autem in Articulis, vel positionibus facta non nocet, si sit contraria confessioni Adversarij, concl. 148. n. 18.

Et quando minoris noceat, & quando non, vide ibi n. 94. & seqq.

Ea quæ elicitur ex positionibus, ob non præcisam responsum pro confessatis habitis, vt suam effectum operetur, quæ concurrere debeant, vide concl. 148. n. 25. cum seqq.

A parte acceptata amplius reuocari non potest, ob illud in partem acquisitum, concl. 17. n. 1. & 7. & concl. 148. n. 10.

Quid si reuocaretur incontinenti? vel intra tres dies de errore doceretur, vide concl. 148. n. 11. cum seqq.

Ex articulis resultans, licet non sit releuans, & concludens, magnum tamen adminiculum præbet, ibi n. 6. & ibi ratio assignatur.

Fallit tamen, quando Articuli sunt medio iuramento dati, quia tunc contra confitentem probant, vt ibi n. 8.

Confitens contenta in Instrumento esse vera illud approbare censetur, etiam, quod minus solemne existeret, concl. 131. n. 32.

Confessione factæ in mortis articulo pro exoneratione propriæ confitenti valde est deferendum, conclus. 135. sub num. 60. & ibi ratio assignatur.

Cedentis, quando cessionario præiudicet, vide concl. 173. n. 7.

Deprompta ex interrogatorijs magis probatur, quam illa facta in articulis, concl. 148. n. 284.

Impugnata, quando impugnanti non suffragatur, & quædo quis propriam confessionem impugnare non possit, vide concl. 46. num. 10. & 11. & ibi multa in materia.

Minoris sine solemnitatibus, & Curatoris auctoritate est nulla, concl. 72. n. 101.

Sed quando ea suslineatur, vide concl. 86. num. 189. cum seqq. & concl. 163. n. 3. & 5.

Iudicialis calore Iudicij suslineatur sine solemnitatibus, vt ibidem.

Mulieris sine solemnitatibus facta concurrente adminiculo suslineatur, concl. 55. n. 34.

Amplia idem procedere etiam in Prelato, & Curatore testamentario contra Ecclesiam, & Pupillum, ibidem.

Confessiones, quietationes, & receptæ, quando à minoribus, & mulieribus, vel eorum Procuratoribus sine solemnitatibus Statui fieri possint, vide concl. 86. n. 189. cum seqq. & in Verbo Minor.

Illæ, & solutiones non sufficiunt, pro probando Dominio ad effectum deuolutionis, & concl. 78. num. 40.

Illa Patris non nocet Filio in materia legitimæ, concl. 42. n. 573.

Prelati super versione pecuniæ in utilitatem Ecclesiæ probat, si concurrat adminicula, & coniecturæ, aliis secus, concl. 85. n. 240. & 241. & prius concl. 55. n. 34.

Vnius facta se mutuo recipisse centum, non ob id fateatur pecuniam fuisse cum effectu solutâ; Item confitens appellationem fuisse interpositam, non ob id tamen fateatur illam fuisse legitimè interpositam, concl. 129. n. 381.

Procuratoris voluntaria Domino non præiudicat, & talis dicitur, veluti quando ille nullo iure cogente positiones in actis daret, concl. 148. num. 32. & seq. & ibi multa in materia, super eo, quando ea principali noceat, & quædo non, & prius vide concl. 81. n. 65.

Syndici, quando probet contra Capitulum, vide concl. 148. n. 36.

Confiteri non potest aliquid, quod ad alienandû tendat, ille qui est prohibitus alienare, concl. 84. num. 102.

Confessio propria magis probat, quàm mille testes, concl. 148. sub n. 11.

Illa Vassallorum circa Angarium impositionem non est valida ad fauorem Domini, nisi illius Privilegium clarum, vel præscriptio immemorabilis concurrat, concl. 105. n. 7.

Viri post illius virgentiam ad inopiam creditoribus non nocet, concl. 152. n. 39.

CONFIDENTIA pronenit ex quadam animi affectione, quæ non migrat de subiecto in subiectum, concl. 49. n. 33.

Et maximam quis habere presumitur de eo, quæ ad aliquid peragendum eligit, conclus. 100. num. 32.

Confidentium, vel dissidentium listam, quando partes exhibere teneantur, vide concl. 128. sub num. 654.

CONFINS, seu limes dicitur longitudo, seu latitudo spatium à spacio distans, concl. 38. num. 14.

Confines ad rem ipsam demonstrandam apponuntur, ibi n. 3.

Identitatem rei demonstrant, & idè si illi diuersi fuerint ex parte rei, quoque diuersitas arguitur, ibi n. 4.

Illorum termini solent apponi ad effectum di-

Index Conclusionum,

discriminando bona diuersarum Personarum, non autem, quando bona ad eundem Dominum spectant, concl. 38. n. 5.

Eorum designatio in describenda bonorum, identitate, licet sit valde distant, veluti dicendo a parte Orientis, versus Mare, & versus Meridiem; non ob id tamen dici potest, quod confines diuersificentur; ibi n. 6.

Regulariter designantur per descriptionem (iuxta) ibi nu. 7.

Illorum coniunctio generalis non sufficit ad probandam identitatem situs, sed duo confines sunt verificandi, ibi n. 8.

Extende; & declara, ut ibi n. 9. & 10.

Eorum designatio licet in Instrumento census, & similibus fuerit a Notario omissa; nihilominus illi per testes, confessiones, & alias probationes verificari possunt, ibi n. 11.

Est autem eorum descriptio sit de substantia census, vide ibidem.

Illi, & circumstantiæ si non fuerint expressæ in alienatione rerum Ecclesiæ, tunc earum alienatio est nulla, ibi nu. 12.

At secus, si ea fuissent specificata, quia id pro validitate actus sufficeret, ibi n. 13.

Confines sunt de ipsa re terminata, & finita, conclus. 38. num. 17.

Confines, limites, terminus, & finis vnum, & idem sunt, ibi n. 18.

Sed illi, quando confinatio, & limitatio cedant, vide ibi n. 19. cum seqq.

Probantur ex libro xsumi, conclus. 71. n. 7.

Quando fuerunt destinati, & limitati a Principe, vel Consistoribus, tunc nec per alluvionem nec per impetum alicui mutari possunt; secus si limitati non fuerint, conclus. 98. sub n. 22.

Et tunc limitati apparere dicuntur, quando in hoc tempus immemorabile concurrat, quia illud vim limitatorum confinium habet, conclus. 98. sub n. 22.

Plerumque vide in Verbo Limites.

CONFIRMATIO Abbatis a quibus fieri possit, & quos effectus pariat, vide conclus. 1. n. 21. cum seqq. & conclus. 2. n. 3.

Prioris Conuentualis, an ad Abbatem, vel ad Episcopum spectet, vide conclus. 2. n. 3.

Est necessaria, tam ex parte confirmatoris, quam ex illa clesiæ, ibi n. 4.

Ea est necessitatis, licet electio a principio sit voluntatis, ibidem.

Tribuit plenum ius confirmatio, circa dignitatem, ad quam fuit electus, ibi n. 4.

Non extendit confirmatio ultra id, quod aliis ex sui natura comprehendebat, sed facit, ut illud strictius liget, conclus. 84. nu. 158. & conclus. 86. sub nu. 70.

Illa Sedis Apostolicæ supplet omnes solemnitates Episcopales, vel similes, quæ in alienatione rei Ecclesiæ requirebantur, conclus. 85. n. 80.

Item facit præsumi utilem esse alienationem rei Ecclesiæ; dummodo non sit obiecta contraformam scripti Apostolici, quia tunc ea nullius roboris esset, ibi n. 191. & 275.

Non suffragatur alienationi rei Ecclesiæ, quando bona alienata specificata non fuerint, ibi num. 111.

Item non valet, nisi illius Instrumentum exhibeatur, ibi n. 112.

Sed ab executoribus, & Commissariis Apostolicis facta præsumptionem utilitatis inducit, ibi nu. 122. 125. & 185.

Fallit primo, quando de contrario, & præsertim ex actorum inspectione appareret, ibi nu. 126.

Fallit secundo, quando ea confirmatio, seu Decreti interpositio celeriter, & sine matura discussione, & causæ cognitione facta fuisset, ibi num. 117.

Et, ut suffragetur alienationi rei Ecclesiæ debet in primis evidens utilitas in confirmatione expressa iustificari, conclus. 85. num. 128. 188. & 209.

Imò volens probare contrarium illi, quod fuit Commissariis declaratum, tunc grauissima probatio oneratur, ibi n. 129.

Illa iudicis alienationem rei Ecclesiæ non validat, quando titulus est inualidus, conclus. 85. n. 156. & 157.

Relinquit ex cursu temporis triginta annorum, si de continuata tamen obierunt, per totum illud tempus appareat, aliis secus, ibi n. 162. & 273.

Item illa a Commissariis facta iusta præsumitur, donec de contrario concludenter appareat, ibi nu. 185.

CONFISCATIO bonorum Patris fieri non potest, si adessent tres, vel plures Filij; si verò duo sint, vel unus tantum, tunc vna dimidia bonorum Patris Fisco, altera verò Filij applicari potest, conclus. 42. n. 76.

Extende, ut ibi n. 77.

Quid si illi duo Filij, vel unus tantum cum sola medietate bonorum Patris sustentari non possint? vide ibi n. 77.

Confiscatio bonorum, quid operetur in debitorum Bannito, vide in Verbo Bannitus.

Confiscatis bonis ex quoque delicto, etiam læsæ Maiestatis humanæ, vel Diuinæ; nihilominus Filij delinquentis alimenta debentur, conclus. 89. n. 46. cum pluribus seqq.

Extende idem procedere in quarta vxoris debitorum miserationis causa, quæ loco alimentorum succedit, ibi n. 52.

In confiscatione bonorum non veniunt alimenta, ibi nu. 469.

Et quid in usufructu? vide ibi. & n. 470.

Confiscatio bonorum Filij, quando extendatur ad bona ei donata per Patrem; Item ad ea douata vxori, nec non ad bona Castrensia, vel similia, vide conclus. 42. num. 372. cum seqq.

Et an, ob delictum Filij impediatur, si statim delicto perpetrato Pater Filium delinquentem exheredet, vide ibi n. 381. & 382.

Non impeditur ex tacita alienationis prohibitione, conclus. 84. n. 8.

Item

Et Materialium.

- Item an impediatur ex expressa reali, vel generali, vide concl. 84. sub n. 75. & 76. & 235.
- Confiscari non possunt bona alienari prohibita extra familiam, ibi n. 268.**
- Etiā Episcopis confiscationes competere possunt, ratione meri, & mixti Imperij, quod in delinquentes habent, concl. 139. n. 6.**
- Dealra tamen, vt ibi n. 12. cum seqq. & vide in Verbo Episcopus.**
- Vniuersalis confiscatio est de regalibus Principis, ibi n. 18.**
- Ius confiscandi territorio coheret, ibi n. 16.**
- Sed nunquam concessum censetur inferiori, nisi de hoc expresse appareat, ibi n. 19.**
- Confiscatio non fit de iure authenticorum, nisi in crimine lese Maiestatis humanæ, & Diuinæ, ibi n. 20.**
- Non fit nisi in casibus per constitutiones, banimenta, vel Statuta locorum expressis, ibi sub n. 20.**
- Declara duobus modis, vt ibidem.**
- Illius pœna regulariter non irrogatur, nisi in delictis, in quibus pœna mortis venit imponenda, ibi sub n. 20.**
- Confiscationes, & pœnæ ex constitutionibus, & edictis supremi Principis proueniētes, ad illius Fiscum, non anteā a leos inferiorum spectat, concl. 139. n. 23. & concl. 167. n. 65. cum pluribus seqq.**
- In confiscatione quilibet Fiscus confiscat, concl. 167. sub n. 73. & 78.**
- Intellige tamen, vt n. 74. cum seqq.**
- Facta pro delicto, in vno loco commissio extenditur etiam ad alia bona extra territorium publicantis consistentia, concl. 167. n. 78.**
- Intellige, vt ibidem.**
- Plura vide in Verbo Fiscus.**
- CONFITENS aliquid, non ob id illius qualitates, & validitatem confiteri censetur, conclus. 126. n. 5. in fine.**
- CONFRATERNITAS, quando immunitate Ecclesiæ gaudere debeat, vide concl. 87. n. 119.**
- Illius bona sine solemnitatibus distrahi non possunt, concl. 85. n. 324. & concl. 87. n. 119.**
- Ea Laicorum, etiam, quod sit in Ecclesia Regularium; nihilominus rationem de administrationis, etiam pluries in anno Episcopo reddere tenentur, nisi prima redditio fuerit finalis, conclus. 56. n. 196.**
- CONFUGIENS ad Ecclesiā, si inuitus extrahatur ad quid teneatur extrahens, & quomodo sit puniendus, vide concl. 74. n. 19. & concl. 150. sub n. 27.**
- Plura vide in Verbo Immunitas.**
- CONGREGATIO est dignior, quam sit persona singularis, concl. 137. n. 28.**
- In Congregationibus Antiquior ceteris preferatur, concl. 120. n. 105.**
- Fallit si sibi adsit Episcopus, quia ille ceteris, etiam Antiquioribus de Congregatione precedere debet, concl. 120. 105. & vide in Verbo Episcopus.**
- In Congregationibus, licet Iunior debeat primo votare, Antiquioribus tamen debet potestatem definitio referuari, conclus. 120. num. 106.**
- CONNECTURA, quando est virgens, & non leuis, tunc ab ea non est recedendum, nisi aliis magis fauorabilibus in contrarium vergeant, conclus. 81. n. 48.**
- Coniecturis, & presumptionibus Iudex fidem adhibere potest, concl. 134. n. 11.**
- Et quæ sint, ex quibus ratio conseruandæ agnationis habita censetur, vide concl. 81. & in Verbo Agnatio.**
- Quales sufficiant pro probanda versione in utilitatem Ecclesiæ, vide concl. 85. num. 216. remissive.**
- Illæ cum partis confessione sufficiunt, pro probanda versione in utilitatem Ecclesiæ, concl. 85. n. 240.**
- Illæ præstationis alimentorum, quando ad præsumendam dotis solutionem suffragetur, vide concl. 120. n. 126. cum seqq.**
- CONIVGES super adulterio transigere non possunt, neque pacta inter illos fieri, nisi id per testes illud fuerit probatum, concl. 59. n. 26.**
- Illorum assertio in tempore non suspecto facta, valde ad probationem Matrimonij confert, concl. 155. n. 120.**
- Coniugium fit à Deo: Diuortium verò à Diabulo, quia quos Deus coniunxit Homo non separat, concl. 59. n. 4. & concl. 89. n. 304.**
- Declara, vt ibi concl. 59. n. 4.**
- Plura vide in Verbo Separatio thori.**
- CONIVNCTVS, Consanguineus, & Parentes, cum sint Verba naturæ, seu significatum naturalem habentia, differunt à Verbis Domus, Familia, Parentela, & Agnatio, quæ sunt Verba iuris, seu Civilia, concl. 81. n. 24.**
- Coniunctorum appellatione veniunt quoque affines, concl. 86. n. 48. & concl. 149. n. 16.**
- Intellige tamen, vt concl. 149. n. 17. cum seqq.**
- Ex quando interuenire debeant in contractibus minorum, vel mulierum, vide concl. 86. n. 50. cum seqq. & in Verbo Proximiores.**
- Coniunctus alteri coniungendo alimenta præstans, quando animo donandi, vel repetendi ea præstasse censetur, vide concl. 89. n. 236. & 242. cum seqq.**
- CONIVRATIO, siue conspiratio, quando non sit ponibilis, vide concl. 169. sub n. 24.**
- CONNEXA dicuntur capita, quando vnum ab alio dependet, vel quando obligationes sunt inuicem correctæ, concl. 128. n. 10.**
- In contrariis pars appellabilis aliam partem non appellabilem ad se trahit, concl. 128. n. 18. & concl. 129. n. 422.**
- Connexitas oparatur, vt inhabiles habiliū beneficio gaudeant, concl. 128. sup. 319.**
- Ob eam Index appellantis, nedum cognoscere potest super articulo, super quo prius Index pronunciauit, sed etiam super alio in prima instantia deducto, concl. 129. n. 421.**
- CONSANGVINEI, quomodo ab agnatis differant, vide concl. 81. num. 2. & 24. & in Verbo Agnatio.**

Index Conclusionum,

- Quando in contractu minoris, vel mulieris interuenire debeant, vide concl. 86. nu. 45. cum seqq.
- Sed illis deficientibus, tunc affines in contractu Minorum, vel mulierum interuenire possunt, concl. 149. n. 19.
- Illi, & affines delinquentium auxilium eis prestare presumuntur, & idem à Principe pro bono publico in bonis puniri possunt, concl. 165. num. 11.
- Illi, vel amici homicidæ illum associantes ad locum tutum, quando de delicto teneantur, vide concl. 175. n. 4. cum seqq.
- Eorum fauore, quando Prælatus bona Ecclesiæ alienare possit, vide concl. 85. n. 167. & 177. cum pluribus seqq. & in Verbo Alienatio.
- Illi succedunt cum vtrinq; conuinctis, quando agitur de conseruanda agnatione; aliis secus concl. 81. n. 79.
- Consanguinitas, quando, & quomodo per Instrumentum, vel per testes de auditu, probetur, vide concl. 76. n. 9. in fin.
- Et quando est probanda, tunc alter affinis ad testificandum admitti potest, concl. 76. n. 12.
- CONSCIENTIA** est quoddam lumen, siue dictamen rationis in animam hominis inditum, dicta quasi cordis scientia, cōcl. 128. sub n. 858.
- Abbatum, & Prælatorum conscientie relinquuntur, quando causa eorum abfentia sit iusta, cōcl. 1. n. 107.
- Conscientia criminis est iusta causa, vt Abbas possit cogi illius Officium renunciare, concl. 1. num. 118.
- Non ligat eos, quos natura non obligat, concl. 42. nu. 359. concl. 59. nu. 55. concl. 89. nu. 194. & 199. concl. 108. sub n. 63. concl. 124. sub n. 6. & concl. 169. nu. 4. & 6.
- Iudicis conscientie si causa committatur, tunc ab ea appellatio non datur, concl. 128. n. 858.
- Quæ in Conscientia alicuius resident, suo iuramento declarantur, concl. 155. n. 131.
- CONSECRATIO** Altaris non fit, nisi inclusis Martirum reliquijs, concl. 95. n. 2.
- Illa A. tatis solis & piscopis est permiffa, & quid in ea requiratur, vide concl. 95. n. 25. & in Verbo Altare.
- Ea Archiepiscopi inter Epistolam, & Euangelij fieri debet, & omnes suffraganei vocari, vel saltem tres interuenire debent, concl. 138. sub num. 81. & 83.
- Illa Ecclesiæ fieri potest, etiam die non Dominico, & in ea Sacra vndio adhibetur, concl. 1. num. 21.
- Et est quid dependens à potestate Episcopi, non autem ad honorem Episcopalem spectans, concl. 138. n. 52.
- Illa verò Episcopi fieri debet in die Dominico hora tertia solis, concl. 1. n. 21.
- CONSENSVS** datus in acceptione gratiæ reuocari non potest, nec ei renunciari si adfuerit pactum de eam non reuocando, concl. 17. num. 11.
- In acceptionibus, quando sit prestandus ad validandum actum, vide concl. 17. num. 46.
- Et quando actum annullare potest, sufficit, quod quodcumq; superueniat, vt ibidem.
- Quando in ipso actu sit necessarius, vel etiam ex intervallo prestari possit, vide concl. 47. nu. 66. cum seqq.
- In aliquo actu necessarius pro prestito habetur, si tamen iusta causa illum deuegandi non extet, ibi n. 70.
- Illumq; in aliquo actu prestare, quando quis cogi possit, vide concl. 47. n. 70.
- Novus coniugum est necessarius in Matrimonio illicito contracto, sed dispensato, concl. 59. num. 93.
- Prestitus alienationi rei prohibite alienari ab his, qui sunt in rerum natura tantum, non sufficit ad eam alienationem validandam, si fidei commissum est perpetuum, sed cuiuslibet quorumcumq; vocatorum erit necessarius, concl. 84. nu. 244.
- Ile Domini solemnitates superuenientes ex intervallo actum perficiunt in alienatione, concl. 84. n. 285.
- Consensus Conuentus, vel Congregationis Generalis, nec non etiam tractatus, quare, & quando in alienatione rerum Ecclesiæ requiratur, vide concl. 85. n. 32. cum seqq.
- Et ille, qui referendum ad alienationem authorizandam, non autem ratione præiudicij recipit illam tacitam conditionem; Quatenus opus sit, ibi n. 62.
- Capituli est necessarius in alienatione facta à Præfato, ibi n. 68. & 69. & n. 325.
- Declaratamen, vt ibi n. 71. cum seqq. & num. 326.
- Exinde etiam, quod ille Episcopi est necessarius in alienatione rei Ecclesiæ facta à Capitulo, concl. 85. nu. 73. cum seqq.
- Et ille Episcopi, vel sim. ilis, qui interuenire debet in alienatione rei Ecclesiæ potius solemnitatem, quam substantiam respicit, ibi n. 80. & num. 326.
- Episcopi in donatione iuris Patronatus mortuo donatore prefatus, nullum præiudicium heredi inferre potest, concl. 154. sub n. 78.
- Fallit, vt ibi n. 128. cum seqq.
- Reftoris ad validandam alienationem rei Ecclesiæ sufficit, quod interueniat, etiam post obitum super alienatione rescriptum, concl. 85. num. 72.
- Sed talis consensus, vel Capituli Generalis prefumitur interuenisse in alienatione talis, qualis esse debet, ex cursu triginta annorum, vt ibid.
- Novus, quāto est necessarius in cōtrahtu, regulariter ante illum est licita penitētia, ibi n. 245.
- Ille, vel confirmatio Superioris concurrere debet, vt alienatio rei Ecclesiæ sustineatur, ibi num. 319.
- Ad incogitata non extenditur, concl. 151. sub n. 26. & concl. 154. n. 9.
- Illum prestare promittens alicui alienationi, eundem postea, ex iusta causa deuegare potest concl. 154. n. 112.

Et Materiarum.

Consentens actui obligatur, acti illum propriè
geffisset, neq; cum amplius impugnare potest,
concl. 48. n. 32.

Item alienationi consentiens, antequam fidei.
commiffum, vel aliud ius effiet sibi quafitum,
quando sibi praiudicaret, ita vt eueniente fidei-
commiffio bona fideicommissaria auocare nò
poffit, vide concl. 84. n. 224. & feqq.

Alienationi cum claufula, sine praiudicio iniuriam
fuorum, cefetur sibi refervaffe ius refpectu pre-
ij taurum, non autem refpectu Domini, ibi
num. 300.

Alienationi inualide sibi non praiudicat in co-
lure, quod prius habebat, concl. 87. n. 55.

Plura vide in Verbo Alienatio, & in Verbo
Assensus.

Consentire videtur, qui tacet, si de utilitate agi-
tur, at fecus si de illius praiudicio, concl. 129.
sub num. 185.

Declarat, vt ibi n. 86, cum feqq.

CONSEQUENS, qui vult, vult etiam omnia
necelfaria antecedens, concl. 56. n. 209.

CONSERVATORES dicuntur Iudices Dele-
gati, & maiores quolibet ordinario, etiam
de Latere Legato in causa delegata, & idèd
ab eis non datur appellatio ad Metropolitana-
nos, vel de Latere Legatos, concl. 128. n. 225.
& 785. cum feqq.

Et plus sunt, quàm Delegati, concl. 128. n. 786.
Illi Religionum poffunt in prima inflantia, vt
Iudices Ordinarij causas cognoscere, concl.
128 sub num. 785.

In Dignitate effe debent, & idèd Canonici ta-
les effe non poffunt, fed folùm obtingentes
dignitatem in Ecclefia Collegiata, fivè Vica-
rius Epifcopi, ibi n. 787.

CONSIGNANS Proaccio, vel maffioni capsà
benè fignatam, si ea diffignata refutatur, tunc
poteft contra eum ad damnum, & emendatio-
nem rei amiffa agere, concl. 99. n. 32.

Sed quoad illius rei valore, quando fletur iu-
ramento fignantis, vide ibidem, & nu. 33.

Confiigatio bonorum Mariti vxori facta, ob ver-
gentiam viri ad inopiam, au dicatur vera do-
tus refitutio, fivè potius facta ad cufodiam,
vide concl. 152. n. 49. cum pluribus feqq.

CONSILIARIUS in Confilio affiftens pro con-
tra dictore habetur, si ab eo recedat, ex eo
quia ibi aliquo metu libere confultare non pof-
fet, concl. 156. nu. 30.

CONSORIUS Domus in materia Iuris congrui in
emptione ceteris praeferitur, prater Dominum,
quando velic edificare ad Vrbis ornatum, cò-
cluf. 62. nu. 20.

Extende, & declarat, vt ibid. & n. 21. cum feqq.
Sed non poteft ius retrahendi transferre, nifi
etiam rem ipfam vicinam cedat, concl. 62. sub
num. 29.

Et in appellando, quando alij, etiam non ap-
pellantibus profuit, vide concl. 129. n. 415.

Confortis litis, Vide Litis Consortis.

CONSPIRATIO, quando non fit punibilis,
vide concl. 169. sub n. 24.

CONSTITUTIO Alexandrina, quando, quo-
modo, & in quibus procedat, vide concl. 38.
per totam, & in Verbo Alexandrina.

Illa Archiepifcopi, vel Epifcopi non ligat illius
fuccelfores, immò, nec ipsum confituentem
quia aliter de nouo confutere poffit, concl.
138. nu. 54. & 55.

Fallit, quando ea tranffiffet in contrarium, vel
fuiffet à Sede Apofolica confirmata, & maxi-
mè, quando effet iuri communi conformis,
ibi n. 56. 57. & 58.

Carpèss, in quibus locis liget, vide concl. 63. n. 5.

Exorbitans extra fuos terminos extendi non
debet, concl. 148. sub n. 145.

Ea in qua adelfi Decretum irritans, & claufula
fublata, vel fimiles, non poteft tolli per Statu-
tum, confuetudinem, non vñum, vel contrariu
vñum, concl. 86. n. 106. & concl. 111. sub n. 37.
Extende, quòd ea etiam forenfes, & ignorant-
tes liget, ibi sub n. 37.

Licèt dirigatur in rem, quando tamen illius ef-
fectus refpiciat perfonas, vide concl. 63. n. 6.

Illa Marchie requirens infinuacionem in con-
tra dictibus minorum nò ceffat, licèt adelfet fpe-
ciale Statutum, quod circa folemmitates in-
eis adhibendas prouideret, concl. 86. n. 98.

Et ea edita fuut ad tollendas fraudes, & fic pro
bono publico, ibi n. 103.

Sed non habet locum in contradiibus mulieru,
fin non fint minores, concl. 86. n. 96.

Facta à Papa, vel confirmata, vt dicatur per
contrarium, fivè abrogata, quid requiratur,
vide ibi n. 105. & concl. 165. n. 49.

Et talis à Papa confirmata, tunc Papalis dicitur,
nec amplius Archiepifcopalis, vel Epifcopalis
puncupatur, concl. 138. nu. 57.

Et penalis loquens de Domino rei, ad arren-
darios non extenditur, concl. 145. n. 53.

Constitutiones plures, quando non fint inuicem
incompatibiles, vna non tollit aliam, concl. 84
num. 153.

Sed illa Principis Superiorem non recogno-
fcantis in praiudicium tertij latz, quando sine
appellabiles, vide in Verbo Appellatio, & cò-
cluf. 128. n. 497. cum feqq.

Et publicatio constitutionis, quòd fit neceffaria,
ad hoc, vt Decretum irritans, ibi appofitum
ignorantes liget, vide concl. 114. sub n. 19.

Illa Sixti Quinti, fuper exceffuitate dotum in
defuetudinem abijt, concl. 142. sub nu. 111.

Constitutio vbi adelf, quz confiderat fidum,
folùm per fe malum, etiam sine effectu, tunc
actus etiam fivè nullus, ad incurrendam po-
enam fufficit, concl. 84. n. 36.

Plura vide in Verbo Editum.

CONSTITUTARIUS nunquam dicitur ea-
dem perfonà, cum actuali poffeffore, vbi ve-
ra, & actualis poffeffio requiritur, concl. 84.
num. 25.

Ob mortem confituentis non priuatur ea pof-
felfione, quam virtute confitituti acquifuerat,
nifi poftea fuerit negligens in illa naturaliter
apprehendenda, concl. 158. n. 8. & 9.

Index Conclusionum,

Declaratamen, vt ibidem.
CONSTITUTUM, licet quoad constituentem per eius mortem expiret; nihilominus eius virtus apud illius heredes remanere, veluti etiam apud heredes constitutarii transire dicitur, ibi nu. 7.
 Fallit, vt ibi n. 8.
 Non transfert Dominium, nec possessionem, si res esset incerta ratione loci, & quotz, ibi num. 12.
 Declara tamen, vt ibi n. 23.
 Plura vide in Verbo Clausula constituti.
CONSUETUDO per quos actus inducatur, vide concl. 48 sub nu. 52. & seqq. & nn. 60. & in Verbo Actus.
 Non inducitur ex actibus æquiuocis, turbidis, & vario modo seruatis, concl. 1. nn. 10. & 159. concl. 139. sub n. 31. & concl. 142 n. 55.
 Nunquam oritur ex actibus coactis, concl. 166 sub num. 20.
 Iuri communi derogat; dummodo sit clara; alijs secus, concl. 2. n. 33. & 34.
 Illa tendens contra Canones præceptiuos, & contra substantiam regulæ venit rei, cinda, concl. 65. sub n. 24.
 Inducens homines ad peccandum, vt de re turpi, dicitur abusus, & sic tolleranda non venit, concl. 102. sub n. 30.
 Irrationabilis, & contra ius non est attendenda, concl. 166 n. 59.
 Et tunc illa irrationabilis dicitur, quæ est contra verba, vel rationem, aut mentem legis, ibi sub n. 59. & prius concl. 148 n. 347.
 Item, quando dicitur rationalis, vide concl. 139. sub nu. 34.
 Irrationabilis, vti correptela non tenet, etiam si sit immemorabilis, concl. 148 n. 357.
 Facit licitum, quod antea erat illicitum, concl. 161 nn. 23.
 Declara, vt ibi n. 27.
 Illam non extrare probat vnicus actus contrarius, etiam si mille actus ad eam inducendam essent gesti, concl. 148 n. 341. & 342.
 Fallit, quando certa, & determinata causa varietatis probaretur, ibi n. 343.
 Item fallit, vt n. 371. cum seqq.
 Et qualibet per spacium decem annorum inducitur, dummodo non sit contra ius, & præsertim illud Diuinum, siue non sit irrationabilis, ibi n. 346.
 Contra ius ex cursu quadraginta annorum non titulo præscribitur, ibi n. 347.
 Per actuum deformitatem non impeditur, quædo illi non essent inter se incompatibiles; alijs secus, conclus. 148. num. 340. & prius concl. 142 sub nu. 55.
 Non est attendenda, quando est irrationabilis, aut talis, cui lex à principio resistat, concl. 139. num. 34.
 Et ad hoc, vt dicitur talis, quæ sint necessaria, vide ibidem.
 Ea de turpi dicitur abusus, & non est seruanda, concl. 142. sub n. 47.

Illi loci præcisè est attendenda, concl. 42 n. 696 & concl. 74 n. 11.
 Et sufficienter probata est potius attendenda, quam lex ipsa, concl. 148 n. 359.
 Et in quibus à præscriptione differat, vide ibi n. 375 cū pluribus seqq. & in Verbo Præscriptio.
 Vt alleganti proferat prius per eum probari debet, concl. 86 n. 197.
 Illa siue acquiescentia in materia prohibitionis per allegantem est probanda, concl. 166 n. 39.
 Consuetudo vbi viget appellandi ad Papam, tunc Assessores tantum eam iudicare debent, concl. 128 n. 208.
 Illa autem non appellandi ad Papam non valet, ibidem, & n. 227. & 231.
 Sed bene valet, vt ab omnibus Decretis, & Sententijs interlocutorijs, & definitijs ex intervallo appellari possit, si tamen de ea appareat, ibi n. 521.
 Item non valet, vt ad Auditorem Camere non appelletur, concl. 167 n. 63.
 Ea præscribendi Iurisdictionem supremam cognoscendi causas appellationum nullo modo tolleratur, sed tanquam irrationabilis, & iniusta imperscriptibilis redditur, vt ibidem.
 Non valet, vt minor Iurisdictionem in maiore habeat, concl. 128 n. 235 & 789.
 Non potest habitare Monachos, vel alios regulares; immò neq. Cardinales ipsos ad testandum, concl. 65. sub n. 24.
 Vna alicuius loci, quod contractus minoris, cum Decreto Iudicis incontinenti fiat, sua præsumi causæ cognitionem interuenisse, conclus. 86 n. 197.
 Non potest substantialia tollere, & actum saluare, concl. 128 n. 235.
 Illa Ecclesiæ est attendenda in materia præcedentia, & ad dignoscendum, quæ sit prima dignitas, post Pontificalem in illa, etiam si ipsa consuetudo Iuri communi repugnaret, concl. 137 nu. 9. & 20. & concl. 148 n. 352. & 353.
 Fallit, quando illa ad eum Iuri communi repugnaret, & in meram corruptelam sonaret, conclus. 137. sub n. 10.
 Item declara, vt ibi nu. 15. cum seqq. & concl. 148 n. 354. cum seqq.
 Illa, vt minus dignus, ex aliqua causa dignior præcedat, spacio decem annorum induci potest, ibi n. 350 & 351.
 Ea Episcopi conferendi sine consensu Capituli, non est contrarius, ibi n. 348.
 Deferendi arma excusat à pœna, si tamen ipsa consuetudo sit generalis, quoad omnes, & non sit de deferendo Archibiseta, conclus. 143 num. 74.
 Delinquentem excusat, quoad pœnam Ordinariam, non autem quoad eam extraordinariam, concl. 161 n. 27.
 Extende, quod etiam blasphemantem à pœna excusat, conclus. 161 num. 25.
 Declara, vt ibi n. 27.
 Sed illa peierandi peierantem à pœna periurij non excusat, ibi n. 26.

Et Materialium.

Ea ludendi pugillis (vt fieri solet Senis) ab homicidij pœna excusat, si quis pugillo alium interficiat, concl. 161. n. 24.
Declara, vt ibi n. 27.
Sed an vñrariam prauitatem à pœna temporali excuset, vide ibi n. 20. 21. & 27.
Falsum fabricandi Notarium excusat, ibi n. 22.
Declara, tamen vt no. 27.
Illa foenerandi, vel falsum dicendi, vti abusus nō valet, concl. 166. sub n. 59.
Ea de tradendo fidem Scripturis in Archiuo re-
 pertis, quando, & inter quos valeat, vide cō-
 cluf. 123. nu. 117. cum seqq. & concl. 141. nu. 5.
 cum seqq. & in Verbo Archiuum.
Immemorabilis, quomodo sit articulanda, &
 quomodo probetur, aut inducatur, vide, &
 distingue, vt in concl. 148. nu. 331. cum seqq.
 & num. 358.
Immemorabilis semel probata, etiam per tes-
 tes inter alios examinatos alia probanda, non
 indiget, concl. 148. n. 338.
Interpretatiua concludenter, & specificē in-
 terminis controuersi casus venit probanda, ibi
 num. 344.
Sed interpretatiua, quæ dicatur, & quæ corre-
 ctoria, ac non iuris industriua, vide ibi n. 345.
Inrerpreatiua, vt probetur, quomodo testis
 deponere debeat, vide ibi n. 346.
Consuetudo Martini, quando habeat locum, &
 vide concl. 56. n. 69.
Contemplata, quādo dicatur dignitas, siue per-
 sona, vide concl. 53. n. 41. & seq.
CONTEMPTVS iudicis in materia attenta-
 torum magis consideratur, quā ius partis,
 concl. 160. n. 11. & 88.
Contemptus iudicis, cuius Maiestas per atten-
 tantem leditur, indiuisibilis dicitur, ibi n. 14.
CONTINENTIA causæ non est diuidēda, con-
 cluf. 12. n. 17.
Fallit, quando actor, & reus essent diuersi fori,
 maximē, quando V. G. essemus in Clerico,
 cum Laico delinquentē, quia ille remittitur
 Episcopo Diocesani commissi delicti; Laicus
 verō à Iudice seculari retinetur, ibidem.
CONTINUANS suam possessionem attentare
 non dicitur, quia qui continuat non attentat,
 concl. 160. n. 204.
Fallit tribus modis, vt ibi n. 235.
Continuandi possessionem animum habens, etiā
 si prius non possideret; nihilominus id nouam
 acquisitionem inducit, concl. 109. n. 17.
CONTRACTVS an in dubio fœneratiuus, vel
 licitus præsumatur, vide concl. 161. n. 36. cum
 pluribus seqq. & in Verbo Vñrarius.
Iste assecurationis, vide Assecratio.
Celebratus cum eo, cuius consensus requiritur, si-
 ne illius assensu valet, concl. 154. n. 31.
Illius claudicatio ad fauorem Ecclesiæ, & mi-
 noris tolleratur, concl. 2. num. 61. & concl. 85.
 num. 17. & 244.
Extende idem procedere etiam ad fauorem
 mulieris, concl. 86. n. 113.
Diuidi non potest, sed aut in totum approbari,

vel reprobari debet, concl. 2. nu. 61. & concl.
 85. nu. 20.
Emptionis nomen non meretur, si effectum
 emptionis non habuit, concl. 48. n. 34.
Ex conuentione legem accipiunt, concluf. 85.
 num. 256.
Extende id procedere, etiam si conuētio ultra,
 vel propter naturam contractus fiat, concl. 87.
 num. 92.
Declara tamen, id procedere, dummodo illa
 conuētio iuri, ac rationi non repngnet, con-
 cluf. 87. num. 92.
Ex voluntate, & pacto contrahentium indiui-
 duus dicitur, ideō si in vno corrumpat, tunc in-
 totum corrumpi censetur, concl. 154. sub n. 39.
Factus per negotiorum gestorem, vel Tutore,
 quando Dominum, vel Pupillum obliget, vi-
 de concl. 41. sub n. 12.
Ibi perficitur, vbi partium consensus iunguntur,
 & non in loco, & quo literę diriguntur, concl.
 167. sub nu. 114.
In carceribus factus est nullus, nec ratificatus
 censetur per approbationem factam post car-
 cerationem, si adhuc causa illius metus dura-
 ret, concl. 169. n. 10. & 11.
Extende, vt ibi n. 6.
Declara tamen id procedere, si contractus esset
 factus cum eo, quē illum carcerare fecit; secus
 autem, si ad fauorem tertij, ibi n. 13.
In aliis pro parte, quando corrumpit totum,
 vide concl. 85. nu. 105. cum seqq. & in Verbo
 Locatio.
Locationis vel alterius generis super Animalibus,
 quomodo sit celebrandus, ad hoc, vt in
 vtroq; foro sustineatur, vide concl. 108. sub nu.
 20. remissiuē, & in Verbo Animalia.
Minoris cum solemnitatibus præfertur illi, qui
 fuit factus sine illis, concl. 86. n. 233.
Minoris sustinetur, quando in spe utilitas expe-
 ctatur, concl. 85. n. 205.
Sed minoris, vel mulieris, vt sustineatur, quo-
 modo sit celebrandus, vide latē in concl. 86. &
 in Verbo Minor.
Mutatur contractus, si aliqua qualitas ei adij-
 ciatur, concl. 98. sub n. 5.
Declara tamē id procedere, si qualitas, seu mu-
 ratio esset circa substantialia; at secus, si circa
 accidentalia, ibi n. 7.
Non rescinditur ex defectu implementi, si in
 eo pactum resolutiuum non adsit, concl. 78.
 num. 19.
Non sustinetur ex causa partim vera, & partim
 falsa, concl. 86. n. 13.
Nullitate, quādo possit allegare ille, qui maior
 effectus per quinquennium tacuit, vide in cō-
 cluf. 86. n. 247. cum seqq.
Occasione ludi celebratus nullam actionem
 producit, concl. 102. n. 2.
Extende, vt ibi n. 4. cum seqq.
Principali non subsistente, quando corrumpat,
 etiam obligatio accessoria, vel ea sustineatur
 vide concl. 56. num. 109. & concluf. 114. per
 totam.

Index Conclusionum,

Quando recipiatur à ratificatione, & non ab actu precedenti, tunc sufficit seruire solemnitates illius loci, ubi contractus ratificatur, si que sint; aliis in commune in earum defectum attenditur, concl. 86. n. 120.

Quando potius dicatur censuales, quam Emphyteoticiarius, vide concl. 87. n. 121.

Ille, qui sit cum Papa alijs solemnitatibus non eger, quia illius auctoritas defectum solemnitatum supplet, concl. 85. n. 128.

Regulariter est exequendus, etiam si de illius nullitate, siue rescissione agatur, conclus. 129. nu. 348.

Requirat solemnitates illius loci, in quo celebratur, concl. 80. n. 118.

Fallit, vt ibi nu. 119. cum seq.

Illius rescissio, quando ob modicitatem pretij non detur, vide ibi n. 52. & seq.

Rescissionem autem illius, ob modicitatem pretij petens valere probare non debet, de tempore contractus precie, sed de tempore anteriori, & posteriori per aliquot annos, concl. 69. nu. 29.

Fallit pluribus modis, vt ibi n. 30. cum seqq.

Plura vide in Verbo Rescissio,

Illo resoluto, censetur etiam resolutum precarium, tanquam accessorium ad illum, concl. 19. nu. 11.

Illius substantiam mutare non possunt contrahentes, nominando contractum vno modo, quo de iure sustineri non possit, concl. 48. n. 90. & ibi exemplificatur.

Et talis presumitur qualis à partibus nominatur, licet id fallat, vt in concl. 48. n. 21. & seqq.

Vitiatur in totum, si non sit obtentum Beneficium Apostolicum reservatum cum clausula, non alijs, nec aliter, nec alio modo, concl. 85. nu. 108. 126. & 127.

Vfurarius non redditur ex promissione alimentorum voluntaria, concl. 89. n. 259.

CONTRACTUM processus, quando, & quomodo sit fabricandus, vide in Verbo Processus.

CONTRAHENS cum alio regulariter non tenetur esse sollicitus, quod pecunie in causam expressam vertantur, concl. 86. n. 209.

Extende, & declara, vt ibidem, & sub n. 232.

Contraheus cum aliquo tanquam tali, non potest amplius eum esse talem negare, & vt talem reprobare, concl. 153. u. 20.

Contraheus mecum, mecum agere debet, concl. 49. nu. 1.

Contraheus reservato beneficio, aut sub conditione, quando possint à contractu rescindi, vide concl. 85. nu. 243. cum seqq. & in Verbo Penitentia.

Contraheus mens, etiam ex actu nullo deprehenditur, concl. 84. sub n. 39.

Contraheus qui potest, potest etiam pretium recipere, concl. 47. n. 55.

CONTRARIUM eadem est disciplina, conclus. 71. n. 14.

CONTRAVENTIENS literis Apostolicis ex-

communicatione afficitur, concl. 126. nu. 85.

CONTRAVENTIENS literis Apostolicis dicitur, qui simpliciter eo modo, quo disponunt, non parit, sed cum aliqua protestatione, vel assertionem contrarij, aut qualitatis adiectione, ibi num. 86.

Contrauentiens prius, prius est puniendus; secus si omnes simul contrauenerint, quia tunc culpa cum culpa compenatur, concl. 50. n. 62.

Contrauentiens quis non dicitur, nisi formaliter contraueniat, concl. 48. n. 76.

Contrauentionem adeo approbare censetur qui post illam in contractu perseverat, vt postea amplius de ea opponere non possit, concl. 131. num. 30.

CONTRIBERE qui teneantur in adiuvando Dominum, vide concl. 54. per totam.

CONTUMACIA alicuius delictum verè non probat, concl. 8. sub num. 38. & conclus. 128. num. 493.

Extende primo, & declara, vt in dicta concl. 8. sub n. 38.

Extende secundo, vt in dicta conclus. 128. sub num. 491.

Delinquentem satis de crimine incolpat, sicut è contra spontanea presentatio indicia mitigat, concl. 150. sub n. 42.

Illius effectus omnes per comparitionem infra annum evanescent, concl. 8. sub n. 38.

Ea Valli non cessat, per solutionem Canonis, si cetera requisita non adimpleat, concl. 101. sub nu. 11.

Contumaci alimenta non debentur ex fructibus beneficii; licet ea debeantur deposito, & suspensio, concl. 89. n. 510.

Sed an illi eurrat tempus ad appellandum à die latæ Sententiæ, val habet notitia, vide concl. 128. num. 441. cum seqq. & concl. 129. n. 174. cum seqq.

Vero non est danda restitutio, nisi Parito iudicato, & resectis expensis, concl. 129. n. 177.

Extende, & declara, vt ibi n. 178. & 179.

Admittendum venit, si comparendo alleget velle appellationem prosequi, & visque adhuc non comparuisse, ob infra impedimenta, vt puta belli, odiorum publicorum, & particulares partialitates probet, concl. 128. n. 447.

Extende, & declara, vt n. 448.

Talis ille Procurator dicitur, qui nunquam in causa comparuit; secus si in aliquo incidenti non comparuisset, etiam (secundum aliquos) in citatione ad audiendam Sententiam, concl. 129. sub nu. 176.

Et in materia adimplemèti talis ille dicitur, qui fecit, vt illud non sequeretur, quia tunc pro adimpleto habetur, concl. 128. n. 446.

In non respondendo positionibus, quando condemnari, aut pro confesso, vel negare haberi, & quando moram purgare possit, vide ibi nu. 451. & 452.

Non dicitur ille, qui fuit citatus in alieno territorio; licet personaliter, nisi ad effectum, vt possit dari immisio, concl. 129. nu. 176.

Et Materialium.

Ob delictum, pro quo poena corporis afflictiva irrogatur, extra carceres non auditur, nisi aliter à Principe fuerit ordinatum, concl. 8. n. 38.

Quando debeat protestando se excusare; Item, quando per excusatorem sit audiendus, vide ibidem.

Quando sit ad novas defensiones admittendus, vide concl. 128. n. 495. remissive.

Verus appellare potest, nedum in Ciuilibus, sed etiam in Criminalibus de Iure Canonico; secus de Iure Ciuili, quod procedit etiam in h.Bo contumace, ibi num. 440.

Verus apparet, & existenter, vel apparet tantum, & non existenter; Item contumax fictus apparet, & existenter, vel apparet tantum, quis dicatur, & quando illis appellatio concedatur, vide ibi n. 449.

Itè verus quis dicatur, vide concl. 8. n. 38. & 44.

Verus dicitur ille, qui fuit personaliter citatus, concl. 128. sub num. 441. & 444. & concl. 129. num. 175.

Verus quoque dicitur ille, qui contemnendo Iudicem, dixit Nolo comparere, vel Nolo venire, aut non veniam, concl. 8. sub num. 44. & concl. 128. n. 445.

Verus dicitur, qui data opera fecit, vt ad illius manus citatio non peruenerit, conclus. 128. num. 446.

Item verus ille dicitur, qui Procuratorem constituit, & ille idem alium substituit, sed postea substitutus recedat, quia tunc potest per contradictas procedi, concl. 129. n. 80.

Declaratamen id esse verum, quoad validitatem sententiae; secus quoad alios effectus, vt ibidem.

Sed verus non dicitur, qui domi tantum fuit citatus, conclus. 8. sub num. 44. & conclus. 124. num. 444.

Contumax in vna causa potest à Iudice repelli in alia, sed quomodo id procedat, vide concl. 128. num. 493.

CONVENTICVLAM facientes ad effectum eximendi aliquem à carceribus, poena exemptionis, non autem conuenticulae sunt puniendi, concl. 169. n. 24.

Conuenticulum facientes, quando excusentur, & nullam poenam mereantur, vide ibidem, sub num. 24.

CONVENTIO habita super sorte, censetur etiam facta super fructibus, concl. 19. n. 15.

Conuentiones, renunciationes, & pacta, quando praetextu erroris annullentur, annullata principali dispositione, vide concl. 56. n. 201.

CONVENTVS, & Capitulum Regularium, vnum Corpus constituit cum Episcopo, qui tamen Monachus praesse dicitur, conclus. 1. num. 134.

CONVERSATIO assidua arguit amicitiam, & tunc amicus de gestis alterius amici informatus praesumitur, concl. 100. n. 30.

Conuersantes cum Bannitis, illisq; opem praestantes publici rebelles, & rei leae Maiestatis dicuntur, concl. 175. n. 8.

CONVERTITARVM Privilegium mandans in earum causis executiue, & manu Regia, procedi, prodicit etiam illarum Adversariis, concl. 64. n. 16.

Earum Privilegium super hereditatibus mulierum inhonestè videntium in Vrbe, quomodo procedat, vide concl. 159. n. 12. & concl. 161. num. 17.

COPIA simplex, & non authentica in odium, surripientes Scripturam probat, at secus regulariter, concl. 104. n. 17.

Copiz simplici Scripturarum, siue earum indicationi, quando sit illandum, vide ibidem.

Copiam actorum petens coram Iudice à quo, appellatiōni renunciare non censetur, concl. 129. num. 334.

COPULA, Et, inter plures posita in contractibus operatur, vt tot sit contractus, quot sint personae; In vitis autem voluntatibus fauorem extensiuum operatur, concl. 25. n. 22.

Copula carnalis quomodo probetur, vide concl. 21. n. 14. & concl. 59. n. 101. & seq.

Ex ea arguitur praesumptio Iuris, & de iure ad Matrimonium arguendum, conclus. 115. sub num. 1.

Copulae carnalis magnum si; num affert amor reciprocus, concl. 105. n. 11.

Illius attentatus non sufficit ad faciendum sponsalia de futuro in Matrimonium de praesenti transire, sed opus est, quod mulier plene cognoscatur, concl. 115. n. 8.

CORPORA mortuorum, ne inhumata, & infelpulta remancant, Reipublicae intereſt, concl. 42. num. 494.

Corpus mortuum non est exhumandum, ne ei vexatio detur, & scandalum afferatur, etiam si attentatè fuerit sepultum, concl. 160. n. 32. Plura vide in Verbo Cadaver.

Corporis Virium, ob quod Praeclarus suum munus exercere nequeat, est iusta causa, vt renunciare cogatur, concl. 1. sub n. 118. propè fin.

Illud Christi, an apponi possit in Consecratione Altaris deficientibus reliquiis, vide concl. 95. nu. 1. & 3.

Dicitur cibus Animae, & ideo non debet conservari, nisi causa infirmorum, vel alia necessaria, ibi sub n. 3.

Languens sine Medicina sanari non potest, concl. 89. n. 558.

Correctio Morum, vide Mores.

CORRELATIVORVM eadè est natura, quia dispositum in vno habet locum in altero, conclus. 36. num. 9. concl. 54. nu. 45. & concl. 128. sub num. 910.

Eorum regula non habet locum in his, vbi diuersa ratio viger, concl. 58. n. 20.

CORRESPECTIVE obligationes intelliguntur, quatenus hincinde obseruetur, & non cesset obligatio respectu causae, conclus. 50. num. 65.

Correspectiuitas aduim quomodo inducatur, & quando praesumatur, & quando non, vide conclus. 48. nu. 19.

Index Conclusionum,

- Et inducitur ex vicinitate actuum, siue ex præstatione consensuum vno, & eodem die coram eisdem Notario, & testibus, concl. 142. num. 133.
- Secus autem, vbi ageretur de præsumendo delicto, vt ibidem.
- Correspondentium eadem est natura, ita vt vno eorum cessante, alterum quoque cessare dicatur, concl. 48. sub num. 19. & concl. 141. num. 132.
- Plura vide in Verbo Actus correspondentium.
- CORRUMPENS acta iudicii, quando, & qua pœna puniatur, vide concl. 121. num. 2. & in Verbo Acta.
- Corrumpens Annonam, vide Annona.
- Totam vniuersitatem corrumpi impossibile videtur, concl. 85. n. 231.
- CREDITOR an quis sit, vel debitor fieri non potest, nisi computis solidatis, concl. 133. sub num. 98.
- Ante diem, & euentum conditionis, quando agere possit, concl. 153. n. 19. & seqq.
- Anterior reuocare non potest alienationem, siue solutionem bona fide factam ab hærede, ad fauorem secundi creditoris, concl. 87. num. 15. & 101.
- Plura vide in Verbo Anterior, & concl. 119.
- Chirographarius, quando præferatur illi Instrumentario, vide concl. 123. n. 59.
- Cogi non potest ad recipiendum eius creditum minutatim, sed bene integrum sic, concl. 91. num. 15.
- Extende idem procedere in adiectione solutioni, ibi num. 16.
- Commendatarii in subsidium prælationem super fructibus Commende habet, concl. 119. num. 43.
- Ipsæ debitorem de fuga suspectum capere potest, & postea illum iudici consignare, ob periculum in mora, concl. 56. n. 140. & concl. 164. num. 26.
- Intellige tamen, vt in d. concl. 164. n. 27.
- Ex causa depositi, etiam anterioribus est præferendus, concl. 119. n. 40.
- Fallit in Bancheis nostri temporis, quia illi verò Depositarii non dicuntur, ibi n. 41.
- Ex causa depositi non est præferendus creditor ex causa funeum, ibi n. 42.
- Expensas sacre tenetur pro alendis Animalibus, ad eius instantiam sequestratis, concl. 108 sub nu. 47.
- Fructus rei pignorate ex sola cōsecutione Mandati de adiudicando legitime non percipiunt, nisi etiam de effectuali adiudicatione doceatur, concl. 52. n. 33. & ibi ratio assignatur.
- Si sit hæres, quando primo loco alienat, id facere præsumitur, ad sibi satisfaciendum de eo, quod sibi debetur, concl. 85. n. 31.
- Sed quando satisfactus præsumatur, vide ibid.
- Immissus in possessionem in vim Saluani, locationi iam factæ stare tenetur, concl. 2. num. 66.
- Immissus in possessionem ex primo Decreto, vel non seruatis seruandis, non facit fructus suos, concl. 52. nu. 36.
- Sed quomodo sit audiendus ad effectum, vt illi restituatur possessio, vide concl. 129. sub num. 177.
- In pecunia cogi non potest species, sine corpus in solutum recipere, concl. 91. n. 2.
- In quantitate cogi non potest per Statutum recipere stabili in solutum, concl. 91. nu. 14. & ibi ratio assignatur.
- Declara tamen, vt ibi n. 18. cum seqq.
- Mariti anterior vxori præferatur, etiam in cōsecutione alimentorum, concl. 89. n. 411.
- Petens plus debito, quando debitum amittat, vide in concl. 45. & in Verbo Actor.
- Plus consequi non potest ratione interesse, quā percepisset ex ipsa re, si illam habuisset, quia, æstimatione loco rei succedit, concl. 70. sub num. 10.
- Potiorum, & anteriorem se esse ostendere tenetur, quando sit alienatio necessaria, at secus in voluntaria, concl. 84. n. 207.
- Posterior per quamlibet leuem diligentiam præferatur primo, & primus, ob suam negligentiam suo credito fraudatur, concl. 87. num. 15. & ibi ratio assignatur.
- Posterior anteriori soluens, quando in eius locum subintret, vide concl. 119. nu. 51. cum pluribus seqq.
- Postquam pro assensu egit, & obtinuit, amplius variare non potest, concl. 157. n. 21.
- Plura vide in Verbo Assensu.
- Propria auctoritate, & fortius rem à suo debitore capere non potest, concl. 164. n. 22. & ibi ratio assignatur.
- Quid si pro illius rei recuperatione difficilem habere actum, vel periculum esset in mora? vide ibi n. 23. cum seqq.
- Quando ante tempus debitorem comenire possit, vide in Verbo Agere.
- Quando admitti debeat ad licitandum in substatione pignorum per se, vel per interpositam personam, vide concl. 52. n. 26.
- Quando illi aliud pro alio eo, vel debitore inuito, solui possit, vide concl. 91. nu. 6. cum seqq.
- Non potest cogi recipere creditum ante tempus, concl. 91. sub nu. 15.
- Quando debitorem carceratum alere teneatur vide concl. 89. n. 460. cum seqq.
- Quando pignus sibi bene visum pro suo credito eligere possit, vide concl. 119. sub n. 63.
- Quando pro modico credito rem magni valoris retinere possit, vide ibi n. 63.
- Quando illius sit electio in alternatiuis, vide concl. 56. sub n. 15. 18. 20. 21. & 35.
- Reuocare non potest bona per debitorem ante contractum debitum alienata, nisi fraus, & malitia interuenerit, concl. 87. u. 14.
- Creditum bis exigi bona fides non patitur, concl. 90. nu. 39.
- Illius iustificatio semper est necessaria, vt actum subsistat, concl. 146. n. 8.

Et Materiarum.

Iuratum, vt præfcribatur ſpaciũ quadraginta annorum eſt neceſſarium, concl. 42. ſub n. 25.
 Liquidum non dicitur contra adminiſtratorem, ſive ſocium, niſi ſocietate, vel adminiſtratione finita, & rationibus, ac calculis ſolidatis, concl. 146. n. 9.
 Contrarium, nu. 10.
 Quando eſt modicum, cauſa breuioribus dilationibus eſt terminanda, concl. 108. n. 47.
CRIMEN Lex Maiſtatis Diuine, vel humane à Patre commiſſum, quando faciat Filios legitimam, & alimenta amittere, & quid ſi fuerit commiſſum contra alios inferiores, ab ipſo Principe, vide concl. 42. n. 375. cum ſeqq.
 In huiusmodi delicto bona applicanda veniunt Fiſco Principis, non autem inferiori, & feudatario, concl. 167. n. 67.
 Plura vide in Verbo Lex Maiſtatis crimen.
 Crimina, quæ, & quomodo puniuntur, ex ſolo affectu, & conatu, licet effectus non fuerit ſequutus, vide in concl. 74. & in Verbo Affectus.
 Quæ ſint, in quibus appellatio non datur, vide, concl. 128. n. 919.
 Sola atrocitas, vel qualitas criminis, ad prohibendam appellacionem, non ſufficit, concl. 128 ſub nu. 920.
 Ob illud oppoſitum in excipiendo, quis à beneficio non deponitur, licet illud eſſet probatu, ſed ad id crimine debet per viam accusationis proponi, concl. 148. n. 126.
 Crimen teſtatoris, quando ab herede oppoſiti poſſit, vide in Verbo heres, & in concl. 148. ſub nu. 125.
 Criminale iudicium, quando Civile impediatur, vide concl. 162. n. 32.
CVLPA Caret qui eandem diligentiam in rebus alienis, quam in propria re, & perſona adhibuit, concl. 99. ſub n. 34.
 Illam allegans, & in ea ſe fundans eam probare tenetur, concl. 89. n. 374.
 Declara tamen, vt in concl. 99. n. 37.
 Lata in Civilibus dolo æquatur, concl. 40. nu. 35. & concl. 60. n. 80.
 De lata, leui, vel leuiſſima, aut de dolo, quando quis teneatur, vide d. concl. 60. n. 80.
 Illa, ſive delictum nemini immunitatem præſtat, concl. 83. n. 56.
 Et ubi non adeſt, tunc quis fideliter, & legaliter adminiſtrare cenſetur, concl. 56. n. 111.
 Non eſt imputanda ei, cui eſt neceſſe parere, concl. 165. n. 108.
CVMLATIO actionum, quando datur, & quando non, vide in concl. 35. per totam.
 Item illa petitori cum poſſeſſorio, quando fit facienda, vide concl. 135. n. 16. cum ſeqq. & n. 47. cum ſeqq.
CVRA animarum quid fit, & circa quæ verſetur, vide concl. 137. n. 43.
 Et quando beneficio, vel dignitati ſubefſe dicatur, vide concl. 72. n. 72. remiſſu.
 Et ſi ſit annexa beneficio, tunc illud impetrare quis poſſit, licet non habeat Ordines, dum;

modo ſit initiatus prima conſeſſura, & viginti quatuor annos completos habeat, concl. 72. nu. 69. & 71.
 Illius nemo ſit capax, niſi ſit Sacerdos, concl. 137. nu. 43.
 Eam ſuſcipere nemo cogitur, niſi neceſſitas, vel conſuetudo concurrat, ibi ſub n. 44.
 Ea ſi non exprimat in literis, tunc prouiſio Apoſtolica ſubrepticia dicitur, concl. 126. num. 21.
 Sed illius expreſſio ſufficit, vt per æquipollens fiat, ſi tamen æquipollens ſit ad Curam neceſſarium, ibi n. 22. & 23.
 Quando non eſt principalis, ſed accessoria illius curæ expreſſio, tunc abſq; vitiõ ſubreptionis gratiæ omitti poſſit, ibi n. 24.
 Non eſt neceſſaria illius expreſſio, quando ea habitu tantum eſſet, ſed non actu, ibi n. 25. & ibi exemplificatur.
 Contrarium, nu. 26.
 Concorda, vt nu. 28.
 De ea ſufficiens mentio ſi ea non dicitur, ſi in gratia dicatur, quod animarum cura, ſi qua imminet, nullatenus negligatur, ibi n. 28. & ibi ratio assignatur.
 Plura vide in Verbo Anima.
 Curatum non præſumitur beneficium, ex eo, quia in Eccleſia Sacramenta adminiſtrantur, niſi etiam probetur, quod illud obtinens ad eam, adminiſtranda adſtringatur, & recipientes ea illuc accedere cogantur, concl. 126. num. 29.
CVRATORIS auctoritas, quando in contrahendo minoris ſit neceſſaria, vide concl. 86. num. 39. cum ſeqq. & concl. 163. per totam, & in Verbo Minor.
 Hereditati iacenti, quando, & quomodo ille ſit dandus, vide concl. 51. num. p. & in Verbo Aditio.
 Illius datio probationem minoris ætatis inducit, concl. 72. n. 11.
 Declara id procedere ſolam in præiudicium illius, qui illum dare fecit, concl. 86. n. 255.
 Item declara, vt in concl. 163. n. 10.
 Et talis datio vni, vt iuriſuſo, quando illius demeritiam probet, vide concl. 72. n. 18.
 Illius ſpecialis deputatio requiritur in alienatione habitum Minoris ex Statuto Urbis, concl. 86. n. 40.
 Contrarium tamen, de iure communi, ibi n. 41.
 Ille Minor alium Curatorem habenti in contrahendo dari non poſſit, niſi primo remoto, ibi num. 41.
 Sed id cum cauſæ cognitione fieri debet, concl. 86. num. 43.
 Neq; ille eſt concedendus minori, quando ipſe traderet de donatione faciendâ, & ſic quid de perdendo agitur, ibi n. 41.
 Semper ex iuſta cauſa dandus eſt, concl. 86. ſub num. 42.
 Illius deputatiõ non eſt locus in contrahendis minorum, & maiorum, dum proximiores, de quibus loquitur Statutum, adſint, ibi n. 45.
 Ex;

Index Conclusionum,

Extende, & declara vt ibi n. 46. cum seqq. & vide in Verbo Proximiores.
 Et suspectus a cura remoueri potest, concl. 56. num. 61.
 Plura vide in Verbo Tutor.
 CURIA Romana nung; remittit delinquentes, sed alij iudices bene eos ad illam remittunt, conclus. 168. sub n. 98.
 Curiales, & familiares Regis, & illius Primogeniti in Curia degentes arma deferre possunt, concl. 143. n. 92.
 Curialia, & Urbana verba ea proferentem non obligant, concl. 156. n. 32.
 CVRSORES qui sunt Clerici admittuntur ad plenum fidem faciendam in causis grauius Sanctæ Fidei, vt si deponerent penes talem Libros Hæreticorum, aut Negromanticorum inuenisse, concl. 155. n. 108.
 CVSTODES Laici animalium Clericorum accusari possunt, cum ipsis animalibus de dāno dato, & de eo tenentur, concl. 108. nu. 51.
 Illi Portarum in Statu Ecclesiastico forenses certiorare tenentur de poena delationis armorum, concl. 143. n. 31.
 Custodia Ecclesiæ inferioris spectat ad Episcopum; atque de Cathedralibus, in quibus solus Papa Visitatorem, & Administratorem constituit, concl. 56. n. 152.
 Illa bonorum, quam habet vxor in bonis viri vergentis ad inopiam, quid operetur, vide in concl. 152. per totam.
 Custodie qui tenetur Librum, aut aliam rem ratione Officii non excusatur solo iuramento, ab eius exhibitione, sed amissionis casum probare tenetur, aut eedere, vel interesse præiudicare cogitur, concl. 78. n. 52.
 Custos Carcerum non potest Carceratum a Iudice relaxatum pro expensis, & salario Custodie retinere, sed cum relaxare, & postea pro consecutione sui crediti agere debet, conclus. 89. nu. 466.
 Contrarium de consuetudine seruatur, ibi num. 467.
 Carceris, siue Arcis, quādo teneatur de culpa subiuui, vide remissionē in concl. 142. sub n. 51.
 Ille, vel Depositarius rerum, quando ad earum estimationem teneatur, si per incursum Latronum, aut alio fortuito casu deperdantur, vide concl. 99. num. 35. cum seqq. & in Verbo Depositarius.

D

DAMNA, & interesse, quando veniant in remissione iniuriæ, & in pacis consecutione, vide concl. 40. n. 11.
 Et quando ea fortis restitutionem inducant, vide concl. 37. n. 17.
 Ea in iudicio attentatorum resciri debent a die attentationis, non autem a die motus litis, conclus. 160. n. 261.
 Et quando veniant appellatione expensarum, de ibid. n. 261.

Damni causam dans dampnum dedisse dicitur, conclus. 169. sub nu. 22.
 Damna, & lucra socijs communia sunt, concl. 108. nu. 15.
 Damnicans tenetur ad penam, & dampnum infirmum, quando territoria sunt bannita, conclus. 108. n. 49.
 Declara tamen, quod prius dampnum, quā penam ille soluere tenetur, ibi n. 50.
 Seminaria, seu segetes sortitur forum illius, in cuius territorio dampnum fuit illatum, concl. 108. num. 52.
 Et quomodo illud veniat estimandum, vide ibid. remissionē.
 Damni probatio fieri potest, per duos testes, quamuis debitum principale Scripturam requireret, ibi n. 54.
 Damnosa si dicitur esse alienatio rei Ecclesiæ est habenda ratio eorum, quæ verisimiliter in diminutionem valoris, ac fructuum rei alienate contingere possunt, vt est fluminis vicini, ac bannitorum solitus accessus, conclus. 85. num. 227.
 Talis non probatur alienatio rei Ecclesiæ ex redditibus fundorum vicinorum, nisi probentur tundi illi esse eiusdem bonitatis, & talis redditus, ibi n. 228.
 Dampnum dicitur amissio lucri iam in ipse radicata, & acquisiti, concl. 42. nu. 667. concl. 50. nu. 35. & concl. 69. n. 23.
 Illud evitare cupienti leges magis succurrunt, quā illi lucrum captare quærenti, cum non sit par, sed diuersa ratio, dampnum facere, & lucrum amittere, concl. 29. n. 22. concl. 78. nu. 104. & concl. 86. n. 100. & 220.
 Quando alicui dampnum datur, tunc illud, necdum primariò, sed etiam secundariò veniat attendendum, concl. 62. n. 12. & 79.
 Si sit datum ab animalibus, tunc ea retineri possunt, donec eorum Dominus fiat, & cautionem de rescindendo dampnum præstiterit, conclus. 108. num. 41.
 Declara tamen, quod ipse Dominus tunc retineri non possit, ibi n. 44.
 Et quando fuit per aliquos datum dampnum, illorum bona sunt pro damnis passis tacite obligata, ibi n. 48.
 Et quando nascitur, a quo fuerit illatum, tunc omnes tenentur in solidum, vt ibidem.
 Et illud, quando a loco, & a Villa, in quibus darum sit rescirari debeat, vide conclus. 108. nu. 57. remissionē.
 Etiam per coniecturas illud probari potest, & ubi testes essent singulares, tunc erit locus Iuramento suppletio, ibi n. 55.
 Iuramento dampnum passus non statim, si ille aliud falsò iurauerit, ibi n. 56.
 DARDANARIVS dicitur annonæ, & aliarum Mercium acerbissimus venditor, & vexator, concl. 111. n. 43.
 Dardanum contumeliosè a Dardano Mago dicitur, & Dardaniæ artes magicæ vocantur, ibi n. 43. & ibi ratio assignatur.

Dar.

Et Materialium.

Dardanarijs nihil fraudulentius, nihilque iniquius; ideo merito varijs constitutionibus eorum fraudes coercentur, conclus. 111. sub num. 43.

Eorum horrea tempore penurie pro bono publico aperiri possunt, ibi sub n. 42.

DATA antiquitatem instrumenti non probat, nisi adminicula concurrant, cum possit esse, quod Scripturae modernae, sub antiqua data, fiant, concl. 120. n. 63.

Data relaxationis litterarum datum plumbationis non probat, concl. 126. n. 54.

DATARIVS dicitur Organum Papae, concl. 97. num. 4.

In Dataria duo registra adfunt, vnum supplicationum, alterum litterarum, vt ibi, litteris a missis recurri possit, concl. 126. n. 61.

DATIO insolutorum pro maiori quantitate, quam sit debitum, quando vitietur in totum, vide concl. 43. n. 7.

Et in hac materia, vide concl. 137. n. 15. & 17.

Item, quando potius datio insolutorum sit praesumenda, quam pignus, vide concl. 152. n. 72.

DEBITA soluere, quando teneantur successores in fido ex pacto, & providentia, vide concl. 87. num. 42.

Debiti appellatione non venit paruum debitum, concl. 100. n. 29.

Illius partem soluens totum debitum agnouisse censetur, concl. 103. num. 24 & vide in Verbo Partem debiti soluens.

DEBITOR ad damna, & interesse non tenetur, quando ei per Sequstrum fuit solutio impedita, concl. 128. sub n. 434.

Adimplere non cogitur pro parte sua in contractu viuario, concl. 70. n. 8.

Aestimatio quanti plurimi non est oneranda, si penuria insolita superuenerit, ibi n. 2.

An quis sit debitor, vel creditor sciri non potest, nisi computis solidatis, concl. 133. n. 98. & concl. 153. sub n. 15.

Illius bona ante contractum debitum alienata, per creditores reuocari non possunt, nisi fraudis, & malitiae interuenerit, concl. 87. n. 14.

Capitus ad instantiam vnus creditoris, quando ad instantiam alterius arrestari possit, & quando non, vide late in concl. 146. n. 2. cum pluribus seqq. & in Verbo Arrestum.

Et carceratus, quando sit per creditorem adductus, vide concl. 89. n. 460. cum seqq.

Si sit pauper, & per creditorem non alatur, est relaxandus, ibi n. 461.

Et debitor dicitur ille a quo inuito aliquid si volumus extorquere possumus, nec ei illa exceptio competit, qua se tueri possit, concl. 153. num. 3.

Et quis talis esse potest, tam per viam contractus, quam per illam delicti, ibidem.

Debitoris electio esse solet in alternatiuis, conclus. 96. n. 14. 23. & 24.

Declarat tamen id esse verum regulariter; secus si alternatiua ad fauorem creditoris ponatur vt est in electione eligendi, concl. 96. n. 15.

Sed postquam semel elegit amplius ei variare, non licet, ibi num. 17.

Declarat tamen id procedere post litis contestationem; at secus ante, ibi n. 19.

Si in eligendo illius mora intercedat, tunc in creditorem dicta electio transit, ibi num. 20. vbi ratio assignatur.

Extende, vt ibi n. 21.

Plura vide in Verbo Alternatiua, & in Verbo Electio.

Faliscus, aut inspectus de fuga capi non potest in Ecclesia, Monasterio, vel Hospitali si ibi confugiat, concl. 153. num. 32. & 34.

Contrarium, num. 33.

Intellige, & declarat, vt n. 35.

Et in dubio praesumitur esse soluendo, & qui contrarium dicit, illud probare tenetur, conclus. 153. num. 19.

Si quis sit debitor in Frumento, ad hoc, vt in mora constituatur debet creditor probare se misisse faccum, vel bestiam, aut personam pro eo asportando, concl. 50. n. 29.

In mora non dicitur, quando non soluit, si in loco, vbi erat facienda solutio non aderat, qui eam reciperet, ibidem.

In mora non constituitur, ob intercessionem, sibi factam de tempore, quo ducebat uxorem, vel sepeliebat suum defunctum, aut dum Misfam audiebat, concl. 70. n. 3.

Et dies luctus quantum durent, & quibus personis suffragentur, vide ibi n. 4.

In pecunia, quando possit soluere in bonis, & quando non, vide in concl. 91. n. 18. cum seqq. & num. 34. & 35.

Ire ad domum creditoris regulariter non tenetur, sed satis est, si in proprio domicilio soluere sit paratus, concl. 89. n. 574.

Non tenetur obtemperare iudici mandanti, vt credituri minori, absque solemnitatibus soluat, sed ad Superiorem prouocare potest, conclus. 128. num. 457.

Declarat tamen, vt ibidem.

Quando arrestari possit lite pendente, absque attentatorum vicio, ad effectum assecurandi iudicium, vide concl. 146. n. 4. cum seqq.

Quando in acquirendis possit suis creditoribus praediacare, vide concl. 42. num. 599. cum seqq.

Quando pretium debitum offerre, & rem adiudicatam a creditore reuocare possit, vide, concl. 52. n. 55. cum seqq.

Quando ante dictum conueniri possit, vide in Verbo Agere, & in conclus. 153. num. 19. & seqq.

Ille, qui dedit fideiussorem, qui statim, ac fuit obligatus fugam arripuit, ex breuitate temporis illius fugae consue praesumitur, & sic alius fideiussorem in eius locum dare tenetur, conclus. 87. num. 95.

Suspectus de fuga, quando iudicium assecurare teneatur, vide concl. 44. num. 14. & concl. 153.

Et talis suspectus capi non potest, quando idoneum

Index Conclusionum,

- necum hœuiforem præfuit, concl. 153. nu. 29. & ibi ratio assignatur.
- Sed potest per creditorem, ob periculum in-
mora propria auctoritate capi, dummodo in-
tra viginti horas iudici præfetur, concl. 164
num. 26. & 27.
- Plura vide in Verbo Suspectus.
- Debitorum necessarium causa potest feudum
alienari, concl. 87. n. 48.
- Debitorum Nomina, vide Nomina debitorum.
- Debitum per Patrem contractum, quando præ-
sumatur conuersum in vilitatem Filiorum, ita
vtruxq; & Filijs ad illius solutionem teneantur,
vide concl. 89. nu. 122. cum seqq.
- Quando caprum est solui in vno loco, in codẽ
est persequenda illius solutio, ibi n. 575.
- Remissum censetur, ex diuturnitate temporis,
& rationibus scpius inter administratorem, &
Dominum calculatis, concl. 120. n. 82.
- Illud speciei, quando in debitum quantitas, &
Pecunię res solui possit, vide concl. 89. nu. 579.
cum seqq. & concl. 91. n. 4. & seqq.
- Et vnum, quando conuertitur in alterum, tunc
illud primum extinguitur, nec altius naturam
retinet, concl. 89. n. 63.
- Vnum vt antiquius alio dicatur, non dies crea-
tionis illius, sed dies solutionis attendenda,
venit, concl. 120. n. 141.
- DECANATUS dignitas etatem annorum vi-
ginti quatuor completorum requirit, concl. 72.
num. 74.
- Decanus delicta leuia Clericorum punire potest
concl. 137. n. 37.
- In absentia Archidiaconi, illius iure vti potest,
ibi nu. 52.
- Item in absentia Archipresbyteri ille succedit,
& illius iure vti potest, concl. 137. num. 53. &
concl. 140. nu. 19.
- DECEPTIS, & non decipientibus iura subue-
niunt, concl. 86. n. 100. concl. 89. n. 252. & co-
cluf. 148. n. 231. & ibi ratio assignatur.
- DECIMÆ dicuntur tributa personarum egen-
tium, concl. 128. sub n. 294.
- Et sunt de iure Diuino, concl. 138. n. 33.
- Sine controversia sunt soluenda, concl. 135. sub
num. 209.
- Et quando sint soluenda de animalibus, vide,
concl. 108. n. 30.
- Illas soluere tenentur Equites Hierosolymitani,
& in hoc subditi Episcopo dicuntur, concluf.
66. num. 6.
- Si illas exigit Parrochus, quoad certos tantum
fructus, tunc dicitur in possessione exigendi,
quoad omnes, neq; ius exigendi, quoad illos
non exactos amittit, concl. 103. nu. 22. & ibi
ratio assignatur.
- Decimandi ius prouenit, ex quodam iure vniuer-
sali Parrochialitatis, & ideo si verificetur in
vno, in omnibus quoq; illud ius acquisitum
censetur, ibi sub 22.
- Decimarum causa, quando sit appellabilis, vide
concl. 128. nu. 292. cum seqq. & concl. 135. nu.
208. cum seqq.
- Illis renunciare censetur, qui petitur, vt eas al-
ter exigit, concl. 129. n. 344.
- Earum solutio per clausulam (arbitrio Rotæ)
retardari non potest, concl. 135. n. 208.
- Illas soluere recusans compelli potest, omni ap-
pellatione remota, concl. 135. n. 210.
- Fallit, vt in concl. 128. n. 290. cum seqq.
- Earum materia prophana dicitur, ad effectum,
obtinendi remissionem, concl. 148. sub num.
197.
- Secus autem, quoad alia, vt in concl. 128. num.
292. cum seqq. & in concl. 138. n. 33.
- Plura vide in Verbo Annatę, concl. 110. & in
Verbo Solutio.
- DECISIONES Rotæ Romanę sunt maioris au-
thoritatis, quàm communis Doctorum opinio
& à Doctoribus, & Iudicibus in re dubia,
sunt sequenda, concl. 168. sub n. 1.
- Declara tamen, vt ibi n. 2.
- Et faciunt ius, ac illud offendunt, ibi nu. 3. & ibi
ratio assignatur.
- DECLARATIO animi præcedere debet, & nõ
sequi illum actum, qui animum detegere po-
test, concl. 48. n. 33.
- Et quando sit facienda, ad hoc, vt alicui suffi-
getur, super nõ adeunda hæreditate, vide co-
cluf. 51. n. 11.
- Alicuius actus declaratio facta à minore, scilicet
muliere, vel eorum Procuratore solemnitati-
bus non eget, quando ille actus erat per leui-
lidus, & solemniss; secus verò, si actus esset per
se nullus, concl. 86. n. 191.
- Nihil de nouo inducit, sed tantummodò ius,
quod competebar manifestum facit, concluf.
122. sub n. 4.
- Declaratio qualitatris facta ad alium finem, qui
de quo queritur, nihil operatur, concl. 109.
sub nu. 10.
- Plura vide in Verbo Responsio, & in Verbo
Animus.
- A declaratione exequutoris litterarum Aposto-
licarum datur appellatio, stantibus difficulta-
tibus à facto pendentibus, concl. 128. num.
163.
- Sed ab illa qualitatris non augmentium, neque
minuentium, vel in re iudicata comprehen-
sarum, appellatio non datur, concl. 128. num.
471. & 472.
- DECLARATORIA est relaxanda, quãdo quis,
ob aliquod impedimentum, quod ipsemet
præstat, intimari non potest, concl. 135. n. 78.
- Quando sit necessaria, vt Clericus delinquens
à Iudice Laico torqueri, & puniri possit, vide
concl. 50. n. 38. cum seqq.
- Ea in delictis est necessaria, etiam in pœnis ipso
iure impositis, concl. 128. sub n. 475.
- Sed, vt ferri possit, quid præcedere debeat, vi-
de concl. 168. num. 71. & prius concl. 128. sub
num. 398. vbẽ multa habebis in hac mate-
ria notanda.
- DECOCTVS pro mortuo habetur, concl. 119.
sub num. 22.
- Alienans sua bona ante, vel post decoctionem,
quando

Et Materialium.

quando simul acti, & in fraudem creditorum, id facere præsumatur, & quomodo illa bona per creditores auocari possint, vide concl. 87. num. 97. cum seqq.

Bona fide alienans in utilitatem posteriorum, creditorum, quando anterioribus præiudicat, vide ibi n. 101. & concl. 119. n. 22.

Illius actiones transunt in creditores, conclus. 119. sub nu. 22.

DECRETVM Anni Sancti prohibens augmentum pensionis Domorum, apothecarum, etiam ad granaria, & similia bona extenditur, conclus. 127. n. 2.

Illud Camerale, quando habeat locum; item, quando illi renunciatum censetur, vide conclus. 62. num. 42.

De euacuando, quando sit appellabile, vide in Verbo Appellatio, & conclus. 128. num. 320. cum seqq.

Illud de exhibendo, vel non exhibendo rem aliquam non est appellabile, ibi nu. 329. & 330.

De restituendo prioribus, & posterioribus aliquam summam pecuniarum, ad omne Mandatum Domini, quando sit appellabile, vide ibi num. 861. cum seqq.

Illud immisionis in possessionem, quando sit appellabile, vide latè in concl. 128. n. 41. cum seqq. & n. 690. cum seqq.

In iudicio summarissimo manutentionis nunquam in rem indicatam transit, ita ut iudex si illi melius de possessione adversarii constiterit, suum Decretum reuocare, & partem aduersam manuteneri poterit, ibi n. 25.

Declarat, & extendit, ut ibidem, & nu. 800. cum seqq. & conclus. 160. n. 147. cum seqq.

Illud irritans, & (clausula) (sublata) quando appointur in aliqua consuetudine operatur, ut illa, nec per statutum, nec per consuetudinem, vel per non vsum, sine contrarium vsum tolli, seu abrogari non possit, concl. 86. n. 106. & vide concl. 111. n. 37. & seqq.

In alternatiua appointum an, & quando liget Papam, vide concl. 97. n. 17. cum seqq.

Inducit protestationem defectus voluntatis in dispositione sequenti, ibi n. 19.

Omnia in contrarium gesta penitus annullat, ibi num. 56.

Sed ante publicationem ignorantes non ligat, quoad pœnam, conclus. 114. n. 19.

Contrarium, ut ibidem.

Intellige, ut conclus. 111. n. 37. & 38.

Illud, & clausula (Quorum tenores) operantur, ut littere Apostolicæ iustificacione non cgeant conclus. 126. n. 82.

Nunquam intrat, nisi quatenus locus dispositioni principali fiat, conclus. 135. sub n. 168.

Secundum naturam gratie regulandum venit, ut ibidem.

Plura vide in Verbo Clausula Sublata.

Decretum, & non obligatio Cameralis, quando dicatur vulneratum, dixi in Verbo Vulnerata, & in Verbo Obligatio.

Illud iudicis doli, & fraudis suspicionem,

cessare facit, conclus. 155. sub num. 139.

Et pro se iuris præsumptionem habet, ut scilicet omnia rectè facta præsumantur, quod tamen intellige verum, ut ibi conclus. 148. n. 282.

Non valet, si sine causæ cognitione fuerit interpositum, conclus. 86. n. 38. & 201.

Super alienacione rei Ecclesiæ interpositum, redditur nullum, si defectus causæ probetur, conclus. 85. num. 115. & 151. & conclus. 86. sub num. 38.

Extendit idem procedere, si ad eam fuerit deuentum celeriter, & sine matra causæ discussione, & cognitione, conclus. 85. n. 127.

In contradicibus minorum, vel mulierum facit præsumi iustam causam interuenisse, quamuis de ea nulla mentio fiat, conclus. 86. nu. 11. & 38.

Declarat tamen, ut dicto n. 11. & 197.

Illud, & Sententia ex cursu 30. annorum præsumitur lata eo modo, quo de iure ferri debet, conclus. 86. n. 19.

Corruit si cetera requisita in alienatione rerum minoris non concurrant, ibi n. 3. & 38.

Item, quod tali casu contractus sit nullus, vide ibi num. 65.

In contractibus minoris debet esse extensum, cum clausula ceteratæ non sufficiant, ibi n. 38. & ibi ratio assignatur.

In contracta minoris, an necessario præcedere debeat, vel sufficiat, si postea subsequatur, vide ibi n. 198. cum seqq.

Quando requiratur in alienatione bonorum filij facta per Patrem, vide conclus. 87. num. 123.

Plura vide in Verbo Alienatio, & in Verbo Iudex.

Pro parte validum, & pro parte non, quando vitietur in totum, vide concl. 45. nu. 11. cum seqq. & in Verbo Sententia.

Decretum à Iudice, cum intimatione factum non afficit, nisi ea exequuta, conclus. 129. sub n. 192.

DECVRIONES Frumentum vendere non tenentur suis Ciuibus vilius, quam annonæ exigat, conclus. 111. n. 1.

DEFECTVS causæ alienationis, quando interpositionem Decreti nullam reddat, vide conclus. 85. n. 115. & 151. & conclus. 86. sub nu. 38. & in Verbo Decretum.

Ille in alienatione rei Ecclesiæ, non suppletur per Beneplacitum Apostolicum; licet illud præsumptionem iustæ causæ inducat, conclus. 85. num. 164. & 165.

Consensus Capitali si efficiat non obstat alienationi rei Episcopatus, si eandem utilitas probetur, ibi n. 325.

Ille iurisdictionis, & mandati, quando sit sanabilis, vide conclus. 135. nu. 191. cum seqq. & in Verbo Nullitas.

Sed quando talis defectus totum processum inficiat, ita ut ex eo nullo modo iudicari possit, vide conclus. 135. sub n. 201.

DEFENSIONES sunt de iure Divino, & nemini sunt denegandæ, cum nec Diabulo fuerint denegatæ, conclus. 128. sub n. 589.

Index Conclusionum,

Et si denegantur, non intelligitur de naturali defensione, ibidem.

De iure Diuino, ac naturali competens non, sunt tollendæ, concl. 148. sub n. 402.

Sed quando illis renunciari possit, vide concl. 128. nu. 482.

Item, quando illis denegatis possit procedi ad torturam, & præsertim in Tribunali Guber. Vrbis, vide concl. 150. sub n. 62.

Defensio legitima debet concedi deponendo, antequam deponatur, concl. 1. n. 117.

Defendere, quando quis possit reum, etiam cum causa minus iusta & morte absq; peccato, vide concl. 60. n. 79. & in Verbo Aduocatus.

Defensionibus renunciare in causis criminalibus nemo potest, concl. 150. n. 62.

Fallit in delicto assassinij, ibidem, vbi ratio assignatur.

Defensor necessarius quomodo in iudicio comparere, & defendere debeat reum, conuenit, vide concl. 165. sub n. 68.

DEFENSIO arma prohibita animum malenolum habere censetur, concl. 143. n. 1.

Baculum aptum ad nocendum, vel pilam plumbeam deferens est puniendus; at secus in deferente baculum paruum, licet in hoc arbitrio iudicis standum sit, ibi n. 54.

Cætera, vide in Verbo Arma.

DEFORMITATEM ad inducat vitium, vel macula corporis ad effectum incurrendi irregularitatis, id est arbitrarium iudici, conclus. 175. n. 23.

DEFUNCTI ius non mutatur in persona hæredis, cum actio inter filium, & illius heredem confudatur, concl. 42. n. 17.

DEGRADATIO est perpetua remotio ab administratione Altaris, & Ordinibus Ecclesiasticis, concl. 150. sub nu. 42.

Actualis, vel verbalis, quando sit necessaria, vt Clericus assassinus à iudice seculari torqueri, & puniri possit, vide ibi n. 41. & 42.

Illius poena in dubio intelligitur de verbali, & non de actuali, ibi sub n. 42.

Degradare non potest ordinarius illum Clericū, qui à Papa fuit Ordinatus, in reuerentiā illius manus appositionis, concl. 130. n. 7.

Degradare non potest Episcopus, vel Archiepiscopus in locis exemptis, concl. 130. n. 48.

Plura vide in Verbo Depositiō, & in Verbo Episcopus.

DELATIO appellacionis, quando abdicacionem iurisdictionis iudicis à quo operetur, vide concl. 129. n. 160. cum seqq.

Delatio armorum, vide Arma.

DELEGATIO crediti ius anterioritatis extinguit, concl. 119. n. 46.

Et quando dicatur facta, vide concl. 17. nu. 59. cum seqq.

Et ad hoc, vt legitimè fiat, quæ sint necessaria, vide ibidem, n. 59. cum pluribus seqq.

Delegatus, ad hoc, vt quis esse possit, debet esse ætatis annorum saltem viginti perfectorum, concl. 72. nu. 80.

Et ante expeditas litteras nihil potest, concl. 97. n. 7. concl. 47. sub n. 26. & concl. 126. n. 101.

Et vt talis probetur, litteræ patentes Originariæ exhibendæ veniunt, neq; earum tenor per testes probari potest, nisi deperdix fuissent, conclus. 47. sub num. 26. & conclus. 126. num. 68.

Illi non creditur, nisi prius litteris suæ Delegationis præsentatis, concl. 126. n. 101.

Et tenorem suæ Delegationis in citatione mittere debet, vt citatus certò sciat se debere comparere; aliis ille conatus non efficeretur, ibi nu. 103. & 104.

Declara tamen, vt ibi n. 105. cum seqq.

A Delegato Apostolico ad Delegatam appellatio datur, concl. 112. n. 162.

Fallit, vt ibi n. 167. 168. & 918. & vide in Verbo Appellatio.

Sed à Delegato Officialis Episcopi ad quem appellatur, vide concl. 112. n. 181.

Delegati Apostolici Priuilegio cessante solus Papa Delegans illius Sententias retractare potest, ita vt neq; legatus de latere se intrinsecus valeat, ibi sub n. 225.

Delegata iurisdictione non facit cessare ordinarij, concl. 47. n. 24.

Illius iurisdictione, vt potentior vincit effectum illius ordinarij, concl. 128. sub n. 630.

Sed ea expirat lata Sententia, concl. 126. num. 109.

Delegatus Principis suam Sententiam exequi potest, concl. 133. n. 103.

Et habet iurisdictionem, quam arbitrer habere, non potest, ibi sub n. 148.

Adimplere non debet illud rescriptum, quod à tramite iustitiæ deuiat, conclus. 165. num. 80.

Plura vide in Verbo Index.

DELIBERATIO pignorum, quando est nulla, respectu non citati, an sit etiam nulla respectu citati, vide concl. 52. n. 18.

Vt legitimè fiat, quando citatio præcedere, & tempus mēsis ad relucendum assignari debeat, vide ibi nu. 22. & 23.

DELICTA spirituales quomodo à corporalibus differant, vide concl. 166. n. 62.

DELICTA committere solent homines, vt plurimum, dum existunt inter vigesimum, & vigesimum quintum annum, concl. 72. nu. 94. & ibi ratio assignatur.

Et an sint puniendæ à iudice loci, vbi ea patrum mandantur, siue ab eo, vbi committuntur, vide concl. 12. n. 12.

Si duo fuerint commissæ, vnum scilicet propter aliud, quando delinquens de vno tantum, aut de maioribus, vel minori poena teneatur, vide concl. 48. n. 87.

Impunita remanere non debent, concl. 123. sub num. 21.

Et leuia, vel grauiora quæ dicantur, vide conclus. 137. sub n. 36. remissæ.

Sed sit graue delictum ratione loci, & multitudinis populi, concl. 144. n. 228.

Et Materiarum.

Ille Monachorum à quo, & quomodo puniatur, vide concl. 1. n. 129.

Paria pari compensatione tolluntur, concl. 50. nu. 62. & concl. 59. n. 74.

Plura committens, quando de vnatantum, aut de pluribus poenis teneatur, vide concl. 59. n. 94. cum seqq. concl. 143. n. 8. & 9.

Præscribuntur regulariter spacio viginti annorum, concl. 59. n. 76.

Fallit primò, quando delinquens esset sub conditione condemnatus, quia tunc dicto spacio non tolleretur, vt ibidem.

Fallit secundo, quoad excipiendum, siue etiam, quoad penam spirituales, vt ibidem.

Fallit tertio in delicto adulterij, quod quinque annis præscribitur, nisi illud fuisset reiteratum, aut esset cum incestu, vel stupro cum vi, quia tunc perpetuatur, ibidem.

Fallit quarto in actione Prætorij, vt est illa iniuriarum quæ vnicò anno tollitur, ibidem.

Fallit, etiam in multis alijs criminibus atrocissimis, vt in concl. 124. n. 38.

Non dolose committens quomodo puniatur, & quanto tempore præscribatur, vide concl. 175. n. 15.

Et quæ non præscribuntur qualia sint, vide conclus. 124. n. 38.

Quæ, & quomodo puniantur ex solo affectu, & conatu, & sic non secuto effectu, vide concl. 74. & in Verbo Affectus.

Quæ nam fuerint à Principibus, siue Iudicibus, ob fragilitatem requisita, vide in Verbo Abortum, & concl. 7.

Et quaha nò comprehenduntur in abolitione. Processus ex gratia Principis concessa, vide conclus. 6. n. 4. cum seqq.

Quando punienda sint à Iudice loci perpetrati delicti, siue quando delinquentes sint remittendi, vide concl. 12. n. 7. cum seqq.

Quando, ob violatam Pacem vbiq; puniri possint, vide ibi n. 31.

Et, vt in lucem prodeant potest Princeps indulgentias, & impanitates socijs criminum concedere, concl. 165. n. 101.

Illorum natura est, vt quis in eo puniatur, in quo deliquit, concl. 160. sub n. 19.

Item eorum qualitas ex circumstantijs arguitur, & ex illis illud augeri, aut minui potest, concl. 7. num. 6.

Sed quomodo qualitas delicti assensionis, siue prodicionis sit probanda, vide eod. 150. n. 21. & 73.

Delictum absq; dolo non committitur, concl. 59. num. 60.

Item absq; spe lucri committi non præsumitur, conclus. 111. sub nu. 30.

Commisum in via publica communis Iurisdictionis non refert, an fuerit commissum potius versus vnum territorium, quàm versus alterum cum tota via in communis iurisdictione extare dicatur, concl. 38. n. 25.

Illud, & fraus in dubio non præsumitur, & præsertim, quando alia interpretatio capi possit, concl. 87. n. 108.

Quædò est famosum facit, vt pars positioni criminosa respondere cogatur; Affectus si non sit tale, concl. 128. sub n. 227.

Illud in committendo maius, quàm in omittendo dicitur, & sic de vno ad aliud non inferitur, concl. 142. n. 42.

Nondum consummatu mitius est puniendum, concl. 111. sub n. 11. & concl. 150. nu. 29.

Illud non probant testes de auditu, si præsertim rationem sui dicti non reddant, concl. 148. nn. 228.

Neq; etiam probatur per assertionem Papæ dicentis Sententiam fuisse ex illius ordine, ac voluntate, & ex causis sibi notis latam, concl. 155. n. 34.

Fallit, vt ibidem.

Non probatur per viam libelli Principi potestatis, ibi nu. 152.

Fallit in delicto falsi criminis, quod per confessionem in libello, seu præscriptis, etiam incidenter factam, probatur, ibi n. 154.

Notorium dicitur, aut per euidentiā facti, aut per partis confessionem, concl. 126. n. 66. & 67.

Quando est notoriū, tunc Iudex in eo, ex Officio absq; accusatione procedere potest, ibidem.

Fit notorium per confessionem aëro in iudicio factam, concl. 128. n. 479.

Declarat tamen, vt ibi n. 480. & vide in Verbo Confessio.

Sed notorium non efficitur ex eo, quòd Iudex illud efficet notorium asserat, concl. 128. sub n. 492. & concl. 148. sub n. 228.

Item notorium non dicitur, si solum de eo per publicam vocem, & famam consistat, conclus. 148. sub nu. 228.

Item, quæ delicta Notoria dicantur, vide conclus. 138. sub num. 9. remissuè.

Item, quando occulta dicantur, & quando non vide concl. 10. n. 35. cum seqq.

Delictum minquam alicui immunitatem præstat, concl. 126. nu. 82. concl. 84. n. 151. concl. 87. nn. 56. & concl. 89. n. 521. & concl. 161. n. 83.

Proditoriè commissum dicitur, quando sit contra amicum sub colore amicitie, siue illi bona, ac vices auferendo, concl. 6. n. 25.

Quando commissum fuit à Substituto Domini Officij Notariatus, ad illud teneatur Dominus; non autem Arrendatarius ipsius Officij, conclus. 145. n. 51.

Quando ex causa litis sequuntur præsumatur, vide concl. 83. n. 2. cum seqq.

Quod hæres illud testatoris allegare possit, vide concl. 48. n. 225.

Et quando nescitur à quo sit patrum, tunc potius nocens est absolendus, quàm innocens condemnandus, concl. 89. n. 309. & concl. 148. sub nu. 236.

Quando publicum fuit, publica quoq; debet esse poena, ac delinquentium emendatio, vt est in adulterio, & similibus, concl. 59. num. 122.

Illud quis confiteri censetur, quando spero eo transigit, concl. 126. n. 90.

Index Conclusionum,

Sed illud ratificare, quis non censetur, quando aliqui solvissent pecuniam illi promissam pro faciendo delicto, sed eam in vim elemosinæ porius dedisse censetur, concl. 150. n. 35.
 Ut excludatur, aut saltem minus includatur omnis interpretatio esse facienda, concl. 7. n. 7. & concl. 48. n. 20.
 Et ut excludatur, veritas, & non communis reputatio est attendenda, concl. 19. n. 13.
 Ut excludatur quilibet causa colorata, & beatialis sufficit, concl. 87. n. 11-8.
 Item, ut evitatur actus tempore licito factus presumitur, concl. 47. n. 28.
 Non presumitur, quando sumus in his, quæ pos- sunt sonare in delictum, vel non, concl. 109. n. 38.
 Delinquendi non est danda materia, concl. 87. num. 56.
 Ad delinquendum, quis facilius, ex magno, quam ex parvo interesse allicitur, concl. 104. n. 14. & concl. 148. sub n. 147.
 Delinquere magis quis dicitur veneno, quam ferro, concl. 143. n. 53.
 Minus quis delinquere dicitur, sine pecunia, quam cum ea, concl. 150. sub n. 29.
 Delinquens alienans aliqua bona ante, vel post delictum, quando in fraudem Fisci alienasse dicatur, vide concl. 87. n. 83. & 109. cum seqq.
 Amoris delinquenti poenâ puniuntur, concl. 105. nu. 3.
 In apotheca Ecclesiæ, vel illius hostio delin- quens, poenâ delinquentis in Ecclesia non pu- niuntur, concl. 127. n. 16.
 In Ecclesia delinquens, illius immunitate non- gaudet, ibi n. 13, cum seqq.
 Extende, ut in concl. 150. n. 22. cum seqq. & vi- de in Verbo Immunitas,
 Delinquens in Officio, ab eo remouendus venit, concl. 13. sub n. 152.
 Et talis, quando ab eo sit suspendendus, vel re- mouendus, & illi denegetur appellatio, vide, concl. 2. n. 38. & concl. 128. sub n. 475. & 919. & prius in concl. 26. nu. 105. ubi ait eum esse, remouendum ab Officio, & ibi ratio datur.
 Et quando ipso iure priuatur, & quando sit ne- cessaria declaratoria, vide cõcl. 123. sub n. 475.
 Delinquens, quando alendus sit ex bonis seque- stratis, vide concl. 89. n. 5. 5, cum seqq.
 Quando, & quomodo per consuetudinem ex- cusetur, vide concl. 161. n. 20. cū seqq. & n. 27.
 Ratione delicti inferior efficitur illi, à quo lu- dicari debet, concl. 138. n. 66.
 Si sit minor, an ob imbecillitatem ætatis sit ex- celandus, vel mitius puniendus, vide concl. 72. nu. 88 cum seqq. & in Verbo Minor.
 Si sit reus mortis, & ob id ab Episcopo cõdi- gna poenâ puniri non possit, non evitatur, quin postea possit à Iudice seculari sua vera, & cõ- digna poenâ puniri, concl. 12. sub nu. 6. & con- clus. 139. sub n. 36.
 Subditus efficitur illius loci, in quo delictum, perpetratur, concl. 111. n. 26.
 Delinquentes facile exspirantur, quando eis defensores auferuntur, concl. 165. sub n. 11,

In loco exempto puniri non possunt, iuxta Sta- tuta Diocesis, concl. 1. n. 32.
 Et quando in pluribus locis puniri possint, nem- pé à Iudice loci commissi delicti, Originis, & Domicilii; Item quando sit locus prequestioni aut sit faciendum delinquentium carceratorum remissio, vide concl. 12. nu. 7. cum seqq.
 Delinquentium alium delinquentem capientem Prin- cept gratiam concedere potest, concl. 165. num. 102.
 Delinquentium consanguinei, sine affines, quan- do in bonis puniri possint à Principe, vide in- Verbo Princeps.
 DEMENTIA, ex quibus signis probetur, vide concl. 48. n. 69. cum seqq. & concl. 109. n. 31.
 Non est crimen, sed infortunium, concl. 148. sub num. 225.
 DEMONSTRATIO frustra fit illius rei, quæ satis sit, cum à quibus qualitatibus demon- strata, conclus. 16. num. 42. & conclus. 125. sub num. 18.
 DENTES appellatione armorum non veniunt, concl. 143. n. 21.
 Et percipiunt cum dentibus, quæ poenâ sit pu- niendus, vide ibidem.
 DENYNCIATIONES in Matrimonij facien- dz remitti possunt ab Abbate, sed non à Vi- cario Episcopi, concl. 1. n. 7.
 Denunciandi sunt complices hæresis, sub poenâ excommunicationis, ibi n. 69. & vide in Verbo Hæresis.
 Denunciatio, quæ in venditione census fieri solet, potest per equipollens adimpleri; secus autē in ea, quæ fit in retractu, concl. 62. sub nu. 46. & 47. & ibi ratio difficit. tit. 2. lig. 2. ur.
 Illa, sed intimatio requisita in materia retractus est facienda personaliter, quia non sufficit eam domi fieri, concl. 62. sub n. 46.
 In materia retractus adeo pro forma requiri- tur, ut si non fiat, scientia venditoris retrahe- re volenti non præiudicat, ibi n. 47.
 DENYNCIATORI in leuibus delictis est cre- dendum, concl. 143. n. 58.
 DEPERDITIO actorum, siue Scripturarum, vel alterius rei, quomodo probetur, vide con- clus. 104. per totam.
 DEPONENS, quando deposito satisfecisse di- catur, etiam, quod non totam pecuniam de- positar, vide concl. 128. n. 814. & seqq.
 DEPOPVLATORES agrorum immunitate Ec- clesiæ non gaudent, concl. 150. n. 225.
 DEPORTATIVI quomodo à foro iudicato, & Bannito nostri temporis differat, & quando ei equiparetur, vide concl. 141. nu. 41. & in Ver- bo Bannitus.
 DEPOSITIO, seu degradatio est perpetua re- motio ab administratione Altaris, & Ordini- bus Ecclesiasticis, concl. 150. sub n. 42.
 Depositio Abbatis creatorum ad vitam, vel ad tempus non potest intra illud à Superioribus, sine iusta causa fieri, concl. 1. n. 116.
 Et ad hunc effectum causæ iustæ, vide ibi- dem, & concl. 2. num. 54. & 55.

Et Materialium.

Ille Abbas fieri non potest, nisi prius eilegiti-
ma defensio concedatur, concl. 1. n. 117.

Et fieri non potest, nisi à Papa, siue ex eius in-
dultu, concl. 2. n. 55.

Ille testis si sit dubia, tunc contra producentem
est interpretanda, concl. 131. n. 74.

Plura vide in Verbo Testis.

Deposito à beneficio, ob crimen alimenta debē-
tur, licet secus sit in voluntario contumacia,
concl. 89. n. 50.

Depositi ab Officio presumitur culpabilis, con-
clus. 1. n. 120.

Plura vide in Verbo Degradatio.

DEPOSITARIUS appellare, vel excipere non
potest, sed executiue depositum restituere,
cogitur, concl. 128. num. 814. & seq. & concl.
56. sub num. 120.

Extende id eò magis procedere, si in vim In-
strumenti obligatione Camerali vallati agere-
tur, concl. 128. n. 818.

Et licet sit Clericus, potest tamen per Iudicem
Secularem ex Officio executiue implorato ad
restitutionem cogi, ibi n. 829.

Depositarius pecuniaz Frumenti Cinitatis illam
in propriis vsus conuertere non potest, sed eā
promptam tenere, ac ad solum Communita-
tis nutum restituere tenetur, concl. 111. n. 51.

Ille, siue custos rerum ad earum estimationem
non tenetur, si incurfu Latronum deperdan-
tur, cum ille inter casus fortuitos reputetur,
concl. 99. n. 35.

Amplia, vt in concl. 47. n. 59.

Fallit tribus modis, vt ibi n. 36. eum seqq. dicta
concl. 99. & in d. concl. 47. d. n. 99.

Vrens re deposita, & eam restituere renuens
actione furti tenetur, concl. 128. n. 827.

Fallit de iure Canonico, ibi n. 818.

Depositiu actuale, quando factum dicatur, &
quid in iure operetur, vide concl. 85. n. 121.

Et quando dicatur regulare, & irregulare, siue
confessionatum, vide concl. 128. n. 826.

Actuale est necessarium in materia retractus, ad
hoc, vt deponens fructus lucratur, licet secus
quoad formandam actionem, ad hoc, vt con-
tractus resoluatur, quia tunc oblatio pretij sus-
fecit, concl. 62. sub n. 46.

An presumatur in alienatione, ob temporis an-
tiquitatem, vide concl. 120. n. 25. & 26.

A Capitulo solemniter factum, quando sit
probandum illud in utilitatem Ecclesie fuisse
verum, vide conclus. 85. num. 214. & 234.
cum seqq.

Ex deposito, quando creditor ceteris sit pre-
ferendus, vide concl. 119. nu. 40. cum seqq. &
in Verbo Creditor.

Dicitur legitime factum Ecclesie, & illam obli-
gat, quando illi, vel Capitulo eam representā-
ti fiat, secus si Prelato, vel alio particulari de
Ecclesia fieri, concl. 85. n. 236.

Furioso restitui non debet, concl. 128. n. 830.
In gratiam alterius regulariter fieri solet, con-
clus. 85. n. 236.

Aduersus depositum non admittitur compensa-

tio, sed bene resectio, concl. 128. n. 822. cū seqq.
Item neq; aduersus illud admittitur dilatio quin-
quennalis, nec exceptio non numeratz pecu-
niaz, ibi n. 825. & 826.

Sed contra illud executiue proceditur, ibi nu.
826. in fine.

Illud numerationem pecuniaz non requirit, sicut
mutuum, ibi sub 826.

Contrarium, ibi sub n. 825.

Concorda, vt ibi n. 826.

Depositiu paruz sumunz, cum obligatione re-
stituendi residuum liquidatione facta, quando
pro attentatorum purgatione sufficiat, vide,
concl. 135. n. 144 cum seqq. & concl. 160. n. 43.
cum seqq. & n. 258. cum seqq. & 265.

Quas condiciones in se patiatur, & sic, quando
Depositarius excipere possit, vide concl. 128.
num. 814.

DEPRÆHENSVS infraganti crimine, vel alio
modo confessus, aut cōuictus, an per Iudicem,
abque alio Processu puniri possit, vide concl.
143. n. 55. cum seqq.

Depræhensio in actu propinquo in delictis, an fa-
ciat iudicium, siue probationem inducat, vide
ibi nu. 55.

DEPVATIO Iudicis facta ab A.C. si non fue-
rit à Notario adnotata in calce citationis, &
non reperitur, quomodo probetur, vide con-
clus. 155. sub n. 86.

DEPVATVS ad emendum censum, postquam
illum emit, amplius emptionem impugnaire
vel aliquam declarationem in prejudicium
emptoris facere non potest, concl. 109. n. 25.

DEROGATIO Alternatiuz, quando sit neces-
saria in collatione facta, per Papā de benefi-
cio vacante in Mense Episcopi habentis Al-
ternatiuam, vide concl. 97. n. 17.

Specialis in Privilegiis Auditorum Rotæ est
necessaria, concl. 108. n. 93. & 94.

Derogare gratis aliud est, quam derogare Priui-
legio, concl. 168. sub n. 94.

DESCENDERE dicimur omnes, tam nati, quā
nasciuti de linea Adam, concl. 149. sub nu. 12.

Descendentes ab vna infesta stirpe, si ab aliquo
gradu honoris, per Statutum repellantur, ita,
& descendentes ab ea non erunt admittendi,
concl. 142. sub n. 3.

Agnati, & transuersales, quando vocantur in
substitutione, id semper intelligitur, salua gra-
dus prerogatiua, concl. 81. n. 60.

Si cum qualitate masculinitatis sint positi in cō-
ditione, tunc testator presumitur agnationis
conseruationi prospexisse, ibi n. 38.

Contrarium, ibi n. 40. cum seqq.

Ex Filijs masculis, si sunt substituti, id ratione a-
gnationis conseruandæ factum presumitur, ibi
num. 45.

Per lineam masculinam propriè agnati dicun-
tur, ibi n. 81.

Et illi per lineam femininam de familia Aui
materni non dicuntur, concl. 174. n. 55.

In consensu cum ascendentibus ipsos ascenden-
tes ab hereditatibus excludat, concl. 149. n. 28.

Index Conclusioſum,

- Fallit in feudo antiquo, quia tunc aſcendens deſcendenti ſuccedere poteſt, ibi n. 30.
- Legitimam acceptare nō tenetur in fructibus, vel in uſuſuſu, aut pecunia, ſed in corporibus hereditariis, & in ſubſtantia iudicis arbitrio eligere poſſunt, ibi n. 35.
- Deſcendētia à primo fundatore eſt probanda, per Patronum, qui ob eius paupertatem alimenta ab Eccleſia prætendit, concluſ. 89. num. 453.
- Et ea probata dicitur, ſi Patronus ſit in quaſi poſſeſſione recipiendi candelam in die Purificationis, iuxta mandatum fundatoris, ibi num. 453.
- Item ea à primo fundatore probare dicitur per quaſi poſſeſſionem alicuius iuris, quod alteri, quam deſcendenti conuenire non poſſit, concluſ. 89. num. 454.
- Declara tamen hanc probationem ex tali quaſi poſſeſſione non ſufficere, pro decidendo negotio principali, licet ſufficiat ad effectum percipiendi alimenta, ibi n. 454.
- Deſcendētiſſimæ appellatione omnes liberi, & ſic tam filii, quam filix etiam naturales, & non duntaxat nati, neq; concepti in infinitum comprehenduntur, concl. 159. n. 8. cum ſeqq.
- Extende, vt ibi n. 10. cum ſeqq.
- Declara tamen, vt n. 25. cum ſeqq.
- In eorum uocatione, quando ordo ſuccedendi conſideratus cenſetur, & quando non, vide concl. 149. n. 25. cum ſeqq.
- Deſcendētia quomodo ſit probanda ab eo, qui ſit vocatus ad feudum, ſue fideicommiſſum, nec non etiam, quoad uis præſentandi in iure patronatus, vide concl. 89. ſub n. 453.
- Et in Ciuitate Florentiæ, quomodo ea probeatur, vide concl. 71. n. 29.
- DEſCRIPTIO** facta in Libro æſtimi ad inſtantiam deſcendentium, vel intuitu eſtimationis perſonæ arguit donationem, concl. 71. n. 13.
- Et illa facta in Libris locorum montium ad ſauorem alicuius, donationem arguit, dummodo dicta deſcriptio cancellata non reperiretur, quia tunc non prodereſt, ibi n. 14.
- DEſERTA** ſi pronuncietur caſa, tunc talis pronunciatio eſt appellabilis, concl. 128. num. 140. & concl. 129. n. 226. cum ſeqq.
- Nē dicatur caſa deſerta, tunc dies de horis viginti quatuor computatur, concl. 128. nu. 141. & co. cl. 129. n. 198.
- Et in computatione deſertionis cauſæ non eſt ſubſiſtere, aut rigorose procedendum, concl. 128. nu. 142. & concl. 129. n. 197. & 253.
- Quando ſit deſerta appellatio, tunc iudex à quo exequitur, cōcl. 128. n. 143. & cōcl. 129. n. 218.
- Extende, vt in concl. 129. num. 219. & 234. cum ſeqq.
- Et quomodo in hoc ſit procedendum à iudice, vide cōcl. 128. nu. 144. remiſſiue, & concluſ. 129. nu. 232. cum ſeqq.
- Item, an iudex à quo, ſue ille ad quem in ea procedere debeat, vide ibi n. 232. cum ſeqq.
- Deſerta** & pronuncietur appellatio, tunc quæſita non reuocantur, neq; pene ſtatutariæ contra appellantes locum habent, concl. 129. nu. 42. cum ſeqq. & n. 216.
- Contrarium, nu. 47.
- Cōcorda, vt n. 48. cum ſeqq.
- Ob deſertionem appellationis iuri, per viam attentatorum quaſito, renunciatum cenſetur, concl. 129. ſub n. 47.
- Non dicitur appellatio deſerta, niſi ſuper hoc ſententia ſeratur, & pars citata, & intimata fuerit, antequam executoriales decernantur, ibi nu. 211.
- Intellige tamen, vt ibi n. 12.
- Sed quando eſt notoria deſertio, tunc pronunciationem non requirit, ne appellandi occaſio detur, ſed firmum remanet id, quod per Sententiam fuit reſolutum, concl. 129. num. 214. & 215.
- Contrarium, nu. 25.
- Declara, vt nu. 265. & 266.
- Pronunciari non poteſt deſerta cauſa, niſi ex ſpeciali mandato, & commiſſione, ibi n. 219.
- Contrarium, nu. 230.
- Cōcorda, vt prima opinio procedat, quando eſſet pronuncianda deſerta appellatio à diffinitiuā; ſecunda uero, quando ab interlocutoria, ibi n. 212. & 232.
- In dubio non eſt pronuncianda deſerta appellatio, ibi n. 238. & 255.
- Fallit in pluribus caſibus, vt ibi num. 239. cum ſeqq.
- A deſertione cauſæ, ob non præſentationem Commiſſionis in tempore, quaſlibet diligentia excuſat, ibi n. 258.
- Periculum deſertionis; ob non petitionē Apoſtolicarum, quomodo curetur, vide ibi n. 170. 499. & 500.
- Sed in Curia Romana deſertio locum non habet, ibi n. 513.
- Intellige tamen, vt ibidem.
- Plura vide in Verbo Appellatio, & in Verbo Lis.
- Itē in quibus caſibus appellatio deſerta dicatur, & in quibus non, vide ibi in dicta concl. 229. num. 92. cum ſeqq.
- DEſTINATA** ad aliquam rem, vel factum pro abſolutis non habentur, niſi deſtinatio perfectioni proxima eſſet, concl. 113. ſub n. 23.
- DEſTRVCTIO** alicuius rei facilioreſt, quam conferuatio, concl. 48. n. 38.
- DETRACTIONES** legitiſſimæ, & Trebellianicæ quando de iure ſunt debite, tunc immiſſio ab hærede petita impediri non poteſt, per fideicommiſſarium, etiam ſi in poſſeſſione, ſine vitio exiſteret, concl. 42. n. 302. cum ſeqq.
- Extende, & declara, vt ibi n. 303. cum ſeqq.
- Detraſtio** vna, ſue duæ, quando ſint faciendæ, vide concl. 42. n. 392.
- Detraſtiones**, quando dicantur certę, & quando non, vide ibi n. 322. & ſeq.
- Illas fuiſſe factas, & conſumptas allegans illud probare tenetur, concl. 42. num. 319. & ibi ratio allegatur.

Et Materiarum.

Extende, & declarata, vt ibi num. 330. 339. & seq.

Illarum exceptio alicui competens, competere etiam ad lauorem illius, qui res alienatas pro-
tuen-
duenda alienatione in eum facta emit, conclus.
42. num. 341.

Et semel facta amplius fieri, & prætendi non
debet, ibi num. 342.

DEVOLVTIO ab emphiteusi non incurritur
per actum verbi, sed per actum facti, conclus.
48. n. 76. & concl. 150. n. 66.

Deuolutio, vide Caducitas.

DEVS est ipsa veritas, qui neq; fallit, neq; falli-
tur, concl. 45. num. 9.

Inter simplicem, & totemnem loquelam non
facit differentiam, ibi n. 10.

Illis, & parentibus nunquam potest reddi æqui-
ualens, conclus. 89. num. 214. & conclus. 86. sub
nom. 145.

Magis expetit animas, quàm sacrificium ipsum
concl. 107. n. 12.

DEUS quos coniunxit Homo non separet, concl.
59. n. 4. & concl. 89. n. 304.

Solus est scrutator cordium, conclus. 109. sub n.
2. concl. 124. sub n. 4. & concl. 148. n. 9.

DICATVS Ordo statem annorum vigin-
tideo completorum requirit, concl. 72. n. 66.

DICTA Testium, quando fuerunt publicata, vel
didicita, amplius Articuli non admittuntur,
concl. 148. n. 381.

Fallit, vt nu. 383. cum pluribus seqq.

Et tunc didicita dicuntur, quando pars in suo
posse Originalem Processum habuit; licet so-
lemnis publicatio facta non fuerit, ibi n. 382.

DICTIO .A. de sui natura excludit, conclus. 143.
num. 11.

DICTO Aliquis, vel aliquo modo, quid impor-
tet, vide in Verbo Aliquis, & concl. 92. nu. 7.
cum seqq.

Alius, Alia, aliud, vide Alius.

Aur, siue, & vel, cnius sint nature, & quid o-
perentur, & quomodo verificentur, vide con-
clus. 95. & in Verbo Alternatiua.

Donec, & quousq; tempus importat, conclus. 42.
num. 102.

Et refertur ad tempus mortis, conclus. 42. num.
104.

Id est, videlicet, nempe, & similes, nedum decla-
rant, sed etiam restringunt, conclus. 96. n. 9.

Incerta, quando testis per eam deponit, quo-
modo intelligatur, vide conclus. 134. n. 15.

In, intra, vel iuxta annum, perfectionem tem-
poris non importat, conclus. 116. n. 35.

Intra, vel iuxta, semper sua extrema includit,
ibi nu. 36.

Negatiua, vide Negatiua.

Per, ad, post, & vsq; quando perfectionem tem-
poris importent; Item, quando stent inclusive
vel exclusive, vide conclus. 116. n. 11. cum seqq.

Per infra scriptos personalitatem non importat
in materia alimentorum, conclus. 89. num. 66.
& 67.

Pro causam finalem inducit, conclus. 50. sub n. 8.

Similis significat identitatem in effectu, conclus.
92. nu. 13.

DICTO ius in testamto refertur ad testatorem,
& non ad alium, conclus. 42. n. 162.

Taxatiua de sui natura alios excludit, conclus. 84.
num. 249.

Taxatiua verè, & personaliter duntaxat causas
similes excludit, & omne aliud tempus, om-
nemq; alium effectum negat, conclus. 97. sub
num. 56.

Tota in legatis omnimodam qualitatem in su-
bieto significat, conclus. 127. sub n. 9.

Vltimus iuncta cum negatiua fit præcisæ, conclus.
135. num. 174.

Vltimè includit, & perfectionem actus requirit,
concl. 143. n. 12.

DIDICITA testificata, quando dicantur, vide
in Verbo Testificata didicita.

DIES computatur de horis vigintiquatuor, ne
appellatio deserta dicatur, conclus. 128. nu. 131.
& conclus. 129. n. 293.

Ille in quo appellatio fuit interposita, quoad
tempus appellandi computatur, at secus in
materia desertionis ibi sub nu. 198. & 353.

DIES decem dati ad appellandum de momento,
ad nomenentum numerantur, quoad tempus
appellandi; at secus in materia desertionis,
vt ibidem.

Illic continui esse debent, & non velles, conclus.
129. nu. 210.

Contrarium, nu. 263.

Et incipiunt à die notitiæ, quando appellatur à
Sententia per viam Cedula, ibi n. 261.

Fallit, quando in presentia partis fuisse senten-
tiam, quia tunc illud tempus statim currere
incipit, vt ibidem.

DIEI specificatio, an sit facienda in libello in can-
sa criminali, vel non, est arbitrium iudici,
concl. 134. n. 29.

Illius, vel anni defectus in Scriptura non atten-
ditur si contra eum, qui scripsit agatur, con-
clus. 116. n. 40.

Vltima anni, quando pro perfecta habeatur,
vide ibi n. 39.

Festini in petitione alimentorum non attendun-
tur, conclus. 89. n. 28.

DILETA quid sit, & quid Militare, & quomodo
intelligantur, & mensurentur, vide, sed remis-
sue in conclus. 38. sub n. 27.

DIFFICILE impossibile æquiparatur, conclus. 69.
num. 79.

DIFFIDATVS à lege omnia privilegia perdit,
ita, vt nullo legum auxilio sit ei succurrendum,
concl. 50. n. 40.

Potest à quocunq; licet capi, verberari, puniri,
& occidi, ibi n. 55. & 62.

Et talis ille dicitur, qui est extra protectionem
legis, ibi sub n. 62.

DIGNIOR in concursu quis dicatur, vide con-
clus. 2. n. 20. & conclus. 128. n. 279.

Dignior pars, licet numero, & quantitate sit mi-
nor, tamen nomen actum indiuiduo tribuit, con-
clus. 133. sub n. 148.

Si

Index Conclusionum,

Si digniorem præcedat minus dignus in aliquo casu, ex particulari causa, id inconueniens non dicitur, concl. 148. n. 350.

A digniori est incobandum, concl. 73. n. 2.

Dignitas intitulata in vna Ecclesia obligat ad residendum; secus si non sit intitulata, concl. 2. num 43.

Maior, quando reuerentiam minori præstare, debeat, vide concl. 66. n. 42.

Prima illa dicitur, quæ in loco cõmuniter pro tali exigimatur, etiam si in iure aliud Statutum reperiretur, concl. 137. sub nu. 12. & ibi multa in hac materia, & concl. 140. n. 5.

Ea, & illius eminentia, per publicam vocem, & famam, & præsertim ex consuetudine probatur, d. concl. 140. n. 5.

Dignitas, vel familia Filij si augeatur, alimenta quoq; sunt ei per Patrem augenda, concl. 89. nu. 175. cum seqq. & vide in Verbo Alimenta.

Quomodo probetur in beneficiis, & quomodo acquiratur, ita vt successori quoq; suffragetur, vide concl. 140. sub n. 2. & ibi late.

Dignitates, vel beneficia obtinens, quam ætatē habere debeat, vide concl. 72. n. 54. cum seqq. & nu. 71. & in Verbo Ætas.

Obtinentes dignitatem in Ecclesia Collegiata Conseruatores esse possunt, conclus. 128. sub num. 787.

Illius natura est, vt sit perpetua, conclus. 140. num. 11.

Ea & amissa, nomen tamen remanet, ibi n. 12. & concl. 143. n. 91.

Dignitatis monocularis, si non sit facta expressio litteræ Apostolicę subreptitæ dicuntur, concl. 126. nu. 18.

Declara tamen, vt ibi n. 19.

In dignitatione adeptione antiquiores ceteris præferuntur, concl. 120. n. 109.

Illarum, & Episcopatum limites non præscribuntur, etiam si per mille annos vna Ciuitas, sine Episcopo fuerit, concl. 38. n. 34.

Dignus electus tolleratur aliquando, etiā digniori omisso, ne indignus eligatur, concl. 2. nu. 14. & concl. 128. nu. 278.

Dignum magis ad se minus dignum trahit, conclus. 38. n. 56.

DILAPIDATIO bonorum est causa sufficiens, vt Abbas deponatur, concl. 1. nu. 116. & concl. 2. num. 54.

Declara tamen, quod ipsa dilapidatio debet manifestē probari, & ea intelligitur respectu bonorum, non autem fructuum Ecclesiæ, concl. 2. num. 54. cum seqq.

Non probatur ex eo, quia non fuerit redditatio ab aliquo de pecunijs ad illius manum peruentis, sed solum per actus extrinsecos vditionum, vel alienationum probatur, concl. 153. nu. 17.

Dilapidatio non attenditur in Filio, qui ladendo eius portionem perdidisset, quia ea non obstante alimenta sunt ei per Patrē subministranda, concl. 89. n. 161.

DILATIO dum pendet respicit fauorem illius,

cui assignatur, postea verò cum Aduersarij, conclus. 96. num. 20.

Dilatorie pendente Officium Iudicis conquiescit, concl. 135. sub n. 106.

Fallit, vt ibi n. 108.

Ea absenti non currit, nisi à die intimationis, & maxime, si ea cum intimatione fuerit per Iudicem concessa, concl. 129. sub n. 192.

Frustra conceditur ad illud probandum, cuius expectatio, & finis potius dispensum, quàm commodum vtriusque parti esset allaturus, concl. 135. sub n. 107.

Et longior ad respondendum est concedenda, si responsio veritetur circa factū alterius, quàm si circa proprium, concl. 123. n. 159.

Dilationes à iure requiritur in citatione peremptoria, absq; causa expressa abbreviari non possunt, concl. 128. n. 254.

Dilatio quinquennalis non admittitur contra creditorum depositum restitui petentem, ibi num. 825.

Temporalis ad soluenda debita per solidum Principem concedi potest, concl. 165. n. 68.

Sed an dilatio debitori concessa censetur quod concessa fideiussoři, vide ibidem.

DILATORIA exceptio, vide Exceptio.

DILECTIO masculorum, quando animam, conferuandę agnationis arguat, vide conclus. 81. nu. 6. & in Verbo Masculi.

Maior præsumitur erga nominatum primo loco, quàm secundo, concl. 73. n. 32.

Contrarium, nu. 33.

Magis presumitur erga descendentes, quàm erga transuersales, ibi n. 37.

Illius reliquæ remanere solent, etiam, quod afinitas sit dissoluta, concl. 76. n. 9.

Cetera vide in Verbo Amor.

DILIGENTIA quales sint, quæ appellentem excusant à desertione causæ, vide concl. 129. n. 257. cum seqq. & in Verbo Appellatio.

Illa appellari in committendo causam appellationis, etiam appellanti prodest, conclus. 129. num. 306.

Extendit, vt ibi n. 307. cum seqq.

Fallit, quando neutra partium intra tempus appellationem prosequitur, quia post tempus, non semper diligentia vtriusque prodest, vt ibi n. 309.

DIMINVTIO, siue augmentum superueniens, in legitima ad quem spectet, vide conclus. 42. num. 725. cum seqq. & in Verbo Augmentum.

DIOECESIS nū aliud est, quàm diuio, & gubernium, conclus. 1. num. 35. vbi multa inuenies, in hac materia.

DISIUNCTIVA licet aliquando ponatur inter diuersa, tamen similitudinem, & conformitatem arguit, quia inter parum distantia semper poni solet, concl. 98. n. 8.

DISPENSATIO facilius permittitur, vt quis in iam susceptis ordinibus ministrer, quàm, quod ad ordines nouum susceptos promoueatur, concl. 175. n. 24.

Potest

Et Materiarum.

Potest concedi Monachis, & alijs Religiosis proficulis, vt Matrimonio contrahant, sed qua occasione, vide concl. 66. n. 15.

Et de retinendo. Archipresbyteratum cum Canonatu, non facta mentione de illius præbenda subreptitia dicitur, si præbendæ sint incompatibiles, concl. 140. n. 11.

Declarata tamen, quod illa sustinebitur, si adfit clausula (Etiam, quod sit beneficiatus) ibi nu. 11. vbi ratio assignatur.

Dispensandi facultas super irregularitate non extenditur ad bigamiam, & asaisimium, concl. 150. n. 45.

Dispensatio, adoptio, & legitimatio, vt fieri possint, quæ causæ requirantur, vide concl. 142. num. 137.

Illæ Pupæ factæ in radice Matrimonij, ad hoc, vt operetur, quod Filij nati sub figura Matrimonij dicantur, & fiant cum alijs legitimè natis successibiles, quæ sint necessaria, vide conclus. 42. n. 24. cum pluribus seqq.

Et ex cuius temporis lapsu ea dispensatio præsumatur obtempa, vide ibid. & n. 33.

Obtempa de Matrimonio inter coniuges illicitæ contractio non suffragatur, si nouus eorum consensus non superueniat, concl. 59. n. 93.

Dispensatio. Apostolica Matrimonialis, quando est iustis causa, tunc tempora coniunguntur, concl. 85. n. 152.

Et obtempa est maxima conclusio ad probandum Matrimonium, licet ex aliquo defectu postea detegatur imperfecta, concl. 109. n. 19.

Dispensationes, quando possint Abbatis, & eorum Vicarijs committi, & tunc quid sit probandum ab eis coram Datario, vide concl. 1. nu. 37. cum seqq.

Sunt ibid. iuris, & ideo de vno casu ad alium, non extenduntur, concl. 23. n. 3.

Dispensatus quoad principale, censetur etiam dispensatus, quoad alia accessoria, concl. 19. num. 14.

DISPOSITIO, vel actus, vt superfluous dici non possit, sufficit, quod addat aliquod nouum vinculum, vel quod clariùs, & apertius explicet id, quod prius aliqua dubitatione inuolui poterat, vel etiam solum exprimat id, quod tacite de iure inerat, concl. 14. n. 8. & concl. 142. num. 17.

Disponendi facultas data, an intelligatur inter viuos, vel etiam in vltima voluntate, vide conclus. 84. n. 21. cum seqq.

Dispositio aliqua si mandet, vt in alienatione sit necessaria licentia, tunc sufficit eam esse generalem, nec per consequens specialis requiritur, nisi fuerit additum illud nomen speciale, ibi nu. 286.

Dix contrariæ si in testamento reperiantur, vltima erit attendenda, ibi n. 287.

Et omnia dispositio semper intelligenda venit, rebus sic stantibus, concl. 89. n. 177.

Dispositio iuris, vide iuris dispositio.

Loquens de ascendente non procedit in collateralis, concl. 89. n. 260.

Fauorem animæ respiciens semper est amplianda, concl. 107. n. 8.

Extende id procedere, etiam si sumus in penalis, & odiosis, ibi n. 9.

Vbi diuersa viget, ibi viget diuersa ratio, concl. 68. sub nu. 27. concl. 133. sub n. 148. & concl. 170. sub n. 13.

In dispositionibus conditionalibus ratio mentium non inspicitur, concl. 142. n. 127.

Disposita de consanguineis ad amicos magnos trahuntur, concl. 100. n. 9.

Item dispositum in vno ex correlatiuis, censetur quoque dispositum in alio, & præsertim ex maiori ratione, concl. 42. n. 196.

DISSOLVITVR vna quæque res eodem modo, quo ligatur, concl. 48. n. 38.

DISTANTIA legis fin. si fin. regund. quando sit seruanda, & quando non, vide concl. 62. n. 86. & seqq. & in Verbo Edificium.

Distancia est mensuranda terroriorum, quando dubitatur quis sit ordinarius alicuius Diocesis, concl. 1. n. 56.

DISTRIBVTIO elemosinarum de ordine tellæ oris facta valet, etiam quod pauperiores inueniantur, concl. 2. nu. 19. & concl. 47. n. 37.

Distributiones, quæ debeantur Canonis absentibus, vide concl. 8. n. 34. cum seqq.

Clerici absentis, quando accrescant alijs de Capitulo, & Beneficiatis residentibus, vide ibi n. 14. & 17.

Sed ille eius, qui sit indebitè illas capere impeditur, alijs de Capitulo accrescere nõ debent, sed illi reseruantur. ibi n. 39.

Item ille, eas lucratur, & pro possessore habetur, qui est impeditus, ac possessionem capiat, concl. 135. n. 81.

Quotidianæ, licet fiat, & habeantur loco alimentorum, tamen non sunt propriè alimenta, & propterea vtrunq; nempe distributiones, & alimenta Clerico litiganti debentur, concl. 89. num. 593.

Quotidianæ in valore beneficii non computantur, concl. 145. n. 23. & 34.

Fallit primo, quando fructus Canonici in distributionibus consistunt, quia tunc ille exprimitur valoris ducatorum vigintiquatuor, ibi n. 24.

Fallit secundo, vt ibidem.

Et quando veniant appellatione fructuum, vide concl. 160. nu. 268. cum seqq. & prius concl. 145. num. 24.

DIVERSVM ius vbi viget, ibi viget diuersa ratio, concl. 133. sub n. 148.

Ex diuersis non fit illatio, concl. 127. sub n. 175. concl. 133. sub nu. 148. concl. 151. sub n. 27. & concl. 166. n. 69.

Diuersitas attrahenti, vide Attrahentium.

DIVES Homo expectare potest, concl. 89. n. 19. & concl. 128. sub n. 305.

DIVI TIA, si alicui superueniant, tunc alimenta illi iudicis Officio, vel legis dispositione debentur, cessante, concl. 89. n. 478. & 557.

Secus est in alimentis debitis in vim pacti, vel

vo-

Index Conclusionum,

voluntariè oblati, concl. 89. sub num. 480. & 557.

DIVISIO est species transactionis, & quando ad eam minores deveniunt, tunc solemnitates statuti servare tenentur, concl. 86. nu. 177. & seq.

Et quando à testatore prohiberi possit, vide, concl. 42. n. 657.

Inter Fratres ex Libro xlini probatur, concl. 71. num. 11.

Que non recipiunt divisionem singula à singulis debentur, concl. 108. n. 27.

Et illa alicuius Domus, Turris, aut Palatii prohibita, censetur quoque prohibita eorum alienatio; immò ex ea fidei commissum indutum, censetur, concl. 142. n. 76.

DIVORTIUM sit à Diabulo; coniugium autem à Deo, iuxta illud, quos Deus coniunxit Homo non separet, concl. 59. n. 4.

Eo sequuto, quando Filij sint alicui penes Patrem, vel penes Matrem, vide concl. 89. nu. 188. cum seqq.

Plura vide in Verbo Separatio thori.

DOCTORATUS, & Baptismus characterem, indebilem imprimunt, concl. 62. n. 5.

Et est dignitas, qua illegitimi insigniri non possunt, concl. 156. n. 16.

Illius lauream, qui primò accepit, egeris, licet prius licentiatu præferatur, concl. 120. num. 107.

Doctor, & Advocatus debet esse ad minus ætatis annorum decem, & octo, concl. 72. n. 86.

In actibus militaribus Privilegijs Doctoratus non gaudet, concl. 138. sub n. 65.

Antiquior non semper præferatur ratione creationis, sed sæpè ratione loci, concl. 120. num. 108.

Ille, siue licentiatu, quando possit Concubine donare, vide concl. 59. n. 113.

Illi legum, & Medici, quando ab oneribus dicantur immunes, vide concl. 54. n. 45.

Qui non legunt, neque exercent, sed oculi vacat, illorum Officium usurpare dicuntur, & à subsidij non eximuntur, concl. 60. n. 41.

De Doctorellis non est curandum, ibi n. 53.

Salamantini Ferrariensibus, ac alijs etiam antiquioribus præferuntur, concl. 120. nu. 108. & ibi ratio assignatur.

De iure arma deferre possunt, licet de consuetudine contrarium servetur, conclus. 143. num. 93.

Doctores, quando alimenta debeantur per Patre Doctores, & an in eis taxandis sit habenda ratio lucri, vide concl. 89 n. 154.

Illius industria ab aliorum voluntate pender, nec eam proprio arbitratu, quis exercere valet, ibi n. 155. & 159.

Eximij auctoritas sufficit ad inducendam instam causam litis, & transactionis, conclus. 155. sub num. 129.

Doctorem auctoritas probabilis dicitur, sed non necessaria, concl. 142. n. 16.

Eorum, & Advocatorum fides super non visu

constitutionis Marchie insinuationem in eod. tractu Minoris requiritis, non supplet ipsius insinuationis defectum, concl. 86. n. 105.

Plura vide in Verbo Advocatus.

Illi non succurritur restitutione in integrum, etiam si esset Minor, quia ille scire tenetur, concl. 86. nu. 138.

DOLOREM iustum temperare difficilissimum, est, concl. 108. sub n. 63.

DOLI, ac fraudis præsumptio per præsentiam iudicis tollitur, concl. 47. nu. 32. concl. 86. nu. 157. concl. 148. sub nu. 282. & concl. 155. sub num. 134.

Dolis, ac fraudibus est præcludenda via, concl. 87. num. 56.

Dolo cessante, poena quoque cessare debet, concl. 111. sub nu. 29. & concl. 128. sub n. 874.

In eo versans doli exceptione repellitur, concl. 151. sub n. 7.

Dolosis beneficio iuris non est succurrendu, conclus. 26. n. 82. concl. 56. n. 199. concl. 89. n. 213. & 521. concl. 128. sub n. 17. concl. 150. sub nu. 40. & concl. 161. n. 83.

Allegatis dolum illum perspicuis probationibus, & concludenter probare tenetur, conclus. 56. num. 205. & prius concl. 7. nu. 7. & conclus. 48. num. 20.

Quilibet causa, etiam iniusta cum excusatur, conclus. 40. n. 38. & concl. 87. n. 108.

Et nihil aliud est, quàm quædam calliditas ad alium decipiendum adhibita, concl. 86. nu. 213. & prius concl. 56. n. 85.

Non datur, abiquè spe lucri, nec alicui immunitatem præstat, concl. 45. nu. 6. concl. 123. sub num. 65. concl. 135. sub n. 61. concl. 161. n. 54. & prius concl. 86. n. 213.

Item quid sit, quomodo probetur, quando præsumatur, & quid pro eo excludendo sufficiat, vide concl. 56. n. 85. & concl. 86. n. 213.

Dans causam contractui, vel in contractu adhibitus ipsum contractum reddit illicitum, & rescindit, concl. 56. n. 205. & concl. 88. n. 12. & concl. 151. sub n. 7.

Verus, non autem præsumptus ratificationem inducitur per taciturnitatem excludit, concl. 86. nu. 248.

Contrarium, nu. 251.

Concorda, vt ibi n. 53.

Præsumptus æquiparatur vero in materia renunciationis enormis, seu enormissimæ læsionis, ibi n. 251.

Præsumitur ex aliqua suasionem, quæ sit suadenti utilis, & suo damno, conclus. 56. nu. 85. & ibi ratio assignatur in fine.

Remitti non potest, nisi illius notitia expresse concurrat, concl. 86. n. 253.

Ille, neque contumacia Vassalli cessat, si canonem solvat, sed cetera requisita non adimpleat, conclus. 171. n. 11.

Ex contemptu, & contemptus ex scientia, & contraventionem oritur, ibi n. 29.

Excluditur in eo, qui bono viro credit, concl. 355. nu. 63.

Et Materiarum.

DOMESTICI ad probandam alimentorum præstationem non sufficiunt, quando alij testes interuenire poterunt, concl. 89. n. 541.
Fallit, vt ibidem.

DOMICILIUM ex habitatione per decennium contrahitur, concl. 1. n. 151. in fine
Illud iudicis dicitur locus congruus ad appellandum, & Apostolos intra debitum tempus petendum, concl. 128. n. 542.

DOMINII exceptio non admittitur, quando agitur remedio l. si quis conductionis C. locati, concl. 78. num. 43.

Fallit tamen, in multis casibus, vt ibidem.

Illius translatio, quando ex prohibitione alienationis intelligitur impedita, vide concl. 48. n. 84 & concl. 84. n. 8. 2. 1. 50. & 60. cum seqq.

DOMINI Sylvarum, quando debeant libertatē venandi omnibus permittere, & damnum 3 feris datum plenē refarcire tenentur, concl. 166. num. 14.

Calstrum dominis impositio angarium, & onerum non competit, concl. 106. num. 5.

Extende vt ibidem, & vide in Verbo Angaria.

Illis magis interest, vt recognitio fiat, quā, quod census soluantur, concl. 101. sub nu. 11.
Dominium, ad effectum deuolutionis, quomodo sit probandum vide concl. 78. num. 37. cum seqq.

Et quæ adminicula ad id sufficiant, & quæ non, ibi sub num. 40.

Arguitur ex parte illius, cui computa redduntur, concl. 56. num. 176.

Extende idem procedere, ex deputatione administratoris, ibi num. 175.

DIBITORI an, & quomodo sit probandum per agentem remedio Saluiani, vel hypothecaria, vide concl. 157. num. 4.

Et quando est deductum, ad solum effectum possessorij, tunc de sententia in illo iudicio latam non tacite esse appellabilem, conclus. 128. sub num. 119.

Et illud, siue iurisdictionem habens in aquis fluminis, tunc censetur etiam habere illud in fundo sub aqua, concl. 98. sub n. 12.

Contrarium ibi num. 14.

Illud, ac possessio quomodo probetur ex libro xlii, vide concl. 71. n. 1. cum seqq.

Ex pluribus enunciatiuis antiquorum Instrumentorum, etiam in præiudicio tertij probatur, concl. 120. nu. 95. & prius concl. 78. nu. 37. cum seqq. & ibi multa.

Contrarium, ibi d. concl. 120. n. 96.

Concorda, vt ibid. n. 97.

Item quomodo illud sit probandum ad effectum deuolutionis, vide concl. 78. sub nu. 40. & vide in Verbo Enunciatiua.

Seu quid ad effectum soluendi canonem, & landemium vide concl. 93. nu. 8.

Facilius acquiritur, & difficilius perditur, quā possessio, concl. 164. n. 29.

Præscriptione alicui acquisitum, per legem nouam illi abdicatum esse non præsumitur, conclus. 84. n. 269.

Quando per inundationem perdat, vide conclus. 94. n. 8. & concl. 98. n. 3. & 14.

Illud supremum, siue altum nunquam Princeps a se abdicare censetur, concl. 167. n. 69.

Translatum censetur ex illis verbis in assignatione rei pro dote appositis, nempe dedit, & transiit titulo puræ, & liberæ venditionis, & in solum dationis, concl. 68. n. 15.

Extende idem operari illa Verba iure proprio, & in perpetuum, & ad omnimodam, & perpetuum proprietatem habere, & tenere, quæ verba Dominium temporale excludunt, & illud perpetuum inducunt, concl. 68. n. 16.

Illud transferre non potest, qui non est Dominus, licet possit rem alienam vendere, concl. 78. num. 28.

Translatum non censetur ex alienatione nulla, etiam quod illius rei fuerit secuta traditio, concl. 85. n. 309.

Sed regulariter non transfertur ex alienatione, absq. rei traditione, ibi n. 310.

Illud, vel possessio, quomodo, & quando probari debeat ab agente rei vendicatione, vel ex fidei commissio, vide concl. 78. n. 21. 22. 27. 28. & 29.

DOMINO census vigore constituti est concedenda associatio ad possessionem bonorum censualem, ob moram debitoris in solutione fructuum, concl. 158. n. 4.

Quando illi debeantur alimenta ex redditibus Iuris patronatus, vide concl. 89. nu. 439. cum pluribus seqq.

Ile alimenta præstare non tenetur Procuratori, ac negotiorum gestor, ibi n. 482.

Extende, vt ibi n. 483.

DOMINUS animalium in sociam datorum, quādo periculo de illorum interitu stare teneatur, vide concl. 108. & in Verbo Animalia.

DOMINVS animalium retineri non potest, pro damno ab ipsis animalibus date, concl. 130. num. 44.

Fallit tamen, vt ibi num. 45. & vide in Verbo Animalia.

Ad quem res feudalitatis, sine eius consensu alienata reuertitur, pretium emptori restituere non tenetur, nisi illic in bona fide esset, conclus. 86. num. 60.

DIRECTVS in venditione rei Emphiteuticæ ceteris est præferendus, concl. 62. n. 40.

Quando possit cogi relocare illis de familia, vide de concl. 128. n. 184.

Canonem recipiendo iuri caducitatis renunciare censetur, concl. 129. n. 346.

Declara tamen, vt ibidem.

DOMINVS domus, quando præsumatur Dominus mobilium illius, vide concl. 152. n. 43.

Fundi prohibere potest, ne colonus fructus, etiam a solo separatos asportet, donec sibi pæso soluat, concl. 108. n. 32.

De facto resistere potest venatori illius fundum ingredi volenti, concl. 166. n. 9.

Agere potest actione iniuriarum, & ad pœnam aduersus illum, qui eo inuito eius fundum,

in-

Index Conclusionum,

ingredietur, licet tamen non ad predam, conclus. 166. n. 6. & 10.
 Declara tamen, vt n. 11.
 Dominus licentiam alienandi Vassallo, siue Emphiteutę denegare non potest, nisi acquirens esset inimicus, vel inhabilis; alias eam denegando ei iniuriam inferre dicitur, conclus. 154. num. 37.
 Dominus nemo est suorum membrorum, conclus. 89. num. 2.
 Quando alij creditoribus pręferatur in re vendita, & quando non, vide in Verbo venditor, & conclus. 119. sub n. 8.
 Officij Notariatus de delicto ab eius substituto commissio tenetur, non autem de eo tenetur ipsius Officij arrendatarius, conclus. 145. nu. 51.
 Quando ex delicto sue familiz teneatur, vide, conclus. 78. n. 106.
 Quando ad feloniam, vel aliud delictum contra Vassallum agere, ac feudum ad fe auocare possit, vide conclus. 101. & in Verbo Felonia, in Verbo Feudum, & in Verbo Vassallus.
 Quando delictum Vassalli ignorauerit non sibi pręiudicat, in prętendenda caducitate, si postea seruitium a Vassallo reciperet, & multo magis, si id a factore Domini causeretur, ibi num. 17.
 Quando aduersus negligentiam, vel dolum Procuratoris in non appellando, sit restituendus, vel contra ipsum Procuratorem ad interesse agere possit, vide conclus. 129. n. 198. cum pluribus seqq.
 Quando, & quomodo famulum egrotantem alicre teneatur, vide conclus. 89. n. 459.
 Quando propria auctoritate possit capere possessionem rei emphiteuticę, vide conclus. 165. nu. 33. cum seqq.
 Quando teneatur de facto infortoris, vide conclus. 151. in fine.
 Vassallum in adulterio, cum eius vxore deprehensum impunę occidere potest, conclus. 59. num. 64.
 Ille, vel Baro alicuius terrę, quando, & in qua parte propria insignia sculpere possit, vide, conclus. 144. n. 17.
 DOMVS, Agnatio, & Parentela verba, quę sunt iuris Civilis, quomodo distinguantur a Verbis Coniunctus, Consanguinei, & Parentes, quę sunt Verba Nature, vide conclus. 81. n. 24.
 Domus, siue familia in iure dupliciter accipitur, & primò causatiuę, & effectiuę; secundo verò contentiuę, & passiuę, ibi n. 59.
 Declara, vt ibidem.
 Illius, seu familiz appellatione venit etiam femina, quamuis esset nupta, conclus. 149. num. 14. & 15.
 Intellige tamen, vt n. 20. cum seqq.
 Plura vide in conclus. 190. & in Verbo Agnatio.
 DOMVS alicuius Cafalis, Poderis, aut Possessionis æstimanda non venit in eorum venditione, nisi inter partes aliud fuerit cõuentum, conclus. 62. n. 87.

Ruinosa, quę tamę cum parua impensā reparari posset, si ab Ecclesia vendatur, ea venditio, Ecclesię vtiles non dicitur, conclus. 85. num. 134.
 Ea legata non venit apotheca, hortus, vel arundinetum, conclus. 127. n. 5. & 6.
 Fallit, quando tales res essent domi contrigę vel sub domo, aut illius finibus, conclus. 127. sub num. 8. & 9.
 Item si ea vendatur, non obid apotheca vendita, censetur, ibi n. 17.
 Sed vitrię in illius venditione veniunt, ibi num. 18.
 Illa vendita, siue legata, quando veniat hortus cum alijs seruitutibus itineris, & aquę, vide, remissiuę ibi n. 18.
 DONANS, quando de euictione teneatur, vide in conclus. 17. nu. 38. & seq. & conclus. 174. nu. 34. cum seqq.
 Quando actiones directas, vel vtiles amplius exercere non possit, vide conclus. 39. num. 8. & seqq.
 Donans aliquam domum, vel aliam rem alicui loco pio, vt ab eo in vita sua alimenta recipiat, si ea per milites, aut alio casu fortuito destruat, tunc alimenta non cessant, conclus. 89. nu. 322.
 Donans non pręsumitur iactare suum, conclus. 86. sub nu. 226.
 Donare promittens, quando ad donandum obligetur, vide conclus. 174. n. 41.
 Et quid in alijs contractibus, vide ibidem.
 Sed cogi an possit, qui est prohibitus alienare, vide conclus. 84. n. 118. & 138.
 Donare proprium est perdere, conclus. 86. n. 42.
 Donatę, quando pręsumantur res sponse, vel vxori traditę, vt sunt annuli, vestes, iocalia, & similia, vide conclus. 115. nu. 12. cum seqq. & conclus. 99. sub n. 13.
 Et nunti donara, quando sint conferenda in diuisione inter fratres fienda, vide conclus. 115. num. 18. & 19.
 DONATARIVS vnus si donationem remittat, alteri condonatorio pręiudicare non potest, conclus. 17. n. 52.
 Possessionem rei donatę propria auctoritate capere non potest, nisi aliquę clausulę in donatione appositę contrarium operarentur, conclus. 164. n. 28.
 DONATIO absentis nomine stipulata reuocari non potest, ante illius acceptationem, conclus. 17. n. 12.
 Contrarium, num. 13. & vide in Verbo Acceptatio.
 Absenti acquiritur per stipulationem Notarij adeo, vt neq; reuocari, aut modificari poterit, sub pretextu, quod donatarius, ante illius ratificationem decesserit, conclus. 42. n. 756.
 Aceptata pręsumitur, per Mandatum factum de illam acceptando, conclus. 17. sub n. 1.
 Sed pio loco facta acceptationem non requirit, ibi num. 7.
 A Filio, seu Nepote facta non valet, nisi Aui

Et Materialium.

consensus concurrat, conclus. 89. num. 145.
 Alt. ut facta de aliquo, quando alteri postea illa possit donari, vide concl. 174. n. 41.
 Aliqui facta sibi, & non alteri acquiritur, nisi donatarius in aliena potestate constitutus reperiretur, conclus. 99. nu. 15.
 Amico magno facta non renouat ex dispositione l. si vquam. C. de reuoc. donat. concl. 100. nu. 10.
Declara tamen, vt ibidem.
 A marito vxori facta, ob futuras nuptias, solemnitates Statuti non requirit, conclus. 86. nu. 158.
Declara tamen, vt ibi n. 159.
 A muliere facta pro dote, siue illius augmento solemnitates Statuti non requirit, ibi n. 161.
Declara tamen, vt ibi nu. 160. & 163. cum seqq.
 A Principe facta acceptationem non requirit, quia per eam ipso iure Dominium transferretur, si tamen ea in vim Privilegii fiat; & secus si in vim contractus, tunc l. 17. n. 7.
 Ea arguitur ex descriptione facta in testimo ad instantiam descendendum, vel intuitu coniunctionis personarum, concl. 71. n. 13.
 A traditione incipere dicitur, quando donator se nomine Donatarii possidere constituit, concl. 174. n. 37.
 Causa alimentorum facta solemnitates Statuti non requirit, conclus. 89. n. 255.
 Pro alimentis facta modalis dicitur, & non conditionalis, ibi n. 255. & 392.
 Et illis non prestatu renouari potest, ibi n. 392.
 Causa dotis facta mere voluntaria, & non ab eo, qui dotare tenetur, solennitatis indiget, conclus. 86. n. 160.
 Contrarium, nu. 161.
 Declara, vt n. 162. cum seqq.
 Causa mortis facta solemnitates Statuti non requirit, ibi n. 150.
 Et talis donatio facta ab usurario, quando valeat, vide concl. 161. n. 10. & 11.
 Contingens onus assumendi nisi gnia, & nomen alterius non dicitur simplex, sed ob causam, concl. 144. nu. 25.
 Coram Notario; & quinque testibus celebrata alijs solemnitatibus à Statuto inducis non eget, concl. 86. n. 157.
 Et dicitur domi dato, & dare significat Dominium transferre, concl. 174. sub n. 36.
 Filio facta cum iuramento est firma, & inexpugnabilis, nec in fraudem Fisci facta dicitur, concl. 87. n. 11.
 Quod procedit, etiam si sit omnium bonorum, & cum ea distinctione, ibidem, videnda.
 Et illa grauamen vtriusq; partis continens solemnitates Statuti non requirit, quia potius remuneratio, & permutationis, quam Donationis naturam habet, concl. 86. n. 156.
 Inter Patrem, & Filium, Matrem, Filium, & e contra, an solemnitates Statuti requirant, vide ibi nu. 25. cum seqq.
 Inter virum, & vxorem facta, licet valida dici non possit, tamen est in statu potestatis, siue

contingenti validitatis, ita vt per mortem confirmetur, si interim per contrariam voluntatem infirmata non reperiatur, concl. 87. n. 16.
 Iurata minoris, an solumneatur, vide concl. 86. num. 69. & 70.
Donationis faciendae causa, Curator minori deputari non permittitur, cum donare sit proprium perdere, vt ibi n. 42.
 Illius revocatio, quando sit licita, vide concl. 17. nu. 12. cum seqq.
 Non presumitur, quando alia ratio, quam illa donandi excogitari potest, concl. 62. n. 120.
 Fallit inter Amasium, & amasiam, vt in concl. 105. u. 9.
 Non expirat per mortem donantis, licet non fuerit acceptata, concl. 17. sub n. 32.
 Ob benemeritum, quando Concubini fieri possit, vide concl. 59. n. 109 cum seqq.
 Ob merita facta solemnitates requirit, si merita non probeantur, aliis secus, concl. 83. num. 155.
 Omnium bonorum, tanquam contra bonos mores facta, cum liberam testandi voluntatem auferat, non valet, etiam si sit iurata, concl. 47. num. 90.
 Contrarium, vt ibi, & in concl. 87. sub nu. 111.
 & ibi ratio differentie assignatur.
 Omnium bonorum, lucrum, & actionum ius ad eundem non comprehendit, concl. 51. n. 17.
 & ibi ratio assignatur.
 Omnium bonorum presentium, & futurorum constituitur, quoad presentia non autem, quod futura, concl. 39. sub n. 11. vers. illud vero, licet ea indistincte valeat ad suorem Ecclesie, conclus. 87. sub nu. 11.
 Pro loco facta acceptationem non requirit, conclus. 17. num. 7.
 Propter nuptias, & dos à pari procedunt, conclus. 84. nu. 138.
 Illa propter nuptias, quam Maritus, ob adulterium vxoris lucratur Filijs adulterae referuari debet, concl. 59. n. 73.
 Quando animo compensandi facta presumatur, vide concl. 109. n. 34.
 Quando Concubina fieri possit, vide in Verbo Concubina.
 Quando de rebus apud hostes existentibus fieri possit, vide concl. 83. num. 21. & in Verbo Legatum.
 Quando indiget inscriptione vitatur in excessu tantum, concl. 87. sub n. 11.
 Reciproca, siue certitudinaria, & ob causam, vel remuneratoriā solemnitatibus non indigent, concl. 86. n. 51. cum seqq.
 Contrarium, ibi nu. 69.
Declara tamen, vt ibi num. 154. cum seqq. & nu. 216. & vide in Verbo iuror, & in Verbo Vniuersitas.
 Remuneratoria non dicitur simplex donatio, sed p. tuis quendam permutationi, concl. 85. nu. 153. & concl. 174. n. 38.
 Donatori, quando alimenta debeantur à Donatario, vide concl. 89. n. 429. cum seqq.

Index Conclusionum,

Illius interest rem donatā non euinci, vt ab antidorabilibus liberetur, concl. 174. sub n. 3.
Donatum Ambasciatori, quando sibi, vel Principi acquiritur, vide concl. 99. num. 1. cum seqq.
 Cuius contemplatione donatum censetur, ibi num. 16.
Donum, quod fit Episcopo pro suo incundo aduentu de raro contingente, in arrendamentum alicuius Episcopatus non cadit, conclus. 145. num. 52.
DQS ab aliquo in subsidium debita non debet esse rigorosa, nec talis, quæ egestatem dotantis inducat, concl. 86. sub n. 168. concl. 89. num. 186. & concl. 174. n. 23.
 Ab antefato differt præsertim in prælatione, quæ licet mulieri competat præiore, non cõpetit tamen pro antefato, quia inter dotem, & antefatum inæqualitas tolleratur, conclus. 118. n. 29. & 34.
 Contrarium, ibi n. 30.
 Concorda, vt n. 31.
 Et an sit danda iuxta Patrimonij quantitatem, vel mulieris, aut familiæ nobilitatem, vel potius secundum qualitatem. Mariti cui nupsit, vide concl. 42. sub n. 541.
 Ab Auo nepti data, præsumitur contemplatione Patris, quia ad Officiū Patremum spectat dotare Ulias, concl. 42. num. 431. & seqq. & conclus. 174. num. 14.
 Fallit tamen, quando coniecturæ viderent in contrarium, concl. 42. num. 437. & seqq. & concl. 174. num. 17. cum seqq. vbi latè Exemplificatur.
 Et an ea in legitimam imputetur Nepti, vide ibi num. 2.
A Patre data Filiis mortuo, viro ad eum, non antè ad Filiam reuertitur, concl. 56. sub nu. 69.
 Fallit si Patre esset decedens, vt ibidem.
 Item fallit, si Patre esset mortuus, quando Filia vidua efficeretur, quia tunc illa dos consolidaretur in muliere, & ad eius heredes trāsiret, sed relictis Filijs ad eos absolute spectabit, ibidem.
A Patre promissa Filiz, si Filia vidua efficiatur, tunc penes Patrem remanere debet, concl. 56. sub nu. 69.
 Danda, vel restituenda, quando ex bonis fideicommissi detrahi possit, vide concl. 152. sub num. 57. & latius concl. 42. nu. 181. cum pluribus seqq. & concl. 84. nu. 131.
Data æstimata, quando faciat emptionem, & quando non; item, quando dicatur æstimata, vide latè in concl. 68. per totam, & in Verbo Æstimatio.
Data primo viro præsumitur, data secundo, conclus. 56. sub n. 69.
Debita in vna re non potest inuita muliere solui in alia, concl. 91. n. 17.
 Illa, & alimenta, quando debeantur per Auium Maternum Nepoti, vel nepti, vide in Verbo Alimenta, & concl. 89. num. 423. cum seqq. & concl. 174. num. 1. num. pluribus seqq.

Et si dos, & alimenta alicui legentur, tunc vtrumquæ debetur, quamuis dos loco alimentorum succedat, ibi n. 591.
Et donatio propter nuptias, quando amittatur inter coniuges, ob adulterium ab vno ex eis commissum, vide concl. 59. n. 73.
 Ambe à pari procedunt, concl. 84. n. 138.
 Vxori restitui debent, quando à viro absq; rationabili causa fuisse expulsi, secus si propria auctoritate, & absq; iusta causa recederet, conclus. 59. n. 304.
 Et quæ dicatur iusta causa, & quomodo sit probanda, vide ibid. & n. 307. cum seqq.
 Item in tuto collocari debent, & ex eorum fructibus, Mulier, Maritus, & Filij sunt alendi, non autem ex proprietate, ne tractu temporis ambo medicari cogantur, concl. 152. n. 24.
 Et legitima pari passu ambulant, concl. 142. sub num. 84.
 Etiam ex nudo pacto debetur, concl. 123. sub num. 67.
 Et ex quibus coniecturis, vel adminiculis soluta præsumatur in præiudicium Mariti, vel eius hæredum, aut etiam in aliorum Creditorum damnum, vide concl. 152. num. 4. cum seqq. & præcipue nu. 10.
 Ex fideicommissio nunquam detrahitur, nisi in subsidium, concl. 42. nu. 287. & 300.
 Et onus probandi alia bona non exrare, ex quibus dos, vel legitima detrahi possit, cui incumbat, vide, ibi n. 188. & seqq.
 Extēde, & declara pluribus modis, vt ibi n. 182. cum pluribus seqq. & concl. 84. n. 132.
 Sed eā Filius ex, fideicom. non detrahit, quādo dolose legitimam cõsumpsit, concl. 89. n. 116.
 Exigi potest à Marito soluto Matrimonio, dū extant Filij communes ad eos alendos, & tūc dos ad eum spectat, vt bonorum Filiorum, usufructuarium, concl. 89. n. 358.
 Filiz data, si absq; eius culpā amittatur, an ea iterum sit dotanda. Vide concl. 89. num. 32. & concl. 142. num. 16.
 Extēde, & declara, vt concl. 89. num. 324. cum seqq.
 Filiz data, si ab hæredibus primi viri recuperari non possit, ea iterum est redotanda per Patrem, aut illius hæredes, ibi n. 332 & 353.
 Si Filiz spuris tradita fuit, et amplius alimantia non debentur, ibi u. 91.
 Filiz spuriz constituta, ea mortua sine Filijs, ad dotantem, vel eius hæredes reuertitur, ibi num. 94.
 Fallit tamen, si ea fuerit per Iudicem, secundum valorem alimentorum constituta illi tradendo in vna vice pro dote, quod in pluribus annis esset tribuendum pro alimentis, ibidem.
 Filiz spuriz assignata, si quantitatem à lege permissam excedat, à Patre retractari, sine renocari potest, etiam constante matrimonio & in præiudicium viri, vt ibidem.
 Quando à Patre grauari possit, & quādo secus vide concl. 42. nu. 626. cum seqq. & concl. 89. num. 323.

Et Materiarum.

Si est promissa in quantitate, de bonis tamen solvenda, quando species, siue quantitas sit debita; Item, quando fructus, siue alimenta de ea debeantur, vide concl. 68. n. 10. & concl. 89. sub n. 365.

In dubio donata, & non animo repetendi data, ob specialem fauorem dotis censetur, concl. 42. num. 437.

In immobilibus consistens soluto Matrimonio statim restituenda venit, nec tunc expectatur annus, nec minus dilatio cum onere alendi vxorem venit concedenda, concl. 89. n. 346.

In pecunia consistens soluto Matrimonio cum Patrimonio Patris confunditur; licet secus, si in fundo dotali consisteret, ibi n. 362.

Contrarium tamen, & verius tenent alij, ibid.

Licet sit privilegiata, tamen illius fructus non sunt privilegiati, ibi n. 360.

Loco alimentorum succedit, & est causa finalis prætationis eorum, ibi n. 339.

Loco legitimæ succedit, quando Statutum disponit, quod filia dotata non succedat, nec aliquid petere possit, ibi n. 324.

Contrarium tamen, si Statutum Filiam non excludat, sed eam dotari mandet, concl. 89. num. 325.

Declarat, vt concl. 42. num. 634. cum pluribus seqq.

Maiores debet dari Filix viduæ, quàm virgini, quia virginitas est altera dos, concl. 56. n. 69.

Mulieris data præsumitur ab eo, à quo ipsa erat dotata, concl. 48. n. 4.

Promissa, & non soluta dicitur verè dos, concl. 170. si bn. 37.

Quæ datur mulieri nubenti maioris quantitatis esse debet, quàm ea, quæ datur ingredienti Monasterium, concl. 13. n. 2.

Declarat, vt in concl. 142. nu. 110. & 111. vbi rationes allegantur.

Et quando vni Filix maior dari possit, quàm alteri, vide concl. 170. n. 19.

Dos, quando debeatur Filix, etiam indigno nubenti, vide concl. 42. sub nu. 65.

Quando de bonis dotantis, vel mulieris soluta præsumatur, vide concl. 174. n. 42. cum seqq.

Quando peti possit, non obstante pacto de non petendo, vide concl. 118. num. 8. cum seqq.

Quando sit præferenda, vide concl. 119. n. 31.

Quando restitenda venit, tunc masculi sunt feminis præferendi, concl. 81. n. 70.

Quando restituenda, vel asscuranda veniat, ab vergentiam viri ad inopiam, vel illius exitium, absentiam, aut condemnationem, ad Trirames, vide latè in concl. 152. n. 20. cum pluribus seqq.

Et quando est restituenda, vel asscuranda quo ordine sit procedendum, vide d. concl. 152. n. 34. cum seqq.

Quando est restituenda, tunc compensatio non admittitur, nequ; retentio datur, concl. 152. num. 62.

Quando censetur constituta in omnibus bo-

nis vxoris, vide concl. 170. sub num. 19.

Quando soluta præsumatur ex coniecturis præstationis alimentorum, & temporis diuturnitatis, vide concl. 42. sub nu. 479. & concl. 120. nu. 125. cum seqq.

Quando præstatur alijs creditoribus, etiam anterioribus, vide concl. 119. n. 31. cum seqq.

Solum confessionata, nulla exist. nte promissione à principio, quando uocatur viro tantum, & non tertio, vide concl. 42. n. 478. & seqq.

Sororis viduæ, quando inter alias Sorores, & Fratres æquis portionibus sit diuidenda, vide concl. 42. n. 651.

Illæ, vel alimenta ex quibus causis Filix spuræ non debeantur, vide concl. 89. n. 95. cum seqq.

Ea, vel eius fructus, quando exigii possint, per vxorem, licet promissio sit facta viro, vide ibi num. 352. & in Verbo Vxor.

Vxoris testatoris, vt ars alienum, & impensa funeris; in primis, & ante omnia detrahenda venit, etiam ex fideicommissio, ante hereditatis restitutionem, quia bona semper intelliguntur deducto ære alieno, concl. 67. n. 1. & 2.

DOTALIS fundus, quando alienari possit, vide concl. 84. n. 139. cum seqq.

Possessio rei dotalis in vxorem sine traditione non transit, licet secus sit de illius Dominio, concl. 164. n. 29. & ibi ratio assignatur.

In dotandi, an à successione differat, vel secundum eam reguletur, concl. 174. n. 14. & 15.

Dotare, & redotare, quando tenetur Pater, & Fratres, Filiam, & sororem respectu, vide concl. 84. nu. 137. & concl. 89. nu. 84. & seqq. & num. 322. & 353.

Sed dos data à Patre de suo ad eum reuertitur, concl. 174. n. 21.

Dotare Filiam tenetur Pater, & non Mater, nisi in subsidium, concl. 86. sub nu. 165. & concl. 174. num. 10. & sub n. 14.

Illas dotare tenetur Mater in subsidium, quando Filia aliunde dotari non posset, etiam si ipsius Matris bona essent fideicommissio subiecta, concl. 86. n. 168. & concl. 174. sub n. 13.

Eam constituere promittens idem est, ac si ipsa dotem constitueret, concl. 154. n. 26.

Illam dans, vel promittens, quando de eniegione tenetur, vide latè in concl. 142. nu. 34. cum seqq.

Promittens eam, licet sit extraneus, tamen si in debito tempore non soluat, ad fructus dotis, & alimenta tenetur, concl. 89. n. 377. & seqq.

Illam non acquirit Maritus, qui viuenti vxori alimenta non præbuit, vel ei egrotanti Medicum non adhibuit, vel imperitum adhibuit, ibi nu. 375.

Fallit, quando tempore pestis effusæ, & in pluribus alijs casibus, vt dicto num. 375. cum seqq. & vide in Verbo Maritus.

Quando possit mulier constituere dotem, vel pro ea, etiam sine solemnitate Statuti, & Velleiano non obstante, se obligare, vide conclus. 86. n. 162. cum pluribus seqq. & concl. 118. n. 5. cum seqq.

Index Conclusionum,

Dotem vxoris, quando augeant arbores, lapidicem, & Theſaurus in fundo dotali reperi, vide concl. 135. n. 25. cum ſeqq.

Dotēs filiarum, & ſororum opes euertunt, & idēd equeum eſt, vt ad illam funtem reuertantur, à quo deſluerunt, concl. 42. n. 97. & vide in Verbo Dotis aſſecuratio, & Aſſecuratio Dotis.

Illius augmentum, ſive lucrum quomodo reguletur, vide Augmentum.

Ob eam poteſt kudum alienari, non exiſtentibus tamen alijs bonijs, ſed cum conſenſu Domini, concl. 87. n. 49.

Bona minoris dotis cauſa alienari poſſunt, ſi Maritus dotem in bonis ſtabilibus recipere noluerit, ibi n. 1.

Declara tamen, quod ea alienatio non ſuſtineatur, niſi Decretum Iudicis interueniat, ibi num. 130.

Et quando bona ſtabilia mulier minor poſſit dare in dotem viro ſine ſolemnitati, vide concl. 86. n. 77.

Huiusmodi cauſa eſt valde fauorabilis, concl. 89. num. 355.

Illius, ac anteaſi cauſa ſit, dura cauſa matrimonialis in Curia Episcopali tractatur, concl. 118. n. 11.

Summaria eſſe debet, concl. 118. n. 316.

Et quando ſit appellabilis, vide ibi n. 312. cum ſeqq. & n. 751. cum ſeqq.

Illius conſtitutio expreſſa, vel tacita, ſi nō preccedat, neq. etiam vltimū de eo anteaſum debetur, concl. 118. n. 2.

Dotis creditor in quibus bonis ſatiſfieri debeat vide in concl. 36. n. 33.

Illius fauore multa ſunt ſupplenda, vt ex incerta eſtimatione rerum dotalium emptionem conſtituamus, concl. 68. n. 21.

Item illius fauore operatur, vt contractus emptionis nō corrumpat, etiam, quod tertius non fuerit arbitratus, in cuius arbitrium fuerat collata eſtimatione, licet tamen ſecus eſſet in alio contractu, ibi n. 26.

Fallit in augmento dotis, ibi n. 27.

Fructus illius, quando dotem augeant, vel ſint cōpenſandi cum alimentis, aut eos lucretur Maritus, vel eius heredes, & quando ipſi ſint reſtituendi vxori, vide concl. 89. n. 343. cū ſeqq.

Item fructus dotis, quando percipiat ſponſus, vide ibi n. 356.

Plura vide in Verbo Fructus.

Illius hypotheca an, & quādo à die promiſſionis, vel ab illo ſolutionis acquiratur, vide cōcluſ. 152. n. 74. cum ſeqq.

Interere dōis ceſſat ceſſarijs oneribus Matrimonij, etiam ſi filij communes extarent, cōcluſ. 89. n. 356. & ibi ratio aſſignatur.

Legatum dotis pauperi faciū dicitur pū, & in cauſam alimentorū ſacrum cenſetur, ibi n. 591.

Et ſi ſint reliquæ dotes pro maritandis puellis, ſi reſtituantur, an ſint in idem opus earum dotationis erogandæ, vide ibidem.

Et illud legatum, quando animo cōpenſandi

factum præſumatur, vide concl. 174. n. 29. cum ſeqq.

Eius legatum tempore nuptiarum ſoluendum, quando dicatur purum, ſive conditionale, vide concl. 42. n. 634.

Privilegium dōis maius eſt, quā illud Veſteſiani, concl. 86. ſub n. 167. & concl. 170. n. 33.

Et huiusmodi privilegia ad hæredes non tranſeunt, ſed ſolito matrimonio ceſſant, concl. 89. n. 356. & 361.

Contrarium, ibi n. 362.

Illius promiſſio intelligitur, vt effectum habeat poſt quā Matrimonium fuerit contractum, ibi n. 356.

Sed ſi de huiusmodi promiſſione non appareat, niſi per confeſſionem Mariti, tunc ea valde ex diuturna alimentorum præſtatione comprobatur, ibi n. 277.

Et illius repetitio tentata per Matrem, an impediri poſſit, per exceptionem adminiſtrationis tutelæ, & rationis non redditæ, vide concl. 56. n. 75. & ſeq. & concl. 152. n. 63. cū ſeqq.

Et talis repetitio, quando fieri poſſit, cum obligatione in forma Camere, ſicut ea ſunt promiſſa, vide concl. 167. n. 135.

Illius reſtitutio, vel aſſecuratio, abq. Inſtrumento dotis fieri non debet, concl. 152. n. 70.

Illius ſolutio in aliqua parte probata in totum ſoluta præſumitur, ibi ſub n. 9.

Dotis Titulus ſoluto Matrimonio ad non titulū reducitur, concl. 356. & n. 360.

DVBIA probatio probantem non releuat, concl. 44. n. 28. & ſeq.

Sed quando dicatur dubia, vide ibidem, n. 30.

Dubia, quando ſunt danda in cauſa, quid facere debeat Iudex, vide concl. 168. n. 27.

Eſt dubius litis euentus, concl. 60. n. 92.

Et talis dubius litis euentus in probanda leſione conſiderari debet, concl. 133. n. 59.

DVO vincula ſtriſius ligant, quā vnum, concl. 42. n. 94. & concl. 84. n. 5. & 237.

Fallit, quando vnum ex illis eſſet impertinens, ibi d. num. 237.

DVPLEX cauſa prohibitiua vincit vnā tantū permiſſiuā, concl. 84. n. 57. & 237.

DVX, ſive ſimiles tituli, etiam vendita, ſive reſecta dignitate, illius tamē nomen retinere dicuntur, concl. 140. n. 21. & concl. 143. n. 91.

E

ECCLESIA Cathedralis dicitur eſſe in Episcopo, & Episcopus in ipſa, concl. 1. n. 171.

Contractum pro parte approbare, & pro parte impugnare non poteſt, concl. 85. n. 20.

Dimittere non poteſt bona propria habita, ſide de re, ſibi in cambium aſſignanda, concl. 85. num. 135.

Decepta dici non poteſt, ſi res per eam alienata pretioſior, fiat, ibi n. 219.

Deſtructa non expirat legatum illi factum, ſed illud ad Poſtſicem tranſit, concl. 89. num. 66.

Illius

Et Materialiarum.

Illius bona, quando possint alienari, & quæ solemnitates in eorum alienatione requirantur, vide concl. 85. per totam.

In eius damnum redendere dicitur, quædò utilitati publicæ non consulitur, concl. 111. n. 5.

Illius, ac Episcopi consecratio fieri potest, etiã die non Dominico, & in ea consecranda Sacramentis adhibetur, concl. 11. n. 21.

Ecclesiæ, & minoris favore contractus clandestini tollatur, concl. 2. num. 61. & concl. 85. n. 17. & 244.

Illæ, & minor pari passu ambulare dicuntur, conclus. 86. n. 241. & concl. 119. n. 48.

Illius inra quomodo, & quando in arbitrium remitti possint, concl. 133. n. 146. cum seqq.

Et læsionem Ecclesiæ allegans illam probare tenetur, concl. 85. n. 13. & 124.

Polluta Ecclesiæ reconciliatio Abbati concedi non potest, nisi cum gravi offensâ iurisdictionis. Episcopalis, concl. 1. n. 42.

Et quando illi competat remedium recuperandæ, non obstante præscriptione quadriennij, vide concl. 85. n. 168. cū seqq. & in Verbo Remediũ.

Illi semper datur restitutio in integrum, quatenus non fuerit utiliter contractum, ibi n. 207.

Fallit, quando quadriennium esset lapsum post observationem contractus per 40. annos, ibidem.

Ecclesiæ vacatio, quædò detur per Prælati ascensionem ad aliam, vide concl. 56. n. 144.

Eius vitæ de quo tempore sit consideranda, ad validitatem alienationis, vide concl. 85. n. 217. cum seqq. & n. 319.

Eam fabricare, vel collapsam reficere, quando, & quomodo teneatur Archiepiscopus, Episcopus, Canonici, Rector, vel Parochiani, vide concl. 138. n. 71. cum seqq. & concl. 145. num. 22.

Nova in locum antiquæ subrogata, quædò omnes illius qualitates assumere debeat, vide concl. 144. n. 38.

Parochialis ex oblationibus Parochianorũ constructa præsumitur, concl. 48. n. 5.

Parochialis, ac Beneficia curata ceteræq; dignitates obtineri possunt, etiam à non habentibus ordinem, dummodo primam tonsuram, & vinguinquatuor annos completos habeat, conclus. 72. n. 69. & 71.

Per mortem Abbatis Regularis habentis iurisdictionem quasi Episcopalem vacare, & vidua fieri dicitur, concl. 1. n. 2.

Probationes novas, etiam post Processus publicationem ea facere potest, si de eius læsione constet, & dummodo concurrat, non solum causæ cognitio, sed etiam magna, & exacta diligentia ob timorem subornationis, concl. 148. num. 396.

Si de tempore concessionis alicuius rei in emphyteusum erat dives, nunc verò de paupertate reperiatur, et in illius, ut electione, aut eã rem pro se retinere, vel alteri concedere, concl. 85. n. 321.

Declarat tamen, ut ibi n. 322.

Quando ante beneplaciti consecutionem, vel legitimam executionem à contractu resiliere possit, si reservato beneplacito alienationis facie vide concl. 85. n. 243. cum pluribus seqq.

Quando eam ampliari contingat, tunc insignia in ea existit non sunt delenda, concl. 144. n. 36.

Et quando relocare teneatur finita linea, vide concl. 128. sub n. 684.

Quando destruitur, & postea reedificatur, tunc omne ius patronatus, & aliud, quod quis in ea habebat amittitur, concl. 144. n. 37.

Quando possit facere pactum de lucrands melioramentis in euentum caducitatis culpa emphyteute, vide concl. 136. sub n. 21.

Quando Privilegium, ob non usum amittat, vide concl. 103. num. 17. cum seqq. & in Verbo Privilegium.

Quædò præferatur creditoribus anterioribus, vide concl. 119. n. 48.

Quando Patronum ad egestatem redustum, alere teneatur, vide concl. 89. n. 439. cum pluribus seqq. & in Verbo Alimenta.

Quando possit alienare, sine solennitatibus rem retinendo, & quædò secus, vide concl. 85. n. 84.

Restorem alere tenetur, non obstante præscriptione decimarum, concl. 89. n. 440.

Refectæ, & constructæ in dubio præsumitur ab eis, qui eam construere, & reficere tenebantur, concl. 138. n. 80.

Refugium reorum immanis criminis esse non debet, concl. 150. n. 25.

Illius vacatio damnosa esse solet, conclus. 128. num. 274.

Semper citari debet, quando fabricatur processus super alienatione rei sue; aliis processibus esset nullus, concl. 85. n. 189.

Si ea alienationi factæ stare velit, quando pars aduersa illam impugnare non possit, vide, concl. 85. n. 17. cum seqq.

Si ex contractu locupletetur, id quod cum alterius iactura percipit restituere tenetur, conclus. 85. num. 225.

Declarat tamen id esse verum, si illud pretium probetur fuisse verum in utilitatem Ecclesiæ, & Adversarii iacturam; alias secus, ibi n. 226.

Rursus declarat, ut in concl. 136. sub num. 21. illas solemnitates in alienatione annuorum, reddituum adhibere debet, quæ in alienatione immobilium requiruntur, conclus. 113. num. 16.

Vti pia mater & cultrix omnium locupletari non debet cum alterius iactura, sed æquitate servare tenetur, & præcipue in materia caducitatis, concl. 66. num. 29. & concl. 84. nu. 86.

Limitatur in concl. 136. sub num. 21.

Item vti pia mater omnium Omnes ad se venientes benignè amplecti debet, conclus. 65. num. 29.

Vti pia mater, & cultrix omnium illis ad se redeuntibus nunquam gremium claudit, conclus. 124. sub num. 22.

Ecclesiasticæ personæ. Vide Personæ.

EDERE, & Editio, Vide in Verbo Editio.

Y 3 EDICTA

Index Conclusionum,

EDICTA, ne Frumenta, & cetera fruges errahantur. Principes tempore carellie facere tenentur, vt antea conseruetur, & ne carior fiat, concl. 111. n. 4.

Illa pro conseruatione annonæ facta, etiam personas Ecclesiasticas ligant, ibi n. 5.

Extractionem prohibentia, tam ligant eum qui in via publica blada extrahere reperitur, quam si iam extra Patriam extraxisset, ibi n. 11.

Quid si negauerit extra territorium portare, & ultra locum, ubi repertus fuit, domum habeat? vide ibid. & n. 12.

Extractionem victualium prohibentia, vel ea consignari iubentia an, & quando nedum Ciues, sed etiam forenses ligent, vide ibi n. 13. 14. 33. & seqq.

Extractionem prohibentia forenses colentes agros in territorio prohibentis non comprehendunt; scilicet, quoad portionem fructuum ad eos spectantem, ibi num. 26. & ibi ratio assignatur.

Restringe tamen, vt ibi n. 27.

Extractionem prohibentia extrahentem ex causa necessitatis, veluti pro victu, aut probabiliter ignorantem, vel dolo caret, non ligant, ibi n. 13. 29. & 30.

Si die certo frumenta consignari iubent, tunc afficiens eum iuramento illa ignorasse, & die sequenti parum sit pena excusatur, si tamen de principio Mandato confitetur, concl. 111. n. 31. & 32.

Erre: torreses, & ignorantes ligant, quando iustitiam à Principe promulgata, & in eis Decretum irritans fuit positum, ibi n. 37.

Declara tamen, id solum procedere, quoad utilitatem actus in contrarium gessi, non autem, quoad incursum pœnæ, ibi n. 38.

Erre illis publicatis non est dubitandum, quando ea in Bullario impressa reperiuntur, ibi sub num. 37.

Extractionem prohibentia cum non afficiunt, qui prescriptionem triginta vel quadraginta annorum in extrahendo probaret, concl. 111. sub nu. 39.

Sed an minorem extrahentem comprehendat, vide, ibi n. 45. & 41.

Plura vide in Verbo Bannimenta, & in Verbo Constitutio.

Edictum ad exhibendum super æquitate est fundatum, concl. 78. n. 48.

EGRESSVS quomodo differat à paupere, vide concl. 84. n. 105. & in Verbo Pauper.

Vide in Verbo Egressus, Penuria, Necessitas, & Pauper.

ELECTA vna via agendi, quando possit ea omitti altera capi, vide cõcl. 35. fere per totam.

ELECTIO Abbatis duplex est, alia generalis actiua, & passiua, alia particularis, concl. 2. num. 1.

Illa Abbatis generalis actiua, & passiua, ad quæ spectet; item cui comperat illa particularis cuiuscunque Monasterij, tam actiua, quam passiua, vide ibidem.

Quomodo, & à quibus, & de quibus personis fieri debeat, vide ibid. cum seqq.

Non vitatur, si non præcesserit auditio Missæ de Spiritu Sancto; licet illa ad bene esse præcedere debeat, ibi n. 9.

Fieri debet intra tres menses à die certæ vacationis, aliis deuoluitur ad alios Superiores, vel ad Papam, ibi n. 11.

Illa Abbatissæ, ad hoc, vt sustineatur, quæ sint necessaria, & electa quas prærogatiuas habere debeat, vide concl. 3 per totam, & in Verbo Abbatissæ electio.

Facta coram examinadoribus extra Synodum confirmatis, quando sit inualida, vel sustineatur, vide concl. 128. sub n. 286.

De digno omisso idoneiore, quando fieri possit, vide concl. 2. n. 13. & seq. concl. 3. n. 2. & seq. & concl. 128. n. 278.

Neque si retractanda, etiam si iuramento quis se obligasset de digniori eligendo, conclus. 2. num. 14.

Electio Episcoporum, & Archiepiscoporum, quando est fienda de Abbatibus, tunc qui sint vocandi, vide concl. 1. nu. 75.

Et quis dicatur abiens, vel non, ad hoc, vt ad electionem citandus sit, vel non, vide concl. 131. n. 13. & prius concl. 128. n. 522.

Est à principio voluntatis, confirmatio verò sit inde necessitatis, concl. 2. n. 4.

Fieri debet per modum scrutiniij, vel compromissi, vel communis inspirationis, & alio modo facta est nulla, ibi n. 8.

In alternatiuis regulariter est debitoris, conclus. 95. num. 14. & prius conclus. 91. num. 4.

Declara tamen pluribus modis, vt ibi num. 15. cum seqq. & vide in Verbo Alternatiua, & in Verbo Debitor.

Sed quando dicta electio amittatur à debitore, vide ibi d. conclus. 95. n. 19.

Passiua maiorem libertatem requirit, quam actiua, conclus. 2. n. 6.

Illa Penitentiarum, quando spectat ad Papam, vel ad Episcopum, & Capitulum, vide concl. 97. nu. 28.

Ea Prælati est facienda de eo, in quem maior pars Capituli conuenit, conclus. 2. n. 11.

Redditur nulla, si quis ex electoribus presentibus non scrutetur, ibi n. 10.

Successoris fieri potest, antequam corpus mortui Prælati sit sepultum, licet non ante mortem, ibi n. 11.

Illa solvendi in pecunia id, quod debetur in bonis regulariter est debitoris, conclus. 91. num. 4.

Fallit tamen in casu à testatore ordinato, vt ibi num. 5.

Tertium, quando, & à quibus sit facienda in casu discordiæ, vide concl. 69. n. 56. cum seqq.

Electio vxoris, si sit reservata super eo, an velit, sibi dotem restitui in bonis testatoris, aut in pecunia, quid facere debeat vxor, ad hoc, vt viri hæres in mora constitutur, & ad in-

Et Materiarum.

interfutura teneatur, vide concl. 89. n. 363.
 Sepultura quibus competat, vide concl. 100. num. 9. Sed remissive.
 Electionem alicuius factam impugnans, vel ab ea appellans, tunc certam formam electionis exprimere tenetur. concl. 128. num. 52.
 Sed quomodo electio, siue scrutinium sit faciendum, ut valeat, vide ibidem.
 Ab Electione facta in consensu de aliquo beneficio, quando appellatio datur, vide concl. 128. num. 168.
 Electiones clandestinæ, vel per occulta conuenticula factæ sunt irritæ, concl. 2. num. 7.
 Et clandestinæ dicuntur illæ, quas electores inter se secretas retinent, concl. 2. num. 7.
 Et semel facta electione, quando variare liceat, vide concl. 33. num. 1. & 14 concl. 68. num. 87. & concl. 95. nu. 17. cum seqq.
 Illi de se facit, quando Abbas assensum posset, vide concl. 1. num. 73. & seq.
 Electionum formæ quæ sint, vide concl. 2. num. 8. remissive.
 Electores ad electionem celebrandam in aliquo honesto loco Monasterij conuenire debent. concl. 2. num. 7.
 Ante Mortem, vel depositionem, aut cessationem Prælati, ad electionem successoris deuenire non possunt, concl. 2. num. 11.
 In electione Abbatis scrutatoribus secretè, vel inscriptis per schedulas eorum vota tradere debent, concl. 2. num. 10.
 Iuræ debet eligendi magis idoneo, secundum Deum, & eorum conscientias, concl. 2. n. 17.
 Electus ad aliquod officium, quando appellatur, vel se excusare possit. vide concl. 128. nu. 362. & 363.
 In Abbatem electus, antequam confirmetur ad ministrare non potest, concl. 2. num. 4.
 Electioni de se factæ intra mentem à die habitæ notitiæ ac consentire tenetur, concl. 2. n. 11.
 Vt Arbitrator, vel Arbitrator electus, quamvis eligere possit, quia auctoritate uti velit, tamen si viam elegerit, amplius ad aliam redire non potest, concl. 133. num. 64.
 Eligendi, & confirmandi simul potestatem habens, tunc ipse quod eligit, confirmare videtur. concl. 2. num. 4.
 Eligendi habilitas consideratur de tempore electionis, & non de tempore vacationis Prælati, concl. 2. num. 24.
 Eligendi ius, quando expirat, & in alium transfundatur, vide concl. 96. num. 19. & seq.
 Eligens aliquem ad aliquod peragendum ipse, de illo maximam confidentiam habere præsumitur, concl. 100. num. 32.
 Dignum omisso digniori eligens mortaliter peccat, concl. 2. num. 20.
 Eligens litem vnam viam in ludicando, eam amplius deferre non potest, concl. 129. n. 110.
 Eligentes scienter indignum facultate eligendi sunt priuandi, concl. 2. num. 15.
 Eligitur idoneus, & non idoneus possulatur, concl. 3. num. 12.

ELEEMOSINARVM distributio de ordine testatoris facta pauperibus valet, etiam, quod pauperiores inueniantur, concl. 2. num. 19. & concl. 47. n. 37.
 Illarum, quæ non sint certæ, vel Missarum ex eis pendendum, si non fiat expressio in impetratione gratiæ, non ob id ea subrepticia redduntur, concl. 126. n. 35.
 Erad quem spectent, & multa alia in materia, vide concl. 138. n. 33.
EMANCIPATIO hodie, nec iura sanguinis, neque naturalem affectionem; immò nec etiam ius Patris potestatis in totum tollit, concl. 42. num. 234.
 Si reperitur in aliquo Instrumento, ac etiam donatio eidem emancipato facta, tunc præsumitur emancipationem præcessisse donationem, ad hoc, ut uterque actus saluetur, concl. 47. n. 16.
 Emancipatis filijs legitima debetur, concl. 42. sub num. 234.
 Emancipato, quando debeantur alimenta, vide concl. 89. n. 180. & in Verbo Alimenta.
EMENDATIO per tres, aut quatuor annos in homine, & muliere inducitur, concl. 59. num. 112.
EMENS à Fisco, vel ab Ecclesia, locationi ab antecessoribus factæ stare non tenetur, concl. 2. num. 78.
 Feudum, ut allodiale scienter re, & pratio cedere debet, concl. 87. n. 63.
 Rem alienam, vel alteri obligatam scienter, quando contra venditorem de euictione, & ad præstati restitutionem agere possit, vide concl. 88. nu. 13. cum seqq.
EMERE frumentum Ciuitatis, vel Fisci, quando quis cogi possit, vide concl. 111. nu. 7. cum seqq. & in Verbo Penuria.
EMERGENTIA de nouo nouum iudicium expellunt, ac nouo indigent auxilio, concl. 43. num. 9. concl. 89. num. 177. concl. 131. sub nu. 52. & concl. 148. n. 148.
 Emergenti omisso, si iudex super principali procedat, tunc appellatio datur, concl. 118. n. 469.
 Declara tamen, ut ibi n. 470. cum seqq.
EMPHYTEVSIS alicui concessa, vsq; ad tertiam generationem, quando Froneptotes comprehendat, vide concl. 28. n. 20. cum seqq.
 Ea finita absq; culpa Emphyteutæ melioramenta, ad eius hæredes, & successores spectant, & alienari, ac hypothecari possunt, absq; caducitatis incurfu, licet tamen in eis Dominus directus sit præferendus, concl. 84. n. 92. & concl. 87. num. 36.
 Falsit tamen, si cū culpa etiā adesserit pactum de illis lucrandis, concl. 136. sub 21.
 Concessa ab Ecclesia, et ad fertilitatem reducatur, si postea fertilis effecta ad manus Ecclesiæ redierit, tunc iterum sine solemnitatibus concedi non potest, concl. 85. nu. 328.
 Declara tamen, ut ibi n. 330. cum seqq.
 Ecclesiastica, quando illegitimis concedi possit, vide concl. 142. sub n. 63.

Index Conclusionum,

Et regulariter ea concedi non solet, nisi pro se,
filij, & nepotibus, concl. 28. sub num. 22.
Fallit, vt ibidem.
Et quando huiusmodi emphyteusis, etiam ad heredes extraneos transeat, vide conclus. 84. num. 117.
Et in quo à contractu censuali differat, vide conclus. 87. num. 121.
Illa & secundum quando ad filios adoptiuos, & arrogatos transeat, vide concl. 58. n. 10. cū seqq.
Perpetua alienatio; non autem temporalis vocatur, concl. 84. nu. 101.
Et quando potius dicatur talis, quàm locatio, vide concl. 136. num. 21.
Quando prohibita censetur, prohibita alienatione, vide concl. 84. num. 104. cum seqq.
Item quando possit fieri alienabilis, & cum hereditate, etiam ad extraneos transcatibi n. 117.
In illius renouatione, ius hincam finitam semper proximior est preferendus, etiam si sit femina, concl. 128. num. 68. j. cum seqq. & ibi multa.
Et intra quod tempus sit petenda renouatio, & quando illud currere incipiat, vide ibid.
Et si per Papam fuerit confirmata, non potest Ordinarius, vel alius inferior de illius validitate, seu inualiditate cognoscere, concl. 130. num. 19.
Soluta concedi ad vigintinonem annos, ad renouandum, cum beneplacito Sedis Apostolicæ, transit ad quoscumque heredes, & ideo si alteri postea in perpetuum concedatur, erit absque beneplacito valida, concl. 85. nu. 46.
Contrarium habetur in dicta concl. 85. nu. 109.
Itē quando ad extraneos transeat, dixi in conclus. 84. sub num. 117.
Vt possit concedi, Index arbitrari debet, quāta utilitas Ecclesiæ esse debeat, concl. 134. nu. 25.
EMPHYTEUTA à lure suo non cadit, si promittat rem vendere, scetus si eam verē venderet, concl. 150. n. 29. & 66.
A lure suo non cadit si sine consensu Domini tradat possessionem rei Emphyteuticæ, in vim constituti, si ad id actualis possessio sit necessaria, concl. 48. num. 76. & ibi ratio datur.
Caducitatem non incurrit, canonem non seruando, quando non adest, qui illum recipiat, concl. 50. num. 32.
Impensam factam in Emphyteusi recuperat, cum ea illius, non autem Domini commodo cedat, concl. 62. nu. 123.
Et quas impensas recuperet, & facere teneatur, vide ibidem.
Inuecturam acceptare non potest, nisi etiam decretum Iudicis super ea factum acceptet, quia illud pars Inuecturæ dicitur, encl. 48. num. 40.
Incidendo arbores, vel vntendo illis vi ventorum cecidis, quando à lure suo cadat, & quando à caducitate excusetur, vide latē, concl. 136. n. 3. 7. & 17 cum seqq.
Partem Emphyteusis alienans, non cadit à toto, sed ab ea parte tantum, concl. 84. nu. 192. & 297.

Fallit, vt ibi, num. 295.
Plures condminos habens, si alienat sem Emphyteuticam, sine consensu Omnium ab Emphyteusi non cadit, nisi pro parte illius, cuius consensum non requisit, concl. 84. n. 293.
Pro retrahendo agere potest, tanquàm vtilis Dominum habens, concl. 62. sub num. 41.
Declara tamen, vt ibidem.
Et quando ab Emphyteusi possit expelli, vide, concl. 136. sub num. 5.
Si concedatur licentia alienandi, tunc ille alienare potest, sine alio assensu Domini, cōcl. 154. sub num. 51.
Sed vt à possessione remoueat, declaratoria Iudicis requiritur, concl. 164. num. 12.
Extende, & declara, vt num. 13. cum seqq.
Emphyteutica bona, possunt obligari, & maxime pro dote, sed resolutio iure dantis resoluitur etiam ius recipientis, concl. 154. nu. 122.
Emphyteuticæ rei alienatio, si fiat ab hæreditibus ex capite ignorantia, tunc illi à caducitate excusatur, census tamen decursus soluendo, concl. 84. num. 296. & concl. 87. nu. 54.
Illius rei caducitatem præterdendens probare debet Dominium, & quod illa res sit Emphyteutica, concl. 78. num. 37.
Et talis probatio quomodo fieri debeat, vide ibi num. 38. cum seqq.
Dictæ rei possessionem non potest Dominus, ob deteriorationem, vel non solum canonē propria auctoritate capere, concl. 164. nu. 12. & num. 12. ratio assignatur.
Extende, & declara vt dicto nu. 12. cum seqq.
Emphyteuticæ res, si vendantur ab Ecclesiā pro emendis bonis liberis, non ob id alienatio vtilis Ecclesiæ esse dicitur, cum possit esse, quod bona libera non sint valoris æquivalentis Emphyteuticis, concl. 85. num. 133.
Emphyteuticum non præsumitur omne id, quod intra fines bonorum Emphyteuticorum continetur, concl. 93. num. 9.
Contrarium ibi, num. 2.
Plura, vide in Verbo, Feudum.
EMPTIO facta pro persona nominanda quid operetur, & quando ea nominatio sequi debeat, & quando ea præsumatur facta, & quomodo emens in ea se ingerere debeat, vide cōcl. 48. num. 41. & vide multa in verbo Venditio in hac materia.
Emptor de euicitione agere potest, etiam antequam sibi molestia inferatur, veluti si res vendita esset in totum, vel pro parte aliena, conclus. 78. num. 36.
Rei Ecclesiæ, non concurrētibus debitis requisitis, ipsam rem, vñ cum fructibus restituere tenetur, sed pretium ab alienante, vel eius hereditibus recuperare debet, concl. 85. nu. 4.
Extende, & declara, vt ibi, num. 6. cum pluribus seqq.
Et quando cogi possit stare illi contractui, vel ab eo, etiam Ecclesiā iniuncta recedere valeat, vide concl. 85. num. 17. cum seqq.
Versionem pretij in utilitatem Ecclesiæ proba.

Et Materiarum.

re non tenetur, quando utilitas ab initio apparuit, concl. 85. n. 120. & 210.

Extende idem procedere, quando pretium illud fuit actualiter depositum, ibi n. 121. & plura vide in Verbo Verſio.

Feudi probare tenetur pretium fuiſſe verum, in cauſam licentiz, ſiue neceſſitatis, concl. 86. num. 207. & concl. 87. n. 49.

Rei feudalſis ſine conſenſu Domini, quando res reuocatur, ſi ſit in bona fide debet recuperare pretium, ſi verò in mala, re, & pretio carere debet, concl. 87. n. 61.

Rei litigioſe ſi ſit in bona fide, & venditoris fraudem ignorauerit, pretium, & omnia alia damna, & intereſſe ab ipſo venditore recuperat, ibi nu. 85 & 93.

Fallit ſi emptor ſuit in mala fide, quia tunc rem abſq; ſpe pretij reſtituere tenetur, licet illud non lucretur venditor, ſed Fiſco applicatur, ibi nu. 86.

Declarat, vt ibi n. 93. cum ſeqq.

Rei minoris, quando eam retinere poſſit, donec pretium ſolutum ſibi reſtituatur, vide concl. 86. n. 92. & 93.

Rei minoris, vel ecclēſiæ, quando verſionem pretij in illius utilitatem probare tenetur, vide concl. 86. num. 205. cum ſeqq. & in Verbo Verſio.

Rei ſterilis ſuum laborem in ea reducenda ad fertilitatem conſumptum perdere nō debet, concl. 85. n. 330. & 332.

Soluti pretium rei Emptæ creditoribus primo venientibus bona fide liberatur, etiam ſi ad ſint alij anteriores, concl. 88. n. 18. cum ſeqq.

Soluti nō anterioribus creditoribus venditoris, abſq; alia ceſſione iurum anterioritatis retentionem habet, quæ ad impediendam immiſſionem per alium creditorem poſteriorē percurat, ſi ſciat, concl. 119. n. 53. & 54.

Emptori eſt imputandum, ſi ſitem motam ſuper re emptæ venditoris non denunciat, concl. 128. ſub n. 367. & n. 772. cum ſeqq.

Illi acquiritur quicquid, poſt periclitam venditionem rei venditæ acceſſit, concl. 70. n. 17.

Quando ad emptorem cum pacto redimendi ſpectet id, quod per alluionem medio tempore ſuit acquiſitum, vide concl. 94. num. 9. cum ſeqq.

Illius non ſunt arbores, quæ illi ante venditionem fundi fuerunt oſenſæ, & poſtea vi vento- rum cuiuſq; concl. 136. n. 9.

Emptum ex propria, et aliena pucunia, quando ſibi, vel alteri acquiſitum dicatur, vide concl. 28. nu. 1. & ſeqq.

ENUNCIATIVÆ prolataz à non habente intereſſe, ſi ſint cum adminiculis iunctæ probationem inducunt, concl. 55. nu. 25. & concl. 120. num. 18. & 85.

Enunciatiua publici Inſtrumenti ætatem probat, concl. 72. n. 20.

Verba enunciatiua in Inſtrumentis antiquis vim publicæ vocis, & famæ habent, concl. 120. num. 35.

Inſtrumenti antiquiſſimi enunciatiuz communem hominum opinionem, & nobilitatem, probant, ibi n. 36.

Dux antiquæ, & ſupra hominum memoriam penè probant, concl. 120. num. 83. & concl. 155. num. 89.

Declarat, vt in concl. 120. n. 84.

Plures provenientes ab eadem perſona, pro vnica tantum reputantur, concl. 120. ſub num. 84.

Sed, vt probent à perſona non ſuſpecta provenire debent, ibi n. 8. & 85.

Fallit ſi adminicula concurrant, quia tunc probant, etiam ſi, ab intereſſe habentibus emanarent, ibi n. 86.

Antiqua ſi ſit vnica non probat, niſi ſit adminiculata, ibi n. 88. & concl. 155. ſub n. 89.

Vnica licet non probet, tamen ſi ſit antiquiſſima ſemiplenam probationem facit, concl. 120. nu. 89.

Non probat in ſaſſo recenti, etiam ſi de veritate enunciati ageretur, ibi n. 90.

Fallit ſi iuramentum concurrat, ibi n. 91.

Enunciatiuz, vt dicantur antiquæ curſus ceterum annorum requiritur, ibi n. 92.

Et tales identitatem bonorum probant, ibi num. 93.

Extende id procedere, etiam in præiudicium tertij, ibi n. 94.

Subextende, quòd plures antiquorum Inſtrumentorum manu diuerſorum Tabellionum ſub ſcriptorum Dominij, etiam in præiudicium tertij probant, ibi n. 95.

Contrarium, nu. 96.

Concordat, vt ibi nu. 97.

Illæ Papæ probant, quando in re antiqua illius diſpoſitio eſſet fundata, ibi n. 98.

Antiquiſſimæ Pontificum vnionem, ſiue annexionem probant, ibi n. 99.

Enunciatiuas diuerſas operatur inſertum antiquarum litterarum de Verbo ad Verbum, quauis litteræ ipſæ non exhibeantur, concl. 120. nu. 100.

Enunciatiua Verba in antiquis ſiliationem probant, ibi nu. 101.

Enunciatiuz antiquæ collationem iuris patronatus corroborant, ibi n. 102.

Plura, vide in Verbo Aſſertio.

EPISCOPALIS dignitas culmen dignitatem appellatur, concl. 120. n. 105.

Iuridiſtictio in Diœceſim, quomodo deſcendat ab Archiepiſcopali in Prouinciã, vide concl. 138. nu. 43.

Episcopatus bona, ſine conſenſu Capituli alienari non poſſunt, concl. 85. n. 69.

Declarat tamen, vt ibi n. 71. cum ſeqq.

Episcopii aſſertio, quando ſit ſtandum, vide concl. 155. num. 35. cum ſeqq. & in Verbo Aſſertio.

Duo ex cauſa poſſunt eſſe in eadem Ecclēſia, licet ſecus in Papa, concl. 87. n. 78.

Ecclēſias quomodolibet excenptas, & territoria Abbatiz exempta, ſingulis annis, vti Scdis Apo-

Index Conclusionum,

- Apostolice Delegati visitare debent,** concl. 1. num. 42. & concl. 138. n. 3.
- Extende, & declara, vt in concl. 1. num. 41. 44. & seqq.**
- Feudorum sunt in capaces, si feudum sit rectum secus in feudo sub annui census præstatione,** concl. 65. n. 30.
- In Concilio Generali mitris aurifrigiatis vti non possunt, sed solum illis planis, & albis, conclus. 1. n. 6.**
- Eorum interuentus, vel citatio, quando ad validitatem alienationis rei Ecclesiæ requiratur,** vide concl. 85. n. 47. cum pluribus seqq. & nu. 73. cum seqq.
- Notarios, & Tabelliones in omnibus locis sue Diocesis creare possunt,** concl. 138. n. 16.
- Eorum Officium super eo potissimum versatur, vt Monachos ad Sanctam conuersationem, promoueat, Abbates, ceteraq; Officia instituant, necnon, etiam ad extra regulam corrigant,** concl. 1. n. 129.
- Episcopo confertur ordo per consecrationem, sicut Archiepiscopo per Palij susceptionem, ibi nu. 16.**
- Ab eo datur appellatio ad Concilium Provinciale, cui Archiepiscopus, tanquam caput interest,** concl. 128. nu. 237.
- Item ab eo, quando datur appellatio ad Regē, vt ad Archiepiscopum, vide ibi num. 195. & seqq.**
- Illo negligente, eius iurisdicctio ad Archiepiscopum deuoluitur,** concl. 138. n. 19.
- Non datur illi manutentio extra materiam iurisdicctionis, vt puta, in ea decimarum, ob solam iuris assistentiam, nisi etiam possessio probetur,** concl. 157. n. 32.
- Neq; suffragatur ei assistentia iuris, quando inferior de sua exemptione doceret,** concl. 157. num. 28.
- Extende, quod neq; illi suffragatur assistentia iuris pro manutentione obtinenda, quando ea turbida appareret, vel alius in possessione esset,** ibi n. 29. & 31.
- Intelligit tamen, vt ibid. & n. 30.**
- Et, qui alternatiuam non acceptauit, competit collatio beneficiorum in quatuor mensibus; nempe Martij, Iunij, Septembris, & Decembris, ea verò acceptata ille in sex mensibus confert,** concl. 97. n. 73.
- Absens à Diocesi, quando fructus lucretur, vide ibi n. 50. cum seqq.**
- Ad Concilium vocatus si erit legitime impeditus per Procuratorem se excusare poterit,** concl. 138. n. 92.
- Administratores duarum Ecclesiarum esse potest,** concl. 56. n. 144.
- Administrationem habens vnus Ecclesiæ inuita sua, cui æquiparetur, & quid de illius fructibus facere teneatur, vide concl. 56. nu. 145. & in Verbo Prelatus.**
- Administratores, & Procurator insimul vnus Ecclesiæ esse potest, ibi n. 146.**
- Administratores Contracccionatum laicorum, ipse cogere potest, ad reddendam rationem, administrationis, etiā si existant intus Ecclesiā Regularium; Immo etiam pluries in anno, nisi prima fuerit finalis, ibi n. 196.**
- Alienata in fraudem à delinquente reuocare potest,** concl. 84. sub n. 40.
- An, & quando laicum in Assessorem assumere possit, vide concl. 156. n. 9. & 10.**
- Ante munus consecrationis non dicitur Episcopus, nec Pontificalibus ornamentis inducitur,** concl. 1. n. 16. & concl. 138. n. 81.
- Ille Archiepiscopo subest lege Metropolitana, non autem respectu iurisdictionis contentioſe,** conclus. 138. n. 43.
- Assistentiam iuris habet conferendi beneficia, in sua Diocesi, & in ea de iure manutentendus venit,** concl. 157. n. 25.
- Extende, vt nu. 26. & 27.**
- Fallit, vt n. 28. cum seqq.**
- Canonicos cogere potest, vt quilibet singulis annis pauperi Clerico Studēt, aliquid in subsidium pro eius alimentis conferat,** concl. 89. num. 508.
- Extende, & declara, vt ibidem, & vide in Verbo Clericus.**
- Causas Criminales Clericorum Iudici laico delegare potest, & sic ea quæ sunt iurisdictionis, sed non ea quæ sunt ordinis,** concl. 134. num. 149.
- Cæteris antiquioribus de Congregatione præcedere debet,** concl. 120. sub n. 105.
- Fallit tamen, vt in concl. 168. n. 90.**
- Clericos, siue laicos sibi notos absq; litteris commendatitijs, & absq; examinatione ordinare potest,** concl. 1. n. 151.
- Clericum alienum ordinare prohibetur, an possit conferre ordines laico capto,** concl. 1. num. 151.
- Condemnare potest ad remigandum, & in exilium,** concl. 139. n. 6.
- Conſecrare potest, quando ille, siue illi us Curia in causa Curiam ſecularem præuenisset, ibi num. 7.**
- Contrarium, n. 12. cum seqq.**
- Et quando ille præuenisse dicatur, vide ibi nu. 7. & 8. cum seqq. & in Verbo Præuentio.**
- Et an id procedat solum in delictis ad suum forum spectantibus, & in bonis Clericorum, vel etiam in illis mixti fori, & laicorum, vide dicta concl. 139. ſerē totam.**
- Ille cum Capitulo vnum corpus facit, cuius corporis ipse Episcopus dicitur caput, & Canonici membra,** concl. 137. n. 27.
- Et cum sit dignior Capitulo idcirco illi præferatur in collatione beneficij alio capto, & vtrunq; spectante,** concl. 97. sub nu. 30.
- Depotari non potest, vt ordinarius ad certas causas, nec ad certum tempus, veluti, neq; alium tali casu ipse quoq; deputare valet,** conclus. 56. n. 148.
- Declara tamen, vt ibidem.**
- Dicitur esse in Ecclesiā Cathedrali, & Ecclesiā Cathedralis in Episcopo,** concl. 1. n. 171.

Dicitur

Et Materiarum.

Dicitur maior Abbate, concl. 1. num. 171.
 Desinere residere non dicitur ex parva mora,
 quam alibi animo redeundi ad Ecclesiam fa-
 cit, secus si aliunde familiam, & suppellectilia
 transportasset, concl. 109. nu. 7.
 De suo se alere non tenetur, & ideo, quando
 fructus omnes fuerunt recolecti per prae-
 cessorem, tunc illius heredes ipsi Episcopo
 successori alimenta prestare tenentur, concl.
 89. nu. 311.
 Dispendere non potest corruptam eligi in Ab-
 batissam, sed solus Papa id dispensat, concl. 3.
 num. 7.
 Extende vt ibi num. 8.
 Declara vt ibi nu. 9.
 Dispendere non potest superestate Abbatisam,
 concl. 3. nu. 16 & ibi ratio assignatur.
 Dispendere potest cum vitiatis corpore, dum-
 modo virum non inducat deformitatem, nec
 scandalum Populo generet, si cum causae co-
 gnitione fiat, concl. 175. nu. 23.
 Distributiones non lucratur, si cum licentia Ca-
 pituli non residueat, cum Capitulum hanc licen-
 tiam dare non possit, concl. 8. nu. 19.
 Ecclesiae Cathedralis Regularis, in illius Mona-
 chos iurisdictionem habet priuatiue, concl. 1.
 nu. 136.
 Ille, & Archiepiscopus ex defectu iurisdictionis
 poenam sanguinis, & mortis imponere non
 valent, concl. 139. nu. 21. & 22.
 Episcopus, & Inquisitor, quando in crimine Apo-
 stasie cogit, occidere possunt, Vide concl. 124. nu.
 28. cum seqq.
 Illi contra eos, qui in excommunicatione per
 annum infordeuerint procedere possunt, concl.
 124. nu. 31.
 Extende idem procedere, contra Clericos, qui
 sacris ordinibus initiati matrimonium se copu-
 lant, tanquam de fide suspectos, conclus. 124.
 nu. 32.
 Episcopus, etiam illo tempore, quo Monasteria
 erant sibi subiecta, Abbatem eligere non pote-
 rat, concl. 2. nu. 2.
 Excommunicare non potest eum, qui sit de iur-
 isdictione Abbatis, & ex sua propria exceptus,
 concl. 1. nu. 58.
 Declara tamen, quod denunciare potest, & ma-
 dare notorie excommunicatum a iure, vel ab
 homine, euitari, ibi nu. 59.
 Familiam armatam tenere potest, quando iur-
 isdictionem temporalem habet, & praefertur.
 ad sui defensionem, concl. 143. nu. 94.
 In Commendam tradere non potest eam Ab-
 batiam, quam semel Papa tradidit, sed semper
 Papae auctoritas in illius collatione erit neces-
 saria, concl. 4. nu. 14.
 In dubio semper fuit Ecclesiae acquirere cen-
 suram, nisi aliter constaret, concl. 109. nu. 15. &
 concl. 28. nu. 12.
 In electione Abbatis potest oretenus suffragia
 suae vota Monialium vna, cum eius Vicario,
 vel Secretario audire, concl. 3. n. 4.
 Informationem recipere potest à Canonici as-

sistentibus in visitatione, per eum in forma Iu-
 dicii facta, concl. 156. nu. 2.
 In locis exemptis Tribunalia erigere, pro Tri-
 bunalibus, lura reddere, Pontificalia exer-
 cere, Processiones solemnes, & generales
 ordinare, & Praedicare regulariter non potest,
 sine licentia Abbatis, concl. 1. nu. 59.
 Falit vt ibidem.
 In locis exemptis, quando, & in quibus causis
 temporalem, & contentiosam iurisdictionem
 habeat, in eadem sit manutendus. Vide
 concl. 1. nu. 124. & concl. 138. nu. 34.
 In propria Diocesi Ordinariam potestatem
 habet, concl. 1. nu. 114.
 In omnibus Castris, & contra omnes Regula-
 res, & Seculares sua Diocesis intentionem
 fundatam super iurisdictione de iure habet,
 concl. 1. nu. 127. & 129.
 Et quando in ea sit manutendus. Vide ibidem,
 & nu. 129. & concl. 157. nu. 24.
 In Monachos Sancti Benedicti iurisdictionem
 non habet, nisi Ecclesia Cathedralis sit Regu-
 laris, concl. 138. nu. 60.
 In peregrinatione Altare portatile habere, &
 cum eo celebrare potest, concl. 95. nu. 7.
 In sua Diocesi ex iusta causa concedere potest
 vsum celebrandi Missas, super Altare portatili
 in domo priuata, conclus. 95. sub num. 13. &
 14.
 Declara tamen id procedere, dummodo de-
 graui praedictis Ecclesiae Parochialis non
 agatur, alia secus, ibidem dicto nu. 14.
 In vniuersitate Scholarum post Rectorem, &
 in Collegiis post caput, sedere debet, concl. 120.
 nu. 105.
 Ita interdictoriam Sententiam Vicarij reuo-
 care potest, sicut potest ipsemet Vicarius,
 concl. 128. nu. 189.
 Iurisdictionem omnimodam in Vicarium tran-
 sferre non potest, sine Principis auctoritate,
 concl. 56. n. 49.
 Licet in Ecclesijs suis sit ordinarius respectu Iu-
 risdictionis, & similium, secus tamen est respec-
 tu Diuini seruitij, quia eo casu multa ad or-
 dinationem Archidiaconi, non autem Episco-
 pi spectant, concl. 137. n. 35.
 Licentiam concedere potest, vt in loco desti-
 nato ad construendum Hospitale pauperum, Al-
 tare fiat, & quod Sacerdos ad audiendas con-
 fessiones, & cetera Sacramenta ministranda
 inducatur, concl. 95. n. 5.
 Declara vt ibidem nu. 15.
 Litteras dimissorias concedere potest illis, qui
 sunt nullius Diocesis, & eos in visitatione mo-
 nere, & cogere, si non resident, nec non etiam
 indiscretas licentias, non residendi suis subdi-
 tis iam concessas corrigere, concl. 1. nu. 57.
 Illius loci, in quo interpositum fuit iuramentum
 absolutionem ab eo concedere potest, concl.
 11. num. 71.
 Imò huiusmodi occasione totam causam pote-
 rit cognoscere, ibi n. 73.
 Monachum de vno Monasterio ad aliud trans-
 ferre

Index Conclusionum,

Perire potest, quando ei à Priori Monasterio
 alimenta denegentur, concl. 89. n. 499.
 Mutare non potest statum beneficii, concl. 140.
 sub num. 2.
 Officium Vicariatus exercere non potest, con-
 clus. 56. n. 147.
 Ordinare non potest laicum exterum, ad hoc,
 vt in sua Diocesi consequatur beneficium,
 concl. 1. n. 151.
 Ordines conferre potest habenti beneficium
 in sua Diocesi, cum quis Cuius illius loci effi-
 ciatur, vbi beneficium habet, ibidem.
 Ordines Sacros Clerico conferens eum in casu
 necessitatis alere tenetur, donec sibi de bene-
 ficio provideatur, concl. 89. n. 507.
 Parochiales Ecclesias praeuio examine, & e-
 xaminatorum approbatione liberè, & sine
 aliorum praesentatione, electione, assensu, vel
 Consilio conferre potest, concl. 97. n. 12.
 Patri reuerentiam in domo exhibere, sed in
 eius Ecclesia illum praecedere debet, conclus.
 137. n. 8.
 Quam facultatem in Moniales habeat, vide
 concl. 31. n. 50. & seqq.
 Quando absoluerit possit excommunicatum,
 ob diuturnam absentiam, vel longum distan-
 tiam Iudicis excommunicatoris, vide concl.
 10. sub num. 9.
 Quando absoluerit possit suos subditos à suspèn-
 sione iuris, à censuris, ab irregularitate, &
 bigamia, etiam Sedi Apostolicae reuocatis, vi-
 de concl. 10. n. 28. cum seqq.
 Quando absoluerit possit, etiam in homicidio
 voluntario iusto, vide ibi n. 37.
 Quando absoluerit possit percutientem Cleri-
 cum, vide ibi n. 50.
 Quando alteri vices suas delegare possit, vt
 excommunicatum absoluat, vide conclus. 10.
 num. 30.
 Quando Confessorio concedere possit faculta-
 t. in absoluedi illummet ab haereticis occultis,
 vide ibi n. 45.
 Plura vide in Verbo Absolutio.
 Quando delicta Monachorum corrigere de-
 beat, distingue, vt in concl. 1. n. 130.
 Quando sine coniudicibus à Capitulo destina-
 tis ad incarcerationem procedere possit, deli-
 ctis atrocibus depositionem, & degradationem
 requirentibus, vide concl. 38. n. 7.
 Quando Laicos, & Clericos externos, sine di-
 missorialibus ordinare possit, Item, quando
 ratione originis, & Domicilij, vel beneficij
 obtinent, vide concl. 1. sub n. 7.
 Quando res, vel fructus Ecclesiae in contumaci-
 am alienare possit, vide concl. 85. n. 177.
 cum pluribus seqq.
 Si reuocationem beneficij à Clerico in suis ma-
 nibus factam admittit, tunc illi alimenta praes-
 tare tenetur, si ad egestatem perueniat, con-
 clus. 89. n. 506.
 Quomodo alternatiua, sibi competentem
 acceptare debeat, & quid ipsa alternatiua op-
 peretur, & quando ea illi suffragetur, vide

in Verbo alternatiua, & concl. 97. per totam.
 Quomodo procedere debeat, quando in eam
 Civitate addit Inquisitor Sancti Officij, vide
 conclus. 10. n. 48.
 Religiosum cuius exemptum punire potest, si
 extra Monasterium sine habitu incedat, concl.
 1. n. 59.
 Sedens in Choro vti Canonici ceteros non
 praecedat sed suo loco sedere debet, concl. 168.
 num. 91.
 Si aliquam Ecclesiam à se irrevocabiliter exi-
 mat, non ob id visitationem, & correctionem
 à se abdicare potest, concl. 1. n. 133.
 Extende vt ibi n. 134.
 Si celebret Missam in aliquo Altari, tunc non
 est idè licitum illo die amplius in eodem,
 celebrare, nisi de eius licentia, vel id ex causa
 necessitatis fieret, concl. 95. n. 11.
 Si expositum alat, expensas repetere non po-
 test, licet fuerit processus, concl. 89. num.
 238.
 Si licentiam alienandi Patrimonium concedat
 ei, qui ad illius titulum est ordinatus, tunc ei
 in subsidium alimenta praestare tenetur, si ta-
 men iusta causa non adducatur, aliis secus, concl.
 85. n. 91.
 Et ad id quod causa sit legitima, vide ibidem.
 Si licentiam concedat vendendi rem Ecclesiae,
 minus damnosam, eam non specificando, nec
 illius pretium exprimendo, tunc licet male fa-
 ciat, nihilominus ea alienatio valebit, concl.
 85. n. 66. & 114.
 Si se ipsum in examine idoneum non demon-
 stre, illius Episcopatum alter accipiet, concl.
 60. n. 4.
 Si sit consiliarius Principis in sedendo vti sim-
 plex Consiliarius venit exiliumandus, conclus.
 168. sub n. 91.
 Ille, siue Inquisitor alienationem per haereticis
 factam pro parte ad Fiscum spectante reuo-
 care potest, concl. 87. n. 82.
 Solus exerceat ea, quae sunt Ordinis Episcopalis,
 nisi consuetudine à iure communi approbata,
 vel permissione Summi Pontificis, etiam Ab-
 batibus competant, concl. 1. n. 66.
 Successor, an, & quando locationi antecesso-
 ris stare teneatur, vide concl. 2. n. 62. cum
 seqq.
 Territorium non habet, sed solum Diocesim,
 concl. 139. n. 17.
 Ille, vel Archiepiscopus si Auditor Rotae fiat,
 quando ceteris Auditoribus preferri debeat,
 & quando non, vide concl. 168. n. 90.
 Quando est Canonicus, vti Canonicus, & non
 vti Episcopus sedere debet, concl. 138. n. 65.
 In sua Diocesi, debet honorari ab Archiepi-
 scopo; imò etiam à Cardinali debet illi reue-
 rentia praestari, quando est in sua Diocesi, ibi
 num. 68.
 Visitationem faciens debet habere Canonicos
 assentes, non tamen eorum Consilium, vel
 consensum adhibere tenetur, concl. 1. n. 46. &
 conclus. 157. n. 3.

Et Materiarum.

Intellige, vt in dicta concl. 157. num. 3.
 Visitare potest Abbatiam, ac illius districtum, quando ea in sua Diocesi extat, etiam si sit c. exempta, concl. 4. n. 22.
 Fallit, vt ibidem, & n. 23.
 Visitationem faciendo, si ad morum correctionem procedat, quando appellatio detur, vel ille suspectus recusari possit, & quando secus, vide concl. 128. n. 871.
 Et, vt quis esse possit Episcopus debet esse saltu triginta annorum completorum, & per sex menses ante in Sacro Ordine constitutus, conclus. 72. n. 76.
 Plura, vide in Verbo Archiepiscopus, & in Verbo Ordinarius.
 EQVITES Hierosolymitani verè Religiosi dicuntur, concl. 65. n. 1. & ibi ratio assignatur, & concl. 89. n. 450.
 Nihil proprij habent, sed Magno Magistro in omnibus, & per omnia subiant, conclus. 65. num. 1.
 Omnibus Privilegijs gaudent, quibus alię persone Religioſe potiuntur, ibi n. 2.
 Et si quis eorum ad egestatem deveniat, tunc à sua Religione est alendus, licet esset Dominus alicuius Patronatus, & ex illius fructibus ali proutendere possit, concl. 65. n. 3. & 4. & conclus. 89. n. 450.
 Impeditas, ne faciat suascarauanas, si protestetur perse non stare, tunc ipso impedimento non obstante antianitatem acquirit à die protestationis, concl. 135. n. 83.
 Collectas à Clero impositas soluere non tenetur, concl. 65. n. 5. & ibidem.
 Declara tamen, vt ibidem.
 Fori prescriptionem habent, vt ceteri Religiosi, Sed illi in iudicem non sum iurisdictionem prorogare non possunt, concl. 65. num. 7.
 Extend idem procedere in Militibus Sancti Iacobi de Spata, ibi n. 8.
 Declara tamen id procedere, si habitum assumpserint; aliàs secus, concl. 65. n. 35.
 Ab omni iurisdictione Ordinarij, ac aliorum inferiorum sunt exempti, ibi n. 9.
 Potiuntur Privilegio c. si quis suadente Diabolo; Vnde si quis vnum ex illis percussit in excommunicationem incidere dicitur, ibi num. 14.
 Dispensari possunt à Papa de voto solemnī per professionem facto, ad hoc, vt uxores ducere possint, ibi n. 15.
 Declara tamen id esse verum, si vrgentissima, & iusta causa pręcedat, aliàs secus, vt ibi n. 16. & 17. ratio assignatur.
 Et quę causa tales dicantur, vide ibi dicto n. 16. & 18. cum seqq.
 Sunt incapaces factionis testamenti, concl. 65. num. 23.
 Disponere non possunt de bonis, quę ad eos intuitu suę Religionis peruenerunt; Immo, nec etiam de Patrimonialibus, ibi n. 25. & ibi ratio assignatur.

Extende, & declara, vt ibi num. 26. cum seqq.
 Quicquid acquiritur non sibi, sed Religioni acquiritur, ibi sub nu. 25.
 Non sunt feudi capaces, quia Domini temporales in eorum personas iurisdictionem exercere non possunt, ibi n. 28.
 Contrarium seruatur in Dominio Sabaudię, ibi num. 29.
 Intellige tamen, vt ibidem.
 Non admittuntur ad fideicommissum familiarum relictum; Immo nec etiam ad vsumfructum, ibi num. 31.
 Ad Officia iurisdictionalia, siue Deputationum Ciuitatis non admittuntur, conclus. 65. n. 32.
 Compræhenduntur sub Statuto de professis, ac Religiosis loquente, ibi n. 33.
 Extende, & declara, vt ibid. & n. 34.
 Quomodo suam professionem emittere debeant, vide ibidem.
 Ante assumptionem habitus Privilegijs Regularium non gaudent, nec Religionis Regulam seruare tenentur, licet alia necessaria, iam fecissent, conclus. 65. num. 35. & ibi ratio assignatur.
 In Reſeſuionibus Ecclesiarum, & similium, ab Ordinarijs, vt Sedis Apostolicę Delegatis grauari possunt, non obstantibus quibuscumq; & c. ibi num. 44.
 At secus, si vti Ordinarij contra eos procederent, ibi n. 45.
 Lauretani, & Sancti Petri à Summo Pontifice creati, quę Privilegia habeant, circa retentiones, vel translationem pensionum, non obstante Matrimonio, vide concl. 65. n. 46. cum seqq.
 Dicuntur familiares Papę, & in affectione, beneficiorum regulis editis, & edendis vti possunt, ibi n. 51.
 Præferuntur pauperi, & graduato in Ecclesia Parrochiali, ibi n. 52.
 Illi, qui Matrimonio vtuntur, vt sunt illi Sancti Stephani non dicuntur Religiosi, nec in Decreto Concilij Tridentini de Regularibus comprehenduntur, ibi n. 12.
 Extende, vt ibi n. 13.
 EQVVS, quando veniat appellatione alimentorum, si alendus non possit ire pedester, vide concl. 89. n. 560.
 Datus ad vestituram, cuius periculo precat, vide concl. 108. sub n. 28. remissiuę.
 ERRANTIS nullus est consensus, concl. 45. n. 9. concl. 87. n. 79. concl. 129. n. 76. & concl. 160. sub num. 34.
 Fallit tamen in casu, de quo dixi ibi in d. concl. 129. n. 76.
 Error calculi, quando de nouo reuideri possit, vide concl. 36. n. 201. cum seqq.
 Dubius, & non clarus dicitur, quando circa illum diuersitas Sententiarum viget, concl. 129. sub num. 76.
 Expressus ille dicitur, qui videri, & legi potest,

Index Conclusionum,

& qui certam à iure interpretationem habet, concl. 129. sub n. 76.
 Ille & ignorantia non excusant obligatum in forma Camera, nec ab eo allegari possunt, conclus. 86. nu. 31.
 Facti est excusabilis, non autem ille iuris, concl. 97. sub nu. 76.
 Iuris non excusat emptorem rei Ecclesie à restitutione illius, vñ cum fructibus, cum idem ius huic actui ab initio resiliat, conclus. 85. num. 11.
 Sed quid in errore facti? vide ibidem, nu. 12: & in Verbo Emptor.
 In alienante presumitur, si alienatio bonorum fideicommissio subiectorum, sine solennitatibus iuris fuerit facta, concl. 84. num. 173.
 Nominis non viriat actum, dummodo de corpore constet, concl. 15. n. 42.
 Notarii, vel Nuntij partibus non praeiudicat, concl. 155. n. 124.
 Et quando ille potius presumatur, quam falsitas; item, quando Notario credatur, quoad errorem; vide ibidem, & conclus. 125. sub num. 10.
 Probabilis, & dubietas contingens in facto longuò schismaticos à peccato, & excommunicatione excusat, concl. 87. n. 79.
 Proprie confessionis probari non potest, si confessio fuerit sapienter geminata; licet secus, quod illius magnus sumus daretur, conclus. 11. sub num. 7.
 Errorem allegans illum probare tenetur, conclus. 96. num. 205. & concl. 129. sub n. 76.
 Extendit & declarata, vt dicta concl. 129. sub dicto num. 76.
EVICTIO, quando, quibus, & in quibus casibus debeat, vide concl. 37. per totam, & in Verbo Actio.
 Est de natura lictionis, & in obligatione venit etiam, quod promissa non fuerit, concl. 37. num. 5.
 Intelligit tamen, vt ibidem.
 Illius actio intentari potest ab emptore, antequam sibi molestia intetur, quando res vendita esset in totum, vel pro parte aliena, concl. 78. nu. 36.
 Eam promittens cum assecuratione, quod res, quam alienat sit ab omni fideicommissio libera, tenetur ad omnia damna, & interesse, quando res onerata reperiretur, conclus. 84. num. 67.
 Quando debeat per venditorem ei, qui alienam rem scienter emit, vide concl. 88. nu. 13. cum seqq.
 De ea non tenetur hæres beneficiatus in venditione bonorum hereditariorum; secus in non beneficiato, concl. 91. n. 30.
 Sed quando de ea teneatur donans, vel donans vide concl. 174. n. 34. cum seqq.
EVIDENS voluntas, quando requiratur in alienatione rei Ecclesie, & an ea concurrente ceteræ presumptiones attendantur, & quomo-

do illa probetur, vide concl. 85. n. 1. cum seqq. & nu. 14. n. 38. & in Verbo Utilitas.
EXAMEN Clerici licet omitti possit in collatione ordinum; non tamen omitti debet in collatione beneficiorum, conclus. 1. nu. 118. & 152. n. 1.
 Examinari non debet presentatus absens, & præsertim, si esset notus habenti cum institueret, concl. 9. n. 19.
 Examen factum in approbando aliquem ad beneficium non redditur inualidum, si plures, quam tres examinatores interuenerint, conclus. 14. n. 3. & ibi ratio assignatur.
 Ab eorum examine, qui ad beneficium idonei, vel non idonei reperti fuerunt, quando detur appellatio, vide concl. 128. nu. 269. cum seqq. & nu. 280. cum seqq.
 Examen nouum est verus modus detegendi iniquitatem, & iniustitiam examinatorum, ibi sub nu. 282.
 Declara tamen, vt ibidem.
 Examinari non debet pro consequendo beneficio ille, qui iam ad aliud beneficium fuit approbatus, vide conclus. 131. num. 7. cum seqq.
 Fallit id tamen duobus modis, vt ibi num. 8. & 9.
 Illud testium nulliter factum, si illi sint mortui sæpe ex æquitate sustinetur, conclus. 120. num. 44.
 Illius nullitas, per Iudicem habentem Arbitrium sanari potest, quando hinc inde essent data interrogatoria, conclus. 135. num. 30. & ibi ratio assignatur, & nu. 120. & concl. 148. num. 194.
 Extendit pluribus modis, vt dicta concl. 135. n. 31. cum pluribus seqq.
 Eius tota vis in iuramento testium consistit, ibi sub nu. 43.
 Et ideo creatio ad videndum furare testes, est necessaria, ibidem.
 Et quando nullum reddatur ex ommissione interrogatorio, vide concl. 148. num. 274. cum seqq.
 Eius formam sibi præscriptam Iudex remissorialis, sine consensu alterius partis alterare non potest, conclus. 148. num. 274. & 286.
 Extendit, & declarat, vt num. 287. & 288.
 Quando, & quomodo Notario illud committi possit, vide ibi num. 192. & seq. & concl. 155. sub num. 88.
 In dubio validum presumitur, & ideo illius nullitatem allegans, processum exhibere tenetur, concl. 148. nu. 296.
 Factum coram vno Auditore Rotæ est validum, quamuis de illius subrogatione non constaret, concl. 168. n. 9.
 Examen testium inductorum à Procuratore sine legitimo Mandato est nullum, concl. 148. num. 33.
EXCARCERATIO, quando sit iusta causa, vt possit alienari fundus dotalis, vel alia res alienari

Et Materiarum.

nari prohibita, vide concl. 84. num. 141. cum seqq. & num. 131. concl. 87. num. 21. & concl. 89. num. 296.

Et illius causa, quando possit Mulier, se pro Marito obligare, vide concl. 86. n. 121. cum seqq. & in Verbo Mulier.

Item, quando Filius fideiubere illius causa possit pro Patre sine solemnitatibus, vide concl. 86. nu. 141. cum seqq. & concl. 87. nu. 26. & vide in Verbo Filius.

EXCEPTIO altiore indaginem requirens quano, & ludice ad merita cause referuari possit, vide concl. 128. nu. 62.

Altiore indaginem requirens contra obligationem Cameralem non admittitur, conclus. 132. nu. 65.

Et an dicatur intricata, vel non, est arbitrium, & iudici, concl. 128. nu. 62.

Exceptio approbationis Sententiarum, quando apponi possit, vide concl. 129. n. 303.

Illarum compensationis, retentionis, administrationis tutela, & rationis non redditur, si sit aliqua contra repetitionem dotis admittitur; secus si illiquida, concl. 132. n. 62. cum seqq.

Compensationis, etiam a mero executore admittenda venit, concl. 128. n. 106.

Plura vide in Verbo Compensatio.

Criminis, quae ipso iure non priuat, in spolio non admittitur, concl. 35. n. 48.

De iure tertii, quod in executum admittatur, vide concl. 128. n. 94.

Domini non admittitur, quando agitur remedio l. si quis conductionis C. locati, concl. 78. num. 43.

Fallit tamen, in multis casibus, ut ibidem.

Extinctionis pensionis, quando ex ventre reservationis oriri dicatur, & solutionem, vel possessionem impediatur, vide concl. 135. nu. 171. cum seqq.

Oriens ex replicatione partis aduersae, licet petitorium respiciat, tamen in possessorio quantumvis summario, & executio est ventura, ibi nu. 184.

Firmat regulam in casibus non exceptis, concl. 167. num. 9.

Contrarium, ibi nu. 10.

Concorda, ut nu. 11.

Exceptiones competentes contra principalem contractum, competunt etiam contra constitutum, concl. 158. sub nu. 9.

Dilatorie ante litem contestationem, non autem post apponi possunt, concl. 135. n. 217.

Et omnes dicuntur perpetuae, concl. 59. n. 78.

Extende, quod excipiendo actiones, etiam annales sunt perpetuae, quamvis sint Criminales, ibidem.

Pluribus, etiam contrariis reus uti potest, conclus. 35. nu. 24.

Fallit tamen, ut ibidem.

Exceptio non adimplementi, quando, & a quibus proponi possit, & quid in iure operetur, vide concl. 50. per tot. & in Verbo Adimplementum.

Ortum obligationis non impedit, sed illius executionem suspendit, ita quod impedimento cessante statim actionem exercere valeamus, concl. 50. num. 23.

Adeo agentem delimine iudicii repellit, ut ex eo contractum nullum lucrum consequi possit, etiam si implemētum esset impossibile, conclus. 50. n. 35. & ibi ratio assignatur.

Intellige tamen, ut ibidem, & nu. 36.

Impedit executionem obligationis Cameralis si tamen finis in capitibus connexis, at secus si in separatis, ibi n. 64.

Non debet esse liquidissima, praesertim ubi agitur de committenda poena, ibidem.

Et quando talis dicatur, vide ibidem.

Solum obstat, quando agitur ex eodem contractu, secus si ex diverso, ibi n. 66.

Amplius opponi non potest, quod illud a parte fuisse tacite remissum, ibi n. 68.

Item opponi non potest ab eo, qui post non adimplementum soluit, dictio non adimplemento non obstante, ibi n. 70.

Extende pluribus modis, ut in n. 71. cum seqq.

Etiā contra instrumentum guarantee, opponi potest, concl. 78. sub n. 16.

Non censetur sublatā, etiam quod per Statutum nil opponi possit, concl. 50. n. 79.

Exceptio non numeratae pecuniae in causa depositi non admittitur, concl. 128. n. 826.

Et licet biennio tollatur, non ob id tamen quis prohibetur postea dare de invaliditate (Verbi gratia) confessionis Mariti ex praesumpta donatione inter coniuges prohibita, concl. 152. n. 8.

Et quando illi dictio renunciatur, vide, ibidem.

Nocoria nullitas Sententiae etiam a mero executore admittenda venit, conclus. 128. num. 105.

Nullitatis contractus non est proprie exceptio de iure tertii, sed iuris agentis exclusio, conclus. 85. nu. 16. in fin.

Plura vide in Verbo Nullitas.

Exceptioni peremptoriae, atque appellationi renunciare non potest admi. iudicator, vel Procurator cum libera, concl. 56. n. 103.

Obscura, incerta, & praesumptiva non est relevans contra obligationem in forma Camerale, concl. 167. n. 139.

Contra rem iudicatam post lapsum quinquennii omnis exceptio peremptoria cessat, nisi fatalia fuerint prorogata, conclus. 129. num. 366.

Personarum, non sit apud Deum, conclus. 59. num. 85.

Possessionem respiciens semper admitrenda venit, etiam in possessorio summario, nu. 10. conclus. 135. n. 80.

Extende, ut ibidem, & n. 181. cum seqq.

Illarum exceptio, quod obligatio fuerit facta sine causa, guarantee, Cameralem obligationem, & iuramentum non retardat, conclus. 167. nu. 133.

Index Conclusionum,

- Rei indicata super vocatione non prodest in principio, concl. 166. num. 69. & ibi ratio assignatur.
- Rei indicata in petitorio obstat agenti iudicio possessorio retinenda, concl. 78. n. 103.
- Rei indicata in Civili, quando pariat exceptionem in Criminali, vide concl. 35. num. 29. cum seqq.
- Vltra exceptio executionem contractus iurati, & cum obligatione Camerali non retardat, quando vltra non est clara, concl. 128. n. 718. Plura vide in Verbo Vltra.
- EXCESSVS in vna parte, influit in aliam, concl. 86. num. 16.
- Excessus si fiat in executione capiendi rem maioris valoris, quam sit debitum, executio fulgetur, vsque ad summam debitam, si verò sit in Mandato, seu Sententia, tunc ex eo nullitas resultat in totum, ibi n. 17.
- Declara tamen id procedere, iuxta distinctionem, ibi traditam, sub n. 18.
- Excessus modi in executione fraudem presumi facit, concl. 128. n. 72.
- Et quando ab eo appellatio datur, vide d. n. 73. cum pluribus seqq. & in Verbo Appellatio, in Verbo Modus, & in Verbo Executor.
- Sed non presumitur, nisi ab allegante plenè, & concludenter probetur, concl. 17. n. 25.
- Ab excessiva taxatione expensarum, quando datur appellatio, vide concl. 128. num. 155. cum seqq.
- Item, quando ab excessu modi in corrigendo datur appellatio, vide conclus. 128. num. 873. cum seqq.
- EXCIPERE nemo potest, sine interesse, concl. 78. num. 5.
- Extende id procedere, non solum, si quis ab initio nullum interesse habuerit, sed etiam, si illud ab initio in apti iudicii haberet, sed postea deficeret, ibi n. 6.
- Excipiens deducere debet omnes qualitates, quæ sufficiant, ad hoc, ut exceptio eius intentionem concludat, concl. 44. n. 32.
- Excipientibus fauorabiliores sumus, quam agentibus, concl. 52. n. 48.
- EXCLESIA generalis, nunquam prouisionem alimentorum comprehendit, concl. 89. num. 552.
- EXCOMMUNICATIO in quam incidunt recurrentes ad Iudices laicos ex ipso accusatus incurritur; non autem ex alijs, quæ postea per Iudices laicos sunt, concl. 126. num. 92.
- In vim rei indicata concessa, per appellationem non suspenditur, concl. 128. sub n. 166. & 387.
- Lata contra pauperem valet, etiam, quod paupertas sit uero, licet probata paupertate, sit retractanda, concl. 133. n. 90.
- Lata per Archiepiscopum in subditum sui suffraganei dicitur nulla, ex totali iurisdictionis defectu, concl. 138. n. 15.
- Excommunicatione, quando afficiatur contraueniens litteris Apostolicis, aut pro eis impediendis ad Iudices seculares recurrens, vide, concl. 126. n. 85. cum seqq.
- Illius exceptio, ob recursum ad Iudices laicos attentatorum reuocationem non impedit, concl. 160. n. 79.
- Et nulla non ligat, concl. 89. n. 512.
- Et nulla principè dicitur, quando non precedente trina monitione fuerit lata, concl. 138. num. 20.
- Et quomodo sit puniendus Vicarius hoc modo proferens, vide ibidem.
- Sed quando illius absolutio sit perenda, ob periculum Communione, vel læisionis iustitiæ, vide concl. 10. n. 58.
- Non probatur ex eo, quod quis in libello absolutiorem, ab excommunicatione petat, conclus. 155. n. 155.
- Contrarium, nu. 156.
- Excommunicato, quando alimenta debeantur, vide concl. 89. n. 512. cum seqq.
- Excommunicatus ab Episcopo non potest absolui per Archiepiscopum, dum visitat Prouinciam, concl. 138. n. 16.
- Absolui volens à censuris, quid facere teneatur vide concl. 10. num. 1. cum seqq. & in Verbo Absolutio.
- Absolui potest à Nuncio Apostolico saltem, ad tempus in casu diuturnæ absentia, vel longæ distantia Iudicis excommunicatoris, conclus. 10. n. 9.
- Extende, ut ibi n. 10.
- Absolutionem petere differens, postquam à Iudice monitus fuit, tunc eam contemnere dicitur, & propterea audiendus non est, etiam si reus necessarius esset, ibi sub n. 99.
- Acceptare potest beneficium, Matrimonium, contrahere, & similia facere, cum ea sint facti, secus in ijs, quæ sunt iuris, concl. 16. num. 40. & 44.
- Sed quid in Procuratore excommunicato vide ibidem, & nu. 44.
- Agere non potest, sed excipere tantum, concl. 44. num. 89.
- An, & quando intentare possit remedium l. dissamari, C. de in gen. & manum. vel Officium Iudicis implorare, vide ibidem.
- Et talis, quis appellacione pendente non dicitur, & propterea ipse agere non prohibetur, conclus. 128. un. 15.
- Sed appellacione pendente in Iudicialibus, & extrajudicialibus est vitandus, conclus. 128. num. 393.
- A Sententia excommunicationis appellare tenetur in termino, sed à die existentis conditionis, non autem prolationis Sententiæ, sicut in alijs, ibi n. 396.
- Excommunicatus Arbitrator esse potest, sed non Arbitrator, concl. 133. n. 15.
- Et talis efficitur, qui complices hæresis non denunciat, concl. 1. n. 69.
- Excommunicatus in vna causa non auditur in alia, concl. 10. sub num. 70.

Et Materiarum.

Et talis ob violentas manus in Clericum, quando absolui possit, ab alio, quam à summo Pontifice, & ex quibus causis id concedatur, vide concl. 10. n. 100. cum seqq.

Quando recipi possit ab Abbate, si Religionem ingredi velit, vide concl. 1. n. 76.

Quando sepeliri possit in loco sacro, & pro eo orari, vide concl. 10. n. 20 & 21.

Ille, qui contra formam inhibitionis attentata commisit, non est absolvendus, nisi prius illis purgatis, concl. 129. num. 84. & concl. 160. num. 78.

Fallit, ut in concl. 129. n. 87. & 88.

Et talis vir honestus dici non potest, concl. 128. num. 558.

EXCVSATIO in materia residentie, nunquam admittitur, concl. 8. n. 23.

Impotentie solvendi illi non suffragatur, qui propria culpa incidit in illam, conclus. 101. num. 9.

Excusator, quando, & quomodo admittatur pro absente, vel contumace, vide concl. 8. sub nu. 38.

EXCVSSIO principalis debitoris, non requiritur, ubi adest guarantia, vel obligatio Cameralis, & maxime, si etiam iuramentum concurrat, concl. 167. n. 131.

EXECVTIO bene, sed non legitime facta confirmari potius debet, quam reuocari, quia, aliis, si reuocaretur esset de nouo, & incontinenti concedenda, concl. 135. n. 92.

Citationis Rotalis, quando dicatur principium, litis, vel iudicii prius incepti continuatio, vide concl. 90. n. 12.

Duplex est alia directa, alia indirecta, directa, ea dicitur per quam possessio traditur, vel id, quod iudicatum est soluitur; indirecta verò dicitur illa, qua mediante ad traditionem, vel solutionem iudicati perueniri potest, ut est excommunicatio, concl. 129. n. 46.

Facta in vim vnius Sententie tantum, per vnicū quoque Sententiam retractari poterit, concl. 64. nu. 17.

Contrarium de stylo Curie servatur, vide ibi num. 18.

Facta in re maioris valoris, quam sit debitum, quando susciatur, etque ad summam debitam, ite quid in Sententia, vide concl. 86. n. 17.

Facta super re communi, quando susciatur, vide ibi sub nu. 18.

Facta non precedente legitima liquidatione, est nulla, concl. 135. n. 153.

Fieri non potest in bonis vxoris pro debito viri, concl. 29. n. 16. & concl. 152. n. 72.

Fallit, ut ibidem.

Fieri potest, contra venditorem rei litigiosæ, quando in fraudem alienauit, vel in ipsis bonis alienatis contra Emptorem, & sic contra tertium, concl. 87. n. 91.

Declarat tamen, ut ibi id. & n. 97. & 98.

Facta intra tempus ad appellandum, quando non dicatur attentata, vide concl. 129. sub n. 26. Sed in dubio facta presumitur eo modo, quo

fieri debuit, conclus. 128. sub num. 84. Presumitur facta in bonis debitoris, & non in alijs, ibidem.

Laudis, quando impediri possit, vide concl. 133. num. 24. cum seqq. & in Verbo Laudum.

Licet attentata non tamen venit reuocari per clausulam Arbitrio Rotæ, sed bene alia via, concl. 135. n. 206. & 207.

Litterarum Apostolicarum, aut Breuium, quando abque pæne incurfu impediri possit, & quando non, vide concl. 126. num. 85. cum seqq. & concl. 135. num. 18. & 56. cum seqq. & n. 148. cum seqq. & vide in Verbo Litteræ.

Ab illa appellatio datur, quando in exequendo modus exceditur, concl. 128. num. 73. & 104.

Et quando quis istum modum excessisse dicatur, vide d. n. 73. & in Verbo Modus.

Eam paratam non habet scriptura priuata, licet sit recognita, sicut instrumentum publicum, concl. 123. n. 42.

Illi Sententie nullæ resistere licet, conclus. 128. num. 806.

Non est retardanda per appellationem in causa alimentorum; sed an tunc sit danda cautio de restituendo in euentum succumbentie, vide concl. 89. n. 21. cum seqq.

Per clausulam Arbitrio Rotæ retardatur, ubi probabilis dubitatio viget, conclus. 135. sub num. 56.

Pendente appellatione facta non retractatur tanquam attentata, si tamen appellatio sit deserta, & exequutio fuerit directa, conclus. 129. num. 45. & ibi ratio assignatur.

Facta post appellationem ab ecessu interpositam attentata dicitur, conclus. 128. num. 81. & 96.

Post inhibitionem facta attentata dicitur, licet iudex exequens fuisse depuratus crim. clausula appellatione remota, concl. 160. sub num. 54.

Post inhibitionem facta attentata dicitur, licet esset facta in vim litterarum executorialium, & brachij secularis legitime obtenti, ibi nu. 64.

Extende, & declara, ut n. 65. cum seqq. & n. 217. cum pluribus seqq.

Quando absq; alia citatione fieri possit, vide concl. 52. num. 24. & concl. 129. nn. 211. cum seqq. & num. 237.

Et quando dicatur cepta, vide conclus. 128. num. 765.

Quando ex pretexto falsæ causæ impediri possit, vel non, vide concl. 86. n. 36.

Quando fieri possit super bobus, vel alijs instrumentis ad agrorum culturam destinatis, vide conclus. 82. numer. 3. cum seqq.

Sententie contra tertium non appellentem, fieri non potest, donec appellatio ab vno ex litis consortibus interposita pendet, conclus. 129. num. 413. & ibi ratio assignatur.

Index Conclusionum,

Et, ut ea fieri possit, absq; alia citatione oportet, quod appellatio sit deferta, & quod iudex de hoc sit certus, concl. 168. n. 60.

Sed si sit facta, & ob eam creditori non sit bene consultum, iterum erit facienda, concl. 52. num. 41.

Illam trium conformium, quando per appellationem, vel reclamationem, nullitatis exceptionem, ac restitutionem in integrum impeditur, vide concl. 128. nu. 366. cum seqq. & 756. cum seqq.

Item, quando per venditorem, vel tertium, ad causam venientem impediri possit, vide, concl. 128. num. 771. cum pluribus seqq. & in Verbo Tertius.

Vt sit valida semper in dubio venit presumendum, concl. 47. n. 20.

Executiva via agere non potest, qui cepit agere via Monitorij, concl. 78. nu. 87.

Fallit, ut dixi in concl. 35. nu. 22. & concl. 148. sub nu. 110.

Hac via agere volenti obstat remissoria data Aduersario, quæ Processum retardat, concl. 78. num. 88.

An, & quando ea detur pro confiscatione legatorum, vide concl. 128. nu. 131. cum seqq. & 748. cum seqq.

Ista via ratione pacti competens non datur contra singularem successorem apacificent causam non habentem, concl. 135. n. 75.

Executiue an quis agere possit contra heredem, vel contra tertium vigore obligationis Cameralis, vide concl. 78. n. 101 & 102.

Executiue exactus, quando executiue possit solutum repetere, vide concl. 64. n. 17. & seqq. Sed hoc modo non est procedendum in causis, quando non adest obligatio Cameralis, nec partes in Mandatum executiui consenserunt, concl. 167. n. 13.

Executiue, quando procedi possit, per his, quæ virtualiter continentur in ea, vide concl. 67. sub num. 35.

In Executiui, quando exceptio de iure tertij admitatur, vide concl. 128. n. 94.

Executiui dicitur iudicium, veluti, quando super iustificatione litterarum Apostolicarum agitur, concl. 126. n. 80.

EXCEPTORI non est præfixus terminus in providendo expectanti de beneficio, sed ille tantum suum Mandatum exequi potest, donec illud adimpleat, Immo neque illius potestas, quando est mixtus, per mortem Papæ, expirat, concl. 15. n. 36.

Ille ante expeditas litteras, nihil potest, concl. 97. num. 7.

De sua iurisdictione certus esse debet, non per exemplum, sed per exhibitionem ipsarum litterarum suæ delegationis, concl. 126. num. 102. & 108.

Declara tamen, ut ibi n. 105. cum seqq.

An, ante suarum litterarum presentationem, conferre possit, vide concl. 126. num. 106. cum seqq.

Illius potestas non extenditur contra contradictores de iure, sed bene contra eos, qui contradicunt de facto, concl. 148. n. 111.

Ab Executore litterarum Apostolicarum, quando appellatio detur, vide ibi num. 163. & in Verbo Appellatio.

Et quando attentare dicatur, vide concl. 160. num. 138. cum seqq.

Merus nullam probationem recipit, nullamq; exceptionem audit, nisi exceptio sit notoria nullitatis Sententia, concl. 128. n. 105.

Mixtus, si post appellationem ulterius procedat, attentare dicitur, & uti uulter procedens quemquam sua possessione non priuat, ibi num. 96.

Mixtus dicitur, quando in commissione adest clausula (Consilio) sed conditione purificata sit merus, ibi n. 97.

Item mixtus dicitur, ubi agitur de removendo possessorem, siue si quis esset executor Brevis pro capienda possessione nomine Camera, quia tunc ille partes iudicis assumere tnetur ibi nu. 98.

Item talis dicitur, per clausulas, dummodo alteri non sit ius quæsum, sine præiudicio iurum cuiusq; statibus præmissis, si nulli alio concessa reperitur, salvis iuribus Ecclesiæ, &c. ibi nu. 99. & 100.

Item mixtus dicitur, per clausulam vocatis, &c. ibi nu. 101. & 102.

Contrarium, ibi n. 102.

Et quam cognitio nem habeat, vide ibi sub n. 105 remittit.

Modum in exequendo excedens, an teneatur parti de dolo, aut actione iniuriarum, sine litæ suam faciat, vide ibi nu. 74.

Illius relationi standum est, quando bona in executione capta potius unus, quam alterius esse dicantur, quamvis tamen probationes in contrarium sint admittendæ, si tamen sit plene, & conclusentes, concl. 152. sub n. 43. & concl. 155. n. 122.

Extende eodem modo procedere, quando executor referet non extare bona mobilia super quibus executio fieri posset, quia tunc asserens contrarium illud probare tnetur dicta concl. 155. num. 122.

EXEMPTA loca, licet non sint de Diocesi, tamen in Diocesi esse dicuntur, concl. 1. n. 30. & concl. 138. n. 29.

Exemptio Abbatis, quid operetur, vide in Verbo Abbas, & concl. 1. ferè per tot.

Ille de non contribuendo Domino, aut acquiritur ex Privilegio, aut ex prescriptione tanti temporis, cuius initij memoria non extet, concl. 54. n. 54.

Domino concessa arrendatario non prodest, concl. 145. n. 54.

Illius Privilegium ab ordinaria Iurisdictione quale esse, & quomodo probari debeat, vide concl. 1. num. 49. cum seqq. & in Verbo Privilegium.

In exemptione decimarum solemnitates ex ob-

Et Materiarum.

obſervantia 30. annorum interueniſſe præſu-
muntur, concl. 120. n. 7. 36.

Exemptis iuſtitiam miſiſſare poteſt Epiſcopus,
ſi ab eorum Superiore ea denegetur, & quan-
do recurſus ad Papam, ſive ad alios Superio-
res facile haberi non poſſit, concl. 1. n. 59.

Exemptus à iuriſdictione Epiſcopi non poteſt ab
eo excommunicari, ſed ſi ſit notorie excom-
municatus poteſt tunc denunciari, vt eui-
tetur, vt ibidem.

Et quomodo illi differant ab his, qui ſunt nul-
lus Diſceſis, vide ibidem.

Exempti ſunt Auditores Roſe à iuriſdictione or-
dinarij, concl. 168. n. 92.

Extende idem procedere, etiam quoad eorum
Locatentes; ſecus autem cili de Proto-
narijs, ſi non ſint participantes, & concl. 168.
num. 92.

Exempti, quando poſſint collectari, ob vtilitatē
publicam à laicis, vide concl. 111. ſub n. 6.

EXERCITIUM eorum, quæ ſunt ordinis Epi-
ſcopalis quale ſit, vide concl. 1. n. 66.

Declara in hac materia, tū in Verbo Epiſcopus,
Ob exercitium continentium Omne archicium,
recipit incrementum, concl. 131. ſub n. 7.

EXHEREDARI an poſſit Filius, qui Patrem
carceratum redimere non curat, vide con-
cluſ. 86. nu. 145.

Non poteſt ſilia, quæ in Corpus ſuum pecca-
uit, ſi poſtea penitentiam egit, concluſ. 42.
num. 196.

Non poteſt heres ex actu nullo, quia non en-
tis nullæ ſūt qualitates, & quia ex nihilo nihil
fit, concl. 47. n. 84.

Exheredatio filij, quomodo, & ex quibus cau-
ſis fieri poſſit, vide laic. concl. 42. nu. 59. cum
pluribus ſeqq.

Illa aſcendentium ex octo cauſis expreſſis, vel
alijs maioribus, ſeri poteſt, & æquiparatur il-
li deſcendentium, ibi n. 61.

Euitari poteſt, per penitentiam, quæ ſpacio tri-
ennij inducitur, ibi n. 65.

Illius cauſa, ſi à Filio inuſſa allegetur, id intra
quinquennium per eum probandum venit, &
tempus illud debet eſſe vile, & ſic ignorantia
non currit, ibi n. 64.

Non tollitur per reconciliationem Patris, cum
Filio, ſi doliū per eam iniuria remittitur, ibi
num. 68.

Contrarium, ibi n. 69.

Indefinitè facta non aſſicit, ſed tunc Filius to-
tum capit, teſtamento Patris corrumpente, ibi
num. 59.

Malè facta non dicitur, quando Filius in ſua le-
gitima inſtitutus reperitur, concl. 42. ſub n. 59.

Illius materia, licet ſit pœnalis, & odioſa,
nihilominus ad cauſas ſimiles, vel maiores
expreſſis venit extendenda, ibi ſub n. 59.

EXHIBERE recuſans Librum penes ſe exiſten-
tem Domino, tenetur ad omnia ſtamna, & in-
terreſſe, quia in dolo eſſe præſumitur, & p- o-
pterea contra eum declaratoria conceditur,
concl. 78. num. 50. & ſeqq.

Declara tamen, vt ibi num. 52.

Rem aliquam exhiberi petens eius ſigna dice-
re debet, ſi ea ſcire poteſt, concluſ. 104.
num. 26.

Illa Librorum, vel Scripturarū quomodo, quā-
do, & à quibus ſit facienda, vide in Verbo
Editio, in Verbo Adminiſtrator, in Verbo
Libri, & in concl. 56. n. 177. cum ſeqq. & con-
cluſ. 61. per totum.

EXIMENS carceratum à carceribus hominibus
armatis, quæ pœna tenetur, vide concl. 143.
nu. 6. & concl. 169. n. 18. cum ſeqq.

Aliquem à manibus familiarit tenetur præcipue
ad debitum, pro quo fuerat captus, tanquā ſi
pro eo fideiuſſet, concl. 169. nu. 20.

Extende, quod immò talis beneficium excuſſio-
nis nun habet, ibi n. 21. & ibi ratio aſſignatur.
Item, extende, & declara, vt num. 22. cum
ſeqq.

Aliquem à carceribus in vim Bullarum Sum-
morum Pontificum pœna mortis plectendus
venit, etiam ſi non ſit conſeſſus, neq; conuic-
tus dictus exemptus, concl. 169. n. 25.

Extende procedere, etiam contra eximenes à
carceribus Baronum ſtatus Eccleſiaſtici, vt ibi
no. 18. rationem aſſignando.

Eximere volens ſe ipſum à manibus familiarit, præ-
ſertim cum armis, vel Populum ad arma ac-
clamando, aut alios concitando, ſine nomen
alicuius magnatis inuocando, franchitium
appellando, vti reus legē Martellatis punien-
dus venit, concl. 169. n. 26.

Eximens carceratum à manibus Curie in pluri-
bus cauſis non eſt puniendus, de quibus in
concl. 166. n. 27.

EXISTENTIA Librorum quomodo, quando,
& à quibus ſit probanda, vide concl. 56. nu.
177. cum ſeqq.

Sed illa Libri, vel Scripturæ eſt probanda de
tempore litis, vel paulo ante, vt eius exhibi-
tio concedatur, concl. 61. num. 4. & 5. concl.
104. n. 24. & concl. 142. n. 100.

Declara, vt concl. 61. n. 7. cum ſeqq.

EXORBITANS cōſtitutio ex ra ſuos terminos
extendi non debet, concl. 148. ſub n. 141.

EXPECTANTES, quando poſſint beneficia
acceptare, & litteras expedire, & quando in-
ter eos diligentia iuret in acceptando, vide
concl. 126. n. 14. cum ſeqq.

Expectantium qui ibet durante menſe accepta-
re poteſt, concl. 126. ſub nu. 81.

EXPEDITIONES ſemper in tempore factæ
præſumuntur, concl. 47. n. 21.

EXPENSE à Monacho factæ pro reuertendo
à loco ſtudij ad ſuum Monafterium, ab Abba-
te ſolui poſſunt, & pro illis ipſe ſe obligare
valet, concl. 1. n. 92.

Factæ à prædeceſſore, quando per ſucceſſorem
ſint reſtituendæ, vide concl. 2. n. 59.

Funerales Patris an, & quando legumam præ-
cellant, & etiam creditoribus anterioribus
præferantur, vide concl. 42. num. 490. cum
ſeqq.

Index Conclusionum,

Illæ in actorum transportatione ad quem spectent, vide concl. 31. in fine.
In bonis fideicommissis subiectis, ab emptore, siue à grauato factæ, quando ab eo repeti possint, & quando non, vide concl. 62. n. 120.
In curatione corporis occisi, & in Medicis factæ ab interfecitore reficienda veniunt, concl. 69. nu. 11. cum pruribus seqq.
In Decurionatu, vel occasione studij factæ soluenda veniunt à Fratribus in communi, etiam mortuo Patre, concl. 89. n. 127.
In fine litis debentur, concl. 129. n. 21.
Fallit tamen, vt ibidem, & concl. 168. n. 86.
In iudicio attentatorum factæ noui debentur post cessionem attentatorum liberam, licet secus si ipsa cessio esset conditionalis, concl. 160. nu. 260.
Et hoc modo factæ à die motæ litis debentur, ibi sub n. 261.
Extende, vt ibidem.
In meliorandis rebus fideicommissis subiectis, & similibus factæ, quomodo sine xilumandæ, vide concl. 69. n. 51. cum seqq.
Et vide multa in Verbo melioramenta.
Iure actionis debetur sunt per victim restituentem, etiam si iustam causam litigandi habuerit, concl. 128. n. 150. & 160.
Extende, vt nu. 154.
Contrarium, nu. 153.
Et peti possunt, etiam si Iudex victum ab illis absoluerit, concl. 128. n. 151. & 160.
Expensæ litis, vide sumptus litis.
Non debent esse tantæ, vt capitale absorbeant, concl. 108. sub n. 47.
Non omnes minuunt fructus, sed solum illæ, quæ necessariò pro ipsis fructibus huius, concl. 57. nu. 5.
Et petite dicuntur, si in libello clausulæ salutares fuerint adiectiones, veluti peto ius, & nullitia ministrari; Item omni meliori modo, &c. conclus. 128. sub n. 159. & ibi ratio assignatur.
Petite si non fuerint, tunc arbitrium est Iudicis, si in illis condemnare velit, vel non, concl. 128. nu. 159.
Pro alendis animalibus sequestratis sunt per creditorem faciende, concl. 108. sub n. 47.
Illas pro alenda, custodienda, restauranda, vel reficienda aliquare faciens, habet hypothecam in illa, quæ omnibus, & quibuscumque anterioribus præfertur, ibi eum, 38. cum seqq. & concl. 119. nu. 35. & 36.
Pro redimendo captiuo, vel curando infirmo factæ, repeti possunt, etiam si illis inuitis factæ fuissent, concl. 89. n. 130.
Quæ, & quales sint, quæ Privilegium anterioritatis habent, vide concl. 42. n. 495.
Quando animo donandi factæ præsumantur, & quando non, vide concl. 62. n. 119. & seqq.
Eorum appellatio, quando veniat damna, & interelle, vide concl. 160. n. 265.
Illarum condemnatio, si fuerit omissa, an, & quando ab ipsa omissione appellatio derur, vide concl. 128. n. 147. cum seqq. & n. 156. cum seqq.

Sed si earum condemnatio, per errorem, vel quia petita non sint, fuerit ommissa, non ob id tamen arguitur, quod Iudex reum absoluerit voluerit, nisi ille se iustam litigandi causam habuisse ostendat, concl. 128. n. 160.
Licet id fallat, si iure actionis debeantur, ibi n. 161.
Et illarum condemnatio à quo Iudice fiat, appellatione deserta, vide concl. 129. sub nu. 237.
Ab earum condemnatione elapsis decem diebus appellatio non datur, concl. 128. n. 161.
Dicitur condemnatio non potest, per Iudicem fieri ex intervallo, sed vna cum negotio principali est facienda, ibidem.
Illæ condensationum pro delicto, quod Iudici prædecessori debeatur, vide concl. 2. sub n. 59.
Earum taxatio etiam, post decem dies fieri potest, ibi sub n. 161.
Et quando Iudex facere possit earum taxationem post appellationem à Sententia interpositam, vide concl. 128. sub n. 155 & concl. 129. nu. 78. & 79.
In taxatione, quando nimis grauatus ab excessiva taxatione appellare possit, vide conclus. 128. nu. 155. cum seqq.
Earum taxatio quomodo, & quando per Auditorem Rotæ fieri possit, vide concl. 168. n. 84. cum seqq.
Dicitur taxatio regulariter fieri non solet, nisi finitis tribus instantiis; alias per viam attentati reuocatur, ibi sub n. 86.
Et quando in vim rei iudicatæ soluantur, vide ibidem.
Eas petere potest obtinens actione ex Statuto, ubi Statutum adeat, quod victus victori in expensis condemnatur, concl. 128. sub nu. 147. & 160.
Ab illis absolutus, quatenus Sententiæ acquiescat, si postea appelleret, tunc condemnatus censetur, ibi num.
Illas restituere tenetur ille, cui res restituitur, circa quam utiliter fuit impensum, neque compensatio admittitur cum fructibus à grauato perceptis, concl. 170. sub nu. 46. vers. Extende de præpterea.
EXPLICATIO illius actus, qui prius erat dubius non dicitur superflua, concl. 14. n. 8.
EXPOSITVS si alatur per Episcopatum, ille expensas factas non repetit, licet fuerit protestatus, sed quid, si alatur ex redditibus Ecclesiæ, vel loco ad alendum expositos deputato, vide concl. 89. n. 238. & 251.
Expositus in Hospitali, quando pro legitimo habeatur, vide concl. 142. sub nu. 65. & prius concl. 59. sub nu. 124.
EXPRESSIO causæ ineptæ, & insufficientis facit cessare presumptionem melioris causæ taxatæ, concl. 86. n. 11.
In Sententia eam minus conformem, vel ab alijs diuersam non reddit, concl. 128. sub n. 370.
Est necessaria, & de forma in appellatione ab interlocutoria; at secus in ea à diffinitiva, ibi num. 508. & 509.

Falſit

Et Materialium.

Fallit tamen, vt ibi, n. 510. & vide multa in Verbo Appellatio.

Vbi de forma requiritur expressio per relationem non suffragatur, concl. 128. n. 509.

Expressio eius, quod tacite de iure inerat, non dicitur superflua, concl. 14. n. 8.

Facta à iudice, super quibus bonis sit faciendae executio, quando nouum grauamen inferre dicatur, & ab ea appellatio datur, vide concl. 118. nu. 77. 78. 118. & 120.

Falsa familiaritatis in litteris provisionis, quando gratiam non vitiet, vide concl. 73. n. 7.

Nominis proprii facta in legato, ordinem preedictionis demonstrat, concl. 89. n. 590.

Quando est de forma, & substantia Statuti, ruc subdicionibus ceteratis non comprehenditur, concl. 86. n. 52.

Pro expressio illud habetur, quod necessario in consequentiam venit, concl. 154. n. 74.

Et facta illud dicitur expressum, quod sub ratione virtualiter, & in consequentiam venit, concl. 89. nu. 553.

Extende procedere, etiam si effemus in materia stricta, & vbi expressio elicit de forma, conclus. 154. nu. 74.

EXPVLVSVS, vel carceratus iniussu à Capitulo distributiones perdere non debet, si interuere solus erat, concl. 8. n. 39.

EXTENSIO, licet in aliquibus casibus non deure, potest tamen in illis dari comprehensio, concl. 65. nu. 17.

Cameræ alio obligationis, quando, & quomodo fiat, vide in Verbo obligatio Cameralis.

De casu expresso ad non expressum est faciendae in fauorabilibus, eadem ratione militante, concl. 86. n. 66.

Non est faciendae de vna re ad aliam in Materia contraria intrinsecum, & odiosa, concl. 137. nu. 15. & 17.

Neque de venditione ad dationem in solutum sit in materia co. rectoria, ibidem.

Item, neque minus sit in materia substitutionis de casu ad casum, nec de persona ad personam, vel de gradu ad gradum, concl. 81. n. 41.

EXTERIORA indicant interiora, conclus. 109. sub nu. 31.

EXTINCTIO pensionis, quando ex ventre reservationis oneri dicatur, & solutionem, aut possessionem impedit, vel tres Sequentis conformes super ea sint expectandae, vide latè conclus. 135. n. 161. cum pluribus seqq.

Extinctio, quando ex actis est notoria, non est expectanda Sententia sine res iudicata, ibi n. 177.

EXTRAHENS aliquem inuicem ab ecclesia ad quid teneatur, & quomodo sit puniendus, vide concl. 74. n. 19 & concl. 150. sub n. 27.

Badas à territorio, si neget extra territorium portare, vel habeat domum extra locum, vbi reclusus fuit, quomodo sit puniendus, vide, concl. 111. n. 11. & 12.

Res prohibitas non solum illas, sed etiam animalia, & alia, quæ non sunt prohibita amittit, ibi nu. 22.

Fruges contra prohibitionem ratione necessitatis, quando à penam pecuniaria excusetur, vide ibi nu. 28. & seqq.

EXTRA NEVS ad agendum pro Vniuersitate, admittitur, quando non est constitutus Syndicus, vel ille est abiens, valetudinaris, aut alio modo inhabilis, concl. 86. n. 226.

Promittens dotem, si eam in tempore debito non tradat, quando ad alimenta teneatur, veluti pater, vide concl. 89. nu. 377. cum seqq.

F

FABER Malleans propè Scholas, vel Doctores expelli potest, & à Decreto de euacuando appellare nequit, conclus. 128. num. 328.

FABRICAM Ecclesie, quando, & quomodo teneatur reficere, & restaurare Archiepiscopus, Episcopus, Canonici, & ceteri fructus decimales recipientes, aut Populus, & Parrochiani, vide concl. 138. nu. 71. cum seqq.

Fabricare, vide in Verbo Edificare.

FACIENDVM facilius impeditur, quàm quòd iam factum tollatur, concl. 129. n. 22. concl. 102. num. 8. & 15. & concl. 175. n. 24.

Facienti actum ex necessitate leges magis succurrunt, quàm facienti illum ex voluntate, concl. 128. sub n. 401.

Facta non presumuntur, nisi probeantur, concl. 155. nu. 50.

Facto proprio, quando quis contravenire possit, concl. 84. n. 62.

Pro facto habetur id, quod fieri debebat, si per eum steterit, quominus fieret, conclus. 135. num. 84.

Declarat, vt ibi nu. 86.

Facta à maiori parte, quando ab omnibus fieri dicatur, vide concl. 2. n. 11.

Detinere hæres approbare tenetur, concl. 84. nu. 74. & concl. 87. nu. 40.

Extorere, & declarare, vt in Verbo Hæres, & cõ. e. u. 173. n. 13. cum seqq.

Fallit in singulari successore, quando iure predecessoris vti nollit, ibi n. 23.

Iudicis pro facto partis habetur, concl. 78. n. 7. concl. 133. sub 131. concl. 135. n. 205 & concl. 154. sub nu. 109.

Proprium alieni, ut illud dicitur, quod secum fuit gestum, etiam si sit cum alieno admixtum, concl. 97. nu. 70.

Quando aliquid factum reperitur, tunc ab eo factum presumitur, quòd illud facere tenebatur, concl. 48. n. 5.

Et maxime si cum aliqua impensa reperitur factum, dummodo tamè ab alio factum fuisse non apparet, ibidem.

Alienum promittens, quando per solam diligentiam excusetur, vide conclus. 135. sub nu. 86.

FACTORIS potestas semper est debiliior illa Domini, concl. 101. sub n. 7.

FACULTAS addendi, & minuendi ad totalem decore.

Index Conclusionum,

derogationem, siue alienationem non extenditur, congl. 133. nu. 20.

Ille locum non habet in his, quæ secundum ius commune disposita reperiuntur, ibidem.

Alienandi res Ecclesiæ, si dubitetur, quomodo ea sit data, recurrendum est ad implicationem; non autem ad instrumentum, conclus. 85. num. 110.

Alienandi res minoris data in genere per testatorem non tollit solemnitates necessarias; si- cut si sit data in specie alienandi vnam rem, certam, conclus. 86. n. 15.

Alienandi, vel disponendi, si sit data alicui, an ille possit inter viuos tantum, vel etiam in vltima voluntate alienare, & disponere, vide conclus. 84. n. 120. cum seqq.

Plura vide de hac facultate in Verbo Alienatio, & conclus. 84. n. 271. cum seqq.

Alienandi feudum, licet per Dominum verbis amplius sit concessa Vasallus, non tamen ille sine assensu alienare potest, conclus. 154. n. 51. & ibi ratio assignatur.

Fallit in Emphyteuta, vt ibidem.

Capiendi legatam propria auctoritate tempus mortis respicit, conclus. 160. n. 10.

Collegij Archiui legitimam Bafilardos non habet locum in præiudicium tertij, conclus. 141. num. 34.

Dispensandi super irregularitate non extenditur ad bigamiam, neq; ad adulterium, conclus. 150. nu. 45.

Executio procedendi non venit sub clausulis generalibus, sed specialem expressionem requirit, conclus. 167. sub n. 26.

Faciendi aliquid data ei, qui prius facultatem habebat, liberum, & absolutum arbitrium inducit; secus si concederetur ei, qui prius talem facultatem non habebat, conclus. 133. num. 151.

Revocandi attentata est intelligenda, prout de iure, conclus. 160. n. 4.

Auditoris Camere facultates cessant, & limitantur censetur, quando causæ coram alijs iudicibus pro tempore fuerint introductæ, conclus. 167. nu. 39. & 40.

FALCIDIA in quibus differat à legittima, vide in conclus. 41. nu. 731.

Ea, & Trebellianica detrahi nō possunt ex hereditate, quando Testator mandauit eam totam, & pleno iure restitui, conclus. 89. sub num. 404.

Non detrahitur falcidia ex legato alimentorum, licet dodrantem excedat, ibi n. 533.

Fallit in legato pecuniæ ad alimenta, ibidem.

Ea venit ex fructibus detrahenda, conclus. 42. num. 731.

FALSA, & in sufficiens causa interveniens in contractu minoris, quando faciat, vt ipsi, vel etiam eorum fideiussores non obligentur, vide conclus. 86. n. 26. cum seqq. & in Verbo Causa, & in Verbo Fideiussor.

Obligatio vitæ in contractu minoris, & mulieris, etiam iuramento munitam, ibi n. 38

Sed falsitas causæ in alienatione rerum minoris in dubio non præsumitur, vt ibidem, & n. 37.

Falsa expressio familiaritatis in litteris promissionis, quando gratiam vitiet, vide conclus. 73. num. 7.

Falsa Moneta, vide Moneta.

Falsa quot modis dici possit aliqua Oratio, vide conclus. 148. nu. 22.

FALSI crimines in remissione generali non comprehenduntur, ob illius enormitatem, cum ex eo Deus, Iudex, & pars valde scandalantur, sed de eo specialis mentio est necessaria, conclus. 6. num. 3. & 12.

Ad eò iudicis Maiestatem lædit, vt propterea in eo ille absq; accusatione procedat, conclus. 26. num. 69.

Delictio capitali æquiparatur, quia per illud bona fama amittitur, quæ propriæ vitæ præfenda venit, & non est delictum ita ignominiosum, sicut illud, ibi n. 87.

Impedire non potest executionem laudi à partibus cum iuramento, & obligatione Camerali approbatam, nisi falsitas sit vera, & clara, & secus, si ea esset obſcura incerta, & præsumptua tantum, conclus. 86. n. 36.

Commissa in Scriptura nulla, quomodo puniatur, vide conclus. 123. n. 41.

Excluditur, quando primordium veritatis habetur in Scriptura, conclus. 45. num. 23. & conclus. 123. nu. 66.

Quatuor modis in iure committitur; nempe Verbis, Litteris, Facto, & Abusu, & conclus. 121. sub nu. 1.

Sine commodo, & lucro committi non solet, conclus. 73. n. 7. & conclus. 123. sub nu. 65.

Vt euitetur omnis interpretatio est scienda, conclus. 125. sub n. 24.

Item, vt probetur probationes concludentes sunt necessariae, conclus. 123. n. 66.

Et quæ qualitates excludant eam, vide conclus. 125. sub nu. 24. remissus.

Eam committens, quando perdat causam, vide conclus. 123. sub nu. 160.

Illius præsumptio non tam viget in Scripturis publicis, sicut in privatis, conclus. 123. sub nu. 74.

Talis præsumptio contra personam bonæ qualitatis, & famæ admittenda non venit, ibi sub num. 161.

Et illius præsumptiones quantum operentur, est Arbitrarij Iudicij, conclus. 134. nu. 30.

FALSTATIS suspicio, quando in Ciuilibus pro falsificante habeatur, vide conclus. 123. num. 66.

FALSVM fabricandi non est danda materia, conclus. 112. sub n. 2.

Falsum iurare, quando quis possit ad effectum redimendi sanguinem proprium, vide conclus. 59. num. 56.

FAMA in delictis, quomodo esse debeat, vide conclus. 26. n. 33.

Et quomodo per testes ea probetur, vide conclus. 120. sub nu. 16.

Et

Et Materiarum.

Et à quibus personis originem ducere debeat, vide concl. 120. sub n. 121.

Mala de præterito non denigrat vnum nunc in bona reputatione existentem, concl. 42. num. 196.

In antiquis, quando probet, vide in Verbo Antiquitas, & concl. 120.

Negativa cedit illi affirmatiuæ, concl. 84. num. 34. & ibi multa in hac materia.

Vt probet mortem eius, qui in longinquis partibus morabatur, à iusta causa, & grauius viris originem habere debet, concl. 120. num. 121. & 122.

Ea non probat, vbi certa scientia requiritur, ibi sub n. 121.

Et, vt probetur testes deponere debent, per verba temporis præteriti pyrethi, non autem præsentis, vel præteriti imperfecti, concl. 120. sub n. 123. & concl. 141. num. 10.

Item deponere debent de tempore ante mortem item, & non posteam, concl. 94. n. 35.

FAMES, vide Penuria.

FAMILIA, Domus, agnatio, & parentela, quæ sunt verba ciuilia, quomodo differant à verbis coniuugii, consanguineus, & Parentes, quæ sunt verba naturæ, vide concl. 81. n. 24.

Familia, siue domus in iure dupliciter accipitur, primò causariuæ, & effectiue; secundo verò consuetiue, & passiuè, ibi n. 19.

Intellige, vt ibidem.

Familia appellatione in testamentis intelligitur de ea testatoris, concl. 84. n. 158.

Illius appellatione veniunt omnes de familia, licet in eis aliquis adfuit, qui artem vilem exercet, concl. 147. num. 11. cum seqq.

Item venit femina, etiam si esset nupta, concl. 149. num. 14. & 15.

Intellige tamien, vt ibi n. 20. cum seqq.

MILITARES, Episcopi, vel Inquisitionis armati possunt deferre agmina, siue Principis licentiæ, vide concl. 143. n. 90. cum seqq.

Reges, ac illius Primogeniti in Curia de gentes arma deferre possunt, ibi n. 92.

In rethem admitti, vel repelli possunt per Iudicem, attenda ad quosque qualitates, concl. 134. num. 7.

Familiaritas Papæ, vel Cardinalis, quomodo, & ex quibus probetur, vide concl. 73. num. 13. cum seqq.

Illa Papæ, quoad effectum reservationis plenè est probanda, quouero ad illam restituendam narratiuè, per assertionem Papæ probatur, conclus. 155. num. 8.

Ea Cardinalis, siue Papæ, quando cesset, vide in concl. 73. num. 13. cum seqq.

Familiaritas talis patet Domini, & dente seruitoris contrahitur, dicta concl. 73. n. 17.

Illa, quando verè dicatur, siue fictè, vide concl. 168. sub n. 96.

Familiaritatis iure, quando vxor dicatur possidere bona viri, & quando secus, vide concl. 152. num. 43.

FAMILIA Ambasciatorem in itinere, aut in

loco legationis arrestari non possunt, concl. 99. num. 30.

Illi Peregrinorum, qui Romam tendunt conueniri non possunt pro reprefalijs, dummodo tamen insignia gestent, concl. 99. num. 12.

Famulo debetur salarium, etiam si inhrumetur, concl. 60. n. 19.

Declarata tamen, vt ibidem, & vide conclus. 89. num. 459.

Famuli, quando probent, pro Domino, vide ibi d. concl. 89. num. 541.

FARIN, quando sub appellatione Frumenti contineatur, vide concl. 111. num. 20. & in Verbo Frumentum.

FATALIA adeò sunt in consideratione habenda, vt etiam in Sacro Principis Consistorio sint obseruanda, concl. 129. n. 280.

Fatalia currere incipiunt à die interpositæ appellationis, ibi n. 295.

Non currunt in causa remissionis, conclus. 128. num. 707.

Contrarium, ibi n. 708.

Non currunt, quando impedimentum factum Principis venit, concl. 129. num. 281. & ibi ratio assignatur.

Non currunt stante paupertate litigatoris, ibi num. 283.

Non currunt pendente compromisso, dummodo talis pendencia, per scripturas probetur, ibi num. 284.

Non currunt ei, qui super attentatis appellat, ibi n. 285. vbi ratio assignatur, & concl. 140. num. 80.

Non currunt hereditarij iacenti, donec illi Curator detur, concl. 129. n. 286.

Non currunt, quando vnus ex litigatoribus esset mortuus, quia tunc alter illa prorogare tenetur, ibi d. & n. 287.

Non currunt iusto impedimento existente, cum protestatione, & probato per testes, quod causa erat talis, quæ per procuratorem expediri non poterat, ibi n. 288.

Non currunt, ob dolosam procuratoris negligentiam, in non prosequendo appellationem, ibi n. 289.

Non currunt stante impedimento ex cassatione partis aduersæ proveniente, conclus. 129. num. 290.

Non currunt, si per Iudicem flet, quominus in causa procedatur, ibi n. 291.

Non currunt in causis reclamationum à Sententijs Præfetti Prætorio, ibi n. 294.

Sed id hodie locum non habet, ibidem.

Curant in causis Minorum, & in causis Spiritualibus, ibi n. 295.

Non currunt, quando fuit datum de attentatis, concl. 160. n. 80.

Ne currant apparitori est credendum, conclus. 129. num. 293.

Illa quando sunt lapsa, tunc appellatio deserta dicitur, nisi antequàm perimeretur instantia, illa fuerint prorogata, ibi n. 297.

Morum prorogatio facta ab vno, alteri prodest,

Index Conclusionum,

- dest, si causa sit communis, & connexa, ibi num. 416.
- FATVI** sunt Iudices, quidant Apostolos reuerentiales in appellatione interlocutoria, abdicando esse iurisdictionem, & eam in alios transferendo, concl. 129. sub n. 491.
- Fauitas** minoritati acquirantur, & à delicto excusat, concl. 72. n. 102.
- FAVORABILIOR** est absolutio, quam cōdemnatio, concl. 55. n. 6.
- Favorabiliores** sunt leges traſauti de damno eultando, quam agenti de luero captando, cōcluf. 78. n. 104 & concl. 86. n. 100. & 120.
- Favorabiliores** sumus reo, quam actori, concl. 85 nu. 221. concl. 119. n. 54. concl. 129. sub n. 356. concl. 148. sub n. 125.
- Favor** Diuinus, & publicus Inuicem aequiparatur, concl. 57. n. 5.
- Fauperem**, quæ generat in odium retorqueri non debet, concl. 89. num. 93. & concl. 114. num. 20.
- Fauores** omnes ex vna parte, & ex altera cuncta grauamina cumulari inconueniens est, cōcluf. 41. n. 96.
- Fauori** suo renunciare quilibet potest, concl. 133 sub num. 27.
- FEBRIS** appellatione non venit levis Febris, concl. 100. sub n. 29.
- FELONIA**, quando est probanda, vt Vassallus feudo primatur, requiruntur quinque testes integre opinionis, & iam, concl. 101. n. 2.
- Ad Feloniam** si velit agere Dominus debet ex primere tempus, & locum, sicut in Criminalibus, etiam si Civiliter agatur, ibid.
- Felonia** probata feudum nouum ad Dominum; antiquum verò ad agnatos redit, concl. 101. num. 3.
- Plura**, vide in Verbo Vassallus.
- FENESTRÆ** insipientes in Monasterium, Monialium sunt obturandæ; licet focus, si inspicerent in illud Religiosorum Masculorum, concl. 62. n. 70. & ibi ratio assignatur.
- FERIE** in honorem Dei inducuntur sunt seruandæ, & illis Iudex informantes audire non debet, nec in causa Civilis, nec in Criminali; aliis mortaliter peccat, & penas incurrit de quibus in concl. 60. sub n. 49.
- Fallit** duobus modis, vt ibidem.
- Illas** Tribunalibus indicare ad Principem spectat, concl. 165. nu. 67.
- FESTIVI** dies non attenduntur in petitione alimentorum, concl. 89. nu. 28.
- FEVDA**, & dignitates Regulariter sunt indiuidua, sed id, vt plurimum fallit in Italia, vbi ea diuidi possunt, & ex eis legitima detrahuntur, concl. 42. n. 501.
- Ilia** iuxta consuetudinem Franciæ dicuntur Patrimonia Vassallorum; & ad instar eorum sunt redacta, alienariq; possunt, etiam sine consensu Domini directi, concl. 87. n. 43.
- Feudalem** esse aliquam rem, vt probent testes, de audita, quid deponere debeant, vide concl. 93. num. 19.
- Feudales**, vt fiant accessiones bonorum feudaliū, quid requiratur, vide concl. 93. n. 17.
- Feudalia**, quando possint fieri bona, quæ prius erant allodialia, vide & concl. 93. nu. 10. & 12.
- Et pro dote** assignari possunt, concl. 152. n. 52.
- Ex illis** bonis, quando alimenta alicui debeantur, vide concl. 89. n. 525 cum seqq.
- Feudalis** causa ad suum Iudicem venit remittenda, concl. 154. n. 2.
- Ex quibus** talis præsumatur, vide concl. 93. num. 20. & 21.
- Res præsumitur** talis, quando cum assensu Regio venditur, concl. 154. n. 62.
- Sed non præsumitur** res talis, ex eo, quodd sit intra fines Castri Domini, nisi de hac seruitute doceatur, concl. 78. n. 44.
- Fallit**, quando coniecturæ vrgerent in contrarium, ibid. n. 45. & 46.
- Illius rei** caducitatem prætendens, quomodo, & quando eius Dominium, & identitatem, concludenter probare teneatur, vide concl. 78. num. 44. cum seqq.
- Feuda**, quæ ad Filios adoptiuos traſeant, vide in concl. 58. nu. 10. cum seqq.
- Feudatarij** licet sint ab omni seruitio liberi, possunt tamen aliquando ad seruitium personale cogi, concl. 93. nu. 11.
- Et quando** ad oam soluere teneantur, vide in Verbo Adoa & concl. 97.
- Illi Ecclesiæ** non possunt in consensu Sūmo Pontificis caualcas facere, neq; copias militum coadunare, concl. 143. n. 5.
- A Feudatarij** Sententia non est appellandum, ad Dominum directum feudis sed pares Curie sunt eligendi, concl. 123. nu. 197.
- Feudi** alienatio, quando etiam sine consensu Domini directi fieri possit, vide concl. 87. nu. 39. & seqq.
- Illius emptor** probare tenetur pretium in eausam licentiæ versum fuisse, concl. 86. num. 206.
- A feudo** ad Emphiteusum, quando valeat argumentum, vide concl. 78. nu. 44 & concl. 142. nu. 66. cum seqq. & in Verbo Argumentum.
- Eo** concessio, cum suis pertinentiis, quando concessantur etiam concessa bona allodialia, quæ cum ipso feudo possidebantur, vide concl. 93. num. 13. cum seqq. & in Verbo Allodialia.
- Illo** deuoluto ad Dominū expirant omnes obligationes, seruitutes, & onera, quæ super eo, durante inuestitura, extabant, concl. 173. n. 12.
- Et quando** subinfeudatio cesset, an scilicet per mortem in feudatis, siue in feudati, vide ibidem, & vide concl. 154. nu. 33.
- In feudo** ex pacto, & proderita succedens, quædo ad solutionem debitorum teneatur, vide concl. 87. n. 42. remissus.
- Finito** per mortem, vel delictum, aut nulliter alienato, quando ad illud admittantur agnati, vide concl. 81. n. 89. cum seqq.
- Et quando** ad Dominum est deuolutum, tunc etiam omnes obligationes seruitutes, & onera expirant, concl. 173. n. 12.

Et Materiarum.

Illo tunc dedito ad instantiam creditorum illis solū ex ea pecunia satisfit, si assensum Regium habcant, concl. 154. n. 47.

Fallit tamen, vt ibi n. 48.

Illud amittunt Fratres non petentes inuiclituram feudi, ab alio Fratre defuncto in communem possessi, concl. 101. n. 15.

Et quando allegatio ignorantijs ipsis non prodest, vide ibi n. 16. & in Verbo Fratres.

Antiquum, aut est ex pacto, & prouidentia, aut est hereditarium, concl. 87. n. 40.

Antiquum ex pacto, & prouidentia si fuit a Patre alienatum, d. filio reuocari potest, confectio Inventario, concl. 87. nu. 40 & 42. & concl. 154. num. 43.

Antiquum ex pacto, & prouidentia, sine consensu Filij primogeniti alienari nō potest, concl. 87. nu. 40. & concl. 154. n. 47.

Ex pacto, & prouidentia illud dicitur, quod d. predecessores prouenit, concl. 87. nu. 42.

Antiquum hereditarium d. Patre alienatum Filius reuocare non potest, concl. 87. num. 40. & concl. 154. n. 43.

Sed quando possit illud Filius, vel alius reuocare, pendente impetratione Regij assensus, vide concl. 87. n. 63. cum seqq.

A Patre emptum de proprijs pecunijs dicitur peculium profectitium, potestq; ab ipso Patre vni ex Filijs prelegari, in preiudiciumq; Filiorum alienari, concl. 42. n. 512.

A Patre emptum in Regno Neapolis in legitimam Filiorum venit imputandum, concl. 42. num. 511.

Dicitur species seruitutis, & illi obnoxium, sed in dubio realis non presumitur, concl. 93. num. 5.

Illud Ecclesie potest Prelatus, sine solemnitate alienare; dummodo vnum inest, qui Ecclesie tempore necessitatis inscribere possit, concl. 85. nu. 285.

Soluitur concedi masculis non potest concedi feminis, nisi ex magna causa, concl. 83. num.

333
Et ex quibus causis amittitur, vide concl. 101. & in Verbo Vassallus, & in Verbo Ecclonia.

Fief francum, & transitorium ad feminas, quando licentia illud alienandi conceditur, concl. 84. num. 294.

Francum illud dicitur, quod est absolute liberū, concl. 3. sub nu. 24.

Francum, & pro quo seruicium personale non prestatur, est ad feminas transitorium, concl. 3. sub nu. 24.

Hereditarium, quando dicitur, & quando ex pacto, & prouidentia; Item, quando mixtum & quomodo vnum ab altero dignoscatur, ac de eorum natura vide concl. 42. n. 514. & seqq.
Hereditarium venit in petitione hereditatis, & de eo idem fit iudicium, quod de alijs bonis testatoris, concl. 87. sub n. 40.

Nobile est illud, quod ad certum seruitium non limitatur, concl. 3. sub n. 24.

Nouum etiam spurio, & seruo dari potest, conclus. 142. n. 65.

Extende id pluribus modis procedere, vt ibidē
Quando est alienandum, siue sit nouum, siue hereditarium, tunc Dominus consensum alienationi prestat; tenetur; alijs habetur pro preliato, ibi n. 519.

Fallit si adesse pactum de non alienando, quia tunc alienari non potest, etiam si consuetudo alienandi feuda adesset in cotrarium, ibi n. 520.

Et talem consuetudinem allegans, illam probare tenetur, ibi n. 521.

Et quando Princeps tenetur dare licentiam, Vassallo illud alienandi, vide concl. 134. n. 104. & seq.

Quaternatum, quando dicitur, & an in eius, retroccisione nouus consensus sit necessarius, vide concl. 154. nu. 18. & seq.

Requum ad feminas non transit, concl. 3. sub nu. 24.

Illud si concedatur Bastardo, an id illud postea Bastardi admittatur, vide concl. 142. sub n. 65.

Si sit relictum, quando loco illius estimatio debeatur, vide in Verbo Estimatio, & concl. 69. nu. 5. & seq.

Si fuerit relictum pro anima illud legatum, quoad estimationem valebit, etiam si rem esse feudale testator ignorasset, concl. 107. n. 7
Soleat esse indiuiduum, concl. 154. sub nu. 75.

Vt recte alienari possit concurrere debet Principis consensus, alienandi necessitas, quod alia bona libera nō existant, & quod agnatis oblatio illius fiat, quorum altero ex eis deficiente agnatus proximior reuocabit, concl. 81. n. 92.
Et in hac materia, vide in Verbo Emphyteusis.

FICTIO, & simulatio in dubio non presumuntur, nisi de eis appareat, concl. 87. n. 108.

Fictio in casu ficto non habet locum, sicut veritas in casu vero, concl. 58. n. 13.

In casu ficto idem operari debet, quod veritas in casu vero, concl. 150. sub nu. 42.

Contrarium, ibi n. 47.

Fictio introducit ex quadā ratione super æquitate fundata, & ideō ea cessante, cessat quodq; fictio, concl. 65. n. 16.

Fictio non debet plus operari, quā veritas ipsa, ibi nu. 17.

Fictio nō sufficit, vbi veritas est necessaria, conclus. 48. n. 76.

FIDEI COMMISSARIE substitutiones non sunt multiplicandæ in infinitum in personas non cognitās, nec vocatas, conclus. 84. num. 267.

Fideicommissario, quando, & quomodo sit facienda restitutio, & an in hoc via ordinaria, vel executiua sit procedendū, vide concl. 52. n. 35.

Illi legitime agenti sufficit probare bonorum possessionem tempore mortis heredis grauati, concl. 78. n. 21. & 29.

Contrarium, quod scilicet ei incumbat onus probandi bona nō solum in hereditate fideicommittentis, sed etiam in eius Dominio fuisse, vide ibi num. 22.

Index Conclusionum,

Concorda, vt ibidem.

Fideicommissarius, quando, & in quibus bonis possit illius creditum retinere, vide concl. 36. num. 35. & seq.

Quando pendente conditione fideicommissi cautionem petere possit de restituendo bona hereditaria a grauato, & quando ille eam prestare teneatur, vide concl. 42. n. 133.

Quando dicatur legitimus contraditor aduersus Filium suam legitimam, siue illius supplementum petentem, vide ibi num. 302. cu n. seqq.

Et quando illi detur possessio bonorum pro diuiso cum Filio legitimam petenti, vide ibi n. 723. & prius nu. 307. & concl. 89. n. 48.

Possessionem restituere teneatur, si illam habeat, donec per heredem detractiones fiant, ibi n. 307.

Extende, & limita pluribus modis, vt ibi n. 308. cum seqq. & vide in Verbo detractiones.

Et ad hoc, vt possit propria auctoritate bona fideicommissaria capere, facta verbalis restitutione hereditatis, addito per allegantem est probanda, concl. 51. n. 7.

Possessionem bonorum fideicommissio subiectorum propria auctoritate capere non potest, sed illam auctoritate Iudicis, vel de manu heredis capere debet, ibi n. 34. & seq.

Intellige tamen, vt ibidem.

Res fideicommissio subiectas propria auctoritate capere non potest, etiam si hereditas electa cens, concl. 164. n. 33.

Bona hereditaria possidens, quando titulo hereditario, vel ex causa fideicommissi possidere censetur, vide concl. 51. sub nu. 10.

Fideicommissio potest derogare Papa, siue Princeps, & quomodo, vide concl. 165. n. 95.

Illud adesse negis, si postea de mendacio conuincatur, tunc ius suum perdit, conclus. 154. nu. 101.

Fideicommissum, quando translationem Dominij impedit, vide concl. 84. n. 60. & in Verbo Alienatio.

Illud an, & quando inducatur, nedum ex expressa; verum etiam ex tacita ratione consensu agnationis, vide concl. 81. n. 53. cum seqq. & in Verbo Agnatio.

An inducatur ex conditione assumendi nomen, & arma familiae, vide concl. 144. n. 28.

Inducitur ex expressa prohibitione alienationis, non tamen restrictum ad personas nominatas, concl. 84. n. 10.

Item inducitur ex prohibitione diuisionis alicuius rei concl. 142. n. 75.

Inductum cesset in casum alienationis, si cum prohibitione alienationis concurrat causa, & persona, in cuius fauorem ipsa prohibitio fiat, concl. 84. n. 70.

Non inducitur ex prohibitione alienationis verbis quantumuis generalibus concepta, in casu mortis, quando in alia parte testamenti fuit facta in dictum casum substitutio, ibi n. 12.

Non censetur inductum, quando testator per-

misit heredibus licentiam alienandi in casu necessitatis in eos de familia, nisi sint vocati ordine successiuo, ibi n. 278.

Graduale, & alienabile induci non potest, neq; pacto, neq; partium transactione, ibi n. 80.

Illud pretendens probare debet, quod fideicommissum de eo loquatur, casum in illius personam euenisse, nec non bonorum identitatem probare teneatur, concl. 78. n. 20.

Nouum resultat ex prohibitione alienationis, si in casum contrauentionis noue personae vocentur, aliis prohibito stat solui consecutiuè ad primum fideicommissum, & ad maiorem illius firmitatem, concl. 84. nu. 13. cum seqq. & nu. 245.

Quando dicatur caducatum per emissionem prolium heredis in Monasterio, vide concl. 42. num. 688.

Restrictum ad certas personas, ad alias extendi non debet, concl. 84. n. 11. & 237.

Contrarium, ibi nu. 12.

Concorda, vt ibi n. 31. cum seqq. & vide n. 240. cum seqq.

Relinquere potest testator sub conditione, illudq; adimere eo casu, quo tertius (verbi gratia) aliquid alienet, vel aliud faciat, ibi n. 31.

Contrarium, ibi n. 32.

Concorda, vt in nu. 33. & 34.

Fideicommissum respectu extraneorum; nempe, si illud extraneis relinquitur, dicitur otiosum, si verò alicui de agnatione dictum fauorabile, & est late interpretandum, ibi n. 2.

Secundum, quando regulatur à primo, vide ibi nu. 10. cum seqq.

Plura vide in Verbo Alienationis prohibitio.

FIDEI VBENS pro alienante, alienare non dicitur, nec in poenam alienantis incidit, concl. 84. num. 18.

Extende, vt ibi n. 19. cum seqq.

Super possessorio non censetur obligatus super petitorio, nec è contra, concl. 170. sub nu. 13. & ibi ratio differentie assignatur.

Fideiussio filij pro Parte, quando solennitates Statuti requiratur, vide concl. 86. n. 129. cu seqq. & n. 139. & in Verbo Filius, & in Verbo Minor.

Fideiussionem praestis de soluendo id. quod per Sententiam fuerit ordinatum appellatori renunciare non censetur, concl. 129. nu. 349.

Extende, vt ibi nu. 350. & 351.

Fideiussiones, ob quamlibet minimam mutationem euanciscunt, concl. 170. sub n. 17.

Fideiussio pro marito non dicitur causa valida ad sustinendam obligationem uxoris, concl. 86. nu. 21. & 165.

Contrarium, nu. 22. & 167.

Concorda, vt n. 23. cum seqq. & n. 168. cu seqq.

Pro verè prestata habetur, quando alicui est facta preceptum de ea danda sub certa poena, cu combinatione, quod interim pro data, & adimpleta habeatur, concl. 139. n. 5. vbi ratio assignatur.

Regulariter non est prestanda de restituendis alimentis in euentum succumbentiae, concl. 90. n. 25. & de hoc vide latius in Verbo Alimentaria.

Et Materiarum.

Fallit in quibusdam casibus, vt ibi dicta concl. 90. dicto nu. 25.

Fideiussor ad augmentum tenetur, quando illud a natura actionis, vel negotij prouenit, concl. 170. nu. 7. & 8.

Item ad augmentum tenetur, si valor, vel pretium rei pro qua soluitur pecunia augeatur, ibi nu. 9.

Et ad hoc, vt dicatur idoneus, quo loci possidere debeat, vide concl. 153 sub nu. 29.

An tenetur ad augmentum ex delicto Tutoris proueniens, vide concl. 170. nu. 10. cum seqq. Datus in prima infantia, quando tenetur in secunda, vide concl. 128. sub nu. 13.

Fideiussorem se esse negans, si de mendacio coniunctur beneficium discussionis perdit, conclus. 154. n. 101.

Fideiussores dare, aut facere ratificare promittens id adimplere non tenetur, nisi fuerit requisitus, concl. 50 n. 6.

Liberantur, si bone debitoris ad Fiscum deuoluuntur, concl. 139. sub nu. 20.

Fallit tamen, vt ibidem.

Illi minorum, & mulierum non tenentur, vbi causa, que in contractu interuenit, esset falsa, & inficiens, concl. 85. n. 26.

Declara tamen, pluribus modis, vt in dicta conclus. 85. n. 27. cum seqq. & concl. 114. n. 4. cum seqq.

Obligati amplius non dicuntur, si in secundo contractu nouationis, eorum obligatio non fuerit reueruata, concl. 37. n. 21. & 22.

Contrarium habetur, ibi n. 23.

Pro conferenda dote in quibus casibus sint a marito prestandi, vide concl. 152. nu. 57.

Quando vti principales, & in solidum se obligant eorum obligatio, ab obligatione principali aliqua dependentiam habere non dicitur, & idem est, ac si fideiussor solus se in solidum obligasset, concl. 114. nu. 5. & prius concl. 85. nu. 27.

Fideiussori adhibito in contractu census, ob mortem debitoris in solutione fructuum, vigore clausule constitui, competit associatio, vel manuum iniectio, concl. 158. sub nu. 4.

Illi nunquam iactura deest, conclud. 151. sub nu. 25.

Aliquam mercedem pro fideiussione licite recipere potest, ibi sub nu. 25.

Fallit tamen, vt ibidem.

Illi, quando promissa intelligatur indemnitas, vide in Verbo Indemnitas.

Illiis obligatio, dicitur diuisibilis, & propterea semper in ea parte tenet, in qua obligatio principalis sustinetur, concl. 151. n. 13.

Ea corrumpit annullata obligacione principali, ob defectum forme, & consensu; secus si ea sit nulla, ob defectum solemnitarum, & materiz tantum, concl. 86. nu. 38. & concl. 114. nu. 10.

Sed sustinetur etiam corrumpente principali, si in ea adsit clausula principaliter, & in solidum, ibi nu. 4. & concl. 86. n. 27.

Secus autem, quando fideiussor se obligauit ex intervallo, & in alio instructo nu. 10, & sic non mori periculi causa, vt ibi nu. 5.

Sustinetur cessante principali, si in ea ad elausula omni meliori modo obligatio Cameralis vel iuramentum, concl. 86. n. 29. & 31. & conclus. 114. nu. 5. & 7.

Fallit tamen, vt ibi dicta concl. 114 sub nu. 5.

Sustinetur principali cessante, quando in ea non militat tanta ratio, quanta in principali, concl. 86. nu. 34. & concl. 114 n. 14.

Contrarium, vt ibidem.

Item sustinetur principali corrumpente, si si leiusor se obligauit in euentum nullitatis contractus, quo ad principalem, & ipsam nullitatem non allegare promisit, concl. 86. n. 30. & conclus. 114. n. 11. & 12.

Ille non tenetur ad id, quod principalem obligationem augeat, ob mortem, & contumaciam, concl. 70. n. 12.

Quando admittendus sit in causa criminali, vbi imponitur pena corporis afflictiva, & ad id, quas qualitates habere debeat, vide concl. 26 num. 104.

De representando, quando a liberetur, si principalis per uouum delictum aufugiat, vide conclus. 142. n. 43.

Et quid si sit de representando toties, & quoties vide ibidem.

Si statim, ac fuit obligatus fugam arripit, tunc debitor alium fideiussorem dare tenetur, quia illius fugę conscius preiudicat, concl. 87. n. 95.

Si vigore Statuti teneatur soluere iudicatum, tanquam principalis, tunc vbi ad finem litis erit obligatus, concl. 142. nu. 43.

Fallit tamen, vt in concl. 170 n. 13.

Et tunc dictus fideiussor iudicii non erit necessarius citandus, quia Sententia lata contra principalem nocet fideiussori, etiam non citato, vt ibi concl. 142. n. 43.

Fideiussor soluens debitum, quando a confideiussoribus possit illud exigere, etiam non depra, illius rata, vide concl. 114 sub nu. 5. ferre in fine.

Fideiussor soluendi iudicati, quomodo differat, ab eo de iudicio liti, vide remissus in concl. 142. sub nu. 43.

Fideiussoris solutio creditori facta, an liberet etiam principalem debitorem, vide concl. 114 sub nu. 5.

FIDEM abnegans metu mortis oretenus tantum, sed non corde, non dicitur peccare contra fidem, sed contra fidei confessionem, concl. 124. sub nu. 6.

Adhibere potest Iudex testibus exceptiones patientibus, vel plene non probantibus, & contra, concl. 134 n. 9. & 10.

Item eam adhibere potest Iudex presumptionibus, & coniecturis, ibi n. 11.

Illa Baptismi, quando probet ætatem, & descendentiam, vide concl. 72. nu. 9. cum seqq. & in Verbo Ætas.

Ea Clerici Registri supplicationum facit presumi beneplacitum fuisse expeditum, licet liber non inueniatur, concl. 85. n. 264.

Index Conclusionum,

Nec contrarium probari potest, ex diligentia facta in actis Vicarii Papæ, sibi non reperitur, ibi nu. 265.

Fides data quādo vim iuramenti habeat, & actionem producat, vide concl. 131. sub n. 19.

Ea Iudicis de actis gestis coram se plene probat, concl. 155. sub n. 66.

Non facit fidem, concl. 87. n. 705.

Fallit in Curia, ubi facile est habere veritatem, ex inspectione librorum, concl. 97. nu. 71. & ibi habetur, quādo fides extrajudicialis probet, & quādo non.

Fides haberi non potest de pretio in alienatione rei Ecclesiæ, concl. 56. n. 10. & concl. 85. n. 40.

Extende, vt ibi n. 41. cum seqq. & vide in Verbo Alienatio.

Nec administrator potest vendere habita fide de pretio, concl. 56. nu. 98.

Et fides de pretio, quādo habita censetur, ad hoc, vt venditor sit in re vendita anterioribus creditoribus preferendus, vide concl. 119. n. 8.

FIDUCIARIVS hæres quis dicatur, & ad quid teneatur, vide concl. 100. n. 45.

FILICIA Scripturarum Notarii pro authentica haberi debet, si ex ea aliz Scripturæ extractæ & in publicam formam redactæ fuerint, concl. 123. n. 116.

Filiz contenti Scripturas æquinoctias fides nō derogatur, si Notarius eas pro bonis, & authenticis habuerit, ibi num. 139. & concl. 141. num. 30.

Contrarium, concl. 123. n. 137. & concl. 141. num. 28.

Plura, vide in Verbo Scriptura.

FILLE etiam à Statuto exclusæ faciunt partem in computatione legitimæ ad suorem masculorum, quādo dotem loco legitimæ habuerunt; secus si in totum essent exclusæ, concl. 42. num. 82.

Extende idem procedere in Filiis, quæ renuntiavit, ibi nu. 83.

Semel à Statuto exclusæ, ob existentiam masculorum, quādo durent semper exclusæ, & præsertim in materia feudis, vide ibi n. 98. cum pluribus seqq.

Et dicuntur quæ benè dotata, dūmodo, æquæ benè locentur, & quomodo id dignoscatur, vide ibi sub 591. & concl. 64. n. 8.

Fallit, vt in concl. 170. sub 19.

Filiæ tanquā minoris restitutio in integrum datur, etiam post triginta annos, concl. 85. n. 176.

Illi dotatæ magis est sciendum, quā mulieri dotem promittenti, cum maius sit Privilegium dotis, quā illud Velleiani, concl. 86. n. 167.

Ei non noceat transactio Patris super eius dote, facta, si ea præsens non fuit, vel cum requisitis solemnitatibus non ratificavit, ibi n. 112.

Nebenti seculo quare maior dos possit, & debeat assignari, quā illi Religionem ingredienti, vide concl. 83. n. 2. & concl. 142. num. 110. & 111.

Spuriz alimenta, vel dos per Patrem sunt debita, concl. 89. n. 82. cum seqq.

Extende, & declara, vt ibi num. 91. cum seqq.

Sed ea mortua ad quem ruertatur dos, vide concl. 89. num. 83. & seqq.

Effecta vidua dicitur de agnatione Patris, conclus. 81. num. 6.

Effecta vidua non tenetur restituere dotem Patri de octo, licet secus, si Pater viveret, & de eoctus non esset, concl. 56. n. 69.

Effecta vidua in casu cōuolutionis ad secundas nuptias implorare potest Officium Iudicis, vt dos data per Patrem primo viro, detur etiam secundo, ibi sub n. 69.

Fœmina temporaliter exclusa ius suæ reintegrationis decedens non transmittit, concl. 142. n. 130. & ibi ratio assignatur.

Quādo à Statuto reintegratur ad hereditatē Patris, deficientibus masculis, potest ab ipsis masculis cautionem petere de restituendo hereditatem ipsis defunctis, concl. 42. n. 131.

Declara, vt ibi n. 132.

Quādo non admittatur ad repræsentandam personam Patris per fictionem, vide concl. 65. num. 17.

Luxuriosè viuens, quādo sit alenda, dotanda, & hæres à Pare instituenda, vide concl. 89. sub num. 214. & prius concl. 42. n.

Filia non dicitur de agnatione Matris, conclus. 174. sub nu. 13.

Nubens indigno, quādo à Patre exheredari possit, vide concl. 42. n. 65. cum seqq.

Nupta, vel vidua, quādo debeat per Patrem, alii, vel redotari, vide concl. 89. n. 84. cum seqq. & concl. 90. nu. 37. cum seqq.

Quādo non possit peti, vt æqualiter dotetur, cum alijs, vide concl. 170. nu. 19.

Quæ in corpus suum peccauit non potest exheredari, si inde penitentiam egerit, concl. 42. num. 196.

Quæ dotem, sine eius culpa amisit, quādo debeat iterum dotari, vide concl. 89. num. 323. cum seqq. & nu. 328. cum seqq. & nu. 353. & concl. 142. nu. 16.

Quādo possit conueniri de Patre in materia, lisionis prouenientis ex dote, sibi ab eo tradita, & quod tempus in hoc sit attendendum, vide ibi n. 539. cum seqq. & nu. 725.

Quādo reperitur exclusa cō magis neptis exclusa videtur, concl. 149. sub n. 2.

Quādo manuteneri debeat in possessione fendi contra agnatos, vide concl. 93. n. 20.

Sua dote debet esse contenta, dūmodo congruè dotetur, quod in dubio præsumitur, conclus. 170. sub n. 119.

Supplementum legitimæ petere non potest, si à Statuto, quod ea nil petere possit, ultra dotes datas, nistamen magnus excessus extaret, concl. 42. nu. 238.

Vigesimum quintum annum excedens, sine cōsensu Patris, & etiam cum indigno matrimonio contrahere potest, ibi n. 65. cum seqq.

Filiarum à Statuto exclusarum portio illis obuenire debet, quibus onus illas dotandi à iure iniungitur, ibi n. 96.

Et Materiarum.

Illas dotare tenetur Pater, & nō Mater, quamvis secus sit in subsidium, concl. 86. n. 165.

Propriis instituire non potest, qui est prohibitus alienare extra familiam, & descendentes masculos, concl. 84. n. 58.

Prohibita ex Statuto aliud petere ultra dotes datas non potest conqueri, etiam si dos esset minus legitima, nisi sit magnus excessus, concl. 42. n. 38.

Contrarium dixi in concl. 89. sub n. 323.

FILIATIO probatur ex Scriptura, & annotatione per Patrem in eius libro facta, concl. 72. num. 33.

Filiationem iustificare tenetur, qui dicit se filium & uti talis agere velit, concl. 78. n. 6.

Non probatur, nec quis in eius quasi possessione constituitur per solam nominationem factam à patre de Filio, ibi n. 61.

Declarat, & extendit pluribus modis, ut ibi n. 62. cum seqq.

Quando est probanda, an sit necessaria citatio, vide concl. 78. n. 70. & vide cōcl. 89. n. 45. vbi habetur, quomodo filiatione probatur, ad effectum succedendi ad feudum, fideicommissum, & ius patronatus.

Quando de ea tractatur principaliter est concludenter probanda; secus si incidenter, & ad effectum consequendi alimenta, quia tunc levis probatio sufficit, concl. 89. n. 38.

Ex quomodo reuera probetur, vide ibidem. Ea ex amore, & dilectione presumitur, conclus. 105. num. 10.

In antiquis per verba enunciativa probatur, concl. 120. n. 101.

Extendit, ut ibidem.

FILII adoptiui, & arrogati, quando, & in quibus casibus veniant appellatione filiorum, vide concl. 58. n. 33. cum seqq.

Adoptius non accusant de morte Patris adoptantis, nisi sint ab ascendente adoptati, vel illius sint heredes, concl. 58. n. 15.

Adoptiui, quando substituentur excludant, vide ibi n. 17.

Adoptiui, quādo, & in qua parte Patri adoptati succedant, vide ibi n. 39.

Adoptiui, quando admittantur ad feuda, vide ibi n. 50. cum seqq.

Adoptiui, & arrogati, quando ex causa ingratitudinis exheredari possint, vide ibi n. 55. cum seqq.

Et quando debeatur eis legitima, vide concl. 42. n. 244. cum seqq.

Filii, agnatorum appellatione in fideicommissis comprehenduntur, concl. 81. n. 81.

Basardi, spurii, & illegitimi, quando dicantur agnati, vide ibi n. 21. cum seqq. & nu. 84.

Filii bona, quando presumantur ea, quæ erant Patris, vide concl. 78. sub nu. 22.

Illius, & descendentes per lineam masculinam non dicuntur agnati, ante natiuitatem, cum non entis nullæ sint qualitates, concl. 81. n. 82.

Legitimam acceptare non tenentur in fructibus, vel in usufructu, & pecunia, sed in corpore

ribus hereditariis, iudicis arbitrio, eligere possunt, concl. 148. n. 35.

Etiā naturales, & non concepti veniunt appellatione descendendum, concl. 149. nu. 8. & 9. & ibi ratio assignatur.

Illius, & vxor hypothecam habent pro alimentis, tam constante Matrimonio, quā eo soluto contra tertios possessores bonorum Mariti, vel Patris respectu, concl. 89. n. 75. & 279.

Ex damnato coitu nato illi dicuntur, qui nascuntur ex illis mulieribus, quæ tempore conceptus vxores Patrū esse non poterāt, concl. 89. n. 78.

Et quot species illorum inueniuntur, & in quibus casibus succedere non possint, vide ibidem, remissio, & in concl. 42. n. 190. cum seqq.

Filii familias obligatio, pro redimendo Patre, valet, quamvis solemnitate Statutaria, & insinuatio non interuenierint, concl. 84. n. 146. & concl. 86. nu. 12. & 141.

Et præsertim, quoad bona castrensia, vel quasi, & aduentitia d. concl. 86. sub n. 145.

Extēdit, & declarat pluribus modis, ut in concl. 84. nu. 147. cum seqq. & concl. 86. nu. 96. cum seqq. & 126. cum seqq.

Filii foeminarum nō dicuntur de agnatione Anni materni, cōcl. 81. n. 6. & 81. & concl. 174. n. 55.

Hæreticorum, quādo ob hæresim Patris beneficijs priuentur, vide concl. 124. sub n. 18.

Illegitimorum, etiam si ex legitimo matrimonio sint procreati agnationem non conferunt, conclus. 81. nu. 15.

In sexto, & octauo mense nati faciunt deficere conditionem illam, si sine filiis decesserit, conclus. 42. n. 108.

Et quid in natis in decimo, vel undecimo mense? vide ibidem n. 109.

Et quomodo probetur eos fuisse natos in tali tempore, vide ibidem.

In sexto, & octauo mense nati in Ægypto, ob aeris felicitatem sunt virales, & successibiles, licet secus in alijs regionibus, concl. 42. n. 111.

Ingrati in odium ingratitudinis ad lucrum antefati admitti non debent, concl. 128. n. 52.

Legitimati dicuntur agnati, concl. 81. n. 26. & 83.

Masculi ex foemina, quando veniant appellatione descendentiū in inuestitura concessa Patri, ac eius descendentiis, vide concl. 149. n. 12.

Mortua Matre, ob vergentiam Patris ad inopiam affecutionem dotis maternæ petere non possunt, concl. 132. nu. 3.

Eorum natiuitas probatur per testes dicentes, se fuisse præsentem, dum puer nasceretur, aliis testes de auditu non probant, concl. 42. n. 108.

Naturales, qui dicantur, & in quo differant à Spurijs, vide concl. 89. nu. 149. cum seqq.

Naturales, quādo alimenta à Patre habere debeant, vide in Verbo alimenta, & concl. 89.

Naturales dicuntur, qui nascuntur ex muliere in domo affectione maritali retenta, ibi n. 149.

Non dicuntur proprie Domini legitime, & bonorum Patris eo viuente, sed solum dicuntur tales interpretatiue, & intellectualiter, concl.

42. num. 684.

Index Conclusionum,

- Pofici in conditione, vide inferius in Verbo Filiorum in conditione.
- Primi Matrimonij, & fecundi; quomodo inter fe legitimam Matris diuidere debeant, vide, concl. 42. n. 44. & feqq.
- Putatiui fub figura Matrimonij nati, quando legitimi dicantur, ita vt cum alijs vere legitimis fuccedant, vide ibi n. 224. cum feqq.
- Patri fuccedere poffunt ex triplici capite, & primo vnde liberi, fecundo vnde legitimis, tertio vnde cognati, concl. 51. n. 139.
- Quando æquis portionibus fint à parentibus inftituendi, fuae quando plus vni, quàm alteri relinquì poffit, vide conclus. 42. n. 677. cum feqq.
- Secundi Matrimonij non debent effe deterioris conditionis illis primi, nec è contra, concl. 105. n. 15.
- Soli fi fiant in conditione pofiti, quando veniant quoq; Nepotes, & pronepotes, vide concl. 81. num. 38.
- Emancipatis, an legitima debeantur, vide conclus. 42. n. 234.
- Quando teneatur Pater, vel Mater referuare, illis antefatum, ac dotis augmentum, vide concl. 118. num. 39. cum pluribus feqq. & in Verbo Antefatum.
- Si fit illis prohibita alienatio, ob conferuandam agnationem, tunc dicta prohibitio extenditur etiam ad Nepotes, concl. 81. n. 39.
- Contrarium, ibi n. 40. cum feqq.
- Alleganti fe tot bona alienaffe, quæ fuam legitimam importent, quando onus probandi incumbat, vel illud in aduerfarium tranfeat, vide concl. 42. num. 410. cum feqq. & conclus. 84. num. 170.
- Filiorum appellatione non veniunt Nepotes, quando qualitas in filiis considerata in nepotibus non concurrat, concl. 42. n. 93.
- Quando autem veniant legitimi, & naturales tantum, fuae naturales, aut civiles tantum, vt funt adoptiui, & arrogati, vide concl. 58. n. 9. & 13. cum feqq.
- Compræhenduntur etiam naturales in materia ius naturale concernente, concl. 89. num. 101.
- Illorum appellatione nullo modo continentur fœminæ in vltimis voluntatibus, vbi adeft Statutum, quòd ftantibus mafculis fœminæ non fuccedant, fecus eo Statuto non extante, conclus. 81. num. 11.
- Eorum bona, quando pro alimentis Patris vendi poffint, vide concl. 89. num. 125. cum feqq.
- Illorum educatio eft de iure naturæ, & ea etiã ad feras pertinet, concl. 89. n. 6. & 519.
- In conditione pofitorum appellatione, quãdo Nepotes, & Pronepotes veniant, vide concl. 81. num. 38.
- Filiorum legitimorum appellatione in fideicommiſſis veniunt etiam legitimati, conclus. 41. num. 225.
- Filium, & Patrem habes eodem tempore in neceſſitate conſtitutos, cui potius ſubuenire teneatur, vide latè concl. 89. n. 205. cum feqq. & concl. 42. n. 356. cum feqq.
- Adoptatus, & arrogatus an poſſit in bonis Patris legitimam conſequi, & ob eo ex cauſa ingratitudinis exheredari, vide concl. 58. num. 24. & feqq.
- Sequitur Domicilium Patris adoptantis, ſed Privilegium illius Patris nõ acquirit, nec nobilitatem, neq; dignitatem Patris naturalis perdit, ſed naturalem originem retinet; ibi num. 30.
- Adoptione durante cognomen, & arma Patris adoptantis deſert, ſed ea finita cognomẽ mutare poteſt, dummodo id in alieuius fraudẽm non fiat, ibi n. 31.
- Privilegio Patris adoptantis vritur ſicut legitimus, & naturalis, niſi illud Privilegiũ eſſet tale, quod cum perſona Patris extingueretur, ibi num. 32.
- Adulterinus, quando in conſcientia teneatur reſtituere id, quod habet de Patre potius, vide concl. 59. n. 133. cum feqq.
- Filius adulterinus, quando dicatur, ſue potius legitimus; Item quando dicatur potius vnus quàm alterius, qui conuerſationem habereat, cum Matre, vide concl. 59. n. 133. cum feqq. & concl. 89. n. 37. & feqq.
- Agnatus Patri dicitur, & familiam illius; non autem eam Matris ſequitur, concl. 81. n. 81.
- Alimenta Patri negans exheredari poteſt, conclus. 89. num. 6.
- Antepone re debet ſalutem Patris illi Patris, ibi n. 197.
- An variare poſſit in eligendo vnã rem pro alia, iam vendita, ſed poſtea redempta pro ſua legitima, vide concl. 42. n. 425. cum feqq.
- Filius Clericus, quando teſtari non poſſit de ſuis bonis in præiudicium Patris, dixi in Verbo Clericus.
- Cogi non poteſt, vt in bonis minus precioſis ſuam legitimam eligat, conclus. 84. ſub num. 130.
- Contra inofficioſam donationem Patris, eo viuentẽ venire non poteſt, concl. 42. n. 685. & ibi ratio aſſignatur.
- Conuentus, vti heres licet non opponat, ſe non eſſe talem, poteſt tamen ludeſ eum ex Officio abſolvere, concl. 78. n. 77.
- Cuius ſit præſumendus Filius, quando plures cum Matre commercium habuerunt, & cuius hoc ſit credendum, vide concl. 89. num. 37. & feqq.
- Dilapidans bona, quando ei ſint danda per Patrem alimenta, vide concl. 89. n. 226.
- Dominus dicitur mediocritatis hereditatis Paternæ, reſpectu detractionum legitimæ, & Trebellianicæ, & ideò ſi onere fideicommiſſi fuerit grauatus, & poſtea ei ſacultas alienandi mediocritatem concedatur, tunc poterit alienare totum, concl. 84. n. 287.
- Dotem non detrahit ex fideicommiſſo, quãdo legitimam, & Trebellianicam dolose conſumpſit.

Et Materialium. xohm

sumptus, conclus. 89. sub num. 126.
 Eligere non potest, pro sua legitima, vel Trebellianica eam rem, quam Pater alteri legauit quous hzreditas esse soluendo, conclus. 84. sub num. 130.
 Filius ergo hares pcedit in Filio agente, & non in excipiente, & conuento, conclus. 78. num. 76.
 Ille dicitur quem nuptię demonstrat, conclus. 59. num. 133.
 Etiam si subeat iudicium, non per hōe se pro hāre de gerere censetur, siue agat, siue cōhueniatur, & p̄sertim, quando de aliqua hāreditate ageretur, nisi etiam se calem fateatur, conclus. 78. n. 75.
 Etiam Clericus in seudo succedere, & ex eo legitimam detrahare potest, conclus. 41. num. 507. & seq.
 Ex Equite Hierosolymitano professio natus in celitus dicitur, ac si de vero Religioso esse p̄ceratns, conclus. 85. nn. 42. & 41. ratio assignatur.
 Exheredatus an faciat partem in computatione legitimę, & p̄feratur in materia confiscationis, vide ibi d. conclus. 42. n. 57. & seqq.
 Exheredatus, quando agat tantum ad supplementum legitimę, vel ad totalem rescissionem testamenti actionem habeat, vide ibi sub nu. 59. & 61.
 Ex quibus actibus p̄sumatur se hzreditati Patris, vti hares, vel non hares immiscuisse, vide conclus. 78. n. 74.
 Factum Patris delincti seruare tenetur, si vti hares agere intendat, aliis secus, & an id procedat in materia legitimę, vide conclus. 42. num. 705.
 Non potest alienare bona aduentitia, in quibus Pater habet usufructum in illius p̄iudiciū & abq; eius voluntate, conclus. 87. n. 124.
 Sed si alienauit bona aduentitia in p̄iudiciū patris, & iurasc alienationi non cōtrauenire, licet Patre viuente alienatio illa non teneat, tamen illo mōrtis vires recipit, & tenet, ibi num. 124.
 Sine tamen consensu Patris alienare potest bona, in quibus Pater non habet usufructum, statim ipse Filius sic eius ætatis, vt ibi administratio permittat, ibi n. 125.
 Donare non potest, nisi consensus Aui concurrat, conclus. 89. n. 145.
 De iure Canonico Matrimonium contrahere potest, etiam sine consensu Patris, licet secus sit de iure Ciuili, ibi nu. 167.
 Non obligatur ex contractu causa ludi celebrato, conclus. 102. n. 4.
 Obligans se pro Patre restituit, si fuerit enormissimē laesus, non obstantibus iuramento, & renunciatione, conclus. 86. nu. 137.
 Extendit, vt ibid. vers. Subextende.
 Fideicommissio grauatus, si tot bona alienet, quę eius legitimam, seu Trebellianicam importent, a iure suo non cadit, quando tamen alienatio bona fide fiat; At secus si dolose,

vel in fraudem fieret, conclus. 84. num. 128.
 Fallit tamen, vt ibi nu. 129.
 Fideicommissio granato, quando illud onus incumbat probandi tot bona alienasse, quę illius legitimam importent, vide conclus. 42. nu. 410. & 450.
 Fideiuhens pro Patre ne carceretur, vel vt eum a carceribus eximat, an solemnitates Statuti seruare teneatur, vide conclus. 86. nu. 141. cum seqq. & conclus. 87. nu. 26. & ibi habetur, quomodo in hac materia procedatur in Regno Neapolis.
 Fideiuhere recusans pro Patre carcerato, & eū liberare recusans exheredari potest, conclus. 86. num. 145. ibi d. 20. ibi d. 21. & 22. ibi d. 23.
 Declara tamen, vt ibidem.
 Ex quando obligetur, quo ad bona castrensia, & similia, obligando le pro Patre, ibi n. 137.
 Furiosus etiam si Patrem occidat, de eo delicto non punitur, cum satis suo furore puniatur, conclus. 89. nu. 214.
 Impune occidere non potest Patrem bñitum, nisi in casu prodicionis Patris, & ubi multi essent banniti, qui a territorio Principis aliter expelli non possent, ibi n. 195.
 In causa alimentorum est omnino creditoribus p̄ferendus, ibi n. 74.
 In seudo ex pacto, & p̄uidentia succedens Inuentarium conficere tenetur, & in hoc est deterioris conditionis, quā agnatus, conclus. 87. num. 40.
 Et maximē si alienationi per Patrem factę contrauenerit, ibi nu. 42.
 In quasi possessione Filiationis existens intentionem fundatam habet, ita vt alleganti contrarium onus probandi incumbat, conclus. 78. num. 71.
 Intentionem fundatam de iure habet, pro sua legitimę confiscatione, conclus. 42. n. 413.
 Inscribi debet in legitima, aliis a testamentum Patris esset nullum, conclus. 42. num. 246. & 86. cum seqq. & 62.
 Inuentarium conficiens non perdit legitimam, conclus. 41. nu. 449.
 Legitimus, vide Legitimus.
 Locum Patris non ingreditur in successionem, si sunt vocati proximiores, sua gradus p̄rogatiua, conclus. 84. n. 72.
 Maior viginti quinq; annis efficaciter potest si debere pro Patre, conclus. 87. n. 26.
 Magis diligitur a Matre, quā a Patre, conclus. 105. num. 28. & conclus. 107. num. 16. & ibi ratio assignatur.
 Mariti p̄sumitur, & non adulteri, quando Mulier tempore conceptionis virum habuit, & illi liber accessus ad eam erat, conclus. 89. nu. 37. & prius conclus. 59. nu. 132.
 Et ad hanc p̄sumptionem tollendam, quid requiratur, vide ibidem, & conclus. 59. n. 132. cum seqq.
 Natus ex fornicina soluta, quę tempore conceptionis plures viros ad se ire permittit, nō p̄sumitur alicuius certi hominis, sed dicitur spurus.

Index Conclusionum;

Spurius, quæsi sine Patre natus, & est Matri nō autem Patri successibilis, concl. 89. n. 43.
Naturalis est incapax dignitatis Prothonotariatus, & propterea volens ea decorari, Pontifici se esse talem exprimere debet, concl. 3. nm. 10.
In bonis Patris duas vncias habere debet, quādo ille ab intestato decederet sobole legitima non existente, concl. 89. n. 150.
Non potest querelare Patris testamentum, si ei nil reliquatur, ibidem.
Matri succedit; licet secus si esset ex damnata coita procreatus, concl. 41. n. 111. & seq.
Extende, & de clara, vt ibi nu. 22.
Matri succedit, si tamen ea non sit Illustris, concl. 89. n. 135.
Potest per Patrem hæres institui, etiam de iure Canonico, ibi n. 131.
Extende, vt ibi nu. 152. cum seqq.
Moribus nobilitatis si fuit educatus non debet sitem vilem exercere, ibi n. 96.
Non potest querelare testamentum Patris, si illi nil reliquat, ibi n. 150.
Onerosus dicitur Matridolorosus, & laboriosus; onerosus ante partum in eo gestando, dolorosus in partu in eo procreando, & laboriosus post partum in eo educando, concl. 103. nu. 18. & concl. 107. nu. 16.
Occidens Patrem spiritualem tenetur, ac si occidisset Patrem naturalem, concl. 89. n. 56.
Posthumus facit discere conditionem (si sine Filijs, &c.) dummodo à corpore matris integer, & perfectus, non autē monstruosus ortus fuerit, concl. 43. n. 108.
Potest inuito Patre, & Pater inuito Filio Monasterium ingredi, & ibi Religionem profiteri, concl. 89. n. 301.
Fallit tamen, vt ibidem.
Præteritus dicitur, si Pater cum solum in re propria instituit, concl. 42. n. 72. & 597.
Item præteritus, quando dicitur, & quando non, vide concl. 88. sub n. 5.
Pro Patre potest actiones in iudicio intentare, litem contestari, testes producere, appellare, & appellationem introducere, conclus. 128. num. 474.
Propria auctoritate non potest rem aliquam pro legitima capere, concl. 164. n. 31.
Declara tamen, vt ibi nu. 32.
Quando cohabitare dicitur cum Patre, & quando non, vide concl. 42. sub nu. 476.
Quando contrahit cum ipsomet Patre, vel cum extraneo, an, & quando possit Pater illius personam authorizare, vide latè in concl. 86. nu. 62. cum pluribus seqq. & in Verbo Pater.
Quando contrahit cum tertio, sed ad utilitatem Patris, solemnitates non sunt necessaræ, ibi num. 128. & 139.
Quando feudum à Patre alienatum reuocare possit; distingue, vt in concl. 87. nu. 40. & vide in Verbo Feudum.
Quādo locationi Patris stare teneatur, & quādo non, vide concl. 42. n. 705.

Quando Officium Iudicis implorare possit, vt illi eius legitima assignetur à Patre dilapidante, & adhuc viuente, vide concl. 56. nu. 68. & prius concl. 42. n. 718.
Sed declara, & concordat, vt ibi concl. 56. n. 68.
Quando Patrem hæreticum accusare, vel illum licite interficere, aut ad Magistratum deferre possit, vide concl. 89. nu. 197. remissuè.
Quādo verus Dominus dicitur pro tertia parte in bonis Patris pro legitima, vide concl. 42. nu. 884. & seqq.
Quomodo legitimus probetur, vide concl. 89. num. 38.
Regulariter debita Patris solvere non tenetur, nec è contra, concl. 86. n. 143.
Religiosus si Patrem habeat extrema inopia laborantem, à Religione impunè egredi potest, vt ipsi Patri subuenire possit, concl. 89. num. 193. & 301.
Renunciando alimentis dicitur e normissimè laesus, ita vt semper restituendus veoiat, conclus. 89. num. 6.
Retentionem honorum habere debet, donec legitima liquideatur, concl. 42. n. 709. & concl. 89. num. 48.
Se obligare pro Patre non tenetur, quādo ipse Pater male Officium gessit pro Filio, concl. 86. num. 144.
Si agere velit contra Patrem, qui Pater habeat, quoque Patrem, consensus ipsius Patris, & Aui respectu erit, necessarius, conclus. 89. num. 145.
Si agere velit, vti Patrimonialis, se talem esse probare tenetur, concl. 71. nu. 49.
Si alienet rem fidei commisso subiectam, pro suis detractionibus, tunc dicta alienatio illas adacquare præsumitur, nisi de contrario appareat, concl. 42. num. 339. & concl. 84. nm. 128. cum seqq. & num. 163. cum seqq.
Si in feudo hæreditario Inuentarium consecerit, tunc à creditoribus hæreditarijs conueniri poterit, concl. 87. n. 41.
Si steterit per triginta annos ad petendam hæreditatem Patris, & ex vno capite excludatur ex alijs admittendus erit, conclus. 51. num. 139.
Non est restituendus, quando fideiussit in casu, vbi quilibet diligens Paterfamilias fideiussisset, concl. 86. nu. 138.
Spurius occidens Patrem ponnat Parricidij nō incurrit, concl. 89. n. 56.
Contrarium, nu. 101.
Concordat, vt ibidem, d. n. 101.
Studens, vel Mercator, si recipiat mutuo pecuniam, vel faciat sibi commodari libros, an, & quando Pater pro restitutione teneatur, vide concl. 89. num. 127. cum seqq. & in Verbo Mutuans.
Totum non capit pro legitima, quando ea est certa, sed solum id, quod legitima importat, illi est referuandum, concl. 42. n. 717.
Filius, vel Nepos mortuo Patre, vel Avo fructus hæreditatis in legitimam, vel Trebellianicam

Et Materiarum.

cam imputare non tenentur, concl. 84. sub num. 169.

FISCI appellatione, etiam Fiscus feudatarii, & Baronis continetur in delictis, per subditum, perpetratis, concl. 167. nu. 73.

Intellige, vt nu. 74. cum seqq.

Illi applicatur pretium reiligiōse, quando ea reuocatur, ab emptore, qui scienter eam emit, concl. 87. n. 86.

Cines cogere potest ad emendum Frumentum, quod in ius horreis habet, concl. 111. n. 8.

Dicitur haeres anomalus, & alimenta praestare tenetur Filijs eius, cuius bona sunt confiscata, concl. 48. nu. 78. & seqq. & concl. 89. num. 46. & seqq.

Extende, & declara, vt ibidem.

Item dicitur haeres anomalus in legitima, cum in ea Filio iunior succedat, concl. 42. n. 610.

Fallit tamen, in Verbo ex constitutione Innocentij Noni, ibi n. 612.

Laiicus confiscando bona alicuius in delictis mixti fori, ponam Fisco Ecclesiastico quaesita, ob spectum praecipuum, vel similem causam, praetendere non potest, concl. 139. num. 4. vbi rationes assignantur.

Præstans venditionem bladi fuisse prohibitam, ex eo, quod in forensiem sit facta, nedom eam qualitatem probare debet, sed etiam, huiusmodi venditionem scienter fuisse factam, concl. 111. num. 29. & ibi ratio assignatur.

Quando legitimam Filio confiscare non possit, vide concl. 42. nu. 368.

Quando succedat in feudo, quod quis amisit occasione delicti, exclusus agnatis, vel Filijs, vide concl. 81. n. 90. cum seqq.

Quas personas excludat in confiscationibus, & quibus ipse excludatur, vide concl. 42. n. 368. eum seqq.

Quibus casibus possit Filium ad amissionem pecunij Caerensis, vel quasi, nec non etiam, bonorum aduentitiorum condemnare, vide ibi n. 383.

Solutum posteriori creditori repetere potest, concl. 119. nu. 47.

Plura, vide in Verbo Confiscatio.

Succedere, quando possit in bonis alienari prohibitis, vide concl. 84. n. 235. & seqq.

FLVMEN habet vim censoris, & Sententia, quæ in rem iudicatam transit, concl. 94. n. 8.

Si cursum naturalem egrediatur dicitur intundatio, quæ speciem fundi non mutat, concl. 98. num. 2. & concl. 132. n. 8.

Declarat tamen, vt concl. 98. n. 2.

Si totum agrum contrahat, & postea iterum ad antiquum Alueum reuertatur, an locus relictus esse debeat illius, qui prius erat Dominus agri, vel habentium pradia vicina, vide conclus. 77. nu. 7. concl. 94. n. 6. cum seqq. & conclus. 98. nu. 17. & vide in Verbo Alueus.

Illos paludes, Stagni, & Lacus priuati, licet crescant, & decreuant, tamen in eis ius alluionis non procedit, at secus in publicis, conclus. 94. n. 21. & 22.

Flumina, & Lacus priuati dicuntur, licet essent Principis, seu Reipublicæ, quando in eis nemini piscari licet, nisi conductoribus; Publici verò, quando omnes per eos deambulare, & in eis piscari possunt, conclus. 94. num. 22.

Publica licet communia, quoad vsum dicantur, tamen, quoad proprietatem, & alueum sunt Principis, & de illius Regalibus dicitur, conclus. 132. n. 14.

In flumine laborare incipiens pro haurienda aqua praesertur postea incipienti, licet ille prius opus aquæ ducendæ fecerit, concl. 132. num. 51.

Illius augmentum, sine diminutio, quando minutatim cognoscatur, vide concl. 94. n. 28. cum seqq.

Curfus illius non estimandus pro faciendis aggeribus ad defensionem praedium, concl. 94. per totum.

Eius lectus secundum naturalem, & consuetum aquæ cursum dicitur Alueus, & publicus, sicut flumen, concl. 98. num. 1. & vide in Verbo Aluens.

Fluminis vicini ratio est habenda, quando est inspicendum, an alienatio sit vrbis Ecclesiae, concl. 81. nu. 44. & 1217.

Plura, vide in Verbo Aqua.

FOEMINA ad Statu pro exclusa propter masculos, ab hereditate alicuius, non intelligitur, exclusa ab eo dicti masculi eam excludentis, siue alterius in Statu non nominati, concl. 42. nu. 112. & n. 113. ratio assignatur.

Formæ admittuntur ad feudum, si illud sit francum, & pro eo seruitium personale non praestetur; aliis secus, concl. 3. n. 14.

Sed quomodo est procedat in Regno Neapolis, vide concl. 42. n. 499.

Et admittantur ad illud Ecclesiae, vide conclus. 149. sub nu. 20.

Appellatione Filiorum non veniunt in vicinis voluntatibus, vbi exat Statutum, quod fratribus masculis, feminæ non succedant, concl. 81. nu. 11.

Formæ Filij, quando succedant, cum aunculo in hereditas Auiæ, vide concl. 149. sub n. 12.

Dicuntur finis propriae familiae, & caput alicuius, concl. 174. sub nu. 13.

Licet non sint agnati, possunt tamen fideicommissum in aliena agnatione constituere, vt in ea illius bona conseruentur, concl. 81. n. 6.

Non censetur exclusus, quando non fuit habita ratio conseruandæ agnationis, concl. 81. num. 32.

Fallit, quando consuetudo vigeret in contrarium vt ibidem nu. 33.

Item, quando sub eommuni, siue vniuersali dispositione comprehendantur, vide conclus. 149. sub num. 10.

Non excusantur ob sexum, quando faciunt contrarium vsum ad effectum percipiendi fructus, concl. 161. n. 73.

Non admittuntur ad fideicommissum, etiam, quod

Index Conclusionum,

quod verba essent apta cas comprehendere, concl. 149. n. 2.

Quando dicantur de agnatione, & quando per cas conferatur dignitas agnationis; Item, quando veniant sub vocatione eorum de domo, familia, & sub nomine proximorum, & quando ad successionem admittantur, vide in concl. 81. & n. 5. vsq; ad nu. 16. & concl. 149. nu. 8. cum seqq.

Quando non admittantur ad fideicommissum, etiam in defectum masculorum, vide concl. 149. sub n. 20. & prius concl. 42. nu. 98. cum seqq.

Quando dicatur perpetuo sive privato, vide concl. 42. nu. 105.

Sed quid in Regno Neapolis, vide ibid. n. 499.

Ille, vel eorum descendentes, quando veniant appellatione descendendum, lineę, domus, familie, & similibus, vide concl. 149. nu. 8. cum pluribus seqq; & in Verbo Descendentes.

FOENERARI solitus, vt quis dicatur opus est, vt per triennium Altare paratum tenuerit ad mutuandum, concl. 161. n. 66.

Si erat aliquid cum pacto redimendi, quando contractus censetur Viuaris, vide concl. 94. sub nu. 15. & 16. & concl. 161. num. 63. cum seqq.

Foenerator per quor adus quis dici possit, vide, concl. 48. n. 60.

Foeneratoris presumptio tollitur, si per pactum, quis quandoque rem redimere possit, concl. 94. n. 16. & concl. 161. sub nu. 65.

Plura, vide in Verbo Viura.

Foeneratoris res furto substractas scienter pignori recipientes p. a. furti tenentur, concl. 175. num. 26.

FOETOR malus fieri non debet vicino per exercitium sicutius, & eris, concl. 62. n. 10.

FOETVM animatum, vel inanimatum occidisse qua pena teneatur, vide in Verbo Abortum, concl. 7. per totam.

Fœtus animatus dicitur in die 40. à die conceptionis, si sumus in matriculo, si vero in matrina in die 60. concl. 7. n. 3.

FORENSES arma deferentes puniri possunt necdum iuxta dispositionem iuris communis, sed etiam iuxta statuta, & bannimenta loci, concl. 143. num. 28. & 29. & ibi ratio assignatur.

Declaratamen, vt nu. 30. & 31.

Forenses, & aduocati, neq; Cives, neq; Incolę dicuntur, etiam si aliquando in Caupona pernoctassent, concl. 111. n. 32.

Non ligantur Status loci, neq; gaudent eorū beneficio, concl. 143. n. 31.

Quando comprehendantur in proclamata extraditione virtualium prohibente, vide concl. 111. nu. 13. & 14. & in Verbo Edictum.

Quando possit ad suas domos deportare annum, vide ibi sub n. 12.

Forensis delinquens fit seductus illius loci, in quo delinquit, ibi sub n. 36.

Ille, & Clericus, quando ligetur à Statuto, sine consuetudine certum modum in edificando

prescribente, vide concl. 62. num. 68.

Fit subditus ratione contractus, concl. 167. sub nu. 1. 14.

FORI Privilegio Clericus renunciare non potest, concl. 12. sub nu. 17.

Et quando illud amittit in habitu, & tonsura, non incedens, vide concl. 124. nu. 33.

FORMA absolutionis ab homine data, ad vnguentem est seruanda; Arctus in ea data à iure, concl. 10. n. 84.

Ita absolutionis à celsis, qualis sit, vide ibi n. 97.

Formę implementum allegans illud probare tenetur, concl. 133. sub nu. 68.

Forma non seruata actus corrumpit, concl. 17. n. 46. concl. 85. nu. 49. & n. 258. & concl. 86. num. 66. & 67.

Declaratamen, vt in concl. 47. n. 60. & seqq.

Quando per equipollens adimpleri possit, vide concl. 50. nu. 37. cum seqq. & concl. 62. num. 46.

FORQVODICARI non potest Minor, concl. 72. num. 42.

FORTUITIVVM, quando per Vassillum, absq; licentia Domini rescipi possit, vide concl. 62. num. 4. & seqq.

Fortuitus casus, vide Casus.

FRAGILITAS humana, ex tempore variari solet, concl. 89. n. 135. & 155.

FRANCHITIAM appellans vti reus lesa Matris facis puniendus venit, conclus. 169. sub nu. 26.

FRANGENTI fidem, fides frangatur eidem, concl. 78. n. 16. & concl. 89. nu. 275.

Frangenti pacem auxilium prestande de frada pace tenetur, concl. 175. n. 8.

FRATER dare potest de nullitate testamenti, alterius Fratris, si turpis persona fuerit instituta, & nihil sibi relictum, sed si aliquid fuerit sibi relictum agit tantum ad supplementum legitime, non autem testamentum in totum rumpit, concl. 42. n. 202.

Ex utroque latere copuñctus, quando excludat illum ex latere Patris tantum, vide ibi num. 94.

In testem non admittitur, pro alio Fratre, ob affectionem, quę inter eos vigere presumitur, concl. 64. n. 24. & concl. 73. sub n. 33.

Fallit, quando Frater deponeret pro Fratre contra alium Fratrem, Item quando esset multa Sanctitate plenus, vt ibid. vbi ratio assignatur.

In testem est admittendus pro Fratre, quando causa non sit grauis, vel ardua, conclus. 134. sub nu. 5.

Quando faciat partem ad diminuendam, vel augendam legitimam Matris, vide concl. 142. num. 135. cum seqq.

Quando cum sorore aequis portionibus succedat, in illius dote effecta vidua, vide concl. 42. num. 651.

Quando post acceptationem legati testamentum alterius fratris impugnare possit, vide ibi num. 187.

Quando

Et Materiarum.

Quando teneatur alteri Fratri, vel Sorori, etiā extra propriam domum alimenta præstare, vide concl. 89. num. 142. & 215. cum seqq. & concl. 90. num. 40. cum seqq.

Quando teneatur solvere debita alterius, vide concl. 89. num. 225.

Quando ex bonis fideicommissi Sororem dotare teneatur, vide concl. 84. n. 137.

Quando Sororem redotare teneatur, si fuerit, absq; illius culpa amissa, vide concl. 89. n. 328. & 332. & in Verbo Dos.

Quādo cogi possit æqualiter dotare Sororem, vide in concl. 170. n. 119.

Sororem dotare non tenetur, quando Pater æqualiter omnes Filios instituerit, & substituerit, concl. 174. n. 11.

Sed quid, si ille Sororem dotaret de proprio? vide ibidem.

Vetius nō venit appellatione Fratris in materia faciendi transire legitimam de triente, in semidem, ad sui sororem, concl. 42. n. 93. & ibi ratio assignatur.

Non petendo investituram feudī, ab alio Fratre desundo in communī possessi, ipsum feudū amittere dicitur, concl. 101. nu. 15.

Extende, & declara, vt ibi n. 16.

Frates Prædicatores, & Minores, quando cum Altari viatico, etiam sine licentia Episcopi celebrare possint, vide concl. 95. num. 8. cum seqq.

Minoribus Capucinis, & Mendicantibus, quādo possint relinquī legatum annui redditus, vide concl. 113. sub nu. 1. & ibi latè.

Prædicatores dicuntur Mendicantes, sed hereticarum capaces, vt ibidem.

FRAVDIBVS, ac dolis est præcludenda via, concl. 87. n. 56.

Fraudis, ac doli præsumptio per præsentiam Iudicis tollitur, concl. 47. num. 32. & concl. 86. num. 157.

Sed id ex admittendis excluditur, concl. 123. sub nu. 66.

Illius præsumptione cessante solemnitates in contractibus non sunt necessariae, concl. 86. num. 129.

In Scriptura tollitur, si testes cedulam die, & anno, de quibus in ea, fuisse consecram, de visu asserunt, concl. 123. nu. 51. & 65.

Plura vide in Verbo Scriptura.

Ea, & delictum in dubio non præsumuntur, & præsertim, quando alia interpretatio capi potest, concl. 87. n. 108.

Et, vt excludantur quilibet causa colorata, & bestialis sufficit, ibidem.

Item fraus, & dolus nunquam præsumitur, ubi nulla spes lucri adest, concl. 123. sub 65.

Et semper in contractibus intelliguntur excepti, concl. 154. sub n. 77.

Fraus legi fieri dicitur, quando quis illius verba amplectitur, sed contra voluminem eiusdem venire nititur, concl. 111. n. 20.

Non debet alicui patrocinari, concl. 148. sub num. 231.

Præsumitur ex viciniate actus, concl. 87. nu. 95. ubi exemplificatur.

Et ea, quando in contractibus non præsumatur adhibita, vide concl. 48. n. 20.

Sed quando præsumatur ex alienatione rei licitioris, vide concl. 87. num. 85. cum seqq. & in Verbo Alienatio.

FRUCTVS, appellatione arboris Regulariter venire non solent, concl. 136. n. 36.

Illi a quibus expensis minuantur, vide concl. 57 nu. 5. & in Verbo Expense.

A solo nondum separati sunt in Dominio locatōris, tanquā pars fundi, cui coherant, conclus. 108. n. 33.

A solo separati conductoris efficiuntur, sed tamen lure pignoris pro mercede soluenda locatori affectu remanent, vt ibidem.

Declara tamen, vt ibi num. 34. & vide in Verbo Locatio.

Beneficij fructus an acquirat Clericus inputatus de crimine interim pendente causa criminali vide concl. 126. n. 106.

Beneficij, vel res ex ipsis acquisite possunt a Prælato, etiam Regulari in consanguineos alienari, concl. 85. n. 194. & seqq.

Ante litterarum Apostolicarum expeditionem percepti nulliter percepti dicitur, præsertim, quando in gratia adest Decretum, vt nō vigore litterarum Apostolicarum desuper confiscandarum percipiantur, concl. 126. sub n. 56. & vide in Verbo Gratia.

Illi census in contractu usurario sunt in fortem computandi, concl. 161. n. 73.

Decem pro-centenario in censu possint solui in loco pecuniis indigentibus, concl. 151. n. 32.

Compensatiui, quomodo, & quando debeantur ab emptore venditori, & ad quam rationem, & a quo tempore deberi incipiant, vide concl. 66. n. 12. cum seqq.

Decursi, vel decurrendi, quando in legato rei fructifere continetur, vide concl. 170. n. 14. cum pluribus seqq. & in Verbo Legatum.

Debiti si non extent debitor ad eorum pretium tenetur, concl. 96. sub n. 22.

Fructus Diuini Clementie, si omnibus est communis, & ordo meritum est distinctus in Cælo; ergo magis id sequi debet in terra, concl. 2. n. 16. & ibi ratio assignatur. Illi donis anterioritatem hypothecæ recipiunt, sicut ipsa dos, concl. 119. n. 11.

Declara tamen, vt ibi num. 6. & vide in Verbo Anterioritas.

Dicuntur recompensatiui onerum Matrimonij, & ideò marito onera Matrimonij sustinent, absque interpellatione, debentur, concl. 89. num. 365.

Extende, quod illi debentur, etiam si idos fuerit promissa in speciebus non fructiferis, ibidem.

Illi dotis, & donationis propter nuptias debetur a die petitionis, ad rationem sptem cum dimidio pro centenario, concl. 152. n. 25.

Intra Statutum Urbis taxatur ad rationem septem cum dimidio pro centenario, si tamen fuerit

Index Conclusionum,

- fuerit facta Iudicialis interpellatio, super dotis solutione, sed si facta non fuerit, tunc taxantur ad rationem quinque à die oneris matrimonij, concl. 42. n. 696, & ibi ratio assignatur, & concl. 89. n. 351. & 382.
- Illi matrimonio soluto non debentur, concl. 89. n. 356. & ibi ratio assignatur.
- Extende, & declara, vt in d.n. 356. cum seqq.
- Soluto matrimonio illi non competunt hæredi, neq; cessionario, Immo neq; etiam monialibus, ob mortem monialis, ibi n. 360.
- Dotis non solum fructus, quando censeantur à Marito remissi, vel quando ab eius hæredibus peti possint, vide concl. 89. num. 383. cum seqq. & n. 438.
- Intra annum luctus spectant ad hæredes viri alimenta vxori prestantes, post annum verò ad illos solum spectant pro rata alimentorum, ipsius vxoris, & qui supersunt ipsi vxori sunt restituendi, ibi nu. 417.
- Declara, vt ibi n. 420. cum seqq.
- Non sunt priuilegiati, licet dos sit priuilegiata, ibi n. 360. & concl. 118. sub n. 32.
- Quando ipsam dotem augeant, vide concl. 89. rum. 343.
- Quando sint compensandi cum alimentis vxori vel vidux prestitis, vide ibi nu. 343. & seqq. & 417. cum seqq.
- Si non fuerint à promissore soluti non datur actio mulieri cõtra promissorem si dos fuerit viro ea absente promissa, ibi n. 352.
- Fallit si facta fuerit cessio à viro, vel eius hæredibus, aut Notarius stipulatus fuerit fauore omnium, quorum interest, & præsertim iuramento, vel obligatione Camerali accedente, ibi num. 352.
- Illi, siue interesse, aut interuissurum illius, an vxori vidux debeantur, si ita repellando hæredes mariti non fuerit protestata, quòd erat parata, cum pecunijs suæ dotis fundum emere, vel aliud sibi vtile gerere, vide ibi nu. 363. cum seqq.
- Illi, siue interesse non debentur, quando dos, aut in bonis testatoris, aut in pecunia ad electionem vxoris est restituenda, nisi ipsa electione secuta, ibi n. 367.
- Vt consequi possit mulier fructus transacto anno dato hæredibus mariti ad dotem restituendâ, iudicialis interpellatio est necessaria, ibi nu. 346. cum seqq.
- Et quando talis interpellatio interuenisse præsumatur, vel remissa censeatur, vide ibi n. 349. & 351.
- Vt lucretur illos maritus, vel eius hæredes, quid requiratur, vide ibi nu. 343. cum seqq. & nu. 417. cum seqq.
- Illi hæreditatis, quando computentur in creditum hæredis, & quando non, vide conclus. 36. num. 25. & 28.
- In iudicio attentatorum restituendi veniunt à die mortis litis, & multò magis à die attentationis, concl. 160. sub n. 261. & 276.
- Declara tamen, vt ibi n. 279.
- In iudicio attentatorum sunt restituendi, si redantur aliquo modo obfcuri, & tunc iudicium liquidationis ante omnia, parte petente, ab solvendum venit, concl. 160. n. 277.
- Liquidi tunc dicuntur, quando in libris computorum descripti reperiuntur, conclus. 160. num. 278.
- In legato rei fructifera veniunt, & maximè si legatum sit factum pro dote, concl. 136. n. 37.
- In legitimam parentum nullo modo sunt impetrandi, concl. 17. n. 27.
- Extende, vt in concl. 42. n. 405.
- Illi legitimæ statim post mortem Patris Filio debentur, ibi n. 696.
- In transactione veniunt, si de sorte fuerit transactum, concl. 19. n. 15.
- Loco circumscribuntur; at secus in actione, concl. 34. n. 12.
- Pendente appellatione decursi in bonis appreciatis, & adiudicatis ad quem spectent, vide concl. 157. nu. 18. cum seqq.
- Pendentes in re vendita, vel per Iudicem adiudicata ad emptorem, vel creditore spectant, cui res vendita, vel adiudicata sunt, concl. 52. num. 34.
- Percepti ex hæreditate pleno iure quæsitæ non imputantur in legitimam descendendum, sed bene in eam ascendendum, concl. 42. n. 30. & 32. vbi ratio assignatur.
- Contrarium, quòd si licet, nec illi imputentur in illam ascendendum, ibi n. 32.
- Percepti ex hæreditate imputandi sunt in Trebellanicam, si hæres sit extraneus; at secus si sit filius, vel nepos, concl. 84. n. 169.
- Percepti ex re capta, acquisita, vel obligata, quando sint imputandi in sortem, vide concl. 78. nu. 57. cum seqq.
- Percepti per hæredem beneficiatum, vel ex hæreditate iacente, aut pendente tempore ad deliberandum, & mala fide consumpti augent hæreditatem, & sic creditores iuvant; secus si percepti fuerint adita hæreditate, & fuerint bona fide consumpti, conclus. 42. sub num. 487.
- Percepti ad hoc, vt non restituantur sufficere, malam fidem abesse, concl. 160. sub n. 266.
- Percepti per Patrem ex bonis administratis Filij, cum alimentis illi prestitis sunt compensandi, concl. 89. n. 86. & 250. & 538.
- Fructus pignoris, quòd creditor sibi ipsi acquirere possit, vide concl. 52. n. 36.
- Fructus pignoris, quando non sint in sortem computandi vide concl. 89. num. 422. & in Verbo Pignus.
- Quando sint debiti à die mortis litis, vide concl. 160. sub nu. 276.
- Quando in legitimâ, vel Trebellanicam ascendendum, seu descendendum imputentur, vide concl. 42. n. 405. cum seqq.
- Quando minuant hæreditatem, siue fideicommissum, vide concl. 66. nu. 4.
- Quando remissi censeantur, remissa sorte, vide concl. 19. n. 15.

Quando

Et Materialium.

Quando pro dote debentur, debentur etiam pro illius augmento, ac donatione propter nuptias, concl. 118. n. 33. cum seqq.

Quando sequestrari possunt, & quando à tali Sequestro appellatio fitur, vide concl. 128. nu. 410. 411. & 414. cum seqq. & in Verbo Sequestrum.

Qui percipi poterunt, quando, & à quibus sint restituendi, vide concl. 160. n. 266.

Quomodo taxentur in materia legitima, & in qualibet alia, vide concl. 42. n. 697. cum seqq.

Illos recipiens, quando censetur remittere, non adimplementum societatis Quasi, vide, concl. 50. n. 12.

Illi rei de qua litigatur sunt compensandi cum alimentis, & expensis actori praestitis, si ille victoriam obtinuerit, concl. 90. nu. 28. & 29. ratio assignatur.

Rei Ecclesiarum alienarum restituendi veniunt à die alienationis, quando in ea solemnitates defecerunt, concl. 85. n. 10.

Extende, & limita, vt ibi n. 21. & 12. & vide in. in Verbo Emptor.

Rei minoris nullitatem alienarum sunt cum interesse compensandi, quando minor rem recuperare vellet, concl. 86. n. 97.

Rei minoris, & alia res illius, quae seruando seruari non possunt, sine sollemnitatibus alienari possunt, intruente tamē Tutoris auctoritate, ibi n. 188. & 243.

Rei petitio appellacione pendente, sequestrari possunt, concl. 129. n. 91.

Illos rei vendere potest, qui ipsam rem distrahere prohibetur, concl. 86. n. 243.

Veniunt restituendi à die spolij, & attentacionis concl. 160. n. 265.

Fructuum appellatione, quando veniant distributiones quotidianae, vide concl. 160. n. 268. cum seqq.

Eorum anterioritas datur creditori, veluti datur pro sorte, concl. 110. n. 1.

Eorum liquidatio, quomodo probari, vel fieri possit, vide concl. 148. num. 315. cum seqq. & prius concl. 128. n. 120.

Eorum perceptio quomodo probetur, vide, concl. 128. nu. 120.

Illorum ratio, quando sit habenda in praestatione alimentorum, vide concl. 89. num. 319. cum seqq. & in Verbo Alimenta.

Eorum restitutio in fine litis, si sine paupertate, restitui potest, concl. 135. nu. 99. & ibi ratio assignatur.

Illorum valor attenditur deductis oneribus, & impensis, concl. 148. sub nu. 318.

FRUMENTI appellatione, quando veniat ordum, & quicquid in arca tenetur, vide concl. 111. num. 1.

Illius appellatione farina non continetur, ibi sub num. 20.

Fallit tamen vt ibidem.

Fromento, & Vini iustum pretium statuere potest Princeps tempore Penuriae, concl. 165. n. 98.

Extende, vt n. 99. & 100.

Illud Ciuitatis nullo modo vilius est vendendum, quàm fuit emptum, eo sel. 111. sub n. 1.

Viliori pretio illud pro utilitate publica vendere tenentur, etiam personae Ecclesiasticae, ibi num. 5.

Extrahentes contra prohibitionem, quando excusentur, vide ibi n. 30. cum pluribus seqq.

Regulariter conferuari non potest, ultra triennium, concl. 70. n. 9. & seqq.

Fallit in aliquibus locis, & si adhibeatur diligentia, ibi nu. 11.

FRUSTRA sit, quod postea factum non releuat, conclus. 135. sub num. 198. & concl. 164. num. 18.

Frustra inuocat auxilium legis, qui committit in legem, concl. 169. sub n. 21.

FUGIENTES ad ecclesiam, si inuiti extrahantur ad quid teneatur extrahens, & quomodo puniatur, vide concl. 74. nu. 19. & concl. 150. sub num. 27.

Fugitiuus, & suspectus de fuga, etiam à Iudice incompetenti, & die feriata in honorem Dei capi potest, concl. 153. n. 23. & 28.

Extende, & declara, vt ibi n. 24. cum seqq.

Plura vide in Verbo Suspectus.

FVMVS de iure patronatus, quando exactionem Breuis retardat, vide concl. 135. nu. 134. cum seqq.

FVNDANS se in aliqua dispositione aliam qualitatem requirente, nihil facit, si dictam qualitatem non probet, concl. 97. sub nu. 68.

FVNDI Aratorum legatum vinearum non comprehendit, concl. 127. n. 7.

Fundi legatum comprehendit quicquid eo nomine testator nuncupauit, concl. 77. nu. 4. vbi dantur exempla, & rationes.

Illius species, quando ob inundationem censetur mutari, & ob eam amplius de illo non soluantur collectae, vide concl. 98. nu. 2. & 3. & in Verbo laundatio.

Dotalis in quibus casibus possit alienari, vide, concl. 84. n. 139. cum seqq. concl. 87. n. 17. cum seqq. & concl. 89. nu. 295. cum seqq.

Dotalis non dicitur, quando fuit emptus ex pecunijs dotalibus redactis ex fundo dotali, nisi mulier adhibitis sollemnitatibus Staturarijs huic in priori conf. fiat, concl. 68. n. 56.

Soluto matrimonio semper naturam fundi dotalis retinet, vsque ad reditum ad mulierem, & propterea à Patre alienari non potest, nec cum eius Patrimonio confunditur, licet secus, si dos in pecunia consisteret, concl. 89. num. 362.

Si praescribatur ex uegientia viri, tunc talis praescriptio ipsi viro, non autem mulieri nocet, concl. 87. n. 31.

Altimatus in dote datus, quando faciat emptionem, & quando nō, vide concl. 68. per tot. & praesertim, sub n. 25. & in Verbo Alimatio.

Fundum occupans à flumine corrumsum, quando istum restituere teneatur, si de nouo suus per alluionem fiat, vide concl. 96. nu. 6. & in Verbo Flumen.

Index Conclusionum,

Pro alimentis legatus, si augeatur, vel minuat-
tur, aut fiat instructio, quando alimenta,
quoque augeantur, perimantur, aut minuantur,
vide concl. 89. n. 319. cum seqq.
Si fit legatus spurio pro alimentis, ille cauere
debet, de eo restituendo post mortem, nisi
adesset pactum, quod ille fundus ad eius ha-
redes transfret, concl. 90. n. 34.
Venditus cum pacto redimendi, si augeatur
per alluuiorem, an augmentum spectet ad
emptorem, vel ad venditorem, vide latè con-
clus. 94. nu. 9. cum seqq. & in Verbo Alluui-
o.
Vnus diuidi potest in plures, non tamen ad id
sufficit sola Patrisfamilias delinatio, sed
opus est etiam, vt fundus regionibus diuida-
tur, concl. 77. n. 2.
Extende idem procedere, quando essent plu-
res petiti terræ inter se separati, quæ sub voca-
bulo vnus Poderis comprehendendi possunt, ibi
num. 3.
FVNDRIS impensa in primis, & ante omnia,
ante hereditatis restitutionem ex fideicom-
misso detrahenda venit, concl. 67. n. 1.
Adeo priuilegiata dicitur, vt anterioribus cre-
ditoribus, etiam expressam hypothecam ha-
bentibus, sit preferenda, concl. 119. n. 33.
Extende etiam in ea facta pro infirmitate, ibid.
Aliens impensæ potius lucra præbitorum;
quam sui fragia mortuorum dicuntur, conclus.
119. nu. 33.
Debet iura d. Marito pro rata lucris dotalis,
concl. 118. n. hinc.
FVRANS de nocte aliquem puellam, vel ali-
quod opus, quod nondum typis fuisset datū
inuisitanti occidi potest, concl. 150. nu. 10. &
ibi ratio assignatur.
Fur de die per Domum rei interfici potest,
quando seelo se defendere vellet, conclus. 150.
num. 9.
Nocturnus si capri non possit, aut non fuerit co-
gnitus, vel testes non haberentur, facta prius
acclamatione (al ladro, al ladro) impune in-
terfici potest, ibidem.
Puniri debet d. ludice loci, vbi res furata repe-
ritur, concl. 12. n. 13.
Furata præsumuntur Scriptura ab eo, vel ad in-
stanciam eius, cuius intererat, vt non repe-
rentur, concl. 48. n. 3.
Furatas res scienter pignori recipiens, quando
prena furti teneatur, vide concl. 175. n. 26.
Furtibus non est aperienda via ad furandum, sed
contra eos rigorosè, & non mitè venit proce-
dendum, concl. 70. n. 7. & concl. 89. n. 521.
Fur semper est onerandus æstimatione quanti
plurimi, quantumvis momentanea; quicquid
alij sentiant, concl. 70. n. 6. & 7.
FVRIOO depositum restitui non debet, con-
clus. 128. nu. 83.
Ille etiam si Patrem occidat de eo delicto non
tenetur, cum satis hoc favore puniatur, concl.
89. num. 214.
Faciens actum rite, ac rectè, veluti quilibet pru-
dens, eū legitime fecisse dicitur, concl. 47. n. 4.

Declarat tamen id habere locum in habente,
dilucida intervalla, ad quæ inducenda plures
actus (successus), & per aliquod tempus conti-
nuati sunt necessarij, ibi n. 5.
Furius, vel mente captus, an habuerit dilucida
intervalla est arbitrium Iudicis, concl. 134.
num. 24.
Illi nec matrimonium carnale, neq; spirituale,
contrahere possunt, concl. 142. n. 109.
Furius, & mente captus infirmis æquiparatur,
vt ibidem.
FVRNVM construere, quando liceat vicino in
pariete cõmuni, altero vicino inuito, & quan-
do non, vide concl. 62. n. 5. cum seqq.
FVRORIS, & sanq; mentis signa qualia sint, vi-
de concl. 48. n. 69. cum seqq.
FVRTI Actio ex prima contredatione orta,
non nascitur amplius ex assidua contredatione
nisi illa prima fuerit extincta, vel per excep-
tionem euulsa, concl. 59. n. 94.
Furtua si detegantur bona delinquenti præstanda,
conclus. 89. num. 521.
Furtum ad hoc, vt committatur ex conuersione
alienæ pecuniæ in proprius vsus, quæ sint ne-
cessaria, vide in concl. 56. n. 82. cum seqq. & in
Verbo Administrator.
FVSTES, & lapides veniunt appellatione ar-
morum, concl. 143. n. 14. & 17.
Declarat, vt nu. 16.
FVTVRVS euentus in consideratione est ha-
bendus, quando inspecto presenti tempore
verisimiliter est contingens, concl. 85. n. 230.
& concl. 133. n. 59.

G

GABELLA ad quem spectet, quando Statu-
tum de ea non loquitur, vide concl. 43. sub
num. 21.
Quando in vim Statuti est soluenda de fructi-
bus, tunc ea ratione publici lanis, absque
deductione expensarum de illis solui debet, con-
clus. 57. n. 5.
GEMÆ veniunt appellatione immobilium, quia
vsu nō cõsumuntur, & propterea inrestitu-
tione fideicommissi veniunt, concl. 113. n. 25.
GEMINATIO actus excludit præsumptionem
coactæ voluntatis, concl. 48. n. 61.
Secus, quando illa geminatio esset facta cum
protestatione, vt ibidem.
In iure multum operatur, & semper magis de-
liberatam mentem disponentis ostendit, con-
clus. 84. n. 58.
Multum valet ad detegendam mentem dispo-
nentis, etiam in materia odiosa, & exorbitan-
ti, & etiam circa ea, quæ specialem, & expres-
sam mentionem requirunt, concl. 167. n. 7.
GENERALES Ordinum in Oecumenica Syno-
do sedent post Abbates, concl. 1. n. 101.
Illi, & Prouinciales, quando illegitimè natum
dispensare possunt, vide concl. 4. num. 16. re-
missiue.

Et Materiarum.

In Generali concessione nunquam venit id, quod specialiter demandari solet, concl. 167. num. 6.

Generalis dispositio, seu prouisio alimenta non comprehendit, concl. 89. n. 545.

Item Generalis exclusio nunquam prouisionē alimentorum comprehendit, ibi n. 552.

Generalis reuocatio legatorum non comprehendit illud alimentorum, ibi n. 549.

GENERARE se ipsum nemo potest, concl. 18. sub num. 20.

Generationis, & generis appellatio, tdm Masculi, qudm & femine comprehenditur, concl. 81. n. 5.

Generatio, quando à genere distinguitur, & quādo considerata censeatur in abstracto, sine in concreto, vide concl. 128. n. 20. cum seqq.

GENERA derogatur per speciem, concl. 65. n. 22. Declara tamen, vt n. 23.

GENERO, quando alimenta debeantur à Socero, vide in concl. 89. nu. 437. cum seqq. & in Verbo Alimentata.

Genitius casus, vide Casus.

GENVS, est id, quod prædicatur de pluribus differentibus specie, concl. 89. n. 472.

Et sub se suas species comprehendit, & idco dispositum in genere habet etiam locum in suis speciebus, concl. 65. nu. 23.

GESTA intra tempus appellationis, licet non fuerit appellatum, vel minus idonee appellatum, per viam nullitatis, nō autem attetatorum reuocanda veniunt, concl. 160. n. 51. & 53.

Pendente recurro, licet regulariter non dicantur attentata, id tamen fallit, si inhibizio precesserit, ibi n. 72.

Per Tutorem illegitimum, quādo sustineantur, vide concl. 56. sub n. 110.

Cetera, vide in Verbo Attetata in hac materia.

GHONELLE mors quomodo, & qualis fuerit, vide concl. 143. sub nu. 87.

GRADVS prærogatiua, quando censeatur contemplata, & sit seruanda in successioneibus, vide concl. 81. n. 60. cum seqq. & in Verbo Agnati.

GRATIA alienandi res Ecclesiæ, si sit concessa, cum clausula (si in euentum) non attenditur subreptio, que non est circa utilitatem, sed si eam respiceret, concl. 85. n. 39.

Alienandi res Ecclesiæ concessa in forma, si in euentum, &c. si in ea dicatur, quod fiat specificatio bonorum, & ipsa specificatio non fiat, tunc alienatio corruit, nec etiam confirmatio suffragatur, concl. 85. n. 11.

Intellige tamen, vt ibi n. 66. 67. 81. 3. & seqq. & vide in Verbo Alienatio Rei Ecclesiæ.

Apostolica per litteras, & non per testes probatur, concl. 126. n. 59.

Quid si litteræ fuerint omisse? vide ibi num. 60. & 61.

Et licet, quoad substantiam per testes probati nō possit, qualitates tamen, & circumstantie gratiæ per eos probari poterunt, ibi n. 62.

Facta de delicto, quando valeat etiam non concordata parte, & quando non, vide in concl.

12. num. 33. & concl. 165. n. 4. cum seqq. & in Verbo Princeps.

Ea per solum Principem, non autem per Barones, & feudatarios fieri potest, nisi id in corū inuestituris fuerit concessum, concl. 165. sub num. 2.

Illius acceptatio, etiam motu proprio, vel ad partis instantiam facta, nihil operatur, si ipsa gratis sit nulla, concl. 17. n. 8.

Executio illius, quando secuta censeatur, vide in concl. 15. n. 1. & seqq.

Eius impetratio in dubio valida, & legitimo tempore facta præsumitur, concl. 126. sub n. 56.

Narratio gratiæ, quando est iustificanda, an attendantur supplicatio, vel potius litteræ, vide latè concl. 126. n. 48. cum seqq.

Illius significatio est de pertinentibus ad causam, concl. 168. n. 57.

Validitas, vel invaliditas gratiæ, vt consideretur, tempus datæ est attendendum, licet in respectu iurisdictionalibus tempus presentationis attendatur, concl. 17. n. 4.

Expedita, si litteræ à supplicatione discordent, tunc ad Cancellarium remittuntur, vt concordentur, concl. 126. n. 51.

In præiudicium tertii, & contra ius impetram strictè interpretari debet, ibi n. 39.

Eam consummat, qui malè acceptat, concl. 17. sub num. 2.

Habens in forma (Dignum) quomodo conueniat in data cum alio habente gratiā purā, vide concl. 166. n. 53.

Impetrans eam iustificare tenetur, etiam si negatiuam contineat, cum ea semper concessa, intelligatur, dummodo preces veritate nitantur, concl. 15. n. 3. & concl. 126. n. 6.

Et iustificata præsumitur gratia ex cursu 30. annorum, ibi d. concl. 126.

Gratiam impetrans, si diffamet de pluribus criminibus, ad ea omnia probanda arctari debet, ibi n. 67.

Eam impetrantibus præiudicare non possunt Officiales Cancellariæ, aliquid in litteris addendo, ibi sub n. 50.

Impugnans illius obiectis plenè probare tenetur, concl. 126. n. 66.

Obtinens illius obiectis plenè probare tenetur obtinuisse præsumitur, ibi n. 55.

Eam petens mentionem facere debet de affectione, ratione appositionis manus Pontificis, sicut etiam de expressa reservatione, aliq̃ gratia esset nulla, concl. 130. nu. 8.

Pensionis obtinens ius sui auctoris iustificare nō tenetur, quando tamen in vim commendæ, ob captiuitatem antecessoris immisionem prætenderet; At secus si in vim tituli, concl. 126. in n. 73. & 74.

Et quando verè gratia sit iustificanda, & quando non, vide ibi nu. 48. & seqq.

Non dicitur emanata motu proprio, sed ad postulationem partis, quādo in ea adest clausula (sicut exhibita nobis petitio continebat) concl. 155. n. 14.

Index Conclusionum,

Illā Papæ impugnari non potest, nisi ex capite subreptionis, vel obreptionis, aut ex illius intentionis defectu, concl. 122. n. 16.

Per aperitionem oris non tollitur, sed tantummodo per eam impugnari potest, ibi nu. 2. & vide latē in Verbo Aperitio.

Principis, quando sit ab obtinente iustificanda vide concl. 16. n. 3.

Impugnari non potest, quando eam Princeps concessit plenissimē de negotio informatus, ac ex certa scientia, & tam ex iustitia, quā ex gratia, concl. 122. n. 5. 6. & 7.

Nullo modo impugnari potest, quando in ea, adest clausula sublata. iuncta cum ea, & quod de subreptione, &c. ibi nu. 16. & ibi ratio assignatur.

Citationem non requirit, præsertim, quando colligeretur Principem gratiam valere voluisse, quoad interesse habentes, etiam, quod nō fuerint citati, concl. 121. n. 97.

Et, ut suum cūctum fortiori superfluitas est evitanda, concl. 135. sub n. 149.

Quilibet gratia semper intelligitur, cum clausula, si præces veritate nitantur, concl. 15. n. 3. & concl. 126. sub n. 6.

Qualis maior reputetur, quando adfunt duæ supplicationes diversæ, sed pares in data, vide concl. 44. n. 56.

Quando dicatur perfecta, ut ob eam affectio inducitur per appositionem manus Pontificis cesset, vide concl. 73. num. 8. & in Verbo Affectio.

Quando vitietur ex falsa expressione familiaritatis in litteris provisionis, vide conclus. 73. sub num. 7.

Reddatur nulla, si non iustificetur ætas in ea narrata, absq; dictione, vel circa, conclus. 72. num. 46.

Restitutio Canonico, quando reponat illum ad suum primum locum, vide concl. 157. sub num. 79.

Restitutio concessa, per Principem bannito subdito Baronis, quando est plenaria, & efficacissimis verbis prolata, quid operetur, vide concl. 167. n. 69. & seqq. & n. 79. cum seqq.

Restitutio plenaria dicitur, quando Princeps mandat cassari, & annullari processum, & Sententiam, cum omnibus inde secutis, tam in Curia confiscantis, quā alibi, concl. 167. num. 71.

Et semper intelligitur, cum clausula (sine præiudicio alicuius) etiam si ea non sit expressa, concl. 126. n. 39.

Intellige tamē, ut conclus. 165. num. 24. cum seqq.

Sic contineat Decretum, ut fructus vigore litterarum desuper conscribendarum percipiantur, operatur, ut fructus, ante litterarum expeditionem nulliter percepti dicantur, concl. 126. num. 56.

Si fuerit perfecta, veluti, quia Breve fuerit à Papa signatum, & minuta à Breui discordet, quid sit faciendum, vide concl. 126. n. 52.

Subreptitia redditur, quando est sanatoria, sed in litteris utilitatis defectus non sunt expressi, ibi nu. 32.

Fallit, quando clausula salutaria adest, quod scilicet clausula infectum pro expressis habeantur, ibi nu. 33.

Subreptitia non redditur ex taciturnitate qualitarum, quæ de iure insunt, concl. 126. nu. 36. & ibi ratio assignatur.

Item Subreptitia non redditur, si non fiat mentio illarum qualitarum, quæ à iure in consideratione non habentur, ibi n. 37.

Et ne subreptitia fiat, omnes qualitates sunt Principi narrandæ, quas si scivisset, vel non concessisset, vel difficiliter concessisset, concl. 126. num. 38.

Intellige tamē, ut in nu. 40. cum seqq.

Ut dignoscatur, an sit subreptitia ad supplicationem, tanquā ad Matricem recurritur, non autem litteræ expedite attenduntur, ibi num. 47.

Gratius in vno loco, quando puniri possit in alio, vide concl. 12. n. 7.

Gratius, quando restituatur ad omnia, vide in Verbo Restitutio.

Quando probare teneatur beneficium cadere sub gratia, vide concl. 15. nu. 10. & seqq.

Gratis Auditoribus Rota factis derogatum nō censetur, etiam si illorū privilegiis in genere derogetur, sed in illis specialis derogatio esset necessaria, concl. 168. nu. 93. & 94. ubi ratio assignatur.

GRAVAMEN deferendi arma, & cognomen alicuius, nedum ex testamento, sed etiam ex contractu, item nedum expresse, sed etiam tacite induci potest, concl. 144. n. 15. & 16.

Illatum in interlocutoria, quando per diffinitivam in totum reparari non potest, semper ab ipsa in interlocutoria appellatio datur, concl. 128. nu. 142. & sub n. 150. & n. 758. cum seqq.

Illud notorium non dicitur, quando iuper eo fuerat aliis sententiarum, ibi nu. 502.

Novum si in Sententia addatur, ea est appellabilis, etiam si de materia aliis inappellabili ageretur, ibi nu. 114. 135. 373. & 388.

Quando est notorium, etiam post rem indicatam appellari potest, ibi nu. 503.

Graumina causa, quādo sit exprimenda, ut appellatio admittatur, vide in Verbo Appellatio, & concl. 128. nu. 84. 86. 87. 389. 404. 405. 431. & 850. cum seqq.

Et facta legitima dicitur, si Index sine causæ cognitione procedat, ibi nu. 390.

Grauari nemo debet in plus, quā fuerit honoratus, concl. 51. n. 129.

Quis non debet duplici onere, concl. 90. n. 39. Grauat deferre arma, & cognomen alicuius, quid facere debeat pro ea conditione implenda, vide concl. 144. n. 14.

Grauat fidei commissio, quando excusetur alienando tot bona, quæ eius legitimam, seu Trebellanicam importent, vide conclus. 84. num. 128. cum seqq. & nu. 163. cum seqq. Et prius concl.

Et Materialium.

concl. 42. num. 330. & 339. & ibi multa in hac materia.

In illius restitutione deducere potest id, quod sibi à defuncto debebatur, vti xs alienum, etiam si non conceperit inventarium, nec eo casu actiones confusæ dicuntur, concl. 67. n. 3. & ibi ratio assignatur.

Item, quas impensas, & quæ melioramenta facta in re fideicommissio subiecta recuperet, vide concl. 62. n. 120.

Grauatius in rationibus, & calculis, quando appellare possit, vide concl. 12. 8. n. 129.

Sed si solum, quoad aliquas partitas appellet, tunc sententia, quoad non appellatas est exequenda, vt ibidem.

In taxatione expensarum, quando ab excessiva taxatione appellare possit, vide ibi num. 155. cum seqq.

In vno grauatius, in alio est releuandus, concl. 58. n. 20. & concl. 89. n. 354. & concl. 94. n. 15.

Non grauatius regulariter non appellat, sed id quando oque fallit, vt in concl. 12. 8. sub n. 597. & sub nu. 850. cum seqq.

Prohibitione alienationis grauatius quis intelligitur, si sine filijs decesserit, & non alijs, & illis extantibus non est vterius querendum, concl. 84. nu. 72.

Extende, & declara, vt ibidem.

Relinquere in familia, menti testatoris satisfacit, si vni ex ea relinquat, ibi n. 259.

Secus, quando plures personæ nominatim sunt vocatæ, ibid. & n. 262.

Si post prohibitionem alienationis petat licentiam alienandi, & in petitione fiat mentio heredum, intelligendum erit de hæredibus Sanguinis, non autem de extranejs, nisi verba licentiz repugnent, ibi n. 271.

Sub conditione (si sine filijs, &c.) si professionem emittat in Religione bonorum incapaci, perinde habetur, ac si naturaliter obijisset, & statim ad fideicommissum admittuntur vocati post illius mortem, conclus. 42. sub num. 682.

GVARDIANI, & Priores Regularium ordines. Minores conferre non possunt, sed solum primam tonsuram, quæ sine manus impositione confertur, concl. 1. n. 145.

Guardians, & Fratres capitulariter, & de licentia Generalis res Ecclesiæ sine auctoritate Episcopali alienare possunt, conclus. 85. num. 77.

GVARENTIGIA dicitur præceptum, quod facit Notarius habens iurisdictionem habitu ordinariam, debitori de soluendo adueniente die, per quod Instrumentum tunc dicitur executionem paratam habere, concl. 167. nu. 128.

Declarat, vt nu. 130.

Excussio non requirit, sicut nec obligatio Cameralis, maxime si iuramentum concurreret, concl. 167. n. 131.

Ea, obligatio Cameralis, & pactum executionum annullantur, annullato contractu, con-

clus. 167. num. 123. & ibi ratio assignatur, Fallit tamen, vt nu. 133.

Illæ, & obligatio Cameralis, in quibus differat, & æquiparentur, vide ibi sub n. 136.

Gvarentigiarum Instrumentum in ventre portæ clausulam, Quorum interest, concl. 9. n. 5.

Plura, vide in Verbo Instrumentum Gvarentigiarum.

GVBERNATOR Vrbs potest in subditos Valli Papæ procedendo, & multando iurisdictionem exercere, concl. 167. n. 64.

In illius Tribunali, in quibus causis detur recursus, vide concl. 165. n. 79.

H

HABILITAS eligendi consideratur de tempore electionis, & non de tempore vacationis Prælatus, concl. 2. n. 24.

Habilitatem memoriam considerare est arbitrium Iudici, concl. 134. n. 20.

Habilitates narratz in impetratione gratiæ sufficit, vt semper probentur, concl. 72. n. 53.

HABITARE assidue in aliquo loco, quando quis dicatur, id est arbitrium Iudici, concl. 134. num. 27.

Quis non definit in loco habitare, à quo animo redeundi, recessit, concl. 97. n. 47.

Habitatio, quando veniat appellatione alimentorum, vide concl. 89. n. 558. cum seqq. & qu. 582. & in Verbo alimenta.

Habitatio solita ad effectum citandi, quomodo probetur dixi in Verbo citatio, & concl. 12. 8. n. 443.

Si fuerit alicui relicta, & ea præstari non possit, tunc illius loco æstimatio debetur, concl. 69. num. 1.

Et talis æstimatio, quomodo, & pro quot annis fieri debeat, vide ibid. & n. 2.

Et quando habitatio vni relicta possit alteri locari, vide concl. 69. n. 3.

HABITVM Religionis deferens, quando Apostata dicatur, vide concl. 124. nu. 10. cum seqq. & in Verbo Apostata.

Eum non deferre, & illum copertum ferre, paria sunt, concl. 124. sub n. 10.

HÆREDEM se esse pretendens, si se talem, probavit, non tenetur docere se proximorem esse, sed sufficit, si probet se esse vnum ex his, qui ab intestato vocantur, concl. 78. num. 86.

Talem se esse negans, si postea de mendatio cōvincatur beneficium falcidiæ perdit, conclus. 154. sub nu. 101.

Illum licet quis consensire possit executioni, vigore obligationis Cameralis, id tamen non procedit, quoad effectum perituri, concl. 78. n. 101. & ibi ratio assignatur.

Hæredes alios non adesse affirmans id probare tenetur, ibi nu. 86.

Mariti, quando illius vxorem possint de adulterio accusare, & illius dotem, ac donationem propter nuptias laerari, vide conclus. 59. num. 19. cum seqq.

Index Conclusionum,

- Quando alimenta vxori viduæ præstare teneantur, vide concl. 89. n. 339. cum seqq. & in Verbo Alimenta.
- Quando statim restituunt dotem in stabilibus consistentem, tunc fructus, siue interesse medij temporis retinentur, concl. 89. n. 345.
- Teneatur statim dotem vxori restituere, si ea in immobilibus consistat, ibi n. 346.
- Transacto anno dato ad restituendum dotem, non tenentur ad alimenta, nec interusura dotis, nisi fuerint interpellati, & sic in mora constituti, ibi n. 347. & 363.
- Contrarium, ibi n. 364.
- Et si per multum tempus fructus dotales viduæ soluerint, iudicialiter interpellati præsumuntur, ibi n. 349.
- Declara tamen, vt ibi n. 350.
- Non constituuntur in mora, nec tenentur ad interusura dotalia, nisi vxoris electio præcedat, quando ad eam spectat eligere, an in bonis viri, vel in pecunia sibi dotem restitui velit, ibi n. 363.
- Sed alimenta præstare vxori viduæ intra annum lucus lucrantur integros fructus dotis illius anni; anno vero transacto, si fructus superint eos statim vxori restituere tenentur, ibi n. 417. cum seqq.
- Hæredes oculi solvere tenentur expensis per occisores carceratos factas, si tamen illi fuerint auctores in iniquendo, accusando, & processum fabricando, ibi n. 465.
- Sesecere non dicuntur heredes Filij, si offerant solvere de bonis hæreditarijs, concl. 78. num. 74.
- Si rem Emphyteuticam alienent, ob præsumptam ignorantiam à caducitate excusantur, census tamen decurtor solvendo, conclus. 87. num. 54.
- Hæredes, quando detur retentio bonorum pro suo credito, ita vt illud non sit restituendum, vide concl. 36. n. 25.
- Illius bona non veniunt in restitutione fideicommissi, licet ille non confecerit Inventarium, concl. 67. n. 3.
- Hæredis infrascripti appellationis non venit hæres hæredis, concl. 89. n. 66.
- Fallit in materia alimentorum, vt ibidem, & num. 67.
- Illius instructio, quando filiationem probet, vide concl. 78. n. 62.
- Instructio, quando prohibita censetur, prohibita alienatione, vide conclus. 84. num. 113. cum seqq.
- Hæredi prohiberi potest, non solum alienatio, sed etiam tractatus alienandi, & tunc, an incidat in commissum, etiam si à tractatu recederet, vel alienationem iam factam reuocasset, vide ibi n. 35. cum seqq. & n. 44.
- Hæreditario nomine agens non tenetur probare se esse talem, nisi pars aduersa opponat, conclus. 78. n. 81.
- Contrarium, ibi n. 82.
- Hæreditas absque diminutione Trebellianicæ, ac falcidig est restituenda, quando restator eam totam, & pleno iure restitui mandat, conclus. 89. sub n. 404.
- Ad tempus dari non potest, sed potius vitium temporis de medio subducitur, conclus. 25. num. 8.
- Are alieno non grauata facile, ex cursu temporis adita præsumitur, & præsertim, quando esse mus in hæreditate proximorum, concl. 51. num. 110.
- Ascendentium, & ea descendantium pari passu ambulant, concl. 174. sub n. 48.
- Dicitur Vniuersalis successio in omne ius functioni, concl. 33. n. 7.
- In dubio præsumitur esse solvendo, nisi contrarium aperte doceatur, conclus. 42. num. 750.
- In dubio opulenta præsumitur, nisi contrarium probetur, concl. 91. nu. 24. & 30.
- In duodecim vncias diuiditur, conclus. 116. sub num. 2.
- In suspensio stare non potest, nec testator pro parte testatus, & pro parte intestatus decedere debet, concl. 25. n. 1. & 8.
- Intellige tamen, vt in concl. 51. n. 118. cum seqq. & vide in Verbo Aditio.
- Non adita non transmittitur, concl. 42. n. 130. & 396. & concl. 89. n. 590.
- Fallit in multis casibus, vt ibidem.
- Ea Patris post aditionem, non dicitur amplius illius hæreditas, sed Filij, concl. 42. nu. 113.
- Item postquam est adita non dicitur amplius hæreditas, sed sit Patrimonium aduentus, concl. 51. n. 113. & 114.
- Fallit largo modo loquendo, vt ibidem.
- Quando per Procuratorem adiri possit, & quando non, vide ibi n. 51. cum seqq.
- Quibus modis adiri possit, & ex quibus ea adita censetur, vide latè in Verbo Aditio, & conclus. 51. per totam.
- Hæreditate an possit quis priuari facto tertij, vide concl. 84. nu. 31. cum seqq. & in Verbo Fideicommissum.
- Eam adiens censetur acceptare prohibitionem alienandi, à testatore factam, conclus. 51. num. 103.
- Et vt legitimus legitimationem ratificare censetur, ibi n. 104.
- Hæreditatem adire, quando, & quomodo, quis cogi possit ad instantiam creditorum, vide ibi nu. 105. cum seqq.
- Illam adire non potest pupillus, siue minor per se solum, ne creditoribus, & legatarijs obligetur, sed bene, cum auctoritate Patris, aut Tutoris ad id specialiter deputati, conclus. 51. num. 108.
- Dicuntur plures hæreditates, quando bona in diuersis territorijs sunt sita, ibi n. 135.
- Iacenti, quando, & quomodo sit deputandus curator, vide ibi nu. 9.
- Iacenti fatalia non currunt, donec illi curator detur, concl. 129. n. 286.
- Fallit, tamen quoad prescriptionem, ibidem.

Et Materialium.

Se immiscens scientiam testamēti, ac illius qualitatē habere censetur, concl. 51. sub num. 36. Extende, vt ibidem.

Et in probatione, quod quis se hereditati immiscuerit, tunc citatio est necessaria, concl. 78. num. 74.

In additionis materia qualis fuerit animus aduentus, maximē ex Inuentario dignoscitur, concl. 109. sub n. 24.

Hereditas fororis, quomodo sit diuidentia, cum fratribus, & alijs fororibus, vide in Verbo Soror, & in concl. 66. n. 17.

Hereditatis status ad effectum faciendi detractiones per filium d, quo sit probandus, vide in Verbo Status.

HEREDVM appellatio, quando intelligatur hæredes sanguinis tantum, vel etiam extranei, vide concl. 84. n. 271.

HERES adeundo hereditatem illius Dominium acquirit, concl. 51. n. 123.

Adeundo hereditatem, si erat creditor, illius creditum extinguitur pro ea rata, pro qua est hæres institutus, ibi n. 129.

Se astringere censetur ad omnia onera in testamento contenta, & ex Statutis prouenientia, ibi n. 130.

Fallit, quando adit cum beneficio legis, & Inuentarij, ibi n. 131.

Adiussus censetur, quando testamentum acceptat, per illius vsum, concl. 17. n. 43.

Fallit, vt in concl. 51. n. 32. & concl. 173. n. 23.

Ad aliquid soluendum molestari non potest, nisi probetur eum esse hæredem, aliā sententia, ex actis non esset iustificata, concl. 51. n. 74. & concl. 78. n. 73.

Anomalous dicitur ille, qui sine certa qualitate inuenitur, concl. 42. n. 81.

Assignatis executoribus, si fuerit prohibitus hereditatem adire, censetur solum prohibitus possessionem apprehendere, non autem solum verbo adire, concl. 51. n. 121.

Beneficiarius, si sit creditor implorare potest Officium Iudicis, vt sibi aliqua res pro suo credito assignetur, concl. 36. n. 14 & 26.

Non tenetur de euictione in venditione bonorum hereditarium scire autem in non beneficiato, concl. 91. n. 30.

Si emptorem non inueniat, qui absq; promissione euictionis emere velit, vendere non tenetur, sed dicere potest creditoribus, vos vendite, & ego consensio, & tunc creditores, vel emptorem inuenire, vel bona insolutum accipere tenentur, concl. 89. n. 30.

Bona vigore testamenti inualidi possidens non prohibetur, polleā ex testamento valido hereditatem adire, & nonum Inuentarium conficere, concl. 35. n. 27. & concl. 47. n. 11.

Bona testatoris litigiosa alienare potest, pro solutione debitorum illius, etiam nulla precedente subastatione, concl. 87. n. 88.

Bona fide soluens posterioribus creditoribus recte soluisse dicitur, concl. 119. n. 18.

Certus esse debet, quo iure succedere de-

beat, scilicet an vti agnatus, vel cognatus, & an ab intestato, vel ex testamento, concl. 51. num. 51.

Compelli potest Officio Iudicis ad præstidum alimenta, licet eorum legatum esset nullum, concl. 89. n. 550. & vide in Verbo Alimenta.

Conueniri non potest intra tempus conficiendi Inuentarij, sed id fallit in causa alimentorū ibi n. 35. & 551.

Conuentus actione ad exhibendum, vt liberetur, sufficit, quod iuret se libros, aut alias res non habere, concl. 78. n. 49.

Creditor, quando præsumatur, de suo credito satisfactus, & de quibus bonis, an scilicet: mobilibus, vel immobilibus, vide conclus. 36. num. 18. cum seqq.

Quando fructus in illius creditum imputet, & quando non, vide ibi n. 27.

Petens sibi appropriari aliquam rem pro suo credito, si id non faciat auctoritate Iudicis, tunc melioramenta amplius petere non poterit, ibi n. 33.

Quando præsumatur se gerere, & tunc hæres, & non vti creditor, vide conclus. 51. num. 44. & seq.

Quando primo loco alienat, id facere præsumitur ad sibi satisfaciendum de suo credito, concl. 84. n. 132.

Hæres cui sunt relicta electio soluendi legatum, aut in bonis, siue in pecunia, quando electio nem amittit, vide concl. 96. n. 20.

Cum beneficio legis, & Inuentarij, quando aliud pro alio creditoribus soluere possit, vide concl. 91. n. 23. cum seqq. & in Verbo Aliud.

Sufficit, vt in re propria constructur in jemeis, non autem in illa hereditaria, concl. 91. n. 30. & concl. 173. n. 14. & 15.

Debita soluendo, quando cautionem prioribus, & posterioribus creditoribus exigere, & procurare debeat, vide conclus. 119. num. 19. cum seqq.

Diuersa persona ab Authore dici non potest, nec in eius persona ius Authoris mutatur, conclus. 173. sub n. 8.

Ille, & successor non solum temporis accessione sui Authoris vti non potest, quando ille erat in mala fide, sed nec etiam a se ipso tunc præscriptionem inchoare potest, concl. 173. num. 3.

Existens in mora rei legata tradēda ad fructus tenetur, concl. 170. n. 15.

Ex perceptione fructuum rei relicta censetur hereditatem accepisse, cum omnibus honoribus, & oneribus, ac factum defuncti ratificasse, concl. 173. n. 17.

Extraneus de iure fructus in Trebellianicam imputat, concl. 84. n. 269.

Facto defuncti contrariuere potest, quando testamentum est nullum, & inualidum, concl. 51. n. 32. & seq. & concl. 273. n. 23.

Facto Auctoris contrariuere, licet id faciat ex propria persona, & non vti hæres, tamen aue exceptione doli mali repellitur, vel si exceptio non.

Index Conclusioſum,

non opponatur, de euictione conueniri poterit, ibi nu. 21.
 Factum defuncti approbare tenetur, concl. 84. nu. 74. & concl. 87. n. 40.
 Factum defuncti ſeruare, & eius conſcientiam exonerare tenetur, concl. 123. ſub n. 6.
 Factum defuncti iſtantum ſeruare tenetur, vt ab eo alienata vendicare non poſſit, ſed id ſalutis in ijs rebus. in quibus aliqua affectio cadere poteſt, concl. 73. n. 26. & concl. 173. n. 18.
 Intellige tamen, vt in dicta concl. 73. n. 27. cum ſeqq. vbi habetur, quando res dicatur talis.
 Factum ex iuramento ſui authoris proueniens præciſe ſeruare non cogitur, concl. 78. n. 101. & ibi ratio differentie assignatur.
 Fiduciaris qui dicatur, & quomodo probetur, nec non ad quid teneatur, vide concl. 100. ſub nu. 4.
 Hæresis dicitur etiam hæres teſtatoris, concl. 84. num. 248.
 Alimenta præſtare tenetur, etiam ſi teſtator dixerit, quod ea per eius hæredem ſoluatur, eius vita durante, concl. 89. n. 30.
 Grauius in fructibus de bita ſoluere non tenetur, concl. 67. n. 4.
 Amplia, vt ibi, & vide in Verbo Grauius.
 In iudicio poſſeſſorio non eſt neceſſe, quod ſe eſſe talem probet, ſed ſufficit, ſi dicat, Ego ſum hæres, cum in coleues probationes ſufficiant, concl. 78. n. 83.
 Extende, vt ibidem.
 Contrarium, ibi nu. 84.
 Inſtitutus in re particulari, ſi non detur Vniuerſalis ſuccedere in totum, c. concl. 25. n. 3.
 Inſtitutus illius vita durante, ſi non fuerit ei poſt mortem datus ſubſtitutus, vel hæres, tunc perpetuo hæres cenſetur, ibi n. 8.
 Inventario conſpecto non dicitur propriè hæres cum illud faciat hæreditatem cenſeri, ſiquidem iacentem, & tunc obligationes hinc inde in ſuo robore exiſtunt, c. cl. 36. n. 11. & 14.
 Inventarium non conſiciens, ultra vires hæreditarias tenetur, quia tali modo ad: unda, cum ereditoribus hæreditarijs quaſi contrahere, videtur, concl. 42. n. 337.
 Innentarium conſiciens, ſi in primis proteſtatus fuerit de addendo id, quod omniſſum apparebit, cum ad notitiam peruenierit, curaveritq; bona omnia in illo deſcribi, ac diligenter pro illis innentandis fecerit, tunc animum rectū, & ab occultando alienum habuiſſe præſumitur, concl. 109. ſub n. 20.
 Poſtquam rem alienam alienauit non poteſt amplius eam redimendo alteri prædicare, concl. 84. ſub n. 40.
 Intelligit tamen, vt ibidem.
 Quando bona ſui authoris ratione affectionis vendicare poſſit, vide concl. 36. n. 19. & concl. 173. n. 18.
 Quando bonorum poſſeſſionem propria auctoritate capere poſſit, concl. 51. n. 34.
 Quando crimen ſui authoris allegare poſſit, vide concl. 148. n. 225.

Quando, & quomodo cogi poſſit ad declarandum, an ſit, vel eſſe velit hæres, vide concl. 51. num. 9.
 Quando, & quomodo factum defuncti impugnare, vel contra illud venire poſſit, abſque, quod a iure hæreditario cadat, vide concl. 46. nu. 26. & concl. 173. n. 13. vſq; ad finem.
 Quando mentem defuncti declarare poſſit, vide concl. 15. n. 26.
 Reuocare non poteſt feudum alienatum, vel obligatum, pro dote, concl. 87. nu. 66 & 67.
 Si agere velit, vt hæres prius probare debet, ſe eſſe talem, & ſic eius perſonam legitimare tenetur, concl. 78. n. 72.
 Et ſi id non fecerit ſententia ad eius fauorem lata erit nulla, ibi nu. 79.
 Limita tamen, vt nu. 80.
 Succedere non valens ex teſtamento, ex eo, quia illud fuerit declaratum nullum, non ob id prohibetur ſuccedere ab inteſtato, concl. 35. num. 27.
 HÆRESIS complex abſolui non poteſt ab obligatione denunciandi ſuum complice; immo non denuncians efficitur excommunicatus, concl. 1. n. 69.
 Illud Crimen, quando, & quomodo poſſit ab Abbate, vel ab Epifcopo puniri, vel per abſolutionem remitti, vide ibi nu. 68. & ſeq.
 Eſt longe grauius delicto leſe Maieſtatis humanae, & à die ipſius criminis perpetrati ipſo iure omnia bona hæretici in ſicum pertranſeunt, concl. 89. n. 49.
 Sed hoc crimen peracta pœnitentia facile tempore deletur, concl. 124. ſub nu. 18.
 HÆRETICAM uxorem, quando maritus alere tenetur, vel e contra, vide concl. 89. num. 293. cum ſeqq. & in Verbo Alimenta.
 HÆRETICVS, licet regulariter non poſſit eſſe teſtis contra Catholicos, ſalutis tamen, vbi eſſemus in re diffiſilis probationis, concl. 124. ſub nu. 27.
 Et quando hæreticis poſſint conſerri, atq; deſrobati bona, vide ibi ſub nu. 27.
 Hæretico, quid ſit dandus Aduocatus, & quid ille facere tenetur, vide concl. 60. n. 126. & in Verbo Aduocatus.
 Hæreticorum Filij debentur alimenta per Fiſcum, dummodo ipſi ſint Catholici, concl. 89. num. 50. & 51.
 Et Filij qua pena puniantur, ob hæreſim Patris, vide ibi nu. 50. remiſſiue.
 Hæreticus, ſive eius Filij, quando, ob hæreſim, beneficijs priuentur, vide concl. 124. num. 18. & ſeqq.
 Et quando Hæreticis poſſint auferri, atque deſrobati bona, vide ibi ſub n. 27.
 Hæreticum Patrē, quando Filius poſſit licitè interdicere, accuſare, aut ad Magiſtratum deſerre, vide concl. 89. n. 197.
 An, tunc Filius cum alere teneatur, vide ibi nu. 198. & 199.
 Et quomodo ab Apoſtata diſſerat, vide concl. 124. n. 1. & 26. & in Verbo Apoſtata.
 Ipſo

Et Materialium.

Ipo iure beneficii priuatur, si secus in suspensio de heresi tantum, quia tunc solum beneficia suspenduntur, concl. 124. nu. 24. & 25.

U. cultus, quando ab Episcopo, siue à Confessario absolui possit, vide conclus. 10. num. 45. cum seqq.

Potest ubique puniri & illius remissio à Iudicibus pretendi non potest, sed melior est conditio eum possidentis, concl. 121. n. 18.

Fallit, quando Episcopus, cum Inquisitore Sancti Officii concurreret, quia tunc Inquisitor praefertur, vt ibidem.

Si post perpetratum delictum aliqua bona alienauerit, tunc alienatio ipso iure reuocatur, concl. 87. nu. 81. cum seqq.

Plura vide in Verbo suspectus de heresi.

Si peracta poenitentia recuperet honores, ac beneficia, an tunc villam infamiam patiat, vide concl. 124. sub nu. 18.

HEBREI, quando teneantur de bonis in pignus receperis, quae seurant alijs furata, vide conclus. 47. n. 75. cum seqq. & concl. 175. n. 26.

Quando adiutorium, & subventionem Principi soluere teneantur, & de quibus rebus, vide conclus. 54. n. 52.

Privilegio Retractus vti possunt, concl. 62. sub nu. 48.

His faenerari permittitur, ad euitanda maiora mala, concl. 161. n. 16.

Et illi, vel eorum filij, nisi duodecimum annum egerint, vel alio modo sine doli, vel discretionis capaces, sine expresso Parentum consensu non sunt baptizandi, conclus. 174. sub nu. 5.

Extende, quòd tunc Parentum appellatione continetur, etiam Aui, vt ibidem.

Carcerati, si sint pauperes alimenta habere debent à creditoribus, sicut Christiani, quibus in omnibus praeferuntur in spiritualibus, equiparantur, concl. 89. sub n. 468.

Hebreus, siue Iudeus, Paganus, Haereticus, & Apostata; quomodo inter se differant, vide conclus. 124. sub n. 26. & 27.

HOMICIDA, etiam per vicinum actum quia dici potest, concl. 48. n. 60.

Reficere tenetur damna, & interesse corpora mortui, sed ad quam rationem id facere debeat, vide conclus. 69. n. 11. & seq.

Pendente tempore ad appellandum, etiam de iure Diuino occidi non debet, concl. 129. num. 28.

Ilum associates ad locum tutum, & cum à manibus inimicorum, & Curiae descendentes, quando de homicidio teneantur, vel vitrectatores puniantur, vide conclus. 175. nu. 4. cum seqq.

Homicidium, aut est simplex, aut deliberatum; simplex fit necessitate, casu, culpa, vel dolo; Deliberatum verò fit ex proposito, ex insidijs, proditorie, vel per assassinium, concl. 130. num. 6.

Deliberatum ex proposito illud dicitur, quando vnus siue insidijs, & absque proditorie,

& assassinio, sed à Sanguine freddo, & deliberato animo alium aggreditur, & interficit, ibi num. 17.

Deliberatum ex insidijs, tunc fit, quando vnus latitaret, vt non possit praeuideri, & alium interficeret, & istud genus homicidij immunitatem Ecclesiae non meretur, conclus. 130. num. 18.

Per assassinium illud dicitur, quod fit accepta pecunia, vel alia re, siue specie, & atrocissimum genus homicidij dicitur, ibi nu. 23. & de hoc, vide latè in Verbo Assassinium.

Proditorum illud est, quando vnus, cum alio amicitiam fingit, & cum eo sedet in Mensa, vel fit Comes in itinere, & postea eum non cogitantem interficit, ibi nu. 19.

Proditorium non dicitur si non fuit contracta amicitia, & multo minus, si inimicitia extaret, ibi num. 20.

Idè, vt proditorium dicatur, sufficit, quòd mandans sit inimicus occisi, licet mandatarij non essent inimici illius, ibi nu. 21.

Proditorium immunitate Ecclesiae non gaudet, ibi sub nu. 19.

Quando praesumatur sequutum causam litis, & quomodo illud puniatur, vide conclus. 83. n. 2. cum seqq.

Simplex necessitate commissum dicitur, quando fit, ob defensionem vitae, honoris, & rerum suarum, & quando illud impunitum euadat, vide conclus. 130. n. 7. cum seqq.

Simplex casu commissum dicitur, si quis v. g. ludens ad iacendum palum in loco solito, vel incidendo arborem cum aliquo ramo transuentem interficiat, ibi nu. 11.

Et quando quis de eo reuocatur, & quando non, vide ibidem.

Simplex culpa commissum dicitur, quòd quis non habet animum occidendi, sed tamen aliqua culpa potest sibi imputari, & tunc illud arbitrio Iudicis puniatur, concl. 130. nu. 12. vbi exemplificatur.

Simplex dolo committitur, quando vnus non à Sanguine freddo, sed in rixa habet animum occidendi vnum, sed alium interficit, & tunc talis poena ordinaria afficiendus non venit, vt ibi num. 13.

Intellige tamen, vt n. 14. cum seqq.

Homicidij litteras portans poena mortis puniatur, etiam, quòd ab altero illud committatur, concl. 175. nu. 25.

HOMINI nihil prodest, si totum mundum lucretur, anima verò suadetimentum patiatur, concl. 60. n. 120.

Homini occisi ex pensis, quando, quomodo, & à quibus fiat soluenda, vide conclus. 69. nu. 11. cum seqq.

Homo liber, vt res inestimabilis nullam recipit estimationem, ibi nu. 20.

Presumitur viuere, vsque ad centum annos, concl. 72. n. 118.

Et quomodo, & ex quibus signis cognoscatur, vide conclus. 144. n. 11.

HO-

Index Conclusionum,

HONOR nedum luero, sed etiam vitæ prærendus venit, & propterea maior sit metus honoris, quàm ille mortis, concl. 59. n. 63.
Principalis debitor debetur quoque illius Locumtenenti, seu eundem representanti, concl. 137. num. 24.
HORÆ appositio in adeptione possessionis operatur, ut illa possessio anterior præsumatur alteri eadem die, sine horæ appositione capta, concl. 119. n. 24.
Declara tamen, ut ibi num. 25. & vide in Verbo Anterior.
HORTVS, quando veniat appellatio Domus, vide concl. 127. nu. 6. & 8. & in Verbo Domus.
 Item, quòd ille veniat, vendita, sine legata domo, vide ibi n. 9. & 12. cum seqq.
HOSPES, qui animalibus alimenta dedit, omnibus alijs creditoribus, super ipsi animalibus est preferendus, concl. 108. num. 38. & concl. 119. nu. 35.
Hospites in statu Ecclesiastico forentes certiorare tenentur de pena delationis armorum, concl. 143. n. 31.
Qui publicum signum ad Portas habent, ad uenas albergarì tenentur, concl. 147. n. 19.
Quando teneantur de furto commisso in rebus forensum, vide concl. 99. n. 36. & seqq.
HOSPITALE, siue Oratorium, aut Confraternitas, ac eorum bona, quando immunitate, & Priuilegijs Ecclesiæ gaudeat, & possint ab Episcopo visitari, vide concl. 87. num. 10. & 118. cum seqq. & concl. 95. num. 18. & concl. 128. nn. 869.
Et quando dicatur Ecclesiasticum, & quando non, vide ibi d. concl. 128. n. 869.
Illius Apothecæ immunitate Ecclesiæ non gaudet, concl. 127. n. 12.
Declara, ut ibi nu. 13.
Illius bona, sine solemnitatibus distrahi non possunt, concl. 85. nu. 324. & concl. 87. nu. 10. & 118.
Declara tamen, ut in dicta concl. 87. nu. 10. & 118.
Illud Sancti Spiritus de Vrbe habet Priuilegium, ut illius alumni dicantur legitimi, concl. 58. num. 124.
HVMANVM est peccare, sed Angelicum est emendare, concl. 42. n. 196.
HYPOTHECA censetur prohibita, quando est prohibita alienatio, alienationis vocabulò latè sumpto, concl. 84. n. 87. & 96.
Cuncurrens cum prohibitione alienationis Domini translationem impedit, ibi num. 68. & seqq.
Constitutio sub conditione potestatis debitoris non retrahitur, veluti etiam si eam non adimpleat ipse non obligatur, concl. 119. sub num. 5.
Data pro sorte, datur etiam pro fructibus, concl. 19. num. 10. concl. 119. nu. 1. & concl. 170. n. 1.
Extende quatuor modis, ut ibi n. 22. cum seqq.

Illà dotis, an, & quando mensuretur à die promissionis, vel ab eo solutionis, vide concl. 152. nu. 74. cum seqq.
Hypotheca, & Saluanum datur, etiam ad res legatas, concl. 128. sub n. 134.
Ea, & iuramentum interpositum in locatione, an faciant, ut successor in re locata locationi stare teneatur, vide concl. 2. num. 76. & seqq.
Generalis cum iuramento vim specialis hypothecæ obtinet, concl. 119. n. 8.
Anterior omnibus alijs datur Procuratori, siue sollicitatori, si talis insudauit pro acquirenda, conseruanda, vel recuperanda aliquare, concl. 60. num. 31. & concl. 119. nu. 38.
Non datur, pro supplemento legitime veluti datur pro legitima, concl. 42. n. 7. & num. 8. ratio assignatur.
Posterior, quando anteriori præferatur, vide latè in Verbo Anterior, & concl. 119. per totam.
Ea quam habet locator pro mercede, super fructibus rei locatæ, ipsa mercede soluta cessat, concl. 108. n. 34.
Illà autem, quam habet locator pro mercede super rebus in domum inuectis, & illatis, tale Priuilegium non tribuit, ut anterioritati præiudicet, concl. 108. sub num. 37. & concl. 119. nu. 30.
Reserua in mercibus, ac alijs rebus venalibus remanet etiam in illis, quæ earum loco subrogata fuerint, ibi sub n. 13.
Intellige tamen, ut ibidem.
Specialis præferret generali, etiam in causa dotis, concl. 129. nu. 48.
Solo consensu contrahitur, concl. 152. sub num. 76.
Super pecunia, quando ea datur, & quando non, vide concl. 119. nu. 17.
Hypothecaria actio, quando, & quomodo oriatur, exerceatur, & duret, vide concl. 33. nu. 1. cum seqq.
Hypothecaria agens, quando Dominium, vel possessionem debitoris probare teneatur, vide de concl. 157. n. 4.

I

IACTVS Retis emi, & vendi potest, concl. 151. sub nu. 3. & 7.
Ille mercium in Mare, quando obliget ad nauis, vide concl. 161. n. 27. & seqq.
IDEM sit iudiciu de toto, respectu totius, quod de parte, respectu partis, concl. 84. n. 289. & concl. 128. n. 369.
IDENTITAS agnationis præsumitur ex identitate cognominis, & armorum, concl. 81. n. 66. & concl. 144. n. 5.
Illà animalis, serui, libri, hominis mortui, & similia, ex eicatrice recognoscitur, concl. 144. nu. 11.
Bonorum probatur, ex descriptione facta in Libro æstimi, concl. 71. n. 5.

Et

Et Materialium.

Est probanda ab eo, qui agit ad bona, uti ad ipsum spectantia, concl. 78. nu. 23.
 Item est probanda ab agente ad caducitate rei Emphyteuticæ, vel feudalis, concl. 78. nu. 34. & seqq.
 Per enucleatius antiquas Instrumenti, etiam in pradiudicium tertij probatur, conclus. 120. n. 93. & seqq.
 Ex in VINO, GRANO, PECUNIA, MERCIBUS, & similibus est probanda, ad hoc, ut creditor sit alijs preferendus in eorum hypotheca, concl. 119. sub n. 13.
 Inte ligit tamen ut ibidem.
 Illa verò pecuniæ probatur ex identitate causæ, concl. 119. sub n. 13.
 Rei amittit quando sit probanda concludenter, vel coniecturæ sufficiunt, ut eius æsumario pretendatur. Vide concl. 99. nu. 40. & concl. 104. nu. 23. cum seqq.
 Reilegatar concludenter est probanda, antequam legatarius ad illius possessionem admittatur, conclus. 88. nu. 21 & conclus. 164. nu. 9.
 Sed non excluditur per variationem nominis confusio, nec per adiectionem alterius confinis: concl. 38. nu. 9. 10. & 42. & ibi ratio assignatur.
 Et ut probetur, quomodo articuli super illa sint formandi. Vide conclus. 148. nu. 3. 4.
 Identitas rei, & bonorum, linear defectus, & dominium, quomodo probentur, ad effectum devolutionis. Vide concl. 78. nu. 37. cum seqq.
IDONEVS, & dignus, quando eligi possit omnino magis idoneo, & digniori. Vide concl. 2. nu. 13. cum seqq. & concl. 128. nu. 278. & in Verbo Electio.
IGNIS dicitur mulier, & homo suppa, concl. 59. sub nu. 102.
 Ignis arguitur ex fumo, concl. 115. nu. 1.
IGNORANS contemnere non dicitur, concl. 128. nu. 557.
 Ignorantia ad evitandam accusationem delicti multum operatur, concl. 108. sub nu. 53. & concl. 117. sub nu. 28.
 An excuset acceptantem legatum, ita ut possit postea testamentum impugnare, & ab intestato venire. Vide conclus. 121. nu. 23. & 24.
 Crassa, & supina à peccata non excusat, concl. 101. nu. 16. & concl. 111. sub nu. 28.
 Decreti ob brevitatem temporis, intra quod eius notitia in partibus haberi non potuit, ab attentatis attentantem excusat, concl. 160. nu. 167.
 Dicitur iusta causa petendi restitutionem in integrum, concl. 42. nu. 130.
 Ea, & absentia, quādo excusent. vide concl. 50. nu. 20. & seqq.
 Illa, & error non excusant obligatum in forma Camere, neq; minus ab eo allegari possunt, concl. 86. nu. 31.
 Excusant à caducitate heredes alienantes rem

Emphyteuticam, si tamē Censui decursum solvant, ibidem.
 Ex probabilis errore facti proveniens, est excusabilis, scus si proveniret ex errore iuris, concl. 97. sub nu. 76.
 Declara tamen, ut in concl. 148. nu. 171.
 Ea in absente, & infirmo facili præsumitur, conclus. 9. n. 12. & 13.
 Ignorantia impediendi inter coniuges nō præsumitur, quando inter eos matrimonium fuit clandestinē factum, ibi n. 15.
 In facto alieno facili præsumitur, concl. 148. sub nu. 171.
 In omni actu excusatur, nisi tamen actus sit de genere prohibitorum, vel à iure communi damnatus, concl. 111. sub n. 29.
 Intervenienti in alienatione, quando excuset, & faciat alienationem velere, & ea quādo præsumatur, vide concl. 84. n. 171. cum seqq.
 Ea iuris in muliere facili præsumitur, concl. 131. sub n. 24.
 Illa particularis non suffragatur, ubi scientia publica deprehenditur, concl. 111. sub n. 28.
 Præsumitur in viro super adulterio à sua uxore parato, & ideo, qui illius scientiam allegat, eam probare tenetur, concl. 59. n. 28.
 Item pro validitate actus semper est præsumenda, concl. 47. n. 82.
 Et quoties delinquentem excusare potest, tunc Fictus scientiam illius articulare tenetur, conclus. 111. sub n. 29.
 Illa versant super iure controverso ignorantia facti equiparatur, concl. 84. n. 175.
 Vincibilis, quæ dicatur, & quæ invincibilis, & de eorum differentia, vide concl. 60. n. 85.
 Ignorare ius, in quo, quis quotidie versatur turpissimum est Doctore, & ideo ille de imperitia tenetur, ibi n. 82. & 83.
 Plura vide in Verbo Scientia.
ILLATIO ex diversis non est facienda, concl. 28. sub n. 175. concl. 133. sub n. 148. concl. 151. sub nu. 27. & concl. 166. n. 69.
 Non est facienda de subrogante ad subrogatū, cum inter eos diversæ qualitas vigeat, concl. 128. nu. 135. & 177.
 Plura vide in Verbo Argumentum.
ILLEGITIME natus, etiam si defectus esset occultus non potest absq; dispensatione obtinere Abbatiam, concl. 4. n. 16.
 Fallit, quando quis cogereetur eam acceptare, quia tunc dispensatione non indigeret, ut ibidem.
 Illegitimi dignitatum, & honorum sunt incapaces, concl. 23. n. 2. & conclus. 156. n. 26.
 Doctoris titulo insigniri nō possunt, concl. 156. nu. 26.
 Ad ius patronatus non censentur comprehensī, in vocatione illorum de familia, concl. 81. nu. 21.
 Fallit, ut in concl. 142. sub n. 65.
 Non veniunt appellatione agnatorum, nec appellatione nobiliū, etiam si à nobilibus proveniant, sive in favorabilibus, sive odiosis.

Index Conclusionum,

versetur, conclus. 81. num. 21. & 23.
Extende idem procedere in eorum Filijs, ibi
num. 25.
Secus si sint vocati consanguinei, quia tunc
etiam illegitimi comprehenduntur, ibi nu. 24.
& ibi ratio diversitatis assignatur.
Illi licet cum peccato generentur, tamen sine
peccato aluntur, concl. 89. n. 36.
Sunt incapaces Emphyteus Ecclesiasticæ, sed
habiles redduntur, si adit pactum affrancan-
di, concl. 62. sub n. 53.
Item fallit, ut in concl. 142. sub n. 65.
Quando iuseuclari possint à Papa, & ab Eccle-
siæ, vide concl. 42. num. 206. & concl. 142. sub
num. 65.
Et quando illi sint capaces bonorum Ecclesiæ,
acuriis patronatus, vide ibidem.
Plura vide in Verbo Legitimus.
Illegitimitatis causa ad Iudicem Ecclesiasticum,
& non ad Laicum spectat, concl. 11. n. 35.
Et quomodo ea probetur dixi in concl. 142. sub
nu. 65. vers. subextende 4.
Illegitimus nō dicitur ille, qui Hospitali fuit ex-
positus, concl. 142. sub num. 65. vers. Et ad id
notandum crit.
ILLVD dicitur propriè tale, quod magis est ta-
le, concl. 48. n. 12. concl. 116. sub n. 16. & con-
clus. 148. sub n. 23.
Illud pro expresse habetur, quod necessariū, &
in consequentiam venit, concl. 114. n. 74.
IMBREVIATVRA Instrumenti Originale di-
citur, & illa existente amissio Instrumenti non
probat, concl. 104. n. 27.
IMMEMORABILE dici potest tempus octua-
gintaquinq; annorum, quando ultra Instru-
menta probatur, etiam fama per testes, con-
clus. 120. n. 11.
Et quòd tale dicatur, etiam si non concurrant
adminicula, quando adest tempus nonagesi-
mi quinti anni, vide ibidem.
Ut probetur est necessaria probatio quadra-
ginta annorum per testes de visu deponētes,
ibi nu. 12. & concl. 148. n. 365.
Extende, quòd etiam illi deponere debent, de
auditu à suis maioribus, & per Verbum fuit,
& est, & quòd ipsi, vel maiores sui nunquam
e contrarium viderint, vel audierint, concl. 120.
nu. 13. & concl. 148. n. 360.
Contrarium habetur in concl. 148. an. 361. &
362. ubi rationes assignantur.
Et testes debent esse concordantes, & cōtestes,
concl. 120. n. 14 & concl. 148. nu. 373
Esse debent saltem annorum 54. deducto tem-
pore litis, & de ea conclusiventer apparere, &
testes debent esse benè certi, concl. 120.
num. 15. & 16. & conclus. 148. num. 364.
cum seqq.
Immemorabilis non probatur, si testis se
referret ad Articulum, & dicere omnia in eo
contenta esse vera, concl. 120. nu. 17 & concl.
148 nu. 327. & 367.
Non probatur per Scripturas, nisi essent anti-
quæ, ultra centū annos, & in illis immemora-

bilis enunciaretur, & ad minus duz enuncia-
 tur concurrenter à personis non suspectis
 emanatæ, conclus. 120. num. 18. & concl. 148.
 num. 368.
Immemorabilis, vel non immemorabilis con-
suetudo, quomodo sit articulanda, & quomo-
do testes deponere debeant, vide concl. 148.
nu. 331. cum seqq.
Excluditur, quando de certo initio daretur,
conclus. 120. sub nu. 19. & concl. 148. n. 369.
Ex actibus contrarijs excluditur, nisi tamen illi
actus post complerem immemorabilis pro-
bationem gestu fuerint, concl. 120. sub nu. 19.
& concl. 148. n. 30. cum seqq.
Ex solo rumore, & tumultu excluditur, con-
clus. 120. sub num. 19. & conclus. 148. sub
num. 373.
Omnem malæ fidei præsumptionem excludit,
concl. 120. n. 19. & concl. 148. n. 374.
Ex immemorabili tempore quilibet titulus
melior de mundo allegari potest, concl. 120.
sub nu. 11. & concl. 148. n. 374.
Plura vide in Verbo Consuetudo.
IMMISSIO, quando sit concedenda si leicom-
missarijs, siue legatarijs aduersus hæredem,
vide concl. 42. n. 307. cum pluribus seqq. & in
Verbo Fideicommissarius.
Et quid in conclusu Filij eius legitimam peten-
tis, vide ibi sub nu. 723.
Quando alicui conceditur solet apponi clausu-
la (sine præiudicio habentium meliora, &
postea iura, concl. 148. sub n. 252.
Quando impediatur ex eo, quia testamentum
contineat appositiones, cancellaturas, vel in-
terlineaturas, vide in Verbo Apollula, & con-
clus. 125.
Concessa intra tempus ad appellandum, quan-
do dicatur attentata, vide concl. 129. n. 26.
Vigore constituti non conceditur, si nullitas
contractus in controuersiam deducatur, con-
clus. 158. nu. 10.
Intellige tamen, ut n. 11. cum seqq.
In possessionem bonorum concedi nō debet, in
vim mandati obtenti à creditore de auferen-
do bona certi valoris suo debitori, ad effectū
subhañdandi, & de illorum pretio sibi satisfac-
ciendi, concl. 148. sub num. 254. & ibi ratio
assignatur.
IMMOBILIA possidens suspectus de fuga iu-
rari non potest, nec satisficere cogitur, concl.
153. sub nu. 9.
Fallit, quando ea essent in parua quantitate,
ut ibidem.
Ea, siue annos rididus possidens à satisficatione
relevatur, concl. 113. n. 18.
Illorum appellatione, quando annui redditus
contineantur, vide in Verbo Annui redditus,
& concl. 113. n. 1. cum pluribus seqq.
Item sub eorum appellatione, quando veniant
gemæ, vide concl. 113. sub n. 25.
IMMUNITAS Ecclesiæ, quando intrat, tunc ne-
dum apud Christianos, sed etiam apud infi-
deles est observanda, concl. 150. nn. 27.
 Quando

Et Materialium.

Quando illa non gaudeant Administratores Ecclesiastici, aut Reipublicae, seu Fidei, si ad illarum confugiant, vide concl. 56. num. 88. & in Verbo Administrator.

Immunitate Ecclesie, an gaudeat Hospitalis, vide Hospitalis.

Ea non gaudet, qui in illa sub spe immunitatis delinquit, concl. 127. n. 13.

Extende, ut in concl. 150. n. 22.

Non gaudet, qui Sacre legem in ea commisit si ob aliud delictum ad eam confugiat, concl. 127. nu. 14. & 15. ratio assignatur.

Non gaudet occidens alium ex insidijs, vel proditorijs, concl. 150. sub n. 18. & 19.

Contrarium, nu. 22.

Declarat, ut ibidem.

Non gaudet Assassinus, ibi n. 24.

Item nan gaudet accipiens pecuniam pro vulnere inferendo, ibi n. 26.

Gaudet omnis delinques exceptis latronibus, & agrorum depopulatoribus, & similibus, concl. 150. sub num. 22.

Intellige tamen, ut ibidem.

Et ea non priuatur confugiens ad eam, si mors sequuta non fuerit, ibi sub nu. 22.

IMPEDIENS executionem litterarum Apostolicarum omni iure suo priuatur, & in penam maioris excommunicationis incidit, concl. 126. n. 87.

Et, ut probentur huiusmodi impedimenta, Scripturis, & probationibus minus legitimis, & authenticis fides adhibenda venit, ibi num. 88.

Declarat tamen, ut ibi nu. 89. & vide in Verbo Recursus.

IMPEDIMENTA, ob quæ quis appellare non potest, à defensione causæ excusant, non autem ab incursum attentatorum, concl. 129. nu. 134. 218. & 288. & concl. 160. n. 198.

Declarat, ut ibi nu. 137. & 506. cum seqq.

Ea, quæ beneficiario, absque eius culpa contingunt, cum à residencijs excusant, ita ut fructibus, & distributionibus ipse priuari non debeat, concl. 8. nu. 39.

Impedimento probato potest iudex appellanti rem aduersus lapsum restituere, & cum in premissum statum reponere, concl. 129. num. 139.

Et an illud probetur per confidens partis appellatæ, vel iuramento appellantis, vide ibi nu. 138. & 140.

Et an sit iustum, vel iniustum id relinquere arbitrio iudicantis, concl. 8. n. 39.

Illud Arbitri, ex illius simplici assertionem non probatur, sed bene per iudicem causa cognita, concl. 133. n. 96.

Corporis, ob quod Abbas, & Prælati minus sum adimplere nequeat, est iusta causa, ut ille remanere cogatur, concl. 1. num. 118.

Sed cum sit quid facti, ideo non præsumitur, nisi probetur, concl. 129. n. 137.

Est iusta causa restitutionis in integrum aduer-

sus adimplementum non præsumitur, concl. 50. num. 21. & 35.

Existens contra Breue iustificatum est moderandum, ut ipsum Breue exequatur, concl. 135. nu. 133.

Declarat tamen, ut ibi n. 134.

In una parte anni non sufficit, si in alia parte non fuit facta diligentia in materia prosequendæ appellationis, concl. 129. nu. 130. & 200.

Contrarium habetur, ibi n. 204.

Illud iudicis partem à lapsu instantiæ non excusat, si per recursum ad Superiorem sibi consulere potuit, ibi n. 149. & 273.

Modici temporis, ut puta vnus diei an sit inconsideratione habendum, circa defertionem appellationis, vide concl. 129. num. 204. 251. & 252.

Prælati, ne intimari, possit pro intimato habetur, & declaratoria contra eum relaxari potest, concl. 135. n. 78.

Declarat, ut nu. 86.

Extende quoque procedere in præstante impedimento, ne telus examineur, quia tuac prout examinato habetur, ibi sub n. 84.

Superueniens appellentem à responsione Apostolorum non excusat, concl. 129. nu. 148. & 506.

Declarat tamen, ut ibi n. 508. & seq.

Impedito legitime tempus non currit, concl. 129. num. 271.

Impeditus comparere propter odia, & partialitates procuratorum mittere non tenetur; secus est in exule, concl. 21. sub n. 11.

Facto iudicis non dicitur morosus, concl. 8. num. 39.

Ne possessionem capiat pro possessore habetur, & fructus, ac distributiones lucratur, concl. 135. n. 81.

Extende id pluribus alijs modis procedere in materia præstantis impedimentum, ibi num. 82. & seqq.

IMPENSE quæ deduci debeant in æstimatione faciendæ assisus domus, vide in Verbo Assisus, & concl. 75. n. 15.

Quæ sint, quæ valorem beneficii minuunt, vide concl. 145. n. 18. cum seqq.

Viciniæ intermitatis à pari procedit cum ceteris funeralium, concl. 119. n. 34.

Impensa funeris, vide funeris impensa.

Factæ per filium in studijs, quando sint componendæ cum alimentis, & à Patre soluendæ, dixi in concl. 89. n. 129. cum seqq.

IMPERATOR in concursu cum Cardinalibus in quo loco sedere debeat, vide concl. 137. sub num. 21.

Illi asserenti de rebellionem subditi creditur, concl. 155. nu. 57.

Potestatem à subditis habuit, concl. 128 sub num. 23.

Non patitur appellationes ad eum, omisso medio, fieri, ibi n. 23.

Contrarium ibi num. 202. & vide in Verbo Appellatio.

Index Conclusionum,

- Non potest causas à Camera Imperiali ad se auocare. nec illi, ne in causis procedat, inhibere, conclus. 172. num. 13. & ibi ratio assignatur.
- Si mandet Cameræ, vt in tali causa iustitiam faciat, causam delegare non censetur, sed potius iurisdictionem ordinariam excitare, videtur, conclus. 172. n. 14. & ibi ratio assignatur.
- Suspectus secularis non potest ex quacunque causa conclus. 128. sub n. 339.
- Imperium merum, si alicui Baroni concedatur, tunc illi pena mortis quoque concedi videtur, conclus. 12. n. 25. & conclus. 167. n. 50.
- IMPERFECTÆ probationis in antiquis est solum, conclus. 120. n. 103.
- Cetera, vide in Verbo Probatio.
- IMPLEMENTVM remissum censetur per processum ad vltiora, vel quando pars non opponit, conclus. 50. n. 75.
- IMPOSSIBILIS licet sit vna pars alternatiue obligationis, non tamen ea in totum vitatur, conclus. 95. n. 5.
- Impossibilitas, & difficultas insimul equiparantur, conclus. 69. num. 79.
- Impossibile nulla est obligatio, conclus. 47. num. 88. conclus. 89. num. 202. & conclus. 129. sub num. 279.
- IMIOTENTIA soluendi illi non suffragatur, qui propria culpa incidit in illam, conclus. 101. num. 19.
- Plura vide in Verbo Necessitas.
- IMPUGNANS adum non potest amplius illud approbare, & eo se iurare, conclus. 131. n. 36.
- Fallit primo, quando ille, ab impugnatione desistit, vel in ea non obicit, ibi n. 37.
- Fallit secundo, quando impugnatio fuit facta in alio iudicio, & inter diuersas personas, ibi num. 38.
- Fallit tertio, quando impugnatio esset facta lite pendente super ea, ibi n. 39.
- Fallit quarto, quando impugnatio non fuit à parte acceptata, ibi n. 40.
- Contractum minoris, vel mulieris, ob non interuentum proximorum, & consanguineorum non sufficit, quod probet eos tunc extare, sed debet insimul probare, quod illi commodè contractus interuenire potuerint, conclus. 86. n. 56.
- Et quis teneatur probare eorum habilitate interueniendi, tam accidentalem, quam naturalem eadem die, & hora, vide latè ibidem, & n. cum seqq.
- Impugnare, quando quis possit scripturam, quam in iudicio produxit, vide conclus. 123. n. 18. & 19. & in Verbo Scriptura.
- Impugnato actio, si quis vti velit, tunc illum cum suis qualitatibus acceptare tenetur, conclus. 131. num. 42.
- IMPVNITAS adum Indulgentia.
- IMPVNITATES possunt concedi à Principe, vel delicta in lucem prodeant, conclus. 165. num. 101.
- IMPVTARI quæ debeant in legitimam ascendentum, vel descendendum, vide latè in Verbo legitima, & conclus. 42. n. 344. cum pluribus seqq.
- INCAPAX bonorum, si illi fuerint retenta alimentata, licet actionem non habeat, potest tamen pro illis consequendis Officium Iudicis implorare, conclus. 89. n. 530.
- Legati, vel acquisitionis non est incapax alimentorum, ibi n. 532.
- INCENDIVM si sit commissum, agens ex eo tenetur probare culpam certæ, & determinatæ personæ aliis succumbit, conclus. 78. n. 106.
- Et de delicto illius certæ personæ, quando Paternitas teneatur, vide ibidem.
- INCERTITVDO non resoluitur ex eo, quod pretium fuerit collatum in arbitrium boni viri, quia illud dicitur certum in rerum natura, conclus. 133. in fine.
- Incertitudo, & dubietas est illa, quæ facit sustinere assertionis contrarium; aliis secus, conclus. 151. n. 7.
- INCESTVS est minus delictum adulterio, nisi tamen esset commissus cum Matre, Sorore, Nuru, Nouerca, vel priuigna, quia tunc esset quouis adulterio grauior, conclus. 59. n. 3.
- Illius pena, quæ sit, & præterit, quando esset cum adulterio adiunctum, vide ibi n. 42.
- INCOLATVS quomodo contrahatur, vide conclus. 60. n. 116. & seqq.
- Incolatus per recessum non perditur, si animus redeundi adsit, conclus. 97. sub n. 48.
- INCOMPETENTIA Iudicis opponi potest, etiam in casibus, in quibus appellatio est prohibita, conclus. 128. n. 243.
- Et à quo ibet opponi potest, ibi 248.
- INCONTINENTIA est causa sufficiens, vt Abbas ab Officio deponatur, conclus. 1. n. 116.
- INCONTINENTIA aliquid fieri dicitur, nedum, quod eadem die sit, sed etiam, si quis v.g. in sequenti die conuocatis amicis eum interficiat, qui sibi vulnera intulerat, conclus. 59. 63.
- Incontinenti factum in ipso actu inesse dicitur, conclus. 89. sub n. 281. in fine.
- Incontinenti factum, quando aliquid dicatur, vel ex intervallo, id est arbitrarium Iudici, conclus. 134. nu. 19 & conclus. 148. n. 11.
- INCORPORATÆ dicuntur res Ecclesiæ, quod per Officiales ad id deputatos fuerint descriptæ in Libro mensæ, aut hoc fuit declaratum per Prelatum, conclus. 85. n. 26.
- Incorporata si sit aliqua res Ecclesiæ, tunc alienari non potest absque solemnitate, licet secus ante incorporationem, conclus. 85. nu. 25. & 32.
- Et quando dicatur ante, vel post incorporationem facta alienatio, vide ibidem.
- INDEFINITA locutio in materia Statutorum Vniuersali equipollet conclus. 86. n. 62. & conclus. 89. n. 379.
- In testibus Vniuersali non equipollet, si articulus non sit Vniuersalis, conclus. 148. sub n. 320. & prius, conclus. 103. n. 31.
- INDEMNITAS ex natura fideiussionis venit, licet non fuerit à principali promissa, conclus. 37. nu. 8.

Et Materiaram.

Declara tamen, quod si fuerit promissa proceditur executiue, aliis procederet ordinariis, ibidem.

INDICATIONI Scripturarum, quando fit sūdam, vide in Verbo Copia.

INDICIA, & p̄sumptiones, quādo coniungi possunt, ad effectum torquendi, vide concl. 55. nu. 1. cum seqq.

Indicia, quæ sufficiant pro captura, vide concl. 138. sub nu. 7.

INDIGNVS, quis dicatur, vide concl. 2. nu. 15. remissiuè.

INDISTINCTVS sermo generaliter est intelligendus, concl. 89. n. 379.

INDIVIDVVM dicitur quatuor modis; nempe Natura, Ratione formæ, Ratione voluntatis contrahentium, & Ratione dependentiæ, concl. 86. n. 15.

Consideratur, tam respectu paræ sūmæ, quàm magnæ, ibi n. 16.

In indiuiduis vtile per inutile vitatur; sicus verò in separatis, & diuiduis, ibi n. 13. cum seqq.

INDVCLÆ concessæ debitori non extenduntur ad causam alimentorum, concl. 89. n. 544. & concl. 95. n. 5.

INDVLGENTIÆ à quibus, & quādo concedi possunt constituto in mortis articulo, vide concl. 10. n. 17. cum seqq. & concl. 178. nu. 51.

& in Verbo Absolutio, & in Verbo Episcopos Indulgentias, & impunitatis concedere potest, Princeps socijs criminibus, vt delicta in lucca procedant, concl. 165. n. 201.

INDVLTORVM reuocatio non comprehendit alienatam, sed de ea specialis derogatio requiritur, concl. 97. n. 15.

In iudicio alicui Cardinali concessum non censetur per appositionem manus Pontificis reuocatum, nisi de illo expressa mentio, & derogatio fiat, concl. 130. n. 22.

A Papa concessum, an comprehendat beneficii duplici reservatione aff. cta, vide concl. 73. num. 6 & 7.

A Papa concessum Episcopo, sine vlla restrictione ad certos menses non impedit, quominus Episcopus, etiam alternatim, acceptare possit, & simul vigore illius indulti Privilegio omnium mensium in eo cōtētorum gaudere, concl. 97. r. 16.

Concessum delinquentibus extirpantibus latrones, solum comprehendit delinquentes ante, non autem post concessum indultum, conclus. 6. nu. 19.

Concessum à Iudice Seculari delinquentibus extirpantibus bāntos, comprehendit etiam intercurrentem Clericum contumacem, ibi num. 21.

Extende tuius modis, vt d. n. 2. 1. cum seqq.

Fallit, vt in num. 25.

Concessum occidentibus bāntos, quando extendatur de vno loco ad alium, & de vna persona ad aliam, vide conclus. 7. in Verbo Absolutio.

INDVSTRIA Emporis non debet esse illi

damnosa, sed proficua, conclus. 85. num. 119.

Filijs, vel Patris, quando sit in consideratione habenda, circa p̄stationem alimentorum, vide in Verbo Alimenta, & concl. 89. nu. 95. cum seqq. n. 116. cum seqq. & num. 135. cum seqq. nu. 154. cum seqq. & n. 223. cum seqq.

Ea Personæ, quando censetur electa, vide, concl. 36. n. 148. & prius concl. 53. in fine.

Quando eligitur illa non transit de persona ad personam, concl. 49. n. 32. & concl. 135. n. 25.

INFAMIS contra alium infamen in telem admittitur, cum paria delicta pari compensatione tollantur, concl. 59. n. 74.

Talis non dicitur mulier, quæ ex nimio amore suo amanti de se copiam facit, concl. 105. n. 6.

INFERIOR Episcopo licet habeat potestatem conferendi beneficia, non potest tamen illorum resignationes recipere, nisi id specialiter fuerit concessum, concl. 1. n. 91.

Se ingerere non potest in ea causa, in qua superior manus apposuit, quando Superior vitius procedendo sibi prouisionem reseruat, & eam alio modo factam annullat, concl. 3. n. 16.

& concl. 130. n. 13. & 14.

INFINITAS causarum est euitanda, ne partes in expensis consumentur, concl. 128. n. 902.

INFIRMITAS Corporis adeo frequens in Abbate, vt munus suum adimplere nequeat, est iusta causa, vt renunciare cogatur, concl. 2. num. 118.

Ere ea quomodo proberur, vide concl. 48. n. 73.

Non excusat à desertione causæ, si infirmus potuit sibi per Procuratorem prouidere, concl. 129. nu. 135. & 136.

Infirmitatis vitium impensæ à pari procedit cum ea funeralium, concl. 119. c. 34.

Infirmitum cuius, seu expensas faciens pro eo curando illas repetere potest, etiam si eo iuncto factæ fuissent, concl. 89. n. 130.

Famulum infirmum, quando Dominus alere, & illi salarium p̄stare teneatur, vide concl. 60. n. 19. & concl. 89. nu. 459.

Infirmus ad mortem, si alienet rem, quæ, ob eius mortem ad alium spectet, id in fraudem facere p̄sumitur, concl. 87. n. 106.

Contrarium, ibi n. 107.

Scire non p̄sumitur ea, quæ publice in Ciuitate sunt, concl. 9. n. 13.

INGRATITVDINIS vitium filios à lucro antestati excludit, concl. 118. n. 52.

Ingratitudo Filij cessat, ob superuenientiam furoris, cum tunc ille satis suo favore puniatur, concl. 42. n. 200.

Illa Vassalli, per quam amissio feudi sequatur, quomodo sit probanda, vide concl. 101. & in Verbo Vassillus.

INGRESSVS ad beneficium, quando detur, vide in Verbo Accessus, & concl. 20.

INHIBITIO ad causandum attentata est necessaria, etiam si in vim appellationis nulla fuerit obtenta, concl. 129. n. 85.

Causat attentata, etiam si parti tantum, & non Iudici fuerit facta, concl. 160. n. 58.

Index Conclusionum,

- Causat attentata, nedum respectu appellantis, sed etiam respectu aliorum, ibi n. 59.
- Causat attentata, siue ea sit tacita, siue expressa, ibi n. 60.
- Causat attentata, etiam si Instrumentum die, anno, & Pontificatu careret, conclus. 160. num. 70.
- Causat attentata, etiam si oretenus, & sine scriptura fieret, ibi n. 71.
- Causat attentata, licet emanaverit ad instantiam intrusi, ibi n. 77.
- Causat attentata, etiam si Iudex, siue Auditor, qui inhibuit iurisdictione careret, saltem donec clarè conflet, quòd ille iurisdictione ca reat, ibi n. 88.
- Causat attentata, etiam si emanaverit in vim commissionis subreptitiæ, & nullæ, ibi n. 89. & 233. & conclus. 168. num. 44. & 48.
- Causat attentata, etiam si faciens actum contra illam non fuerit nominatus in commissione, cuius vigore inhibito emanavit, si tamen causam habuit à Iudice inhibito, conclus. 160. num. 90.
- Cuiusvis Tribunalis, etiam iniusta semper est tinenda, quòd facilis esset accessus ad Principem, pro illius revocatione consequenda, conclus. 168. num. 45.
- Illà sicut actum postea gestum in attentatum transire, conclus. 160. n. 54.
- Extende pluribus modis, vt n. 56. cum seqq.
- Facit illicitum, quod antea erat licitum, conclus. 160. n. 57.
- Iniusta de iure sperni potest, ibi sub num. 228. & conclus. 168. n. 46.
- Ne fiant impenſæ, vel melioramenta non est inhibito per necesse faciendi à volente retrahere; quia tempus datum à Bulla ad retrahendum pro interpellatione habetur, conclus. sub 62. num. 49.
- Eam obtinens, quoad effectum deuolutionum, tantum, censetur tacitè renunciaſſe appellationi, quoad effectum suspensionum; secus si ea sit obtenta simpliciter, quia tunc quoad utrūque effectum prodest, conclus. 129. n. 342.
- Non cauſat attentata, si fuerit emanata cum clausula siue præiudicio executionis litterarum Apostolicarum, conclus. 160. n. 137.
- Obtenta post tres Sententias, vt calumnioſa, manus Iudicis ligare non debet, ibi n. 171. & 226.
- Extende, & declara, vt ibidem, & n. 274. cum seqq.
- Obtenta in vim obligationis Cameralis attentata non cauſat, conclus. 129. n. 88.
- Per Rotam concedi non solet extra Curiam, etiam in vim commissionis, quando ea impedimento esse posset aliàs legitimè gestis, & ordinatis ab ipsa Rota, conclus. 168. num. 51.
- Quando fuit solim Procuratori intimata agenda per Principalem dicantur attentata, vide latè conclus. 160. n. 92. 93. 221. & seqq.
- Quando præſumatur prius obtenta, & quando posterius alicui Sententiæ, vel actui, siue possessioni capte, vide conclus. 47. num. 12. cum seqq.
- Rotalis, siue sit iusta, iniusta semper est timenda, conclus. 160. num. 26. 56. & 227. & conclus. 168. num. 42.
- Intellige tamen, vt in dicta conclus. 160. n. 228. cum seqq. & conclus. 168. n. 46. cum seqq.
- Est timenda, etiam in illis casibus, in quibus de iure appellatio non venit concedenda, conclus. 160. n. 91.
- Emanata vigore commissionis conditionalis continentis clausulam (ad retardata executione) vel (siue præiudicio legitimæ executionis) aut (prout de iure) attentata non cauſat, ibi n. 179. & seqq. & 229. cum seqq. & conclus. 168. num. 49. cum seqq.
- Semper post actum ad illius validitatem interuenisse præſumitur, conclus. 129. n. 83.
- Ea, vel simile impedimentum contra Breue iustificatum exillens, moderari debet, vt ipsius Brevis executio sequatur, conclus. 135. num. 133.
- Declara tamen, vt ibi n. 134.
- Vim protestationis, & oppositionis habet, conclus. 168. sub n. 16.
- Vt efficiat debet actualiter præſentari, & executioni mandari ei, cui erat præſentanda, aliàs non cauſat attentata, etiam data scientia Decreti, & relaxationis illius, conclus. 129. num. 82. & conclus. 160. num. 55. & ibi ratio assignatur.
- INIMICITIA nunquam in totum extinguitur, licet sequatur reconciliatio, sed prius odij reliquiæ semper remanere solent, conclus. 128. num. 644.
- Inimiciam allegans eam probare tenetur, conclus. 100. num. 36.
- Ob eam, quando Iudex suspectus recusari posset, vide conclus. 128. n. 641. cum seqq. & vide in Verbo Iudex.
- Inimici præſumunt litigantes, quando lis eſſet de tota, vel maiori parte bonorum, conclus. 83. nu. 3. & conclus. 59. n. 74.
- Reconciliati præſumuntur, si se inuicem saluent, conclus. 100. n. 31.
- Inimicus facile de inimico mētur, ibi sub n. 16.
- Inimicitia capitalis oritur ex querela criminali, nisi ea fuerit reuocata, conclus. 59. n. 54.
- INIQUA conditio non est vni per alterum in ferenda, conclus. 84. sub n. 32. conclus. 87. n. 94. & conclus. 128. sub n. 774.
- Iniquitas Sententiæ per viam exceptionis allegari non potest, si instantia ex vi Statuti fuerit precepta, conclus. 129. n. 466.
- INIVRIA ad hoc, vt puniatur tria sunt consideranda, & primò qualitas iniuriarum; secundò qualitas iniuriarum; tertio modus, quo iniuria fuit illata, conclus. 40. num. 43. & conclus. 109. num. 43.
- Alicui illata, quomodo sit punienda, & quando ea illata dicatur, & quando quis ab ea excusetur, siue mitius puniatur, & quanto tempore

Et Materiarum.

potest præstribatur, vide concl. 40. per totam, & præsertim sub no. 40. & in Verbo Actio iniuriarum.

Clerico facta, quâdo dicatur grauis, ita vt eam inferens incidat in can. si quis suadente Diabolo, siue potius leuis, vide concl. 10. n. 100. cum seqq.

Conditionalis, nequè aggrauat, nequè punitur, si tamen causa adit, & malus animus absit, secus si è contra, concl. 109. nu. 39. cum seqq.

Cotam Archidiacono, vel coram Decano commissa atrox dicitur, siue ille de iure, siue de consuetudine iurisdictionem habeat, conclus. 137. nu. 19.

Ille, & aggraua perpetuò offibus iniuriarum & iniuriarum in hære solent, concl. 128. num. 64.

Eius æstimatio tunc fit, quando ea per testes fuerit probata, & tunc valet Sententia, etiam si iudicis taxatio non præcedat, conclus. 40. num. 48.

Illarum iniuriarum emendatio tunc fit, quando iniuriarum errorem suum recognoscit, & declarat, quòd per os suum mentitus fuit, & in hoc, quid feruetur, vide ibi n. 46.

Et pœna pro iniuria illata ea dicitur, quando iniuriatus agit contra iniuriantem, asserens medio iuramento se maluisse perdere certam quantitatem pecuniæ, quàm huiusmodi iniuriam se passum fuisse, ibi n. 50.

Extende, quòd in huiusmodi actione veniant, etiam damna, & interese, vt ibidem.

Eam Filius, quando possit remittere Pater, illo, & alijs Fratribus iuris, vide ibi nu. 17. cum seqq.

Filijs Monaci an debeat vicis, vel remittere, illius Pater, vel potius Abbas, vide concl. 40. num. 20.

Inferre dicitur, qui sine actione agit, conclus. 78. num. 10.

Eam passus petere potest à Iudice, vt iniuriantem eodemmer, vel ad petendam sibi veniam, vel ad æstimationem iniuriarum cogat, quæ tanti valet quanti ab iniuriato æstimatur, ibi n. 44.

Item prædicta, ante Sententiam fieri debent, ibi num. 45.

Sed cogi potest, vt omnes contentualias simul in vno iudicio coniungat, & sic omnes actiones, tam Ciuiles, quàm Criminales ad dirimendas lites coniunctim deducat, ibi n. 47.

Declara tamen, vt ibidem.

Potest eam Iudex pro eius arbitrio taxare, absq; quòd pars iuret, & tunc illius Sententia super hoc annullanda non venit, ibi nu. 49.

Potest vindicare iniuratus propria auctoritate, sed quomodo ei id facere liceat, vide ibi nu. 51. & 52.

Si remittat eam maritus uxori, ob adulterium, non censetur remittere pœnam, ex Sententia acquiescit, ibi nu. 11.

Iniuriandi animus, an in dubio præsumatur, vide concl. 109. n. 36. cum seqq. & in Verbo Animus.

Iniuria nihil refert, an sit illata in voce, vel in scriptis, cum illa illata in scriptis dicatur quoque vocalis, ibi n. 42.

Iniuriantes se inuicem coram Iudice pro Tribunali sedente, quomodo sint puniendi, vide, concl. 40. sub nu. 19.

Non puniuntur ex solo affectu, nisi effectus sit sequens, conclus. 74. nu. 7. & ibi Exemplificatur.

Quando inferetur vni de genere, tunc totum genus iniuriarum censetur, concl. 76. n. 13.

Quibusdam non inferitur, licet eis detur (del cornuto, & del becco) alijs verò secus, concl. 109. nu. 43.

Tam præsentis, quàm etiam absentis in fertur, ibidem.

Volenti non fit iniuria, concl. 118. sub n. 33.

In iniuriarum actione Prætoriana anous etia igno-ranti currit, concl. 116. n. 19.

Plura vide in Verbo Actio iniuriarum.

INIVS TÆ Sententiæ acceptatio nunquàm præsumitur, nisi præsumptiones vrgentes concurrant, concl. 17. n. 29.

Iniusta, quando detegitur Sententia, potest per restitutionem in integrum reuocari, licet in rem iudicatam transierit, conclus. 129. num. 363.

Ex actis constans ex illorum amissione tollitur, concl. 104. n. 18.

Est iusta causa restitutionis in integrum, concl. 119. nu. 364.

Debet esse clara, euident, & ex eisdem actis concludenter parere, vt per eam res iudicata impugnari possit, ibi n. 370.

Item debet esse clara, & notoria, vt Sententia Rotalis reuocari possit, concl. 168. n. 34.

Et vt sit apta impedire executionem, vigore Agidianæ, ex eisdem actis, & non ex nouis deducenda venit, concl. 128. sub n. 712.

Plura vide in Verbo Notoria.

INNOCENTIANA omnes terminos nulliter tentos, & nullitates sanat, præterquam eas provenientes ex defectu iurisdictionis, citationis, & mandati, conclus. 135. num. 194.

Declara tamen, vt ibi n. 195. cum seqq. & vide in Verbo Nullitas.

Sed ea non habet locum extra Rotam, concl. 135. nu. 194.

INOBEDIENTIA, quando per vnum commissi dicatur, vide concl. 48. n. 82.

INOPIA vix quibus modis contingat, & quòd, ob eam sit locus restitutioni dotis, vide, concl. 152. n. 19 cum seqq.

INQVILINVS in retrahendo præfertur, post co- sortem omnibus alijs extraneis, & indifferensibus emptoribus, concl. 62. n. 21. & ibi ratio assignatur.

INQVIRITIO si alienatio sit utilis minori, an fieri debeat, per Iudicem solum in alienationibus, quæ sunt causa necessitatis, vel etia in illis causa utilitatis factis, vide concl. 85. n. 205. & 206.

Index Conclusionum,

INQUISITOR Sancti Officii, in negotijs fidei elipserendus Episcopo, concl. 10. n. 48.
 In puniendo crimine hæresis Episcopo præfertur, concl. 12. nu. 8.
 Ille, siue Episcopus reuocare potest rem, ab heretico alienatam pro parte ad Fiscum spectante, concl. 87. n. 81.
 Reuocare potest bona, ab heretico in fraudem alienata, concl. 84. sub n. 40.
Inquisitor, vel Episcopus, quâdo in crimine Apostasie cognoscere possint, vide concl. 154. nu. 28. cum seqq.
INQUISITVS de crimine visor, sub fidei iussoribus relaxari potest, concl. 161. sub n. 9.
INSCRIPTIONI antiquæ in aliqua Ecclesia, potest valde deferendum est, super veritate eorum, quæ in ea continentur, conclus. 120. num. 79.
INSERTVM antiquarum litterarum de verbo ad verbum diuersas enunciatiuas operatur, quamuis litteræ ipsæ non exhibeantur, ibi nu. 100.
INSIGNIA agnationis, an, & quomodo deferre possint Baldardi, vide concl. 144. n. 7. & 8. & in Verbo Baldardi.
 Insignia alterius deferre quis potest granari, nedum ex testamento, sed etiam ex contractu, & nedum expressè, sed etiam tacite, concl. 144. nu. 15. & 16.
 Licet propriè deselinquere nō teneatur, nisi id expressum fuerit, ibi num. 25. & ibi ratio assignatur.
 Et tali modo grauatus fideicommissum consequitur, licet aliter de eo non apparetur, conclus. 144. n. 28.
 Et non solum teneatur ea assumere simpliciter, sed præcisè eo modo, quo pinguntur cum eimario, & alijs suis annexis, & connexis, ibi num. 33.
 Insignia antiqua, a seuis familiz, si in aliqua Ecclesia reperiantur dignitatem, & memoriam familiz ostendunt, & conseruant, & non sunt delenda, etiam si Ecclesia ampliaretur, ibi num. 36.
 Fallit si in Ecclesia fuisset destructa, & postea reedificata, ibi n. 37.
 Illa Baniti pro prodicatione, vel simili genere delictorum diuelli, & delui debent, concl. 144. num. 45.
 Insignia, & cognomē alterius deferre grauatus, illis abq; alterius iniuria vti potest, ibi p. 14.
 Si non assumat ille, qui ea deferre est grauatus, ante aditam hæreditatem, tunc à iure successionis cecidisse dicitur, ibi nu. 18. & 28.
 Ea, & cognomen, quomodo, & intra quod tempus assumi debeant, vide concl. 144. num. 19. cum seqq.
 An, & quando ille huiusmodi remissionem à Principe impetrare possit, vide ibi n. 23. cum seqq.
 Et illa assumendo grauatus maioratum consequitur, etiam si de eo nihil fuerit dispositum, ibi nu. 27.

Insignia existentia in templo amoueri non debent, etiam si sint familia, quæ illa possideat, ibi num. 39.
 Insignia familiz, si testator iusserit portari per substitutum, & adfuit duo Filij, tunc intelligitur de primogenito, concl. 144. nu. 29. & ibi ratio assignatur.
 Quid si Mater duos Filios in vno partu procrearet? vide ibi n. 30. cum seqq.
 Reperta in aliqua cappella præsumptionem, juris patronatus, & bonæ fidei inducant, ibi num. 40.
 Illa, monumenta, & arma antiqua probationem nobilitatis inducant, concl. 120. n. 78.
 Insignia nobilitatis domus penes primogenitum, siue caput familiz remanere debeat, concl. 144. n. 43.
 Insignia propria, quâdo assignere possint Officiales amphantas, vel dirigentes vias Ciuitatis, vide ibi n. 2. & 3.
 Insignia propria, quando, & in qua parte Dominus, vel Baro alicuius terræ sculpere possit, vide ibi nu. 17.
 Illa testatoris possunt in Ecclesijs, Cappellis, & Sepulchris pingi, si ita ab eo fuerit ordinatum, ibi nu. 34.
 Declara tamen, quod hæres excusatur, si Patrem Ecclesiz id fieri renuerit, ibidem.
 Et quâdo illa possint, per fratres inuito Domino mutari, vide ibi n. 35.
 Ea vnius, quando per alium sumi possint, vide ibi nu. 1. & 3.
 Eorum identitate probata, ibi quoq; identitas familiz præsumitur, ibi n. 5.
 Insignium ius diuidi non potest, sed ad omnes descendentes, & alios de familia pertransit, siue sint hæredes, siue non, præterquam ad Baldardos, & Spurijs ibi n. 44.
INSERVATIO ex constitutioe Marchie requiritur in omni contractu, & obligatione, Filij, etiam pro ex carceratu Patre, conclus. 84. n. 159. & concl. 86. n. 96. & 129.
 Est necessaria de iure communi in donatione, etiam inter Patrem, & Filium, concl. 84. num. 159. & concl. 86. n. 130.
 Item est necessaria in renunciatione donationem sapiente, concl. 84. n. 159.
 Non in ipso contractu, sed post illum interuenire debet, concl. 86. n. 98.
 Insinuatiōi, quando possit renunciari, ibi n. 97.
 Requiritur in omni contractu minoris, etiam si adesset Statutum circa solemnitates contractuum minoris adhibendas, concl. 84. n. 153. & concl. 86. n. 98. & 131.
 Contrarium, dictio nu. 98.
 Concorda, vt ibidem.
 Requiritur in contractu mhoris, etiam si contrahentes omnes minores essent, ibi nu. 99. & 100. ratio assignatur.
 Requiritur in contractu minoris, etiam si cum iuramento fuerit renunciatum beneficio minoris ætatis, & alijs legum auxilijs, & in specie constitutioni Marchie de insinuatiōe

Et Materiarum.

nuatione loquenti, concl. 86. num. 101. & ibi ratio assignatur.

Et ea habet locum etiam in cessionibus iurium, renunciationibus, & similibus, ibidem.

Secus autem in illis mulierum, quæ non sint minores, quia dicta constitutio solum voluit providere ætati, & non sexui, vt ibi n. 96.

Requiritur in contractu minoris, non obstante Statuto præscriptionem quorumcumque iurium, post aliquid temporis lapsum inducente, in quouis masculino, & femina decem, & octo annos excedente, conclus. 86. num. 103. & ibi ratio assignatur.

Requiritur in contractu minoris, etiam si adellet fides Doctorum, & Advocatorum alicuius Civitatis, super non usu illius, eoncl. 86. num. 105.

Requiritur in contractu Minoris, stante maxime, quod constitutio Marchie eam inducens contractus alio modo factos annullat, ibi num. 102.

Item illa præcipue requiritur in contractu minoris, stante Decreto irritanti, & clausula Sublata, & talis in constitutione Marchie appositus, ibi nu. 106. & ibi ratio assignatur.

Illius defectus suppleri solet per iuramentum, sit et id quandoq; fallat, concl. 84. num. 134. & concl. 86. nu. 101. & 136.

Item quando supplicat ex præsentia Iudicis, vide concl. 84. n. 155. & concl. 86. n. 95. & 135.

Non suppletur ex præsentia Patris, concl. 84. n. 156. & concl. 86. n. 97.

Insinutio, & aliq; solemnitas, an ex cursu 30. annorum præsumatur adhibita, vide concl. 155. sub num. 50. & prius concl. 85. n. 148.

INSORDESCENS in excommunicatione per annum, tam ab Episcopo, quam ab Inquisitore puniri potest, concl. 124. n. 31.

Insordescencia excommunicati excluditur, ob petitionem absolutionis factam ab eo, aut ab alio ad sui instantiam, concl. 10. n. 93.

Insordescere in excommunicatione ille dicitur, qui in ea perstaciter, & indurato animo in contemptum eiusdem persistit, ad quod tamen excludendum quilibet causa, etiam iniusta, & bestialis sufficit, vt ibidem.

INSTANTIA, quando contra hæredes transeat mortuo Principali, & quando non: Item quid in causa criminali, & quid in Ciuili, vide concl. 26. n. 93. & 94.

Instantie peremptæ solus Princeps spiritum insusillat, concl. 165. n. 169.

INSTITOR quis dicitur, & quæ sint necessaria ad hoc, vt Dominum obliget, vide concl. 151. in fine.

Quædo faciat teneri Dominum in his, quæ per eum gesta fuerunt, vide ibidem.

INSTITUTIO hæredis, quando filiationem probat, vide concl. 78. n. 62.

Probat per duos testes deponentes de tenore testamæti, si protocollum sit amissum, conclus. 84. n. 22.

Plura vide in Verbo Hæredis institutio.

Et ab ea datur appellatio, si aliquem esse insitutum pronuncietur per Sententiam, secus si per Decretum, concl. 128. n. 260.

Fallit, vt ibi n. 264. & 265.

Ab insinuationis denegatione datur appellatio, ibi nu. 261. & vide in Verbo Appellatio.

ISTRVMENTA antiqua ex quibus renuncietur nobilitas alicuius, illius nobilitatem probant, concl. 120. nu. 36.

Continentia Verba Enunciatiua vim publicæ vocis, & samq; habent, ibi n. 35.

Faciunt probationem probatam, manifestam, & euentem, concl. 143. sub n. 120. & concl. 155. num. 82.

In Vrbe rogata per Notarium non matriculatum, quando suscitantur, vide conclus. 141. num. 35.

Instrumenta pro Agricultura destinata, quando possint in executione capi, vel pignori, vide concl. 82. num. 3. cum seqq.

Instrumenti amissio, vide Amissio.

Illius appellatione, quando veniat Scriptura, priuata, vide eod. 123. n. 142.

Illius assertio nunquam veritati præiudicat, sed solum ei statur, donec contrarium probetur, concl. 155. nu. 114.

Instrumentis antiquis lux veritatis assistit, concl. 120. sub nu. 42.

In illis subornatio cessat, concl. 148. n. 121.

Instrumenti vigore agent, quomodo procedere debeat, vide concl. 127. n. 149.

Instrumentorum fundi locati æstimatio, quando emptionem faciat, & quando locutionem, vide eod. 68. n. 49. cum seqq.

Eorum productio, & recognitio semper, & quodocumq; etiam post terminum peremptorium, & post Sententiam fieri potest, conclus. 148. sub n. 118.

Fallit tamen, vt ibi n. 122.

Instrumentum continet Apostillas, cancellationes, vel interlineaturas, quando suspectum de falso reddatur, vide in Verbo Apostilla, & concl. 125. per tot.

Illud corrigens priuata auctoritate eius substantiam mutat, postquam sunt partibus lectum, & de eo copia data, falsum committit, concl. 125. num. 10.

Factum vigore pragmatice Regni Neapolis incipiendo Assistentiam, & Appreciam, quid contraere debeat, & an clausule in eo omisse pro appositis habeantur, vide conclus. 157. num. 7.

Guarentigie illud dicitur, quod fit ab vno, qui sit Iudex Ordinarius, & Notarius insinuat, & mandat illud ad vnguem obseruari, conclus. 128. num. 128.

Et licet, quoad eius executionem non sit appellabile, si tamen Iudex illud esse exequendum pronunciet, tunc à tali pronuntiatione appellatio datur, ibi n. 124.

Contrarium, ibi n. 125.

Sed illud habens, ad euitandam appellationem non debet petere pronuntiationem fieri, sed bene

Index Conclusionum,

benè familiam, siue executores pro executione concedi, concl. 118. sub nu. 124.
Ad ea extenditur quæ tacite, & in consequentiam, ac ex iuris interpretatione veniunt, concl. 134 nu. 72 & 73.
Guarentigia, ut puta alicuius locationis exequi non potest, per tacitam reconductionem, conclus. 167. nu. 134. & ibi ratio assignatur.
Plura vide in Verbo Guarentigia.
Instrumentum in actis rogatum non est repetendum, quia illud de actis esse dicitur, ibi n. 123.
In dubio verum, solemne, & de voluntate contrahentium collectum præsumitur, concl. 128. num. 123.
In partibus rogatū, quomodo in Curia sit producendum, vide concl. 167. n. 123.
Licet ab illius executione appellatio non detur, datur tamen, ab illius liquidatione, conclus. 128. n. 121.
Extende id procedere, etiam si Statuto super Instrumenti executione, ita disponatur, ibi n. 122. ubi ratio assignatur.
Non liquidum executionem per Statutum non meretur, etiam si omnis exceptio ab eodem Statuto esset prohibita, ut ibidem.
Non datur probatio probata, quando pro liquidatione extrinseca probatio requiritur, ibi sub n. 122.
Locationis non præbet plenè iusticiam assensus, conclus. 77. n. 2.
Et id multo magis procederet, quando Instrumentum locationis temporis, de quo ageretur, non percuterent, ibidem n. 3.
Negari potest illud esse publicum, licet contra illud nihil opponi possit, concl. 129. sub num. 226.
Non vitatur si antea ab incarnatione, & non à Nativitate apponatur, conclus. 116. num. 6.
Obligatio Cameræ Vallarum credito chirographario præfertur, concl. 123. n. 70.
Per dententiam vulneratum Auditor Cameræ illud exequi non potest, concl. 128. n. 740.
Publicum in quo ætas enuncietur ipsam ætatem probat, concl. 72. n. 20.
Quando ex forma statuti executio rem paratam habet, appellatio, quoad effectum suspensionis non conceditur, concl. 128. nu. 126.
Quando clausulam constituti, siue præcarij habet, & clarum, & liquidum, ex eo datur Mandatum de associando absque ulla partis possidentis citatione, conclus. 158. num. 1. & 2.
Et inde, ut num. 3. cum seqq. & vide in Verbo Associatio.
Instrumentum repertum in Archivio, in quo omnia non essent adnotata de manu Notarij, sed in tabula inter authenticas Scripturas reperta, quando suum effectum habuisse dicitur, vide concl. 141. sub n. 27.
Rogatum præsumitur sub nomine Notarij, qui est Dominus Officij, concl. 155. sub n. 32.
INSULÆ naturales, & accidentales sunt Prin-

cipis, & ei pari modo illæ acquiruntur per alluvionem, quoad iurisdictionem, concl. 94. num. 19.
Insula, quæ est alicuius privati, & illius fundo vicinior, licet per alluvionem versus vicinum crescat, & ipsi vicino magis proxima efficiatur, nihilominus durat esse prioris Domini vna cum alluvione, ibi n. 20.
Ea siue sedo homini, siue casu, aut potestate, Divina fuerit orta, prædis vicinis acquiritur, concl. 98. n. 18.
INSULTANS aliquem in apotheca non est puniendus poena insultantis in domo, conclus. 127. nu. 11.
Intentio libellantis in verbis narratoris non fundatur, concl. 155. nu. 157.
INTERDICTUM aquæ quotidianæ, & æstivæ, ut competat, quid sit probandum, vide concl. 132. nu. 28.
Quale competat contra prohibentem usum servitutis aquæ, vide concl. 132. nu. 26. cum seqq.
Illud retinendæ est talis vis & efficacia, ut ille vincat, qui tempore mortis litis possidet, conclus. 160. nu. 150.
Vti possideris, quod pro retinendis rebus immobilibus datur etiam pro annuis redditibus suffragatur, concl. 113 nu. 26.
INTERESSE dotale, vide fructus dotis.
Interesse in materia censuum satis liquidum dicitur, ex eodem Instrumento census, cum ad eam quantitatem sit taxandum, que in Instrumento, pro censu annuo convenuta fuit, concl. 114 num. 11. & prius concl. 56. nu. 86.
Per assertionem partium non probatur, nisi de illo liquide constet, concl. 155. n. 130.
Et de eo plenè debet constare, atque ad illius executionem deveniatur, ibidem.
Quando de antefato, vel de dote debeatur, vide in Verbo Antefatum, & concl. 118. n. 12. cum seqq.
Quando non esseatur remissum, per receptionem fortis, vide concl. 19. n. 15.
Illius taxatio, vel exactio, quando contrarium vicarium reddit, vide conclus. 161. num. 41. cum seqq.
INTERFECTOR tenetur ad damna, & interesse corporis mortui, conclus. 69. num. 11. & seq.
Interficiens hominem pugillo excusatur, si consuetudo adit ludendi pugillis, conclus. 161. num. 24.
Declara tamen, ut ibi nu. 27.
INTERLINEATIO, quædo falsitatem arguat, & quando non, vide concl. 125. num. 22. cum seqq. & in Verbo Apophilla.
INTERLOCUTORIA iudicialis quæ dicatur, & quæ extrajudicialis, vide concl. 128. num. 523.
Ei minus favorabilis, quàm diffinitiva, ibi num. 506.
Habens vim diffinitivæ est appellabilis, ibi sub num. 124.

Et Materiarum.

Reuocari potest et eodem iudice, qui illi tulit, ibi n. 189.

Ab ea semper appellatio datur, quando grauamen in definitiua reparari non potest, ibi nu. 242. & sub nu. 250.

Declarari tamen, & distingui, vt ibi num. 501. cum seqq. & n. 831.

Ex actis prius deductis iustificanda venit, concl. 148. nu. 258.

Et talis ea dicitur, quæ fertur inter principium & finem causæ super emergentibus à negotio principali dependentibus, ibi nu. 504.

Illæ sub nomine Sententiarum non veniunt, nisi eadem ratio vigeat, ibi n. 505.

INTERPELLATIO, an, & quando sit necessaria, ad hoc, vt debitor constitutur in mora vide in concl. 50. n. 50. cum seqq.

Debitori facta de tempore, quo debebat uxorem, vel lugebat suum defunctum, aut Missam audiebat non constituit eum in mora, concl. 70. num. 3.

Et dies lucus quantum durent, & quibus personis infiragetur, vide ibi n. 4.

Ad effectum incurrendæ pænis ea est necessaria, concl. 59. n. 42. & ibi ratio assignatur.

In materia taxationis fructuum dotis, quid opereur, vide in concl. 42. sub nu. 966. & in Verbo Fructus, & concl. 89. n. 351.

Judicialis præ restitutione dotis est necessaria, vt mulier alimentis, & interusura consequi possit, concl. 89. n. 347. & 363.

Et talis interpellatio pro forma requiritur, & id eo præcisè esset seruanda, ibi n. 348.

Contrarium, ibi n. 364. & seqq.

Eam interuenisse præsumitur, si per multum tempus fuerit facta uxori solutio fructuum dotis ab hæredibus viri, conclus. 89. num. 349.

Ad statuta, vel alio modo requisita remitti potest per partem, sequendo bonam fidem, & dando se pro interpellata, ibi n. 350.

No est necessaria, vt Maritus onera Matrimonij sustinens consequatur interusura dotis, ibi nu. 364. & ibi ratio assignatur.

Quando non requiratur, ad hoc, vt vidua consequatur alimenta ab hæredibus viri, vide ibi num. 354. & 364. cum seqq. & in Verbo Alimenta.

Interpellationis, vim habet sustentatio Matrimonij, vt vltus viro debeatur, ibi sub n. 343.

INTERPOSITIO Decreti, vide Decretum.

INTERPRETATIO illa, nunquam est facienda, per quam absurdum inducatur, concl. 13. num. 4.

Extende id procedere, etiam si à proprietate verborum esset recedendum, ibi n. 5.

Ea Privilegiarum Regularium spectat ad Papam, concl. 1. n. 54.

Semper est capienda pro minori delicto, conclus. 51. n. 9.

Interpretem adhibere volens in examine testium, prout fieri debet examen non fieri, nisi eo adhibito, concl. 148. n. 277.

Declarari tamen, quod stylus adhibendi inter, præter solum in Curia viget, ibidem.

INTERROGATORIA ab Articulis, & positionibus valde differunt; nam qui articulus non fatetur, sicut ille, qui ponit, & positiones sunt positæ litem contestatam; Interrogatoria, verò antea, concl. 148. n. 5.

Admittere non potest receptor testium, qui solum facultatem habet examinandi super Articulis, sed ad iudicem pro facienda erit recurrendum, ibi n. 291.

Illæ, & Articuli de connexis, & pertinentiis supplicatiouis esse dicuntur, ibi n. 300.

Et ea sumi debent ex ventre Articuli, vt ibi demum.

Quando fuerunt data, tunc nullitas examinis, per iudicem habentem Arbitrium sanari potest, concl. 135. n. 30. & concl. 148. n. 294.

Extende, vt in Verbo Examinis nullitas, & in concl. 135. n. 31. cum seqq.

Quando fuerunt data dignoscitur, quod pars scientiam testium examinandorum habuerit, & super quibus erant examinandi, & sic quod fecit omne id, quod facere poterat, si examen esset validum, ibi sub nu. 30. & concl. 148. n. 294.

Quando fuerunt data, tunc citatio censetur solum ex aequitate, non autem de rigore requisita, concl. 135. n. 38.

Contrarium, nu. 39.

Si in examine testium fuerint omissa, quando examen vitietur, vide concl. 148. nu. 274. cum pluribus seqq. & in Verbo Testis.

Eorum euacuatio ad hoc potens dicitur in examine testium, vt ea nullo modo omitti possit, & præsertim parte opponente, conclus. 148. num. 285.

Et dantur duo dies ad ea conficienda, ex constitutione Marchiz, ibi n. 291.

INTERRIPTIO præscriptionis, quando dicatur legitime facta, nec non facta contra, vnum ex correis, quando contra alios afficiat, vide concl. 42. sub n. 26.

INTIMATIO an sit necessaria, vt causa advocata censetur, vide conclus. 172. num. 9. cum seqq.

Appellationis non est necessaria, vbi ea præserte Procuratore partis fuit interposita, concl. 129. no. 192.

Decreti, siue dilationis factæ, quando sit necessaria, vide ibi sub n. 192.

Effectum inhibitionis ea operari non potest, & præsertim si per non Procuratorem fiat, conclus. 129. n. 86.

Non requiritur, vbi Sententia in præsentia partis fuit lata, ibi n. 184.

Contrarium, ibi n. 185.

Plura vide in Verbo Denunciatio.

Reuocationis actus intimatio est necessaria, ibi sub nu. 192.

Et à die intimacionis tempus curre incipit, & non aliis, ibidem.

INTRVSVS dans impedimentum executioni litte-

Index Conclusionum,

litterarum Apostolicarum de capiēda posses-
sione ad fauorem prouisi Apostolici teneatur
ad distributiones quotidianas, quamuis nula
super impedimento adfit protellatio, con-
clus. 3. num. 39.

INVALIDITAS alienationis rei Ecclesię per
allegantem est probanda, concl. 8. n. 13.

Secundi actus non tollit validitatem primi,
concl. 47. n. 36.

INVENTARIUM beneficio non priuatur Filius
licet Testamentum Patris approbauerit, con-
clus. 131. nu. 53 & ibi ratio assignatur,

ILLUS confessio, quando aditionem hereditatis
impotest, & quando non, vide concl. 51. nu.
91. & seqq.

Materia dicitur indiuidua, ibi. n. 133.

Omissio, quando heredi non nocet, si per to-
storem fuerit remissa, vide concl. 42. nu.
335. cum seqq.

Non nocet heredi, quando aditio detegatur
errore, siue error consilii in quora, siue in
corporibus, & sic isto casu hares, ultra vires
hereditarias non teneatur, conclus. 31. num.
86.

Remissio a testatore facta tutori, seu admini-
stratori illum non liberat a solutione reliqua-
tus, nec a descriptione bonorum, ne ea in
fraudem pupilli commutentur, conclus. 42.
nu. 318. & concl. 56. n. 195.

Declaratio tamen, vt ibidem,

Sed debet esse clara, & aperta, & non per ver-
ba æquiuoca, & æquipollentia, concl. 56. sub
num. 195.

Et ad quid fuerit adinuenientem Inventarium, &
quando optineatur heredi, vide conclus. 36.
num. 18.

Probat bona in eo descripta fuisse in heredita-
re testatoris de tempore sui obitus, concl. 78.
sub n. 22.

Ad inuentum fuit à legibus, ne hares bona he-
reditaria in fraudem creditorum surripiat, con-
clus. 36. n. 12.

Item ad inuentum fuit, vt hares indemnis præ-
seruetur, non autem, et ex eo aliquid lu-
rum consequatur, concl. 173. n. 15.

Conseruat heredem indemnem in re propria,
non autem in illa hereditaria, si hereditas nõ
sit soluendo, concl. 91. n. 30.

Factum ab herede creditore, siue debitore,
operatur, vt bona heredis separentur ab illis
testatoris, & sic, vt consensio actionum non
detur, concl. 36. n. 11.

Fieri potest, licet in aliena familia esset solum
non confici, concl. 142. n. 47.

Fuisse confectum tenetur probare tutor, quan-
do aduersarius illud negaret, conclus. 148.
num. 257.

Quando operetur, vt hares aliud pro alio in-
ueris creditoribus soluere possit, vide concl.
91. nu. 25 cum seqq.

Quibus modis possit remitti, & quibus non, vi-
de concl. 42. sub num. 338. & conclus. 56. num.
195.

Et sicut potest remitti per Statutum, ita etiam
per testatorem, conclus. 42. num. 338.

Suspicionem libereptionis bonorum tollit, con-
clus. 42. n. 414. & 450.

INVENTVS cum arnis, quis non dicitur, nisi
fuerit actu apprehensus, concl. 143. num. 65
& 67.

Contrarium num. 66.

Concorda, vt nu. 68.

In via extrahere Frumentum contra prohibi-
tionem Principis, quando sit pueniendus, ac si
extra Patriam illud extraxisset, vide con-
clus. 111. nu. 11. & 12.

INVESTITURA est signum deuolutionis, siue
recognitionis, & per eam probatur feudum,
& eius substantia conseruatur, concl. 101. sub
num. 11.

Concessio alicui, vsque ad tertiam generatio-
nem, quando Pronepotes comprehendat, vi-
de concl. 28. n. 20. cum seqq.

Emphyteusis, siue feudi, quando à filia formi-
na peti possit, vide concl. 42. n. 195.

Eam suspiciendi tempus solum à die Scientię
computatur, & non currit, dum Vassallus cõ-
tronerisiam super feudo patitur, conclus. 116.
num. 30. & 31.

Declaratio, vt ibidem.

Per anulum possessionem transfert, si alter eo
tempore non possidebat, aliàs secus, conclus.
115. num. 11.

Quando agnatis finita Emphyteusis, vel feudo
sit concedenda, vide in Verbo Agnati, & con-
clus. 81. n. 88. vsque ad finem.

Pura vide in Verbo Vassallus, & in Verbo
Feudum.

INVINDIA, siue æmulatio, quando præsuma-
tur, & quid operetur in edificare volente, vi-
de conclus. 62. num. 78. cum seqq.

Inuitus, quando quis aliquam impensam ressi-
tuere teneatur, vide concl. 89. n. 13.

Inuito, quando beneficium fieri possit, vide,
ibi nu. 130.

INVDATIO dicitur, quando flumen natu-
ralem aquę cursum egreditur, concl. 98. nu. 2.
& concl. 132. n. 8.

Dicitur casus insolitus, & inter fortuitos con-
numeratur, ibi n. 8.

Fundi speciem non mutat, concl. 98. num. 2. &
concl. 132. n. 8.

Declaratio tamen, vt concl. 98. n. 3.

Præscribit sicut homo, ibi sub n. 13.

Inundatione, quando possessio, vel Dominium
perdatur, vide concl. 94. nu. 8. & conclus. 132.
num. 9.

Pura vide in Verbo Alluio, & in Verbo
Flumen.

IOCALIA, & vestes sponse, vel vxori tra-
ditę, quando donatę, vel ad ornamentum
ipsi commodatę censetur, vide concl. 115.
num. 15. cum seqq.

IPSE, ipsa, ipsum Pronomen, personalitatem
significat, concl. 81. n. 57.

IRACUNDIA blasphemantem excusat, si à
iusta,

Et Materialium.

inſta, & gravi cauſa præſentat, aliâ ſecus, concl. 161. n. 25.

Quando excuſat in deſectis, & qualis eſſe debet, ut excuſat, aut ve delinquens mitius puniatur; Item quomodo ea ſit probanda, vide concl. 40. ſub n. 17.

IRREGULARIS dicitur qui homicidium, vel mentionem membri commiſit, concl. 10. num. 105.

Dicitur necdum cui oculum alteri eruit, ſed etiâ qui oculum eſſuſum habet, concl. 173. num. 22.

Item qui ſubmiſtrat inditia ſiſco, concl. 26. n. 4. cum ſeqq. & concl. 27. n. 17.

Declarat tamen, id procedere attempta diſtinctione Canonistarum, ut ibi, & concl. 27. num. 17.

Et quando talis diſperſari poſſit, per Episcopum, vel per ſolum Papam, vide ibidem, & concl. 23.

Eſſicitur qui dabat operam rei iſcitæ, ex qua homicidium, etiam caſuale prouenerit, concl. 175. num. 20.

Irregularitas eſt iuſta cauſa, ve Abbas, & Præla- tus ſuo Officio renunciare cogatur, concl. 1. num. 1. 8.

Non incurritur ex ſola aſſiſtentia in homicidio, niſi in eo aſſiſtens aliquid directè, ſive indire- ctè fuerit operatus, ut pura animando percuſſores, vel quid ſimile faciendo, concl. 157. n. 34. & concl. 175. n. 18. & 21.

Irregularitas nunquam incurritur, niſi in caſibus à iure expreſſis, encl. 27. n. 19.

Quando per Apoſtoliſm incurritur, & à quo illa clerici poſſit, vide in Verbo Apoſtata, & concl. 124. n. 13. cum ſeqq.

Illa ſubſtit, quando poſſit ab Ordinario diſpen- ſari, vide concl. 1. n. 43.

Ut incurritur, dolus, & contemptus ſunt nec- ceſſarii, concl. 175. n. 19.

Irregularitatem incurſum, ob ſuſceptionem Sacrorum Ordinum ab Apoſtata tempore Apoſtatiæ, ſolus Papa deſtere poſteſt, & concl. 1. n. 85.

Diſpenſare poſteſt Abbas, ſive Episcopos, quan- do ex occulto deſectio prouenit; ſecus quan- do eſſet ad forum contentioſum deducta, vel ob homicidium uolentarium, concl. 1. num. 70.

Facultas illam diſpenſandi non extenditur ad bigamiam, neque ad aſſatiniſm, concl. 150. num. 45.

ITER intra quod tempus ſit arripiendum ad Papam, quando cauſa eſt deuoluta ad Curiam, vide concl. 129. n. 256. & ſeqq.

IVDAS proditor animo erat cum Iudeis, Cor- pore autem cum Chriſto, concl. 109. num. 11.

IVD. 1. Vide Hebrei.

IVDEX abſq; adiuncto Sententiam proferre non poſteſt, quando ipſe adiunctus uti ſuſpe- ctus ſuit reuſatus, concl. 128. ſub. n. 652.

Ad hoc, ut contra aliquem procedere, aut in-

quire poſſit, quid præcedere debeat, vide, concl. 26. n. 33.

Ad reſpondendum de Apoſtoliſ vitiſmum mo- mentum expectare poſteſt, neq; antè cogen- dus uenit, concl. 12. 8. n. 547.

Iudex æquitatem ſua ipſe præ oculis habere de- bet, concl. 65. n. 1. & 20.

Iudex aliquem, ob amorem punire quærens, illo plus amore ligi bitur, concl. 105. n. 9.

An repellere poſſit agentem ſine actione, etiam ſi pars id non opponat, vide concl. 78. n. 7. cum ſeqq.

Appellatioſis ſuſpectus non redditur, ex eo, quia illuſ Pater in primo iudicio pronuncia- uerat, concl. 128. num. 559.

Subintrat cum omnibus ſaculatis, & au- thoritatibus, quibus Iudex à quo puticbatur, concl. 129. n. 13.

Et quando poſſit abſq; partis citatione in ea procedere, vide concl. 129. n. 457.

Procedere non poſteſt, quando commiſſio cau- ſe ſuit facta ante dationem Apoſtolorum, quia remanet primus Iudex; ſi tamè id à parte opponatur, aliâ ſecus, concl. 129. nu. 159. & 492.

Si ſimpliciter dicat bene iudicatum, & malè appellatum, tunc primam ſententiam confir- mare videtur, ſicut è contra illam videtur re- uocare, ſi dicere t malè iudicatum, & bene ap- pellatum, concl. 129. n. 166.

Post lapſum anni nunquid cauſam nullitatis, vel notoriè inuſtitæ cognoscere poſſit, vide ibi ſub nu. 110.

Post illius deſertionem Sententiam confir- mare, non autem infirmare poſteſt, ibi ſub n. 223.

Poteſt nedum cognoscere ſuper articulo, ſuper quo primus Iudex pronunciauit, ſed etiam ſuper alio in prima inſtantiâ deducto, quando tamèn in neceſſariam cognitionem, depen- dentiam, & connexitatem alterius ueniret, ibi num. 421.

Facere poſteſt, quicquid potuit Iudex prima in- ſtantiæ, quando ſis non eſt extincta, ſed per appellatioſem deuoluta, concl. 160. nu. 6. & 249.

Appellatioſi deſerre videtur, quando dat Apo- ſtoliſ reuerentiales, & tunc omnem iuriſdi- ctioſem à ſe abdicare dicitur, concl. 160. nu. 160. & 496.

Sed quid ſi cauſam non ſit de ſui natura appel- labilis? vide concl. 129. n. 166.

Appellatioſem iuſtam ſemper in foro conſci- entie admittere tenetur, licet ea in multis caſi- bus non detur, concl. 129. num. 168.

Appellatioſi ſruiſole deſertens in foro. contem- tioſo non puniatur, immò excuſatur, nec litem ſuam facit, licet male pronunciauerit, ſed in foro conſcientie peccat, ibi n. 169.

A quo, ſive ad quem, quando abſolutione n. à cenſuris latis concedere poſſit, vide concl. 10. num. 85. & ſeqq.

A quo poſteſt elapſo termino ad docendum de proſequeſione appellatioſis in caſu deſertio- nis.

Index Conclusionum,

- nis, non obstantibus impedimentis suam Sententiam exequi facere, concl. 129. num. 218. & ibi ratio assignatur.
- Extende id procedere, licet à principio ipse Index appellationi detulisset, & postea super hoc inhibito fuisse obtenta, cum hæc simul cum appellatione expirent, ibi n. 219.**
- Declara, vt nu. 132. cum seqq. & vide in Verbo Dissertio.**
- Potest cognoscere causam nullitatis, usque ad triginta annos, ibi n. 221.**
- Potest omisso iudicio nullitatis super principali iudicare, ibi n. 223.**
- Potest semper ea exercere, quæ ad faciliorem exitum causæ appellationis tendunt, ibi sub num. 170.**
- Postquam appellationi detulit, non potest, etiam de partium consensu in causa procedere, nisi per Superiorem sibi ea iterum committatur, ibi sub n. 501.**
- Non potest providere de alimentis, cum appellatione pendente nihil sit innovandum, concl. 142. n. 12.**
- Index Assessor, & Advocatus quis eodem tempore esse non potest, concl. 138. sub n. 70.**
- Civilis incidenter fieri potest criminalis, & è contra concl. 35 n. 36. & seq.**
- Contra consummationem solum ad partis instantiam procedit, concl. 129. sub n. 456.**
- Ille, cuius libero arbitrio aliquid relinquatur, tunc Principi acquiparatur, & ab eo appellatio non datur, licet simpliciter illi remitteretur causa, concl. 128. n. 332. 591. & 805.**
- Cum debita instantia requisitis, non det Appollos nulliter in causa procedere dicitur, concl. 129. n. 511.**
- Dato quo termino Iuris appellanti, alium terminum pro Appollos concedere potest, concl. 129. num. 170.**
- Datus cum clausula (Appellatione remota,) pendente tempore ad appellandum suam sententiam exequi potest, concl. 160. sub n. 54.**
- Declara tamen id procedere si non fuerit inhibitus, aliis secus, ibidem.**
- Delegatus iurisdictione delegantis utitur, & ideo effectum iurisdictionis ordinarii vincit, concl. 128. sub n. 630.**
- Est maior quolibet ordinario in causa delegata, etiam de latere legato, ibidem.**
- Delegatus sicut ordinarius potest de iure Civili vi suspectus in totum removeri, & ab eo appellari, ibi n. 631.**
- Delegatus quomodo se gerere debeat, vide, conclus. 126. n. 101. cum seqq.**
- Deputatus à Principe, iuxta conscientiam iudicare potest, concl. 134. n. 13.**
- De nullitate cognoscens potest etiam, cognoscendo de negotio principali, priorem sententiam revocare, quando sibi de illius iniuria constaret, concl. 122. n. 222.**
- Ecclesiasticus potest incidenter cognoscere super bonis personæ secularis, licet non è contra, cum Index laicus super causa Ecclesiasti-**
- ca etiam incidenter cognoscere non possit, concl. 111. n. 75. & ibi ratio assignatur.**
- Ecclesiasticus, & laicus, quando concurrunt in procedendo in delictis mixti fori, si Ecclesiasticus habeat bona delinquentis prius sibi obligata, ob spretum præceptum de non offendendo, vel similem causam, tunc Fiscus laicus ad confiscationem procedendo, hanc penam pratendere non potest, concl. 139. n. 4. & ibi ratio assignatur.**
- Et quando possit petere remissionem Clerici delinquentis, vide concl. 167. nu. 81. & prius concl. 12.**
- Ecclesiasticus, & secularis si eadem die in causa processerint, ille preferendus venit, qui citationem magis qualificatam exequi fecerit, concl. 139. n. 8. vbi exemplificatur.**
- Extende, vt ibi n. 9. & in Verbo Praeventio.**
- Ecclesiasticus licet negligens ad laicum recurri potest, concl. 128 n. 583.**
- Etiam extra acta animam suam informare potest, concl. 85. n. 136.**
- Index, & actor quis in eadem causa esse non potest, concl. 38. n. 67.**
- Et testis, aut Notarius infirmus an quis esse possit, vide concl. 60. n. 93.**
- Ille, & Notarius reuelis dicta testium antecorum publicationem incidunt in crimen falsi, ibi num. 48.**
- Excommunicatus ex eo, quia ineidit in Bullam in Cæna Domini, quando possit, & debeat absolvi, vide concl. 102. n. 8.**
- Ignorans fundamentum suæ iurisdictionis validè pronunciare non potest, conclus. 157. num. 107.**
- Imperitus ad quid teneatur, vide in Verbo Advocatus, & concl. 60. n. 82. & seq.**
- Imperitus electionem Assessoris facere tenetur, concl. 156. sub n. 8.**
- In alienatione rei Ecclesiæ potest eadem die causæ cognitionem adhibere, & super utilitate Ecclesiæ se informare, conclus. 85. num. 138.**
- In arbitrarijs redargui non potest de eo, quod fecit, quia semper ex iusta causa fuisse motus præsumitur, concl. 133. nu. 59. & concl. 134. num. 34.**
- In causa pronunciare potest, inhibitione non obstante, quando causa iam erat instructa, concl. 172. nu. 20.**
- In consideranda enormissima lesione ad dubiū licet eventum respectum habere debet, conclus. 133. nu. 29.**
- In contractu minoris diligenter de veritate, causæ informatus præsumitur, conclus. 85. num. 37.**
- In Curia ex Officio datur, vt finis litium habeatur, & circumtus inutilis eviteatur, concl. 129. num. 450.**
- In delicto adulterij ex Officio inquirere potest, quando illud est notorium, concl. 59. n. 100.**
- Extende, & declara, vt ibidem, & num. 101. & vide in Verbo Adulterium.**

Et Materialium.

Inferior non potest seingere in causis, ubi Papa, vel Princeps se intromittit, concl. 128. nom. 232. & concl. 172. n. 2.

Fallit, quando Papa, vel Princeps aliter Iudici inferiori ex eius speciali mandato committeret, concl. 128. n. 233.

Si ignoranter se ingerat in causis, ubi superior se intro mittit: tunc processus nullus, si vero scierit id faciat processus elusorios redditur, ibi nu. 234. & vide n. 789.

Cog. iocete non potest de iniustitia, vel iniustitia inhibitionis Realis, cōcl. 160. sub n. 235.

Se ingerere nō potest in causa, quā Princeps ad se auocauit, cōcl. 165. n. 63. & cōcl. 172. n. 2.

Sed quid si ille, cuius fauore fuit facta auocatio ea vti nollit, aut illi renouat? vide concl. 12. n. 3. & 5. cum seqq.

In quibus delictis ex Officio procedere possit, vide concl. 16. n. 64. cum seqq.

In quibus casibus equitate, & in quibus rigore obseruare teneatur, vide cōcl. 65. n. 20. & seq.

Inquirens super delicto equiparatur illi, qui accusat, tanquam quilibet de Populo, non autem illi, qui priuatus, vel suam, aut suorum iniuriam prosequitur, concl. 16. nu. 31.

In sententiando Affectus Consilium perquirere, non illud sequi tenetur, nisi esset iustus, & iudicium, concl. 156. n. 11.

Intellige tñ vt n. 27. & vide in Verbo Affector.

Et potest stare, & sedere in sententiando, & maxime si stylus partium ita approbet, cōcl. 133. n. 137.

Iustus ministrare negligēs, aut differens ad id per superiorem cogi potest cōcl. 172. sub n. 19.

Laius, quando potestatem habeat in Clericis, & quando praefatur in cognitione delicti inter Clericum, & Laicum commissi, vide concl. 44. n. 80. cum seqq.

Nullam iurisdictionem habet in bonis Ecclesiasticis, concl. 63. n. 34.

Fallit incidenter, vt in concl. 11. nu. 75.

Procedere potest contra Schismaticos, etiā degradatione non secuta, concl. 87. n. 80.

De alimentis prouidere nō potest, quādo questio est coram Iudice Ecclesiastico, an mulier sit vxor, nec ne, concl. 142. sub n. 62.

Contrarium, quando per vxorem fuerit facta principalis, petitio super alimentis, & ea esset pauper, & vt Dices, ibi n. 63.

Iudex legitimam filio assignare tenetur in corporibus, quā nō sint nec de melioribus, nec de peioribus, concl. 84. sub nu. 130.

Loci delicti non potest punire reum de criminibus alibi commissis, concl. 12. nu. 1.

Loci, ubi res furata reperitur furem punire, debet, concl. 12. n. 13.

Male iudicans suam Sententiam indē reuocare non potest, concl. 133. nu. 134.

Fallit, vt ibi nu. 135. & 136.

Mandantis fieri delictum, quando punire debet delinquentem, vel potius ille loci perpetrati delicti, vide concl. 12. n. 11.

Mittere potest p. nam ordinariū in arbitrio suo, quando per legem posuit auctus, ac si fuisset elusum, ut cōcl. 74. n. 8. & 13.

Nedū cogere potest ad prestandū consensum, qñ nō adit legitima causa renuendi, sed etiā ipsū cōsensū supplere potest, cōcl. 154. n. 109.

Non visus actus, neq; aboluere, neq; condemnare potest, concl. 155. sub n. 64.

Nulliter iudicans non facit litem suam, nec vllam p. nam meretur, concl. 47. n. 84.

Assensus, qñ possit cognoscere in causa iniuriarum, etiam si sit ciuilis, vide concl. 40. n. 19.

Ordinarius, Delegatus, vel Arbitrator, quā statē habere debeat, vide cōcl. 72. n. 83. remiss.

Ordinarius si iudicet cum Delegato ei per Principem adiuncto, tunc vrgente suspicione non secus, ac si essent duo Delegati suspensū recusari possunt, concl. 128. n. 630.

Ordinarius, quādo se ingerere possit in causa, per Papā alicui commissa, vide concl. 130. n. 8.

Originis, domicilij, aut loci perpetrati delicti, quando delinquentem punire possint, & quando inter eos sit faciendi remissio, vide concl. 12. n. 7. cum seqq.

Pecunia corruptus magis delinquere dicitur, quā si ob fauorem, vel inimicitias, aut odiū malē indicaret, concl. 150. sub 29.

Post litem contestatam recusari non potest, concl. 128. n. 678.

Postquā semel Officio suo est functus amplius in eo se ingerere non potest, ibi n. 25. & 802.

Et quando dicatur eum Officio suo fuisse functum, vide ibidem.

Procedere non potest, prout in prima instantia, vigore clauis (Quā, & quas) nistis sportatis omnibus actis, concl. 31. n. 8. & seq.

Prohibere nō potest ea quā legē, & pręsertim naturali conceduntur, concl. 166. n. 44.

Quando accusationem ab accusante renouatam ex Officio prosequi possit, vide concl. 16. n. 91. cum seqq.

Quādo Apostolos dedit, vel appellationi detulit functus est Officio suo, & tunc illius iurisdicō expirata dicitur, concl. 129. nu. 156.

Quādo arbitrari possit, vt bona alienata per filium in legitimā impuretur, concl. 84. n. 130.

Quando in causa, absq; alia citatione procedere possit, vide concl. 168. nu. 69.

Quādo in p. nam ordinarij minoribus delinquentibus impostam minnere possit, & debeat, vide in concl. 72. nu. 91. cum seqq.

Quando possit informare animum suum extra acta, vide concl. 134. sub n. 14.

Quādo in arbitrijs p. nam ad mortē extendere possit, vide cōcl. 72. n. 111. & cōcl. 74. n. 8. & 13.

Quid facere, & quomodo procedere debeat in inquirendo super delictis, vide concl. 16. nu. 29. cum seqq.

Qui tulit Sententiam in vna causa, non ob id prohibetur postea esse in eadem Aduocatus, & Cōsultor, concl. 138. n. 70. & cōcl. 156. n. 21.

Secus autē si Aduocatus in causa postea fuerit Iudex, quia tunc potest suspensū recusari, concl. 128. n. 664.

Contrarium habetur in concl. 156. n. 22.

Quomodo sit puniendus in Sindicatu, qñ in inquirendo super delicto non fecit ea, quę facere tenebatur, vide concl. 16. n. 34. & seqq.

Index Conclusionum,

- Quomodo punire debeat iniuriantes se inuicem
curam eo pro tribunali sedente, vide concl. 40.
num. 29. & concl. 83. sub nu. 4.
- Qui in primo iudicio causam vnam terminauit,
si fuerit postea creatus Iudex in causa appella-
tionis, tunc iterum iudicare non poterit, con-
cl. 128. nu. 662.
- Recusari potest, ob amicitiam magnam partis,
sicut etiam, ob eam telis a testificando repel-
litur, concl. 100. n. 24.
- Recusatus potest per Arbitros super causa suspi-
cionis examinari, & interrogari, etiam cum iu-
ramento, duomodo causa non sit criminosa,
concl. 128. n. 628.
- Recusatus, uti suspectus ad ulteriora procedere
potest, si appellans iterum coram iudice suspi-
cionis, sine protestatione comparere, ibi nu. 649.
& eu. cl. 129. n. 403.
- Conuenire potest de suspicionibus alterius Co-
iudicis simul in eadem causa recusari, concl. 128.
num. 632.
- Et remotus ab allegata suspicionem appellare po-
test, si aliquid interesse ibi habeat, ibi n. 625. &
627. Contrarium ibi n. 626. & 809. cū seq. j.
- Remissoriale forum non eximandi sibi prescri-
psum, sine consensu partis alterare non potest,
concl. 148. nu. 274. & 285.
- Extende, & declara, ut n. 217. & seq.
- Ex his citationibus decernere debeat, vide concl.
123. sub nu. 112.
- Iudex reu. la. s. dicta testium ante eorū publica-
tionē, quomodo sit puniendus, vide cōcl. 60. n. 42.
- Reuo. & acquiescentia instantiam terti factū
attentare non dicitur, concl. 160. nu. 127.
- Rurē, & rectē procedere semper presumitur,
concl. 47. nu. 20.
- Secularis licet in causis spiritualibus non possit
esse Arbitrator, potest tamen esse simul cum Cle-
rico, licet non possit simul cum eo delegari, cō-
clus. 133. n. 148. & ibi ratio assignatur.
- Amplius, & declara, ut ibi n. 149.
- Secularis an possit cogere Clericum Depositum
ad restituendum depositum, vide in Ver-
bo Clericus, & in concl. 128. n. 829.
- Se informans non debet mentem suam ad vnam
tantum speciem probationis applicare, sed ex
varijs se informare & potest, concl. 34. n. 14.
- Ea secundum acta, & probata iudicare debet, nō
autem extra ea debet se mouere ad iudican-
dum, concl. 128. n. 146.
- Sententiam, quā in de nocte, sine sit in loco, aut se-
dendo ferre possit, vide concl. 133. sub nu. 137.
- Iudex si fiat ille, qui fuit Aduocatus Iudicis, & in cau-
sa criminali alius intervenit, ab eo suspectus
iurari poterit, ibi n. 665. & 666. ratio assignatur.
- Si fuerit in Syndicatu accusatus ab alio decen-
te cum pecunia corruptus, quando ei tanquam
suum turpitudinem alleganti sit credendum,
vide concl. 26. n. 107.
- Sine causae cognitione, & sic iniuste procedens
nulliter, & ut persona priuata procedere, &
specialiter dicitur, concl. 86. nu. 38 & concl. 128.
num. 459.
- Declarata tamen procedere, si iniustitia sit noto-
ria; alijs secus d. concl. 128. n. 459.
- Sine causae cognitio ne procedens grauamen in-
ferre dicitur, ibi nu. 390.
- Solus dicitur vir bonus in iudicijs, ibi sub n. 622.
- Suspectus allegatus ad ulteriora procedere non
potest, secus autem si a frivola fuerit appellatus;
nam nil est tam graue, quam sub suspecto lu-
dice litigare, ibi n. 634. & 638. & seq. & 669.
- Suspectus reddi potest, quando graues inimici-
tiae superuenerint, ibi n. 641.
- Intellige tamen, & declara, ut n. 642. cum seq.
- Suspectus reddi potest propter astitatatem, etiā
si ea sit deuoluta, ibi n. 645. & 646.
- Ex usq. ad quem gradum id procedat, vide ibide.
- Suspectus redditur, qñ in eadem causa fuit Pro-
curator, vel Aduocatus, ibi n. 658. & 664.
- Contrariū tamen habetur in concl. 156. n. 22.
- Suspectus reddi potest, si cū vna ex partibus liti-
gauerit, cōcl. 128. n. 660. & ibi ratio assignatur.
- Suspectus redditur, si in alia causa simili iudica-
uerit, ibi n. 661.
- Suspectus recusari potest, etiam ad tertio profuso
interesse, ibi n. 671.
- Plura vide in Verbo Suspectio.
- Iudicium D. creati in alienatione interponere
potest, abq. p. n. si Regio, si ipse absens in obli-
gatione interuenient, concl. 154. n. 66.
- Tām Delegatus, quā Ordinarius de iure Ca-
nonico in totum uti suspectus remoueri, & ab
eo appellari potest, concl. 128. n. 172.
- Tām Laicus, quā Ecclesiasticus procedere potest
in causa alimentorum, concl. 89. n. 74.
- Tām Secularis, quā Ecclesiasticus, quādo co-
gnoscere possit in causa adulterij, vide concl.
59. num. 97. cum seq.
- Terminum ad appellandū, vel prosequendā ap-
pellationem, etiam ex intervallo post admissā
appellationem qñ praesigere, arctare, vel pro-
rogare possit, vide concl. 129. n. 267. cum seq.
- Testibus exceptiones patientibus, vel plenē iō
probantibus, ac presumptiuibus, & coniectu-
ris fidē adhiberi potest, concl. 134. n. 9. cū seq.
- Viam vnam eligens in iudicio, eam amplius
omittere non potest, concl. 129. n. 110.
- Vnus articulus aliquo modo narrata causae tangē-
tis, illo articulo detecto in tota causā suspectus
iurari non potest, concl. 128. n. 663.
- Vni suspectus recitari potest, si sit compater, vel
amicus alterius partis, ibi nu. 647. & 648.
- Vti suspectus regulari potest, si prius fuerit in
causa Consultor, concl. 156. n. 20.
- Declarata tamen, ut n. 21.
- Vni suspectus ipso iure remouetur, si votum ani-
mi sui prouptum, concl. 128. n. 649.
- Extende id procedere, necdum si animum suum
expressē propalauit, sed etiam si aliquod iudi-
cium adhibuisset, quo motus animi sui detege-
reretur, ibi nu. 650.
- Item extende, ut ibi nu. 651. cum seq.
- Iudices delegati solo iuramento suspecti recusari
possunt, ibi n. 629.
- Duo dati, quando possit per vnum altero mo-
tu

Et Materiarum.

tuo in causa procedi, vide in concl. 53. in fine.
 Duo tantum, & nō plures reculari possunt, concl. 128. nu. 677.
 Ecclesiastici iure Canonico vti debent, & non Civilis, nec bannimentis, & consilientibus Principum ius Canonicum alterantibus ligatur, concl. 139. u. 14.
 In remissionibus iniquitatum, quę fieri contingunt, mandare possunt Baronibus, vt de statu causarum certiores statim lata Sententia, & prefertim si Baro malitiosę expeditionem retardaret, concl. 167. n. 89.
 Laici omnino iurisdictionis Ecclesiasticę sunt incapaces, concl. 156. n. 10.
 Et tollerando Clericos coram se comparere, in causis, etiam possessionis excommunicationem incurrunt, ibidem.
 Declara, & extendit, vt ibid. & n. 11. cum seqq.
 Prorogati suas Sententias exequi non possunt, licet ex eis actio nascatur, concl. 133. nu. 99 & nu. 100. ratio assignatur.
 Qui causa iudicandi ad aliquem locum vocatur pro repręfatis, aut debitis antea contractis detineri non debent, concl. 99. n. 14.
 Qui sunt de contraria factione omnes vti suspensi reculari possunt, etiā si illi essent iuste factionis, & recilians iniuste, concl. 128. n. 654.
 Iudices, vel alij Officiales a nonnullis publicam, vsurpantes poena vitimi supplicij sunt afficiendi, concl. 111. n. 52.
 Iudicis est arbitrium, quando vsus Secuti dicatur probatus, vel non, concl. 86. n. 108.
 Facultas aliter iudicij tollitur per clausulā (sublata omni audientia) in gratia Principis appositam, donec sibi per Papā os aperiat, concl. 122. n. 1. & 22. cñ seqq. & vide in Ver. Clausula.
 Si, quando aliquid liquere dicatur, vide concl. 134. sub num. 14.
 Iudicis assertio an probet minorem ætatem, vide concl. 72. n. 36. & 37.
 Assertio super eo, quod de delicto per veras probationes confit, non suffragatur, si Sententia contra absentem, legitimis probationibus deficientibus, fuerit lata, concl. 128. sub n. 492.
 Non facit delictum esse notorium, ibidem.
 Illius assertio, quando sit standum, vide concl. 155. n. 64. cum seqq. & in Verbo Assertio.
 Auditoris magis exuberat in absolendo, quā in condemnando, concl. 55. nu. 6.
 Confirmatio nō valida alienationē rei Ecclesię quādo titulatur inualidus, cōcl. 85. n. 156. & seq.
 Decretū, & sententiā ex lapsu triginta annorum lata præsumitur eo modo, quod de iure ferri debebat, concl. 86. nu. 19.
 Decretū in contrāctu minoris, debet esse extensū, nec clausulę caterat sufficere, ibi nu. 38.
 Plura, vide in verbo Decretum.
 Illius deputatio si sit deperdita, & Iudex processerit in causa, quomodo sustineatur illius Sententia, vide concl. 155. sub nu. 86.
 Factam quādo valeat, iuxta suam ordinariam iurisdictionem, vel iuxta delegatā à Principe, vide concl. 47. nu. 24.

Factum pro factis partis habetur, concl. 78. nu. 7. concl. 133. sub num. 131. concl. 135. nu. 20. & concl. 154. num. 109.
 Fides plene probat de actis gestis coram se, concl. 155. sub nu. 66.
 Pręsētia suspitione doli, ac fraudis cessare facit, concl. 47. nu. 32. concl. 86. nu. 157. & concl. 148. sub n. 282. Declara tñd procedere vt ibid.
 Item solet supplere defectum insinuationis, concl. 84. nu. 155.
 Fallit in contrāctu minoris, concl. 86. nu. 97.
 Recusatio quando sit admitrenda, & quomodo ea sit instituenda. Vide in Verbo Adversus, & concl. 53. per totam.
 Iudicis recusatio ad futuras lites non porrigitur, concl. 128. nu. 673.
 Iudicium recusationis semper Signatura iussit admittere solet, concl. 128. sub nu. 638.
 IVDICIO introducto contra plures res, & personas potest ferri Sententia respectu vnus, & respectu alterius differri, vel ferri super aliquibus rebus, alijs omittis, concl. 142. nu. 92.
 In Iudicio possessorio probationes leues sufficiant, concl. 78. n. 83.
 In possessorio, quando appellatio admittatur, vide latē in Verbo Appellatio, & concl. 128. n. 21. vñq. ad 73. & n. 690. vñq. ad 712.
 Præiudiciali pendente, quādo in alio sit supersedendum, vide concl. 62. n. 46.
 Retipēda possessionis agenti obstat exceptio rei iudicate in petitorio, concl. 78. n. 103.
 In iudicio trium personarum concursus est necessarius, nēpē iudicis, actoris, & rei, conclus. 122. n. 27.
 Iudicium executiuum, quando non impediatur ob non rescuatam clausulā, siue præiudicio processus executiui, vide concl. 128. nu. 726.
 Inchoatum per Verba ius competere petitorio dicitur ibi n. 49.
 Mixtum illud dicitur, quando sit plene de nullitate cognitum, ad effectum præiudicii in petitorio, non autem, quando incidenter fuerit deductum Dominium in possessorio, conclus. 128. sub nu. 66.
 Nullitas, & sine actione intentatam, ex lure superueniente auditori, ex causa tamen de præterito, validum fit, concl. 78. sub n. 6.
 Ordinarium si sit intentatum, quando eo omisso possit rediri ad executiuum, & quando nō vide concl. 55. n. 22. & concl. 148. sub n. 110.
 Quando sit minus, vel magis præiudiciale, vide de concl. 35. nu. 9.
 Quando reddatur elusorium ex omisa legitimatione personarum, vide concl. 78. nu. 84. cum seq. & in Verbo Legitumatio.
 Iudicium subire nemo tenetur, si Adversarius, absq. actione experiri intenderet, concl. 147. sub num. 245.
 Iudicium, vt tertio præiudicet in quolibet actu ille citandus venit, concl. 128. u. 618.
 IVRA vide infra post Verbum Iuridictio.
 IVRAMENTA plura plures absolutiones requirunt, concl. 11. n. 24. & 28.

Index Conclusionum,

de IURAMENTO de iussu delatione, quando detur appellatio, vide in Verbo Appellatio, & concl. 128. n. 359. cum seqq.

Proprii nemo potest esse arbiter, & Index, concl. 11. n. 8.

Illius virtus, quoad vinculum perjurij ad heredes non transit, ac secus quoad illius efficaciam, ibi n. 77. & concl. 78. nu. 101. & prius concl. 2. num. 77.

Extende, ut in concl. 11. n. 78. & concl. 167. sub num. 17.

Iuramento articulantis, quando stetur super eo quod mater articulat de nouo superuenient, vide concl. 148. n. 141. cum seqq.

Illius consignatus, quando sit standum ad probandum valoris rei per Multionem, vel Proccacium amide, vide concl. 99. nu. 32. & 33.

Quantum stetur super amissione rei, vel Scripturę, vide in Verbo Amissio, & concl. 61. n. 9. cum seqq. & concl. 104. n. 7. cum seqq.

Illud ab Ordinariis prestitum de non alienando non extenditur ad alienationem terrarum paruum Ecclesiarum fructificantis, concl. 85. nu. 289.

Adiectum hypothecę generalis operatur, ut illa vim specialis hypothecę habeat, concl. 119. sub nu. 8.

Ad incogitata, & ad non expressa non trahitur, concl. 42. n. 534.

An valider donatorem minoris, vide minoris, & concl. 86. n. 69. & 70. & concl. 87. n. 27.

De eligendo digniori semper intelligitur de possibili concl. 2. n. 14.

De sui natura operatur, ut actio sine cessione, competat, concl. 9. n. 4.

Declarata, ut ibidem.

Duplex, licet regulariter non præbeat facultatem minori petendi restitutionem in integrum, & dandi de nullitate contractus, id tamen fallit, quando illud à lege, vel Statuto debilitaretur, ac pro extorto reputaretur, conclus. 86. nu. 109.

Dupliciter praestari potest, videlicet, Verbo tantum, & manibus tactis scripturis, & quod utrunque operetur, circa beneficium restitutionis in integrum, vide concl. 72. n. 41.

Et omni similesioni, & evidenti iniquitati non adspulatur, concl. 86. nu. 137. & concl. 128. nu. 880. & 890.

Fidelioris operatur, ut ille in plus teneatur, quam principalis, concl. 86. nu. 29. & concl. 114. n. 14.

Fidelitatis non facit presumi rem concessam, esse feudalem, concl. 93. n. 21.

Firma contractus, ab his solum iuramentis Statuti celebratis, quod Statutum fuerit confirmatum à Papa in forma specifica, faciendo mentionem in Breui de actu iurato; ac secus si fieret confirmatio in forma communi, concl. 86. n. 70.

Habet vim clausula (Rato manente pacto) conclus. 118. n. 10.

Idem efficit, ut quis ad pæne conventę præstationem, & pæne observantiam teneatur, concl. 161. sub n. 60.

Individuum dicitur, concl. 45. n. 10.

In locazione interpositum an operetur, ut succedat in re locata locationi stare teneatur, vide concl. 2. n. 75. & seqq.

In quietatione appositum, quando non impediatur, quam retrahatur, vide concl. 56. n. 204.

In Scriptura appositum, cui fides adimatur per stantes, potest aliunde probari, quàm per instrumentum, & tunc faciet valere contractus, concl. 86. sub n. 70.

Iudiciale pro veritate habetur, concl. 128. n. 915.

Ligat Auditores, & Dominos præsentes, sed non illos absentes, concl. 148. n. 35.

Licet ad spiritualitatem spectet, potest tamen à Statuto infringi, si Statutum sit de Mâdato Papę cõditi, vel à eo confirmati, concl. 86. n. 68.

Declarata tamen, ut ibi sub nu. 70.

Minoris, vel mulieris à Statuto Urbis præsumitur dolo extortum, ibi n. 67.

Nihil operatur in alienatione rei alienari prohibet, & præsertim si duplex prohibet, & contrariet, concl. 86. n. 235. & 236.

Nō debet esse vinculum iniquitatis, & meriti peccati, concl. 11. n. 23. & concl. 128. n. 891.

Non dicitur probatio, sed resequenda ab opere probandi, concl. 104. n. 7.

Non facit acquirere actionem, nisi satisfactio sequatur, concl. 34. n. 5.

Non mutat naturam contractus, super quo interponitur, sed secundum illam regulatur, nec auget obligationem, sed solum eam corroborat, & validiorem reddit, concl. 84. nu. 161. & conclus. 128. nu. 80.

Nō operatur translatio, & Dominij in alienatione rei alienari prohibet, concl. 86. n. 77. & 78.

Non supplet defectum causę in alienationibus rerum minoris, concl. 86. n. 20.

Non supplet defectum insinuationis, sed cum ea copulativè requiritur, quando Statutum ultra iuramentum insinuationem etiam desideraret, ibi sub nu. 103.

Et quando supplet illius defectum, vide inferius.

Nunquid est attendendum, quando sit vinculum iniquitatis, & in dispensum salutis animę vergat, concl. 89. n. 9.

Obligat præcisè ad factum, & illius efficacia etiam ad heredes transit, concl. 91. n. 9. & 31. & concl. 114. nu. 6.

Omnem excussionē tollit, concl. 167. sub n. 131.

Operatur, ut confessio probet, etiam, quod aliis non probaret, concl. 135. n. 61.

Maximè, quando nullum commodum iuranti, nec suis heredibus resisteret, ibidem.

Purcatoris non extenditur, nisi quousque sit, fuit concessum in mandato, concl. 148. n. 30.

Prælati ad gravamen Ecclesie extendi non debent, concl. 85. n. 297.

Quādo nō dicitur personale, vide concl. 2. n. 77.

Quando sufficit, ut conventus actione ad exhibendum liberetur, vide concl. 78. nu. 49. cum seqq. & in Verbo Liber.

Reddit efficaciorē obligationem uxoris, & minoris, concl. 84. n. 143. & concl. 87. n. 27.

Et Materiarum.

Respicit personam Iurantis, & non e mentis, concl. 1. n. 77.

Sequitur naturam actus super quo interponitur, & ideo si actus erit nullus, tunc iuramentum illud non conualdat, concl. 47. num. 91. concl. 114. nu. 1. & concl. 131. sub nu. 32.

Contrarium habetur in concl. 47. n. 92.

Declarat, ut in concl. 128. n. 890. & 891.

Statutum Urbis illud pro dolo extorrum in cōtractibus minorum habetur, concl. 85. n. 67.

Super damnis, & interelli: patienti deferre (si arbitrium Iudici, concl. 124. n. 24.

Declarat tamen, ut ibidem, & prius concl. 104. num. 14.

Super ignorantia edicti, quando ab eius pœna excuset, vide concl. 111. sub n. 18. & 32.

Supplere solet defectum intimationis, conclus. 84. num. 154.

Fallit tamen, ut ibid. & concl. 86. n. 101.

Suppletium non admittitur ad probationem faciendam per agētem ad caducitatem, conclus. 78. n. 39.

Suppletium, & decisum iudicis, quando alicui deferretur, tunc is, cui illud deferretur, aut iurare, aut iuramentum referre, aut soluere cogitur, concl. 128. nu. 401.

Suppletorium, quando non sit admittendum, vide concl. 104. sub n. 14.

Ut non illud aut omnis interpretatio est facienda, concl. 11. n. 2.

Ad iurandum, & renunciandum quis inducitur eadem facilitate, qua inducitur ad contrahendum, concl. 72. n. 40. & concl. 86. n. 101.

Iuramentorum receptio, quando in manibus Notarij fieri possit, in examine testium, vide, concl. 143. n. 192.

Iurans non appellare, si appellet prius efficiat, & si velit appellationem protequi prius absolutionem petere debet, alijs fatalia current, concl. 128. n. 12.

Iurans redire ad carceres, quando absque labe peccati iuramento contrahere possit, vide, concl. 169. n. 6. cum seqq.

Iurare falsum, quando quis possit pro reddimento proprio sanguine, vide concl. 59. nu. 58. & in Verbo Falsum.

Iurata promissio magis obligat, quam simplex pactum, concl. 118. n. 10.

IURISDICTIO alicuius, ut præferebatur illius scientia, & patientia esse necessaria, concl. 1. nu. 158.

Delegati per presentationem litterarum illi acquiritur, concl. 126. n. 101.

Et quando illius iurisdictione expiret, vide ibi n. 109.

Mura vide in Verbo Delegatus.

Ecclesiastica, licet in his, quæ sunt mixti fori dignior, & sic præterenda videatur, fallit tamen quando consideratur solum potestas puniendi grauius, & leuius iuxta qualitatem delicti, conclus. 139. sub n. 10.

Et administratio transmissa in Commendatarium Abbatie facit, ut ille Prælati datus, concl. 1. sub num. 4.

Facilius limitatur in parte, quam tollatur in totum, concl. 142. n. 121.

Iudicis appellationis post annum non cessat, si adit impedimentum, quia tunc datur biennium sicut etiam, quando fuerint prorogata fatalia, alijs secus, concl. 129. sub n. 210.

Iudicis, cui executorialis dingerit, per transportationem actorum fundatur, concl. 129. nu. 388. & 442.

Licet per consensum regulariter prorogari possit, id tamen in Abbatibus, sine consensu Romani Pontificis fieri uequit, concl. 1. n. 154.

Declarat tamen id esse verum, quando illi essent immediate dedit Apostolicæ subiecti (secus si è contra, ibi nu. 155).

Iurisdictionem habens in aquis fluminis censetur etiam habere illam in fundo subius aquas cæsistenti, concl. 98. n. 12.

Eam habenti, quando per partes iurisdictione concedi possit, vide concl. 129. n. 501.

Prorogare non possunt partes, concl. 129. nu. 208. 470. & 501.

Declarat tamen, ut n. 120.

Et quando dicatur prorogata per comparentem, cum clausula citra consensum in iurisdictionem, vide concl. 160. n. 129.

Illius defectus, quando sit sanabilis, vide concl. 135. nu. 45. & 191. cum seqq.

Quali possessio inducitur ex cognitione causarum, & probatur per test. 3. etiam singulares, imò sufficit illos in aliqua generalitate esse co testes, concl. 157. sub n. 32.

Non quia per alluionem augetur, cum ea sit introducta de publico, & alluio publica iura non metret, concl. 94. n. 18.

Contrarium in concl. 98. n. 11.

Concordat, ut ibi n. 12.

Nunquam dari solet sine modica coardione, concl. 137. sub nu. 37.

Omnimoda alicui concessa, cum mero, & mixto Imperio solum ad primas instantias, non autem ad alias appellationum restringitur, conclus. 167. n. 49.

Ordinaria non cessat per delegatam, concl. 47. num. 14.

Prorogata detrahit illi Ordinarij, & propterea strictè deuit interpretanda, conclus. 133. num. 100.

Quando est controuersa inter Dominos, tunc in alternatim gubernare debent, conclus. 89. num. 581.

Requiritur ad hoc, ut quis cogere possit, concl. 138. sub nu. 12.

Vbi nulla est, ibi non potest esse prorogatio, concl. 78. n. 3. & concl. 167. sub n. 100.

Vniuersalis arguitur ex adibus particularibus, conclus. 157. sub num. 32. & ibi ratio assignatur.

Voluntaria potest a legato exerceri, etiam extra Prouinciam in non subditos, concl. 1. nu. 122.

Iurisdictionalia non veniunt appellatione fructus,

Index Conclusionum,

neq; in aliquem trahunt, nisi de illis fuerit
 data specialis mentio, licet secus si cum vniuer-
 sitate bonorum transierint, concl. 167. n. 55.
IVRVM admissio censetur, quidam Sententia
 de consensu partium est lata, concl. 141. sub
 num. 31.
 Dispositio circa obligationem ad fauorem
 dotis non restringitur ad eas mulieres solum
 que necessario dotare tenentur, sed omnes
 personas, & casus generaliter comprehen-
 dunt, concl. 86. n. 169.
 Ecclesie remitti non possunt in Arbitrium cum
 facultate procedendi de iure, & de facto in
 procedendo, sed solum de iure in decidendo,
 concl. 133. n. 146.
 Illa, & actiones non veniunt appellatione mobi-
 lium, & immobilium, nisi de illis expressa
 mentio fiat, cum ea tertiam speciem consti-
 tuant, conclus. 39. n. 9 cum seqq.
 Magis subueniunt traicanti de damno euitan-
 do, quam lucrum querenti, concl. 86. num.
 100.
 Et quomodo sint compulsanda, vide conclus.
 148. sub nu. 118.
 Reddere non potest Episcopus in locis excom-
 pnis, concl. 1. n. 59.
 Vigilantibus, & non dormientibus subuenire
 solent, concl. 87. n. 15.
 De iure alicuius non consistit probari non po-
 tesse, nisi per confessionem partis, aut per tres
 Sententias conformes, & rem iudicatam, con-
 cl. 160. sub n. 28.
 Inignorato, quis renunciare non presumitur,
 concl. 35. n. 26. & 27.
 Iuris depositio mirra censetur, mutato rerum
 statu, concl. 98. sub n. 3.
 Iuriterij, nunquam censetur derogatum, per
 Verba generalia, concl. 65. n. 6.
 Iurum productio, ad hoc, vt legitime facta di-
 catur, quz sint necessaria, vide in Verbo Acta
 & in Verbo Productio, & concl. 31. num. 73.
 cum seqq. & concl. 155. sub n. 67.
 Et quando dicatur realis, siue verbalis, vide,
 concl. 31. n. 73. cum seqq.
 Ius agendi pro assistentia tempore triginta an-
 norum praeibitur, concl. 157. n. 22. & vide in
 Verbo Assistentia.
 Aliquod nemo ex sua improbitate obsequi de-
 bet, concl. 87. n. 56. concl. 89. n. 23. & concl.
 150. num. 40.
 Alteri quzsum, quando per Principem subla-
 tum censetur, vide concl. 165. num. 24. cum
 seqq.
 Exigendi decimas, vel Annatas, vide in Verbo
 Decimae, & in Verbo Annatae.
 Incertum, & euentuale non est in consideratio-
 ne habendum, concl. 110. sub n. 3.
 Partis quzsum non debet ei per solum Palatii
 auferri, concl. 148. n. 107.
 Declarari, vt ibidem.
 Partis acquiritur per lapsum termini perem-
 ptorii aduersario assignati, concl. 148. sub
 num. 107.

Petendi alimenta, quando dicatur petionale,
 ita vt personam non egrediarur, siue quando
 sit transmissibile ad heredes, vide late in Ver-
 bo Alimenta, & concl. 89.
 Sibi dicere nemo potest, licet secus, quando
 periculum esset in mora, concl. 56. n. 140.
 Ius, qui sibi dicit beneficium legale perdis, con-
 clus. 164. sub n. 22.
 Intellige tamen, vt ibi n. 24. cum seqq.
IVS accrescendi habet locum, quando portio
 non esset omnino defecta, concl. 125. sub n. 5.
 Non habet locum in alimentis, sicut in usufru-
 ctu, concl. 89. n. 473.
 Non habet locum in ijs rebus, in quibus iure,
 quodam singulari succeditur, & conclus. 25.
 sub num. 50.
 Et quidam acquisitum imputetur in legitimam,
 vide concl. 42. n. 486.
 Plura, vide in Verbo Accrescendi Ius.
IVS CANONICVM in materia concernente
 peccatum est seruandum in vtroq; foro, concl.
 89. n. 79.
 Illud, per quod Pater Filios naturales alere te-
 neretur est seruandum, etiam in terris Imperij,
 ibi num. 80.
 In aliquibus cum iure Ciuili conformari, in
 quibusdam vero diserte videtur, concl. 124.
 sub nu. 20.
IVS Ciuile, & non Canonicum obseruant Ro-
 mani, ex dispositione statuti, & prescripti
 in materia dotis, concl. 66. n. 27.
 Ius congruum Vrbi Romae, quid operetur in
 Retractibus domorum, & in quibus personis,
 & in quibus Rebus procedat, vide con-
 clus. 62. num. 19. cum pluribus seqq. & in Ver-
 bo Retractus.
 An habeat locum ad fauorem subingulini, &
 sic cedi possit, vide concl. 62. n. 29. cum seqq.
 Item an habeat locum in Domibus, & Palatijs
 antiquis, quz valde honorem, & nobilitate
 familie demonstrant, vide concl. 73. n. 30. &
 concl. 89. n. 528.
 Habet locum, tam in venditione voluntaria,
 quam in necessaria, concl. 84. n. 210.
 Ius dicendi de nullitate contractuum, quando
 competat minoribus, vel mulieribus, vide in
 Verbo Minor, & concl. 86.
 Et illud transit etiam ad heredes minorum, &
 mulierum, concl. 86. n. 115.
 Item si actus sit indiuiduus, transit, etiam ad li-
 citis consortes, ibi n. 116.
 Ius naturale, est iure Ciuili potentius, & ideo,
 quando in Statutis Fij naturales non ad-
 mittuntur, ita, & multo minus Ciuiles tan-
 tum, vt sunt adoptiui, & arrogati, concl.
 58. num. 11.
 Ius naturale, quid sit, & quale illud gentium, vi-
 de concl. 89. n. 206.
 Ius offerendi debitum, & petendi cessionem,
 an, & quando competere possit, post Decre-
 tum, & Sententiam, vide conclus. 157. num.
 15. cum seqq.
 Post litem contestatam cessare debet, quando
 prius

Et Materiarum.

prius super petitione executionis Sententia
fuit datus libellus, & postea l. s. conclusa.
ibi n. 15.

Illud quando est debitum, Salazarum interdictū
tollit, concl. 157. n. 16.

Non competit secundis creditoribus in bonis,
q. mulieri pro dote assignata fuerunt, concl.
152. n. 47 & 56.

Intellige tamen, vt n. 48. cum seqq.

IVSPATRONATUS Altaris acquiritur, per
construendum, donationem, & fundationem,
nisi tamē Altare esset portatile, concl. 95. n. 11.
Illius collatio, per enunciatus antiquas cor-
roboratur, concl. 120. n. 102.

Eius existentia quomodo proietur per Senten-
tiam antiquissimam in preiudicium ordinarij,
& successorum, vide concl. 120. n. 56.

Illius exceptio contra prouisionem Apostolicam nō
suffragatur quoties de manutenzione agitur,
concl. 135. n. 137.

Non transit, nisi cum vniuersitate bonorum,
concl. 167. n. 55.

Extende, quod quasi possessio presentanti ad
illud in donatarium, & iurisdictionem cessionario
transit, ibidem.

Præsentatio facta per vnum ex Patronis, ius
alterius Compatroni conseruat, conclus. 48.
num. 59.

Et debet fieri intra quadrimestre; alijs non
suffragatur, concl. 9. n. 18. in margine.

Illius præsumptio inducitur, ex Armis, & Insigni-
bus in aliqua Capella antiqua repositis, concl.
144. num. 40.

Quid dicatur gentilitium, & quando ad illud
admittantur illegitimi, vide concl. 81. n. 12.
cum seqq. & in Verbo Illegitimi.

Et quomodo in eo succedatur, vide ibi n. 25.

Est verificandum, quid eius verificatio est in
conditione posita, per Consulam (verificatio
prius per te dicto iure Patronatus) antequam
litteræ Apostolicæ exequantur, conclus. 126.
num. 9.

Illegitimus, quando conferri possit, vide concl.
142. sub n. 65.

Impedit executionem Brevis Apostolici, concl.
135. n. 134. cum seqq.

Declara tamen id procedere in eo iure Pa-
tronatus, quod ex donatione, vel fundatione
oritur, non autem in eo, quod ex privilegio
acquiritur, ibi n. 136.

At scilicet si de eo incontinenti non doceatur, vt
ibidem.

Per administratum cum fama probatur, concl.
55. n. 18.

Sed quæ verè sint necessaria ad hoc, vt illud
probetur, & ad hoc, vt quis legitimè in eo
insituatur, vide concl. 135. n. 137.

Extende, quod per famam cum longissima pos-
sessione presentandi illud probetur, concl. 120.
num. 38.

Per destructionem Ecclesie extinguitur, & li-
cè ea postea reedificetur non reuiuiscit, con-
clus. 144. n. 37.

Extende etiam, quando Ecclesia succederet,
in hereditate patroni, vt ibidem, & ibi ratio
assignatur.

Quando sine consensu Patroni permutari pos-
sit, vide concl. 154. sub n. 112.

Quomodo inter Potentes, & non Potentes
probetur, vide concl. 120. n. 86.

Residet penes vnumquemq; patronorū, quoad
omnes effectus, concl. 48. n. 69.

Si transferatur, alimenta tamen in casu indigē-
gentiæ translata non censentur, & sic cedenti,
non autem cessionario sunt prestanda, concl.
89. n. 444.

Vt constituatur consensus Episcopi est necessa-
rius, alijs nomen iuris patronatus non me-
retur, concl. 154. n. 125.

Vt pro etur tempora prouisionum Apostoli-
carum de medio deducantur, conclus. 126.
num. 11.

IVSTA causalitandi, an, & quando reum à re-
stitutione expensarum excuset, vide in concl.
128. num. 150. cum seqq. & in num. 160. & in
Verbo Expensæ, & in Verbo l. s.

IVSTIFICATIO alienationis rei Ecclesie, vt
presumatur, tempus mortis litis non subdi-
citur, concl. 85. n. 151. & latius vide in Ver-
bo alienatio rei Ecclesie.

Gratiæ, & litterarum Apostolicarum, quando
sint necessaria, vt illæ executionem paratam
habeant, vide in conclus. 126. & in Ver-
bo Gratia, & in Verbo Litteræ Apostolicæ.

IVSTITIA assensus, quomodo probetur, vide
in Verbo Assensus, & concl. 75.

Iustitiam denegare, quando dicatur ludex, &
quando à denegata, dilata, vel neglecta iusti-
tia appellatio detur, vide conclus. 128. n. 583.
cum seqq.

Super iustitia Sententiæ discutiens, quan-
do appellacioni, & rei iudicæ renuncia-
se censetur, vide concl. 129. n. 340. & 341.

L.

LABORANTES suas possessiones proprijs
manibus Privilegium nobilitatis non amittunt,
concl. 82. n. 6. & in nu. 7. antiquorum
exempla adducuntur.

Plura vide in Verbo Agricola.

Laborare pro alio, quis nō debet proprijs sum-
ptibus, concl. 39. n. 475.

Lalores facti à Procuratore in causa proban-
tur per fidem iudicis attestantis de actis ge-
stis coram se, concl. 55. sub n. 60.

LACERANS dolose apocam pena falsi puni-
tur, concl. 123. n. 154.

Laceratio apocæ liberationem, & solutionem,
arguit, ibi n. 152.

Declara tamen, vt ibi num. 153. & vide in Ver-
bo Scriptura.

Se quando lacerans Scripturam prænam falsi
committat, & contra quem urgeat lacerationis
presumptio, & quæ pena puniatur, vide
in concl. 121. lib. n. 2.

Index Conclusionum,

L. ACVS. Paludes, & Stagni, quando dicantur publici, & quando privati, vide concl. 94. nu. 22. & 24. & in Verbo Illumina.

L. AICI sunt omnino iurisdictionis ecclesiasticæ incapaces, tñ actu, quàm habitu, concl. 156. num. 10. & vide in Verbo Iudices.

Ob delictum mixti toni foro Ecclesiastico subiciuntur, concl. 39. sub n. 3.

Et id quomodo proceat, vide ibidem.

L. AICUS an, & quando possit esse Assessor Episcopii, vide concl. 156. n. 9.

Et in quibus casibus possit accusare Clericum, vide remissimè in concl. 139. n. 3.

Quando Clericum ad suum Iudicem trahat, vide concl. 44. n. 82. cum seqq.

Tonfurari non debet, non suo Prælati, concl. 1. num. 151.

Reconuocare an possit Clericum coram Iudice seculari, vide conclus. 44. num. 80. cum seqq.

LAPIDARE vnum de bono opere iniquum est, concl. 128. n. 874.

Lapidem proiciens contra turbam, si aliquem interficiat, licet animum occidendi non habuerit, tamen in culpa esse dicitur, & sic arbitrio Iudicis punitur, concl. 150. n. 12.

Lapides lapidearum fundi dotales, si non sit in fructu, & per Maritum ex voluntate Mulieris vendantur, tunc nummi ex eorum venditione recepti sunt vxoris, concl. 135. n. 10.

Lapis, & Baculus veniunt appellatione armorum, concl. 80. num. 8. & conclus. 143. num. 14. & 15.

Declarat, vt concl. 143. n. 19.

LATITANS ne citari possit pro citato, & intimato habetur, concl. 135. n. 80.

Declarat, vt n. 86.

LATRO an sit puniendus per Iudicem loci commisi furti, vel per Iudicem loci, ubi fuit captus, vide concl. 12. n. 13.

Insignis etiam in diebus festiuis furca suspēdi potest, concl. 60. sub n. 46. & ibi ratio datur.

Et per quot adus possit dici talis, vide concl. 48. num. 60.

LAVDEMVM Domino directo debetur, tñ in alienatione necessaria, quàm in voluntaria, concl. 84. n. 208.

LAVDES Arcangelii Albertini, conclus. 140. num. 12.

Beati Caroli Spiritalis, concl. 167. n. 19.

Camilli Andriani, concl. 60. n. 4.

Camilli Gypsi præceptoris Auctoris, conclus. 133. nu. 56.

Cardinalis Gimnassi, concl. 89. n. 459.

Cardinalis Maremontij, conclus. 139. sub num. 512.

Cardinalium Spinulorum, ac eorum familiæ, concl. 167. n. 19. & seqq.

Hieronimi Grimaldi Almaz Vrbis Gubernatoris, ibi sub n. 64.

Ioannis Ghini, concl. 60. n. 44.

Oscitiani Radij, concl. 111. n. 17.

AVDI acceptatio, quando valeat, etiam,

quòd laudum esset nullum, vide conclus. 17. num. 28.

Illius executio est impedienda, quando illud lationem enormissimam continet, concl. 133. num. 24.

Quid si laudum Arbitratoris, ex forma Statuti executionem paratam haberet, vel obligatio Cameralis concurret? vide ibi num. 25. cum seqq.

Illi acquiescere non dicitur quis ab eo reclamatione, concl. 128. sub n. 158.

Ab eo datur recursus ad arbitrium boni viri intra triginta annos, quibus elapsis illud iudicium iudicatum transit, concl. 129. nu. 172. & concl. 133. n. 34.

Illud enormissimum lationem, vel manifestam iniquitatem continens est appellabile, etiam si cum iuramento fuisset compromissum, conclus. 128. n. 879. cum seqq.

Declarat tamen, vt n. 892.

Est diudivn respectu personarum, vt est Sententia, concl. 133. n. 85.

Fallit, quando negotium de sui natura, vel ex conventionem partium esset individuum, ibid. & nu. 56. excomp. indicatur.

Est nullum, si abiq; citatione feratur, conclus. 133. nu. 116.

Ex tendit, & limita vt n. 17. cum seqq.

Etiam emologatum ex enormissima latione rescindi potest, licet secus, quando esset à partibus acceptatum, quia tunc in vim pacti, transactionis, ac rei iudicate valet, conclus. 133. nu. 36.

In duobus præsumptionem iustitiæ, & reatituti nis habet, ibi n. 45.

Non valet, si de compromisso non appareat, concl. 135. sub n. 74.

Laudi nulli acceptatio, quando in vim pacti succineatur, vide concl. 133. sub n. 111.

Non valet, quando compromissum est conditionale, nisi de compromissi persequutione constet, concl. 155. sub n. 74.

Quando iniquum dicitur, & lationem modicam, siue elormen, & euormissam contineat, vide concl. 133. n. 50. cum seqq.

Rescindi petens reductionem ad arbitrium boni viri, etiam per modum restitutionis non cesset contrarius, sed videtur solum ius spectare restitutionis intentare, concl. 128. num. 893.

Terminare debet omnes controversias in compromisso expressas, & quando id factum dicitur, vide in concl. 133. num. 84. cum pluribus seqq.

LEGATA apotheca pannorum, quando nulla tantum apotheca debeat, vel etiam merces in ea existentes comprehendantur, vide concl. 127. nu. 19. cum seqq.

Apotheca cum omnibus ibi existentibus res solum veniunt, sed non debita, & credita, ibi sub num. 20.

Camera, quando veniant omnia in eo contenta, vide ibi nu. 23.

Et Materialium.

- Domo, quando veniat apotheca, hortus, & arundinetum, vide concl. 127. nu. 5. cum seqq. & in Verbo Domus.
- Quando firma maneant rupto testamento ex paterntione filij, vide concl. 88. n. 5.
- Quando debeatur ex auct. ex causa C. de lib. pgr. vide concl. 88. sub n. 5.
- Legatæ rei augmentum ad quem spectat, vide concl. 42. n. 737.
- Dominum statim in legatarium transit, ibi nu. 717.
- Iustus ad quem spectent, & quando hereditatem amittant, vide ibi n. 737.
- Illius identitas est concludenter probanda antequam legatarius ad illius possessionem admittatur, concl. 88. n. 21.
- Legata res, si præstari non possit, ob prohibitionem alienationis, legatum tamen sustinetur, & valet, quo ad eius alienationem, concl. 84. num. 119.
- Legatary cuiuscunque generis, siue sint in quantitate, siue in alijs sentire non debent aliquod damnum, etiam casu contingens, concl. 42. num. 737.
- Et eorum est optio in legatis, concl. 91. n. 4.
- Quando sit illis concedenda immisio in vim, l. si. C. de pet. h. heredit. & quando non, vide concl. 42. n. 314. cum seqq.
- Legatarius ad hereditatis petitionem non est admittendus, nisi prius legato restituto, concl. 131. num. 27.
- Declaratamen, vt ibidem.
- Fundi pro alimentis non teneant ad solutionem coëctarum illius fundi, nisi quando fructus quantitatem pro alimentis debitam excederent, concl. 89. n. 330.
- Petere non potest à parte, siue à Notario copiam totius testamenti, sed solum eam sui legati, cum heredis institutione, & testium nominibus, concl. 61. n. 16.
- Quando impugnare possit testamentum, absque quod perdat legatum, vide concl. 46. n. 26.
- Rem sibi legatam propria auctoritate capere non potest, sed de manu heredis sic, concl. 164. num. 5.
- Declaratamen, vt nu. 6. cum seqq.
- Rem legatam, quandoq. via ordinaria, siue executiua confiscatur, vide concl. 167. sub nu. 113. & prius concl. 128. ep. 131. cum seqq. & num. 748 cum seqq.
- Legata, si generaliter reuocantur, non tamen censentur reuocatum illud alimentorum, concl. 89. num. 544.
- Excedit, vt ibi nu. 545. cum seqq. & vide in Verbo Alimenta.
- Legatis dictio (Tota) significat omnimodam qualitatem in subiecto, concl. 127. sub nu. 9.
- Legatis maxime mens testatoris attenditur, concl. 127. n. 21.
- Legatis meritis, quibus veniant debita, & credita, vide ibi nu. 20.
- Illis Legatis locus, in quo merces reponuntur non venit, ibi num. 20.

- Contratum, vt ibidem.
- Concorda, ibi nu. 21.
- Legato frumento, siue Tritico, in veniat quicquid in area territur, vide concl. 111. n. 1.
- Fundus aratorius vinea non continetur, concl. 127. num. 7.
- Legato, quando intelligantur legata ornamenta, ad eum, vide ibi n. 24. & seqq.
- Legatum acceptans testamentum approbare cõsuetur, ita vt non possit amplius ab intestato venire, concl. 131. n. 23.
- Amplia, vt ibidem.
- Et an id procedat, quando quis ignoranter illud receperit, vide ibid. & num. 24. & 26. & prius concl. 17. nu. 37. cum seqq.
- Aliqui factum cum erit ætatis annorum decem, vel viginti, legatario non debebitur, nisi totum decimum, vel vigesimum annum compleuerit, & id ex natura gentium casus procedat, concl. 116. sub num. 10.
- Quid illegitum esset factum per casum accusatum, et per dictionem. Per, ad, post, usque? vide ibi nu. 11. cum seqq.
- Item quid, si adiecta esset dictio in, intra, vel iuxta, aut cõiectus per casum ablatum? vide ibi nu. 24. cum seqq.
- Illud Alimentorum, quando censetur perpetuum, vide in Verbo Alimenta, & concl. 89. nu. 39. cum seqq.
- Anterioribus, etiam ex testamento minus solemnibus debetur, concl. 100. n. 14.
- Rectori alienum Ecclesiæ relictum, cõtemplatone antiectionis non autem Ecclesiæ relictum censetur, ibi nu. 75.
- Annuum plura legata continere dicitur, stipulatio verò annua vnica tantum, censetur, concl. 113. nu. 35. & 38.
- Annuum in ingressu cuiuslibet anni debetur, quia ius ipsius momento acquiritur, concl. 89. nu. 410. & concl. 113. n. 38.
- Annuum spacio centum annorum præscribitur, etiam si esset Ecclesiæ factum, concl. 113. num. 38.
- Annuum vxori relictum, donec caste vixerit, ei debetur integrum, etiam si infra annum nupserit, siue decesserit, & tunc annus à die mortis viri incipit, concl. 89. n. 410.
- Annui redditus, quando heri possit Patribus Minoribus Sancti Francisci, vide concl. 113. sub num. 1.
- Bonorum mobilium, immobilium, præsentium, & futurorum in annuos redditus non comprehendit, ibi nu. 6. cum seqq.
- Cum factum ea destructa expirat, concl. 89. num. 66.
- Secus si esset factum Ecclesiæ, quia ea destructa non expirat, sed ad Pontificem transit, vt ibidem.
- Couditionale, quando fructus medij temporis comprehendat, vide concl. 170. n. 19.
- Cor. l. qui vo. et, an via ordinaria, vel executiua procedere debeat, vide concl. 128. a. 131. cum seqq. & nu. 748. cum seqq.

Index Conclusionum,

Et quæ adiones per eo competant, & quomodo in eo sit procedendum, & multa alia, vide num. 131. & n. 748. cum seqq.

Dotis pauperi factum dicitur pium, & in causam alimentorum relium censetur, concl. 89. num. 591.

Pura vide in Verbo Dos.

Dotis, quando dicatur purum, siue conditionale dicitur in concl. 42. n. 634.

Factum de re aliena valet, & legatario illius assignatio debetur, siue testator scierit, siue ignorauerit, rem esse alienam, concl. 88. nu. 1. cum seqq.

Extende, & limita, vt ibi nu. 2. cum seqq.

Factum de re aliena testatori debita valet, & operatur, vt eius assignatio legatario debeatur, nisi coniectura in contrarium vrgerent, concl. 88. nu. 6.

Factum de re aliena, in qua testator habet vsum, fructum valet, & verificatur in usufructu, si non potest habere locum in proprietate, ibi n. 7.

Factum de rebus hostium valet, si tamen semel nostræ fuerunt, vel scilicet ad nos peruenire possint, ob ius, & spem post limitat, ibi n. 21.

Favorabile non extenditur ad filios, quos Pater habere ignorabat, concl. 73. nu. 24.

Feudi, favore anima valet, quoad assignationem, etiam si rem esse feudalem testator ignorasset, concl. 107. sub nu. 7.

Fidei a Patre factum, quando nubet, quo tempore debeat, an scilicet tempore nuptiarum, vel incontinenti, vide concl. 42. num. 626. cum seqq.

Fundi comprehendit etiam liuellos tempore mortis testatoris non exactos, concl. 136. n. 38. & concl. 170. n. 14.

Fallit tamen, vt in conclus. 170. num. 16. cum seqq.

Illud hæres prescribit, nisi tamen a legatario petatur, concl. 42. n. 28. & ibi ratio assignatur.

In quo, quis nominatur filius filiationem non probat, concl. 78. n. 62.

Illud dotis munus censetur, quando donationem, & conditionem contineat, concl. 68. n. 54.

Mobilium, quando pecuniam comprehendat, vide concl. 113. n. 10. & in Verbo Pecunia.

Non extinguitur per alienationem illius rei, quæ testator pro illius solutione designauit, concl. 89. num. 337.

Quid si res legata esset alienata ab ipsomet testatore? distingue, vt ibi nu. 338.

Pium, quando dicatur, si sit factum de dote pauperi, vide in Verbo Dos.

Pro amore Dei, vel mutuo amore factum, nunquam animo compensandi factum presumitur, concl. 174. n. 30.

Pro dote factum, quando animo compensandi factum presumatur, vide concl. 174. num. 29. cum seqq.

Quando illud possit relinquere ad alter adulteræ, vide concl. 59. n. 109. cum seqq.

Item, quando possit relinquere Concubine, & a quibus, vide ibidem.

Quantitatis, vel speciei non potest inuito legatario in alia specie solui, nec aliquam per eum rationem patitur, concl. 91. n. 3.

Fallit, vt ibidem.

Rei fructus, etiam fructus comprehendit, & maxime si sit factum pro dote, concl. 136. n. 37. & concl. 170. n. 14.

Fallit quinquè modis, vt conclus. 170. num. 16. cum seqq.

Relictum sub conditione, ab alterius voluntate pendente, sub contraria conditione adimi potest, & alteri applicari, concl. 84. n. 33.

Relictum pure potest adimi sub conditione, ibi num. 34.

Seruitori coniunctio, & consanguineo relictum, censetur relictum contemplatione seruitutis, non autem consanguinitatis, & ideo legatis reuocatis, illud quoque reuocatum censetur, concl. 100. sub nu. 15.

Spurio relictum in vim alimentorum resoluitur, concl. 89. n. 114.

Sustinetur, si fuerit relicta maior dos filie nubenti seculo, quam ei Religionem ingredienti; dummodo non constet illud in odium Monasterij, & Religionis fuisse factum, concl. 142. num. 110.

Item declara, ibi n. 11.

Vnus fructus in quibus differat a legato alimentorum, vide concl. 89. num. 470. cum seqq. & in Verbo Vnus fructus.

Vnus fructus, quando conuertatur in alimenta, vide concl. 89. num. 203. cum seqq. 386. cum seqq. 404. cum seqq. & nu. 589.

Vxori relictum, donec steterit cum filiis, illis mortuis amplius non debetur, nisi sit legatam alimentorum, concl. 89. num. 389 & ibi ratio assignatur.

LEGATVS de latere in his, quæ sunt voluntarie Iurisdictionis, suam auctoritatem, etiam extra Prouinciam, & in non subditos exercere potest, concl. 1. n. 22.

Et nodum ingressus Prouinciam sibi Decretam Officium legationis exercere non valet. ibi num. 23.

Quando cum grauitate legentem absoluerit, & illi iniuriam remittere possit, vide conclus. 10. num. 23.

Excommunicatum absoluerit potest in via sue legationis; dummodo absolendus non esset irregularis, ob delictum homicidij, siue mutilationis membri, ibi n. 105.

In sua Prouincia immediatè cum omni Ordinario concurret, concl. 128. n. 224.

Quando possit recusari suspensus, & ab eius Sententia appellatio detur, vide conclus. 128. num. 169.

Ad legatum de latere omisiss medijs appellare, licet, ibi n. 224.

Si ille extra Prouinciam existat, & ad eum fuerit appellatum, causas appellationum in partibus delegare poterit ibi sub d. n. 224.

Se introuocare non potest in appellationibus interpositis a Conseruatoribus, vel Delegatis Apo.

Et Materiarum.

Apoſtolicis, conſuſ. 128. num. 225.
Ex cauſa remunerationis ob ſeruitia Sedi Apoſtolicæ ſacra derogare potell vniõni Caſtrorũ, vel ſimilium à Pontifice factũ, conſu. 197. n. 52.
Extende, vt ibidem.
LEGEM ſpernens legis beneficio priuatur, conſu. 169. ſub n. 21.
Leges ab Imperatore dependunt, & ideo per totum Orbem ſunt ſeruandæ, conſu. 63. nu. 23.
Magis ſuauis agenti de damno emtando, quàm de lucro captando, conſu. 78. nu. 104. & conſu. 148. nu. 251.
Non ligant extra territorium luſuſcentis, conſu. conſu. 84. n. 158.
Ligant in futurum, & non in præteritum, conſu. 85. ſub n. 179.
Nunquam ad turpia, & inhoneſta extenduntur, conſu. 142. ſub nu. 47.
Ille, quæ appellaciones permittunt intelliguntur de iuſus, ſed non è contra, conſu. 129. ſub num. 169.
Legiſtraus fieri dicitur, quando illus verba, quis amplectitur, ſed poſtea contra eius volũtatem facere nititur, conſu. 111. ſub nu. 20.
Illius auxilium fruſtra inuocat, qui committit in legem, conſu. 169. ſub n. 21.
Condeſcã ſaculas ad ſolum Principem ſpectat, conſu. 128. n. 193.
Illius virtus in executione conſiſtit, conſu. 165. num. 31.
Plura v. de infra in Verbo Lex.
LEGITIMA ad hoc, vt filijs ſic debita tempus mortis Patris ſi expectandum, & id procedit, nedum reſpectu valoris illius, ſed etiam reſpectu numeri filiorum, conſu. 42. n. 681. & n. 682. ratio aſſignatur.
Fallit reſpectu co. ſignationis bonorum, quia tunc illud tempus eſt attendendum, quo eorum conſignatio ſcit, ibi nu. 683.
Aſcendentium, & deſcendentium pari paſſu ambulant, licet hæc regula in multis caſibus fallat, conſu. 42. num. 29. & 50. & conſu. 149. num. 32. cum ſeqq.
Aſcendentibus debita non vinculo naturali, ſed iure poſſeſſio illis debetur, conſu. 42. num. 32. & conſu. 149. n. 34.
Aux quantũ iſſe debeat in bonis nepotis extraneo inſtituto, & ſorore præterita, vide conſu. 42. num. 144.
Conſiderata in abſtracto dicitur tertia pars illius, quod quis erat habiturus ab intellectu, & conſiderata vero in concreto poſſeſſe eſſe triẽs, vel ſemis, ibi nu. 52. & 55.
Declarata tamen, vt i. n. 53. & ſeqq.
Conſignata à Patre ſitio in tres vnos, ſi filius præcedat ad Patrem reuertitur, nec nepotibus imputatur, nequẽ ad eos tranſmittitur, vt ibi num. 775.
Debetur tacitẽ ex teſtamento teſtatoris; ſupplementum verdẽ ex legis diſpoſitione, & inuito teſtatore, ac de manu hæredis capi debet, nequẽ pro eo datur retentio, ſicut pro legatario, ibi n. 8.

Detrahenda venit etiam ex legatis pijs, ibi nu. 253. & ibi ratio aſſignatur.
Item detrahatur ex bonis alteri legatis, quando alia bona non extrarent, vel meliora, & præcioſiora eſſent reliqua, ibi nu. 254.
Item detrahatur etiam ex bonis donatis, ibi nu. 162. & ibi ratio aſſignatur.
Extende, & declara, vt ibi nu. 163. cum ſeqq.
Detrahenda venit, ex dote, quando dos loco legitime ſuccedit, ibi nu. 167.
Et quãdo dos loco legitime ſuccedere dicatur, vide ibi n. 268. cum pluribus ſeqq.
Detrahatur ex ſileicommiſſo Paterno, deducto tamen prius ære alieno, conſu. 42. num. 281. & 305.
Extende, vt in n. 283. & ſeqq.
Ille dicitur cauſam piam coatinere, & eſſe, quauis Ecclẽſia ſacrabilior, conſuſ. 42. num. 253.
Illius aſſumtio an fieri debeat expenſis filij, præſertim, ſi ille inuentarium non conſecerit, vide ibi nu. 412. cum ſeqq.
Et dicta aſſumtio, & calculatio fieri debet per peritos, ſecundum veritatem, & nõ groſſo modo, ac ſecundum valorem de tempore mortis teſtatoris, nec non citata parte, ibi num. 416. & ſeqq.
Ab illius aſſumtione, quando detur appellatio, vide ibi nu. 702. & conſu. 128. nu. 57. 58. 746. & 803.
Et eius computatio, ad hoc, vt fiat, requiritur, quòd res computanda ex ipſius teſtatoris ſubſtancia proveniat, & quòd de illius voluntate, & iudicio imputetur, conſu. 42. n. 313. & ſeqq.
Illius diminutio, vel augmentum ſuperueniens in illa ex iure de præterito eam nõ minuit, nec auget, ſed totum ad hæredem vniuerſalem ſpectat, conſuſ. 42. num. 725. & ibi ratio aſſignatur.
Extende, & declara, vt ibi n. 726. cum ſeqq.
Legitimũ ius, quando ſit tranſmiſſibile ad hæredẽs, nedum extraneos, verum etiam ad Fidei, & ad Monafterium, etiam, quod ea agnita non fuerit, vide conſuſ. 42. num. 593. cum ſeqq.
Et illius priuilegium eſt perſonale, & ſic ad hæredes non tranſmiſſibile, ibi nu. 608.
Declarata, vt ibidem.
Et quando præiudicium illi fieri poſſit à Principe, vide ibi n. 673.
Legitimũ renuntiatum nõ cenſetur per acceptationem vſuſfructus, conſu. 17. n. 30.
Intellige tamen, vt ibi n. 31. & 32.
Illius ſupplementum dicitur inceptum, tãrã ratione loci, quàm quo. g. ſandi, conſu. 47. n. 7.
Et illud ſupplementum non actione perſonali ex teſtamento, ſed conditione ex lege petitur, conſuſ. 42. num. 7. & 8. vbi ratio aſſignatur.
Item, vide ſub num. 305.
Et eſt portio tuius, quod quis eſſet habiturus ab interſtario, ibi n. 1.
Filijs debita in bonis parentum eſt tertia totius, ſi filij ſint infra quatuor, ſed ſi eſſent quinque,

Index Conclusionum,

aut plures legitima erit semis, concl. 42. num. 56.
 Et an in huiusmodi computatione faciat partem Filius exheredatus, vide ibi n. 57.
 Et talis numerus de quo tempore sit attendendus, vide concl. 42. n. 68 r.
 Filius debita, neq; in fructibus, neq; in usufructu, sed in corporibus hereditarij ludicrij arbitrio erit illis assignanda, concl. 42. n. 33. & 257. concl. 84. sub num. 130. & concl. 149. num. 35.
 Limita tamen, & declara pluribus modis, vt ibi nu. 34. cum seqq.
 Filijs etiam emancipatis debetur, concl. 42. num. 234. & ibi ratio assignatur.
 Item quando filijs etiam adoptiuis debeatur, vide ibi nu. 246. cum seqq.
 Filijs est titulo institutionis, vel alio honorabili relinquenda, ibi n. 246. cum seqq. n. 586. cum seqq. & n. 62 r. & 662.
 Extende, & declara, vt ibi dicto n. 622.
 Filijs natis in figura matrimonij debetur, vt puta si matrimonium esset legitime factum, sed illud inter coniuges, ob aliquod impedimentum sustineri non posset, ibi n. 224.
 Extende, & declara, vt n. 225. cum seqq.
 Filijs non debetur viuenti Patre, sed bene eo defuncto, concl. 42. num. 583. & concl. 102. sub num. 13.
 Fallit tamen, quando Pater esset bonorum dilapidator, concl. 152. sub n. 33.
 Item fallit, vt concl. 42. n. 583.
 Filijs prohibita non censetur ex bonis primogenituræ subiectis, etiam, quod à Papa, siue à Principe fuerit concessa amplissima, facultas disponendi de omnibus bonis, nisi hoc fuerit expressè dictum, ibi n. 505.
 Extende, vt ibi nu. 506.
 Item illa filius priuari non debet, quando esset hannitus per contumaciam, ibi n. 368.
 Si filius eam acceptet in pecunia, fructibus, vel alijs rebus mobilibus, quæ pro legitima non sufficiant, tunc cogi poterit ad recipiendum supplementum in rebus similibus, ibi n. 37.
 Declara tamen, vt ibi n. 38.
 Illam filius non perdit, non confectio Inuentario, sed tunc legatarijs refundere tenetur, quicquid ab eis ratione legitime admittit, ibi nu. 334.
 Quid si testator illi Inuentarium remisisset vide ibi nu. 335. cum seqq.
 Filius non detrahit illam, si liquido de Inuentario non doceat, ibi n. 448.
 Contrarium, num. 449.
 Concorda, vt ibi nu. 450.
 Eam Filius non perdit ob delictum Patris, ibi nu. 368.
 Intellige tamen, vt ibidem.
 Quando filijs referretur, ob delictum heredis Patris, & quando id procedat, etiam in filijs naturalibus, adoptiuis, & arrogatis, vide ibi nu. 382. cum seqq.
 Filius capere eam non potest in re alteri le-

gata, quando hereditas esset soluendo, concl. 84. nu. 129.
 Per filium detrahi potest, licet ipse testamentum Patris, vel inofficiosa donationem approbauerit, nisi expressè per eum legitimæ fuerit renunciatum, concl. 131. num. 17. & 18.
 Fratribus debetur in bonis alterius fratris, quando turpis persona ab eo fuisset inhærenta, concl. 42. nu. 187.
 Et tunc legitima esset quarta totius, ibidem, sed id dummodo turpitudine personæ esset per eum probata, ibi nu. 188.
 Et quæ dieatur turpis persona, vide ibidem, num. 188. cum seqq.
 Fallit quando dans de nullitate testamenti esset ipse quocq; persona inhonesta, ibi n. 195. & ibi ratio assignatur.
 Legitimato à Principe debetur, immò illæ etiam duas quartas detrahit, & præfert imo si per subsequens matrimonium fuerit legitimatus, ibi n. 203. & seqq.
 Extende, & declara, vt ibi num. 205. & 219. cum seqq.
 Et ad quam summam fuerit aucta, vide ibi n. 19. cum seqq.
 Illa matris, quomodo sit dividenda inter filios primi, & secundi matrimonij, vide ibi num. 84. cum seqq. & nu. 677. cum seqq.
 Et quando in bonis filij tertia totius hereditas, aut tertia tertie esse debeat, vide latè in concl. 42. nu. 135. cum seqq.
 Illam Matris, quando fratres, & filij respectuè minuant, vel augeant, vide ibi nu. 42. & 143.
 Et Mater, quando illam in bonis filij habere non possit, vide ibi nu. 150.
 Matri non debetur, si illa ad secunda vota transeat, ibi n. 449. & ibi ratio assignatur.
 Extende, & declara, vt nu. 250.
 Item matri non debetur, quando reperiretur instituta à filia in quibus partibus suæ hereditatis, quas consecrator agnatis dare solet, ibi nu. 251.
 Neq; etiam matri debetur in bonis filiorum, si illi habeant filios, etiam naturales, ibi nu. 252. & prius nn. 29.
 Extende, vt in concl. 149. nu. 29.
 Matri debita ob mortem naturalem filiorum eidem competit etiam, ob eorundem mortem civilem, nempe statim emissâ per eos professionem in Religione bonorum in communi capaci, etiam si illa ad secunda vota transeat, ibi sub n. 688.
 Quod enim procedit, & è contra, vt ibidem.
 In illam descendendum non imputantur fructus percepti ex hereditate pleno iure quæ sita, veluti imputantur in eam ascendendum concl. 149. n. 33. & prius concl. 42. nu. 30.
 Contrarium tamen de recenti fuit decisum à Rota, vt ibi n. 31.
 Et quando minuat illam animum in Indo, vide concl. 102. sub n. 13.

Et Materiarum.

Et quando ex bonis acquisitis in ludo sit detrahenda, vide ibi sub n. 13.
 Et ea nepoti ex filio in bonis auiz debetur, concl. 42. n. 184.
 Extende, & declara, vt n. 185. & seqq.
 Illa non comprehenditur sub statuto mandante, quod ultra tempus viginti annorum debuit amplius peti non possit, ibi n. 21. & 22. & ibi ratio assignatur.
 Item non comprehenditur sub Statuto generaliter loquente, quia de ea specialis mentio fieri debet, ibi n. 22.
 Item non comprehenditur sub generali renūciatione, sed de ea specialis mentio fieri debet, ibi n. 529.
 Ex: tende, & declara pluribus modis, vt n. 530. cum seqq.
 Non debetur illi, qui ab intestato non succedit, cum ea sit portio eius, quod, quis edet habiturus ab intestato, ibi n. 335.
 Fallit tamen, vt ibi n. 336.
 Non debetur illi, qui si esset prateritus querele sue alio modo ius querelandi testamentum non haberet, ibi n. 337.
 Non debetur filiz à Statuto exclusæ, cui Pater aliquid in testamento reliquit, sed ea tunc ad illius supplementum agit, ibi n. 338.
 Non detrahitur ex dotibus, sed illæ, vti æ alienum, ante eam veniant detrahendæ, ibi n. 478.
 Intellige tamen, vt ibidem, & n. 479.
 Non detrahitur ex impensis factis pro funere Patris, ibi n. 490. cum seqq. & num. 494. ratio assignatur.
 Nullo onere, nec vlla conditione grauari potest, tamquam de iure natura debita, sine cōditio esset potestatiua, siue casualis, aut mixta, ibi n. 621.
 Extende, & de clara pluribus modis, vt n. 622. cum seqq.
 Præferitur spacio triginta annorum, tam eodra filium, quam contra ipsius filij hæredem, ibi num. 9.
 Intellige tamen, vt ibi num. 10. cum pluribus seqq.
 Illa primari non potest filia, ex statuto Urbis in cap. 141. lib. 1. vel alterius similis, ob filium adoptiuum, concl. 42. n. 240.
 Extende, & limita, vt n. 241. cum seqq.
 Et quādo detrahi possit ex Regno, Ducatu, & feudo, quæ essent primogenituræ subiectæ, nec non ex Officijs à Patre Filio emptis, vide concl. 52. n. 496 cum seqq.
 Quādo detrahatur ex donatione remuneratoria, vide ibi n. 676.
 Quādo minui possit per Statutum, vide ibi num. 565.
 Et quando non in corporibus, sed in iuribus, & actionibus consistit, quid facere debeat Filius, pro ea consequenda, vide concl. 42. n. 6.
 Quādo prohiberi possit, ne ad Fiscum, ob delictum Filij transeat, vide ibi num. 586. & 610.

Tolli potest in totum fauore agnationis, concl. 81. num. 51.
 Et illa vna cum fructibus statim, absq; interpellatione filio, post mortem Patris debetur, eod. clus. 42. n. 689. & seq. vbi ratio assignatur.
 Et, vt ad hæredes transmittatur non est necessaria illius petitiō. licet secus, quoad effectum impediendæ præscriptionis, ibi n. 28.
 Item, ad hoc, vt consequatur, datur actio personalis ex testamento omnibus illis, quibus ea debetur, ibi n. 2.
 Et quando detur etiam pro ea petitiō hæreditatis, vel iudicium familiaritatis hæreditatis, vide ibi n. 3. cum seqq.
 LEGITIMANDI facultas est ad descendentes transitoria, concl. 42. sub n. 218.
 Legitimati admittuntur ad omnes, & quoscunque honores, nec non ad feuda, & dignitates temporales, & præsertim, vbi Papa dispensasset in radice Matrimonij, concl. 42. num. 226. cum seqq.
 Et illi, appellatione filiorum legitimorum, & naturalium veniunt in fideicommissis, ibi n. 203. & 225.
 Fallit si fuisset dictum de legitimis, & naturalibus, & ex legitimo matrimonio natis, ibi d. num. 203.
 An debeant federe ad mensam, cum legitimis, vide concl. 81. sub n. 27.
 An dicantur agnati, & quando veniant in fideicommissio proximioribus relicto, vide ibi n. 26. cum seqq. & n. 83.
 Et legitimati legitima, ad quam summam hodie fuerit aucta, vide concl. 42. n. 19. cū seqq.
 Sed illi per subsequens matrimonium legitimati nullo modo differunt à verè legitimis natis, concl. 42. n. 219. & ibi ratio assignatur.
 Legitimatio, adoptio, vel dispensatio, vt fieri possit, quæ causæ requirantur, vide concl. 142. sub n. 137.
 Sed illa legitimatio bastardorū facta per Collegium Archiepiscopi tertio non præiudicat, quia, valde sicca, & friuola dicitur, concl. 141. n. 34.
 Legitimatio personarum in primis est factenda ab eo, qui vult agere vti hæres, concl. 78. num. 72.
 Extende, vt ibi n. 73. cum seqq. & vide in Verbo Hæres.
 Et talis legitimatio si non sit facta, Sententia lata est nulla, ibi n. 79.
 Sed illa personæ hæredis non est necessaria, quando pars aduersa contra aliquem, vti hæredem agit, ibi n. 80.
 Item ea non est necessaria, quando pars non opponit, concl. 78. n. 81.
 Contrarium, n. 32.
 Sed an ea sit necessaria in iudicio possessorio, vide ibi n. 83. cum seqq.
 Et talis legitimatio opponi potest in qualibet parte iudicij, & ea omissa processum nullum reddit, siue finis in iudicio summario, siue in executiuo, ibi n. 84.
 Intellige tamen, vt ibi n. 8.

E e

Et

Index Conclusionum,

Et quādo facta cum vno probet etiam, quoad alios, vide ibi in margine.
 Et talis legitimatio personarum plenam probationem requirit, concl. 78. n. 85. in fine.
 Legitimatio personę alicuius, eo ipso in iudicio facta censetur, quando vna aliam pro tali habet, ibi num. 80.
 Illa per subsequens matrimonium dicitur fauorabilissima, & quos effectus operetur, vide, conclus. 89. n. 193.
 Et probati potest per adminicula, quando essemus in antiquo, & dummodo etiam fama, concurreret, concl. 55. n. 17.
 Et illa secundum voluntatem testatoris nō preiudicat vocatis in testamento, concl. 42. num. 212. & ibi ratio assignatur.
 Illa spurij non excludit substitutos in fideicommissis, vigore constitutionis Pii Quarti, & quando legitimatio contra mentem testatoris veniret, ibi n. 212.
 Et legitimato, quando debeantur alimenta, vide, concl. 89. num. 180.
 Item, quando, & quomodo debeat illis legitima, vide concl. 42. num. 203. cum seqq. & num. 506.
 Legitimatus alimētā negans Patri legitimatiōnem perdit, & ad spurietatem reuertitur, & de cetero amplius legitimari non potest, concl. 89. n. 193.
 Fallit in legitimatio per subsequens matrimonium, cui legitimatiōnem non perdit, ob ingratitudinem, ibidem.
 Et talis, ad hoc, ut praeiudicare possit verę legitimatiōni in hoc, est necessaria specialis mentio, cum generalis, etiam ex amplitudine verborum non sufficiat, concl. 42. n. 217.
 A Papa cum verbis generalibus, & amplissimis succedit ad feudū ex pacto, & providentia, in praeiudicium agnatorum, etiam si illi, vigore consuetudinis inuestiturae essent vocati, concl. 42. num. 206.
 Extēde, & declara, t. n. 208. cum seqq.
 Item legitimatus a Papa cum verbis amplissimis, & generalibus iura successione ab intestato acquirit, & cetera in eis dicenda nullum testamentum Patris, ob illius praeiudiciōnem eidem competiti, ibi n. 209.
 Extēde idem procedere in legitimatis hoc modo ab Imperatore, respectu bonorum temporalium, ibi n. 210.
 Cum clausula sine praeiudicio venientium ab intestato, in quibus differat legitimatio simpliciter, vide ibi n. 218.
 Et talis non excludit substitutum in testamento vocatum, neq. etiam t. an successores ibi n. 213.
 Fallit pluribus modis, vt nump. 214. cum pluribus seqq.
 In dubio quis legitimatus censetur, cum clausula sine praeiudicio venientium ab intestato, etiam, quod ea in legitimatiōne non reperitur scripta, si comes, qui legitimavit fuisset legitimandi, sine ea non habebat, ibi num. 213.

Sed ea non operatur conditio testame. vide conclus. 89. n. 153.
 Quomodo differat a dispensato tantum, vide, concl. 42. n. 216.
 Legitimatus, sed ab intestato exclusus testatorum Patris impugnare non potest, ibi n. 211.
 Legitimus contradicitor quis non dicitur per illam citationem, & nominationem, sed illi de iure suo docere tenetur, conclus. 121. n. 1. num. 46.
 LENOCINI delictū est grauius, & ad alterius grauius, concl. 26. n. 68.
 Lenocinium, maxime abhorreat leges, concl. 26. n. 68 & concl. 59. n. 80.
 Et ideo in eo iudex, absq. accusatione procedit dicta concl. 26. n. 68.
 Quando illud committat maritus in retinendo scilicet mulierem adulteram in domo, vide conclus. 59. n. 22.
 Lenocinatur maritus, si intra debitum tempus mulierem de adulterio commissio non accuset, ibi n. 80.
 Per quos actus possit vocari talis, vide concl. 48. num. 60.
 LES.E MAIESTATIS crimen puniunt ex solo affectu, etiam si non facit sequutus effectus, concl. 74. n. 14.
 Et quibus modis committatur, vide concl. 101. sub num. 28. remissū.
 Plura vide in Verbo Crimen.
 LESIO enormissima arguit contractum fuisse, per metum, aut per aliam speciem doli factū, concl. 11. n. 3. & concl. 28. n. 888.
 Enormis, & iniquitas eandem, quae dicatur, vide concl. 128. n. 881. remissū.
 Sed quomodo ea verē probetur, tam ad effectum introducendi iudicium, quā re, vide de contractum, vide concl. 86. sub n. 137.
 Enormissima apparet non dicitur, nisi de ea per rem iudicatam constet, concl. 133. n. 30.
 In sexta parte tolleratur, quando sit venditio sub hasta, concl. 157. n. 9.
 Sed quid si essemus in laudo? an tunc sit attendenda lesio in sex a parte, siue debeat esse ultra dimidiam, vide concl. 133. n. 50. & seqq.
 Magna semper dolum, & malam fidem arguit, concl. 136. sub n. 7.
 Illa mulieris dotatur, quomodo, & quo tempore sit probanda, vide concl. 42. num. 539. cum seqq. & num. 725. & concl. 133. num. 59 & ibi ratio assignatur.
 In consideranda enormissima dubijs litis evocatus considerari debet, ibi n. 59.
 Illam Ecclesie allegans cam probare tenetur, concl. 85. n. 13. & 124.
 Enormissima non adhibetur iuramentum, 86. n. 137. & concl. 128. n. 880. & 890.
 LEX ambigua vario modo interpretari potest, & ab ea argumentum a contrario sensu non presumitur, concl. 42. n. 26. & 57.
 Fin. C. de edict. D. Atrini tol. competit Monasterio pro hereditate Monacho relicta, conclus. 65. num. 25.

Et Materiarum.

Lex fia. ff. fin. regund. habet locum tam in prædijs Vrbanis, quam etiam in rusticis, concl. 62. nu. 88.

Et dicta lex tria singularia habet, vt ibi nu. 90. cum seqq.

Item in quibus prædijs directè, & in quibus indirectè locū habeat, vide ibi n. 94. cum seqq.

Indistinctè loquens generaliter est intelligenda, concl. 89. n. 379.

Magis succurrit facienti actum ex necessitate, quam ex voluntate, concl. 128. n. 401. & 865. Meniana C. de præd. priuat. in quibus ædificijs habeat locum, & vnde sit dicta, vide concl. 62. num. 96. & seqq.

Non ligat, nec se extendit ad Principem, conclus. 89. num. 118.

Noua ad præterita nō trahitur, concl. 84. n. 269. Nunquam super impossibili fundatur, conclus. 120. sub num. 21.

Lex pietatis, & æquitatis, ac rationis naturalis violari non debet, concl. 89. n. 53.

Pœnalis ad correlatiuum non extenditur, vbi par ratio non adest, secus si est contra, concl. 142. num. 130.

Pœnia de Parricidijs punitis occidentem Patrem, an comprehendat etiam naturalem, & est contra, vide concl. 89. n. 101.

Scruiari debet, quamvis sit dura, quia dicitur Sa. ctio Sancta, & eam non obseruans mortaliter peccat, sed quomodo id procedat, vide concl. 161. n. 106.

LIBELLANTIS intentio in verbis narratorijs non fundatur, concl. 155. n. 157.

Libellus famosus, quando est per comparationem litterarum recognitus, an indicium faciat ad torturam, vide concl. 123. sub nu. 34. & seqq.

In causa criminali, an diem continere debeat, vel nō ad arbitrarium ludet, concl. 134. n. 29.

Libellus, seu assertio, vel confessio in causa libelli, an, & quando contententi noceat, vide concl. 155. n. 151. viq. ad 159.

LIBELLIS nemo in necessitatibus exilit, concl. 36. n. 5. & concl. 109. sub n. 34.

Liberalitas est quidam animi motus faciens, & approbans liberas largitiones, sine spe retributionis, concl. 99. sub n. 14.

Ea in Principe maxime fūgere debet, ibid.

LIBER æstimi non probat, nisi contra eos, qui descriptioni consenserunt, concl. 55. n. 31. & concl. 71. n. 2.

Æstimi, siue Catastri quid, quando, quomodo, & inter quos probet, vide in Verbo Æstimi, & d. concl. 71. per totam.

Annotationum in vno erratur, quando in alijs probet, vide concl. 112. n. 6. cum seqq. & in Verbo Annotatio.

Baptismi non probat ætatem, nisi sit benè Custoditus in Plebania pœnes successorem, concl. 71. n. 24. & concl. 72. n. 14.

At secus si sit legalis, & adminicula concurrant, quia tunc probaret ætatem, descendentiam, & similia d. concl. 72. n. 10.

Chori, & punctatoris probat deficientiam, & perseverantiam in seruitio Chori, concl. 71. n. 27. Parochi, quando probet mortem alicuius, etiā quoad effectum reservationis, vide concl. 72. sub num. 14.

Patris præsertim defuncti, cum alijs adminiculis probat ætatem inter filios, ibi nu. 4.

Rotuli, vbi regulariter describuntur familiares Cardinalium, quando eorum familiaritatem probet, & quando non, vide conclus. 73. num. 19. & seqq.

LIBERTAS Mentis vbi non est, ibi non est libertas corporis, concl. 169. n. 12.

Libertatem Ecclesiasticam impediens in materia ludiciorum, qua pœna afficiatur, vide concl. 44. n. 82. & seqq.

LIBRI Capiculares probant pro Capitulo, si fuerint tenti, & rogati per secretarium Capituli, qui fuerit Notarius, concl. 71. n. 26.

Darantæ solum probant in his, quæ ad eam spectant, concl. 55. n. 30.

Episcoporum, Ecclesiarum, & similium, si nō benè custodiantur, non probant, concl. 71. n. 25. & concl. 72. n. 15.

Gabelæ, quando venditionem probent, vide concl. 55. num. 32.

Ille Hæreticorum si pœnes vnum extant, quomodo probetur, vide concl. 148. n. 60.

In Archiuis Monasteriorum reperti, etiam contra tertium probant, concl. 120. n. 119.

Cōtтары, n. 120. & vide in Verbo Archiuii, Mercatorum, quod genus probationis faciat, vide concl. 55. n. 27 & 28.

Quando probent per tertio, & contra tertiu, vide concl. 120. n. 119.

Mercatorum pro illis non probant, nisi circa ea, quæ ad illius exercitium spectant, & nisi inter præsentis descriptioni paritarum; aliis secus, concl. 55. n. 28.

Officialium de publico deputatorum plenè probant, ibi sub n. 33.

Officialium Religionis Hierosolymitanæ, quādo in eius fauorem probent, vide concl. 71. num. 28.

Quādo sunt cōmodati filio studentis pro illorum retributione, etiā Pater tenetur, concl. 89. n. 127.

Rationum à quibus, quomodo, & quando sint exhibendi, item quomodo, & quando eorum existentia, vel non existentia sit probanda, vide in Verbo Administrator, & in Verbo Editio, & concl. 56. n. 177. cum pluribus seqq.

Eorum, seu Scripturæ amissio, quomodo probetur, & quādo amittens cum iuramento excusetur, vel ad damna, & interese teneatur, vide concl. 78. nu. 50. cum seqq. & concl. 104. & in Verbo Amissio.

Libro Pontificali, seu Ceremoniali circa præcedentias standum est, concl. 137. sub n. 27.

Libri Visitationum solum probant in his, quæ ad Visitationem spectant, concl. 55. n. 29.

Illis priuatis Mercenariarum Vrbis fides præstat contra tertium pro scutis 60 in vim eorum Statuti sub cap. 21. concl. 123. sub n. 16.

Index Conclusionum,

- Et quādo id procedat in Libris Mercatorum, vide ibidem.
- LICENTIA** alienandi rem alienari prohibita, si petatur, & in ea fiat mentio heredum intelligitur de heredibus sanguinis, non autem de extraneis, nisi verba licentiae repugnent, concl. 84. n. 271.
- Restrieta ad filios, & descendentes non porrigitur ad heredes extraneos, ibi n. 272.
- Alienandi res Ecclesiae, si sit concessa, sed in ea non sint specificata bona, nec eorum pretium an, & quando alienatio suliueatur, vide conclus. 85. n. 65. cum seqq. & n. 111. cum seqq.
- Eam alienandi non potest Dominus denegare Vassallo, siue Emphiteute, nisi acquirens esset inimicus, aut inhabilis, aliās ei iniuriam inferre dicitur, concl. 154. n. 37. & 104.
- Sed ea debet in forma specifica observari, ibidem.
- Licet scus sit, vt in concl. 85. n. 65 & seqq.
- Cōtrarium, quōd scilicet possit Princeps si velit denegare licentiam alienandi dixi in concl. 154. num. 105.
- Condordia, vt ibi n. 6.
- Ea per decem annos interuenisse præsūmitur, si scientia, & patientia interuenit, concl. 120. num. 135.
- Licentia data alicui de aliquid faciēdo probāda venit, & eadem procedere debet, sed in dubio actum praecessisse præsūmitur, conclus. 48. num. 80.
- Itē quando ea actum subsequi possit, vide ibidē.
- Data indefinite de contrahendo semper restringenda venit ad illud instrumentum super eo contractū narrato, concl. 54. n. 4.
- De ferendi arma, vt iussu agatur, in scriptis esse debet, aliās ea, quae ex tollantur, vel (vt dicitur) clauis oculis inducitur, non excusat, vel sileto apertis oculis tollitur, concl. 143. num. 96.
- Et necum per Principes, Praesides Prouinciarum, ac Gubernatores terrarum, verum etiā per Dominos Castroium, ex iusta causa concedi potest, concl. 144. n. 98.
- Illis non suffragatur, qui armis abutēdo delinquant, ibi n. 99.
- Generalis sufficit, vbi specialis expresse non requiritur, concl. 84. n. 286.
- Impetrata super absentia, causa fluidi à Signatura, vel Penitentiaria, aut à Sede Apostolica, cum facultate percipiendi fructus, distributiones, non valet, nisi consensus Ordinarij loci beneficij expresse concurrat, conclus. 8. num. 25.
- Licentia, & permissio absentiae operatur, vt quis non incidat in poenae contra absentes promulgatas, & quōd etiam fructus beneficij lucratur, ibi num. 33.
- Illa Principis pro ducenda aqua intelligenda venit, sine iniuria, vel prauidicio alterius, & rescipi potest, si aqua vsui Ciuium deficeret, concl. 132. n. 24. & 25.
- LICENTIATVS** non gaudet immunitatibus, quibus gaudet Doctor, concl. 54. n. 46.
- LICITATIO**, quando creditori competat in subastatione pignorum, vide concl. 52. n. 24.
- LIGNA** etiam ad edificandum apta vsu fructuarius, pro vsu proprio comburere potest, quādo alia non haberet, concl. 136. n. 16.
- Illa sylua vendere potest vsuarius, quando sylua, cuius vsus est sibi relictus esset adeo remota, quōd nullo alio modo, nisi vendendo ile ea sylua vti posset, ibidem.
- LIMITATA** causa limitatum producit effectū, concl. 48. n. 26. concl. 85. n. 116. & concl. 129. sub num. 412.
- Limitatio minus prauidicat, quā derogatio, concl. 167. n. 16.
- LIMITES** illi dicuntur, qui sunt infra limina intellectualiter, & qui protenduntur de limite ad limitem, & limitato cedunt, conclus. 38. num. 15.
- Declara, & extēde, vt ibi nu. 19. cum seqq.
- Item limes limitatus, vel terminus terminatus, & terminus terminatus, quid sit, vide ibi n. 16.
- Postquā est praescriptus amplius non dicitur limes, ibi nu. 41.
- Limites ab antiquissimo tempore assignati, etiā incidēter, ad effectum decimarum, lenioribus probationibus sunt contenti, ibi n. 42.
- Extēde, vt n. 43. cum seqq.
- Illi episcopus, si sint incerti, tunc ad iurisdictionem episcopalem recurri solet, ibi n. 52. vbi ratio assignatur.
- Et confines Territoriorum sunt communes, & impraescriptibiles, ibi n. 26. cum seqq. & n. 57.
- In cuius iurisdictione esse dicantur, vide ibi nu. 21. cum seqq.
- Iurisdictionis, quādo sunt probādi, tunc leniores probationes, immō indicia, & coniecturae sufficiunt, concl. 4. n. 18.
- Iurisdictionum si controuertatur, tunc erit recurrendum ad libros antiquos, & ad testes per famam publicam, nec non ad alia adminicula, concl. 38. n. 42.
- Extēde, vt n. 43. cum seqq.
- Quando plantantur, tunc arma potentioris, & nobilioris sunt sculptenda à parte sae iurisdictionis, altera parte in planicie manente, conclus. 38. n. 56.
- Declara tamen, vt ibidem.
- Potius antiqui, quā noui, & potius publici, quā priuati sunt attendendi, & praesumendi, ibi num. 58.
- Fallit, quando de eorum amotione apparetur, ibi num. 59.
- Et tales confines, ac limites dicuntur eterni, ibid. num. 60.
- Praescribi non possunt, ob eorum communio-nem, & praesentia illi Episcopatum, iurisdictionem, & Territoriorum, ibi num. 29. & 30. rationes assignantur.
- Extēde, vt nu. 31. cum seqq.
- Praescribi non possunt attentio lre Canonico, ac scus de lre Ciuili, ibi n. 36.
- Extēde, & declara, vt nu. 37. cum seqq.

Et Materiarum.

Probandur per Mortes, itinera publica, quam territoria diuidere solent, nec non etiam per subditos locorum, Item per argumenta ex leui probatio re delumpra, concl. 38. nu. 45.

Item probantur ex probatione p̄sumptiua, ibi nu. 47.

Item probari possunt ex congruentia, & similitudine, ibi nu. 48.

Item probantur ex adibus iurisdictionalibus nec non ex planta, & ex vicinorum depositione, vel ex confessione in iudicio facta, concl. 38. nu. 49.

Fallit, quando statutum requireret probatione consensum pro forma, quia tunc per verum, & non fictam probationem consensus notorij essent probandi, ibi n. 50.

Quando sunt plantandi, tunc viri probi, & periti sunt deputandi, ibi nu. 54.

Et quando plantandi sunt in materia iurisdictionis, quæ requirantur, vide, ibi n. 55.

Illi, seu lapides plantari, si debita recurrit eos haberi pro talibus, aut non, tunc recurrendum, & standum erit iudicio antiquorum rusticorum, ibi n. 53.

Limitum distantia, quando oritur, tunc recorrendum est ad iudicem, siue Ordinarium, siue Delegatum, ibi nu. 51.

Limitum, siue finium regundorum actio non datur, nisi termini turbentur, concl. 38. n. 61.

Eorum causa si sit alicuius vniuersitatis, homines illius non sunt idonei testes, quando bona in loco controuersiæ habent licet testes de vniuersitate regulariter pro ea probent, ibi n. 64.

Pura vide in Verbo Confines.

LINEAMENTA Filij quantum operantur, ut potius dicatur filius vnus, quam vicerius, vide in Verbo Similitudo.

LINEE appellatione Omnes descendentes, tam masculi, quam femine, ac descendentes ex feminis comprehenduntur, concl. 149 n. 12. & ibi ratio assignatur.

Lineæ defectus dicitur, quando, & quomodo sit probandus, vide concl. 42. n. 105 & concl. 78. n. 37 & seqq.

LIQVITATIO expensarum, quando fuit per Peritum facta, tunc illi standum est, quod illi da errore non doceatur, concl. 123. n. 77.

Ea Fruendum per testes facienda dicitur iudici arbitraria, concl. 134 n. 31.

Extende, vt ibidem.

Infructuum perceptorum, vel qui verisimiliter percipi poterunt, quomodo probari, vel fieri possit, vide conclus. 148. num. 315. cum seqq. & ibi habetur remissum quo modo ad id testes deponere debeant.

In actis facta ad effectum possessionis Sententiam in illo iudicio latam appellabilem esse non facit, concl. 128 sub n. 119.

Aliquidanone, quando datur appellatio, vide late concl. 128. num. 112. cum pluribus seqq. & concl. 135. n. 154. & in Verbo Appellatio.

Liquidissima probatio requiritur, ubi de insigni da pœna agitur, concl. 124. sub n. 57.

Fallit in crimine Apostasie, vt ibidem, & n. 36.

Liquidum perfectum aliquid non dicitur, nisi per Sententiam fuerit declaratum, concl. 50. n. 64.

LIS calumniosa nulla, vel frivola non causat attentata, concl. 106. n. 172. cum seqq.

Lis calumniosa non sufficit ad validitatem transactiois, licet sufficiat in iudicio occasio dubitandi, vel auctoritas vnus Dicitur etiam, concl. 155. sub n. 129.

Finis non dicitur, quod reliquæ executionis finis remanent, concl. 133. n. 102.

Fit deserta, si quis appellatorem non prosequatur, sicut si eam non interponat, conclus. 129. num. 195.

Plura vide in Verbo Desertio.

Impedit, res alienari non potest, concl. 87. n. 83. Nunquam dicitur causa legitima absentia, ad effectum percipiendi fructus, & distributiones nisi in casibus, de quibus in concl. 8. n. 22.

Per commotionem p̄dere dicitur, etiam in absque intimatione in preiudicio committentis, ita, vt, quicquid postea ab eo fit, attentatum dicatur, concl. 172. nu. 7.

De clara, vt n. 8.

Quando dicitur incipere ab executione citationis Rotalis, vide concl. 90. n. 12.

Respectu rei non dicitur introducta per solam citationem, nisi fuerit in actis reproducta, & doceatur de legitima illius executione, siue, quod per eam iterit quominus ea ad ipsas notitiam degeneret, concl. 139. sub n. 7.

Si non fuit extincta, sed per appellatorem, de uoluntate quicquid facere potuit iudex prius instantis, idem potest, etiam iudex appellationis, concl. 150. n. 6. & 249.

Lite contestata amplius variare non licet, in electione alternatiuæ, concl. 96. n. 19.

Eam deferere quis cogendus non est, concl. 89. num. 117.

Illi prosequi si quis non possit, ob eius paupertatem, quando ex bonis sequestratis, vel per aduersarium possit, sit alimentaria, & sumptus litis debeantur, vide ibi n. 515. cum pluribus seqq.

Lite pendente super alimentis, quando alimentaria, & sumptus litis sint prestandi, vide ibi nu. 32. cum seqq. & concl. 90. nu. 1. cum seqq. & vide in Verbo Alimenta, & in Verbo Sumptus litis.

Super alimentis negotium principale sitet, conclus. 90. nu. 10.

Super beneficiis, tunc tempus ad faciendum se promoueri ad sacros Ordines non currit, concl. 116. num. 25.

Super pensione quasi possit se priuari non debet, concl. 135. sub n. 155.

Lites non sunt impediente per induriam in Curia exerceri, concl. 83. n. 1.

Lites quanto citius fieri potest, terminari debent, concl. 128. sub n. 699.

Sunt dirimende, ad scandalum euitanda, concl. 2. n. 20. Litigij dirimuntur causa non excusata reiteratione expensarum, iure actionis victori debentur, concl. 128. n. 150. & 160. & vide in Verbo Expensæ.

Index Conclusionum,

Litigantes semper quodammodo inimici præsumuntur, & ite iuricem iniuriari solent, concl. 83. nu. 1. cum seqq. & concl. 89. n. 566.
 Sed super magna quantitate inimici capitales præsumuntur, concl. 128 sub nu. 660.
 Se iuricem iniuriantes coram Iudice pro Tribunali sedentes, quomodo sint puniendi, vide concl. 40. & concl. 83.
 Litigare coram Iudice suspecto grauissimum est, concl. 128. sub n. 638. & 639.
 Litigare sæpe malunt homines ad Aduersarium, de fatigandum, quam ad ius suum defendendum, ibi sub n. 158.
 Litigiosa, quando dicatur aliqua res, vel beneficium, vide concl. 160. n. 113. remissive.
 Litigiosum beneficium renunciari non potest, concl. 27. n. 15.
 Litis, vt in concl. 27.
 Litis probatio, vide Approbatio.
 Litis consors ille dicitur, qui cum ius ex eodẽ fonte haurit, secus si ex diuerso, concl. 129. sub num. 420.
 Consortes, vt possint vti privilegio minoris oportet, vt doceant se esse tales, & quod res de qua agitur sit indiuidua, concl. 83. nu. 116. & 117.
 Eius cõtestatio operatur, vt concurreret ad iudiciũ quasi cõtrahere videatur, concl. 35. n. 12.
 Non inducitur per productionem iurium ante petitionem actoris factam, concl. 133. n. 112.
 Quando legitime inducitur, tunc actio perpetuatur, ibidem.
 Per responsum articulorum inducitur in his, quæ summariè aguntur, concl. 148. sub n. 2.
 Litis euentus est dubius, & victoria causæ incerta, concl. 60. nu. 92.
 Litis mentio si nõ fiat in litteris Apostolicis ille subreptitè dicuntur, concl. 126. n. 14.
 Et quando de lite sufficienter facta in illis mentio dicatur, vide ibi n. 16.
 Litis pendentia, siue præuentione non inducitur per citationem, siue monitorium nulliter executionem, concl. 26. n. 46. & concl. 139. sub n. 7.
 Litis timor, ad hoc, vt sit sufficiens ad transigendum, quæ sint necessaria, vide conclus. 155. sub num. 128. & seqq.
LITTERÆ Apostolicæ ab attentatis non excusant, si in eis nulla mentio de lite facta fuerit, concl. 126. n. 12. & concl. 170. n. 212.
 Contrarium habetur in concl. 126. n. 13.
 Amplius non sunt iustificandæ, quãdo pars illis consensit, vel per triginta annos obseruata fuissent, vt tunc quia per illud tempus solutiones pensionis factæ fuissent, ibi n. 75. & 76.
 Antequam exequantur prius eis iustificandum, quod quis à maiori parte Patronorũ in quasi possessione presentandi existens iam presentatus fuerit, ibi n. 10.
 Et quando agitur de verificatione scriptipatronatus, tunc tempora prouisionum Apostolicarum de medio deducuntur, ibi n. 11.
 Antequam sint expeditæ, si fructus percipiuntur nulliter percepti dicuntur, & presertim, quã-

do in gratia deest Decretum, vt illi, vigore litterarum Apostolicarum de super conficiendarum percipiuntur, ibi n. 56.
 Canonico Ecclesiæ Cathedralis, tanquã personæ in dignitate constitutæ super commissione euentuali dirigi possunt, conclus. 126. num. 100.
 Continentes gratiam pensionis motu proprio reuocatz sunt exequendæ, licet impetrans illas non iustificauerit, nec in quasi possessione exigendi per pensionem existat, ibi n. 69. cum seqq.
 Contrarium, num. 71.
 Primam opinionem extendit, vt num. 72. & 73. & vide in Verbo Gratia.
 Contra successorem illius, qui pensioni non cõsentit sunt iustificandæ, ibi n. 5.
 Et id procedit, etiam si executiue procedatur, quia in gratia semper intelligitur clausula, si preces veritate nitantur, ibi n. 6.
 Contra tertios consentientes executione carent, ibi num. 7.
 Expeditæ non dicuntur, nisi eis plumbatis, ibi num. 53.
 Declara tamen, quod data relaxationis litterarum datam plumbationis non probat, ibi num. 54.
 Expeditæ præsumuntur de mandato eius, cuius interest, ibi num. 55.
 Executionem paratam habere, ibi n. 1. & conclus. 128. sub nu. 265. & 907.
 Declara, vt in concl. 126. nu. 2. & concl. 135. nu. 118. 53. & 149. cum seqq.
 Fieri paratam non habere, quando essent per sententiam vulneratæ, concl. 126. n. 94.
 Et quando illæ vulneratæ dicantur, vide ibid. & num. 95. cum seqq.
 Parte opponente in omnibus sunt iustificandæ, ibi nu. 3. & sub nu. 6.
 Quando legitimo tempore, & ante commissionem expeditæ præsumantur, vide concl. 126. num. 56.
 Quando Iudex partem ab impetitis absolut taliter vulneratæ dicuntur, vt earum executioni amplius non sit locus, ibi n. 99.
 Si non verificentur attentatz dicuntur, concl. 126. num. 8.
 Extendit id præcipuè procedere in verificatione scriptipatronatus, quando ea est in conditione posita per clausulam, verificato prius per te dicto scriptipatronatus, ibi nu. 9.
 Si pronuncietur eas nõ esse iustificatas, non ob id prohibetur, quin de nouo iustificari possint, ibi n. 97. & concl. 135. n. 183.
 Solum ad probationem gratiæ requiritur, conclus. 126. sub n. 57.
 Subreptitæ dicuntur, si in illis non fuerit facta mentio de lite, ibi n. 14.
 Et tunc processum ad vltiora fieri impediunt, ibi num. 15.
 Declara tamen, quod illud vitium tollitur, quoties in illis apposta fuerit clausula (Cuius liris statum) per quam sufficiens mentio liris facta dicitur, ibi nu. 16.

Item

Et Materialium :

Item subreptitiz dicuntur, quando non fuit narratum beneficium v. g. vnitum habere Iurisdictionem in suo territorio, & quod pari modo esset caput in Ecclesia, ibi num. 17. vbi ratio assignatur.

Item tales dicuntur, quando non fuit expressum quod beneficium dignitas Monachalis esset, ibi n. 18. & ibi ratio assignatur.

Declara tamen, vt ibi n. 19.

Subreptitiz dicuntur, si taceretur beneficium, vnitum esse Prioratum in Ecclesia Collegiata ibi num. 20.

Subreptitiz dicuntur, quando in eis Cura animarum non exprimeretur, conclus. 126. num. 21.

Declara tamen, vt ibi num. 22. cum seqq. & vide in Verbo Cura animarum.

Subreptitiz dicuntur, quando expressa mentio non fieret beneficium requirere residentiam, ibi num. 30.

Fallit, quando beneficium esset simplex, ibi num. 31.

Subreptitiz autem non dicuntur, si non fuerit facta mentio de concursu, & magna Populi deuotione, ibi n. 34.

Item tales non dicuntur, si expressa mentio non fiat elemosinarum, quae non sunt certae, vel Misarum, & aliorum, quae ex elemosinis pendunt, ibi n. 35.

Subreptitiz non sunt ex taciturnitate qualitatum, quae de iure insunt, ibi n. 36. & ibi ratio assignatur.

Item subreptitiz non dicuntur, si non fiat expressa mentio illarum qualitatum, quae de iure in consideratione non habentur, ibi num. 37.

Subreptitiz dici non possunt, ob non factam mentionem possessionis annalis, dum in gratia illi regulae de annali derogatum fuit, conclus. 126. num. 44.

Subreptitiz non dicuntur, quando continentur clausula, quarum vigore id exprimitur, quod omniuius vitaret, ibi n. 45.

Super admissione alienationis rei Ecclesiae cum clausula (si in euidentem utilitatem) vel cum clausula (vocatis vocandis, vel si iudicialiter) quid operentur, vide conclus. 83. num. 47. cum seqq.

Super admissione alienationis rei Ecclesiae, cum clausula (si in euidentem utilitatem) non iustif. agantur, quando alienatio non sit necessaria vel utilis, & utilitas sit clara, & indubitata, conclus. 83. n. 64.

Pura vide in Verbo Alienatio rei Ecclesiae.

Vulneratae non dicuntur, si Index pronunciet super nullitate praeiudicis, qui executionem daret hereticis, antequam iustificaretur ista clausula (dummodo remaneat mille pro Episcopis) conclus. 126. n. 96. & ibi ratio assignatur.

Vulneratae non dicuntur, quando Index Sententiam absolutoriam ab expensis protulit, sed hoc non obstante, Index, qui fuit causa commissa eas executioni demandare poterit, ibi num. 96. & ibi ratio assignatur.

Illarum executio est retardanda, donec illae verificentur, conclus. 167. n. 38.

Earum executionem aliquo modo impedire, curans in censuras Ecclesiasticas, & Sententiam maioris excommunicationis incidit, conclus. 126. n. 85. & seqq.

Earum executio legitime impediri, quod, quando illae essent expeditae super apprehensione, possessione alicuius beneficii, quod clare, & notorie de iure Patronatus esse appareret, ibi num. 93.

Illarum expeditio non est necessaria a iure de tempore possessionis, quia ex vigore apprehensionis capi potest, adeo vt, si quis eadem impolit, sit restituibilis, ibi num. 57.

In forma (Rationi congruit) ius de nouo non tribuit, ibi n. 58.

Earum iustificatio tres Sententias conformes non requirit, quia aliis via excuria pro exactione pensionis nunquam daretur, conclus. 126. num. 4.

Sed non est necessaria, quando de mandato illius, cui praesentatae fuerit registratae reperitur, ibi num. 77. & ibi ratio assignatur.

Et maxime si talis registratio causa cognita esset facta, ibi num. 78.

Earum iustificatio non est necessaria, quando in illis esset expressus ferè totus tenor illius rei, de qua agitur, & praefortim, si esset addita clausula: Quorum tenores, &c. Et Decretum irritans, ibi n. 82. & 84.

Tenore earum, quae delegato diriguntur pro facienda Synodo, inseri debet in citatione fienda Abbatibus, & ceteris Praeatis absentibus, vt ad ipsam Synodum concurrant, conclus. 1. num. 106.

In illis quid operetur clausula (Sublata) vide, conclus. 126. n. 83. & latè in Verbo Clausula. Illis contrarietur dicitur, qui eis simpliciter, & eo modo, quo disponunt non parit, sed cum protestatione, & assertionem contrarij, conclus. 126. num. 86.

Litterae cambij, quando verè dicantur acceptae, vide conclus. 17. n. 59. cum seqq.

Delegationis, nisi praesentetur delegato non creditur, cum ex earum praesentatione illi Iurisdicatio acquiratur, conclus. 126. n. 68. & 101.

Nec earum tenore per testes probati potest, nisi illae deperditae fuissent, ibi n. 68.

Ille delegatus in citatione, sine interuentione, alijs citatus contumax non efficitur, ibi num. 103. 104. & 109.

Declara tamen, vt ibi n. 105. cum seqq.

Pura vide in Verbo Gratia, & in Verbo Delegatus.

Litterae dimissoriae, quando conceduntur ab Ordinario illis, qui sunt nullius Diocesis, vide, conclus. 1. n. 57.

Et quando concedi possunt ab Abbate Clericis, aut Monachis, vt ord. dicuntur, vide ibi num. 137. cum seqq.

Conceduntur per Episcopum loci in quo, quae est Oriundus, vel in cuius Diocesi beneficium

Index Conclusionum,

- obtinere, vel ubi domicilium saltem per de cē-
nium habet, concl. 1. sub n. 15 t.
- Non sunt necessaria pro eo Ordinando, qui sit
benè notus Episcopo, concl. 1. sub n. 118.
- Litterę expediri non possunt contra impetran-
tem Apostolicum; licet secus, si essent in in-
ter expectantes, concl. 16. n. 15 & concl. 126.
num. 81.
- Expedit pro capienda possessione nomine Ca-
merę, per testes de audi-u probari possunt, si
plena probatio non requiratur, concl. 126.
num. 64.
- Illę Mercatorum, quam fidem faciant, vide
concl. 167. sub n. 114.
- Misissę, quę absentibus scribuntur, cum in eis
testes adhiberi non soleant, sufficit, ut per cō-
parationem recognoscantur, concl. 123. sub
num. 52.
- Plenè probant contra scribentem, conclus. 131.
num. 51.
- Originales si ex inspectione appareant au thē-
tica probant, licet sigillum perierit, conclus.
126. num. 71.
- Illę Principis materialiter consideratę sunt 3.
lum probatio tituli, secus si intellectualiter
considerentur, concl. 154. sub n. 53.
- Quando attente sanrur, & quando supplicatio
ad effectum iustificationis gratię, vide concl.
126. num. 47. cum seqq. & in Verbo Gratia.
- Quādo à supplicatione discordant, tunc ad Can-
cellarium remittuntur, ut concordentur, ibi
num. 51.
- Testimoniales Abbatris non probant, quod
professio (verbi gratia) fuerit facta à Mona-
cho, etiam si Abbas privilegium habere à
Papa, ut suis litteris crederetur, conclus. num.
161. & ibi ratio assignatur.
- ¶ Illę Vicariatus, quoad illius generalem consti-
tutionē ab eodem Episcopo per solemnem Scrip-
turam veniunt probanda; eo verò pręsente,
vel si fuerint deperdita, tunc earum tenor per
testes probari potest, concl. 126. num. 63.
- Litterarum antiquarum inferunt de verbo ad
verbum diuersas enunciationes operatur, quā-
vis ipse non exhibeantur, conclus. 120. nu-
100.
- Litterarum comparatio, vide Comparatio.
- Litterę admittens illas approbare cęsetur, con-
clus. 131. num. 51.
- Alterius aperies, quando, & qua pœna sit pun-
niendus, vide in Verbo Aperies, & concl. 121.
- Illas sigillans sigillis alterius falsum committit,
concl. 144. n. 12.
- Fallit, ut num. 13; cum seqq.
- Illis Cardinalis legati est credendum, quando
tamen habere ne sigillum, & subscriptionem
Officialium, licet secus, quando de pręiudi-
cio testis ageretur, concl. 155. n. 54.
- Ex missis probatur mandatum, concl. 155.
sub n. 97. verbi Item.
- Illis Ordinarij non creditur in pręiudicium
prouisi Apostolici, concl. 155. n. 47.
- LITTERATURA** in dies, ob eorum uum exer-
citiū augeri solet; ac secus est, quoad mores
qui tempore variantur, concl. 131. n. 7.
- LIVELLI** non exacti tempore mortis reitator-
is in legato facto de fundo comprehendun-
tur, concl. 136. num. 38.
- LOCA** exempli gratia, quando consignantur territoriū
leparatum, vide concl. 1. n. 132.
- Non desinunt esse in Diocesi, licet de Diocesi
nou dicantur, concl. 138. n. 29.
- Loca** Montium Salis, & Farine, vel in annuis
redditis cōsistentia accessiones ciuiles di-
dicuntur, & inter mobilia connumerantur,
ac pro illis cōpetit immutatio, & habet locum
statutum excludium foraminarum, & reme-
dium Saluiani, concl. 133. n. 41. & 42.
- LOCARI** Solita, ut dicatur aliquis res, ad effec-
tum retractus vnica locatio sufficit, si tamen
ea duret quouque de tempore, quo retractus
intetur, concl. 61. sub n. 19.
- Item, ut dicatur tali s. aliqua res victimis status
est attendendus, ibi de n.
- Locatio** ad locum n. tempus sapit naturam aliena-
tionis, & ideo qui non potest alienare,
nec etiam potest ad longum tempus lo-
care, concl. 84. n. 93. & 98.
- Si in ea sit adiecta prohibitio alienationis, tunc
nullitatem alienationis operatur, licet tamen
casualitatem non cauere, ibi n. 99.
- Et talis locatio facta ab ecclesiis, quando susci-
piatur, vide in Verbo Alienatio rei ecclesię,
& concl. 85. n. 45.
- Ad modicum tempus fieri potest de re mino-
ris, etiam si se solemnitatibus, interuenien-
te tamen Tutoris auctoritate, conclus. 86.
num. 188.
- Ad tempus facta de agro sterili conuertitur in
perpetuam, si ager diligentia conductoris fi-
tulis efficiatur, conclus. 77. num. 8. & vide in
Verbo Ager.
- Quando potius dicatur locatio, quam emphi-
teusis, vide concl. 136. sub num. 21.
- Locatio Animalium**, vide Animalia.
- Concurrentes cum adminiculis, ut pura solutio-
ne Canonis, & cōfessione, sufficit ad probā-
dum dominium, præterquā ad effectum
deuolutionis, quia tunc exacta, & conclusi-
u probatio, est necessaria, concl. 78. n. 40.
- Concurrentes cum solutione assuetum, quando,
& inter quos possessionem probet, vide con-
clus. 75. n. 5 cum seqq. & n. 40.
- Ea assuetu fieri potest, concl. 145. n. 5.
- Fieri non debet ab Ecclesiā agnito conducto-
ris pro minori pretio, quam ab extraneis
inferatur, quia hæc effectusio considerabilis
concl. 85. n. 248.
- Secus est, quando res plaris non valeat, neq;
plus reperiri possit, ibidem.
- Ex illa an probetur valor beneficij, vide concl.
145. n. 1. cum seqq. & in Verbo Valor.
- In ea casus sortuitur ad locatorem spectant, nisi
aliter inter partes fuerit conuentum, conclus.
108. num. 15.
- Si casus belli, & pestis sint excepti in ea, tunc
ibi

Et Materiarum:

- illi non extenduntur ad casus inundationis, & sterilitatis, concl. 142. n. 146.
- Locationes debent esse vniformes, vt res Ecclesie dicatur alienari solita, sed non eisdem personis facte, quia tunc haberentur pro vna rätum, concl. 85. n. 277.
- Dux eisdem personis facte habentur pro vna tantum, præsertim, quando posterior esset cõformatio primæ, ibidem.
- Locationi à debitore facte tenetur stare creditor immixtus in possessionem in vim Saluiani, concl. 2. n. 66.
- Et illi antecessoris, an, & quando teneatur stare successor, vide ibi nu. 63. cum seqq.
- Illi Patris, quando teneatur stare filius, & præsertim, quando de detractiõne legitime ageretur, vide concl. 42. n. 705.
- Illi instrumentum non probat plenè iustitiã affictus, concl. 75. n. 2.
- Maximè, quando iustumenta locationum non percutterent tempora illius locationis, de qua ageretur, ibid. nu. 3.
- Posterior non dicitur esse eadem cum prima, quando v. g. fuit alterata respectu nominationis in defectu generationis, concl. 85. n. 278.
- Rei Ecclesie ultra triennium requirit solemnitates in alienatione adhiberi solitas, iuxta Paulinam, concl. 85. num. 92.
- Extende id etiam procedere In Prælo Registratoris, ibi n. 93.
- Fallit primo in locationibus Casalium, & aliarum rerum, quæ de triennio in triennium, fructus afferunt, quia tunc intelliguntur de tribus recollectis, & sic de nouem annis, ibi num. 94.
- Fallit secundo, vbi Paulina non esset vsu recepta, ibid. n. 95.
- Et quando ca vsu recepta præsumatur, vide ibid. n. 96. & 97.
- Illa rei Ecclesie facta, durante prima locatione non valet, ibi n. 100.
- Declara tamen id procedere, si fiat per viam nouæ concessionis, secus si per viam prorogationis, ibi n. 101.
- Facta ultra tempus permixtum, an sustineatur pro tempore permixto, vel vitietur in totum, vide ibi nu. 102. cum seqq.
- Solita fieri ad longum tempus, si fiat ultra tempus permixtum, vitietur in totum, conclus. 85. num. 105.
- Extende pluribus modis, vt ibi num. 106. cum seqq.
- Vna solemnitas, vel duæ minus solemnitates, cum spacia quadraginta annorum operatur, vt illa res alienari solita dicatur, ibi n. 108.
- Et solemnitas dici non potest, quando de beneplacito Apostolico non constat, conclus. 85. num. 270.
- Itè vt dicatur solemnitas, opus est, vt de scientia Papæ appareat, quando tamen effectus in tempore minori triginta annorum, secus si in eo tempore versaremur, ibi n. 271.
- Locatio rei Ecclesie locari solita, vt fieri possit

- eadem causa concessionis adesse debet, ibi num. 282.
- Locator anterioribus creditoribus non præferatur in rebus in domum inuectis, & illatis, concl. 108. n. 17. & vide concl. 119. & 30.
- Locatorem expellere propria auctoritate nemo potest, sed bene ex Officio Magistratus sic, concl. 164. n. 1.
- Sed ex quibus causis possit à locatione recedere, vide concl. 165. n. 3.
- Hypothecam tacitam habet pro mercede in rebus in domum inuectis, & illatis, concl. 108. n. 37. & vide concl. 119. n. 9. & 30.
- In fructibus ex agris locatis perceptis pro pensione vnus anni, & non vterius est preferendus, concl. 108. n. 32. & vide concl. 119. n. 10. cum seqq.
- In fructibus rei locatæ non præferatur habenti actionem de dote, quando tamen actio de dote locationi anterior esset, concl. 108. nu. 35. & concl. 119. n. 30.
- Item in fructibus rei locatæ non præferatur ei, qui semen pro seminando agro mutauit, concl. 108. num. 36. & vide concl. 119. nu. 12. cum seqq.
- Quid probare teneatur, quando agit remedio l. si quis conductionis C. locat. ? vide conclus. 78. nu. 41. cum seqq.
- Tenetur notificare qualitatem rei locatæ aliis tenetur ad interesse, concl. 43. n. 6.
- LOCVPLETARI nemo debet, cum alterius iactura, conclus. 86. num. 91. & con. 1148. num. 219.
- LOCVS dati mandati ad delinquendum, an sit attendendus in puniendo delicto, siue potius ille perpetrati delicti, vide concl. 12. n. 12.
- Furti commissi, an sit attendendus, vel ille contradiationis in poniendo fure, vide concl. 12. num. 12.
- Locus loci, an, & quando sit exprimendus in accusatione, vide concl. 16. n. 41. & 42.
- Item, an, & quando sit exprimendus, vt instrumentum sustineatur, vide ibi sub n. 42.
- Qui non est Episcopi auctoritate erectus, neque consecratus non potest in Hospitale construi, sed bene Oratorium priuatum ad Otandum, poterit destinari, concl. 95. n. 16.
- Declara tamen, vt ibidem.
- Si non sit consecratus, sed tamen à primordio ad Diuinum cultum destinatus, quando in eo sine licentia Episcopi celebrari possit, vide concl. 95. n. 17.
- Sacer efficitur per Altare viaticum, & portatile, ibi num. 19.
- LVCRETIA Romana, quæ prostituit se libidini Filij Tarquinij Regis, an sit damnanda, vel laudanda, vide concl. 59. n. 60.
- LVCRA, & damna in societate communia sunt, concl. 108. num. 15. & vide latè in Verbo Societas.
- Lucrativa causa est minus fauorabilis, quam Onerosa, concl. 78. num. 104. & vide in Verbo Causa.

Index Conclusionum,

Lucri, & damni est diuersa ratio, conclus. 89. num. 333.

Lucrum dotale idem privilegium habet, quod ipsa dos, cum illud pars dotis dicatur, concl. 42. num. 298.

Illud dotis, quod defertur ex Statuto non potest Maritus via executiua exigere, etiam si causam habeat, ab vxore, & filijs referendum esset; licet hæc via bene vxori competat, concl. 118. n. 29.

Plura vide in Verbo Antefatum.

Et tale lucrum in legitimam imputatur, concl. 42. n. 441.

Lucrum, quando licite recipi possit ex periculo, & assecuratione Nautis, vel mercium, aut personarum transuentis per loca periculosa, vide latè in Verbo Assecuratio, & conclus. 151. scilicet per totam.

Quando licite ex mutuo, absque nota furæ recipi possit, vide concl. 151. sub n. 29.

Lucri radicati amissio dicitur damnum, ut dixi in Verbo Damnum.

LVCTVS dies, quantum darent, & quibus suffragentur, vide concl. 70. n. 4.

LVLENS ad faciendum pæsum in loco solito, si hominem interficiat, illud homicidium casuale dicitur, & sic arbitrio Iudicis puniendū, concl. 150. n. 11.

Ludere compellens locum est puniendus, concl. 102. sub n. 14.

Ludi, qui dicantur honesti, & qui prohibiti, vide conclus. 42. sub n. 266. & conclus. 102. sub num. 13.

Ludus an, & quando pariat actionem ad repetitionem amissi, item quando contractus occasione ludi celebratus sit obligatorius, vide in Verbo Amissum in ludio, in Verbo Contractus, & concl. 102.

Eruditur pabulum Diaboli, quia ex eo facile inducitur furta, blasphemæ, rixæ, & mali tractatus in familijs ludentium, conclus. 102. num. 3.

LVXVRIAM vincens perfecta continentia, dicitur, sanctior Diuile, sapientior Salomone, fortiorque sanone, conclus. 105. sub num. 6.

M

MACEDONIANVM habet etiam locum in filijs arrogatis in odium feneratorū, concl. 58. nu. 9.

MAGISTER eorum si reddatur suspectus, etiam sui actorij suspecti erant, concl. 128. num. 656.

Magistri viarum ampliantes, vel dirigentes vias Ciuitatis, quando propria insignia eorum memoriam ibi assignare possint, vide concl. 144. n. 1. & 2.

MAGISTRATVS supremi Sententia per Rescriptum Principis infirmari non potest, conclus. 165. nu. 70.

Fallit tamen, ut ibi sub num. 71. & vide

in Verbo Sententia.

MAGNVS Magister Iquitum Hierosolymitanorum potest per Consensum amoveri, conclus. 66. num. 39.

MAIOR ATVM quis consequitur, quando arma, & nomen testatoris anumerare grauat, concl. 144. nu. 27.

MAIOR ætas præsumitur in contrahente tempore contractus, nisi contrarium appareat, vel per allegantem probetur, concl. 72. num. 42. & vide in Verbo Ætas.

Maiores ex diuersis respectibus minor effici potest, concl. 137. sub nu. 2.

Maiores dignitas non habens Iurisdictionem in aliquo loco debet præstare reuerentiam minori eam in dicto loco habenti, conclus. 66. num. 42.

Maiores parti votantium standum est, quando eorum vota sunt discordia, conclus. 168. num. 25.

Et maiores pars Capituli quæ censetur, vide, concl. 2. num. 11.

Quatuordecim annis, minor tamen viginti, licet quandoque in delictis non excusetur, nihilominus miris arbitrio Iudicis venit puniendus, concl. 72. num. 91.

Quis talis non reputatur, nisi vigesimo quinto anno perfectio, concl. 116. n. 17.

Septuaginta annis non dicitur, qui septuagesimum annum solum sunt ingressus, quia ille debet esse perfectus, ibi n. 17.

Summa habetur per non adiecta, quædo inter sum nas disparates alternantia est posita, concl. 95. nu. n. 6.

Maiores suorum appellatione illi intelliguntur ultra Tritauum, cum a Tritauo infra Parentes dicantur, concl. 73. n. 31.

Maiores ut possit uti privilegio minoris oportet, ut sit lites confors, & quod res de qua agitur sit individua, concl. 51. num. 122. & concl. 86. num. 117.

Maiores vbi est, ibi silet minus, conclus. 172. sub num. 2.

MALA fama de præterito non denigrat existentem in bona reputatione de presenti, concl. 42. num. 196.

Mala fides authoris in successore Vniuersitatis, non autem in singulari transiit, concl. 173. num. 1. cum seqq.

Et multa vide ibi sub nu. 26. cum seqq.

Non currit, nisi prius interpellatio præcedat, concl. 42. n. 28.

Non excluditur ex tunc putatio, quando ille non esset habilis ad tunc actionem Domini, & sic tunc ex ea possidens fructus suos non faceret, concl. 52. n. 33.

Quando non habea ut in consideratione, vide concl. 70. n. 13.

De iure Canonico nunquam præscribitur, & nedum in auctore, sed neq; in hærede hæredis, conclus. 173. sub n. 26. cum seqq.

Quod amplius procedere, ut ibi n. 2.

Ut dicatur in empore rei Ecclesie, quid re-

Et Materiarum.

requiratur, vide conclus. 85. num. 12.
In emptore rei Ecclesie facit, vt teneatur ad restitutionem fructuum à die alienationis, ibi num. 6. & sub n. 12.
Inducitur per citationem, concl. 84. n. 223.
Illà venditoris non nocet emptori bona fide soluenti, concl. 88. n. 19.
Præsumitur ex omissione solemnitarum, concl. 52. sub nu. 33.
MALEFICI illi dicuntur, qui incantationibus, & superstitionibus operantur, concl. 128. sub num. 489.
MALITIA hominis adeo creuit in imitanda, magis, vt vix dignosci possit manus imitata, ab imitante, concl. 123. sub n. 34.
Malijs administratorum rerum pupilli, & minoris, quo modo sit succurrendum, vide conclus. 56. n. 15.
MALVM est addere afflictionem affecto, concl. 42. num. 200.
Malus quis sit, & quis bonus difficile dignoscitur, concl. 2. n. 20.
MANDANS assassinium perpetrari excommunicatur, etiam si mors inde secuta non fuerit, & mandatum reuocauerit, conclus. 150. num. 50.
Contrarium, num. 51.
Primam tamen opinionem extendit, vt n. 52.
Delictum fieri à quo iudice sit puniendus, vide concl. 12. n. 12.
Mitius est puniendus, quàm ille, qui mandatum exequitur, concl. 150. nu. 30. & ibi ratio assignatur, & n. 47. vbi altera ratio datur.
Contrarium, num. 46.
Concorda, vt concl. 175. num. 12. cum seqq.
Et an sit puniendus à iudice loci, vbi fuit ordinatum delictum, siue potius ab eo, vbi fuit paratum delictum, vide concl. 12. n. 12.
Ille, & Mandatarius, quando teneatur de affectu, etiam non sequato effectu, vide concl. 50. num. 77.
Mandans non verè, sed fidei, ac per extensionem facere dicitur, concl. 150. nu. 47.
Mandatario absoluto, quando mandans absolutus censetur, vide concl. 175. num. 13. cum seqq.
Mandati defectus dicitur insanabilis, concl. 135. num. 191. cum seqq.
Illius fines diligenter sūt custodiendi, concl. 16. num. 61.
Si illos excedat Procurator in alienando, tunc alienatio erit nulla, concl. 85. n. 30.
Extende, vt nu. 31. cum seqq. & vide in Verbo Alienatio.
A mandato de manutendo, quando datur appellatio, vide concl. 128. n. 25. cum seqq. & 800. cum seqq. & in Verbo Appellatio.
Illi Principis, quando sit obtemperandum, & quando non, vide concl. 165. num. 105. cum seqq.
Mandatum acceptans censetur se asstringere ad omnia in eo contenta, conclus. 16. num. 19.

Mandatum Apostolicum, vide Litteræ Apostolicæ.
Mandatum cum libera, quid operetur, vide conclus. 56. num. 77.
Illud dans ad ballonandum, & non ad occidendum, si mors sequatur, qua pena ille sit puniendus, vide conclus. 150. num. 69. cum seqq.
Datum ad absolutionem petendam à iuramento, quando sit aptum comprehendere petitionem absolutionis à pluribus iuramentis, vide conclus. 11. n. 37. & seqq.
Datum ad acceptandum beneficium includit, etiam capturam possessionis, nec non aliorum iurium, & præminentiarum, conclus. 16. num. 58.
Sed illud requiritur esse speciale, vt ibidem.
Datum ad locandum, & vendendum, quando censetur quoque datum ad exigendum, vide conclus. 47. n. 55.
Illud de adiudicando non præbet sufficientem titulum ad inducendam bonam fidem in credere, concl. 52. n. 33. & ibi ratio assignatur.
De associando est concedendum ei, qui in Instrumento habet clausulam constituti, siue præcarij, dummodo Instrumentum sit clarum & liquidum, concl. 158. n. 1.
Extende, & declara, vt nu. 2. cum seqq. & vide in Verbo Associatio.
De capiendò dari non potest, si creditor super suspicionem fugæ iurare recusauerit, concl. 153. num. 31.
De exequendo, quando sit appellabile, vide conclus. 128. n. 71. cum seqq. & n. 331.
De manutendo nunq. transit inrem iudicatā, quando tamen iudex nō proceſſit per viam cedulę, sed benè per viam Decreti, ibi n. 25. & 802. & ibi ratio differentie assignatur.
Expirat morte regulariter, tām mandantis, quàm Mandatarij, concl. 49. n. 33.
Individuum esse debet ad hoc, vt faciat incidere Dominum in penam, quia speciale non sufficit, concl. 160. n. 110.
Non probatur per assertionem Notarij, nisi totum Instrumentum mandati fuerit registratum, concl. 155. n. 96.
Intellige tamen, vt n. 97.
Ex quibus præsumptionibus alieni factum censetur, vide ibidem.
Item ex quibus illud incidenter, siue principaliter sit probandum, vide ibi sub n. 97.
Il ud obtinens ultra summam debitā in expensis condemnatur, concl. 86. n. 18.
Procurator ab Vniuersitate quomodo sit concipiendum, vide concl. 85. n. 235.
Ad turpia, & illicita nunquā extenditur, conclus. 34. n. 10. & concl. 135. sub nu. 14.
Quando per Procuratorem illud sit exhibendum, vide concl. 44. n. 18. cum seqq.
Ad alienandum fieri debet cum eisdem solemnitatibus, quæ requiruntur in ipsa alienatione, aliis est nullum, concl. 85. n. 29.
Quomodo sit faciendū à Capitulo, vide ibi n. 71. Factum

Index Conclusionum,

Factum pro vna die tantum finita ille die expirat. concl. 47. n. 88.
 Quando per Epistolam dicatur sufficiens, vide concl. 99. n. 4.
 Reuocatur, quando Procurator fieret vnus ribaldus, concl. 49. n. 23.
 Mandatum relaxatum contra virum exequi nō potest contra bona possessa ab vxore, concl. 152. n. 72.
 Mandatum scilicet Sententia continens maiorem summam, quam sit debitum, quando sustinetur vsq; ad summam debitam, vel corrumpitur totum, vide concl. 86. num. 14. cum seqq. & in Verbo Sententia.
 Mandatum speciale est necessarium ad petendā abolitionem d iuramento, ad transigendum, ac ad obtinendam restitutionem in interum, & quando tale dicatur, vide conclusi. 160. sub num. 110.
 MANVALIA beneficia, quando reddantur affecta, ex appositione manuum Pontificis, vide in concl. 73. & in Verbo Beneficia, & in Verbo Affectio.
 MANVMITTERE non potest seruum, qui non potest alienare, concl. 84. n. 108.
 MANVS Papæ appositio super beneficiis, quid operetur, vide in Verbo Affectio, & concl. 73.
 Illa scribentis probatur ex aduinculis, dummodo ea sint plura, concl. 55. nu. 26. & concl. 123. nu. 32. & 44. cum pluribus seqq.
 Et quomodo testes deponere debeant ad eam recognoscendā, vide ibi cōcl. 123. n. 52. & 73.
 Ita imitari quandoq; solet, vt minus imitans, ab imitatore vix dignosci possit, conclusi. 123. sub num. 34.
 Plura vide in Verbo Scriptura.
 Vt probetur non est necesse dicere per testes talem vidisse scribere, quando sumus in illis scripturis, quæ alijs absentibus fieri solent, cōcl. 72. n. 7.
 MANVTENTIONIS iudicium summarie cognoscitur, licet in eo actorum transporatio sit necessaria, concl. 31. nu. 11. & concl. 160. sub num. 144.
 Ea semper erit dāda detentori, si illius possessio non sit violenta, ibidem.
 Est danda in possessione existenti tempore mortis litis, non autem iuris adissentiam habenti, concl. 157. n. 31. & 32.
 Intellige, vt ibidem, & n. 30 & 34. cum seqq. & omnino, vide concl. 120. n. 116.
 Et si detur per decretum, ab ea non datur appellatio, scilicet si per Sententiam diffinitiuam, conclusi. 160. num. 147. & n. 148. ratio assignatur.
 Etiam p̄doni non est dene ganda, & pro ea sufficit etiam detentio, concl. 160. sub n. 144. & ibi ratio assignatur.
 Illa, quæ alicui competit contra vnum auctorem, competit etiam cōtra illius heredes, & successores, concl. 173. n. 8.
 Et id præcipue procedit in pensionario, & censuario; at secus in emphiteuta contra Domi-

nom directum, vt ibi nu. 9. & seqq. & ibi ratio assignatur.
 Fallit, vt ibidem.
 MARCA, stigma, & alia signa Dominium rei signate demonstrant, concl. 144. n. 4.
 Plura vide in Verbo Signum.
 MARITUS CALCVS potest retinere equum pro suo salario in eo medicādo, intantū quod alijs creditoribus venit præferendus cōcl. 119. n. 35.
 MARITI persona mutatur, mutatur etiam titulus dotis, concl. 89. n. 360.
 Illius vergentia ad inopiam, vel illius exiliam, aut absentiam, quando sit in illa causa assecurationis, vel restitutionis dotis, vide concl. 152. num. 19. cum pluribus seqq.
 Ascrescenti se suam vxorem carnaliter cognouisse creditur, etiam si vxor contradiceret, conclusi. 155. nu. 118.
 Illi est imputandum, si mulierem indotatam duxit in materia alimentorum, concl. 89. n. 327.
 Maritus alteri demandare potest, vt vxorem adulteram interficiat, in casu, quo ipse id facere posset, concl. 59. n. 67.
 Declara, & extende, vt n. 68. cum seqq.
 Et an vxorem adulteram occidere possit, absq; labe peccati, si ea condemnata sibi tradatur a iudice, cum præcepto, vel permissione, vt eam occidat, vel penam, quam voluerit in eam exerceat, vide latē in concl. 59. num. 51. cum pluribus seqq.
 Item, an, & quando lucratur dotem, & donationem propter nuptias, ob adulterium vxoris, vide cōcl. 59. n. 51. cum pluribus seqq.
 Ille, & mulier, an, & quando possint ex causa fornicationis propria auctoritate se inuicem relinquere, non expedita Iudicis Sententia, vide ibi n. 39.
 An, & quando vxorem in adulterio deprehensam occidere possit propria auctoritate, aut Iudicis Sententia, & quando non, vide ibi num. 49. cum seqq.
 Crudelis, & iniquus dicitur, si castam vxorem dimittit, fatuus verò, & iniustus est ille, qui eam retinet meretricem, ibi sub n. 12.
 Dissimulans in vita adulterium vxoris, non ob id tamen prohibetur, post illius mortem dotē superluerari, si tamen de ea conquestus fuerit in vita, ibi n. 27. & concl. 101. sub n. 6.
 Extende, & declara, vt ibidem, & n. 28.
 Donare volēs aliquid vxori, ob futuras nuptias, quādo solemnitates Statuti seruare teneatur, vide concl. 86. n. 158. & in Verbo Donatio.
 Ducens vxorem, absq; mentione dotis cogere potest, nedum Patrem ad constituendam sibi dotem, verum etiam ipsam mulierem, quādo ea esset diues, concl. 89. n. 275.
 Ducens vxorem indotatam ducit personam vxoris loco dotis recepit, ibid. & n. 327.
 Dote priuandus est, quando non præstitit alimenta vxori, dum vivebat, vel dum egrotabat non adhibuit Medicum, aut adhibuit illum, sed imperitum; nisi tamen in tempore pestis effluus, ibi n. 375.

Fallit

Et Materiarum.

Fallit, quatuor modis, ve ibi num. 375.
 Si sit egenus vxori diuiti succedit in quarta parte bonorum, ne ipse mendicare cogatur, ibi num. 296.
 Emendo propria auctoritate vnam rem ex pecunijs ex fundo dotali redactis vxori praeiudicare non potest, ita, vt illa res dicatur fundus dotalis, & precipue si ea esset are alieno gravata, concl. 69. n. 56.
 Ille, & mulier contrahentes scienter matrimonium illicitè perdant dotem, quæ sisco applicatur, etiam si dispensatio superueniat, concl. 59. num. 93.
 Intellige tamen, & declara, vt ibidem.
 Ille, & mulier dicuntur duo in carne vna, concl. 54. num. 45.
 Dicitur Pater turpitudinis, qui celat crimen vxoris, concl. 59. sub n. 22.
 In restitutione dotis tenetur, etiam restituere accensum, & alia bona, quæ causa Matrimonij dantur, quia ea privilegio dotis videntur, concl. 24. n. 13.
 Item in restitutione dotis, an, & quando teneatur ad rem, vel ad pretium, vide conclus. 68. per totum.
 Ille in testamento non potest vxori tollere quartam ipsi miserationis causa debitam, conclus. 89. n. 52.
 Non potest inuita vxore, nec vxor inuito marito Monasterium ingredi, & Religionem profiteri, ibi n. 301.
 Non potest via executionis lucrum dotis exigere, concl. 118. sub n. 29.
 Extende, vt ibidem, & vide in Verbo Lucrum.
 Non tenetur in pluriquam sacre possit, concl. 152. num. 78. cum seqq.
 Occidere potest impone hominem repertum in Camera cum eius vxore, & præsertim si mulier, nõ obstantibus protestationibus Mariti, eoq; inuito voluerit cum eo conuersari, & alloqui, concl. 59. n. 102.
 Occidens Mulierem sub figura simulati Matrimonij perdit antefatum, ibi n. 92.
 Occidens vxorem adulteram, quare non ita impunis evadat, sicut Pater occidens filiam, vide concl. 150. n. 8.
 Per matrimonium ratum, licet nondum consummatum acquirit ius in corpus vxoris, concl. 59. num. 19.
 Quando possit acculare vxorem de adulterio, & e contra, vide in concl. 59. n. 71. cum pluribus seqq.
 Quando arboribus, lapidicinis, & Thesauro in fundo dotali inuentis vti, & frui possit, vide concl. 26. n. 8. 10. & 25. cum seqq.
 Quando cohabitare cum vxore in hæresim lapsa, & eam alere teneatur, vide concl. 89. n. 23. cum seqq.
 Quando dicatur habere constitutam dotem in omnibus bonis vxoris, vide concl. 170. sub num. 19.
 Quando fundum dotalem alienare possit, pro alendo, vel se liberando à carceribus, aut si ali

necessitate, vide concl. 84. nu. 139. cum seqq. concl. 87. n. 19. cum seqq. & concl. 89. nu. 296. cum seqq.
 Quando legit aliquid vxori, an censetur illud velle cum dote compensari, co. 1. 36. p. 38.
 Quando nomina debito um pro dote accipit, tenetur ea proprijs suppetijs exigere, qui lo tamen impense non essent magnæ, siue necessariz, sed quoad alimenta vxoris potest se excusare, concl. 89. n. 270.
 Declara tamen, vt ibi n. 273.
 Quando, ob non solutam dotem, vxorem è domo expellere possit, vide ibi nu. 269. & 274. cum seqq. & n. 324. cum seqq.
 Quando, ob adulterium vxoris possit petere separationem Thori fieri, & Religionem profiteri, vide concl. 59. n. 9. & seqq.
 Quando possit impedire executionem super rebus dotalibus, ab eo possessis factam, vide concl. 128. num. 94.
 Quando reuocare possit vxorem à Religione, & eam ad vsum Matrimonij reducere, vide concl. 59. n. 9.
 Quando vxori alimenta præstare teneatur, vide concl. 89. n. 268. cum seqq.
 Remittens iniuriam mulieri, ob adulterium, non censetur tamè remittere penam, ex sententia acquisitam, concl. 40. n. 11.
 Extende, & declara, vt concl. 59. n. 23. cū seqq.
 Retinens vxorem adulteram in domo scienter lenocinium committere dicitur, & non potest amplius separationem Thori petere, ibi n. 22.
 Si confessus fuerit recepisse dotem, & postea, contra factus mutui fuisset celebratus, tunc interese petere non potest, concl. 118. num. 20. & 21.
 Si eus negligentia fundum dotalem præscribi pariat, talis præscriptio non mulieri, sed solum marito nocebit, concl. 87. n. 31.
 Si promiserit facere renunciare, siue ratificare ab vxore, quando illi opponit possit de illius non adimplemento, & sic fructus dotis à doctante retineri, vide co. 1. 50. n. 56.
 Si promissit totam, & integram dotem vxori restituere, tunc censetur renunciaſſe Statuto de lucranda dote, vel eius parte loquentem, concl. 89. n. 404.
 Vt lucrari possit fructus dotis, quæ requiratur, vide ibi nu. 333.
 Et quando illi debeantur, absq; mora, ob substitutionem onerum matrimonij, vide ibidem.
MARTINI consuetudo, quando habeat locum, vide concl. 56. n. 69.
MASCULINITATIS mentio, quando arguat animum conservandæ agnationis, vide eond. 81. nu. 18. & 34. cum seqq.
 Et quando ista qualitas masculinitatis intelligatur in alijs substitutionibus repetita, vide concl. 149. sub n. 20.
 Masculinum non semper concipit fæmininum, in vltimis voluntatibus, concl. 142. n. 30.
 Item in contractibus non concipit seminum, ibi num. 31.

Et Materiarum.

pertrahat illius, qui extra Prouinciam trahi de
sideratur, concl. 90. n. 16.
In Matrimoniali causa affinis non impeditur,
quomodo ad testificandum adiniri possit, co-
clus. 76. n. 12.
Matrimonij contrahendi impedimentum non
cessat, affinitate per mortem dissoluta, concl.
76. num. 8.
Illius oneribus cessantibus, cessat quoque inte-
resse dotis, concl. 89. n. 356.
Eius onera solum dicuntur correspondere, ad
victum vxoris dum ea viuit, non autem ad il-
lum filiorum, ibidem.
Matrimonium dicitur Sacramentum, quod fuit
a Deo institutum, ibi sub nu. 168. & ibi habe-
tur quibus legibus illud subiiciatur.
Eo dissoluto penes quem sunt alendi filij, vide
ibi nu. 187. cum seqq. et in Verbo Alimentum.
Illi in dubio semper est fraudandum, concl. 115.
sub num. 1.
Putatio inter coniuges cōtracto valde indut-
getur, ob presumptionem illorum bonam fidem,
immo illud in multis casibus pro vero reputa-
tur, concl. 59. n. 93.
Eo soluto privilegium dotis cessat, conclus. 89.
num. 356.
Contractum, ibi n. 362.
Et illo soluto, quanto maritus fructus do-
tis exigere valeat, vide concl. 89. num. 356.
cum seqq.
Illud arguitur ex dispensatione obtenta, licet
postea ea ex aliquo defectu detegatur im-
perfecta, concl. 109. n. 19.
An. & quando arguitur ex datione, vel por-
tione annuli, vide concl. 112. n. 1. cum seqq.
& in Verbo Annulus.
Arguitur, quando sponsoium consensus, cu
aliquo signo, vel iura, etiam sine verborum
expressione deprehenditur, maxime quando
vtraque signa, etiam copula carnalis subse-
queretur, ibi sub nu. 1.
Atque ex receptione munerum amplecti, &
osculis, quia tunc ex illis signis illud arguen-
dum non venit, ibi n. 7.
Clandestine factum inter coniuges non igno-
rantiam, sed potius scientiam impedimenti
arguit, concl. 9. n. 5.
Contractum non dirimitur propter affinitatem
ex fornicatione contractam, nisi ea sit in pri-
mo, vel in secundo gradu, concl. 76. n. 1.
Illicite illud contrahentes vir, & vxor qua po-
na puniantur, vide concl. 59. n. 93. & in Ver-
bo Marius.
Non contrahitur per tacitam immissione
annuli in Ecclesia, vel si sponsa solum capite
annueret, nisi ob verendum id faceret, &
verba Matrimonij ex parte alicuius prece-
derint, concl. 115. n. 10.
Non dos, sed consensus Matrimonium facit,
concl. 89. n. 268 & 275.
Quando inter coniuges contractum presuma-
tur dixi remissus, concl. 115. n. 7.
Si sit contractum sub conditione obtinendi di-

spensationem, vel Apostolicam confirma-
tionem, aut reservationem Apostolicam,
tunc pendente dicta conditione locus est po-
nitentiae, concl. 85. n. 245.
Extensio idem procedere, etiam postquam sit
expedita dispensatio, & sit bono placito secu-
to, ibi, ubi ratio assignatur.
Spirituale contractum non censetur inter Monas-
terium, & Abbatem, concl. 89. n. 435. & seq.
MCEVM qui contraxit ille mecum agat, con-
clus. 49. num. 1.
MEDICI, & Doctores legum, quando dican-
tur ab oneribus immunes, vide conclus. 54.
num. 45.
Medicini, & salarium Medici, quando veniant
appellatione alimentorum, vide concl. 89. n.
559. & 564. cum seqq. & in Verbo Alimenta.
Medicus egrotos curare nescit, nisi fuerit infir-
matus, concl. 2. n. 26.
Morbum curare nescit, si illius causam ignorat,
concl. 117. n. 2.
Subuenire tenetur gratis egrotanti extreme
laboranti, etiam sub poena peccati mortalis,
concl. 60. n. 104. & seq.
Et quando quis dicatur extreme indigere, vide
ibid. dicto n. 104.
Quando sine peccato dare possit poculum mu-
lieri, vt faciat abortum, vide concl. 7. n. 12.
MELIORAMENTA facies in re subiecta fidei
commisso per meliorem scienter emptam,
tunc ea animo donandi fecisse presumitur,
concl. 62. n. 120.
Intellige tamen, vt ibidem.
Sed factu animo, vt per impotentiam resti-
tuere debentis ea restitui non possit, non sunt
restituenda, concl. 170. sub n. 45.
Facta in feudo, & Emphyteusi recuperari
debent a Vasallo, & Emphyteuta, concl.
62. num. 123. & conclus. 170. num. 44.
cum seqq.
Declara tamen, vt in dicta concl. 62. nu. 124. &
concl. 170. sub n. 46.
Facta in feudo, & Emphyteusi inuito Domino
vendi non possunt, & in omnem euentum
idem Dominus esset preferendus, concl. 136.
sub num. 21.
Que consistunt in plantando, & stercoreando
non restituantur, concl. 136. n. 21.
Ea rei Emphyteutice spectant ad heredes, &
successores fuita Emphyteusi, absque eorum
culpa, & idco obligari, & hipothecari possunt,
absque caducitatis incurfu, concl. 84. nu. 92.
& concl. 87. n. 36.
Quando dicantur vtilia, & necessaria, vt
deducantur, vide conclus. 173. nu. 45 & me-
lus concl. 136. n. 21.
Eorum impenso, quando sunt restituenda, an sit
attendendum id, quod fuit impensum, aut id,
quod fuit melioratum, vide concl. 69. nu. 51.
cum seqq. & concl. 170. n. 45.
Et vt ea non restituantur, quando modo sit scientia
interpellatio ea facere volenti, vide ibi sub
num. 46.

Index Conclusionum,

Meliorationis compensatio in vna parte cum deterioratione in alia caducitatem non excusat, concl. 136. n. 23.
 Ealegitimè possunt acquiri Ecclesiæ ex pacto de illis lucrandis in euentum caducitatis propria culpa, concl. 136. sub n. 21.
 MELIVS est incumbere rei, quam actioni, conclus. 85. n. 132.
 MEMBRA à capite disungi inconueniens, et contra Ordinem naturæ dicitur, concl. 137. sub num. 27.
 Membum inutile debilitas, qua poena puniatur, vide concl. 136. sub n. 33.
 MEMORIE habilitatem considerare est arbitrarium Iudici, concl. 134. n. 20.
 Memoria Patris, tam per filios vtrunque coniunctos, quam per consanguineos tantum, conferuari potest, concl. 142. n. 94.
 Memoria societatis Officii, quando possit procedi contra Officalem, et obligatos in ea, vide concl. 155. sub n. 112.
 MEMORIALE contra scribentem non probat, neq; illum obligat, licet videatur vim confessionis extrajudicialis habere, vel administratum arbitrio Iudicis inducere, concl. 123. sub num. 6. & 22.
 Illud expeditum perversum fiat, vel fiat iniustitia quid operetur, circa gratiæ consecutione, vide concl. 154. n. 54. & 61.
 Et intelligitur prout de iure, cõcl. 167. sub n. 32.
 Et quando Iurisdictionem tribuat, et quando non, vide ibi n. 33.
 MENDACIUM necat privilegium, & præsertim, si cum dolo sit contractum, concl. 154. n. 100 & 101. ubi dantur exempla.
 MENDICVS ille non dicitur, qui sibi victum arte quære potest, concl. 89. sub n. 282.
 MENS contrahens etiam ex actu nullo deprehenditur, concl. 84. sub n. 39.
 Illa testatoris facti transmissibile id, quod de sui natura non est tale, et è contra, concl. 89. num. 590.
 Et quando ab hærede declarari possit, vide, concl. 15. nu. 26. et concl. 51. n. 9. cum seqq.
 Mens Episcopali, quando aliquid incorporatum dicatur, vide in Verbo incorporate res.
 MENSIS datus ad acceptandum beneficium, quomodo intelligatur, et pro quot diebus accipiatur, vide concl. 97. sub n. 10. remissiuè.
 Et quando est proprio nomine vocatus, tunc computatur à media nocte vltima mensis præcedentis, vsque ad medium noctem vltimam mensis, de quo agitur, si verò nomine appellatiui vocetur, tunc sit computatio à die termini, ita vt si terminus vltimus mensis incipiat 20. Aprilis finietur 20. Maij, concl. 27. n. 10.
 Quando debeat esse utilis, et quidò continuus, Item quando de diebus 30. et quando de 31. vide concl. 129. n. 260. 263. et 264.
 Menses facti Apostolici, quando desinant effectuales in materia alternatiuæ, vide concl. 97. sub num. 62.

MENSVRARI non debet ædificium, quando sunt mensurandæ terræ alicuius Podens, siue Casalis, aut Possessionis, nisi aliud inter partes fuerit conuentum, concl. 62. n. 97.
 Mensurari territorium debet, quando dubitatur quis sit ordinarius alicuius Diocesis, concl. 1. num. 56.
 MENTECAPTVS, & furiosus æquiparantur, concl. 142. sub n. 109.
 Ille, et furiosus matrimonium carnale, vel Spirituale contrahere non possunt, conclus. 142. num. 109.
 Quis talis dici potest, dum talis à suo Patre reputatur, ibi n. 112.
 MENTITA cum protestatione data, idest dicendo tu mentiris saluo honore tuo, quando sit punibilis, & quando non, vide concl. 40. in principio, concl. 109. num. 39. cum seqq. & in Verbo Iniuria.
 Et mentiri, quando præsumatur constitutus in articulo mortis, vide in Verbo Moribundus.
 MERCATORES Anconæ ibi, & non aliundè conueniri debent, concl. 167. sub n. 114.
 Quomodo inter illos agatur in Iudicio, vide ibidem.
 Falliti ad Ecclesiam confugientes, quando ab ea extrahi possint, vide concl. 133. n. 26.
 Illi, et Armeus, quomodo inter se differant, vide concl. 147. sub n. 16.
 Mercatori non licet siquum alterius mercatoris sibi assumere, concl. 144. nu. 9. et concl. 147. num. 27.
 Extende, vt in concl. 171. n. 8.
 Et quos libros credere teneatur, vide concl. 71. sub num. 15.
 Quando illi debeantur alimenta ex mercibus sequestratis, vide concl. 89. nu. 515. cum seqq. et num. 522.
 Libro eius in quibus sit credendum, vide conclus. 55. num. 28.
 Mercatorum appellatione non veniunt artifices in Statutis, concl. 147. n. 16.
 Eorum libri plenè probant, si sint approbati à lege generali, vel municipali, conclus. 71. num. 15.
 Quomodo inter se agant, vide ibi sub eodem, 15. et concl. 167. n. 124.
 Eorum stylo statar, quando difficultas inter contrahentes oritur, concl. 151. n. 11.
 Mercatura dicitur ars mæchanica, sed in multis locis nobilitatem non denigrat, concl. 147. n. 1. et seqq.
 Illam per quot actus quis exercuisse, aut quis solitus sit negotiari dicatur, vide in Verbo Negotiari, et in concl. 86. sub n. 232.
 MERCEDIS causæ, quando sit appellabilis, et quomodo in ea procedatur, et quando merces ex lapsu trium annorum soluta præsumatur, vide concl. 128. n. 296. cum seqq.
 Illius remissio, quando sit facienda propter sterilitatem, vel alium casum, vide concl. 75. num. 14.

Merces

Et Materiarum.

Merces maior debetur illi, qui magis elaborauit
concl. 60. nu. 94.

Corrupta, aut cum corruptis admixta, aut
proicienda sunt, aut concremandae, concluf.
121. nu. 19.

Licet, si quis cum illicitis scilicet deferat, tunc
quoad omnes in commissum offendit, concl.
151. num. 37.

Illarum affectuatio, quando valcat, et quid ope-
retur, vide in Verbo Affectuatio, et concl. 151.

MERETRICES, quae dicantur, ac de illarum
pœnis, et infelicitatibus, vide concl. 161. sub
nu. 17. remissuè.

Ad illas accedens puniri non potest, si tamen
inter solutos agatur, ibi sub nu. 16.

Tollerantur ad euitanda maiora mala, ibi sub
num. 16.

An gaudeant beneficio l. vnicę C. quando Im-
per. inter pup. & viduam, vide concl. 167. n. 8.

Meretrix, an, et quando in conscientia restituere
teneatur id, quod ob copulam dolosè ex-
torfit, vide concl. 150. n. 6. & prius concl. 58.
num. 128.

Et quando de eius bonis disponere valeat, vide
concl. 159. n. 7. et seqq.

Cogi potest, et alitrius ad patiendum se prosti-
turi, absq; quod violans vlla pœna puniendus
veniat, licet à peccato non excusetur, concl.
161. sub nu. 16.

Contrarium, ibi sub nu. 17.

Concorda, vt ibidem.

Conuenire potest accedentem ad illam, vt ibi
iuxta merces soluat, ibidem.

Et talis dicitur illa, quæ passim, et palam omni-
bus pro quæstu se prostituit, et cuius turpitu-
do sit publicè venalis, siue sit in lupanari, siue
in caupona, vel quocunq; alio loco, immò
etiam sine quæstu Meretrix esse potest, concl.
59. nu. 85. et concl. 105. n. 7.

Dicitur persona pauper, & miserabilis, concl.
60. num. 103.

Æquiparatur prodigo, & furioso, concl. 167. n. 8.

Per quot actus possit dici talis, vide concl. 48.
num. 60.

Testimonium ferre, ac de suis bonis testari va-
let, concl. 167. n. 17.

Intellige tamen, vt ibidem.

MÉRITA, et demerita considerari uob possunt
in eo, qui nondum cōtinatus, concl. 73. nu. 13.
& ibi ratio assignatur.

Ille, pro quibus fit in aliquem alienatio rei Ec-
clesiæ, debet aliunde probari, quàm per asser-
tionem alienantis, & debent esse ratione ob-
sequiorū Ecclesiæ præstitorū, concl. 65. n. 334.

MERO Imperio concessio, venit quoad pœna
mortis, concl. 167. n. 50.

Merus executor quis dicatur, & de illius Offi-
cio, ac facultate, vide in Verbo Executor.

METROPOLITANI Sententia, quæ sit reuo-
catoria præelectionis ordinarij est appellabi-
lis, concl. 128. sub n. 273.

Metropolitanus non est ita informatus de
qualitatibus, vitæ, & moribus concurrentium,

sicut Ordinarius, sed de conscientia per exa-
men informatus censetur, ibi sub n. 174.

Non tenetur, nisi in subsidium Oues Ordinarij
corrigeret, et custodire, ibi sub n. 175.

Plura vide in Verbo Archiepiscopus,

METVS causa dum durat idem iudicatur, ac si
ipsemet metus daret, concl. 106. sub n. 1.

Etiā reuentialis, quando mulieri, et præter-
tim minori præiudicat in illius renunciatio-
ne, et contractu, vide concl. 42. nu. 544. cum
seqq. vbi ratio assignatur.

Honoris maior est, quàm metus mortis, concl.
59. nu. 63. et ibi ratio assignatur.

Ille mortis in his, quæ sunt per se mala, iuxta n.
excusatio nem non præbet, concl. 124. sub n. 6.

Illo præsupposito omnia inde meticolosè gesta
præsumuntur, concl. 106. n. 3.

Sed semper in subditis præsumitur, concl. 166.
sub num. 20.

MILITÉS, quando possit suæ concubinae legatum
relinquere, vide concl. 59. n. 115. cum seqq.

Quando præferatur anterioribus creditoribus,
vide concl. 119. num. 48.

Miliare quid sit, et quæ diæta, et quomodo intel-
ligantur, et mensurentur, vide sed remissuè in
concl. 138. sub n. 27.

Milites arma deferre possunt in expeditione bel-
li, vel eo finito, concl. 143. n. 34. et 75.

Declara, vt num. 46.

Bona hostium in conflictum belli occupantes, ea
alijs militibus communicare debent, si simul
ad conflictum, predam, vel custodiam conue-
niant, concl. 29. sub n. 6.

Illos coadunare nō possunt feudatarij Ecclesiæ
inconsulto summo Pontifice, concl. 143. n. 5.

Illi de Alcantara sub qua regula viuunt, vide
in concl. 75.

Hierosolymitani, Sancti Iacobi de Spata, San-
cti Stephani, et similes, quæ priuilegia habe-
ant, et an verè Religiosi dicantur, vide in Ver-
bo Equites, et concl. 65. per totam.

MINIMA nou curantur à Fratre, concl. 78.
num. 14.

MINISTRI infirmorum sunt capaces heredi-
tatum, concl. 113. sub n. 1. vers. Declara.

Sed id intellige cum ea distinctione, vt ibi

MINOR adeo non subest Bullis Pontificijs, præ-
nam Ordinarij minoribus ab errore in
ponentibus, quin iudex possit, immò debeat
sub pœna peccati mortalis illam minuire,
concl. 72. n. 92.

Contrarium, n. 93.

Admitti potest ad allegandam suspicionem,
omissam, per viam restitutionis in integrum,
concl. 128. n. 670.

Extende, vt ibi n. 668.

Minor ætas est probanda ab eo, qui in ea se fun-
dat, et ad eam probandam, quomodo testes
deponere debeant, vide concl. 51. nu. 122. &
melius concl. 163. sub n. 11.

Probat per dationem Curatoris præiudi-
cium minoris, atque quoad illud tertij, con-
cluf. 51. num. 124.

Index Conclusionum,

- Sed quomodo, & ex quibus probetur, & qui-
bus privilegijs gaudeat, vide in Verbo Aetas
& concl. 72.
- Ab allegante probari debet, nec illius proba-
tio ex datione curatoris sufficit, nisi in prae-
iudicium illius, qui eum dare fecit, concl. 86.
num. 255.
- Minor alimentis renunciare non potest, concl.
89. nu. 4 & vide in Verbo Alimenta, & ibi de-
clarationes inuenies.
- An excusetur à pœna bñimenti extraxionem
visituum prohibentis, vide concl. 111. num.
40. & 41. & in Verbo Edictum.
- Afferens cum iuramento, se esse maiorem, si po-
tius minor detegatur, non restituitur in inte-
grum, concl. 72. n. 39.
- Contrahens extra locum sui statuti, an, & quā-
do solemnitates illius servare teneatur, vide
concl. 48. n. 48. cum seqq.
- Contrahens cum muliere solemnitates Statuti
servare non tenetur, cum privilegiatus contra
privilegium privilegio nō utatur, concl. 85.
num. 219.
- Intellige tamen, & declara, vt n. 220. & 221.
- Minores etiam in transigendo solemnitates Sta-
tuti servare tenentur, ibi n. 173.
- Id, & mulieres, si licem habeant cum proxi-
mioribus, non tenentur in eorum contractibus
interuenire, sed curatoris deputatione
& in locis erit, ibi n. 54.
- Est non solum ipsi, sed etiam illorum hæredes
dare, quāvis de iustitate contractus, ibi nu.
215.
- Contrahentes in Vrbe, Vrbi Statuto ligantur,
ibi n. n. 118.
- Contrahentes servare debent solemnitates lo-
ci quo contrahuntur, sed si Statu-
tum dicit non sponat, tunc ius commune
attenditur, ibidem.
- Minor, & mulier si contrahant extra territorii
Statutum solemnitates illius Statuti non
sunt attendendæ, ibi n. 119.
- Extra territorium cōmorantes, & contractum
ratificare volentes per Procuratorem, eorum
nomine in Vrbe gestum, sufficit, quod servet
solemnitates Statuti illius loci, ubi contractus
ratificatur, si quo sint, aliis ius commune at-
tenditur, ibi n. 120.
- Solemnitates Statuti servare tenentur, etiam
si causa legitima contrahendi, & à iure ap-
probata concurrat, in quocumque casu, in quo
possint directe, sine indirecte ladi, ibi nu. 179.
& 180.
- Extende, quod tunc contractus fieret nullus, etiā
si levis, & in illo loco laderetur, ibi n. tot.
- Subextende prædicta ad id esse verā, vt propter
ea neq; minor possit adire hereditatem, sine
tutoris autoritate, etiam si hæredibus esset
opulenta, quæ commodum, siue incommo-
do afferre solet, ex ea ratione, quia si hære-
ditas aliqua non haberet obligationem, habe-
ret saltem eam ad sepeliendum mortuum, vt
in concl. 51. n. 145.
- Minores, & mulieres, ac illorum Procuratores
contrahere, siue receptas, quietationes, co-
fessiones, & similes actiones facere nequeūt,
per quas fraudibz locus fieri possit, abq; so-
lemnitatibus Statuti, concl. 86. n. 189.
- Declara tamen pluribus modis, vt n. 90. cum
seqq. & prius sub n. 184. cum seqq.
- Sed non tenentur servare solemnitates Statu-
ti, quando contrahunt in bonis extra terri-
torium Vrbi sitis conclus. 86. num. 246. & ibi
ratio assignatur.
- Non debent cum aliena iactura locupletari,
ibi num. 227.
- Minores, quando deveniunt ad divisionem bo-
norum solemnitates Statuti servare tenentur,
ibi nu. 177. cum seq. vbi ratio assignatur.
- Illi quatuordecim annis semper puri dicantur,
concl. 77. n. 1.
- Minor, & ecclesia pari passu ambulant, concl.
86. n. 241.
- Et illorum favore claudicatio contractus tolle-
ratur, concl. 1. n. 61. & concl. 85. n. 17.
- Minor excluditur à beneficio restitutionis in in-
tegrum, quando iuramentum in fideiubendo
adhibuit, etiam si lesio enormissima præten-
deretur, nisi ea fuerit probata, concl. 86. nu.
137.
- Extende, vt ibi n. 138. cum seqq.
- Ex datione curatoris, quā talis præsumitur, nisi
ex aduerso eum esse maiore doceatur, co. act.
163. nu. 10.
- Fideiubens pro alio minore (sicut contractus
valeat) tamen conveniri nō potest, donec
principalis eisolvendo, concl. 86. n. 232.
- Fore iudicari non potest, concl. 72. n. 98.
- Minori adulto contrahenti, sine solemnitatibus
non competit remedium c. Reintegranda,
concl. 86. n. 234.
- Extende, & declara, vt n. 235. cum seqq.
- Afferenti se proximioris non habere, qui pos-
sit contra huius interuenire non creditur, con-
clus. 155. n. 155.
- Illi curatorem habenti, quando alius Curator
dari possit, vide concl. 86. nu. 40. cum seqq. &
in Verbo Curator.
- Ei datur restitutio in integrum, aut facultas
eundi contra Tutorem, si ille inconstitutus adine-
hereditatem pro eo, etiam si inter creditores
hereditatis alij minores extarent, & heredi-
tas esset locuplex, concl. 51. n. 149. & ibi ratio
assignatur.
- Item datur restitutio in integrum, quando ap-
pellare iussit, concl. 128. n. 687.
- Declara tamen, vt in concl. 129. num. 131. &
132.
- Item illi datur restitutio in integrum aduersus
respondentes male facti super positionibus,
ob illius facultatem, concl. 128. n. 95.
- Et maxime, quando positiones essent erroneæ,
ibi nu. 95.
- Minori, & mulieri contrahere volenti nō est de-
putandus Curator, quādo adiunt proximiores,
de quibus loquitur Statutum, concl. 86. n. 45.

Et Materiarum.

Extende, & declara, vt no. 46. cum seqq. & vide in Verbo Proxiores.

In delictis, quomodo sit puniendus, & quo ordine contra illum procedatur, vide concl. 72. num. 93. & seq.

In delictis restituendus est aduersus lapsum anni dari ad se purgandum, & ad recuperandum bona, ibi n. 103.

Limita tamen pluribus modis, vt num. 104. cum seqq.

In Iudicijs possessorijs appellare non potest, sed bene restitutionem in integrum petere, valet, concl. 128. sub nu.

Minori mulieri, siue Ecclesie, quando detur restitutio in integrum, vt facta publicatione super vno articulo, testes super eodem producere possit, vide concl. 148. n. 94.

Minoris adulti contractus, licet sit nullus ex defectu solemnitatum, tamen possessio in contrahentem cum eo transferatur, conclus. 86. num. 233.

Declara, & extende, vt in concl. 169. sub n. 16. Eius assertio in contrahentibus standum est, si iuramentum, & decretum Iudicis concurrat, concl. 155. n. 134.

Illi non statim in contrahentibus, sine solemnitatibus gestis, ibi n. 136.

Eius bona subhastari, distrahi, ac deliberari non possunt, nisi illi fuerit deputatus curator, vel nisi citatus illius consanguineis, concl. 52. n. 40 & ibi ratio assignatur.

Sed quando sine solemnitatibus, ab administratore alienari possint, vide concl. 56. n. 77. & concl. 86. n. 76.

Minoris confessio, absque Curatoris auctoritate, est nulla, concl. 72. n. 81.

Sed in iudicio sponte facta, absque solemnitatibus sustinetur, concl. 63. n. 3.

Declara tamen, vt ibidem.

Illius contractus sustinetur, quando in se utilitas expectatur, concl. 85. n. 205.

Et, vt valeat subsistentia iuste causae est necessaria, concl. 86. n. 2. & 199.

Item, vt valeat causa debet per Iudicem plenè cognosci, ibi n. 7.

Non sufficit in Instrumento exprimere, quod contrahentes ad contractum deuenerint ex causis eorum animos mouentibus, ibi n. 8.

Etià licet praesumatur factus ex iusta causa, quando interueniat decretum Iudicis; tamè si expressio causae ineptæ, vel insufficientis interueniat, tunc praesumptio melioris causae tacite cessat, ibi n. 11.

Non sustinetur ex causa partim Indici cognita, & alijs manifestè notoria, ibi n. 12.

Non sustinetur ex causa partim vera, & partim falsa, sed ob induiditatem decreti, & iuramenti in eorum corruit, ibi n. 13.

Et, vt valeat Tutoris auctoritas est necessaria, ibi n. 39. & concl. 163. n. 1.

Fallit, vt in d. & concl. 163. n. 2. cum seqq.

Item, vt valeat res minus damnoſa vendi debet, concl. 86. n. 2. & 64.

Requirit Iudicis decretum, & alias iuris solennitates; alius est nullus, ibi n. 65. & seqq.

Extende, quod neque isto casu possit ratiſicari, etiam postquam est effectus maior, vt in conclus. 169. sub n. 16. & ibi multa in hac materia inuenies.

Minoris contractus ultra solennitates, etiam insinuationem requirit, ibi n. 96.

Extende, & declara pluribus modis, vt n. 97. cum seqq. & vide in Verbo Insinua. 10.

Requirunt solennitates Statuti, etiam si iuraret se esse maiorem, conclus. 86. num. 109. & 250.

Cum causae cognitione factus praesumitur, si cum Iudicis decreto incontinenti fiat, concl. 86. num. 197.

Intellige tamen, vt ibidem.

Ille, qui sit in necessariam obseruantiam obligationis, cum illius Patre, aut alius auctore initæ, solennitates non requirit, concl. 86. num. 214.

Declara tamen, vt n. 215. & 216.

Sine solennitatibus sustinetur, si ille sit solus negotiari, & in suis negotijs prudenter, & sagaciter se gerere, ibi n. 232.

Et quando dicatur talis, vide ibidem.

Minoris donatio iurata, quando sustineatur, vide ibi n. 69. & 70.

Illi, & mulieri sine solennitate contrahenti non potest opponi tacita ratificatio sub praetextu, quod effectus maior per quinquennium tabuerit, immò, neque expressa ratificatio, ab ipso minore facta potest defectum solennitatum supplere, ibi n. 110. & 250.

Eorum contractus sine solennitate facti non validantur per tacitum approbationem mediantem solutione factam, ibi n. 111.

Ex defectu solennitatum inuolidari possunt, ipsis mulieribus, & minoribus volentibus, non autem illis inuitis, ibi n. 113.

Minor, quando teneatur probare versionem pecuniarum habitaram in contractu, siue quando contrahens cum eo, vide in Verbo Versio.

Factus absque solennitatibus est nullus, etiam si sit illi utilis, ibi n. 114.

Contrarium, quando euidenter de utilitate appareret tenent alij, vt ibidem.

Sed sustinetur, si reuera pecunias in eorum utilitatem versas fuisse appareat, ibi n. 227.

Et ad quem spectet earum versionem probare, vide ibi n. 210.

Et, vt sustineatur utilitas consideratur non in augendo patrimonio, sed in eo non diminuendo, ibi n. 229.

Minoris, & mulieris Procurator in contrahendo easdem solennitates obseruare tenentur, quas ipsi seruarent, si contraherent, ibi num. 184.

Limita tamen, vt num. 185. cum seqq. & vide in Verbo Procurator.

Minoris obligatio tenet, quando si se iurasset in casum, ubi quilibet diligens Paterfamilias idem iussisset, ibi n. 138.

Item

Index Conclusionum,

Item sustinetur, si ille pro quo fideiussit, eum in-
dignum releuet, aliis secus, ibi n. 23.
Minoris, et mulieris obligatio corruit ex falsa
causa, etiam si iuramento esset munita, concl.
86. num. 38.
Illius res si ipsa à Tutore, siue Curatore, sine
solemnitatibus alienetur, ipse Tutor de euic-
tione tenebitur, ibi n. 74.
Et quidò possint per patrem alienari, vide in
concl. 86. num. 78. cum pluribus seqq. & in
Verbo Pater.
Alienari non possunt, etiam eum decreto iudi-
cis, nisi ob causam solutionis xris alieni, ibi
num. 94.
Illius res alienari non potest, etiam si esset ste-
rilis, & nullius fructus, vel damnum asserat, nisi
iudicis decretum interueniat, ibi n. 95.
Res, quæ seruando seruari non possunt, siue solē-
nitatibus alienantur, auctoritate tamen Tu-
toris interueniente, ibi n. 188. & 203.
Secus tamen est in immobilibus, vel mobilibus
preciosis, & quæ seruari possunt, quia illæ
sine solēnitatibus alienari non possunt, ibidē.
Si vendantur ex causa necessaria, emptor tene-
tur probare versionem pretij in utilitatem, &
causam enunciatam, secus si ex causa volunta-
ria, ibi n. 205. cum seqq.
Minor ita de facili laedi potest in permutatione,
sicut in venditione, ibi n. 9.
Minori, vel mulieri contrahere volenti, quando
sit deputandus Curator, ob impedimentum
proximiorum, vide, ibi n. 55. cum seqq.
Minor iudex sacra maioris corrigere, vel in illis
se intromittere non potest, conclus. 128. sub
num. 78y.
Minor iurans se maiorem, quando priuatur be-
neficio restitutionis in integrum, vide concl.
86. num. 109. et 250.
Lesione pretendere non potest, quando con-
tractus fit cum consensu, et presentia Matris,
et sui Tutoris, ibi n. 140.
Locupletari non debet cum alterius iactura,
ibi nu. 91.
Negotiari solitus, siue mulier figax, quando
valide contrahere possint, et quando tales di-
cantur, vide ibi n. 132. et concl. 129. n. 132.
Non comprehenditur in dispositione illata-
ria, vel alia constitutione penali pro contu-
macie minorem habente, vel saltem micus
est puniendus, licet esset solitus delinquere,
vel effemus in delictis geminatis, concl. 72.
num. 92.
Non tenetur illa obligatione, nec etiam in-
confidentia ad restitutionem pecuniarum,
quæ in eius utilitatem versa non fuerunt, cō-
clus. 86. n. 75. et 211. cum seqq.
Declara tamen, vt ibi
Omnia, quæ videt ignorat, et propterea illi de-
putandus est curator, ad hoc, vt illius iudicium
suppleat, concl. 51. n. 53.
Quando contrahit, vel se obligat cum Patre,
vel ad utilitatem Patris, an solemnitates Sea-
tuti sequere teneatur, vide concl. 86. n. 126.

cum pluribus seqq. et n. 139. cum seqq.
Quando contrahit cum Ecclesiâ, solemnitates
non sunt necessaria; quia quæ spiritui Dei agā-
tur, sub lege non cadunt, coacl. 86. num. 123.
et 214.
Quando anterioribus creditoribus sit præfe-
rendus, vide concl. 119. n. 48.
Quando est torquendus, an sit necessaria Tu-
toris authoritas, vide concl. 163. num. 2. cum
seqq.
Minor quantitas in maiori inest, concl. 133. nu.
127.
Fallit, vt ibidem.
Minor recuperans res alienatas, sine restitutio-
ne pretij, quando excusetur in foro animæ,
et quando non, vide concl. 86. n. 212. et 213.
Restituendus non est propter obiectus omis-
sos, vel ob interrogatoria omissa, licet secus
in omissione defensionum, concl. 148. n. 402.
Minor reus, tunc præsumitur, quando fideus reo
curatorem delinari patetur, nisi illius fideus
contrarium probauerit, conclus. 164. n. 11.
Sine solemnitatibus contrahens, si factus ma-
ior per quinquennium tacuerit, quoniam sibi
pretij licet, addo, vt de nullitate contractus
dari non possit, vide concl. 86. n. 110. et 147.
cum seqq. et concl. 87. n. 3. cum seqq.
Sine solemnitatibus donare, non potest, licet
donatio esset de paruo, seu remuneratoria,
vel ex alia quacumq; causa, coacl. 86. sub nu.
69. et 183.
Contrarium libetetur, sub n. 216.
Sine solemnitatibus eius bona alienare potest,
si de enixa mente testatoris super eorum ali-
enatione constaret, quia tunc administrator
diceretur in hoc merus voluntatis testatoris
executor, concl. 56. n. 79.
Sine solemnitatibus illius bona alienare po-
tess, quando vigeret æs alienum ex personâ
illius, cuius bona erant, et quæ postea à filiis
peruenerunt, quia tunc iudicis decretum
non est necessarium, concl. 88. n. 123.
Si sine causâ cognitione, et iudicis decreto a-
lienauerit potest inde rem, vnde in se sua
ab emptore vindicare, restituto tamen pre-
tio in eius utilitatem verso, coacl. 89. num.
74. et 91.
Declara tamen, vt ibi num. 75.
Si sit contractus cum Patre, et deficiat pro-
ximiores ex latere Matris, vocantur pro-
ximiores ex latere Patris, et Curatori ex-
traneo præferuntur, concl. 86. n. 62.
Ille, siue Pupillus, quomodo hereditatem adire
debeat, vide concl. 51. n. 108.
Minor summa, quando maiori subist, vide con-
clus. 69. num. 69.
Ipsæ, vel mulier, vt possit permutare aliqua
bona, solemnitates, et iusta causa interuenire
debent, prout in alienatione, concl. 86. nu.
9. et 174.
Quando constituunt Procuratorem ad ita, et
ita specialiter agendum causæ cognitio, et di-
scussio erit necessaria, ibi n. 10.

Et Materiarum.

Volentes impugnare contractum ex defectu interuentus proximiorum, an sufficiat, quod probent eos extitisse de tempore contractus vel etiam, quod eadem die, et hora celebrati contractus potuerint commodè interuenire, vide latè concl. 86. n. 56. cum seqq. et n. 63.

Minor viginti annis, licet maior quatuordecim quamvis in delictis non excusetur; nihilominus mitius arbitrio Iudicis pueniendi venit, concl. 72. n. 91.

Minorum alienationes Iudicis arbitrio remittuntur, ut scilicet videat, si eis expedierint, nec ne, concl. 85. n. 203.

Etan id procedat solum in illis alienationibus quæ sunt causa xris alieni, vel etiam in illis utilitatis causa factis, vide ibid. & n. 206.

Eorum, et mulierum fideiussores, quando teneantur de proprio, si causa quæ interuenit in contractu esset falsa, & insufficient, vide concl. 86. n. 26. cum seqq. et in Verbo Fideiussores.

Item, quando teneantur, etiam corruente contractu principali, per illam clausulam, ut principales, et in solidum, vide ibi n. 27. et seqq. et concl. 114. sub n. 5.

MISERABILES personas, quando Advocatus defendere teneatur, absq. salario, vide concl. 60. n. 97.

Miserabiles personæ (v. sunt populi, et viduæ) petere possunt in eorum causis, se ad supremum Iudicem medio omisso remitti, concl. 128. n. 202.

Miserabilitatis privilegio renunciari non potest, quia aliàs talis renunciatio misericordiam tolleret, et contra bonos mores esset, ibi sub dicto num. 202.

Illud etiam litis consortibus communem causâ habentibus prodest, ibi n. 319.

Amplia, et limitata, ut ibidem.

Miserabilium personarum causæ summarie, et inappellabiles dicuntur, ibi n. 318.

MISSA de Spiritu Sancto audienda est antequam electionem Abbatis, sed si forsam omittatur, non ob id electio vitatur, concl. 2. n. 9.

Celebrari potest per Episcopum Peregrinantem, super altari portatili, concl. 95. n. 7.

Extende idem procedere in fratribus Prædicatoribus, et Minoribus, ibi n. 8.

Contratium. n. 9.

Concorda, ut ibi n. 10.

Et quando celebrata fuit per Episcopum in aliquo altari, non est iudè licitum illo die celebrare in eodem, nisi de illius licentia, vel ex causa necessitatis, concl. 95. n. 11.

Ea celebrari non potest super Altari portatili in Naui, Mari, et Fluminibus, ibi n. 12.

Item celebrari non potest super Altari portatili in domo priuata, sine licentia Episcopi, quæ non nisi cum difficultate, et in iusta causa concedi solet, ibi n. 13.

MITIVS semper est agendum cum eo, qui non est obligatus, quàm cum obligato, concl. 104. n. 10.

MITRIS aurifigatis, quando possint, uti Ab-

bates, vel Episcopi, vide in Verbo Abbas, et in Verbo Episcopus, et concl. 1. n. 6. et 105.

MIXTVM iudicium illud dicitur, quando fuit plene de nullitate cognitum, ad effectum prejudicii in petitorio, non autem, quando incidenter fuit deductum dominium in petitorio, concl. 128. sub n. 66.

Mixturam continere dicitur Sententia, quando in ea exprimitur causa, quæ complicationem habet cum petitorio, ibi n. 44. et 51.

Item eam continere dicitur Sententia, quando quis condemnatur ad liberè dimittendam, et relaxandam possessionem, ibi n. 46.

Fallit in iudicio Saluiani, in quo verba plene, et integrè, solita poni mixturam non causant, ibi n. 47.

Illa inducta non dicitur, si in narrativa, vel præmio Sententiæ fuerit facta mentio de petitorio; secus si in parte dispositiua, concl. 128. n. 52. et 53.

An inducat eam implicita canonizatio pacti, resolucui, vide ibi n. 56. remissiuè.

Pura vide in Verbo Sententia.

Mixtus executor, vide Executor.

MOBILIA, et immobilia propiè tangi, et palpari, de loco ad locum moueri, et latè circumfribi possunt; secus in annis redditibus, concl. 113. n. 3.

Illis legatis annui redditus non veniunt, concl. 113. n. 6.

Et quando illis legatis, etiam veniat pecunia, vide concl. 113. n. 20. et in Verbo Pecunia.

Mobilium domus ille præsumitur Dominus, qui est Dominus domus, concl. 152. sub n. 43.

MODICITAS pretij ad sciendum præsumi contractum esse vitiarum probari debet, v. q. ad diuisionem iusti pretij, concl. 94. sub n. 15.

Modicum seruicium rotam massam corrumpit, concl. 1. sub n. 79.

MODVS in executione quot modis excedi possit, item quidò fraudem præsumificiat, et ab eo appellatio detur, vide concl. 128. n. 73. et in Verbo excessus.

MOLENDINA in Italia inter mobilia reputatur, et sic in illis non habet locum retractus; secus verò in Hispania, concl. 62. sub n. 19.

Illa ob publicam utilitatem destrui possunt, concl. 132. sub n. 13.

Publica, quæ dicantur, & quæ priuata, vide, concl. 62. n. 83.

Illud edificare, ac construere nemo potest in flumine publico nauigabili, nisi licentia Principis intercedat, quia eam Populus concedere non valet, ibi n. 82.

Commune habens in loco inferiori prohibere potest focium, ne molendinum in loco Superiori construat, concl. 132. n. 37.

Facere potest vicinus Superior, et æquum quæ per suum venebat in prejudicium habentis molendinum inferius auertere valet, ibi n. 41. et ibi ratio assignatur.

Extende, ut in concl. 166. n. 38.

Index Conclusionum,

Et facilius presumitur feudale, quam alia bona, concl. 78. n. 46. & concl. 93. n. 93.
 Illud minoris, quod, ob aquarum inundationē facile deperdi potest, sine solemnitatibus alienare potest, concl. 86. n. 218.
 Non possunt construere subditi ad emulationem, & in domini prejudicium, concl. 166. num. 37.
 Et quando illud censetur concessum concessio Castro, vide concl. 93. n. 14. cum seqq.
 Si, ob aquarum inundationem fiat inutile, tunc remissio mercedis conductori est facienda, concl. 132. sub num. 8. & prius concl. 75. sub num. 14.
 Superius habens aquam ad illud ducere potest, non obstante prohibitione habentis molendinum inferius, si tamen aqua vtrique molendino sufficiat; alias fecus, ibidem.
 Et quando novum non liceat edificare in preiudicium primi, vide concl. 132. n. 37.
MOMENTANEA possessio non habetur in consideratione, sed est perinde, ac si nunquam acquisita fuisset, concl. 94. n. 7.
 Momentum temporis per sensum corporis percipi non potest, ibi n. 28.
MONACHATUS maculam illegitimitatis, & irregularitatis abstergit, concl. 42. sub num. 199.
 Monachi absentes, quando sint vocandi, & expectandi in electione Abbatis, & Episcopi, vide de concl. 1. n. 75.
 Carthusiensis, Carthusiensis, & illi, qui de Mōte Oliveto vocantur vni Abbati Generali, sive Priori, sive Præsidenti, sive Visitori tanquā eorum capiti obediunt, & sub eo inferiores Abbates aliorum Monasteriorum existunt, concl. 2. n. 39.
 Delinquentes iudicio Synodali mulctantur, quia Sacerdotum placula Episcopi mucrone resecantur, concl. 1. n. 129.
 Dicuntur Civēs, & principes illorum locorum in quibus morantur, ibi n. 95.
 Dispensari possunt à Papa de voto solemnī ex iusta causa, ad hoc, vt uxores ducere possint, concl. 65. n. 15.
 Et quæ sit iusta causa, vide ibidem, & num. 16. cum seqq.
 Illi, & alij regulares, quando validè testari possint, & an in hoc licentia Papæ sit necessaria, vide concl. 65. n. 24.
 Licentia Monachi eundi ad Episcopatum non suffragatur pro Archiepiscopatu, ob earum dignitatum diversitatem, concl. 1. sub n. 74.
 Monasterium ingressi bona ad illud spectant, etiam si non sit post illius obitum duratura, ibi n. 79.
 Obedire tenentur potius Abbati, quam Episcopo, ibi n. 129. & ibi ratio discretè assignatur.
 Intellige tamen, vt ibidem.
 Omnes congregati presumuntur, nisi de contrario constet, quando fit alienatio bonorum Monasterij, concl. 87. n. 8.
 Quādo absolvi possint ab excommunicatione

incurfa ab eorum Abbate, vide concl. 1. n. 68. & in Verbo Abbas.
 Quando reijci possint ab Abbate, si eorum correctio desperatur, vide conclus. 1. num. 77. cum seqq.
 Quando pluries fuerint eieci, quando iterum ab Abbate sint recipiendi, vide ibi n. 79.
 Quicquid acquiritur Monasterio acquiritur, concl. 65. n. 25.
 Reliques Sancti Augustini puniri non debent in forma Iudicij, sed solum fœlutari pœnitentia gravantur, concl. 1. n. 131.
 Si alienationem faciant absente Abbate, cum auctoritate Episcopi, illa valet, & multo magis, si cum auctoritate Papæ, concl. 2. n. 53.
 Si alienent res Ecclesiæ sine Episcopi auctoritate, quando alienatio sustineatur, vide conclus. 85. n. 76. & in Verbo Alienatio.
 Monachis possunt causæ à Sede Apostolica committi, si sint Canonici, vti in dignitate Ecclesiastica constituti, concl. 1. n. 133.
 Illis, quando sit interdicta Animarum Cura, vide de concl. 107. n. 14.
 Monachi translatio de vno Monasterio ad aliud quibus modis fieri solet, & quid ea operetur, vide ibi n. 79.
 Illi litiganti non competit actio formalis contra suum Prelatum, sed solum per eum Officiū Superioris implorari potest, concl. 89. sub num. 501.
 Ei, vel Abbati litiganti, quando sint prestanda alimenta, vel sumptus litis per Monasterium, vide ibi n. 486. cum seqq.
 Monachorum Camaldulensium privilegia competunt etiam Monachis silvestrinis, concl. 1. num. 93.
 Eorum spolia spectant ad Abbatem, & eius Monasterium, non autem ad fructuum arrendatorem, ibi n. 89.
 Eorum vota, quando possint ab Abbate dissolvi, vide ibi n. 80.
 Monachum, siue professum facere non potest, Abbas absque vocatione aliorum fratrum, ibi num. 162. & ibi ratio assignatur.
 Monachus abdicat à se omnem voluntatem, & eam in Superiorem transfundit, conclus. 1. num. 80.
 Egrotus eijci non potest à Monasterio ab Abbate, & alimentis privari, aliis spoliatus diceretur, & Abbas sciret indigne ipso Religionis, ibi n. 168.
 Declara, & extendit, vt n. 169. & 170.
 Et eiecius à Monasterio, sine causa omnia bona sua recuperat, concl. 1. num. 79. & concl. 89. num. 495.
 Eiecius à Monasterio, si alimenta non habeat, tunc reuincit naturalis obligatio Patris, conclus. 89. num. 504.
 In dubio à suo Monasterio alitus presumitur, concl. 1. n. 170. & concl. 89. n. 487.
 Et licet exemptus potest tamen ab Episcopo puniri extra Monasterij sine habitu incedat, conclus. 1. n. 59.

Et Materialium.

Non potest esse Arbitr, sed bene Arbitrator, concl. 133. n. 142.

Pecunia dominium non habet, & ideo si luendo amittat, eius dominium in vincentem non transfertur, concl. 102. n. 5.

Professus in Monasterio profecti potest causâ nullitatis electionis Abbatis, etiam non docto de aliquo iure suo, concl. 89. n. 486.

Quando retinere possit peculium ad nutum Abbatis, & de quibus rebus illud constare debeat, vide concl. 1. n. 88.

Quilibet suo Abbati, & non alteri parere debet, concl. 2. n. 38.

Quicquid acquirit immediate Monasterio acquirit, concl. 65. n. 25.

Si fiat Episcopus, & extra Causam viuat non obid tamen testari poterit, concl. 65. n. 24. & ibi ratio assignatur.

Ille, siue alius Religiosus, si absque licentia ad laxiorem Religionem fuerit ingressus, non per hoc Apostata efficitur, concl. 124. n. 8.

Fallit, vt ibi nu. 9. & 10. & vide in Verbo Apostata.

Pura vide in Verbo Religiosus.

MONASTERIUM ædificandum restituendum est aduersus negligentiam Procuratoris in profectuenda adpellatione, conclus. 129. nu. 112.

Contrahere non potest, neq; donare, absque interuentu Abbatis, & alijs solemnitatibus, vt in Verbo Alienatio, & conclus. 1. nu. 165. concl. 65. nu. 76. cum seqq. & concl. 87. nu. 7. cum seqq.

Denegans alimenta Monacho litiganti peius tor omni eo, quod dictus Monachus acquisiuit, & tunc Episcopus potest illum ad alium Monasterium transferre, conclus. 89. nu. 493.

Inter Monasterium, & Abbatem Spirituale, Matrimonium contractum censetur, ibi nu. 486.

Ingressus dicitur suam conditionem deteriorare, respectu bonorum temporalium, concl. 49. nu. 23.

Illud ingredi, quando possit maritus, siue vxor altero inuito, & ibi proficere; Item quid simul concordes id facere valeant, vide, concl. 59. nu. 9.

Ingressi potest, Pater inuito filio, & filius inuito Patre, licet secus in viro, & vxore, concl. 89. nu. 301.

Fallit tamen in filio, quando Pater extrema inopia laboraret, ibi nu. 193. & 301. & vide in Verbo Filius.

Illud, in quo est ingressa vxor, cum consensu sui viri, & cui eius bona, ac dotem tradidit, tenetur dicto viro alimenta prestare, concl. 89. nu. 300.

Contrarium, ibi n. 301.

Quando alimenta, & expensis litis prestare teneatur Abbati, vel Monacho litiganti, vide concl. 89. nu. 486. cum seqq. & in Verbo Alimentum.

MONETA debita, si amplius non reperiatur, tunc eius æstimatio solui poterit, concl. 91. n. 33. & concl. 170. n. 49.

Sed ad considerandum illius valorem, quod tēpus sit attendendum, & quid si fuerit mutata bonitas illius intrinseca, vel extrinseca? vide ibidem, & concl. 69. n. 32. cum seqq.

Monetæ bonitas intrinseca, quæ sit, & quæ extrinseca, vide ibi n. 37.

Illius promissio semper intelligitur secundum morem loci, vbi suit celebratus contractus, ibi nu. 38.

Monetæ promissæ solutio fieri debet in loco conueno, etiam si locus non expressè, sed tacite fuisset solutioni appositus, ibi n. 39.

Extendè, & declara, vt ibi n. 40. & 41.

Monetæ questio si fuerit mota super illius valore, tunc locus contractus erit attendendus, etiam si fuisset conuentum, quod in alio loco fieret solutio, concl. 69. nu. 38. & ibi ratio assignatur.

Monetæ falsæ fabricatio, quomodo per testes probetur, vide concl. 59. n. 102.

Monetam falsam expēdentes à condemnatione appellare possunt, concl. 128. n. 477.

Secus in falsificanti bus Monetam, ibidem.

Monetæ species si fuerit relicta, quæ habeat plura genera, quando ea minoris, vel maioris valoris sit debita, vide concl. 91. n. 4.

MONIALES, an, & quando retinere possint relicta sibi à consanguineis, vel amicis ad vsus vitæ suæ necessarios, vide concl. 3. n. 42. & 43.

Quando possint Curatum suæ Ecclesiæ deputare, vide concl. 1. sub n. 79.

Quando sint capaces feudii, vide ibi n. 24.

Suspendi possint ab Abbatisa ab eorū Officio, dummodo adsit legitima causa, ibi n. 21.

Illis non competunt fructus dotis Monialis mortuæ, concl. 89. n. 360.

Monialis corrupta, & quæ habuit Matrem, impudicam eligi non potest in Abbatisam, conclus. 3. nu. 5. cum seqq. & nu. 11. ratio assignatur.

Eiecta à Monasterio sine causâ recuperat omnia bona sua, secus si enim causâ, conclus. 89. nu. 495.

Eiecta non dicitur, si fuerit ad aliud Monasterium traducta, cum habitu Religiosis, & illi à priori Monasterio fuerint præstata alimenta, conclus. 1. sub n. 79.

Veluti minima onera habet, quàm nupta, ideo minor dos potest illi assignari, quàm filiz seculo nubenti, concl. 13. n. 2.

Professa, quando, & quibus causis possit de licentia Papæ à Religione egredi, & nubere, vide concl. 65. n. 15. cum seqq.

Illius translatio de vno Monasterio ad aliud duobus modis fieri potest, & de illius effectibus, vide concl. 1. nu. 79.

Translata à primo Monasterio fieri non potest, Monialis secundi, nisi iu eo professionem emisit de licentia Superioris primi Monasterii, concl. 1. sub n. 79.

Fallit

Index Conclusioſum,

- Fallit tamen, vt ibi verſ. Sed illud.
- Monialis tranſlata ad aliud Monaſterium, cauſa penitentie, ali debet, per Monaſterium à quo tranſfertur, concl. 1. n. 79. & vide concl. 89. nu. 492. cum ſeqq.
- Monialis tranſita, quando poſſit exercere ea, quæ ad illud Monaſterium ſpectant, & illius Monaſterij poſſeſſio, quomodo illis ſit tradenda, vide concl. 1. ſub n. 79.
- MONITIO trina ſpœſpectat per perſeuerantiâ Clerici in delictis, concl. 8. n. 42.
- MONITORII forma contra delinquentem, tranſmittendi, quomodo ſit concipienda, ad hoc, vt proceſſus non corruat, & reus ex illius nullitate non abſoluatur, vide concl. 8. ſub num. 38.
- Illius via ſi ſit electa ab agente, poteſt tamen via executiua agere, concl. 78. n. 87.
- Ille domi executus, ſi non conſet de diligentiâ facta in citando perſonaliter, quando vti nulliter executum totum proceſſum corrumpat, faciat, vide concl. 139. ſub n. 7.
- Obtentum in cauſa non facit, vt via ordinaria, ſit procedendum, dum cauſa ſit executiua, quia tunc illud in vim ſimplicis citationis reſoluitur, concl. 1. 78. ſub n. 87.
- MONOCOLARIS dignitas, vide in Verbo Dignitas.
- MONOPOLIUM committere dicitur, qui annonam carius emittit, vt alijs carius vendat, concl. 111. n. 24.
- Eſt delictum publicum, & adeo graue, vt in eo etiam ſerui ad accuſandum admittantur, ibi ſub n. 24.
- Illud committens poena arbitraria punitur, vel ſecundum alios contra eum proceditur, vt luti contra violatorem pacis, ibidem.
- MONUMENTA, inſignia, & arma antiqua, probationem nobilitatis inducunt, concl. 120. num. 78.
- Item Scriptura in lapide monumentis inſculpta in antiquis fidem facit, ibi n. 80.
- MORA debitoris, vt inducat æſtimationem, quanti plurimi, quæ ſint neceſſaria, vide in concl. 70. n. 1. cum ſeqq.
- Ea debitoris facit, vt alternatiuæ electio illi cõpetens tranſeat in creditorem, concl. 96. num. 20.
- Illius purgationi ſemper ſit locus in ſtipulationibus Prætorianis, at ſecus in mercẽ conuentionalibus, concl. 50. ſub n. 17.
- Ille, & negligentia ereditoris in exigendo non nocet, ſed excluditur, quando aliqui commodè fieri non potuit, concl. 17. ſub n. 61.
- Extende, vt nu. 63.
- Facilius purgatur, quando agitur de damno enitendo, aut ſi conſiſſet in omitendo, quem ſi ageretur de lucro captando, aut cõſiſſet in committendo, concl. 50. n. 33.
- Facit vnum teneri ad id, ad quod iam non tenebatur, concl. 42. ſub n. 696. & prius concl. 37. n. 17. cum ſeqq.
- In cõditionibus purgari nõ poteſt, concl. 50. n. 63.
- Eam purgare licet, quando partis non multũ interſit, concl. 124. n. 127.
- Non tollitur in vna parte, ob iuſtam cauſam, in alia, concl. 45. n. 5.
- Non inducitur ex interpellatione facta ad ſoluendum de tempore, quo, quis duebat vxorem, vel ſepeliebat ſuum deſunctum, aut Miſſam audiebat, concl. 70. n. 3.
- Et dies lucus quantum durent, & quibus ſuffragentur, vide ibi n. 4.
- Ille, ob quam, quis cecidit ad commoditate cõtractus impedit, ne quis ex eo agere poſſit, concl. 78. n. 90.
- Prima eſt illa, quæ vocet in contractibus vtrũ citrò obligatorijs, concl. 50. n. 61.
- Et præſertim, quando iuramentum adſit, vt ibidem.
- Quando portat periculum, recedi poteſt à Regulis luris communis, concl. 56. n. 140.
- Quando per debitorem committitur in ſoluenda aliqua ſumma, ſiue in ſolutione alius cuius alterius generis, & ſpeciei, vide concl. 50. n. 29. cum ſeqq. & in Verbo Debitor.
- Quando ſit neceſſaria ad hoc, vt quis poenam incurrat, vide concl. 50. num. 33. & 42.
- Quando purgari poſſit, ab agente ex contractus correſpectiuo, priuſquàm adimpleat, vide concl. 78. n. 18. & ſi q.
- Sed moroſus ille non dicitur, qui factio iudicis ſuit impeditus, concl. 8. n. 39.
- MORBIDA factio pecus totum ouile corrumpit, concl. 1. ſub nu. 79.
- MORES quos, quis in ſe approbat, in alijs ad ſui ſauorem reprobare non poteſt, concl. 42. num. 195.
- Mores ſæpe in pecius mutari ſolent, concl. 131. ſub n. 7. & ibi ratio assignatur.
- Moribus impijs eſt præcludenda via, concl. 42. num. 742.
- à Morum correptione non datur appellatio, concl. 128. n. 866.
- Declarat tamen, vt ibi n. 870. cum ſeqq. & vide in Verbo Appellatio.
- MORIBVNDVS alienans rem, quæ, ob eius mortem ad alium ſpectaret, in ſtrandem eam alienare præſumitur, concl. 87. n. 106.
- Contrarium, nu. 107.
- Moribundus, an præſumitur immemor ſalutis æternæ, & ſic in illo actu velle mentiri, vide concl. 87. n. 107. concl. 135. ſub n. 60. & concl. 152. num. 89 & prius concl. 56. n. 87.
- Moroſus in ſolutione ſtrictum cenſus, quando poſſit cogi pro reſtitutione ſortis principalis, vide in Verbo Cenſus, & concl. 37. n. 7.
- Moroſus ille non dicitur, qui factio iudicis, ſiue partis ſuit impeditus, concl. 8. nu. 39. & vide in Verbo Adimplere, & concl. 50. n. 18. & 31.
- MORS, ad hoc, vt per librum Parochi probeatur, quæ ſint neceſſaria, vide concl. 72. n. 14.
- Mors alterius ex coniugibus diſſoluit affinitatẽ, Sed non quoad omnes effectus, concl. 76. n. 7. cum ſeqq. & vide in Verbo Affinitas.

Mors

Et Materiarum.

Mors à manu Dei provenire dicitur, concl. 89. num. 387.

Illa animalium, quando probari possit, per coniecturas, vide concl. 109. n. 9. cum seqq. & vide in Verbo Animalia.

Auget fidem scripturis, concl. 123. sub n. 62.

Civilis, in quibus casibus naturali æquiparetur, vide concl. 42. n. 616. & sub nu. 688.

Debet esse certa in vacationibus beneficiorum, concl. 120. nu. 121.

Vim iuramenti habet, concl. 123. sub n. 62.

Illam allegans, eam uti fundamentum sup. intentionis probare tenetur, ibidem.

Mors illius, qui in longinquis partibus morabatur, probatur per publicam vocem, & samam maxime concurrentibus adminiculis, concl. 120. num. 121.

Dummodo tamen ipsa fama à iusta causa, & à grauibz viris originem trahat, aliis secus, ibi num. 122.

Mors scribentis fidem scripturis augere solet, concl. 112. n. 11.

Mortui resurgentes non recuperant beneficia, neq; vxores, veluti, nec etiam sunt baptizandi, neq; Doctores, concl. 62. nu. 4. & ibi ratio assignatur.

Mortui testes, licet fuerint nulliter examinati, tamen cum repeti non possint, eorum examē sepe ex æquitate susciuntur, concl. 120. n. 44.

Et ratio illius conclusionis qualis sit, vide in conclus. 123. sub n. 62.

Mortui testes magis probant, quàm vivi, concl. 123. num. 62.

Mortuus an quis sit ex prima, vel ex secunda causa, id est arbitrarium iudici, concl. 134. n. 28.

MOTVS proprius Papæ, si in eo adint Verba (ut accipimus) non impedit, quominus de subreptione ex re ipsa proveniente opponi possit, concl. 155. n. 20. & ibi latè de hac materia.

à MVLCTA datur appellatio, prout etiam recursus, vel reuissio causæ peti potest, qui idem operatur, quo à ipsa appellatio, conclus. 128. num. 436.

Extende, ut ibidem.

MVLIER, ac eius Maritus, & filij, & fructibus & non ex proprietate rei dotalis ali debent, ne breui tempore mendicare cogantur, conclus. 152. sub n. 2. & 24.

Adultera dum non perdit, si vir quoq; illius concubinam retineat, concl. 59. n. 89.

Declara tamen, ut ibidem.

Adultera tradita à Iudice illius viro, ut arbitrio suo illam puniat, an possit, absq; labe peccati se defendere contra virum cum occidere, volentem, vide concl. 59. n. 54. cum seqq.

An, & quando, ob osculum libidinofum dotem amittat, vide ibi n. 13. cum seq.

An, & quando amittat dotem, ob adulterium, extraneis filij, tam primi, quàm secundi matrimonij, vide ibi n. 27.

Censum vitalitium an, absq; solennitatibus Statuti emere possit, vide concl. 86. n. 181.

Dotis asecurationem petere potest super po-

cunia suo viro debita, ad hoc, ut ea in emptionem bonorum stabilius conuerteretur, ut posset ex eorum fructibus ea cum viro ali possit, concl. 152. n. 2. & 24.

Secus est in filiis mortua Matre, qui ipsa asecurationem petere non possunt, ibi n. 3.

Dicens se esse indotatam id probare tenetur, concl. 84. n. 150. & concl. 86. sub n. 24.

Mulier emptoris alicuius rei venditori præfertur pro dote, etiam si ille specialem hypothecam sibi reueruasset, concl. 119. n. 29.

Mulieres arma deferre non possunt, & si deferant pœna statutoria, siue bannimentorum puniuntur, ut alijs, concl. 143. n. 20.

Declara tamen, ut nu. 46.

A molitie dicuntur, & propterea faciliè labuntur, ac earum iudicium dicitur fragile, debile, & infirmum, concl. 60. n. 102.

Mulieri ad secunda vota trāsanti potest Princeps retentionem filiorum concedere, non obstante testatoris voluntate in contrarium, concl. 165. n. 35.

Declara, ut in concl. 174. n. 17. & 18.

Illi bona etiam feudaliora pro dote consignari possunt, concl. 152. n. 52.

Licet cõpetat prælatio pro dote ea, non competit tamen pro eius augmento, seu antefato, concl. 118. num. 29. & 34. & conclus. 170. num. 27.

Contrarium, concl. 118. n. 30.

Concorda, ut ibi nu. 31.

Mulier in concursu creditorum, quādo est anterior eligere potest super quibus bonis de sua dote satiesheri velit, etiam creditoribus iniunctis, concl. 152. n. 51.

In concursu creditorum præferti debet, etiam si velit rem subastatam pro eius credito assignari, pro eo, quod ab alijs repertum fuit, ibi num. 53.

Declara, ut n. 54. cum seqq.

Indotata dicitur personam suam dare pro dote, concl. 89. sub n. 327.

In dubio nupta, & dotata præsumitur à Patre, & alleganti contrarium onus probandi incumbit, concl. 174. sub nu. 23.

Ingredienti Monasterium maior dos assignari potest, quàm nubenti in seculo, quia maiora onera sustinet, concl. 152. n. 2.

Inquisita de furto, si fuerit confessus adulterium de eo non punitur, cum ea confessio fuerit incidenter, & ad alium finem facta, concl. 59. n. 103.

Declara tamen, ut ibidem.

Illius confessio sine solemnitatibus facta ad suuorem viri sustinetur, si adminicula concurrant, concl. 55. n. 34.

Contractus requirit easdem solemnitates, & causas, quas contractus minoris, concl. 85. n. 1, cum seqq. & vide plura in Verbo Minor.

Obligatio facta pro dote, tam voluntaria, quàm necessaria est valida, licet solemnitates Statuti non adint, ibi n. 169.

Maximè si dos sit pro Moniali, quia quæ spiri-

G g tu

Index Conclusionum ,

- ad Dei aguntur sub lege non cadunt, ibi nu. 171. & 172.
- Virginis pudicitiam attentans, quādo, & quomodo sit puniendus, vide concl. 73. nu. 20. cum seqq.
- Mulier lucrum sibi ex Statuto delatum executione exigere potest, licet id non possit facere maritus, concl. 118. sub n. 29.
- Minor immobilia in dotem assignare non potest, sine Iudicis Decreto, concl. 86. n. 77.
- Minor semper absq. dubio solennitates Statuti servare tenetur, ibi n. 170. & concl. 170. n. 41.
- Fallit tamen, quādo ea viri diligentissimus Patetfamilias contraheret, quia tunc ille nō sunt necessarii, ibi nu. 39.
- Minor, Minor, & Rulicus in non appellando infra decem dies excusatur, concl. 129. nu. 131. & 176. & vide concl. 56. n. 204.
- Fallit, quando copiam peritorum habere poterunt, ibi n. 132.
- Non debet pro modica quantitate suae dotis omnia bona mariti capere in aliorum creditorum praedictum, concl. 152. sub num. 16, 48. & 55.
- Non potest propria auctoritate possessionem rei dotalis ingredi, concl. 164. n. 29. & ibi ratio assignatur.
- Non potest esse Arbitra, sed bene Arbitratix, & ideo in dubio praesumendum est eam, ut arbitratricem tulisse laudum, etiam si, forma iuris servata, processerit, concl. 133. n. 143.
- Declarat tamen, ut ibi n. 144. cum seqq.
- Pecuniam recipiens ex legitima causa, si postea eas marito in aliam causam dederit, nihilominus ea ad illarum restitutionem tenetur, conclus. 86. n. 230. & ibi ratio assignatur.
- Declarat tamen, ut n. 231.
- Permittens plures ad se viros accedere, si pariat, & non probet parum esse alicuius certae personae ipsa illam alere tenetur, concl. 89. num. 45.
- Mulier persona turpis, & infamis non dicitur, si ex nimo amore suo amanti de se copiam faciat, concl. 105. n. 6.
- Neq. propterea, ut talis potest ab hereditate excludi a fratribus, vel sororibus illius, qui eam heredem reliquit, ibi n. 7.
- Postquam semel elegit in quibus bonis de sua dote satisfieri velit, amplius variare non potest, concl. 152. n. 54. & 55.
- Pregnans dans causam abortui, quia poena puniatur, vide in Verbo Abortum, & concl. 7. per totum.
- Pregnans semper in maximo periculo exstat, donec ad facilitatem generandi perveniat, ita ut semper Morbo lethali laborare dicatur, concl. 7. nu. 14. & 21.
- Mulier, quando accusata possit virum de adulterio, & ad quem effectum, vide concl. 59. n. 80.
- Quādo Advocatōnis munus exercere possit, vide concl. 60. n. 100. licet ibi sub nu. 102. id prius ab auctore reproberetur.
- Quādo equare, vel se obligare possit, pro dote, sine illius augmento, sine solemnitatibus, vide concl. 86. n. 162. cum seqq. & ibi distinguuntur de dote voluntaria, vel necessaria, conclus. 118. n. 5. & concl. 170. n. 38. cum seqq.
- Et quid si se obliget cum viro pro dote communis filiae? vide ibi concl. 170. sub n. 41.
- Quādo o facere possit recte peras, quæritationes confessiones, & similes ad suam sine solemnitatibus, vide concl. 86. n. 89. cum seqq.
- Quādo fidei pñbere possit pro marito, vide ibi nu. 21. cum seqq. n. 211. cum seqq. & n. 145. & in Verbo Fideiussio.
- Quādo fundum dotalem alienare possit, vel se obligare pro redimendo viro capivo, vide concl. 84. n. 141. cum seqq. concl. 86. n. 121. cum seqq. & concl. 87. n. 17. cum seqq.
- Quādo illustretur radius nobilitatis viri, vide concl. 54. n. 47. & seqq.
- Quādo, ob adulterium viri separationem thori petere possit, vide concl. 59. n. 9.
- Quādo praesumatur dedisse omnia sua bona in dotem, vide concl. 170. sub n. 19.
- Quādo pro assecuratione suae dotis executione impedire possit, in bonis viri, absq. quod detur terminus probandi inopiam illius, vide concl. 152. n. 34. cum seqq.
- Item quādo illius dote assecurationem petere possit, ob illius viri vergentiam ad inopiam, vide in Verbo assecuratio dotis.
- Quādo pro antefato se obligat, ita iuuatur, Velleiano, sicuti illo iuuatur, obligando se, pro dote, concl. 118. n. 5. & concl. 170. n. 38.
- Quādo pro sua dote praefatur locatori in rebus in domum illatis, vide concl. 119. n. 30.
- Quādo pro sua dote praefatur creditoribus anterioribus tacitam, vel etiam expresse, hypothecā habentibus, vide ibi n. 31. & seqq.
- Quādo pro viro elaborare tenetur, vide, concl. 89. n. 414.
- Quādo voluntarie eompromittit solemnitates Statuti sunt adhibendae, cum compromissum sit de sui natura laesivum, & scus si ex necessitate; nempe ex forma Statuti, concl. 86. num. 175. & 176.
- Quæ non sit minor constitutione Marchiae nō ligatur in contractibus, ibi n. 96.
- Recuperare potest res alienatas, vna cum fructibus, licet ex contractibus fuerit facta, locupletior, quādo probatur, quod a Marito blasphemio, vel eam percutere solito fuerit coacta, concl. 87. n. 18.
- Recedens a viro, quādo ab eo alimenta consequi possit, vide concl. 59. n. 12.
- Si aliter eius cognatos nō potuisse in contractum intervenire, ob aliquod impedimentum, quādo sit locus deputati Curatoris, vide concl. 86. n. 53.
- Si cognoverit virum suum esse iustum, & fidelem, illa quoq. fiet fidelis, & iusta, si cum eo habitaverit, concl. 59. n. 74.
- Sine dote ducta, si postea velit eius Marito dotem constituere solemnitates Statuti servare tenetur, concl. 86. num. 164.

Et Materialium

Sine Maritus, quando possint de iniucem ex causa fornicationis propria auctoritate relinquare, etiam non expectata Iudeis Sententia, vide concl. 59. n. 39.

Et quando tunc sit locus restitutionis dotis vna cum fructibus donationis propter nuptias, vide ibidem.

Si taceat in vita adulterium viri non ob id prohibetur agere contra illius heredes ad amissionem bonorum, si tamē in vita fuerit conquisita de eo, ibi n. 24. & seqq.

Extende idem procedere, & ē conuerso; nempe in viro contra mulierem, & illius heredes ibid. num. 24. & 27.

Suum virum sequi tenetur in vita, & in morte, concl. 54. n. 49.

Mulierum proprium Ornamentum est iudicium, concl. 42. n. 196.

MVLIO, & Procaecius non tenentur de proprio, si illis fuerint derobate res, & merces, quas conducebant, sed damnum spectat ad Dominum, concl. 99. num. 31.

Fallit, quando mulioni fuisset V. G. consignata vna capsula bene sigillata, & custodita, sed ea dissipata reddita fuisset, ibi n. 32.

Item Fa lit, vt n. 36. cum seqq. & vide in Verbo Depositarium.

Mulio, & Procaecius si fuerint capti vna cum mercibus, quas ducebant, tunc ex quo eandē diligentiam adhibuerunt in rebus alienis, quam in propria persona, omni culpa carere dicuntur, concl. 99. n. 34.

MVLTA conceduntur iudicē, quę directē concedi non solent, concl. 128. sub n. 774.

Dicuntur esse talia, quę reuera non sunt, conclus. 129. n. 226.

Tollerantur excipienē, quę non tollerantur agendo, ibi sub n. 356.

Tradantur, quę postea à partibus nō concluduntur, eod. 123. sub n. 134. & eod. 141. sub n. 23.

MVNERVM receptio, amplexus, & oscula nō faciunt sponsalia de futuro transire in matrimonium de presenti, concl. 115. n. 7.

MVNITIONES, & Artigliarię sunt de pertinentijs Castri, seu Ciuitatis, ita vt Castro in feudum concessio, ea quog; concessa intelligantur, concl. 143. nu. 100.

MVRVS crudus qualis dicatur, & qualis fictus, Item quādo in vno, & quādo in altero sit seruanda distantia l. fin. ff. fin. regund. vide concl. 62. n. 103. & seq. & in Verbo Edificium vbi plura.

MVNITIONES Principum nonquam debēt, Ecclesię pradiicare, concl. 38. sub n. 52.

Mutatio quilibet etiam minima fideiussione euancere facit, concl. 170. sub n. 13.

Mutatio possessionis, vide Possessio.

Mutatio Tituli, vide Titulus.

Mutatio voluntatis, vide Voluntas.

Mutato primo elemento, qualitas quoq; mutata censetur, concl. 98. sub n. 3.

Mutato rerum Statu, dispositio quoq; iuris mutatur, ibidem.

Item mutata persona, mutatur quoq; rei status, ibidem.

Mutatum presumitur nomen rei ex longi temporis spacio, concl. 120. n. 138.

MVTVANS frumentum Patri ad alendos filios Patre mortuo habet actionem pro repetitione contra ipsos filios, qui ex eo aliti fuerunt, etiam si Patris hereditatem repudiauerint, concl. 89. num. 122. cura se 34.

Pecunias Ecclesię probare tenetur versionē in illius utilitatem, concl. 85. nu. 215. & ibi ratio assignatur.

Fallit, quando pecunię fuissent numeratę presente Capitulo, & Antifite; quia tunc versio presumitur, ibi n. 233.

Pecunias alicui, qui statim decesserit super ea, est omnibus creditoribus, etiā anterioribus preferendus, concl. 119. n. 28. & ibi ratio assignatur.

Pecuniam filii veriam in emptionem ornamentorum, eam repetere potest à Patre, concl. 29. num. 131.

Pecuniam filiosfamilias Mercatori de consensu Patris potest eam à Patre repetere, quia ea presumitur ab eo causa negociationis recepta, ibi num. 129.

Declara tamen, quod hæc presumptio nō est talis, quę probationem in contrarium recipere non possit, ibidem.

Pecunias filio Studenti potest ea repetere à Patre, etiam si ille prohibuisset, ne mutaret, ibi num. 127.

Declara tamen, quod quando mutuasset vitra quantitatem necessariam, tunc pro excessu indigentię actio contra Patrem non daretur, ibi num. 128.

Et tūc talis pecunia in necessitatibus scholasticis consumpta presumitur, ibi n. 89.

Pecuniam minori, vel mulieri versionem in eorum utilitatem probare tenetur, concl. 86. nu. 209. & seq.

Et ea versio quomodo probeatur, vide ibidem.

Pecuniam pro alendo alicui, cui alimentum per alium debeantur, actionem habet pro repetitione, tam contra debitorem alimentorum, quam contra eum, cui fuit mutuatum, concl. 89. num. 127.

Pecuniam pro aliqua re emenda, super ea, etiam anterioribus creditoribus erit preferendus, concl. 119. sub nu. 12. & 26.

Declara tamen, vt ibi n. 13. & 27.

Pecunias Vniuersitati legitime Congregatę versionē in illius utilitatem probare non tenetur, si tamen pecunia fuit presente Vniuersitate numerata, concl. 85. n. 231. & 232.

Semen pro seminando agro, etiam posterius locatori in fructibus rei locatę prefertur, concl. 108. num. 36.

Contrarium, concl. 119. num. 12.

Concorda, vt ibidem.

Mutuatarius, & Commodatarius, quo loci pecuniam debitam solvere debeant eroditori, vide in concl. 69. n. 42.

Ex Muro, quando aliquid percipere liceat,

Gg 2 adi.

Index Conclusionum,

abiq; nota vltura, vide concl. 151. n. 28 & 29.
& concl. 161. n. 47 cum seqq.
Mutuo si quis aliquam quantitatem ab vno petat, non ob id inferitur, quod ille non possit esse creditor mutuantis in alio, concl. 156. in fine.
Mutuum occasione ludis factum nullam actionem parit, concl. 102. n. 2.

N

NARRATIVA consuetudine nocet, concl. 15 num. 3.

Gratiz, quando sit iustificanda, & ad id an supplicatio attendatur, vel potius littere, vide concl. 126. num. 48 cum seqq.

Illa intrusionis appositae in litteris, ad euitandam solutionem annate iustificatione non indiget; secus si esset expressa in supplicatio-
ne, concl. 110. n. 12.

Pape per Verba (vt accepimus) quando probet, vel sit iustificanda per partem, vide concl. 155. n. 12. cum seqq.

Pars gratiz dicitur, concl. 15 sub nu. 3. & concl. 126. n. 48. cum seqq.

NASCITURI, quando ad fideicommissum dicantur vocati, vide concl. 84. n. 182.

Nati in h' x'o, & octauo Mense, quando dicantur succedibiles, vide in concl. 42. n. 111.

Nati post mortem fideicommissum, vel etiam post alienationem bonorum fideicommissi quia in ad illorum reuocationem admittantur, vide concl. 84. n. 181. & seqq.

Qui nondum sunt, neque mereri, neque demereri possunt, concl. 73. n. 23.

Illi non dicuntur agnati, concl. 81. n. 82.

Natiuitas filij probatur per testes dicentes se fuisse presentes, dum puer nasceretur, alijs illi de auditu non prebant, concl. 42. n. 108.

Plura vide in Verbo Filius.

NATVR non nocet est magis prona ad malum, quam ad bonum, concl. 131. sub n. 7.

Quis non obligat conscientia non ligat, concl. 42. n. 359. & concl. 59. n. 55. & concl. 9. n. 14. & n. 194. & 99. concl. 108. sub n. 63. concl. 124. sub n. 6. & concl. 169. n. 4 & 6.

Naturalis filius, Vide Filius.

Naturalis obligatio Patri attendi filium renouiscit, si ipse filius fuisset à Monasterio eiectus & ab eo alimenta non haberet, concl. 89. num. 504.

Ratio est fundamentum praestationis alimentorum, ibi n. 54.

Ea ratio potius est attendenda, quam crimen. Paternum, ibi n. 194.

Plura vide in Verbo Ratio.

Naturales, quando ad feudum, temphiteusim, & ius patronatus admittantur, vide concl. 142. sub num. 65.

NAVES pro vehendo frumento ex longinquis partibus tempore penurie concedere eorum Domini cogi possunt, concl. 111. n. 10.

Naues, quibus frumentum Ciuitatis vehitur one,

rantes priuatis rebus, quo modo sint puniendi, vide ibi sub n. 10. remissiuè.

NAUGATIO, vel cursus aquae impediri non debet, pro faciendis aggeribus, ad defensionem agrorum & pruatorum, concl. 79. per tot.

NAUS ass curatio, quando valeat, & quomodo fiat, vide latè in Verbo Affectuatio, & conclus. 151. ferè per tot.

NAUIS, vt saluatur, si fiat iactus mercium, tunc illi, qui suas merces saluas habent, tenentur egredi damnum passis contribuere, concl. 151 num. 27.

Et naua ad quid teneatur, vide ibi per tot.

NÉCESSARI alienatio sub prohibitione alienationis non comprehenditur, concl. 84. n. 198. cum seqq. & vide in Verbo Alienatio.

Necessario aliquid facere quis dicitur, quando ad illud faciendum cogi poterat, conclus. 42. sub num. 363. & concl. 48. n. 11.

Necessarius, vt dignoscatur, an sit aliquis adus, vel voluntarius, origo est iustificandi, concl. 48. num. 12. vbi exemplificatur.

Necessitas excusat à poena, concl. 111. n. 28.

Ea in casu alienationis semper probari debet, aliundè, quàm per assertionem alienantis, concl. 84. n. 206.

In casu alienationis rei Ecclesiae debet esse precisa, & aliundè probari, quàm per instrumentalem emancipationem, & parum assertionem, concl. 85. n. 18.

Non suffragatur ei, qui propria culpa incidit in illam, at secus si esset fatalis, aut naturalis, cor. l. 89. n. 22. 5. & 380. & vide d. concl. 89. n. 448 & 458. & concl. 101. sub n. 19.

Ea vel euidens utilitas si non addit bona Ecclesiae alienari non possunt, concl. 85. n. 1.

Et talis utilitas Ecclesiae probari non potest, per testes in Iudicio Summario examinatos, ibi num. 14.

Necessitate urgente à regulis iuris communis recedere possumus, concl. 164. n. 26.

Illius appellatio ea venit, in quam quis coactè, & non spontè se coniecit, concl. 84. n. 204.

Necessitatis causa, quando feudum alienari possit vide concl. 87. num. 47. cum seqq. & in Verbo Alienatio.

Ea, siue paupertas, quando excuset in deponendo, siue in delictis, vide concl. 155. sub n. 63.

NEGANS aliquid, si postea de mendacio conuincatur, quando suum priuilegium perdat, vide concl. 154. n. 100. & 101.

Vnam positionem non potest amplius in ea se fundare, concl. 148. n. 14.

Vnam positionem, quae postea vera probetur, adeo grauatur, vtilè probare teneatur omnes alias positiones non esse veras, ibi n. 16.

Negativa à quo veniat probanda in exceptione adimplementi, vide concl. 50. n. 12. & seqq.

De sui Natura dicitur improbabilis, conclus. 148. num. 255.

Negatiue dispositiones adum reddunt de iure impossibilem, & omnimodam restitutionem denotant, concl. 128. n. 872.

Et Materialium.

Ex inspectione, & reuolutione actorum probatur, concl. 52. n. 20.

Quando est falsum intentum intentionis alicuius ab allegante est probanda, vide concl. 148. num. 256.

Fallit, vt no. 257.

Quomodo sit coarctanda, vide ibidem.

Negatiui dictiones, siue prohibitiones quid in lure operentur, vide concl. 128. n. 872.

NEGLECTIA in administrando est iusta causa depositionis Abbatis, concl. 1. n. 116.

Mariti in patiendo prescribi fundum dotalem ipsi tantum, & non vxori nocere debet, concl. 87. n. 31.

Matris Tutricis in exigendo quid operetur aduersus illam, vide concl. 56. num. 142. & in Verbo Mater.

Non adimpletis est probanda ab eo, qui agit ad interesse, ob non impletum contractum, concl. 78. n. 15.

Fallit, vt ibidem.

Procuratoris in non appellando, quando noceat Domino, vide concl. 129. n. 173.

NEGOTIA communia solent negligi, & serius expediti, concl. 56. num. 128. & concl. 86. sub n. 226.

Negotiari solitus quis dicatur, vide concl. 86. num. 232.

Negotiorum gestor, quando teneatur de neglectis a se, & ab eius substituto, vide concl. 41. n. 5. & seqq.

Ille, qui simplex factor librum rationum conficere non tenetur, concl. 41. n. 13.

Quando presumatur factus diues de eo, quod administrat, vide ibi n. 14.

Talis dicitur Notarius, quando stipulatur probante, ibi n. 4.

Il non debentur alimenta per Dominum, etiam si ea fuerint conuenta, concl. 89. num. 483. & 489.

Fallit, quoad expensas, quis Procurator, ac negotiorum gestor repetere potest, ibi n. 484.

Ille hereditatis iacentis pro sua mercede omnibus creditoribus est preferendus, & tacitam hypothecam in bonis hereditariis habet, concl. 119. n. 39.

Negotiorum principale fiet, dum lis super alimentis pendet, concl. 90. n. 10.

NEMO agere potest sine interesse, & adione, concl. 78. n. 1. & concl. 135. n. 204.

Audiendus est aduersus proprium delum conclus. 72. n. 39.

Dat, quod non habet, concl. 1. n. 144. concl. 102. n. 5. & concl. 123. n. 137 & concl. 141. sub n. 28.

Debet in plus grauari, quam fuerit honoratus, concl. 51. n. 129.

Debet se immiscere Officio, ad quod non sit aptus, aliis ob impertitiam ad omnia damna & Interesse parti laze tenetur concl. 60. num. 82. & seqq.

Debet sibi victum arctare, vt alimenta alijs praestet, concl. 89. n. 120. 215. & 240.

Est Dominus suorum membrorum, ibi n. 2.

Ex aere viuere praesumitur, conclus. 89. n. 540.

Ex sua improbitate ius consequi debet, conclus. 26. num. 82. & concl. 56. nu. 199. concl. 89. nu. 213. 225. 252. & 521. & concl. 150. sub num. 40. & concl. 161. n. 83. & concl. 164. num. 22. & concl. 169. sub d. 21.

Illaqueare potest animam alterius, concl. 78. num. 101.

Locupesceri debet, cum alterius iactura, conclus. 86. nu. 91.

Potest sibi ius dicere, concl. 56. n. 140. & conclus. 164. nu. 22.

Fallit, quando periculum est in mora dicta, concl. 56. nu. 140.

Potest esse sui corporis Dominus, & patronus, concl. 144. num. 37.

Praesumitur velle iactare suum, & suam conditionem peiorare, concl. 51. n. 79. & concl. 109. nu. 34. & concl. 142. n. 19.

Tenetur alterius salutem suae propriis preferre, concl. 89. nu. 240.

Tenetur contra se arma producere, & partem aduersam innuere, cōcl. 89. n. 481. & concl. 61. n. 2.

Tenetur ratione Officij se ipsum, & bona propria pro alio obligare, concl. 86. sub n. 76.

NEPOTES Matris ex filia foemina, quando veniat in incestuura obtema ab Auo, pro se & suis descendibus, vide conclus. 149. sub num. 12.

Nepoti, vel nepti, quando debeantur alimenta vel dos per Auum, vide concl. 89. num. 148. & 178. cum seqq. & nu. 423. cum seqq. & concl. 374. n. 1. cum pluribus seqq.

Nepotes licet non sint sub potestate Aui, sunt tamen de illius agnatione, concl. 174. sub n. 13.

Dicuntur exclusi, quando filij exclusi repellantur, concl. 149. sub n. 12.

Ab Auo dotata, quando contemplatione Patris dotata cēseantur, ita vt dos ad computum legitimae data cēscarur, vide concl. 42. n. 431. cum seqq. & concl. 174. nu. 24. cum seqq. & in Verbo Dos.

Neptis ab Auo dotata, quando legitimam a suo Patre petere possit, vide concl. 42. num. 434. cum seqq. & concl. 174. n. 45. cum seqq.

Nepotes non succedunt in locum Patris, quando proximiores sunt vocati, siue quando ordine successiuo cēstenda successio, concl. 149. sub num. 27.

NIHIL est tam graue, quam coram Iudice suspecto litigare, concl. 128. sub n. 638. & 669.

Est tam durum, neq; ferreum, quod non amoris igne frangatur, concl. 105. sub n. 6.

Nihil est vilius, quam in carne vinci, & nihil gloriosius, quam carnem vincere, concl. 105. sub num. 6.

Ex nihilo, nihil fit, concl. 84. nu. 36.

NOBILE dicitur aliquod Officium, si Vniuersitas, vbi exercetur, illud protali tenet, concl. 147. num. 3.

Nobles sunt illi, qui iam fuerunt improbi, sed postea sub Dei vexillo militare, atq; profiteri coeperunt, concl. 42. n. 199.

Gg 3

Per-

Index Conclusionum,

- Personæ** an exercere possint officium Procuratoris, vel illud exercendo nobilitatē amittant, vide concl. 147. num. 7. cum seqq.
- Nobiles viros**, vel mulieres, non decet ire ad publicas plateas pro emendis victualibus, neque sibi ipsis de cibis in coquina providere, concl. 89. num. 566.
- Nobilitas** alicuius probatur per Instrumenta antiqua, in quibus illa enuncietur, concl. 120. num. 36.
- Est attendenda**, iuxta consuetudinem locorum, concl. 147. num. 2. & seqq.
- Fallit**, quoad statuta Religionis Hierosolymitanæ, quæ non contentantur nobilitate locali, sed volunt eam pro tali ubique haberi, ibi num. 5.
- Illæ**, & puritas sanguinis per testes de publica voce, & fama probatur, concl. 120. n. 37.
- Non denigratur** ex eo, quia, quis suas possessiones propriis manibus exerceat, conclus. 82. num. 6. & 7.
- Nobilitas** per quas artes denigretur, vide conclus. 147. & in Verbo Ars.
- Vnius familie**, vt conferretur non debet altera depauperari, concl. 87. num. 132.
- Illæ viri vxor** gaudere debet, etiam post illius mortem, & viduitate durante conclus. 54. num. 47. & seqq.
- Illius privilegium** non amittunt laborantes suas possessiones propriis manibus concl. 82. num. 6. & in num. 7. exempla adducuntur.
- Probata cum vno**, quando probet, quoad omnes, vide concl. 120. sub num. 37.
- Nobilitatis probatio** non inducunt antiqua monumenta, insignia, & arma conclus. 120. num. 78.
- Item quomodo** probetur, vide concl. 147. sub n. 6. & prius concl. 120. nu. 37.
- NOCENS** est potius absolvendus in dubio, quā innocens condemnandus, concl. 80. num. 4. concl. 89. num. 309. & concl. 148. num. 236.
- NOMEN** rei ex longi temporis spacio mutatum præsumitur, concl. 120. num. 138.
- Debitoris** quando est datum in dotem æstimatum, tunc in emptionem transit, itaut maritus propriis sumptibus litigare, & creditum exigere teneatur, concl. 68. num. 29. & concl. 89. num. 271.
- Fallit primo**, quando impensæ essent magnæ, & præsertim quando maritus nullos fructus ex illo nomine in dotem dato perciperet, aut non tales, qui superabundent pro faciendis ipsis sumptibus, concl. 68. num. 30. & conclus. 89. num. 271.
- Item fallit** quando impensæ essent necessariæ, quia tunc dotem minuerent dicta conclus. 68. num. 31. & concl. 89. num. 271.
- Nomen dignitatis** remanet, licet dignitas sit amissa, & quare, vide concl. 140. sub nu. 12.
- Item in hoc**, vide quæ dixi in conclus. 73. num. 29.
- Nomina debitorum** non dicuntur mobilia, neq. immobilia, sed sunt quoddam genus de per se, & tertiam speciem constituent, concl. 113. n. 6.
- Illæ non teneantur hæres** exigere, sed potest ea in solutum ereditoribus assignare, concl. 91. num. 32.
- Quando cedens** ea manentem teneatur vera & realia, vide concl. 173. sub nu. 7.
- Nominatio facta à Patre de filio**, quando filiationem probet, & filium in quali possessione filiationis constituat, vide latè in Verbo Filiationis, & concl. 78. n. 61. cum pluribus seqq.
- Omnium Capitularum**, quando sit necessaria in alienatione rei Ecclesiæ, vide concl. 55. n. 315. cum seqq.
- Ea partium facta de vno contractu**, qui de iure non subsistit, non potest mutare substantiam illius, sed erit talis, qualis de iure scripta est, concl. 48. n. 90.
- Plurium personarum**, quado est facta in fideicommissio, tunc granatus non satisfacit relinquendo vni tantum, conclus. 84. num. 259. & 262.
- Sola** non tribuit ius nominato, conclus. 78. sub num. 61.
- Sola facta de aliquo rei tali**, aut per citationem, siue alio modo, quid operetur de iure, vide concl. 131. sub nu. 46.
- Nominatus prius**, vt magis dilectus succedit, concl. 149. sub n. 27.
- NON** deducta deducam, & non probata probabo, concl. 148. sub num. 102. 148. 193. & 393.
- Non entis nullæ** sunt qualitates, concl. 47. num. 84. concl. 73. nu. 23. concl. 78. n. 3. concl. 81. num. 82. concl. 128. num. 712. & 805. concl. 129. sub n. 44. concl. 135. sub n. 77. concl. 154. sub num. 70. & concl. 167. sub n. 100.
- NOTARIATVS** in aliquibus locis habetur pro exercitio nobili, & in alijs pro villi, conclus. 147. n. 5.
- Contrarium**, ibidem.
- Concorda**, vt ibidem.
- Illius qualitas** non est probanda, sed præsumitur in Instrumentis antiquis, vel de longinquo, concl. 120. n. 60. cum seqq.
- Notarii acta** separata habent, nec vnus in negotijs alterius se ingerere potest, concl. 128. sub num. 721.
- Sed fallit**, quando vnus Notarius esset impeditus, vt ibidem.
- Illius assertio**, siue denominatio de consensu partium facta præsumitur, & præsertim si partes erant præsentæ, concl. 51. n. 92.
- Factum de præterito** non probat, concl. 139. nu. 26. & concl. 155. n. 111.
- Sine testibus** non probat in præiudicium tertij concl. 139. n. 27. & concl. 155. n. 100. & 101.
- Licet Mandatum** non probet multum tamen operatur, & de eo magnam præsumptionem inducit, concl. 155. n. 97.
- Illius assertioni** non est standum contra tertij absentem à stipulatione contractus, conclus. 155. num. 109.

Et Materialium

Non creditur extra ea, de quibus ipse fuit rogatus, ibi n. 112.
 Eius bona fama quid operetur, circa correctionem Instrumenti, vide concl. 125. n. 10.
 Notarii cogi possunt ad faciendum Instrumenta, concl. 147. sub n. 6.
 Error Notarii partibus non officit, concl. 155. sub nu. 124.
 Est difficilis probationis, ibidem.
 Et quomodo probetur, vide ibidem remissimè.
 Notarii mortui Instrumentum magis probat, quàm si ille viveret, concl. 123. sub 62.
 Notarios Archiepiscopus, & Episcopus in omnibus locis suæ Diocesis creare possunt, concl. 128. num. 26.
 Illis non datur facultas apponendi præcepta guarentigiarum, ex natura Officii, sed ex auctoritate Statuti, vel principis sui mandantis, id fieri debet, concl. 167. n. 130.
 Illius stipulatio pro absente facta non probat, nisi fuerit ratificata, concl. 179. n. 4.
 Successor, si non exhibeat Scripturam productam in Officio tempore sui antecessoris, ad interesse tenetur, eo concl. 104. n. 6.
 Notarii suspicio, quando admittatur, & quomodo probetur, vide in Verbo Adiunctus, & concl. 53. per totam.
 Actuarius in Ordinarijs, & Judicialibus est credendum, concl. 155. n. 103.
 Afferenti se esse Archiivistam, & Scripturam ex Archivio extraxisse creditur de consuetudine, licet secus sit de iure, concl. 141. n. 4. & 5. & concl. 155. n. 90.
 Afferenti Titulum produxisse Instrumentum mandati in actis non creditur, nisi totum Instrumentum mandati fuerit registratum, concl. 155. n. 196.
 Afferenti possessionem fuisse captam, uti de bonis hæreditarijs alicuius creditur, concl. 155. num. 22.
 Illius Instrumentis, in quibus de illius commodo agatur, quando sit credendum, vide ibi sub num. 112.
 Afferenti nuncium sibi requisisse aliquem citasse, prout in schedula non creditur, si ipsa schedula integrè in actis registrata non reperitur, ibi num. 99.
 Afferenti se falsum Instrumentum scripsisse equam suam turpitudinem alleganti non creditur, ibi n. 115.
 Fallit quando talis assertio esset verisimilis, & adminiculata, ibi n. 116.
 Sed tale dictum notarii partibus non nocet, ibid. num. 117.
 Illi creditur, si de sua commissione asserat, ibi num. 86.
 Limita procedere de stylo Rotæ; at secus de iuris rigore, ut ibidem.
 Creditur, si dixerit testis iuratus tactis scripturis, secus si si impliciter dixerit iuratus, &c., quia tunc tali testi fides non adhibetur, concl. 155. nu. 87.
 Extende, ut nu. 88. cum seqq.

Creditur, quando super eius stylo attestaretur, ibi num. 91.
 Declara tamen, ut ibi n. 92.
 Dicenti se errasse, & falsum fabricasse in præiudicium tertij non creditur, concl. 155. sub num. 124.
 Fallit, ut ibi sub n. 115.
 Est credendum, quando attestatur omnia in Instrumento contenta de partium consensu apposuisse, etiam si eisemus in clausula codicillari, ibi n. 93.
 Contrariam in materia dictæ clausulæ codicillaris, & multarum aliarum clausularum, ibi num. 94.
 Est credendum in his, de quibus ipse fuit rogatus, nisi contrarium probetur, concl. 155. num. 113.
 Magis creditur, si aliquid viva voce asserat, quàm in eo, quod scripsit, ibi n. 95. & ibi Declaratur, quando id procedat.
 Extende id præcipue procedere in actu, qui tempore Sententiæ intervenire potuerit, ibidem.
 Non creditur, si attestetur, Sententias confirmationis per Iudicem Ecclesiasticum latas fuisse executioni demandatas, concl. 139. sub num. 25.
 Non creditur in his, quæ ad eius Officium non spectant, concl. 155. n. 102.
 Plura vide in Verbo Assertio Notarii.
 Quando, & quomodo illi committi possit examen testium, vide concl. 148. num. 292. & 293.
 Notariorum libris, circa expeditiones factas, quido non sit credendum, vide concl. 155. sub num. 88. in fine.
 Notarius an rogatus censatur de clausulis in Instrumento omisis, vel illæ consulto omisæ censentur, vide concl. 157. n. 7.
 A pœna falsitatis excusatur, ubi consuetudo falsum fabricandi adest, concl. 161. num. 22.
 Declara tamen, ut n. 27.
 Sed quando possit imputari de falso, vide concl. 125. in fine.
 Debet esse ætatis annorum vigintiquinque, cum eius Officium sit publicum, concl. 72. nu. 85.
 De falso puniri potest, si in Instrumento asseruerit pecuniam fuisse numeratam, & detegatur eam verè numeratam non fuisse, concl. 155. nu. 85..
 Ille, & eius Successor non excusatur, si cum Instrumento Scripturam fuisse deperditam asserat, sed amissionem plenè, & concludenter probare tenetur, concl. 104. n. 7.
 In quibus differat à scriba, & Actuario, vide concl. 147. n. 6.
 Non potest esse Decurio, nec de Prioribus suæ Civitatis, ibidem.
 Præsumitur dolo, & culpa occultasse scripturam in eius Officio productam, si postea non reperitur, concl. 104. n. 5.
 Quando corrigere possit errorem Instrumenti,

Index Conclusionum,

ti, postquam illud fuit partibus datum, vide concl. 125. n. 10.

Quando de Apofillis, interlineaturis, vel cancellationibus fidem facere debeas, vt scriptura suspecta non reddatur, vide in Verbo Apofilla, & concl. 125.

Quando, & quomodo possit iurari suspectus vna cum alijs suis actorijs, vide concl. 128. n. 683. & prius nn. 656.

Quando teneatur de delicto sui sustituti, vide in Verbo Dominus.

Religionem Hierosolymitanam ingredi non potest, concl. 147. sub n. 5.

Scripturas in eius Officio producias custodire tenetur, concl. 104. n. 50.

Stipulans pro absente, quando illius acquirit, vide in Verbo Absenti & concl. 9.

Stipulans, & acceptans pro absente illi non acquirit, nisi tanquam negotiorum gestor, concl. 41. n. 50.

Suum styllum absque poena falsi immutare non potest, concl. 157. sub n. 7.

Ille, vel Index reuelans dicta testium ante eorum publicationem committit falsum, conclus. 60. num. 48.

Vt excusetur in recipiendo, & approbando fideiussorem, quæ sint ne cessaria, & qui prius sit excutiendus, vide concl. 153. sub n. 29.

NOTIFICANS debitori alicuius, vt aufugiat, quia suus creditor eum capi facere ordinauit creditori tenetur ad soluendum illud debitum, si debitor fugam arripit, conclus. 169. sub num. 22.

NOTITIA Sententiæ arguitur ex receptione alicuius rei in vim ipsius, concl. 129. sub nu. 175.

NOTORIA ininfinitia dicitur, quando nullo modo defendi potest, concl. 129. n. 362.

Ab illa datur appellatio, quoad vtrumque effectum, concl. 128. n. 10. & 832. cum seqq.

Et de ea, tunc constare dicitur, quando incogniti de dominio possidentis bona probatur, ibi n. 31.

Notoria ininfinitia maxima ininfinitia dicitur, in tantum, quod iudex tali casu spoliare dicatur, concl. 129. n. 362.

Limita est verum, quod iudex sententiando se retrahit ad acta; at secus si è contra, concl. 128. num. 727.

Illius exceptio, etiam ad impediendam executionem triticum conformium admittitur, conclus. 129. n. 362.

Notorietas ininfinitia sententiæ allegari non prohibetur, vbi est prohibita appellatio, concl. 128. nu. 910. & concl. 129. n. 362.

Sed illa allegari non potest, quando vna ex opinionibus controuersis fuerit tenta, vel per Curiam recepta, & approbata, concl. 129. num. 371. & 372. & prius conclus. 128. sub num. 757.

Declarata tamen, si Doctores eam opinionem tenentes de communi testarentur, aliis secus ibidem dicto n. 372.

Et ad eam tollendam qualis qualis officatio sufficit concl. 129. n. 371. & concl. 128. n. 757. In Notorijs Ordo iuris non est seruandus, conclus. 128. sub n. 832.

Declarata tamen, vt in concl. 129. sub n. 226. In illis, quod iudex possit iurari suspectus, & quando non, vide concl. 128. sub num. 845. remissiuè.

A Notorio licet non detur appellatio, datur tamen à Sententia declarante factum esse notorium, concl. 128. nu. 398. & 834. & vide concl. 129. sub n. 226.

NOVATIO, quando censetur inducta ad fauorem fideiussorum, & quando non, vide, concl. 37. n. 21. & seqq.

NOVERCA relictæ per maritum usufructuaria omnium bonorum, viuens filijs mariti alimenta solam habere debet, conclus. 89. num. 203.

Parum amica priuilegijs presumitur, vnde adagio fertur, quod tunc cornu abesse, dum Sancta Nouerca quiescit, concl. 89. sub nu. 203. & concl. 105. n. 14.

NOVITI Ordinari non possunt ab Abbate, cum non sint eius subditi, nisi post emissam professionem, concl. 1. n. 138.

NVDVS cum nuda non presumitur dicere Patet nosse, concl. 59. n. 101.

NVLLA maior probatio, quam proprii oris confessio, concl. 128. sub n. 479.

Nullitas actus allegari potest, etiam si adesse aliquis dolus, vel culpa in committente eam, si defectus in retinendo aliquid, non autem in exprimendo falsum extaret, concl. 17. num. 10.

Ad fauorem alicuius inducta semper eo volente iuratur, concl. 84. sub n. 62.

Alienationis non potest ab alio allegari, quam ab eo, in cuius fauorem alienatio est nulla, concl. 85. nu. 16. & 312. & concl. 86. n. 242. & prius concl. 45. sub n. 36.

Allegari potest à committente illam excipiendo, non autem agendo, & maxime, quando dolus abest, concl. 17. num. 10. at secus regulariter, concl. 87. n. 56.

Sed allegari non potest, quando parte de nullitate non opponente Sententia confirmata fuit, & in rem iudicatam transijt, concl. 129. num. 359.

Extende, vt ibi nu. 360. cum seqq. & ibi multa videbis in hac materia.

Ille, & falsa causa, quando executionem obligationis Generalis impediunt, vide concl. 86. num. 36.

Euidens dicitur, quæ per actorum inspectionem probatur, concl. 128. sub n. 373.

Et etiam post tres Sententias opponi potest, concl. 129. n. 373.

Nunquam in rem iudicatam transit, sed de ea semper conqueri potest, conclus. 129. sub num. 407.

Ille exanimis sæpe per Rotam sanari solet, quando testes sunt mortui, concl. 120. nu. 45.

Et Materialiarum.

Ille ex defectu citationis resultans sanari potest, per Arbitrium Rotæ, si fuerint data interrogatoria, & interpretet hincinde cōditi. cō. 121. n. 37. cum seqq. & n. 120.

Sed non conuenerit sanari ex eo solum, quod Papa remittit fidem testium arbitrio Rotæ, ibi num. 46.

Plura vide in Verbo Examinis nullitas.

Ex defectu iurisdictionis proueniens sanari potest, per Arbitrium Rotæ, dummodo tamen defectus non esset totalis iurisdictionis, sed solum in aliqua parte, concl. 135. n. 195. & concl. 148. num. 297.

Ex defectu citationis, quando sit sanabilis, vide concl. 135. n. 87. cum seqq. n. 115. cum seqq. & 195. cum seqq.

Sed ea ex defectu actionis est insanabilis, concl. 135. num. 204.

In appellatione ab interlocutoria non venit admittere, nisi nullitates cause fuerint expressè nominatæ, concl. 128. n. 532.

In eadem deducta naturam appellationis assumit, & secundum eam regulatur, scilicet si principaliter deducatur, concl. 129. n. 356.

Nunquam opponi potest, nisi ab eo, ad cuius fauorem fuit inducta, non autem ab alijs, qui non sint in causa, concl. 163. n. 7.

Nullitas obligationis minoris sanari non potest, ab eo, etiam si possit; est effectus maior illam ratificet, & pro eo si de iussu adhibeat, quia nihilominus, quoad utrumque, non sustinetur, concl. 169. sub num. 16.

Et quando inducitur ex prolatione Sententiæ, abiq; citatione, vide concl. 128. n. 517.

Secundi actus non tollit validitatem primi, concl. 47. n. 36.

Ea sententia possessoris allegari non prohibetur; licet in illis appellatio non detur, concl. 128. num. 62.

Quando est notoria etiam coram mero executore allegari potest, conclus. 128. num. 105.

Ille allegari non prohibetur, ubi est prohibita appellatio, ibi n. 920. & concl. 59. num. 354. & 405. cum seqq.

Fallit, ut ibi sub n. 372.

Sine appellatione proponitur, & iudex Superior, absq; appellatione, per viam querelæ de ea cognoscere potest, concl. 129. n. 410.

Vnius ex tribus Sententijs cōformibus illarū executionem impedit, concl. 128. num. 372. & 373. cum seqq.

Vnius Sententiæ, quando possit sanari per secundam ex Statuto Vrbis c. 190. l. 1. ac etiam de iure communi, vide ibi sub n. 372.

Fallit tamen, ut ibi n. 380. & vide num. 756. cum seqq.

Nullitatem contractus, quando possit allegare ille, qui maior effectus per quinquennium tæuit, vide concl. 86. num. 247. & in Verbo Minor.

Nullitates ex defectu iurisdictionis, citationis, vel mandati dicuntur insanabiles, & morbo

Ethico equiparantur, conclus. 135. num. 195. cum seqq.

Fallit, ut num. 195. cum seqq.

Nullitates post rem iudicatam non sunt attendendæ, concl. 129. n. 360. & 407.

Maximè, quando calumniæ suspicio adesset, & lapsus esset quadriennium ibi n. 361.

Nullitates, quando sunt turbidæ, arbitrium intrat pro illis sanandis, concl. 135. n. 34. & vide in Verbo Arbitrium.

Nullitatibus ex aliquo actu proueniens, quis renuñciare censetur, si adimpleat ipsum actum, adeo, ut de illis amplius opponere nequeat, concl. 50. n. 67. & seqq.

Declarat, ut ibi n. 69. & concl. 160. sub num. 100.

Nullitatis allegatio eam committenti suffragari non debet, concl. 87. n. 56.

Per viam exceptionis permittitur, licet agendo non permitteretur, conclus. 129. sub num. 356.

Illius causa, & ea appellationis si fuerint æquæ principaliter commissa, tunc causa nullitatis principaliter commissa censetur, concl. 129. num. 355.

Causa nullitatis deserta non censetur, si sit deserta illa appellationis, ibi sub n. 355. & 406. Contrarium, n. 357. & 369.

Declarat, ut n. 368. cum seqq.

Et quando ea iudice cognosci possit omisso negotio principali, & usq; ad quod tempus illa cognitio duret; Item quando ille possit cognoscere super negotio principali, omisso iudicio nullitatis, vide concl. 129. n. 221. cum seqq.

Nullitatis contractus exceptio non est propriè exceptio de iure tertij, sed luti agentis exclusio, conclus. 85. n. 16. in fine.

Et talis exceptio executionem Sententiæ impedit, præsertim, quando de nullitate intra tempus legitimum fuerit oppositum, concl. 128. num. 345.

Sed admittenda non venit, postquam causa principalis est de cisa, ibi sub n. 345.

Quando immisionem ex clausula constituti retardet, vide concl. 158. n. 10. cum seqq.

Plura, vide in Verbo Exceptio.

Illius iudicium est prius decidendum, quam illud appellationis, concl. 129. n. 408.

Nullitatum generalis allegatio non valet, nisi nullitates specificentur, concl. 128. n. 856.

NVLIVS Diocesis, quomodo differat, ab exempto, vide concl. 133. n. 94.

NVLIVM, quod est, nullum parit effectum, concl. 51. n. 133. concl. 69. n. 78. concl. 133. sub num. 12. & concl. 167. sub n. 100.

NVMERATIO pecuniæ in deposito non requiritur, sicut in mutuo, cōcl. 128. sub n. 826.

Numeratio pecuniæ probata dicitur, quando V. G. in confessione adiunt verba preterite, solutæ, & exbursatæ in tot Zecchius, & Vngheris, &c. concl. 135. n. 68. & 70. & concl. 155. sub num. 80.

Con-

Index Conclusionum,

Contrarium, conclus. 135. num. 69.
Declarat, vt ibi nu. 71. & concl. 155. num. 82.
cum seqq.

INVNCIATOR noui operis, quando, & quomodo sit admittendus ad iudicium, vide conclus. 62. num. 130. cum seqq.

INVNCIIL assertioni standum non est circa solemnitates in subhaftatione necessarias, conclus. 155. n. 105.

Nunciij relatio facta in actis originalibus magis probatur quam ea facta in manibus partis, ibi num. 123.

Illius relationi omnino standum est in his, quæ ad eius Officiu[m] spectant, aliis secus, conclus. 52. num. 59. & conclus. 155. n. 121.

Ille creditur, quando refert se aliquem de ordine Iudicis citasse, conclus. 141. sub nu. 5. & conclus. 155. n. 121.

Declarat, vt ibidem.

Ei credendum est, dummodo in assertionem non erret, aliis illius error partibus nocere non debet, ibi n. 124.

Nuncio referenti, se in tali re vti de bonis Titij executionem fecisse, credendum est, ita quod qui contrarium allegat, illud probare tenetur, ibi nu. 122.

INVNCIIVS Apostolicus non potest dispensare Abbatissam super etate, cum inferior non possit in lege Superioris, & maxime Concilij manus apponere, conclus. 3. n. 16.

Et quando excommunicatum absolueri possit, etiam quoad vtrumq[ue] forum, vide conclus. 10. n. 9. & seq. & in Verbo Absolutio.

Quo modo beneficia conferre debeat, vide conclus. 97. n. 29.

INVRVS, quando fit a Socrero, vide conclus. 89. num. 138. cum seqq. & 167. cum seqq. & in Verbo Socrer, & in Verbo Aliamenta.

O

OBJECTIVI Articuli, qui dicantur, & quomodo admittantur, vide latè in Verbo Articuli, & conclus. 148. n. 44. cum pluribus seqq.

Obiectus dari non possunt post lapsum termini ad probandum in partibus, licet per appellationem causa fuerit commissa in Rota, & licet extra Curiam termini non seruentur, conclus. 148. num. 106. & num. 107. ratio assignatur.

Et licet post terminum ad articulandum non possint probari per testes, possunt tamen probari per Instrumenta, conclus. 148. n. 116. cum seqq. vbi rationes assignantur.

Falsit. si expressè fuisse dictum, quod post terminum, nec per Instrumenta, nec alio modo probari possint, ibi n. 122.

Item non exprimens in appellatione interposita, non possit, postea articulos obiectiuos producere, vide ibi n. 64. & seqq.

Odiosi dicitur, & ideo in illorum materia strictè est procedendum, ibi n. 402.

Partem aduersam excludentes non dicuntur obiectus, sed potius ipsius dantis ius, ibi sub num. 225.

Probandi veniant per proprietatem, & per veritatem, non autem per quasi opinionem, vel reputationem, ibi n. 123.

Obijciens, vel appellans contra electionem, alicuius factam certam formam electionis exprimere tenetur, conclus. 128. n. 522.

OBLATIO de reficiendis expensis, vel fructibus, facta earum liquidatione, quando sit admittenda, vt processus ad vitiora fiat, vide conclus. 135. nu. 97. cum seqq.

Illa feudi quibuscunq[ue] agnatis est facienda, vt illud licet alienari possit, conclus. 87. n. 49.

In subhaftatione, quando fieri possit, per creditorem, vide conclus. 52. n. 26.

Verbalis an exerceat ad mora, siue quando ea sit facienda iudicialiter, & debeat esse realis, vide conclus. 50. n. 33. & seq.

Et quæ sint necessaria ad hoc, vt ea exerceat ad mora, vide ibidem remissius.

Verbalis super restitutione recepti non sufficit, quado quis vult reuocare feudum alienatum, sed restitutio realis, præntia tamen oblatione, est necessaria, conclus. 87. n. 73.

Oblationem partis reijcere, vel admittere est arbitrium Iudicis, conclus. 134. n. 22.

Oblationes ad quem spectent, quando Archiepiscopus in locis exemptis celebrat, distingue, vt in conclus. 138. n. 33.

Et vti ad iure Spirituali, & Diuino prouenientes sunt ad quibuscunq[ue] muneribus secularibus immunes, conclus. 138. n. 33.

OBLIGATIO accessoria, quando sustinetur non subsistente principali, vide conclus. 86. n. 27. cum pluribus seqq. & nu. 76. & in conclus. 114. per tot. & in Verbo Fidelissio.

Alternatiua non vitiatur, quando vnà pars est impossibilis, conclus. 96. n. 5.

Cameralis ad hæredes transit, quoad omnes effectus, excepto eo perituri, secus autem in singulari successore, conclus. 167. n. 17.

Extende, etiam per cessionem in cessionariu[m], conclus. 114. sub n. 14. vers. Extende.

Etiam ad ea, quæ ex iuris interpretatione, veniunt extendi potest, quando tamen, quis non per viam aditionis, sed per eam replicationis veniret, conclus. 154. sub n. 72. & conclus. 167. nu. 135. & seqq.

Euanescit si aliquod contrarium addi, vel minui contingat, conclus. 98. sub n. 5.

Executionem paratam non habet, quando est per Sententiam vulnerata, sed tunc appellatio datur, & sic tres Sententiæ sunt expectandæ, conclus. 128. n. 724.

Quid si ipsa obligatio per Sententiam nullam vulneretur? vide ibi n. 725. & 726.

Item executionem paratam non habet, quod ex eisdem actis de illius iniusticia appareat, ibi n. 727.

Sed executionem paratam habet, licet sit vulnerata, quando Papa mandaret, vulneratione

Et Materiarum :

hione, non obstante, ad executionem esse procedendum, concl. 128. n. 728.

Et quando dicatur vulnerata, siue potius Decretum, dixi in concl. 128. n. 726.

Ex persona heredum mutari non potest, conclus. 174. sub n. 12.

Facit acquirere ius omnibus, quorum interest, concl. 34. n. 8.

In ventre portat clausulam, Quorum interest, concl. 9. n. 3. & concl. 89. n. 352.

Item in ventre iuramentum gerit, immò vim duplicis iuramenti habet, concl. 11. num. 14. & 69.

In Instrumento apponi non potest per Procuratorem, nisi Dominus illi dederit expressè facultatem cum tali modo obligandi, vel gesta per Procuratorem ratificaverit, conclus. 157. sub num. 7. & concl. 167. n. 136.

Et licet sit odiosa, & stricte interpretanda, nihilominus ad ea extenditur, quæ tacite, & in consequentiam veniunt, concl. 154. nu. 72. & concl. 167. n. 136.

Nisi exprimitur in Instrumento apposita non censetur, & præsertim in loco, ubi eam apponi non sit solitum, concl. 157. sub num. 7. & concl. 167. n. 134.

Et nisi sit extensa, apoca exequi non potest, concl. 123. num. 147. & concl. 167. num. 116. cum seqq.

Non attenditur, nisi pro his, quæ in Instrumento expressè legantur, concl. 157. sub n. 7.

Non censetur inducta in tacita renouatione locationis, licet omnes conditiones primi contractus repetite censentur, concl. 98. sub num. 6. & concl. 167. n. 134.

Fallit tamen, vt ibidem, & prius sub n. 125.

Operatur, vt omnilegum auxilium renunciati censetur, concl. 91. n. 31. & 35.

Fallit tamen, vt in concl. 167. sub n. 16. in fine.

Quando in aliquo Instrumento apponebatur olim non poterat in vim illius absolutio peti, licet hodie secus sit, concl. 11. n. 59.

Quando in aliquo Instrumento non legeretur, vel fuisset apposita à non habente Mandatum taliter obligandi, siue iudicium via ordinaria fuisset ceptum, aut alio modo de ea dubitaretur, tunc ab ea appellatio datur, conclus. 167. n. 44.

Fallit, vt ibi sub n. 125. & 134.

Quando non est extensa, tunc Iudex de sua iurisdictione non effertur, concl. 128. num. 720. & concl. 167. 116.

Sed quomodo, & quando ea sit extendenda, vide ibidem cum pluribus seqq.

Quando per nullitatem, & falsam causam veniat impedienda, vide, concl. 86. n. 36. & conclus. 167. n. 138.

Semel vulnerata paratam executionem non habet, etiam si non sit vulnerata per primam Sententiam, sed per secundam, vel tertiam, concl. 128. n. 729.

Et semel vulnerata semper appellabilis durat, ibi num. 733.

Declara tamen, vt ibi num. 734.

Sequitur naturam actus super quo interponitur, ita vt ipso contractu annullato, illa quoque euanescente dicatur, concl. 114. n. 1. & concl. 167. num. 132.

Vt odiosa nunquam censetur repetita, nisi id expresse dicatur, concl. 98. num. 6. & concl. 167. num. 134.

Fallit, vt ibidem, & prius sub n. 125.

Vulnerata per compromissum, & laudum est appellabilis, vel iuxta terminos in laudo contentos exequi debet, concl. 128. nu. 736. & seqq.

Vulneratur per renouationem Decreti, siue per illius repositionem, ibi n. 726.

Illa, & clausula omni meliori modo equiparatur clausula, vt principalis, principaliter, & in solidum, quæ facit fideiussorem omnino teneri, concl. 86. n. 28.

Illius executio per quas exceptiones impeditur, vide concl. 11. num. 59. & seqq. & concl. 167. num. 64.

Contra obligationem Cameralem, quando detur appellatio, vide concl. 128. n. 713. cum pluribus seqq. & ic Verbo Appellatio.

Quando possit retardari per exceptionem ad adimplementum, vide concl. 50. num. 64.

Sed regulariter non retardatur, nisi exceptione solutionis, nonationis, & falsitatis, vel alia exceptione, quæ ex ventre Instrumenti oriatur, concl. 135. nu. 171. & concl. 167. nu. 137. & 138.

Extende quod etiam per lapsum 30. annorum dicta executio impeditur, ibi n. 140.

Obligatio Cameralis extensio, quando est facienda pars citari debet, conclus. 123. sub num. 147.

Et in qua citatione sit facienda dicta extensio, vide inferius.

In illius extensione suspensio mandati executiui non continetur, concl. 123. n. 151.

Facta in alio Officio non suffragatur, nisi in Officio Notarii causa fuerit reproducta, licet secus, quando ab eo sem Notario elset rogata, concl. 167. n. 118. & 119.

Non est necessaria, quando in ea partes consenserunt relaxationi Mandati vnica iurum, vel nulla citatione precedente, sicut, nec tunc opus est, vt relaxetur Mandatum, cum intimatione, nisi infra tres, conclus. 167. num. 120.

Extende, vt n. 121. 122. & seqq.

Et semel facta extensio inter debitorem, & creditorem amplius non est facienda inter debitorem, qui soluit, & fideiussorem, ibi n. 124.

A Iudice decerni debet in citatione facta ad dicendum contra iura, & non in illa ad solvendum, ibi n. 125. & ibi ratio assignatur.

Obligatio Cameralis, an censetur appolata, etiam quod de ea nulla fuerit facta mentio, vide ibi num. 134.

Illius vigore, quando quis possit agere executiue contra heredem, vel contra tertium, .

Index Conclusionum ,

- vide conclus. 78. num. 101. & 102.
- Obligatio filij familias facta pro pro redimendo Patre, quando valeat, si solemnitates statuti non interuenerint, vide conclus. 84. n. 146. cum seqq. & concl. 86. nu. 126. cum pluribus seqq. & in Verbo Filius, & in Verbo Minor.**
- Matris pro filio, vel filia, quando valeat, sine solemnitatibus, vide conclus. 86. num. 124. cum seqq. & in Verbo Mater.**
- Minoris, & Mulieris conuicti ex falsa causa, etiam si iuramento sit munita, ibi n. 38.**
- Per caceratum ciuilitate facta in carceribus est nulla, nec ratificata censetur, per approbationem factam post carcerationem, si adhuc causa illius metus duraret, conclus. 169. num. 10. & 11.**
- Extende, vt n. 16. & Declara, vt n. 13.**
- Per vxorem facta pro exccareando viro, quando valeat, vide conclus. 84. num. 141. cum seqq. & concl. 86. nu. 21. cum seqq. & nu. 121. & in Verbo Fideiussio, & in Verbo Vxor.**
- Obligatio prima nulla non validatur per secundam validam contemplatione primae factam, conclus. 169. sub n. 16. vbi multa.**
- Prima valida non tollitur ex datione in solutum inuoluta, quia paria sunt aliquid non fuisse factum, & illud effectum non habuisse, conclus. 47. n. 36.**
- Obligatus in forma Camerę errorem, & ignorantiam allegare non potest, conclus. 86. n. 31.**
- Hoc modo de aliqua ratione reddenda, si posita modus, & qualitas administrationis mutetur, tunc prima obligatio cessat, & noua administratio efficitur, conclus. 98. sub n. 5.**
- De soluendo dote potest eam quoque exequitur repetere, etiam si de restitutione nihil fuerit dictum, conclus. 154. sub num. 72. & ibi ratio assignatur.**
- Obligatus etiam per apodictam tenetur petere absolutionem a iuramento, quod habet duplex in ventre, conclus. 11. n. 15.**
- Vbiq; conveniri, & vbiq; soluere cogi potest, conclus. 167. n. 39.**
- Ex causa propria, & ex causa fideiussionis, si aliquam summam soluat, tunc ea potius praesumitur facta ad extinctionem proprii debiti quam alieni, conclus. 48. n. 12.**
- Quis taliter obligatus non censetur in forma Camerę Bononię, ex vi illius Statuti, nisi id expresse dicatur, conclus. 167. n. 134.**
- Obligatus de representando aliquem in carceribus, siue de soluendo iudicatum, quomodo liberetur, vide conclus. 142. sub n. 43.**
- OBLIVIO inducitur ex lapso decem annorum, ad effectum excusandi a perituro, conclus. 11. num. 26.**
- OBSERVANTIA circa modum appellandi, maxime est attendenda, conclus. 128. n. 209.**
- Facit, vt Scriptura priuata plena fides sit adhibenda, conclus. 123. n. 104.**
- Non inducitur ex actibus turbidis, & vario modo obseruatis, conclus. 39. sub n. 31.**
- Fallit in casu, de quo in conclus. 148. n. 340.**
- Non suffragatur, nisi fuerit in contraditorio iudicio obseruata, & obtenta, & nisi interuenerit tempus aptum ad prescribendum, conclus. 139. n. 32.**
- Contrarium, num. 33.**
- Declara, vt ibidem.**
- Quando suffragetur, ad effectum prescribendi exemptioni ab ordinaria iurisdictione, vide conclus. 1. nu. 49. & seqq.**
- Triginta annorum inducit eam presumptionem, vt in alienatione rei Ecclesie voluit, & solemnitas interuenerit, conclus. 85. nu. 148. & 173. & conclus. 120. n. 134.**
- Declara tamen, id procedere in illis solemnitatibus, quae fuerint enunciate; at secus in extrinsecis non enunciatis, quia, vt ille praesumantur requiritur obseruantia septuaginta annorum, conclus. 85. n. 153.**
- Triginta annorum inducit illam praesumptionem, vt interuenerit Beneplacium Apostolicum, conclus. 85. nu. 155. & seqq. & 273.**
- Declara procedere, si illa obseruantia fuerit per totum illud tempus continuata, & de ea certitudinaliter, & non praesumptiuè constet, alia secus, ibi n. 162. & 174.**
- Illa triginta annorum facit praesumi solemnitates in exemptione decimarum interuenisse, conclus. 120. n. 136.**
- OCCIDENS aliquem de mandato Principis, nedum impunitus euadit, sed nequaquam peccat, conclus. 165. n. 106.**
- Intellige tamen, vt nu. 107. cum seqq.**
- Factum animatum, sine inanimatum, quae poena puniatur, vide in Verbo Abortum, & conclus. 7. per totum.**
- Occidere volens unum, vel alium interficere, an poena ordinaria, vel extraordinaria sit puniendus, vide conclus. 150. n. 13. cum seqq.**
- Occisi haeredes, si fuerint auctores in inquirendo, accusando, & processum fabricando, expensas factas per occisores carceratos soluere tenentur, conclus. 89. n. 465.**
- Et opere cuiusmodi occisi, quomodo contra interfectores sint estimanda, vide in Verbo Opera.**
- OCCULTATIO Scripturarum facta praesumitur ab eo, cuius interest eas non reperi, conclus. 104. n. 16. & vide in Verbo Scriptura.**
- OCCVPANS fundum vicini, qui possea fuerit a flumine corrosus, tunc illi restituere non tenetur, si possea de nouo suus per alluvionem fieret, licet secus, quando alueus fluminis incontinenti post corrosionem recederet, conclus. 94. n. 6. & 7. ratio assignatur, & vide etiam conclus. 98. n. 17.**
- OCULI praecipue sunt ad amandum illices, & in his est peculiaris sedes amoris, conclus. 105. sub num. 13.**
- Oculum alteri eruens, vel effusum habes esse irregularis, conclus. 175. n. 12.**
- Extende, & declara, vt ibidem, & n. 13.**
- Oculum obiectatum effodiens quae poena puniatur**

Et Materialium :

niatur ; vide conclus. 136. sub num. 33.
ODIA sunt restringenda, fauores verò ampliandi, conclus. 55. n. 6. conclus. 142. n. 130. & conclus. 150. sub num. 47.
Odiolum si dicatur aliquid ordinatum à Scutro, erit quoque tale, si fuerit inter partes conuentum, conclus. 142. sub n. 43.
Odiū rationale illud dicitur, quod ad publicum bonum tendit, conclus. 165. n. 12.
 In **Odiū** retorqueri non debent ea, quæ ad fauorem sunt introducta, conclus. 89. nu. 93. & conclus. 114. num. 20.
OECONOMI facultates quæ sunt, vide latè in conclus. 56. sub n. 39.
Oeconomus Ecclesie vacantis locationi satisfacere tenetur, conclus. 2. n. 74.
OFFENDENS inimicum contra præceptum penale sibi factum, vitæque pœnam incurrit, scilicet illam spectri præcepti, & alteram principalis delicti, conclus. 139. sub n. 4.
Offensio, quādo præsumatur facta ex causa litis, vide conclus. 83. n. 1. cum seqq.
 Semper in dubio est tribuenda causæ, cui magis adaptatur, ibi n. 10.
OFFERENDI ius competit creditoribus in bonis dotalibus, si per mulierem ageretur ad dotis restitutionem, solumq; matrimonio; At secus eo constante, conclus. 68. n. 47.
Officere pretium debitorum, quādo possit debitor, vel secundus creditor ad effectum reuocandi rem creditori adiudicatam, vide conclus. 52. n. 55. cum seqq.
OFFICIA emptæ à Patre filio, qñ iō legitimam sunt imputanda, vide conclus. 42. n. 442. cū seqq. vbi multa habebis in hac materia Officiorū.
Officiales amplianes, vel dirigentes vias Ciuitatis, quādo eorum arma, siue insignia ibi impendere possint, vide conclus. 144. n. 1. & 2.
Cancellariæ præiudicare non possunt impetrantibus gratiam aliquid in litteris addendo conclus. 126. sub n. 50.
illi, & Domini terrarum non prohibentes ludos in eorum locis, in foro conscientie tenentur ad restitutionem eorum, qui in ludo arantuntur, conclus. 102. n. 17.
illi, & eorum famuli non possunt deferre arma etiam tempore Syndicatus, absq; Principis licentia, conclus. 143. n. 89. cum seqq.
illi Papæ, vt est Legatus, Nuncius, Visitator Apollonicus, & similes, si afferant rem ita se habere, vel aliquid esse tale, eis est credendum, conclus. 155. n. 59.
Publicam annonam vsurpantes pœna vltimi supplicij sunt afficiendi, conclus. 111. n. 52.
illis plene creditur in his, quæ eorum Officium respiciunt, præsertim, quando stylus in loco ita vigeret, conclus. 155. n. 104.
Officiali, etiam quauis dignitate ornato attestanti de mandato Principis non creditur, vbi de præiudicio tertij agitur, conclus. 111. sub num. 31.
Existenti in Syndicatu honores debetur, cum reliquis dignitatum adhuc durare dicantur,

conclus. 143. sub num. 91.
illi, seu deriuatori in leuibus delictis est credendum, conclus. 143. sub num. 58. & conclus. 155. num. 107.
 Contrarium habetur in conclus. 143. n. 59.
 Primam opinionem extendit, vt ibi n. 60.
Officialis de facto, & ~~non~~ cognitionem causæ, ab Officio remotus iniuste spoliatus præsumitur, conclus. 2. n. 58 & conclus. 89. n. 497.
Officialis delinquens in Officio, quando ab eo sit remouendus, & ei appellatio denegatur, vide in conclus. 2. n. 58. & conclus. 128. nu. 475. & sub num. 919.
Excedendo limites sui Officij de proprio tenetur, conclus. 56. n. 108. & ibi ratio assignatur.
 Quādo in aliquo loco distiterit, an ibi incolatum, & ciuitatem contrahat, vide conclus. 60. num. 117. & seqq.
 Et quando ibi conueniri possit, & pro quibus rebus, vide ibidem.
 Quando tenetur de delicto sui substituci, vide conclus. 145. sub n. 51.
 In Syndicatu condemnatus de delictis in Officio commissis, quando appellare possit, vide conclus. 128. n. 475.
 Ius priuilegium, etiam finito Officio datat, conclus. 143. n. 91. & ibi ratio assignatur.
 Ille, sine Tutor, quando ex se ipso administrare nō potest, sed cum alterius præsentia tantū, tunc contra eum non potest rari in litem, nec illi imputari de leui culpa, & præsertim, quando in administratione se gessit secundum morem loci, conclus. 56. n. 113.
Officialium excessus in Regno Neapolis per magnam Curiam sunt cognoscendi, conclus. 167. num. 96.
 Illis, quando sit standum in materia damnorū ac restitutionis illata, vide conclus. 143. n. 56. & seqq.
OFFICIA plura, quando ab vno exerceri possint, vide conclus. 56. n. 146.
 Temporalia, quæ scilicet sunt ad tempus concessa maiora mala producere solent, quāquam ea, quæ perpetuū durant, conclus. 2. nu. 48. vbi plures rationes assignantur.
 Vacabilia, quando debeant in legitimam imputari, vide conclus. 42. num. 442. cum seqq.
 Illorum proprietates spectat ad Papam, ibi dicto num. 442.
 Et an, & quomodo resignari, atq; alienari possint, vide ibidem.
 Item eorum prærium de quo tempore sit attendendum, & multa alia in hac materia, vide ibi nu. 446. cum seqq.
 Officium aliquod acceptatis illud cum suis honoribus, & oneribus acceptare cēsetur, conclus. 103. sub num. 19.
 Dicitur nobile, si Vniuersitas, vbi exercetur illud pro tali tenet, conclus. 147. n. 3.
 Duplex, quando vno, & eodem tempore quis gerere possit, vide conclus. 60. n. 93.
 Non debet esse alicui damnosum, conclus. 86. sub num. 76.

Index Conclusionum ,

Maximè, quando ex necessitate fuisset assumptum, concl. 99. n. 9.
OFFICIUM Iudicis imploratur, vbi cumq; actio deficit, si tamen equitas inde eo acceptato resultet, concl. 160. n. 24.
Officium Iudicis Mercenarium, quid sit, & quid nobile, vide ibi n. 23.
Nobile, quando dicatur, & in quibus exerceatur, & quando cessante actione illud implorari possit, vide concl. 60. n. 36, & concl. 132. num. 27.
Neq; illud impartitur, nisi petenti, concl. 160. num. 24.
Officium Iudicis pendente dilatione conquiescit, concl. 135. sub n. 106.
Fallit tamen, quando ea, quæ conceduntur dilationi non repugnant, ibi n. 108.
Ab OMMISSA condemnatione expensarum, quando detur appellatio, vide concl. 128. nu. 147. cum seqq. & in Verbo Appellatio.
OMNE pulchrum est amabile, concl. 105. sub num. 13.
Omnis qui dicit, nihil excludit, concl. 152. n. 20.
Omnis dispositio semper intelligenda venit, rebus sic stantibus, concl. 89. n. 177.
ONERA contenta in testamento, & ex Statutis prouenientia hæres aduendo acceptare censetur, concl. 51. n. 130.
Fallit tamen, si cum beneficio legis, & inuētarij adierit, ibi n. 131. & vide in Verbo Hæres.
Insoluita licet à subdignis supportentur, tamen, metu reuerentiali, vel ex causa Urbanitatis id factum præsumitur, & neutro casu, ex eis ius Domino acquiritur, concl. 106. n. 1. & 4.
Plura vide in Verbo Angaria.
Matrimonij, vide Matrimonij onera.
Non soluitur de re donata à Principe, nisi ipsa res esset feudalitatis, concl. 57. n. 7.
Neq; soluuntur, nisi pro rata fructuum, ibi n. 9.
Onera, quæ sint, quæ valore beneficij minuunt, vide concl. 145. n. 20. cum seqq.
Et quādo legatarius, siue usufructuarius ea solute teneatur, vide in Verbo Legatarius.
Onere duplici, quis non est grauandus, conclus. 90. num. 3.
ONVS legitime iniunctum, si nō reiecerit filius, multo minus id facere poterit filius, siue, alter habens causam ab eo, concl. 42. n. 608.
Onus tale per viam victimæ voluntatis rejicitur ipso iure, secus si adiciatur per viam contrahens, quia tunc per quærelā rejicitur, ibi n. 672.
Sed quando per Patrem posuit illud onus legitimæ iniungi, vide in Verbo Legitima.
Illud primogeniti præfati alimēta, seu vitam & militiam alijs fratribus, quādo dicatur personale, vel reale, vide concl. 89. nu. 228. & in Verbo Vita, & Militia.
Probandi valorem rei alienatæ in materia detractionum, an spectet ad hæredem, vel ad fideicommissarium, vide concl. 42. n. 329. cum pluribus seqq.
Probandi versionem in utilitate contrahentis, quando, & cui ex contrahenti-

bus competat, vide in Verbo Versio.
Quod quis vult rei sue imponere potest, concl. 42. num. 338.
Rei Ecclesiæ, quādo imponi, & illud exigi possit dixi in concl. 103. sub n. 11.
OPERAM rei illicitæ dans, quando teneatur de homicidio, vide concl. 50. sub n. 11.
Operæ hominis occisi, quomodo sint estimandæ ad fauorem illius heredi, vide concl. 69. n. 12.
Ille iuuenis sepe annorum non sunt habendæ in consideratione, sed si eam ætate excederet cū alimentis sunt cōpensandæ, ibi n. 2.
Obsequiales vxoris sunt cū alimentis cōpensandæ, licet secus sit de industrialibus, ibi n. 414.
Illæ, & industrialia personæ, an, & quādo attendantur ad dignoscendum, an, quis habeat, vnde se alere possit, siue quando solum attendatur si ex redditibus viuere possit, ibi n. 135. cum seqq. n. 154. cum seqq. & n. 224.
Operari locator, quando illius mercedē petere possit, etiam operibus non præstitis, vide conclus. 135. n. 84.
OPINIO aliqua, ad hoc, vt dicatur æquior sufficit Rotæ Romanæ auctoritas cōcl. 42. n. 351.
Illa gerentis actum magis infpicitur, quā veritas ipsa, in his, quæ in illius animo resident, concl. 109. n. 112.
In malis semper nocere, ac veritati præualere solet, concl. 143. sub n. 87. vbi datur exemplū de Ghonella.
Veritati præualeat, concl. 56. n. 110.
Et in quibus id potissimum procedat, vide, concl. 109. n. 12.
Vna ex controuersis, quādo fuit tenta per Doctores de cōmuni resiliens, vel per Curiam recepta, & approbata operatur, vt de notoria iniustitia sententia dari non possit, concl. 129. nu. 371. cum seqq.
Illa Rotæ Romanæ est cōmuni Doctorum, præferenda, concl. 168. sub n. 1.
OPPVGNATIONIS Patriæ crimen punitur ex solo affectu, etiam nō sequuto effectu, concl. 74. num. 14.
OPTIO regulariter est legatarij in legatis, conclus. 91. n. 4.
Sed quando sit debitoris, vel creditoris, vide in Verbo Alternatiua.
Optionis priuilegium nunquā Canonici amittunt, etiam si nullo vnquam tempore optauerint, concl. 103. n. 5.
OPVS fabricatum, vt aqua citius ad molendum inferius concurreret, est destruendum, concl. 132. n. 37.
Factum in flumine publico, si minetur damnum, quid sit faciendum, vide cōcl. 62. n. 65.
Nouum, & de recenti factum ex inspectione, dignoscitur, ibi n. 125.
Nouum quomodo fit nunciandum, & quando sit admittenda cautio de demoliendo, vide, ibi num. 130. cum seqq.
Illud, per quod damnum vicino resultet, quando in flumine priuato construi liceat, vide, conclus. 132. nu. 41.

Et Materiarum.

ORATIO aliqua quomodo falsa dici possit, vide concl. 148. n. 22.

ORATORES eorum modo se gerere debeant in exponendis eorum ambassatis apud Pontificem, & Pontifex cum illis, vide in Verbo Ambasciatores.

Oratores Principum, & eorum Secretarios, quæ Privilegia habeant, vide in d. Verbo Ambasciatores.

ORATORIA, quæ non sunt ad orationem Episcopii constructa, neque consecrata de facili reuocari possunt, & ad primæuam naturam reueriti, concl. 95. n. 19.

Quando possint ad prophanos vsus reduci, & ad Episcopios construi, vide concl. 95. sub nu. 19 remissus.

Oratorium, quando dicatur sacrum, vel publicum, & immunitate Ecclesiæ gaudere debeat, siue possit ab Episcopo visitari, vide concl. 87. n. 119. & concl. 95. n. 16. cum seqq.

ORBATUS vno oculo, vel vtroque quando teneatur ad subuentiones, & subsidia, vide conclus. 54. n. 53. & seq.

ORDINARIA Iurisdicção non cessat per delegatam, concl. 47. n. 24.

Potestas in propria Diocesi est tota penes Episcopum, concl. 1. n. 114.

Via electa, quando possit rediri ad executiuum, vide concl. 35. n. 22. & concl. 148. sub n. 110.

Illa, quando potest intentari, non est locus remedio extraordinario, concl. 78. n. 105.

Via, quando sit procedendum, & quando summarie, circa executionem litterarum Apostolicarum, vide concl. 126. n. 79. & 80. & late in Verbo litterarum Apostolicarum.

ORDINARI appellatione, quando veniat Archidiaconus, vide concl. 137. n. 33. & seq.

Ab illius collatione, & electione, vel illius dilacione, quando datur a prelati, vide concl. 128. nu. 263. cum pluribus seqq. & in Verbo Appellatio.

Eius iudicio, circa suppressiones beneficiorum valde tribuendum est, concl. 155. n. 40.

Illius manus dicuntur ligatæ, durante mandato ad acceptandum, concl. 16. n. 12.

Ligatæ non censentur, quando Papa ad diuersum effectum, quam conferendi, manus apponit, concl. 130. n. 25.

Ordinarij, quando contendunt, quis eorum sit alicui Diocesi magis vicinus, tunc distantia est mensuranda, concl. 1. n. 36.

Illius, siue Episcopi assertioni, quando sit standum, circa beneficia, vide concl. 155. nu. 35. cum seqq. & in Verbo Assertio.

Illi valde difficiles præsumunt in admittendis præsentationibus, nisi de iuris Patronatus substantia clare appareat, ibi n. 37.

Ordinarius circum curam suarum omnium inuigilare tenetur, concl. 128. n. 275.

Ordinarium iudicium, quando possit omitti, & inchoari executiuum, vide in Verbo Iudiciu.

Conferre non potest beneficium, quod per appositionem manus Pontificis est reuer-

uatum, concl. 73. num. 2. & concl. 130. n. 2.

Degradare non potest Clericum à Papa Ordinatum, in reuerentiam appositio. is manus Pontificis, concl. 130. n. 7.

Habens ius originaliter, & naturaliter conferendi beneficia, si ex accidenti sit impeditus, & tamen conferat, tunc titulum coloratum præstat, At secus in eo, qui potestatem conferendi non habet, quia tunc neque etiam titulum coloratum tribuit, concl. 97. n. 59. & 60.

Loci punire potest Regularis si extra Claustra Monasterij delinquant, concl. 66. n. 34.

Magis instructus censetur de vita, Moribus, & qualitatibus Clericorum concurrentium, quam Metropolitanus, qui non nisi de eorum scientia per examen informatus censetur, conclus. 128. n. 274. & seq. & concl. 155. n. 41.

Quando ordinare possit Clericos, & Laicos externos sine dimissorialibus; Item, quando ratione originis, vel domicilij, aut beneficii obtendi id facere possit, vide concl. 126. n. 118.

Quando visitare possit Parochias, & personas Curam animarum, & Sacramentalia exercentes in Territorio Abbatis, & quando non, vide ibi nu. 55. & seq.

Se ingerere non potest in causâ, quam Papa alicui commisit, sed si Delegatus nulliter procederet, aut esset mortuus, tunc ille de licentia Papæ id facere possit, concl. 130. n. 18.

Valde informatus præsumitur de toto statu suæ Ecclesiæ, concl. 155. n. 41.

Ille, vel alius inferior non potest de validitate, aut invaliditate Emphyteusis cognoscere, si eam Papa confirmauerit, concl. 130. n. 19.

Visitando præsumitur petere Rectori, quomodo possideat, concl. 51. n. 12.

Vt gaudeat alternatim in collatione beneficiorum, quid requiratur, vide in concl. 97. & in Verbo Alternatim.

Plura, vide in Verbo Episcopus.

ORDINANDI, & dimissoriales dandi facultas cõceditur Episcopo loci, in quo, quis est oriundus, vel in cuius Diocesi beneficiu obinet, vel ubi domicilium, solum per decennium habet, concl. 1. n. 151. in fine.

Facultas Abbatibus concessa à Concilio Tridentino fuit restricta ad subditos, cum ante Concilium possent etiam ordinare laicos, ibi n. 147.

Ordinare, vt possit Abbas, quæ sine necessaria, vide ibi n. 143.

Ordinari, quando possint Clerici, aut Monachi in vim litterarum dimissorialium ab Abbate concessarum, vide ibi n. 137.

Ordinati ab Abbate legitime, non possunt de nouo examinari ab Episcopo, ibi n. 145.

Ordinatio Clericorum secularium ad Episcopos tantum spectat de iure cõmuni, ibi n. 150.

Ordinationes celebrare est quid ad Iurisdictionem spectans, concl. 138. n. 45.

Ordinationes, & Statuta Synodi Oecumenicæ ligant Abbates, etiam excomtos, conclus. 1. num. 104.

Ordinatus ad titulum Patrimonij, quando

Index Conclusionum ,

illud alienare possit, etiam sine consensu Episcopi, vide concl. 85. nu. 90. & seq. & in Verbo Patrimonium.

Ordinatus à Papa, licet obid non sit à Iurisdictione ordinaria exemptus, non poterit tamen propter delictum ab ordinario degradari in reuerentiam appositionis manus Papæ, concl. 130. nu. 7.

Ordines conferre potest Abbas, etiam si non fuerit ab eo petita benedictio, concl. 1. nu. 17.

Illos conferre potest Episcopus in Clericum, sibi notum, etiam sine litteris commendatitijs, & examine, ibi n. 151.

Illas, & beneficia recuperare non potest verus Apostata, licet per veram penitentiam, & ab iuratione fuerit à crimine absolutus, nisi Romani Pontificis auctoritas accedat, conclus. 124 num. 17.

Declara tamen, ut ibid. & n. 18. & vide in Verbo Apostata.

Minores possunt ab Abbatibus conferri, etiam in aliorum Ecclesijs, quando ad celebrandum sunt invitati, concl. 1. nu. 112.

Quādo possint ab Abbate conferri subditis sibi regularibus, ac personis secularibus, cū eorū dimissionis, vide ibi n. 140. & in Verbo Abbas.

Illos non potest conferre Abbas, nisi in diebus Dominicis, siue de tempore quatuor temporum, ibi n. 145.

Conferre Abbas non ratione Ordinis, sed ex demandata sibi à iure potestate, ibi n. 146.

Non sunt necessarij ad consequenda beneficia curata in eo, qui habet annos viginquē, & sit initiatus prima tonsura, concl. 72. num. 69.

Sacros suscipiens domus est Apostata sit irregularis, & à solo Papa dispensabilis, concl. 1. nu. 85.

Illi sacri, quam etatem requirant, vide concl. 72. nu. 66. cum seqq.

ORDO iuris in victimis audientijs non seruatur in Rota, concl. 160. n. 157.

Successiuus est intelligendus per vulgarē, non autem per fideicommissariam substitutionē, concl. 81. n. 61.

Quomodo, & quādo sit admittendus in vocatione descendentiū, vide concl. 149. cum seqq. Et quid operetur ille ordo in materia successione, vide ibidem.

ORIGINALE, vide Scriptura.

ORIGO in iudicijs in materia intentandæ actionis est spectanda, concl. 44. n. 97.

Origo naturalis causæ inspicere debet, & non accidentalis, ibi n. 90.

ORIS aperitio, vide in Verbo Aperitio.

OSCVLA, amplexus, & receptio munerum, non faciunt transire sponsalia de futuro in matrimonium de presenti, concl. 115. n. 7.

Osculans mulierem virginem, sine eius consensu in publica platea, quomodo sit punitus, vide concl. 74. n. 20. cum seqq.

Osculum cum senē, & puella, quando dicatur libidinosum, vide concl. 59. n. 13. & 15.

Libidinosum ita facile inferitur ad adulterium,

veluti facile tonitura generat pluuiam, ibi n. 13.

Quādo dicatur libidinosus, ad hoc, ut per illud mulier dote amittat, vide ibi n. 13. cum seqq.

OVIS per lupum rapta in dubio est à Pastore soluenda, nisi casum probauerit, & eius culpā excluderit, nec non palem domino detulerit, concl. 108. nu. 25.

Plura, vide in Verbo Animalia.

P

PACTA, quādo annullentur, annullata principali dispositione, vide & concl. 56. nu. 201.

Accidentalitā, & substantialitā, quando possint conferri in arbitrium vnus, ex contrahentibus, vide concl. 161. n. 76.

Pactum appositum in cōcessione Emphytheusis quōd melioramēta redeant ad Ecclesiā, finita linea, est vitale Ecclesiæ, & ideo pars pretij dicitur, concl. 85. n. 136.

Appositum in censu, quōd si res perierit, cēsus super alijs rebus extantibus impositus in eligatur, vsurarium dicitur, concl. 161. n. 75.

De affranciado appositum in alienatione facit rem esse redimibilem, concl. 84. n. 22. 1.

Illud de ducenda adultera in vxore est nullum, & quomodo probetur, vide concl. 59. n. 119.

De non alienando non impedit translationem Domini, concl. 84. n. 233.

Secus si adiecta esset clausula, quōd in casu contrauentionis alienatio esset nulla ibidem.

Sed illud tamen non impedit translationem in fiscum, vide concl. 84. nu. 234. & 235. in fine.

Item non impedit, quominus res alienari prohibeantur sub obligatione omnium bonorum presentium, & futurorum, ibi n. 234.

Illud de non alienandis certis bonis cō pueni, ad alia bona non extenditur, ibi n. 270.

De non agendo in dote, ob impensas necessarias non valet, concl. 68. nu. 31.

De non petendo dote, vel antefatum nullius est momenti, concl. 118. n. 8. & 9.

Fallit, quādo iuramentū concurreret, ibi n. 10.

De non petendo vitam, & militiam, quando illud onus reale, vel personale reddat, vide,

concl. 89. n. 228. & in Verbo Vita, & Militia.

De non succedendo Patri, vel Matri valet, si filius, vel filia pluraquam suam legitimam habuit, concl. 42. n. 564.

De retrouendendo in alienatione appositum facit reincidere rem in suam præstam causam, & operatur, ac si nunquam res fuisset vendita, sequuta tamen eius redemptione,

concl. 84. n. 222.

Fallit, ut ibi nu. 223.

Et quando illud præsumatur vsurarium, vide in Verbo Usurarius.

Illud, & transactio, quando fieri possit, super delictis inter accusatorem, & accusatum, vide

concl. 26. n. 87. cum seqq.

Sed illa duo inter se tamen differunt, quia pactum sit gratis, transactio verò aliquo dato, vel re dato, ibi num. 88.

Illud

Et Materialium.

Illud executivum, quarentigia, iustificandum, obligatio Cameralis, & similia non attenduntur, contractus annullato, & causa obligationis deficiente, quia illa non augent obligationem, sed eam validiorem reddunt, concl. 167. num. 133.

Fieri potest cum Ecclesia de lucrandis melioramentis culpa emphiteuticæ, concl. 136. n. 21. Invalidum in contractibus vitiatum, & non vitiat, & sic quoad alia illud in suo robore restat, concl. 151. n. 31.

Sest quando est insolitum suspiccionem falsitatis arguit, ibidem.

Nudum, siue pollicitatio non obligat, nisi sit facta, Deo, vel Reipublicæ, concl. 17. nu. 40. & concl. 131. sub n. 19.

Item fallit in multis alijs casibus, vt ibidem.

Illud, per quod pecuniarum restitutio in arbitrium emptoris cõfatur, dicitur vsurarium, & reddit contractum ipso iure nullum, concl. 161. nu. 76. & ibi ratio assignatur.

Per quod venditor census arbitrio emptoris sortem principalem restituere teneatur, dicitur vsurarium, concl. 161. num. 77. & ibi ratio assignatur.

Fallit, vt ibidem.

Quando est factum de retrovendendo infra quatuor annos, sufficit pretium offerri in principio primi mensis quarti anni, aliàs elapso dicto principio, pactum expirat, concl. 116. sub num. 2.

Quod capitale sit saltem, & quod periculum ad accipientem spectet, & inde partem lucri reportet, tenet, & valet, concl. 108. n. 18.

Contrarium, ibi n. 19.

Concorda, vt prima opinio procedat, quando periculum non est in capitali; secunda verò, quando secus, ibi n. 20.

Et quando illud dicatur vsurarium, vide ibid., & concl. 161. n. 73.

Quod debitor carcerari possit in scriptura privata appositum non valet, si in Instrumento, concl. 123. n. 146.

Quod quis propria auctoritate possessionem capere possit, quando non suffragetur, vide, concl. 164. n. 13. & 17.

Redimendi factum super prædio, an extendatur etiam ad id, quod ei per alluvionem acquiritur, vide concl. 94. nu. 9. cum seqq. & in Verbo Alluvio.

Illud appositum in venditione, quando arguat contractum esse vsurarium, vide concl. 94. sub num. 15. & seqq. & concl. 161. n. 63. cum seqq. Resolutum in cõtractu appositum efficit, vt purgationi morè non sit locus, concl. 50. n. 36.

Item operatur, vt agens ex illo, antequam adimpleat, non audiatur, neq; moram purgare possit, concl. 98. n. 18. & 19.

Et concurrens cum prohibitione alienationis omnem Domini translationem impedit, conclus. 84. num. 68.

Respicuens utilitatem alienantis dicitur pars pretij, concl. 85. n. 129.

Super adulterio, quando fieri possit inter coniuges, vide in Verbo Coniugis.

Super quota litis est de iure prohibitum, concl. 60. n. 87. & 88. ratio assignatur.

Et quæ pessa transigentes puniuntur, vide ibid.

Super quota litis, quomodo euitari possit, vide ibi num. 91.

PALATIA magni pretij non possunt vendi pro alimentis (purio, vel extraneo dādīs, sub pretextu, quod redditus essent pauci; licet secus pro alimentis filiorum, concl. 89. nu. 528. & 529. & ibi ratio assignatur.

Palatia magna, quæ nobilitatem familiæ cõfervant, ne vendantur, Bullæ iuris congrui, & retractus non subiacent, ibi n. 528.

Palatium magnum, per quod nobilitas familiæ cõservatur, alienari non potest, etiam pro solutione aris alieni, dummodo alia bona adiunt, concl. 87. n. 131. & 132.

Palatii Turris, aut magnæ domus diuisio prohibita hæredibus, quādo fideicommissum inducat, vide in Verbo Diuisio.

PALLIUM Archiepiscopi dicitur ornamentum Pontificale, quo ille decorandus est in celebrando, etiam in ocis exemptus, concl. 138. num. 32.

Item quid illud sit, & vnde dicatur, vide dicta, concl. 138. n. 84. & 85.

Erde multis alijs illius privilegijs, vide ibi n. 84. PALMARIVM illud dicitur, quod iuris peritos, quod datur Aduocato, vitæ cõstitutæ mercedem, ob victoriam litis, & id eo illud honorarium dicitur, concl. 60. n. 87.

PANIS, quādo sub appellatione frumenti cõtinetur, vide concl. 111. n. 20.

PAPA à CH. ISTO auctoritatem habuit, ex illis Verbis, Tu es Petrus, &c. concl. 128. sub num. 223.

à Papa ad futurum Concilium, an appellare liceat, vide ibi n. 237. cum seqq.

An censetur per Decretum irritans sibi ipsi manus ligasse, vide concl. 97. num. 17. cum seqq.

Apponens manum in vna causa efficit, vt inferior amplius in ea se ingerere non possit, maxime, quando vterius procedendo sibi reseruet prouisionem, ac dispositionem, & eam alio modo factam annullaret, concl. 3. num. 16.

Apponendo manus super beneficio illud ita reddit affectum, vt postea ab inferiore conferri non possit, concl. 73. n. 2. cum seqq.

Apponendo manus super beneficio ad vnum finem, non impedit prouisionem ordinarij, si dictus finis cesset, ibi n. 10.

Plura, vide in Verbo Appositio manus, & in Verbo Beneficium, & concl. 130. per tñe.

Concedere potest, nedum Episcopo, sed etiā Parocho facultatem, quam de iure non habet absoluedi à casibus reseruatīs, etiam illis inuitis, concl. 10. n. 50.

Consilio derogare potest, veluti nequē eo ligatur, concl. 128. n. 238. & seqq.

Index Conclusionum ,

Conferendo beneficium manuale non cēsetur
velle eius statum alterare, sed secundum suam
naturam illud consilisse prāsumitur, conclus.
73. num. 4. & 5.
Et quando illius statum mutare voluisse prā-
sumatur, vide conclus. 126. n. 9.
Cum clausulis amplissimis derogare potest
privilegijs in corpore iuris clausis, conclus. 167.
num. 4.
Contrarium, ibi n. 5.
De beneficijs ad libitum suae voluntatis dispo-
nere potest, etiam privando sine causa, con-
clus. 165. num. 42.
Decretis Concilij Generalis, etiam perti-
nentibus ad fidem non ligatur, conclus. 128.
sub num. 240.
Inrelligere tamen, vt ibidem.
Delegare potest ea, quae sunt Iurisdictionis, nō
autem ea, quae sunt ordinis ordinem non
habenti, conclus. 133. num. 149.
Dispensare potest in his, quae sunt de iure posi-
tivo, & praecipue in materia Matrimonij, &
legitimationis liberorum, conclus. 65. n. 19.
Dispensare potest in radice Matrimonij de-
facto inter consanges contracti, ac si legitime
fuisse factum à principio, & quod filij sint legi-
tими, & succedibiles, conclus. 65. n. 20.
Dispensare in quibus possit, & in quibus non, ,
vide conclus. 128. n. 238.
Dispensare potest Monachos professos ex iusta
causa, vt Matrimonium contrahant, conclus.
65. nu. 15. cum seqq.
Et quae ad id sit iusta causa, vide ibidem.
Vt suspectus recusari non potest, ex quacumq;
causa, conclus. 128. sub n. 239.
Illius assertioni in facto proprio plene est cre-
dendum, & factum proprium illud dicitur,
quod secum est gestum, etiam si sit cum alic-
no admixtum, conclus. 97. num. 70. & conclus.
155. num. 1.
Extende, vt in conclus. 155. n. 2. cum seqq.
Etiam de facto alieno, quando assertio est facta
motu proprio plene probat, ibi n. 3. 11. & 19.
Imò etiam de facto alieno in antiquis probat,
ibi num. 4.
Illi afferenti sibi fuisse supplicatum credendum
est, ibi nu. 5.
Facta per Verba (sicut accepimus) quādo probet,
vel sit iustificanda per partem, vide ibi n.
12. cum seqq.
In facto proprio, vel alieno secum gesto, ita
probat, vt probatio in contrarium non sit ad-
mittenda, ibi n. 2. & 21.
Concurrentibus administris, etiam in praei-
udicium tertij probat, ibi n. 28.
Plura vide in Verbo Assertio.
Illius auctoritas supplet consensum, tradatū,
& solennitates in alienatione rei Ecclesiae ne-
cessarias, conclus. 85. num. 34. 62. 164. & 298.
cum seqq. & conclus. 87. n. 9. cum seqq. & con-
clus. 165. n. 43.
Primaria dicitur in his, quae à iure humano, &
positivo prohibentur, conclus. 165. n. 37.

Creditur illi si narrant resignationem in eius
manibus fuisse factam, conclus. 155. nu. 6.
Item ei creditur, quando assereret aliquē esse
suum familiarem, ibi n. 7.
Declarata tamen, vt n. 8.
Creditur in his, quae concernunt proprium,
illius, & Camerę praedictum, conclus. 155.
num. 25.
Fallit, quando praedictum esset valde graue,
& esset in materia beneficiāli, nisi admi-
nicula concurrerent, ibi n. 26. & 27.
Illius enunciatum, quando probent, vide cō-
clus. 120. num. 98. & 99. & in Verbo Enuncia-
tum.
Ei non creditur, si assereret de facto alieno nō
secum gesto, etiam si super ipsa assertionē suā
dispositionem fundare vellet, conclus. 155.
num. 9.
Non est parendum, quādo iniusta praeciperet,
conclus. 165. n. 109.
Illius Scientia, quando sit necessaria, vt aliena-
tioni Ecclesiae dicatur solemnis, vide conclus.
85. num. 271.
Est necessaria in alienatione rei Ecclesiae, quā-
do de eius praedictum ageretur, at secus si de
eo inferioris, ibi n. 272.
Speciat ad eum cognitiō causae, quando ad
ipsum, & ad Archiepiscopum simul est ap-
pellatum, conclus. 128. n. 212.
Contrarium, num. 214. & vide in Verbo
Appellatio.
Voluntas, & factum illius probationem in cō-
rarium non admittit, conclus. 165. n. 41.
Ea satis declarata censetur per verba Vniuer-
salia, etiam circa ea, quae particularem, &
expressam mentionem requirunt, conclus. 165.
num. 48.
Intellige tamen, vt ibidem.
Papa fingere potest, & pro expresse habere id,
quod in individuo erat exprimendum, conclus.
167. num. 4.
Gratiam restitutoriam plenariam subdito Ba-
ronis concedere potest, ibi nu. 69. & ibi ratio
assignatur.
Gratiam faciens inhabili ad beneficia scienter,
cum eo dispensare censetur, conclus. 175.
num. 23.
Eius gratia taliter venit interpretanda, vt nō
reddatur frustratoria, conclus. 165. nu. 31.
In beneficiālibus est absolutus Dominus, ibi
num. 41.
In dubio non prāsumitur causam anotare vel-
le, ibi sub n. 64. & conclus. 172. n. 12.
In praestando suum beneplacitum in alienatione
rerum Ecclesiae, solam illarum utilitatē
respicere solet, conclus. 165. n. 44.
In territorio Baronis habet ius directi Domi-
nij, & supremum, insignitū alti Domini,
quod nunquā à Principe supremo abdicatū
censetur, conclus. 167. sub n. 69.
Licentiam dare non potest ordinandi ei, qui
non sit Sacerdos, cum nemo det, quod non
habet, conclus. 1. n. 144.

Et Materialium :

Licentiam dare potest, Monacho, vel alio Regulari faciendi testamentum, quia licentia inferioris non sufficit, concl. 65. sub num. 24.

Licentiam cōcedere potest in toto Orbe terrarum celebrandi, cum Altari portatili, & viatico, concl. 95. n. 14.

Ad Papam, quando omisso medio appellari possit, vide latē in concl. 128. num. 203. cum pluribus seqq. & in Verbo Appellatio.

Ille non attentat, & eius litterę attestationis vitio laborare non possunt, concl. 126. n. 13.

Contrarium ibi n. 12.

Non attentat, sed immo potius providendo visum litigiosi tollit, præsertim, quando mentio de lite facta fuisset, concl. 160. num. 133. & seqq.

Declarat, & extendit, vt nu. 135. cum seqq.

Non presumitur, quod territorium suo particulari Superiore, neq; Ecclesiam suo capite, privare voluerit, concl. 126. sub n. 17.

Non potest, vt persona priuata alienationi rei Ecclesię acconsentire, & vt Papa eidem dissentire, concl. 85. n. 301.

Non presumitur inulisse vim, ac metum Ecclesię pro obtinenda venditione alicuius rei in se ipsum, ibi n. 200.

Nunquam a se prorsus aliquam Iurisdictionē abdicare presumitur, licet supremam potestatem alicui concedat, concl. 128. sub num. 218.

Omnia potest, & præsertim in beneficialibus ius eminentissimum habet, concl. 122. sub num. 16.

Omnimodam auctoritatem in reservatione, & translatione pensionum habet, concl. 165. num. 40.

Per clausulam (sublata, &c.) enormiter læsis præiudicare non intendit, concl. 123. n. 36. & vide in Verbo Clausula.

Per clausulas generales, & prægnantes non censetur concedere voluisse, id quod aliis concessurus non fuisset, concl. 73. nu. 6.

Quando aliquid ex certa scientia concedit, tunc aliud est seruandum, etiam si contra iuris dispositionem esset, concl. 165. n. 31.

Quando alternatiuam concessit ordinario, aut possit postea beneficia, quorum collatio ad episcopum spectat, alteri conferre, & an in tali collatione sit necessaria expressa ipsius alternatiuę derogatio, vide concl. 97. nu. 17. cum seqq. & in Verbo Alternatiua.

Quando dicatur motu proprio procedere, siue ad postulationem partis, vide concl. 155. nu. 1. cum seqq.

Quando Ecclesias Cathedralēs, vel Regulares Cardinalibus commendat, illos administratores perpetuo quoq; facit, concl. 56. num. 152.

Quando in aliquibus causis se intromisit, tunc iudex inferior in illis amplius se intromittere non poterit, concl. 128. n. 232. & concl. 172. num. 2. cum seqq.

Fallit vt in dicta concl. 128. num. 233. & 234. & vide in Verbo Iudex.

Quādo potestatem plenaria, & absoluta, & quādo ordinaria vt censetur, vide concl. 165. num. 14. cum seqq.

Quando potestatem sua priuari possit, vide concl. 128. nu. 237. & seqq.

Quando rescribit cum clausula (si in euidētē utilitatem) vel (vocatis vocandis) tunc inducit formam in alienatione rei Ecclesię, quā non seruata actus corruit, concl. 85. num. 49. & seqq.

Quando rescribit cum clausula (si tibi constituerit) an tunc requiratur informatio iudicialis, vel extrajudicialis, vide concl. 85. num. 52. cum seqq.

Reuocando ea, quę sunt iuris positiuę, ea reuocare dicitur, vt ex tunc, concl. 165. n. 38.

Reuocare potest priuilegia de Consilio Cardinalium concessa; immo etiam sine eorumdem Cardinalium participatione, concl. 165. num. 45.

Fallit, quando versaremur circa ea, quę mutationem vniuersi status Ecclesię concernunt, ibi num. 46.

Reuocans priuilegium, per viam legis generalis, in reuocatione non tenetur narrare formulas specialis derogationis in priuilegio appositas, ibi n. 47.

Sententia illius, quando sit appellabilis, vide concl. 128. n. 337.

Scientia quando sit præsumenda, vide concl. 165. nu. 32. & seqq.

Si det facultatem alienandi plures petias terre, an intelligatur etiam concedere facultatem alienandi vnā tantam, vide concl. 84. num. 274.

Solus ex priuilegio particulari potest separare Decretum, & illam alicui Abbati, siue inferiori Prælato supponere, concl. 165. n. 39.

Suspectus de hæresi, quando dicatur, vide conclus. 128. sub n. 1340.

Vbiq; hæreditatem auferre, & deferre potest, ibi sub num. 37.

Ille, vel alius supremus Princeps, quando alicui supremam potestatem tribuit, nunquam tantum illi dat, quantum de ea sibi reseruauit, concl. 157. num. 49.

Quid si eam dederit titulo donationis remuneratorię, vide ibi n. 51. & 52.

Ille, vel illius Auditor, siue etiā Gubernator ratione supremę superioritatis, vel alti Domini in subditos sui Vassalli procedendo, & eos multando Iurisdictionem exercere possunt, concl. 167. n. 64.

Vnicam dignitatem in Ecclesijs tollere non solet, concl. 126. n. 18.

Declarat tamen, vt ibi n. 19.

Vnus tantum potest esse in Ecclesiā, concl. 87. num. 78.

Vt censetur valida se gratiā nullam, opus est, vt illius defectus, & nullitates benè sciuerit, concl. 165. num. 30.

Index Conclusionum ,

PARAPHERNALIA bona differunt à dote, siue illius augmento, & eorum fructus non ad Maritum, sed ad uxorem spectant, conclus. 24. num. 8.

Sed quando dicti fructus presumantur consumpti in usum communem, & de voluntate uxoris, ita ut per Maritum restituendi non veniant, vide ibi dicto n. 8. cum seqq.

PARENTELA, familia, domus, agnatio, cum sint Verba Iuris, seu Ciuilia dicunt à Verbis Coniunctis, Con sanguineus, & Parentes, quæ sunt verba nature, seu significatum naturalem habentia, concl. 81. n. 24.

Illius probatio in antiquis Iuribus probationibus est contenta, concl. 120. n. 48.

Quando est ultra quartum gradum, per testes de publica voce, & fama probatur, conclus. 120. num. 49.

Quando in certo gradu non requiritur, eam in genere probare sufficit, ibi n. 50.

PARENTES amant suos filios, sicuti sui existentes; si autem amant eos, ubi ab eis aliquid exsistentes, & quare magis amant ipsos filios, quàm è contra? vide concl. 42. n. 355.

Parentes, & filios habens eodem tempore in necessitate constitutos, quibus potius subuenire teneatur, vide latè in concl. 89. nu. 205, cum seqq.

Illi habent in sanguine pignus, erga filios, sed non è contra, concl. 42. nu. 355. & concl. 89. num. 205.

Quando, & quomodo de antefato disponere possint, vide concl. 118. n. 40. cum seqq. & in Verbo Antefatum.

Tenantur thesaurizare filijs, & non è contra, præter tamen alimenta, concl. 42. n. 356.

Illus, & Deo nunquam potest reddi æquiualeus, conclus. 86. sub num. 145. & conclus. 89. num. 214.

Eorum appellatione omnes veniunt, qui à Tritauo in fra descendunt, concl. 73. nu. 31. & conclus. 149. num. 2.

Parentum commune vorum est thesaurizare filijs, non autem illos ad miseriam reducere, & concl. 86. n. 89.

Illorum affectio erga filios primi matrimonij mutatur per consolationem ad secundam, vota, concl. 105. n. 14. & ibi ratio assignatur. Quamuis tamen teneatur eos æqualiter diligere, ibi num. 15.

PARTA delicta pari compensatione tolluntur, concl. 42. num. 195. conclus. 45. nu. 6. & concl. 59. num. 74.

Sunt, aliquid non fuisse factum, & illud effectum non habuisse, concl. 47. n. 36. concl. 48. n. 34. & concl. 87. n. 53.

Sunt, aliquid per partium subscriptionem, vel per testium depositionem constare, concl. 121. num. 49.

Sunt, habitum nõ deferre, & illum coopertum ferre, concl. 124. sub n. 10.

Sunt, non appellare, & minus legitime appellare, concl. 160. sub n. 51.

Sunt, quòd, quis tenorem Sententiæ sciuerit, vel quòd illud scire neglexerit, conclus. 128. sub num. 441.

Sunt, talis esse, vel pro tali haberi, in his, quæ iuris sunt, concl. 124. sub n. 36.

PAR in parem non habet imperium, conclus. 128. sub num. 235.

PARITAS in Iudicijs semper est seruanda, ibi num. 733.

PAROCHIALES Ecclesiæ per Episcopum, præuio examine, & cum approbatione examinatorum, liberè, & absq; aliorum assensu, Consilio, præsentatione, vel electione, conferri possunt, concl. 97. n. 12.

Non debent in maximum animarum detrimentum diù in suspensio remanere, conclus. 128. sub num. 274.

Parochialitas, quando curam animarum habere dicatur, vide concl. 107. sub n. 19. remissuè, & in Verbo Cura.

Et quomodo habitus saltem conseruetur, vide concl. 140. sub n. 2.

A Parochialium collatione, quòd detur appellatio, vide concl. 128. n. 271. cum seqq. & in Verbo Appellatio.

Parrochiani fabricare tenentur pro Ecclesiæ, in qua Sacramenta recipiunt, & eam collapsam reficere, ubi talis conclusio extat, vel deficientibus Archiepiscopo, Episcopo, Canonico, vel Rectore, conclus. 138. num. 74. 76. & 78.

Extende, vt ibi nu. 79.

Paroehi à seruicio Ecclesiæ absentes ex iusta, rationabili, & necessaria causa, fructus percipiunt, concl. 1. n. 109.

Paroehi assertio, quòd ipse habeat licentiam, contrahendi matrimonium inducit bona fidem coniugibus, concl. 155. nu. 127. & 148. ratio assignatur.

Extende, vt nu. 149. cum seqq. & vide in Verbo Assertio.

Ille exigendo decimas, quoad certos tantum fructus, dicitur etiam in possessione, quoad omnes, quia quoad illos non ex aduersus exigendi non amittit, concl. 103. num. 22. & ibi ratio assignatur.

PARRICIDIUM crimen atrocissimum, & in eo nulla ætatis ratio habetur, concl. 72. n. 95. & 106.

Penam non incurrit spurcius occidens Patrem, concl. 89. num. 56.

Contrarium, ibi n. 101.

Concorda, vt ibidem.

Parricidium committere etiam dicitur ille, qui occidit Patrem spiritualem, ibi n. 56.

PARS dignior tribuit nomen actui indiuiduo, quamuis sit numero, & quantitate minor, concl. 133. sub n. 148.

Fundi vnico pretio venditi retrahi non potest, sed bene totus fundus, concl. 62. sub n. 39.

Fallit, quando ille fundus esset pluribus venditus, quia tunc pars, ab vno retrahi posset, ibidem.

Et Materiarum :

Pars ita se habet, quoad partem, sicut totum, quoad totum, concl. 128. n. 369.

Partem canonis solvens à iure suo cadit non soluendo integrum, concl. 101. sub nu 11.

Debiti solvens totum agnouisse censetur, si de contrario non appareat, concl. 17 n. 67.

Partes iurisdictionem prorogare non possunt, concl. 129. n. 208. 470. & 501.

Non possunt facere licitum, quod antea erat illicitum, concl. 155. sub n. 125.

Earnm assertioni, quando sit standum, vide, d. concl. 155. nu. 125. cum seqq. & in Verbo **Assertio**.

PARTITA, quæ tempore solidationis computorum visa, & non reprobata fuit, approbata censetur, concl. 131. u. 33.

Partitæ, quando sunt administrandæ, vnde sint desumenda adminicula, vide concl. 55. n. 27. & in Verbo **Adminicula**.

Partitæ libri, si aliquæ reperiantur falsæ, quomodo ceteræ sint probandæ, vide concl. 55. sub num. 28.

Pura vide in Verbo **Annotatio**, in concl. 112.

Quando plures sint probatæ, tunc quando aliæ verificatæ præsentantur, vide concl. 55. n. 28.

PURVM, & nihil æquiparantur, conclus. 153. sub num. 9.

PASCUA ad usum fundi destinata cedunt fundo legato, etiam quoddam esse separata, dummodo tamen à testatore eodem nomine nuncuparetur, concl. 77. n. 4. & ibi ratio assignatur.

Ilia si recipiant animalia alicuius in Casali alterius, tunc eaita Domino Casalis hypothecata sunt, vt propterea ille omnibus creditoribus sit præferendus, concl. 108. n. 31.

Restringe tamen, vt ibi nu. 32. & plura vide in Verbo **Animalia**.

PASSVS consistit quinq; pedibus, & pes quindecim digitis, concl. 62. n. 95.

PASIOR tenetur ad emendam, & assimilationem ouis per lupum capere, vel ab alio furare, nisi casum probaret, & illius culpam excluderet, concl. 108 n. 25.

PATER adoptans, quando filio adoptiuo succedat, vide concl. 58. n. 19. & seq.

Adoptans non cogitur inuitis aliquid filio adoptiuo relinquere, si tamen sit extraneus, At secus si esset ascendens, concl. 58 n. 8. & 21.

Contrarium tamen est in arrogato, cui necessariò arrogans tenetur quartam partem bonorum relinquere, ibi n. 22.

Adoptans filio adoptiuo substituere potest in bonis à se provenientibus, non autem in proprijs pupilli, ibi n. 29.

Alienare non potest in præiudicium filiorum, rem de sui natura ad extraneos non transmittit, vel quàm stipulatus fuit pro se, & filiis, concl. 87. n. 51.

An possit autorizare personam filij, quando filius fideiubet pro extraneo, vide concl. 86. num. 79 cum seqq.

Autorizare non potest contrarium filij, respectu eorum bonorum, quorum ipse Pater non

habet administrationem, neq; vniuersum, quia tunc lex de eo non confidit, sed cum profuspe deo habet, concl. 84. n. 156. & concl. 86. nu. 82. & 134.

Autorizare non potest personam filij, quando ipse contrahit cum filio, vel quando filius fideiubet pro Patre, concl. 86. n. 78. & 132.

Pater contrahere potest in bonis filij sine solennitatibus, quando esset diues, quia tunc non præsumitur ita de facili delinquere, & proprium filium decipere velle, ibi n. 89.

Debet anteponeere salutem Patriæ salutis filij, concl. 89. n. 197.

Debita filij regulariter soluere non tenetur, nec è contra concl. 86. n. 143.

Depræhendens filium in adulterio eam impune occidere potest, dummodo tamen id in propria domo Patris, vel genetis, & in continenti fiat; aliàs secus, concl. 150. n. 7.

Dilapidans bona, quando cogi possit assignare filio legitimam, vide concl. 56. num. 68. & prius concl. 42. n. 738.

Ille, & **Frater**, quando teneantur dotare, & redotare filiam, vel Sororem, & ex quibus bonis, vide concl. 84 n. 137.

Ille, & **Mater** debent æqualiter amare filios, cum primi, quàm secundum matrimonij, concl. 105. num. 15.

Exheredare potest filium, quando ille recusaret eum à carceribus liberare, & pro eo fideiubere renneret, concl. 86. n. 145.

Paterfamilias, quando teneatur ex delicto alienius de familia, vide concl. 78. n. 106.

Fenatarius fundo priuatus, ex delicto filij, nisi ipsam filium Domino præstet, conclus. 101. num. 22.

Declarat tamen, vt ibi num. 23. & 24.

Filius dotare tenetur, nisi ciet pauper, vel sub Patria potestate existeret, concl. 42. n. 432.

Filius dotare tenetur, non autem Mater, nisi in subsidium, quando Pater esset pauper, & filia; ò haberet de proprio, vnde se cõgruenter dotare posset, concl. 86. sub n. 165. & 167. & concl. 174. n. 10. & 13.

Habens administrationem filij potest esse, quod non habeat vniuersum, conclus. 86. num. 83. vbi exemplificatur id è conuerso quoq; procedere.

Illegitimi filij ille præsumitur, qui probatur habuisse conuersionem cum muliere, vel illi in domo affectione maritali retinuisse, & filium natum, ex ea vti proprium educasse, conclus. 89. num. 43.

Secus si mulier tempore conceptionis plures viros ad se ire permitteret, ibi n. 44.

In quibus casibus possit sine Decreto Iudicis bona filij alienare, vide concl. 86. nu. 90. remissive.

Negans alimenta filio anathema est, & patriâ potestatem perdit, concl. 89. n. 6.

Sed quomodo id procedat, vide ibi n. 7. cum seqq. & vide in Verbo **Alimenta**.

Nominando aliquem in filium, quando filiationem

Index Conclusionum ,

tionem probet, & filium in quasi possessione filiationis constituat, vide concl. 78. nu. 61. cum seqq. & in Verbo Filiatione.

Non dicitur legitimus administrator filij, quando in bonis illius non habet vsumfructum, sed tunc loco extranei habetur, concl. 85. nu. 82. & 112.

Non dicitur legitimus administrator filij, nec in eius bonis habet vsumfructum, quando esset a lege, vel testatore prohibitus, conclus. 86. num. 86.

Non tenetur reddere rationem, nec conficere inventarium de rebus filij, ibi n. 84.

Fallit in his, in quibus Pater vsumfructum non habet, ibi n. 85.

Non tenetur in plusquam facere possit, concl. 91. num. 20.

Paternum effectum nullus alius amor vincit, concl. 105. sub n. 14.

Potest per transfum ad secunda vota a tutela filij remoueri, ibidem.

Potest inuito filio, & filius inuito Patre Monasterium ingredi, & Religionem profiteri, concl. 89. n. 301.

Presumitur magis amare Patriam, quam filios ipsos, ibi sub n. 19.

Quomodo dignoscatur, an sit administrator filij, vide concl. 86. n. 83.

Et quando est talis potest reportare cessionem contra filium, quod non potest facere alter extraneus contra minorem, vide ibi sub n. 78.

Quando iniuriam filij remittere possit, eo, ac alijs fratribus iniuris, vide concl. 40. num. 17. & seqq.

Quando male officium gessit pro filio, si postea in necessitate constitutur, non tenetur filius pro eo se obligare, ibi n. 144.

Quando possit esse administrator filij, etiam quod vsumfructum bonorum illius non habeat, vide in concl. 56. & praesertim sub num. 49. & 50.

Quando teneatur docere ipsam esse administratorem filij, concl. 86. n. 90.

Quando possit bona aduenticia filij, siue Indiciis decreto alienare, vide concl. 87. n. 123.

Quando possit naturale filium heredem instituire, vide concl. 89. n. 150. cum seqq.

Quando possit impunè filium baptizatum occidere, vide ibi n. 195.

Quando vult contrahere cum filio, si non adsint coniuncti ex latere matris, tunc proximiores ex parte ipsius Patris sunt vocandi, non autem curator extraneus, nisi in defectu coniunctorum ex utroque latere, conclus. 86. num. 62.

Quando vult donare filio, an sint necessariz solemnitates, vide concl. 86. num. 126. cum seqq.

Qui vadit ad visitandum filium studentem, pro debito publico, vel repraesentandis, decineri non potest, concl. 99. n. 23.

Redotare filiam, quando teneatur, vide in Verbo Redotare.

Relinquendo Ecclesiae presumitur eam prediligere, excepta tamen legitima filiorum, quae dicitur fauorabilior quavis Ecclesia, conclus. 42. nu. 253.

Relinquere potest plus vni filiz, quam alteri pro dote, habito respectu ad qualitatem virorum, ac dineritatem locorum, concl. 64. n. 8. & concl. 70. sub n. 19.

Dummodo tamen substantia legitime sit salva ibi num. 9.

Remoueri potest ab administratione filij, quando illius bona dilapidaret, secus si dilapidaret sua propria tantum, concl. 56. num. 67.

Reperere potest pecuniam a filio in ludo amissam, concl. 102. n. 9.

Extende, vt ibidem, & n. 10.

Item restituere tenetur pecuniam per filium in ludo lucratam, si eam saluam habeat, vel ea sit facilius locupletior, concl. 102. n. 11.

Semper potius presumitur stipulari pro filio, vti herede, & sic iuxta ius commune, quam ex iure aliquo speciali, per quod Patri conceatur stipulatio pro filio, concl. 47. n. 35.

Semper presumitur capare bonum consilium pro filio, concl. 85. num. 80. & 133. & concl. 109. num. 33.

Fallit, quando damnum filij in aliquo contractu esset euidens, concl. 109. sub n. 33.

Si potest contrahendo filijs praediacare in legitima, ita etiam in delinquendo, & ludendo, concl. 102. n. 13. & concl. 142. n. 40.

Si ludendo bona dissipauit, quando filij possint illa ab eiprionibus repetere, vide concl. 102. num. 12. & 13.

Item si filius suam portionem ludendo, an possit a Patre iterum alimenta praetendere, vide concl. 89. num. 226. & seqq.

Si non habet administrationem filij, ergo nec habet vsumfructum, concl. 86. n. 83.

Sed fallit è conuerso, vt ibidem.

Si, ob eius paupertatem mutuo receperit frumentum ad alendum suos filios, tunc illi pro illius frumenti solutione remanent obligati, concl. 89. n. 122.

Extende, vt ibi num. 123. & vide in Verbo Alimenta.

Si spontè vsumfructui bonorum filij renunciauit, potest esse illius administrator, sed tunc vti extraneus ratione reddere, & inventarium conficere tenetur, concl. 86. n. 86.

Immo, nec Pater eo casu habet exercitium actionis filij in agendo, & defendendo, nisi filius esset infans, vel absens, ibidem.

Ille, siue Mater nunquid hodie possint plus relinquere Marito, quam filijs primi matrimonij, dummodo filij sua legitima non fraudentur, vide concl. 42. n. 680.

Spiritualis quis dicatur, & quid facere debeat erga filium spirituale, vide concl. 89. n. 56 cum seqq.

Tempore necessitatis bona filij vendere potest, absq; Iudicis decreto, ibi n. 125.

Com-

Et Materiarum.

Contrarium, ibi n. 126.

Tenetur alere filium, concl. 90. n. 3.

Tenetur ad restitutionem pecunie mutuatæ filio student, etiam si prohibuisset mutuantem mutuari, concl. 89. n. 12. 7. & 129.

Declarat tamen, ut ibi n. 12. 8. & vide in Verbo Mutuans.

Tenetur per restitutionem librorum filio student commodatorum, ibi n. 12. 7.

Tenetur de pecunia mutuatæ filiofamilias mercatori de eius consensu, ibi n. 129. & ibi ratio assignatur.

Tenetur de pecunia mutuatæ filix in emptione ornamentorum versa, ibi n. 131.

Transigendo super dote filij illi non preiudicat, si in contractu non interveniat, nisi postea illa ratificaverit, concl. 86. n. 12. & ibi ratio assignatur.

Ille, vel eius hæredes, in Verbo teneantur redotare filiam, vide in Verbo Dos, & concl. 89. n. 323. 124. 328. 332. & 353.

Patrem, & filium habens eodem tempore in necessitate constitutos, cui potius subvenire teneatur, vide latè concl. 42. n. 356. cum seqq. concl. 73. num. 39. & conclus. 89. num. 205. cum seqq.

Patres aequalitatem inter filios, nedum commendare, sed etiam expresse præcipere solent, concl. 123. n. 97.

Patri censetur ademptus usufructus bonorum filij, quando ei administratio admittitur, huc, adimatur, ex causa dilapidationis, sine ex alia: veluti, quia testator ita mandaverit, concl. 86. num. 87.

Idè illi censetur usufructus bonorum filij prohibitus, si testator limitaret redditus hereditatis pro alendo hærede, usque ad certam ætatē, & mandaret residuum conservari pro fideicommissis, ibi n. 88. & ibi ratio assignatur.

Ille decocto nō tenetur filia suam dotem restituere, quando efficeretur vidua, conclus. 56. num. 69.

Eius auctoritas in alienationibus rerum filij adeo valet, ut si per Patrem fuerit data licentia alienandi, pro debito filij, eo casu iudicis Decretum non sit necessarium, concl. 86. num. 90.

Illius bona non debent vendi, pro alimentis filiorum, nec è contra, conclus. 89. num. 103. & 126.

Contrarium, ibi n. 125.

Illius Calamitas dicitur etiam calamitas ipsius filij, ibi n. 125.

Præsentia non supplet defectum insinuationis in contractu filij, licet alias solemnitates suppleat, ibi n. 97.

PATIENTIA cum taciturnitate, quando consensum inducat, vide concl. 129. n. 185. cum seqq. & in Verbo Taciturnitas.

Ea, & scientia est necessaria in præscriptione iurisdictionis, concl. 1. n. 158.

In incorporalibus pro traditione habetur, conclus. 166. sub n. 68.

Ex Patientia quasi possessio inducitur, ibi sub num. 68.

Ille, & tollerantia, quando inducat consensum in Principe, vide in Verbo Tollerantia.

PATRIÆ charitas est magis antica parentibus, quam illa liberorum, concl. 89. n. 195. concl. 100. n. 12. & concl. 105. n. 19.

Patris oppugnationis delictum est puniendum ex solo affectu, etiam effectu non secuto, concl. 74. num. 14.

Eius Proditor potest imponi à proprio Patre, vel filio occidi, concl. 89. n. 195.

Salus est anteponeud a saluti Patris, vel filij, ibi num. 197. & concl. 100. n. 12.

PATRIARCHIS, quando concedatur alternantia, vide concl. 97. n. 29. eum seqq. & in Verbo Alternantia.

PATRIMONIUM, ad cuius titulum, quis fuit ordinatus, sine licentia Episcopi alienari non potest, ne Clericus, cum ordinis dedecore, mendicare cogatur, concl. 85. n. 90.

Declarat tamen, ut ibidem, & n. 91.

PATRONI alicuius Monasterij possunt in ecclesiis eligere dignum, etiam omisso digniori, licet secus sit in alijs electionibus, concl. 3. num. 2. & 3. ratio assignatur.

Patroni decedentia à primo fundatore probata dicitur, si ille sit in possessione recipiendi candelam in die Purificationis, iuxta Mandatum fundatoris, concl. 89. n. 453.

Patronus causarum, quomodo differat ab Advocato, vide in Verbo Advocatus, & concl. 60. num. 1.

Licet possit alienare Iuspatronatus, non potest tamen transferre onus percipiendi alimenta in casu egestatis, etiam ad favorem Ecclesiæ, cum illud onus personalissimum dicitur, concl. 89. n. 444.

Præstans aliquem ad Iuspatronatus conservat ius alterius compationi, conclus. 48. num. 59.

Et ratio est, quia Iuspatronatus residet apud quemque eorum, quoad omnes effectus, ibidè.

Quando sit alendus, ex redditibus Iuspatronatus, vide concl. 89. num. 439. cum pluribus seqq. & in Verbo Alimenta.

PAVLINA Constitutio prohibens locationes rei Ecclesiæ, ultra triennium nō habet locum in illis rebus, quæ de triennio in triennium fructus afferunt, sed in illis intelligitur de tribus recollectis, & sic de novem annis, concl. 85. num. 94.

Via recepta presumitur, ubi contrarium non probatur, ibi n. 95. cum seqq.

Non habet locum in venditione alicuius tertiarum parum Ecclesiæ fructificantis, concl. 85. num. 289.

Maximè, si illa bona concedantur, ut ad culturam reducantur, ibi n. 290.

Prohibet, ut bona Ecclesiæ ad longum tempus locari possint, Superiore inconsulto, conclus. 87. num. 114.

Ut sequatur in alienatione bonorum Ecclesiæ, alie-

Index Conclusionum,

- alienans debet recipere testes, & alias probationes pro veritate narratorum, quia asserioni parium fari non debet, concl. 87. num. 115.
- Illius pena non habet locum, quando esset in necessitate alienandi, ut puta in celeritate causae respicientis alimonia, concl. 85. n. 297.
- Eius rigor, ut cuiusque debet ei derogari, ibi num. 293.
- PAUPER** an quis sit, vel non, est arbitrandum à Iudice, concl. 134. n. 17.
- Intellige tamen, ut ibi n. 18.
- Non tenetur alij pauperi alimenta prestare, concl. 90. sub n. 1.
- De aequitate est audiendus, reservata restitutione fructuum in fine litae, ne aliis causam deserere cogatur, licet bonum ius foueret, cōcl. 135 sub no 99.
- Declara tamen, ut ibidem, & n. 100. cum seqq.
- Dicitur, qui ex communi opinione, & reputatione talis probatur, inspecta illius perionae qualitate, & secundum quod Iudex id arbitrari poterit, concl. 129. sub n. 276.
- Talis dici quis non potest, quando adiungit, qui eam alere debent, concl. 9. n. 451.
- Pauperes carcerati in causa criminali sunt alieni à charitate, siue à Curia, ibi n. 462.
- Non debent inuitari ad temerè litigandum, concl. 90 n. 29.
- Pauperibus distributio elemosinarum, si fiat de ordine testatoris, quando valeat, etiam quod pauperiores inueniantur, vide concl. 2. num. 19 & concl. 47 n. 37.
- Pauperi carcerato, propter debita alimenta, per creditorem sunt prestanda, & si non prestatur ille est relaxandus, conclus. 89. num. 460. & seq.
- Fallit, quando carceratus ab aliquo elemosinis aleretur, ibi n. 464.
- Eius fauore stipulatio facta pro alimentis est valida, ibi n. 255 & 592.
- Talis non dicitur, qui habet Patrem diuitem, nec ille, cui non est indecorum propriis manibus elaborare, concl. 90. n. 3.
- Quādo sit restituendus aduersus lapsum temporis ad appellandum, vide concl. 129. num. 128. & 129.
- Quomodo differat ab egēno, vide concl. 84. num. 205.
- Respectu alicuius debiti solvendi ille talis dicitur, cuius facultates pro illius debiti solutione non sufficiunt, concl. 133. sub n. 18.
- Puertas, & vilitas testis, & praesertim famuli facit, ut ei de se iure diminuat, conclus. 134. num. 16.
- Expectare non potest, concl. 89. n. 18.
- Ea in Patrono, ad hoc, ut ei alimenta per Ecclesiam debeantur, non debet esse magna, sed sufficiens solum, ut non habeat quārum, ad illius status condecorum attinet, ibi num. 447.
- Illā petentis alimenta non est per eum probanda, sed praesumitur, donec de contrario constet, conclus. 89. num. 133.
- Ea ad illum effectum pauper ille non dicitur, qui sua bona inutiliter consumpsit, conclus. 90. num. 3.
- Qualis requiratur, & quomodo sit probanda, ad effectum consequendi alimēta, & sumptus litis, vide ibi n. 1. cum seqq.
- Sola non est sufficiens ad repellendum aliquem à testificando, concl. 155. sub n. 63.
- Sola viri, absque absentia facit, ut ascurationi dotis sit locus, concl. 152. n. 42.
- Vbi cumque ea deducitur ad excusandum, tunc non est distinguendum, an propria culpa, vel sine ea contingerit, secus si proponatur ad actionem instruendam, concl. 89. n. 448.
- Illā probata Sententia excommunicationis est retractanda, concl. 155. n. 90.
- Eius impedimentum ab appellando excusat, etiam si impensa fienda esset modica, concl. 129. nu. 275.
- Secus, quando pauper in causa sumptus litis habere posset, ibi n. 276.
- Et quando excuset resem in deponendo, vide, conclus. 155. n. 63.
- PAX** à quibus personis sit facienda, & quis in ea consocienda sit praestendus, vide conclus. 26. nu. 54. cum seqq.
- Ad hoc, ut cōstitatur à minore, & i-f-ante, quae requirantur, pro illius validitate, vide concl. 26. num. 60.
- Est consocienda à filiis, & 303. ab vxore, ibi num. 160.
- Contrarium, quando mulier secundo viro non nupserit, ut ibi nu. 61.
- Non prodest, nisi fuerit acceptata, concl. 17. sub num. 1.
- PACEM** publicam, qui violare, vel contra eam aliquid attentare conatur, etiam effectum non sequitur, puniatur, conc. 74. 16.
- PECCATA** tot sunt quot sunt vices, quibus, quis ea commisit, concl. 59. nu. 95.
- A Peccato meritis mortis non excusat, concl. 124. sub num. 6. & concl. 59. nu. 59. & seq.
- Intellige ut ibidem, & concl. 59. n. 56.
- Peccatori subueniendum est necessarius ad sustentationem vitae, ibi n. 198.
- Peccatum, an, & quando faciat ille, qui pro se defendendo fallum inrat, siue in causa Civilis, vel in Criminali, vide ibi n. 56.
- Gravius est coire cum Matre, quā cum aliena vxore, sed omnium pessimum est illud, quod fit contra naturam, ibi n. 106.
- In corde tantum commissum in foro exteriori non ponitur, cum solus Deus sit scrutator cordium, concl. 124. sub n. 4.
- Non dicitur, nisi sit voluntarium n. ibi sub n. 5.
- PECORA** sunt data estimata Pastori, tunc Dominus censetur illi medietatem vendere, & de illius pretio sibi facere, & sic Dominum pro ea parte in Pastorem transire dicitur, concl. 168. nu. 31.
- PECULIUM** aduentitium illud dicitur, quod aliunde provenit, quā ex substantia Patris; Immo illud etiam dicitur tale, quod filius ex

Et Materiaram :

contractu de bonis Patris acquirit, concl. 42. nu. 476.

Aduentitium à Patre alienatum potest per Filium eo mortuo reuocari, & pro damnis, & interesse coram heredibus emptorum venire, ibidem.

Illud Patre mortuo acquiritur Filio in proprietate, & usufructu, & ex eo non detrahatur legitima aliorum fratrum, ibidem.

Castrum, vel quasi est nomen genericum in se officia, & dignitates continens, veluti Dofloratum, Capitaneatum, Episcopatum, Iudicatum, Commendatium, & Equestrem dignitatem cum redditu, quæ in legitimam imputanda non veniunt, concl. 42. nu. 447.

Extende, quod ea etiam viuente Patre, tam in usufructu, quam in proprietate ad Filium pleno iure spectant ibi nu. 476.

Profectum illud dicitur, quod provenit ex substantia Patris, & propterea illud destructioni legitime subiicitur, ibidem.

Et in dubio potius presumitur aduentitium, quam profectum, & præsertim, quando Filius esset indutuosus, & seorsum à Patre viueret, concl. 42 sub nu. 476.

PECVNIA ad emptionem census, vel bonorum immobilium destinata inter immobilia computatur, & si erit alicuius populi sine solennitatibus alienari non poterit, concl. 113. num. 20. & 21.

Contrarium ibi n. 23. ubi ratio assignatur. Ad honestum lucrum depositata, ex qua soluitur annuus census, res immobilis dicitur, concl. 113. nu. 22.

Eam alienantem, quando committat furtum, vide concl. 56. nu. 82.

Amiffa in ludo, quando recipi possit, vide in Verbo Amiffum, & concl. 102.

Data à Patre Filio inter viuos presumitur in peculium, & non pro legitima data, concl. 42. nu. 735.

Debita, in quo loco fit soluenda creditori, vide concl. 69. num. 39. cum seqq. & in Verbo Moneta.

Fruentaria pro annona nullâ morâ solutionis recipit, nec depositarius eam in proprios usus convertere potest, sed eam promptam tenere, & ad Communitatis solum nutum illud soluere debet, concl. 111. nu. 50 & 51.

Legata ad alimenta, si docratem, excedat falcidie subiacet, concl. 89. nu. 533.

Legata ad alimenta licet intelligatur, quoad proprietatem relicta, tamē ad honestum lucrum erit ponenda, ex quo legatarius alii possit, vel ad eundem effectum penes heredem stare debet, concl. 89. nu. 534.

Pecuniam dans, promittens, vel accipiens, pro faciendo homicidio, vel alio delicto, quando assassinus dicitur, vide concl. 150. num. 23. cum pluribus seqq. & in Verbo Assassinium. Illam recipere, quando possit cogi creditor in bonis, vel et contra, vide concl. 91. nu. 4. cum seqq. & in Verbo Solutio.

Eam mutans filiofamilias Studētī, vel Mercatori, aut filio, quando eam à Patre repetere possit, vide concl. 89. nu. 127. cum seqq. & in Verbo Mutuans.

Mutuata filiofamilias studentī presumitur consumpta in necessitatibus Scholasticis, concl. 89. nu. 129.

Et quando mutans præferatur anterioribus, vide concl. 119. nu. 8.

Pecunia mutuo recepta ab eo, qui inseruit, non arguit, quod seruitium fuerit gratuitum, quando eo tempore nondum erat liquidum quid, & quantum pro salario deberetur, concl. 136. n. 33.

Pecunia, siue res, quando dicatur in obligatione vide concl. 91. sub n. 14.

Et regulariter venit in legato mobiliū, conclus. 113. n. 20.

Fallit, ut ibidem, & n. 21. cum seqq.

Soluta pro redimendo captiuo, vel curando infirmo repeti potest, etiam si illis iniuncta soluta fuisset, concl. 89. n. 130.

Soluta posteriori creditori, quando per anteriorem reuocari possit, vide concl. 119. n. 19. cum seqq. & in Verbo Anterior.

Et quando eam extare, & illa non consumpta præsumatur, ita ut à tertio auocari possit, vide ibi sub n. 17.

PENSIO Domorum, apothecarum, granariorum, & similium in Anno Sanctio non potest augeri, concl. 127. n. 2.

Etiam ex fructibus sequelaratis, pendente iudicio attentatorum, soluenda venit, conclus. 160. num. 211.

Etiam super distributionibus quotidianis imponi potest, & ex eius impositione valor beneficii non probatur, concl. 145. n. 34.

Pensionario existenti in quasi possessione exigendi pensionem competit manutentio, contra successorem in beneficio, etiam quod non soluerit, concl. 173. n. 9.

Ille agens pro solutione suæ pensionis, si contra eum tres Sententiæ processerint, ex quibus constet de eius notorio non iure, tunc erit pæus possessione priuandus, quam in ea manutentendus, concl. 78. n. 103.

Debet habere ætatem saltem quatuordecim annorum, concl. 72. n. 58.

Existens in quasi possessione exigendi partem pensionis, censetur etiam in quasi possessione respectu totius, concl. 103. n. 23.

Non tenetur soluere decimas, nisi pro rata fructuum, quos percipit, aliis iniquum, esset eas soluere in totum, concl. 57. n. 10.

Quando teneatur probare valorem beneficii, & quando Titularis ad effectum, soluendi pensionem, vide concl. 126. num. 5. & in Verbo Valor, & in conclus. 135 sub nu. 58. & 72.

Pensionem debet habere Dominus, etiam si in possessione exigendi non esset, conclus. 128. num. 847.

Declarat, & extendit, ut ibidem, & n. 848. & in concl. 33. n. 58. cum seqq.

Index Conclusionum ,

- Illam solvere debens aliquo destinato tempore, sub pena priuationis beneficii illo non priuatur, si ibi non addit, qui pensionem recipiat, concl. 50. nu. 34.
- Pensiones nondum exadæ tempore mortis pensionarii, an ad illius hæredes, vel ad proprietarium, seu locatorem spectent, vide concl. 133. n. 43. cum seqq.
- Pensionis causa non est appellabilis, sed in ea referri solet cum clausula (sine retardatione solutionis) concl. 128. n. 846.
- Illius extinctio si allegaretur per euentum certæ conditionis, tamen illius solutio non est retardanda, donec super ipsa extinctione per tres Sententias conformes fuerit iudicatum, concl. 135. n. 161. 162. & 197. cū seqq.
- Contrarium, ibi n. 164. & 170. cum seqq.
- Ipsi referuatio, quidò redderet turbida, tunc arbitrium intrat pro retardatione solutionis illius, ibi n. 74.
- Itē si sit facta sub conditione, quæ non sit iustificata, tunc intrat arbitrium ad retardandam solutionem illius, concl. 135. nu. 72.
- Extende vt nu. 73. cum seqq.
- Contrarium nr. 114. & vide nu. 155. cū seqq. & in Verbo Arbitrium.
- Pensio quando est iustificata coniunguntur tempora vite transferentis, cum vita transfatarii, concl. 85. nu. 152.
- Regulariter est soluenda in loco, in quo fructus beneficii colliguntur, concl. 89. n. 576.
- Sigillatim est soluenda, non autem semel pro multis annis, concl. 128. sub nu. 304.
- Plura vide in Verbo solutio pensionis.
- Et vt extinguatur per regressum resignantis ad beneficium resignatum, quid requiratur, vide concl. 20. nu. 19.
- PENVRIA insolita, ac pretium insolitū vnus annitantum, non attenditur in estimatione quanti proximi, concl. 70. sub nu. 2.
- Penurie tempore, etiam personæ Ecclesiasticæ frumentum viliori pretio, pro vtilitate publica vendere cogi possunt, concl. 111. n. 5.
- Declarat tamen, quod à Iudicibus Ecclesiasticis, & non à Laicis ad id cogi debent, ibid.
- Etsi tempore, nequa, quis proprium frumentum vendere, sed etiam illud Ciuitatis, vel Fisci, quod paratum erat ad vendendum, emere cogi potest, concl. 111. n. 7. & 8. & concl. 165. nu. 100.
- Item Ciues cogi possunt ad proficiendum in partes longinquas, & remotas, pro emendo frume ito, ibi nu. 9.
- Extende, quod etiam Domini animalium, Nauum, & Currum cogi possunt, ad ea cedenda pro frumeto vendendo, ibi n. 10.
- Et tempore isto melius est tam diuites, quam pauperes, ad subueniendū huic necessitati pro modo facultatum, collectare, quam corruptas bladæ distribui permittendo, humilis corporibus pellem asserre, concl. 111. sub nu. 17.
- Pecunia tempore Barones habentes merum, & mixtum Imperium facere possunt banimenta, & proclamata, ne bladæ extrahantur, ibi num. 23.
- Potest quis cogi bladum viliori pretio vendere, & panem pro militibus, & armigeris facere, hortemq; dardanariorum aperiri, ac Commissarii idonei deputari, ad inquirendum contra eos, qui annonam carius emunt, vt eam carius vendant, ibi n. 42.
- Et ad subueniendum Ciuius debent in Ciuitate fieri granaria, & subditi omnes collectari, ibi num. 44.
- Isto tempore, si fuerit mercatoribus taxatum certum pretium frumenti, à tali taxatione nondatur appellatio; secus si vnus solus ad id cogereetur, conclus 128. sub nu. 619.
- Plura, vide in Verbo Annona.
- Et de Edictis, ac proclamationibus occasione, penurie publicatis, & publicandis, vide in Verbo Edicta.
- PERANGARIA, quid sit, vide in Verbo Angaria, & concl. 106.
- PERCUTIENS aliquem baculo, vel fustei atrocem iniuriam inferre dicitur, concl. 143. num. 18.
- Item percutions aliquem dentibus non dicitur percussisse cum armis, ibi n. 21.
- Et talis, quomodo sit puniendus, vide ibidem.
- Percutens aliquem Instrumento, ad inferendam mortem non apto, veluti pugno, vel baculo, si ex eo mors oriatur, homicidium illud culpa commissum dicitur, & arbitrio Iudicis punitur, concl. 150. sub n. 12.
- Intellige tamen, vt ibi n. 69. cum seqq.
- Percutens Clericum, etiam excommunicationem incidit in excommunicationem Canonis, si quis suadente Diabolo, concl. 10. num. 104.
- Contrarium, quando ille Clericus esset assassinus, concl. 150. nu. 55. & ibi multa in hac materia videbis.
- PERDITVM in ludo an debeatur vincenti, & solum, quando possit repeti, vide in Verbo Ludus.
- PEREGRINI, ac eorum famuli, qui Romam pergunt ad visitandum limina Apostolorum pro repræfalijs, aut debitis antea contractis conueniri non possunt, dummodo tamen insignia gesserint, concl. 99. n. 21. & 22.
- Peregrini, vagabundi, scholares, & similes personæ dicuntur subditi Episcopi loci, in quo morantur, ita vt ab eo absolui possint, cum nullibi Domicilium habeant, conclus 10. ann. 42.
- PEREMPTORIUM non nisi ex causa expressa coardari potest, concl. 128. sub n. 254.
- PERFECTVM illud non dicitur, quando aliquid remanet peragendum, concl. 48. nu. 41. concl. 66. num. 35. & concl. 144. n. 33.
- Perfectum, quando aliquid possit fieri, ex pluribus imperfectis, vide conclus 55. num. 1. cum seqq.

Et Materialium.

PERICVLVM, & commodum rei venditæ spectat ad emptorem, etiam si in venditione addit pactum redimendi, concl. 94. nu. 14.

Quomodo illud sit diuidendum inter socios, quando capitale fuit deperditum, vide concl. 108. sub nu. 16. remissus, & in Verbo Societas.

Rei æstimatio in dotem data ad virum spectat, & non ad uxorem, & idem illius æstimatio nem ipse restituere tenetur, concl. 68. n. 11.

Illud vbi est maius, ibi cautius est agendum, concl. 72. n. 94. in fine, & concl. 118. sub nu. 5.

Vbi est mora à regulis iuris communis recedi potest, concl. 129. nu. 89. & concl. 153. nu. 28.

PERITI æstimatores eligi debent à partibus, & cum iuramento deputari, de faciendi legali, ac bona, & æquæ estimatione, concl. 38. nu. 55. & concl. 69. nu. 67. 68. & 73.

Fallit, vt ibi nu. 75.

A quo sint eligendi, vide concl. 69. nu. 26.

Et quomodo sint eligendi, & in eorum estimatione, ac relatione, quomodo se gerere debeant, vide concl. 52. nu. 11. & concl. 69. n. 56. cum seqq.

Peritores quando à Iudice eligi possunt, vide concl. 69. nu. 76. & seqq.

Eorum electio, & ratio debet fieri cum citatione partis, concl. 42. nu. 41. & concl. 66. n. 67. & 75.

Declarata tamen, vt ibi d. concl. 42. n. 41. 6.

Eorum electio ad partes, non autem ad Iudicem spectat, nisi illæ in electione discordarent, vel moram in eorum electione contraherent, concl. 133. nu. 131.

Illorum estimationis, si non sequatur, quando contractus corrumpit, & quando non, vide concl. 68. nu. 25. cum seqq.

Eorum ratio est standum super calculo, aut liquidatione expensarum ab eis facta quantum de errore non doceatur, concl. 133. n. 75. & 77.

Secunda eorum electio, si sit facta, ea non est amplius reiteranda ad euicandam profectionem in infinitum, concl. 133. nu. 126.

Fallit tamen, vt in concl. 69. nu. 78.

Illi, & arbitri, quando possunt recusari, si spectat, vide concl. 133. n. 2.

Saltem duo esse debent, & maxime in criminalibus, quia vni non creditur, nisi in casu, vbi non nisi vnus reperitur, conclus. 123. sub num. 36.

PERIURI absolutio solum à Summo Pontifice, citra parte, venite concedenda, concl. 11. num. 72.

Illius exceptio impedit litem ingressum; dummodo ea dilucidè probetur, concl. 50. n. 14.

Illud absque dolo non contrahitur, concl. 11. num. 39.

Peiaturus, quis presumitur ratione magni commodi, non autem parui, concl. 104. sub num. 14. & concl. 148. sub n. 147.

Est secundum delictum pollidolatriam, & homicidio grauius, concl. 161. nu. 26.

Vt exculetur qualibet causa sufficit, concl. 11. num. 27.

Intellige tamen, vt ibidem.

Periurius à limine Iudicii expelli potest, ibi n. 1.

Et amplius ad iurandum non admittitur, etiam peracta penitentia, concl. 42. nu. 195.

Fallit tamen, quando ageretur contra alium periurum, vt ibid. vbi ratio assignatur.

Appellatione prosequi non potest, nisi prius absoluteione obtenta, concl. 128. nu. 12.

Appellatione pendente, quis talis non dicitur, vbi de ligamine animæ agitur, & idem agere non prohibetur, concl. 128. sub nu. 15.

Ille talis non dicitur, qui satisfecit, confessus est, & penituit, concl. 42. nu. 196.

Ob consuetudinem à pena periurij non excusatur, concl. 161. nu. 26.

Sed qua pena puniatur, vide concl. 59. n. 56.

PERMVTATIO est similis emptioni, & vicem emptionis obtinet, concl. 25. nu. 41.

Quando possit fieri de re alienari prohibita, vide concl. 84. nu. 90. & 92.

Rei Ecclesiæ fieri non potest, habita fide de re permutatione accipienda, concl. 85. n. 41.

Rei Ecclesiæ est eiusdem nature cuius est alienatio, concl. 56. n. 102. & concl. 85. n. 88.

Requirit solemnitates, & beneplacitum Apostolicum, prout alienatio, concl. 85. n. 88.

Item minoris requirit solemnitates, & illam causam, prout alienatio, concl. 86. nu. 9.

& 174.

PERSEVERANS in contractu, post contrauentionem, de ea amplius opponere non potest, concl. 131. nu. 30.

Perseuerantia Clerici in delictis enormibus idè operatur, quod trina monitio, concl. 8. nu. 42.

PERSONE Ecclesiasticæ Agidianæ non sunt subiectæ, neq; in eorum preiudicium, neq; in fauorem, concl. 63. n. 38. & concl. 64. n. 13.

Extrahere non possunt frumenta, ceterasq; fruges contra dicta Principis, ad conferendam annonam promulgata, concl. 111. n. 5.

Tempore penuriz cogi possunt pro utilitate publica frumentum viliori pretio vendere, ibidem.

Declarata tamen, vt ibidem.

Tenantur ad collectas impositas pro refectione Murorum Ciuitatis, Pontium, Viarum, & Ciuitatis purgatione, & pro omni alia causa, quæ communem utilitatem, tam Laicorum, quam Clericorum respiceret, ibi nu. 6.

Et quid de exemptis, vide ibidem.

Vt plurimum sunt maioris integritatis, quam laici, & magis honorandi, & eorum dictum vim duorum testium habet, nec contra eos sinistra suspicio admittitur, conclus. 156. sub num. 15.

Personæ Ecclesiasticæ à laicis grauari non possunt, concl. 166. sub nu. 34.

Fallit, vt in concl. 111. sub nu. 6.

Plura vide in Verbo Clerici.

Index Conclusionum ,

Persona legitimatio, quando fit facienda in iudiciis, vide concl. 78. n. 72. cum pluribus seqq. & in Verbo Legitimatio.

Persona secularis de rebus Ecclesiis cognoscere non possunt, concl. 133. sub nu. 146. & concl. 156. n. 10.

Declaratio tamen, vt in dicta concl. 133. an. 148. cum seqq. & concl. 156. n. 10. cum seqq.

Persona extranea differt à tertio habente causam à principali, bitore, concl. 71. n. 18.

Miserabilis, quæ dicitur, vide Miserabilis.

Personarum acceptio in iure non est facienda, concl. 87. n. 132.

Item non fit apud Deum, concl. 59. n. 85.

PERSONATUS est honor, sine administratione, concl. 137. sub nu. 3.

An sit talis Archidiaconatus, & Archipræbiteratus, vide concl. 137. nu. 3. & 41.

PERSVADENS alicui aliquid, quod illi sit damnosum, & persuasio vtile, dolose se gere, dicitur, concl. 56. n. 85.

PES à quo loci in ædificiis mensurati debeant, vide concl. 62. num. 101.

Pes dicitur constare quindecim digitis, ibi num. 95.

PESTILENTIALIS morbus ex corruptis bladis euenire potest, concl. 111. n. 17.

Pellis tempore, fatalia non currunt, conclus. 129. an. 282.

PETENS copiam appellationis, & diem ad dicendum contra, non censetur renunciare appellationi, concl. 129. n. 334.

Petens, & obtinens à iudice, à quo sedente pro Tribunali prorogationem in causa fieri, appellationi renunciare censetur, concl. 129. num. 326.

Declaratio tamen, vt ibi nu. 327. cum seqq. & vide in Verbo Appellatio.

Executionis in solidum, vel terminum ad soluendum id, quod fuit ordinatum, appellationi renunciare censetur, concl. 129. num. 324 & 331.

Fructus, quando contractum approbare censeatur, vide concl. 131. n. 31.

Procedi ad ulteriori vigore Brevis habentis clausulam (Parito, &c.) quid prius facere debeat, vide concl. 135. n. 102.

PETITORIVM, & p. offensorium, si simul cumulentur illud prius est terminandum, quod est magis liquidum, concl. 35. n. 7.

Et multa in hac materia, vide in Verbo Arbitrium, & concl. 135.

PIETAS, & æquitas calitatis præfertur, conclus. 89. nu. 36.

PIGNORATIO an fieri possit de re alienari prohibita, vide concl. 84. nu. 90. 91. & 227. cum seqq.

Pignoris fructus, quando creditor legitime sibi acquirere possit, vide concl. 52. n. 33.

Non sunt computandi in sortem, quando mulier transiens ad secunda vota habebat bona sui primi viri loco pignoris, & ea secundo viro assignavit, in quem videtur pignus

translatum, donec sibi dos ab heredibus primi viri restituatur, concl. 89. nu. 412.

Pignoris venditio à iudice facta, sine pecunia, non valet, concl. 133. n. 154.

Illud deliberatum, sue adiudicatum, quando possit à debitore, vel à secundo creditore reuocari, per oblationem præstij debiti, & per quantum tempus illud iure offendi daret, vide concl. 52. n. 55. cum seqq.

Resoluitur pecunia restituta, concl. 152. sub num. 72. & ibi habetur, quando datio in solutu n. & non pignus sit præsumenda.

ad PINGVIOREM sortem, cum deueniens, quando non teneatur suis creditoribus satisfacere, vide concl. 165. sub n. 16.

PISCARE impeditur in Mari, & in loco publico habet actionem iniuriarum contra prohibentem, concl. 94. n. 23.

Piscatio animalium, quomodo differat à piscatione piscium, vide concl. 166. n. 62.

Clericis non est prohibita, nisi esset continua, ibi sub num. 55.

Intellige, vt in 60. cum seqq.

Et quomodo à venatione differat, vide ibi nu. 55. & 67.

PLURALITAS dispensationum omnem doli ac fraudis suspici nem tollit, conclus. 10. num. 91.

PLVRIMVM ei tribuendum est, à quo plurimum acceptum, concl. 42. n. 357.

PLVS cautionis est in rem, quam in personam, & melius est in cumbere rei, quam personæ, concl. 33. n. 17.

Plus dicitur in iure quatuor modis, nempe re, loco, tempore & causis, concl. 68. n. 54.

PODERE est nomen vniuersale, & pluræ prædia comprehendit, conclus. 77. num. 3. & vide in Verbo Prædium, & in Verbo Fundus.

POENA adulterij, quæ fuerit offem, & quæ sic hodie de iure Canonico, Codicis, & nouissimo, tam in vi. o, quam muliere, vide conclus. 59. num. 40. cum seqq.

Potest esse minor de consuetudine, quam sit de iure, ibi nu. 43.

Ex causa minorari potest, ibi n. 90.

Aggressoris poena, quæ sit, distinguere, vt in conclus. 80. nu. 8. & 81.

Alexandrine constitutionis non est applicanda parti, sed fidei, quia non fauorem partis offensæ, sed illum Reipublicæ d. Bulla respicit, conclus. 83. num. 11.

Fallit, vt ibi num. 12. & vide in Verbo Alexandrina.

Alienationis peti potest ab eo, in cuius præiudicium fuit facta alienatio, & præsertim n., quando ea non accipit ipsa rem alienari prohibitam, sed extra eam constituitur, scilicet si prohibitio rem effecerit, vel alio modo ipsa alienatio, ipso iure inualidaretur à principio, concl. 84. nu. 43.

Apposita, quando faciat annullare actum, vide concl. 47. nu. 79. & seqq.

Et Materialiarum :

Arbitraria Iudici, quando possit ad mortem extendi, vide concl. 72. nu. 11.

Cessare debet, quoties dolus cessat, concl. 111 sub num. 29.

Conventionalis exigi potest, etiam si nihil interfit, concl. 78. nu. 5.

Apertibus apposta in tractatu non elidit illam legalem, sed mutuo sepe concurrunt, concl. 84. nu. 42.

Duplex, nempe illa sprete precepti, & illa principalis delicti, quando sit interroganda, vide, concl. 139. sub n. 4.

Duplici, quis grauatuz non presumitur, conclus. 84. sub n. 42.

Pœnz adiectio, quando contractum vñurarium reddat, vide concl. 161. n. 58. cum seqq.

Aiure communi imposte inferiori Principi, & non Superiori sunt applicandæ; sed id talit in crimine lese Maiestatis, concl. 167. nu. 67 & 68.

Extende, & declara, vt ibi sub dictio n. 68.

Contra condemnatos in statu Ecclesiastico, appellatione non obstant, non retardata executione insurgunt, concl. 128. nn. 490.

Declara tamen, vt ibi nu. 491. 494 & 870.

Delinquentium, quādo ad Principem spectet, vel ad Vassallum, tamquam fructus sue iurisdictionis, vide conclus. 167. n. 74. cum seqq.

Ex contrauentione constitutionum Papæ prouenientes, vt est acceptationis bannitorum fisco Pontificis, non ante illi Baronis veniunt applicandæ, quāuis etiam in eorum territorio subditi condēnati bona haberent, conclus. 167. num. 65.

Quando cumulari non possint, nempe Ordinaria cum extraordinaria, & præsertim, quādo ambæ ad vindictam tenderent, vide conclus. 60. n. 58.

Item, quando multiplicentur in foro exteriori si per plures vices fuerit delictum, vide conclus. 59. num. 94.

Illis secundo nubentibus extenduntur ad nuptias, etiam nulliter contractas, concl. 42. n. 171.

Esse non debent, vbi non est dolus, concl. 128. sub num. 874.

Statutariæ contra remere appellantes, vel tertio appellare prohibitos non habent locum, si appellatio deserta pronuncietur, conclus. 129. num. 43.

Sunt restringende, & idē in pœnalibus, quis non dicitur contrauenisse, nisi verē, & formaliter contrauerit, concl. 48. n. 76.

Pœna ex temporis diurnitate minuenda venit, conclus. 120. n. 123.

Extraordinaria puniendus est ille, qui atrocissimum aliquod delictum facere tentauit, licet illud effectū sortitus non fuerit, concl. 74. n. 5.

Illius lucro cedit, cuius persona legitur, vt ille vñionem sue iniuriæ recipiat, concl. 167. sub num. 66.

Imposita à lege non inducitur ipso iure, sed Sententia est necessaria, concl. 35. nu. 4.

Incessus quæ sit, & præsertim, quando esset

iunctus cum adulterio, vide concl. 59. nu. 42. & in Verbo Incessus.

In constitutione Paulina apposta, in quibus alienationibus rerum Ecclesiæ locū habeat, & in quibus non, vide concl. 85. nu. 289. cum seqq. & in Verbo Paulina.

Incurritur, etiam ex actu nullo, quando constitutio cōsiderat solum actum per se malum, etiam sine effectu, concl. 84. n. 36.

Inobedientiæ, & contrauentionis præcepti per Auditorem Camera, vel Gubernatorem Urbis facti, Pontifici debetur, concl. 167. n. 66.

In persona nobili datur cum gladio, in ignobili autem cum laqueo, concl. 59. n. 42.

L. fin. ff. de iur. Emphyt. non habet locum in contractu locationis perpetue, vel ad longum tempus, concl. 84. n. 100.

Eam non meretur ille, qui actum lege permitte facit, concl. 118. n. 33.

Monopolij, quæ sit, vide in Verbo Monopolij.

Mortis in concessione meri Imperij cōtinetur, concl. 12. n. 25. & concl. 167. n. 50.

Illam Parricidij non incurrit spurius occidens Patrem, concl. 89. n. 56.

Contrarium, ibi n. 101.

Concorda, vt ibidem.

Ea non cōmittitur, nisi per liquidissimas probationes probetur, concl. 50. n. 64.

Non incurritur ex alienatione facta contra prohibitionem, nisi secuta vera, & reali traditione, concl. 84. n. 24.

Extende, quādo ad id nec clausula constituti sufficit, ibi nu. 25 vbi ratio assignatur.

Non incurritur per actum verbum, sed per actum facti, ibi n. 24.

Non incurritur per eum, qui ignoranter contra prohibitionem alienauit, nec sufficit scientia præsumpta, ibi nu. 26. & vide ibi nu. 49. & in Verbo Alienatio.

Ordinaria imposita minoribus delinquentibus à Statutis, vel constitutionibus Pontificum, est à Iudice sub pœna peccati mortalis minuenda, concl. 72. n. 92.

Pecuniaria, vt incurrat scientia præsumpta sufficit, secus in corporali, quia tunc allegatio ignorantie excusat, dummodo ea non sit crassa, & supina, concl. 101. sub n. 16.

Publica subrogatur loco contentioſæ, conclus. 124. sub nu. 19.

Quando dicatur annullatio actus, vide concl. 48. n. 81. & in Verbo Annullatio actus.

Quādo est adiecta prohibitioni alienationis, si alienatio fiat, etiam si ea sustineatur, tamen pœna debetur, concl. 84. nu. 41.

Extende, vt ibi n. 42.

Quando incurrat ex sola attentatione alienationis contra prohibitionem, vel ex alienatione nulla, & reuocata, vide ibi nu. 35. & 37 cum seqq.

Quando non est imposita, nec à lege, nec à contrahentibus in prohibitione alienationis, tunc ipsa prohibitio non caducitatem, sed solum actus nullitatem inducit, ibi nu. 100.

Index Conclusionum ,

Spreti præcepti per Iudicem Ecclesiasticum, facti non venit in confiscatione bonorum, facta per sicut laicum, concl. 139. n. 4. & ibi ratio assignatur.

Suos auctores egredi non debet, concl. 121. n. 6. concl. 50. n. 18. & concl. 87. n. 94.

Vna aliam non confundit in diuersis respectibus, concl. 139. sub n. 4.

Vt apponatur in aliqua dispositione, quæ sunt necessaria, vide concl. 47. n. 75. cum seqq.

Vt euitetur omnis interpretatio est facienda, concl. 65. n. 28.

Vt incurratur, quid sufficiat, vide concl. 47. num. 85.

Vt incurratur mora est necessaria, concl. 50. num. 13.

Fallit vbi ageretur de lucro captando, ibidem

Poenæ, quando dicatur fructus iurisdictionis, Item si debeat anteceffori, siue successor in Officio, quando nondum fuerunt exatæ, vide concl. 1. sub n. 59.

POENITENS non potest de vno confessario, ad alium appellare, sed si nimis ab vno grauaretur, veluti, quia nolle absolueret, vel nimis grauem poenitentiam iniungeret, tunc potest alium benigniorem adire, concl. 128. n. 199. & ibi ratio assignatur.

Poenitentia maculam turpitudinis abstergit, concl. 42. n. 196. & 197.

Declaratamen, vt ibi n. 198. & 199.

Illi est locus in contractibus, si res integra, existat, secus si iam fuisset alteri quæritur, concl. 84. n. 283. & concl. 85. n. 19.

Extende primo procedere in contractibus Ecclesiæ, in quibus est reseruatum beneplacitum, antequam illud sit obtentum, concl. 85. num. 243.

Declaratamen, id procedere respectu dictæ Ecclesiæ, non autem personæ cum ea contractantis, cui ea iniuncta poenitere non licet, ibi num. 244.

Extende secundò, in contractibus, & matrimonio contractis, sub consensu obtinendi dispositionem, seu Apostolicam confirmationem, vel reseruatò beneplacito Apostolico, ex conditione pendente, concl. 85. num. 245.

Subtendit id procedere etiam, postquam sit expedita dispensatio, & sic beneplacito secuto, ibidem, vbi ratio assignatur.

Item illi est locus in materia euitandæ falsitatis, vnde si quis dixerit velle, vt aliqua Scriptura pro fide digna, & legali; nihilominus illi velle vt poterit per eum renunciari, etiã in secunda instantia, & vltra, concl. 123. nu. 160. cum seqq.

Fallit tamen primò in contractibus nominatis, quia tunc agi debet ad implementum, secus verò in contractibus incommutatis, conclus. 50. n. 8. & seqq.

Fallit secundò pendente conditione, qñ contractus ab initio esset validus, at secus si à futuro euentu esset petitiuus, cōcl. 85. n. 246.

Fallit tertio in alienatione rei Ecclesiæ, post beneplacitum obtentum, quamuis nondum, per executores fuisset executum; quia tunc nouus consensus non esset amplius necessarius, ibi n. 247. 251. & 252.

Contrarium, ibi n. 248. & 249.

Fallit quarto, quando alienatio penderet solum ab ea forma, si in euentum, secus verò, si etiam à consensu alterius, conclus. 85. num. 254. & 255.

Poenitentia regulariter est necessaria, quando de nouo est necessarius consensus, ibi n. 245.

POENITENTIA RATVM obtinens, quam ætatem, & quæ requisita habere debeat, vide concl. 72. n. 56. & 57.

Poenitentiarum Cathedralis, quando absolueret, possint à casibus reseruatis, vide conclus. 10. num. 50.

Poenitentiarum electio, quando spectet ad Papam, & quando ad Episcopum, & Capitulum, vide concl. 97. n. 28.

POLLICITATIO, siue pactum nudo n. non obligat, nisi sit factum Deo, vel Reipublicæ, concl. 17. n. 34. & concl. 131. sub n. 19.

PONENS sateri dicitur, concl. 148. num. 3. & concl. 155. sub n. 156.

PONTIFICALIA exercere non potest Episcopus in locis exemptis, concl. 1. n. 59.

Illa exercere, & minores Ordines conferre, possunt Abbates in aliorum Ecclesiis, si ad celebrandum in illis sit inuitati, ibi n. 12.

Exercere non potest Commendatarius, absque speciali privilegio, vel in memorabili præscriptione, concl. 2. n. 29.

Pontificalia insignia, sine alterius præiudicio deferantur, concl. 138. sub n. 29.

Plura vide in Verbo Episcopos.

POPULO Saturo, nihil est letius, & nil ieiunio & famelico seditiosius, concl. 121. sub n. 47.

Populus, quando ad Ecclesiam construendam, vel reficiendam cogi possit, vide concl. 138. n. 74. cum seqq. & in Verbo Parochiani.

POSITIO est pars intentionis illius continens super quo, quis ab aduersario responderi petitis, concl. 148. sub n. 2.

Item est quædam brevis enarratio factum continens, ad veritatem emendandam, concepta, ibi sub num. 2.

Esse debet clara, simplex, non autem obscura, incerta, aut implicita, ibi n. 168.

Illam negans to ea amplius se fundare non potest, ibi nn. 14.

Contrarium, vt ibi.

Concorda, vt ibidem.

Fallit tamen, quòd ad Iudicem, qui in ipsa positione negata semper se fundare potest, ibi num. 15.

Vnam negans, quæ postea vera probetur, in odium mendacii probare tenetur omnes alias positiones non esse veras, ibi n. 16.

Declaratamen, vt ibi n. 23.

Positiones cronæ ab omnibus mutari possunt, consilio de errore, ibi n. 96.

Finit ,

Et Materialium .

Fiunt, vt per responsiones, & confessiones partis super illis ponens ab onere probandi relepetur, ibi sub nu. 2.

Item fiunt post litem contestatam, interrogatoria verò ante, ibi sub n. 5.

In hoc differunt ab articulis, quia ponens sateri censetur; articulus verò non, conclus. 148. num. 3.

Licet nominentur articuli, si tamen eas esse positiones constet, de eis vti de positionibus est iudicandum, ibi nu. 42.

Non de lure, sed de consuetudine fuerunt adinventæ, ibi sub n. 2. in fin.

Quando dantur per procuratorem in actis nullo iure cogente, tunc confessio ex eis resultans, vti voluntaria Domino non præiudicat, ibi nu. 32.

Quomodo ab articulis dignoscantur, vide ibi num. 41.

Sunt dandæ à Domino causæ, quando est præsens, vel à Procuratore habente Mandatum indiuiduum ad sic, & sic ponendum, cum illud speciale non sufficiat, ibi n. 30. & 31.

Vt pro confessatis habeantur, quæ interneri debeant, vide ibi n. 24. cum seqq.

Illis actoris tenetur prius respondere reus, quàm è contra, nisi positiones rei essent præiudiciales illis actoris, conclus. 44. n. 11.

Impertinentibus, quando respondere tenentur testes à Curia recessuri, vide conclus. 148. num. 247.

Illis non respondens non potest ex sola contumacia condemnari, nec pro confesso, aut pro negante debet haberi, sed semper respondendo moram purgare poterit, & præsertim re integra, conclus. 128. n. 451.

Contrarium, num. 452.

Declara, vt ibidem.

Eis respondere quis semper debet, secundum veritatem, conclus. 45. num. 3. & ibi ratio assignatur.

Respondere debet et is Principalismet, non autem Procurator, nisi speciale Mandatum habeat ad talia, & talia respondendum, conclus. 148. nu. 27.

Quid, si principalis esset absens in longinquis partibus? vide ibi n. 28.

Illis respondere quomodo tenentur absentes, vide ibi sub num. 33.

Respondere potest Syndicus Vniuersitatis, absq; speciali mandato, ibi n. 38.

Respondere quomodo possit pupillus, minor, mulier, rusticus, & idiota, vide conclus. 148. num. 39. & 40.

Respondere, quis non tenetur, quòd illæ possunt facere incidere in peritium, ibi sub num. 224.

Fallit, vt nu. 225. cum seqq.

Respondere recusans tanquàm confessus ex forma Statuti Verbis condemnari potest, conclus. 128. num. 453.

Declara tamen, quòd dictus recusans à tali condemnatione appellare, & causam

recusationis iustificare poterit, ibidem. Si respo deat illis Tutor pro pupillo, quando illi præiudicet, vide conclus. 148. num. 36. cum seqq.

Positioni criminose, quis respondere non tenetur, si per responsonem ad criminis notitiam deueniri possit, ibi n. 224.

Fallit, vt num. 225. cum seqq.

Negatiuæ, quòd idò quis respondere teneatur, vide ibi n. 172.

Ea partim, vera partim falsa in totum negari potest, ibi nu. 17.

Ea, quæ intotum vera est vera, in totum negari potest in foro fori; at secus in foro a iure conclus. 45. n. 10.

Positio semel facta amplius fieri nò potest, conclus. 148 sub n. 140.

Illis respondens, & præsertim mulier, quando in vna negata se fundare, & à peritio excusari possit, vide ibi n. 14.

POSSESSIO acquisita contra anthorem suffragatur contra illius hæredes, & successores ad effectum obtinendi manutentionem contra illos, conclus. 173. nu. 8. & ibi ratio assignatur. Acquisita contra Emphiteutam non est manutenebilis contra directum Dominum, post deuolutionem secutam, dicta conclus. 173. num. 11.

Ad effectum manutentionis satis probatur per assertionem partis aduersæ dicentis aliquem detentorem, vel occupatorem esse, conclus. 155. num. 133. & in conclus. 103. in fine.

Anterior semper manuteneunda venit, cum iunior clandestina, & dolosa præsumatur, conclus. 119. n. 23.

Fallit, si possessio posterior sit auctoritate iudicis capta, quia tunc alium possidentem priuat, ibidem.

Et anterior, quæ dicatur, vide conclus. 119. n. 24. & in Verbo Anterior.

Antiqua præsentem iustitiam habere dicitur, conclus. 93. sub nu. 19.

Antiquissima titulum præsumere facit, conclus. 120. nu. 56.

Auocata super iudicem fuit, quando possessorem suæ possessione priuet, vide in Verbo Auocatio.

Capi potest vigore supplicationis, antequàm licet & expediantur, adeò, vt si quis ex ipso sit restituibilis, conclus. 126. nu. 57.

Capi potest vigore coactiui, siue præcarii propria auctoritate, & absq; partis possidentis citatione, conclus. 155. n. 1. & 2.

Extende, vt nu. 3. cum seqq. & vide in Verbo Associatio.

Capta appellatio extrajudiciali pendente, tunc attentata dicitur, conclus. 129. n. 19.

Et illa Officio iudicis esse sequestranda, conclus. 129. num. 37.

Capta in vim executorialium non seruatis terminis te Aylo Rotæ seruari solitis, nulla, & attentata dicitur, conclus. 135. sub nu. 91.

Capra licet pendente, quando non dicatur atten-

Index Conclusionum ,

- attentata , vide conclus. 160. num. 207.
 Capra post inhibitionem Rotaalem attentata-
 dicitur, etiam si inhibitiō sit iniusta, ibi num.
 26. & 27.
 Capta in vim prouisionis Apostolicæ potest ef-
 se attentata, licet Papa non attentet, ibi nu.
 135. & 192.
 Capta in vim prouisionis, vel institutionis,
 quando est extrajudicialis attentata non di-
 citur, ibi num. 183.
 Intellige tamen, vt nu. 184. cum seqq.
 Capta postquā lis fuit deducta in iudiciū,
 quando dicatur attentata, vide ibi num. 185.
 cum seqq. & n. 206. cum seqq.
 Capta pendente termino ad appellandum, vel
 post appellationem, quando attentatorum
 privilegio reuocanda veniat, vide ibi n. 189.
 cum pluribus seqq.
 Conferendi, vel presentandi respectu quorū-
 dam beneficiorum extenditur etiam ad alia
 beneficia, quæ sint eiusdem speciei, conclus.
 103. nu. 25. & 26.
 Decennalis auctoritas inducit præsumptionem
 tituli, quæ præsumptio dicitur iuris, & de
 iure, conclus. 120. n. 57.
 De præfenti, quando arguat possessionem,
 de præterito, vide conclus. 142. n. 104.
 Est metienda ex persona auctoris, quæ non
 mutatur per mutationem rei, & possessoris,
 conclus. 173. n. sub n. 8. & 10.
 Etiam ex actu nullo transferitur, si tamen ad
 actum facti fuerit deductum, & consensus non
 deficeret, conclus. 47. n. 39. & 40.
 Habetur pro capta ad fauorem iniuste impe-
 diti, conclus. 8. n. 39.
 Momentanea in consideratione non habetur,
 sed perinde est, ac si acquisita non fuisset, con-
 clus. 94. nu. 7.
 Possessionem alicuius rei, quando quis propria
 auctoritate capere possit, vel non, vide con-
 clus. 164. scilicet per totam.
 Item illam capere nūquid possit Dominus rei
 emphiteuticæ propria auctoritate, in vim pa-
 cti de eam capiēdo finita linea, aut in casu nō
 solutionis canonis, vide ibidem, & conclus. 165.
 u. 33. cum seqq.
 Et semel capta continuata præsumitur, nisi in-
 terrupta probetur, ibi sub nu. 28.
 Nouam inducit animus continuandi, licet
 quis prius non possideret, conclus. 109. n. 17.
 Possessionis alterius nullum præiudicium infe-
 runt actus iure familiaritatis facti, conclus. 152.
 sub num. 46.
 Illius causa, quando mutari possit, absque de-
 claratione, vide conclus. 152. num. 44. & prius
 conclus. 109. nu. 26. cum seqq.
 Illius causam, quis mutare non censetur, quā-
 do titulus superueniens esset cum primo cō-
 patibilis, conclus. 109. n. 26. & 28.
 Eius causam, quis mutare non censetur, quan-
 do de scientia superuenientis tituli non con-
 flaret, ibi nu. 29.
 Et quomodo de eo cōstare dicatur, vide ibid-
 Et illam quis mutare non censetur, sed potius
 cumulatim possidere, quando titulus super-
 ueniens esset nullus, & inutilis, conclus. 109.
 num. 30.
 Iure familiaritatis, quando non suffragetur,
 vide ibi n. 26.
 Et quando dicatur talis, & sit præsumenda ta-
 lis, vide ibidem.
 Illius negotium est diuersum ab eo proprietatis,
 conclus. 170. sub n. 13.
 Eius præsumptio resultat ex spacio centum
 annorum, non autem ex minori, conclus. 120.
 num. 51. & seqq.
 Retentio ex animo dignoscitur, & præfertim,
 vbi constat aliquem se pro spoliato non ha-
 buisse, conclus. 109. n. 16.
 Non acquiritur, vbi acquiritis animus non
 concurret, ibi sub sub nu. 14. & 29.
 Non probatur ex testibus deponentibus non
 de possessione totius prædij, siue domus, neq;
 de perceptione omnium fructuum, sed per
 verba indefinita tantum, quæ in testibus vni-
 uersali non æquipoleant; secus autem, quan-
 do testes deponent de habitatione totius
 domus, perceptione omnium fructuum, ac de
 eorum successione in proprios vsus, & mul-
 ta alia habebis in hac materia in conclus. 103.
 num. 31.
 Per appellationem non tollitur, licet per eam
 iudicatum extinguatur, conclus. 129. n. 14.
 Per constitutum non sufficit, vbi illa actualis est
 necessaria, conclus. 48. num. 76. & conclus. 84.
 num. 25.
 Ex per quos actus indicatur, vide conclus. 48.
 num. 56.
 Item quæ sint vera signa possessionis, vide in
 conclus. 103. n. 36. cum seqq.
 Quando per locationem probetur, vide conclus.
 78. sub num. 40.
 Quando perdat per inundationem, vide cō-
 clus. 94. sub nu. 8.
 Quando præsumatur prius capta, quā fuerit
 emanata inhibitiō, vide conclus. 47. num. 14
 & seqq.
 Quomodo, & inter quos probetur, ex solutio-
 ne affectuum, vide conclus. 75. nu. 5. cum plu-
 ribus seqq. & in Verbo Affectus.
 Illa, siue Dominium, quādo, & quomodo pro-
 betur, ex Libro xlii. vide conclus. 71. nu. 1.
 cum seqq.
 Titulata vti magis iustificata possessioni nu-
 dx præfertur, conclus. 148. n. 53.
 Translata censetur per lapsum quadraginta
 annorum, etiam ex contractu nullo, quando
 tamen nullitas, ex defectu consensus non pro-
 ueniret, conclus. 85. n. 311.
 Triennalis ad excludendum Sequelstrum qua-
 lis esse debeat, vide conclus. 128. n. 418.
 Vnius actus extenditur ad alios, qui sint eius-
 dem speciei, conclus. 103. n. 22. cum seqq.
 Extendit, vt ibidem.
 Fallit quando vnus reperiretur in posses-
 sione particulari certi actus, vel rei, vel
 quando

Et Materialium.

quando resistencie iuris coeurrent, ibi nu. 29. & 30.

POSSESSOR antiquior ramquam meliori iure sussultus est relictibus ad eod. ut spoliū secū dum commissum veniat purgandum, concl. 120. nu. 30.

Extenle vt ibi nu. 31. & 32.

Bona filij ad quos fructus teneatur, vide concl. 160. nu. 174.

Talem se esse negans, si postea convincatur de mendacio, ipsam possessionē perdit, concl. 154. nu. 101.

Possessor, & p̄ferim cum titulo, sine causā cognitione possessionem dimittere non tenetur, concl. 128. nu. 340.

Triennalis si sequestro appellans. quādo causam exprimere debeat, vide ibi nu. 414.

Possessoria iudicia requirunt leuiore probationes, quā petitoria, concl. 78. sub nu. 65. & 83.

Possessorij exitus declarat, quis actor, qui reus in petitorio esse debeat, conclus. 135. num. 121.

Illud ante petitorium est terminandum, etiā si iudex arbitrium habeat, cum illud sit regolandum, prout de iure, concl. 135. nu. 15. 49. & 122. & nu. 123. pulchra ratio assignatur, & concl. 165. sub nu. 62. cum seqq.

Extenle etiam si causa fuisset commissā cum clausula, quod siquid, & semel in possessione, ac petitorio, p̄fereretur, ibi nu. 184.

Cum petitorio cumulari potest, quādo illud est turbidum, & hic cūde difficultates adfersi, concl. 135. num. 16. & 17. Sed vide n. 47. cum seqq. & num. 122. cum seqq. vbi dantur fallentia.

Et de turbiditate, quando appare dicatur, vide in Verbo Turbiditas, & conclus. 135. nu. 52.

Est magis priuilegiatum, quā petitorium, concl. 135. n. 126.

Et illud potest intentari in qualibet parte iudicij, suspēso petitorio, concl. 135. n. 17.

Illud etiam in spiritualibus est temporale, & non spirituale, concl. 133. sub nu. 149.

POSSEIDENDI animus, & voluntatem, si quis habuerit, vt heres, an possit postea mutare, titulum, & incipere possidere, vt creditor, vide concl. 128. num. 26. cum seqq. & prius concl. 109. nu. 26. cum seqq.

Possidens ex primo decreto in actione persequenti, non facit fructus suos, sed illos in forem excomputare tenetur, conclus. 52. nu. 36.

Limbo illa, vel annuus redditus à satisfactione releuatur, concl. 113. n. 18.

Ila etiā nūq̄ precario possidenti nunquā vim ipsius incorporale acquiritur, concl. 166. sub nu. 20.

Possidere in dubio, quis potius censetur iure proprio, quā iure familiaritatis, conclus. 152. sub nu. 43.

Iure familiaritatis quis censetur, quando

bona ad alium iure domini spectare possunt, concl. 152. sub nu. 40.

Possidere quando plures p̄tendunt, ille est p̄ferendus, qui validiorem titulum habet, concl. 148. sub nu. 52.

Possidere valens diuersis titulis declarare tenetur, quo iure possidere intendat, concl. 52. nu. 42.

POSTERIORA semper solent derogare prioribus, concl. 65. n. 25.

Posterior creditor anteriori soluens, quando in eius locum subintrat, vide concl. 119. nu. 51. cum seqq.

Et in quibus casibus anteriori p̄feratur, vide ibi nu. 25. cum seqq.

Plura, vide in Verbo Anterior, & in Verbo Creditor.

POSTERORVM appellatione, quando tam masculi, quā femina comprehendantur, vide concl. 81. num. 5. & concl. 149. nu. 14.

POTESTAS ordinaria in propria Diocesi est tota penes Episcopum, concl. 1. num. 114.

PRAGMATICA Regni Neapolis incipiens, Assistentiam, & apprecium, quando, & in quibus locum habeat, vide concl. 157. n. 8. cum seqq.

PREBENDÆ collatio, quando spectet ad Papam, & quando ad Episcopum, & Capitulum, vigore alternatiue, vide concl. 97. nu. 28.

Præbenda vnde dignoscatur, quando sit Archiepiscopalis, vel Canonialis, vide concl. 149. nu. 9.

PRECARIVM regulariter secundum naturam contractus, in quo apponitur; vnde resolutio contractus, resoluatur precarium, concl. 19. nu. 11.

PRECEDENTIE causa est inappellabilis, nec in ea datur reclamatio, aut aliud subterfugium, concl. 128. nu. 808.

Circa **Præcedentias** consuetudo iuri communi p̄ualer, concl. 137. sub nu. 9. & 10. & concl. 148. nu. 352. cum seqq.

Fallit, quando ipsa consuetudo ad eod. iuri communi repugnaret, vt in meram corruptelam sonare, dicta concl. 137. sub n. 10.

Circa illas libro Pontificali, seu Ceremoniali standum est, concl. 137. sub n. 27.

PRECEPTORIE, que dantur Equitibus Hierosolymitanis, non habent beneficia perpetua, sed mutabilia, à quibus illi ad nunc. Nagui Magistri amoueri possunt, concl. 66. nu. 24. & 37.

Fallit quando illa beneficia Regularia essent Cerara, ibi nu. 24.

PRÆCEPTA, quæ à iudicibus, sine causæ cognitione sunt vim Sententiæ non habent, & ab eis, quodcumq̄ appellare licet, concl. 128. sub nu. 391. & concl. 129. n. 143.

Præceptum ad impossibile nō extenditur, conclus. 135. sub n. 99.

Illud de danda huiusmodi, sub certa pena, p̄tetur.

Index Conclusionum ,

- pecuniaria , cum cominatione , & pronuntiatione , quod interim prodata , & adimpleta habeatur , idem operator , ac si cautio præfuta fuisset , concl. 139. num. 5. & ibi ratio assignatur.
- De euacuando domum dicitur executium , adeo , vt per illud dicatur intentatum iudicium possessorium , quod est simile interdicto. (Ne vias fiat ei &c.) concl. 128. num. 322.
- Ver comparitionem in vim simplicis citationis resoluitur , concl. 128. nu 326.
- Illud personam respiciens , de vna persona ad aliam non migrat , concl. 111. sub nu. 14.
- PRÆDICARE** non potest Episcopus in locis exemptis , sine licentia Abbatis , conclus. 1. nu. 59.
- Prædicator est , ascendens ab incolis illius loci , vbi prædicat , concl. 89. nu. 531.
- Prædicatores , quando possint celebrare cum Altari viatico , etiam sine licentia Episcopi , vide concl. 95. nu. 8 cum seqq.
- PRÆDIUM** venditum cum pacto redimendi si augeatur per alluvionem aut augmentum spectet ad emptorem , vel ad venditorem , vide concl. 94. nu. 9. cum seqq.
- Urbanum dignoscitur à Rustico à qualitate prædij , non autem à loco , licet Urbanum possit fieri rusticum , & è contra , sola Patrifamilias destinatione , conclus. 62. num. 89. & 98.
- Plura , vide in Verbo Fundus .
- Prædoni non est deneganda manutentio , concl. 160. nu. 144.
- Falsit tamen , vt ibidem .
- PRÆEminentia** cuiuslibet competit in eius officio , licet extra illud cæteris postponatur , concl. 137. sub nu. 7.
- Dignitatum , an competat Arachidiscono , Proposito , vel Archipresbytero , illud non est consuetudini magis , quam iuri communi , nisi tamen adeo illi repugnaret , vt in meram corruptelam sonaret , concl. 137. sub num. 9. & 10.
- In dignitatibus , ex quibus signis dignoscatur , & ad id , quando leuiiores probationes sufficiant , vel vrgentiores requirantur , vide conclus. 137. nu. 13. & 14.
- Nunquam ea dari solet , sine modica coercitione , concl. 137. sub nu. 37.
- In hac materia assertio Ordinarii multum probat , concl. 155. nu. 44.
- PRÆFECTI** Prætorij Sententia non est appellabilis , concl. 128. nu. 183.
- Declara tamen , quod ex speciali iure ad illum supplicatur , concl. 128. nu. 193.
- Præfectus Annonæ . Vide Annonæ præfectus .
- PRÆIUDICIALIA** , vt approbentur requirunt scientia explicita , & indiuidua omnium , qualitatum , & circumstantiarum , concl. 17. sub num. 55. concl. 131. nu. 55. & 60. & concl. 139. nu. 30.
- Præiudicium** , vt inferatur tertio , quoad effe-
- ctum appellandi requiritur , vt ille omnes effectus Sententia , & causæ principalis sciuerit , aliis secus , concl. 128. num. 614. & concl. 129. nu. 182.
- PRÆLATIONE** prætendens ex apocha , quid probare teneatur . vide concl. 123. nu. 85. cum seqq.
- Illius privilegium in Emphyteusi , vel Inuestitura de nouo obtenta rei feudalis , quando competat agnatis finita generatione . vide , concl. 81. nu. 88. cum seqq.
- Et quando competat agnatis in locatioue ad modicum tempus , vide ibid. d. num. 88. & in Verbo Agnatio .
- Ea , quæ mulieri competit pro dote , eidem tamen non competit pro antefato , concl. 118. num. 29. & 34. & concl. 170. nu. 27.
- Contrarium tamen in dicta concl. 118. nu. 30. & vide in Verbo Antefatum .
- Creditoribus , quando detur prælato , & nõ veditori in re propria , vide concl. 119. sub nu. 8.
- PRÆLATVS** dicitur Abbas , si Abbatis Regularis sit Clerico seculari commendatus , concl. 1. sub nu. 14.
- Contrarium , quando essemus in materia odiosa , ibidem .
- Illius assertio , non est sufficiens ad probandam veritatem Ecclesiæ , vel tractatum in alienatione interuenisse , concl. 85. nu. 327. & concl. 87. nu. 122.
- Consensio , que adinuiculis versionem in utilitatem Ecclesiæ non probat , concl. 85. num. 241.
- Illius inferiores exempti , quæ privilegia habeat , vide concl. 1. per tot.
- Inferiores , & Abbates in Synodo Provinciali habent votum decisivum , illorum verò procuratores consilium tantum , ibi num. 105.
- Iuramentum ad grauamen Ecclesiæ extendi non debet , concl. 85. nu. 297.
- Nationales , seu Provinciales non coguntur residere in aliquo particulari loco suarum Nationum , & Provincialium , licet in omnibus ferè Religionibus locum eorum residentie habere soleant , concl. 1. n. 121.
- Qui , & quando teneantur ire ad Synodum , & illi parere , vide d. concl. 1. n. 103. & seq.
- Vt liciant , quando Concilijs intruere debeant , sunt citandi ibi n. 106.
- Et citatio qualis esse debeat , vide ibidem .
- Prælato quare annulus detur , vide concl. 115. sub nu. 16.
- Prælarus agere non potest pro Ecclesia , nisi prius se talem esse probauerit , concl. 78. nu. 78.
- Agnoscere potest bonam fidem Emptoris , & à contractu recedere , quando alienatio rei Ecclesiæ esset facta pro maiori pretio , quam res valeat , concl. 85. nu. 22.
- Alienare potest , etiam contra proprium iuramentum , si alienatio sit utilis Ecclesiæ , concl. 85. nu. 180. & 296. cum seqq.

Et Materialium :

Alienare potest feudum Ecclesie, sine solemnitatibus alienari solitum; dummodo vnum inuestiat, qui Ecclesie tempore necessitatis inferuire possit, concl. 85. nu. 185.

Alienus contra formam Pauline, beneficio priuatur, concl. 87. nu. 114.

Alienata recuperare potest, etiam si in alienatione Iuramentum interuenerit, conclus. 85. nu. 181.

Cogi non potest ad contrahendum, etiam si cum Iuramento contrahere promiserit, ibi num. 182.

Ille, & quilibet alius plus salutem eternam, amare debet, quam terrenam substantiam, & temporale commodum querere, concl. 1. nu. 158.

Modernus agere potest contra hæredes predecessoris, pro pretio rei Ecclesie alienate, ibi nu. 9.

Nulliter contrahens, & actum damnosum Ecclesie faciens illius nomine actui contrahente, cum ipse vices duarum personarum gerat, ibi nu. 5.

Præiudicare potest suæ Ecclesie in acquirendis, ac secus in iam acquisitis, concl. 29. nu. 22, & ibi ratio assignatur, & concl. 84. nu. 103.

Item præiudicare potest suæ Ecclesie in acquisitionis ante acceptationem, secus autem postea, siue loquamur in acquisitis tacite, siue expressè, concl. 85. nu. 27.

Quando alienare possit rem Ecclesie, sine consensu Capituli, vide concl. 85. nu. 68. cum seqq.

Quando alienare possit res, vel fructus Ecclesie in consanguineos, vidè latè in concl. 85. nu. 167. & 177. cum pluribus seqq. & nu. 194. & in Verbo Alienatio.

Regularis, quando sibi, aut suæ Ecclesie acquirere dicatur, vide concl. 28. nu. 12.

Reppudiare non potest legatum Ecclesie delatum, concl. 84. nu. 103.

Scientiam saltem competentem habere debet, si non potest habere ingentem, concl. 1. nu. 118.

Ille, siue Episcopus habens administrationem vnius Ecclesie æquiparatur usufructuario, & potest de fructibus beneficii inter viuos disponere immòq; teneri cum illis suis consanguineis pauperes dotare, concl. 56. n. 145.

Plura vide in Verbo Episcopus, & in Verbo Abbas.

PREOCCUPATIO non cadit in diuersis, concl. 139. sub nu. 9.

PRÆPARATORIUM, quando inferatur ad sum principale, vide concl. 59. nu. 13.

PRÆPOSITURA requirit ætatem annorum viginti quatuor completorum, concl. 72. nu. 74.

Præpositus alicui negotiationi, vide in Verbo Infirmitas.

Præpositus, & Prior, quæ gerere possint in Canonicis, & Monachis, sibi subditos, vide concl. 1. nu. 100.

Præpositus, & Prior dicuntur dignitates de per se, ibidem.

Præpositus præficitur alijs Canonicis, & Conuentui, ibidem.

Præpositus quando loco Abbatis succedit, & ea gerere possit, quæ potest Abbas, vide, ibidem.

PREPOSTFRATIO vitia actum in his, quæ ordinem Iuris requirunt, concl. 52. nu. 35.

PRESCRIPTIO aduersus aditionem hæreditatis, ex quanto tempore inducatur, vide, concl. 51. nu. 36 cum seqq.

Contra Ecclesiam currit intra tempus quadraginta annorum, concl. 33. nu. 14.

Sed contra Ecclesiam Romanam non datur, concl. 85. nu. 172.

Contra pupillum non currit, dum illa ætas durat, concl. 42. nu. 14.

Fallit tamen in minore, contra quem ea currit, licet illi postea beneficio restitutionis in integrum subueniatur, ibidem.

Currit contra hæreditatem iacentem, concl. 129. nu. 286.

Prescriptio debitori non prodest, quando ille in mala fide impeditus fuit constitutus per creditoris interpellationem, at secus si illa interpellatio non fieret, concl. 42. n. 27.

Talis dicitur, & non consuetudo, quando quis agit de auferendo ius alteri competens, concl. 148. nu. 377.

Extende idem procedere, si quis ageret de acquirendo vnum ius non vni certæ personæ, sed vni certo generi personarum, ibi nu. 378 & nn. 379. exemplificatur.

Ea, & viucapio sub appellatione alienationis comprehenduntur, concl. 84. nu. 110.

Fallit in casu privilegiato, veluti doris, & alimentorum, ibi nu. 111.

Incepta super aliquo fundo interruptitur si ille fundus ob inundationem consuetatur in stagnum, concl. 98. nu. 3.

Inducitur ad fauorem alimentorum, ex spatio trium annorum, etiam si legatum, & testamentum sit nullum, concl. 89. nu. 549.

Infacultatis non cadit, concl. 103. nu. 5.

In materia legitima, vel illius supplementi, an & quando debeat esse triginta annorum, vel solum sexdecim, vide concl. 42. num. 9. cum seqq.

In materia finium regundorum, familie herciscundæ, & communi diuidendo, quando detur, vide concl. 38. nu. 30 cum seqq.

Ea iuris de præterito, quando non noceat infuturum, vide concl. 113. nu. 36.

Per illam ius priuatum acquiritur, siue illud trahatur ex publico, siue ex priuato, per consuetudinem verò publico acquiritur, & non priuato, vnde cumque ius trahatur, conclus. 148. nu. 376.

Ad eam probandam sufficit, si in articulis lita possessio, & fructuum perceptio deducatur, licet illi nullum verbum de prescriptione faciant, ibi nu. 180. & ibi ratio assignatur.

Eius

Index Conclusionum ;

- Eius interruptio contra vnum ex correis in-
trat contra omnes, concl. 42. sub nu. 26. verſ.
animaduertendo .
- Non currit ſine ſcientia illius, de cuius intereſſe
agitur . Conſuetudo autem ſcientiam ali-
cuius non requirit, concl. 148. n. 380.
- In quibus delictis currat, & in quibus non.,
vide concl. 59. nu. 76. & ſeqq. & concl. 124.
nn. 38
- Item quando non currat contra abſentem.,
vide concl. 131. nu. 13.
- Non inducitur ex actibus turbidis, & vario
modo ſeruatis, concl. 1. nu. 159.
- Declara vt nu. 148. & nn. 340. cum ſeqq.
- Non inducitur contra impeditum, concl. 42.
nu. 14. & concl. 129. nn. 271.
- Non valet, vt ad Papam appellare non liceat,
concl. 128. nn. 227.
- Requirir ſcientiam, & patientiam eius contra
quem præſcribitur, concl. 1. nu. 158.
- Septem requirit titulum, conſuetudo autem nū-
quam, concl. 148. nu. 380.
- Illa Statuti Vrbiſ lib. 1. cap. 158. non habet
locum in legitima, ſed in cauſa mutui, depo-
ſiti, aut alterius contraſtus cuiuſcunque ge-
neris, concl. 42. nu. 18.
- Statutaria, quando interrupt ad ſauorem exiſten-
tis in mala fide, & id quomodo probetur, vi-
de concl. 42. n. 27. & ſeq.
- Et quando ea ſuccedat in locum præſcriptionis
iuris communis, vide ibi n. 24.
- Et quibus modis inducatur, & quibus non.,
vide ibi n. 26. cum ſeqq.
- Statutaria, quando ſemel eſt per litis conte-
ſtationem interrupta, tunc ea interruptio ac-
tionem perpetuat, adeo, vt ſit neceſſaria,
noua præſcriptio à die interruptionis, licet
non ſtatutaria, vt prima, ſed non ſecunda. Secun-
dum ius commune, quæ erit annorum tri-
ginta, ibi n. 25.
- Fallit. ſi ea præſcriptio eſſet interrupta per ſim-
plicem citationem, abſque conſtellatione,
ibi nu. 26. vbi ratio aſſignatur.
- Et quando non intret, vbi iuramentum a deſt,
vide in Verbo Iuramentum.
- Plura vide in materia præſcriptionis in concl.
148. num. 331. cum pluribus ſeqq. & vide in
Verbo Conſuetudo.
- Immemoralis, vide Immemoralis.
- Non interruptitur, quando actor ſuccubuit,
concl. 42. n. 25.
- PRÆSENS, & tacens, quando conſentire.,
& quando diſſentire videatur, vide concl.
129. n. 185. cum ſeqq. & in Verbo Tacens.
- Talis non dicitur, qui non eſt in loco, vbi pe-
titur, concl. 8. n. 47.
- Quando fertur Sententia, an debeat amplius
certificari, vt illi tempus ad appellandum cur-
rat, vide concl. 129. n. 184. cum ſeqq.
- PRÆSENTANDI quaſi poſſeſſio tranſit in
donatarium, & iurum ceſſionarium, concl.
167. ſub num. 55.
- Præſentandus ad beneficium, quando debeat
eſſe Sacerdos actu, & quando ſufficiat, ſi ſit
talis in potentia, vide concl. 16. num. 52.
cum ſeqq. & concl. 42. n. 110.
- PRÆSENTARE per obitum, & reſignationi
acconſentire æquiparantur, concl. 135. ſub
num. 165. & 183.
- Declara tamen, vt ibi n. 169.
- Præſentatio ad beneficium requirit præſentiam
corporealem, id eſt abſens præſentari non po-
teſt concl. 1. n. 152.
- Fallit tamen, vt in concl. 9. n. 18. & ſeqq.
- Ab vno nomine patroni, intra quod tempus
debeat docere de mandato, vide ibi ſub
num. 18.
- Præſentatio facta ab vno ex Patronis conſer-
uat etiam ſuſ patronatus alterius Cōpatroni,
concl. 48. ſub nn. 59.
- Et intra quod tempus ſit facienda, & quid
requiratur in procuratore ad præſentandum,
vide concl. 9. nu. 16. cum ſeqq.
- Præſentatio ſpontanea ſatis indicia delin-
quentis mitigat, ſicut eſt contra contumacia
cum valde de crimine inculpat. concl.
150. ſub nu. 42.
- PRÆSENTIA alicuius, non ad alium ſine e-
ius requiritur, quàm vt de illius cōſenſu conſtet,
concl. 131. nu. 13.
- Sed non ſemper præſentia conſenſum indu-
cit, vt ibidem.
- Illa Iudicis, vide Iudicis præſentia.
- Præſentia Patris, vide Patris præſentia.
- Ea ſine abſentia, quando eſt fundamentum,
alicuius, tunc ab eam allegante venit pro-
banda, concl. 8. n. 46. & ſeq. ſed fallit vt ibi.
- Illa procuratoris in actibus ſudicialibus, quod,
& quomodo probetur, vide in concl. 129.
ſub nu. 184.
- PRÆSIDI credendum eſt, ſi aſſerat ſe delegaſ-
ſe cauſas meri, & mixti Imperij, ex aliqua iu-
ſta cauſa, concl. 155. n. 78. & n. 79. ratio aſſi-
gnatur.
- PRÆSTATIONES, quæ ſunt per ſubditos
Principi præſtuntur meticulous, vel ex Vr-
banitate factæ, & nunquam ex eis ius Domino
acquiritur, concl. 56. n. 1. & 4. & vide in
Verbo Angaria.
- Præſtationes annuæ, vide Anna præſtatio.
- PRÆſUMPTIO aſſinitatis, ex quibus adibus
oriatur, & quid operetur, vide concl. 56. nu.
16. cum ſeqq. & in Verbo Affinitas.
- PRÆſUMPTIO boni iuris qualis requiritur,
& quomodo eſt probanda, & ex quibus indu-
catur, ad effectum conſequendi alimenta, &
ſumptus litis, vide concl. 90. n. 1. cum ſeqq.
- Boni iuris inducitur, ſi quis habeat ſententiam
pro ſe, licet poſtea fuerit ab ea appellatum,
concl. 90. nu. 8.
- Et illa iuris nō eliditur, ex ſententia reuocatoria
primæ, ſi tamen illa prima fuerit inde per ter-
tiam confirmata, concl. 90. n. 9.
- Ex antiquitate reſultans facile per contradi-
ctionem elidi poteſt, concl. 134. n. 4.
- Illa fraudis, quando ceſſat ſolemnitatis in-
con-

Et Materiarum.

contra quibus non sunt necessarij, concl. 86. n. 129.
Iuris, & de iure est illa, quæ difficulter solet recipere probationem in contrariis, secus autem, si præsumptio esset iuris tantum, concl. 62. n. 120. & concl. 120. n. 57.
Ea legis cedit veritati, concl. 70. n. 11.
Illa, quod Pater semper censetur capere bonum consilium pro Filio, cessat, ubi Statutum de Patre non confidit, concl. 86. nam. 132. & 134.
Item cessat, quando Filius contrahit favore alterius, quam Patris ibidem.
Item cessat, quando Statutum requirit solemnitates, ad evitandas fraudes, ibidem.
Præsumptiones debent esse virgutes, ut Sententia iniusta acceptata præsumatur, concl. 17. n. 19.
Illæ, & adminicula, quando possint simul cumulari ad faciendam probationem perfectam, vide concl. 55. per totam.
Præsumptionibus, & coniecturis iudex fidem adhibere potest, concl. 134. n. 11.
Præsumptio possessionis, vide possessionis præsumptio.
Præsumptio Tituli, vide Titulus.
PRÆTEXTVS utilitatis non sufficit ad validitatem contractus minoris, sed utilitas debet esse evidens, concl. 85. n. 106.
PRÆTORIANÆ conventiones alij dicuntur, quæ iudicis precepto concipiuntur, & inhibitis semper est locus purgationi moris; licet secus in merè conventionalibus, concl. 50. n. 6.
PRÆVARICATOR Regule dicitur, qui Regula prædicatæ eam non observat, sed illæ, qui videntur Religiosis in habitu, intrinsecus autem est lupus rapax; Item qui subditis falsas penas imponit, concl. 1. n. 116.
PRÆVENISSE quis dicitur, quando duo lites ad eodē die in causa procedere incipiunt, vide concl. 139. n. 8. & 9.
Præsumptio, amittitur per solam citationem verbalem, vel domi factam, vide concl. 126. n. 46. & concl. 139. n. 7.
Fraudulenta, & a reo affectata, & procurata, nihil operatur, sed tunc processus Secundi iudicis parte opponente valet, ibi n. 11.
De Præventionē, quando non constat super processu in causa, tunc in dubio (si tamen sit sub eodem Principe) declarandum est causam ad alium spectare, per quem magis iusticiæ locus apparere videtur, vel qui magis dignus sit, concl. 139. n. 10.
Illa suffragatur solum, quoad causam specialem in citatione præveniente expressam, non autem, quoad diversa, concl. 139. sub n. 9.
PRÆBYTERI nomen est æquivoçum, & verificari potest, tam in Præbytero, quam in simplici Clerico; Proprie tamen loquendo ad Sacerdotes refertur, maxime si Latino sermone proferatur, concl. 65. ubi ait.

PRETIUM annonarum, & aliarum rerum commensurabile, ex loco fori publici sunt sumenda, ut sciatur verus earum valor, concl. 69. num. 81.
Domorum, & similium rerum tempore variari solent, vel in melius, vel in deterius, ibi n. 39. & 55.
Ea, & affectus rerum, nedum tempore, sed etiam loco variari solent, concl. 75. n. 4.
Preij modicitas, quando arguat contractum esse usurarium, vide concl. 94. sub n. 15.
Illud acceptum pro opere, in quo aliqua industria, periculum, aut labor versatur, licet retineri potest, licet opus illud sit malum, concl. 159. n. 5. & ibi ratio assignatur.
Et certum illud dicitur, quod est collatum in arbitrium boni viri, concl. 133. n. 54.
Et quando possit conferri in arbitrium vnius ex contrahentibus, vide concl. 161. n. 75.
Cuiusque rei, ex illius conditione, & qualitate minuitur, vel augetur, concl. 68. n. 54.
Diminutum causa belli non est iniustum, uti temporale, & quod speratur esse cessaturum, conclus. 85. n. 219.
In dubio præsumitur iustum, & rei æquitate, & qui contrarium dicere id probare renetur, concl. 68. n. 52.
Insolitum, ac penuria insolita non attenditur in æstimatione quanti plurimi, concl. 70. n. 2.
Iustum in adiudicatione, & deliberatione piñorum, ex longo tempore interbensis præsumitur, concl. 52. n. 45.
Est iustum rei subhastata dicitur illa æstimatione, quæ ab æstimatoribus fuit facta, conclus. 69. num. 43.
Tale non ex præterita emptione, sed ex præterita æstimatione venit constituendum, ibid. & nu. 85.
Et, ut dicatur iustum, quæ sint attendenda, vide concl. 148. n. 302. cum pluribus seqq.
Quando sit restituendum ei, qui rem alienam teienter emit, vide concl. 88. n. 14. cum seqq.
Rei Ecclesiæ alienata, quando, & a quibus repetere possit emptor, re evicta, vide concl. 85. n. 6. 7. & 8. in Verbo Emptor.
Et quando doceri debeat, illud fuisse verum, in eius utilitatem, vel id præsumatur, vide ibi num. 119. cum seqq.
Rei feudalitatis creditoribus non consignatur, nisi illi afferant Regium habeant, conclus. 154. nu. 46.
Fallit, ut ibi ibi n. 48.
Rei litigiosæ alienatæ non lucratur venditor, quæ res revocatur ab emptore, qui vitium rei sciuit, sed illud sisco applicatur, concl. 87. n. 86.
Rei venditæ, si emptor solvat bona fide creditoribus primò venientibus, liberatur, licet alij anteriores adsint, concl. 88. n. 18. cum seqq.
Plura, vide in Verbo Valor.
PRIMA tonsura sufficit ad obtinendam beneficiorum, & similia, concl. 72. n. 69.
PRIMUM ius est potentius iure secundi, concl. 60. n. 114.

Index Conclusionum ,

PRIMIPILVS quis dicatur, & quale sit illius officium, vide concl. 51. n. 73.

PRIMOGENITVRA à Principe concessa cum amplissima facultate disponendi de omnibus suis bonis, non per hoc censetur sublata legitima filijs, nisi id expresse dicatur, concl. 42. n. 505.

Primogenitorum constitui solent pro cōseruanda agnatione, vel illius aggregatione, tñm in bonis Paternis, quàm etiam in Maternis, concl. 81. n. 77.

PRIMORDIVM veritatis existens in contractu à quouis pœna falsitatis exculat, concl. 45. n. 23.

PRIMVS acquirens, quis dicatur in Emphyteusi, & quando possit praiudicare filijs in ea, vide concl. 28. n. 16. cum seqq.

PRINCEPS aliquid disponens, quando iusta causa, vel ob petentis importunitatem motus praiudicatur, vide concl. 165. n. 14.

An remittere possit conditionem deferendi nomen, & arma testatoris, vide concl. 144. n. 23. cum seqq.

Procurare potest ad se causas viduarum, pupillorum, & aliarum peritoriarum miserabilium, concl. 16. n. 58.

Extende & declara, vt d. n. 58. cū seqq. & concl. 172. per tot.

Cancellare, & abolere solet processus ex pluribus causis mixtis ob nata sua sui j, & p̄scriptum primogeniti, aut ob rem ab eo prosperè gestam, vt si visio nra contra hostes reportasset, cor. cl. 6. n. 1.

Et quid talis cancellatio operetur, vide in Verbo abolitio. & d. concl. 6.

Cogere potest partes ad compromittendum, vt inter eas lites dirimantur, concl. 165. n. 51.

Delegare non potest Vassallo licentiam alienandi feudum, dummodo acquireret effectus habitus, & non solumus legi, alijs et iniuriarum, nec re dicatur, cor. cl. 154. n. 104.

Contra p̄n habetur, ibi n. 105.

Derogare potest privilegio per se ipsum, vel per legem communem concessis, licet ad quod semel concessit, sine magna causa in dubium renouare non debeat, concl. 185. num. 60. & 61.

Ducitur solutus legibus, licet secundum eas vivere profiteatur, cor. cl. 89. n. 118. concl. 97. n. 23. concl. 154. n. 111 & concl. 165. sub n. 30.

Dilationem concedere potest debitoribus ad soluenda sua debita, ibi n. 68.

Ex solo contractu Dominiu abique traditione transferri, ibi n. 21.

Gratim (sacere non potest de delicto nisi concordata parte, concl. 112. n. 33. & concl. 165. n. 2. cum seqq.

Illicite in Principibus B. signantur ibidem.

Gratiam concedere potest delinquenti alium, d. iniquitatis in capite, ibi n. 102.

In eligentias, & imputat ex socijs criminum, concedere potest, vt delicta in lucem prodigant, ibi n. 101.

Mandare potest hū itos à quocunque impune, & absque peccato occidi posse, concl. 165. n. 101.

Mandare potest, vt super petitorio, & possessionis finis, & semel p̄cedatur, & sententietur, ibi n. 52.

Declarare, & extendere, vt ibidem, & n. 53 & 54.

Non potest iure ordinario, & suæ priuati utilitatis ius alterius ledere, sed bene ob causam ius publicum respiciendum, concl. 165. sub n. 11.

Non potest sine peccato rem alicuius auferre, & alias faciendo Deum vltoribus habere, concl. 165. n. 17.

Non potest sumitur privilegium in alicuius praiudicium, & immunitatem concedere, nisi ad huc clausula specialis derogatoria, ibi n. 24.

Extende, & declara, vt n. 25. cum seqq.

Nonquid attentat, sed immo potius prouidet vtrum litigiosi tollit, concl. 160. n. 134.

Declarare, & extendere, vt n. 35. cum seqq.

Nonquid tantum dicit, quantum sibi reservat, concl. 97. num. 18. & concl. 128. sub num. 218.

Per concessione omnimodæ iurisdictionis nunquam concessisse videtur ea, quæ non nisi de plenitudine potestatis, vel cum magna difficultate concedi solet, concl. 167. n. 53. & n. 54. ratio assignatur.

Pro bono publico consanguineos, & affines delinquentium in eorum bonis punire potest, concl. 165. n. 11 & ibi ratio assignatur.

Pro conseruatione Annene rei, vt sacre edicta ne frumen a, ceteraque fruges sub gravissimis pœnis extrahantur, cor. cl. 111. n. 4.

Quando aliquid ex certa scientia facere dicatur, vide concl. 165. n. 96. & 97.

Quando censetur in gratiam velle praiudicare tertio, vide cor. cl. 16. n. 3.

Quando excedit officium suum, & conc vii persona priuata procedere dicitur, & ei non sit p̄temperandum, concl. 165. num. 108.

Quid in aliquibus causis se intromisit, tunc iudex inferior amplius in illis se ingerere nō potest, concl. 128. n. 232.

Fallit, vt ibi num. 233. & 234. & vide in Verbo iudex.

Quando iure Ordinario, & quando plenitudine potestatis vii velle praiudicatur, vide concl. 155. n. 14. cum seqq.

Quando praiudicare possit legitime, gratia constituenda primogenituræ, vide concl. 42. n. 673.

Quando pro bono publico aliquem re sua priuare possit, vide concl. 165. n. 9. cum seqq.

Referendo impedire non potest executionem sententiæ supremi Magistratus, vel re iudicatæ, concl. 165. n. 70. & n. 71. ratio assignatur.

Intellige tamen, vt d. n. 71. cum seqq. & n. 92. cum seqq.

Renouare censuræ privilegium alicui concessum, quando contra illud ex certa scientia iudicatur, concl. 103. n. 13.

Secua-

Et Materialium :

Secundum consensum iudicare potest, concl. 165. n. 50.

Si aliquem occidi mander, id fieri potest, sed iudicium imponi; verum etiam, abique labe peccati, concl. 165. n. 106.

Solus committere potest causas cognoscendas, etiam clausula summarie, & de plano, concl. 165. n. 55.

Fallit de consuetudine, quia id faciunt, quoque Comes, Marchio, & alij inferiores dignitatem, & administrationem habentes, ibi n. 56.

Item committere potest causas, cum clausula appellatione remota, concl. 165. n. 57.

De ius concessionibus indicare non potest, si sint iusta, vel iniusta, & valida, vel invalida, concl. 165. n. 103.

Dispersare potest pubertati proximum, ut testari possit, ibi n. 66.

Ferias tribunalibus indicit, ibi n. 67.

Gratiam, siue remissione delicti iurisque facere potest, ibi n. 2.

Declarare, & extendere, ut n. 3. cum seqq.

Instanti peremptio spiritum infusit, concl. 165. n. 69.

Declarare tamen, ut n. 70. cum seqq.

Legis condenda facultatem habet, concl. 128. sub n. 97.

Licentiam concedit Mulieri transire ad secundas nuptias, eum retentione filiorum, non obstante voluntate testatoris in contrarium, concl. 165. n. 65.

Superiorem non recognoscens defectum etatis supplere potest, concl. 72. n. 113.

Supremus duplex ius in ius teris habere dicitur, vñ tamquam particularis Dominus, alterum tamquam Vniversalis; vñ vno concessio, aliud remanet, concl. 167. n. 54.

Supremus licet alicui omnimodam iurisdictionem tribuat, tamen nunquam tantum illi dat, quantum sibi reservat, concl. 167. n. 49.

Quid si eam daret titulo donationis remunerationi? vide ibi n. 51. & 52.

Supremus, quando alicui supremam potestatem concedit, tunc iurisdictionem emulativè dare presumitur, concl. 128. sub n. 218.

Supremus tantum, & non inferior potest onera, & angarias subditis imponere, concl. 106. n. 1. & 5.

Tempore penurie iustum pretium frumento, & Vino statueri potest, ac decernere, ut illud Civibus, & non exteris vendatur, prohibereque extractionem victualium, aut subditis mandare, ut in tempore frumentum emant, concl. 165. n. 98. & 100.

Tolere non potest, ne Filius Patrem ban-nitum alax, vel è contra, conclus. 89. n. 195.

Declarare tamen, ut ibidem.

Tollere non potest ea, quæ sunt de iure naturæ, licet secus aliquando; quinimmo etiam illud Divinum restringere, & limitare valet, ibi d. tm.

Virus lucis permittit non potest, sed bene contra virosarios arbitrariè pœnas imponere valet, concl. 161. n. 14. & 15.

Contrarium tamen ad evitanda maiora mala hodie servatur, ibi n. 16.

Vtendo longissimo tempore vallibus ad piscationem, fundum vallium non prescribit, immò si esset Dominus illius fundi, tunc Dominium per inundationem amitteret, concl. 98. n. 14.

Ad Principem non faciliè aditus habetur, concl. 129. sub n. 281.

Principes electioni Abbatum, & Praetorum, sepe interveniunt, pro pace servanda, & ut electores ab oppressionibus tueantur, concl. 2. n. 37.

Principi non est imputandum, si ob multiplici-tatem negotiorum, aliquid malè agat, concl. 165. n. 35.

Quando acquiratur id, quod fuit Ambasciato-ri donatum, vide conclus. 99. n. 1. cum seqq.

Illius assertioni de facto sui prædecessoris stan-dum est, etiam in præiudicium tertij, conclus. 155. n. 58.

Eius auctoritas in quolibet actu intelligitur excepta, vide concl. 154. n. 111.

Et quæ dicatur Ordinaria, & quæ absoluta, vide concl. 165. n. 1.

Actum reuocabilem facit, qui antea irrevoca-bilis erat, & è contra, concl. 165. n. 95.

Illius generositati non conuenit, ut quicquid eius Ambasciatori donatur, sibi erogare præ-tendat, concl. 99. n. 14.

Mandato est obtemperandum; quamvis esse-durum, nec illi replicari potest, vel dicitur, ita facis? concl. 165. n. 105.

Fallit, ut ibi n. 107.

Præceptum, quando circa grauiora delicta versatur, tunc illud exequentem non ex-cusat, licet secus in leuioribus, concl. 165. n. 108.

Illius scientia, an sit sufficiens, ut constitutio per eum facta, vel confirmata dicatur per con-trarium vsum abrogata, vide concl. 86. n. 105. & in Verbo Constitutio.

Sententia, quando sit appellabilis, vide concl. 128. n. 175. cum pluribus seqq. n. 335. cum seqq. & n. 375. cum seqq. & in Verbo Ap-pellatio.

Sententia semper Sancta, & iusta præsumitur, ibi n. 376.

Principum beneficia, quando sint latè interprè-tanda, vide concl. 165. n. 104.

PRINCIPALE negotium fuit, dum lis super alimentis pendet, concl. 90. n. 10.

Principali contractu annullato, quando depen-dentia ab eo sustineantur, vide concl. 114. scilicet per tot. & in Verbo Annullato, & in Verbo Fideiussio, & in Verbo Obligatio.

PRIORATVM Monachale impetrans probare debet expressè profissionem, si ea ne-getur, concl. 72. n. 48.

K k 2 Prior

Index Conclusionum ,

Prior Conventualis debet esse etatis annorū vigintiquinque completorum; in Rurali autē fufficit annus vigintiſimū, concl. 72. n. 81.

Conventualis, quando loco Abbatis habetur poteſt, & ipſe vti Abbas cauſas Apoſtolicas recipere, concl. 72. n. 81.

Illius confirmatio, an ſpectet ad Abbatem, vel ad Episcopum, vide concl. 2. n. 3.

Eandem auctoritatem habet in Monachos, quam habet Abbas, quando Abbatem abesse contingit, quia tunc ille in eius locum ſuccedit, concl. 1. n. 97. & concl. 2. n. 50.

Ille Eccleſie Ordinis S. Ioannis Hieroſolymitani in Concilio præcedit, nec ſunt omnes alios Priores, etiam prius Receptos, verum etiam Episcopum ipſum Meletitanum, concl. 65. n. 42. & ibi ratio assignatur.

Ille, & Præpoſitus dicuntur dignitates de perſe, concl. 1. n. 100.

Et quæ gerere poſſint in Monachos, & Canonicos ſibi ſubiectos, vide ibidem.

Manualis ab Abbate remoueri poteſt, ſine cauſa, ſi tamen nō ſubſit malitia, ſive alicuius odi præſumptio, concl. 1. n. 61. & concl. 2. n. 51.

Priores Regularium, ſive Guardiani, quos ordines conſerre poſſint, vide concl. 1. n. 141.

Petere non poteſt abſolutionem à cenſuris pro Monachis ſuis abſentibus, concl. 10. n. 64. & ſeq. ubi ratio assignatur.

Vocari debet, quando Abbas aliquid de nouo erigere vult, concl. 2. n. 52.

PRIOR in forte eſt etiam prior in vſuris, quādo tamen vſuræ ſunt ab eo promiſſæ, qui ad fortem tenetur, & quærem aliquam, tam pro forte, quā pro vſuris hypothecare poſſet, concl. 170. n. 12. & 23. d. prius, concl. 119. n. 1.

In gradu Prior dicitur potior in lure, concl. 149. ſubn. 2.

Itē in tēpore dicitur potior in lure, concl. 1. n. 1 PRIORISSA, quando eligitur debet eſſe de annis quadraginta completis, ſicut Abbatiffa, concl. 3. n. 15.

PRIVATIO beneficii contra abſentem facta, ſuſtineri non poteſt, niſi prius trina citatio per edictum in loco beneficii fuerit facta, & poſtea, etiam per ſex mēſes fuerit expectatus, concl. 128. n. 289.

A Privatione ad habitum, nō datur reſreſſus, concl. 160. ſub n. 10.

Privatus beneficio, ob non reſidentiam, vel aliā cauſam, quando poſſit appellare, & manuſcriptionem petere, vide concl. 128. n. 287. cum ſeqq. & in Verbo Appellatio.

Privatus poſſeſſione arborū, tamquā ſpoliatus venit reſtituendus, concl. 136. n. 33.

Declara tamen, vti ibidē, & in Verbo Arborces.

PRIVIGNVS, quando ali debeatur per Viſicum, vide concl. 89. n. 171. cum ſeqq. & in Verbo Alimenta.

PRIVILEGIA Agriculture, quæ ſint, vide concl. 82. n. 3. & in Verbo Agricultura.

Alimentorum, quæ & qualia ſint, vide in Verbo Alimenta, & concl. 89. n. 254. cum ſeqq.

Antiqua, quando Dominus recuperet ex reſedificatione Caſtri, vide concl. 62. n. 6.

Auditoris Camere ſunt adeo ampla, vti per illa derogatum cenſetur privilegio 1. vnicæ C, quando Imper. inter pupil. & vid. concl. 167. n. 2. & 62. & n. 3. ratio assignatur.

Extende vti ibi n. 7. cum ſeqq. & in Verbo Auditor Camere.

Sunt præferenda privilegijs piorum locorum, etiam cum eſſicaciſſimis clauſulis motu proprio à Papa conceſſis, concl. 176. n. 18.

Illa Auditorum Rotæ de familiaritate Papæ loquentia ius alteri quaſitum non tollunt, concl. 168. ſub n. 96.

Conceſſa Monachis Camaldulenſibus, & alijs Monaſterij totius Orbis competunt etiam Monachis Sylveſtrius, concl. 1. n. 93.

Exiſtentia Monaſteria, ac eorum Membra, non dicuntur eximere loca, & Caſtra, ſuæ Populum; neque minus territorium ſeparatum concludunt, concl. 1. n. 32. & ibi ratio assignatur.

Nobilitatis non amittunt laborantes ſuas poſſeſſiones proprijs manibus, concl. 82. n. 6. & in n. 7. exempla adducuntur.

Pollicentia omnia præcedentia comprehendere, ac illis derogare videtur, concl. 167. ſub n. 18.

Religionis, cuius Abbatia fuit alicui cōmendata non tranſcunt in ipſum Commendatarium, concl. 2. n. 18.

Privilegiatus creditor anteriori nō privilegiato præfertur, concl. 119. n. 48.

Quando vtatur privilegio, contra privilegium, ſive quando, inter eos privilegia conquaſantur, vide concl. 44. n. 67. & ſeq. concl. 86. n. 99. & 100. & n. 166. & 219. cum ſeqq. & concl. 90. n. 6.

Privilegijs viri, quan to gaudeat eius vxor, vide concl. 54. n. 45. & ſeqq.

Privilegio l. vnicæ, C. Quid Imp. int. pupil. & vid. quoniam tacite renunciatum eſt, ſi expreſſe renuncietur, concl. 129. n. 347.

Illi, quando per clauſuras generales derogatum cenſetur, vide concl. 167. n. 3. cum ſeqq.

Privilegio Minoris, vti poſſit vti maior, oportet, quod ſit litis conforſ, & quod reſ, de qua agitur ſit indiſputata, concl. 86. n. 117.

Privilegiolorum Regularium interpretatio ſpectat ad ſummum Pontificem, qui eam ſibi reſeruat, concl. 1. n. 54.

Privilegium allegans illud probare debet, alijs non ſuffragaretur, nec conceſſum diceretur, concl. 165. n. 62.

Illud Ambaſciatoris, vide Ambaſciator.

Amiſſum cenſetur per expreſſam, vel tacitam renunciationem, concl. 103. n. 14.

Amittit Eccleſia, ſi per lapſum quadraginta annorū eo nō vtatur, quāvis per prius Reſtor: Eccleſiæ

Et Materialium :

Ecclesie ei renunciare non potuissent, concl. 103. n. 17.

Intellige tamen id procedere, si euenisset casus illud exercendi; & Rectores nō exercuissent, ibi n. 18.

Amititur per non vsum, spacio decennij, si uenerit casus exercendi illud, & priuilegiatus non exercuerit, concl. 103. nu. 1.

Declarā tamē id procedere in priuilegio merito, secus in facultatiuo, ibi n. 2.

Itē declarā non procedere, quādo ille non vsum in alicuius volūtate cōsisteret, concl. 103. n. 6.

Amititur si priuilegiatus aliquid contra priuilegium fecerit, concl. 103. n. 7.

Secus tamen esset, si quis fecerit actum renunciationi proximum, sed non ei de directo cōtrarium, ibi n. 8.

Item amittitur ex reuocatione concedentis, nisi transiisset in contractum, & titulo oneroso fuisset concessum, concl. 103. nu. 10. & seq. & vide concl. 165. n. 18. cum seqq. & quando tale dicatur, vide ibi n. 22.

Item per delictum, cum tunc priuilegiatus eo abuti censetur, concl. 103. n. 15.

Priuilegium Annatæ, vide Annata.

Illud anterioritatis, & potioritatis, vide Anterioritas.

Auditoribus Rotę concessum fauorem publicum respicere dicitur, concl. 168. n. 94.

Clericale Bigamia tollitur; licet nō character, concl. 150. n. 45.

Et quando illud amissum, ac illi renunciatur, censetur, vide concl. 111. n. 27.

Concessum principali, quando profit fideiussores, vide concl. 165. sub n. 68.

Congregationis Canonicorum Regularium Sanctę Marie de Pace in Vrbe, super benedictione ab Abbatibus danda, quā sit amplum, vide concl. 1. n. 12.

Priuilegiorum confirmatio, vt afficiat, quomodo sit facienda, vide concl. 103. n. 13.

Illud Conuictarum mandans, vt in earum causis manu Regia, & summarie procedatur habet etiam locum ad fauorem Aduersariorum, concl. 64. n. 16.

De iure competens per simplicem, & indeterminatam approbationem nō tollitur, concl. 131. sub n. 53.

Illud Doctorum, quando eorum filij, & fratribus iurragetur, vide concl. 60. n. 39.

Domino concessū Arrendatario non prodest, concl. 145. n. 54.

Illud dotis maius est, quā illud Veliciani, concl. 86. n. 167.

Sed soluto matrimonio cessat, concl. 89. n. 359.

Fallit, vt ibi n. 362.

Plura vide in Verbo Dos.

Priuilegium durat, etiam suito officio, conclus. 143. n. 91. & ibi ratio assignatur.

Priuilegium ex causa onerosa concessum, non subdito, amplius reuocari non potest, concl. 103. n. 11.

Ex causa Onerosa concessum censetur, quando

id, quod pro illius concessione fuit impensū concessioni equialet, aliis potius gratiosum quā onerosum diceretur, concl. 165. n. 21.

Ex certa scientia, & informa specifica, quādo concessum dicatur, vide concl. 103. n. 13.

Illud exemptionis ab ordinaria iurisdictione, debet esse clarum, & illius probatio debet esse reuera, veritati proxima, & illi cohrens, cū id a remotis peti non possit, concl. 1. n. 43.
Facultatiuum, quod scilicet conceditur ex mera voluntate alicuius, nec spacio decem, nec minus centum annorū amittitur, concl. 103. sub n. 2.

Fori, quando amittat Clericus in habitu, & tonsura non incedens vide conclus. 128. n. 33.

In corpore iuris clausum dicitur donū Principis, & est valde fauorabile, concl. 167. sub num. 6.

Sed quando illi per clausulas generales derogatum censetur, vide ibi n. 3. cum seqq.

Priuilegium merum illud dicitur, quod contra iuris communis obseruantiam tendit, concl. 103. num. 2.

Miserabilibus personis concessum, per eas tolli non potest, concl. 128. n. 202.

Illud mitæ, & baculi concessum alicui non extenditur ad exemptionem Ordinarij; Immo etiam sola exemptio non sufficit, nisi etiā iurisdicō ipsius ordinarij sit prorsus suppressa, concl. 1. n. 125.

Neq; cessat, etiam finita, & reiecta dignitate, conclus. 143. n. 91.

Non amittitur, nisi data scientia priuilegiari, quod illud sibi competeret, concl. 103. n. 19.

Priuilegiū illud, vt maritus nō teneatur in pluraquā tacere possit, quid operetur, vide conclus. 52. n. 78. & seqq.

Non incipit habere effectum, nisi à die habita notitę, per priuilegiatum, etiam si prius in notitiam aduersarij transierit, concl. 103. num. 19.

Non prodest habenti, nisi illud clarē, & liquide ostendat, ibi n. 16.

Ob seruicia concessum sępit naturam contractus, & sic per non vsum reuocatum nō censetur, ibi n. 3.

Ob seruicia concessum potest ad tēpus suspendi, sed non in totum tolli, ibi n. 4.

Optandi prębendas in Ecclesia, nunquā Canonici amittunt, etiam si nunquā optauerint, ibi n. 5.

Illud personale aliquibus concessum, eorum personas egredi non potest, concl. 111. n. 27.

Prium amittitur, per cōcessionem secundā, illi de directo contrarij, concl. 103. n. 9.

Pupillorum, & miserabilium personarum, etiam lites consorubus competit, concl. 128. n. 319.

Neq; illi per eas personas renunciari potest, dicta, concl. 128. n. 202.

Quando reuocatum dicatur, si in renocatione forma requisita non sit seruata, vide conclus. 103. n. 12. remissiuē.

Item, qđ corū confirmatio afficiat, vide ibi n. 3.

Index Conclusionum ,

Renocatum censetur, quando Princeps contra illud ex certa scientia iudicat, concl. 103. n. 13.

Si plura capita contineat, & privilegiatus in uno tantum eo fuerit usus, non ob id quoad alia censetur amissum, concl. 103. n. 20.

Illud, siue alia quolibet concessio personam loquentis non comprehendit, conclus. 154. n. 111.

Clericale superueniens, quando suffragetur, vide concl. 44. n. 83.

Illud veniz petendz, inuito affinitatis introductum, soluta affinitate, cessat, conclus. 76. n. 8.

Vni generi personarum concessum, nō potest per aliquam particularem personam tolli, concl. 111. sub n. 27.

Sed quibus modis censetur privilegio Clericatus renunciatum, vide ibidem.

Et quid seruetur in hoc, in Curia Archiepiscopali Neapolis, vide ibidem.

PROAVVS, & Proavia veniunt appellatione Aui, & Auiæ in fauorabilibus, non autem in odiosis, concl. 174. n. 53.

PROBANDVM non est, quod postea probatum non releuat, concl. 128. n. 157.

Probandum non est necesse, quod satis per se patet, concl. 128. sub n. 185. 398. & 832.

Probare debet esse talem, qui se talem dicit, concl. 78. n. 72.

Probare non tenetur actor illud, quod exceptione rei elidi debet, concl. 78. n. 126.

Probare quid teneatur agens ex fideicommissio, vide concl. 78. n. 10. cum seqq.

Plura, vide in Verbo Agere volens.

Probatio, ad effectum denolutionis debet esse, exacta, & concludens, concl. 78. n. 40.

Ætatis quomodo sit facienda, & quid operetur, vide concl. 72. n. 3. cum seqq. & in Verbo Ætas.

Affinitatis, ex quibus, & quomodo fiat, vide, concl. 76. n. 16. & in Verbo Affinitas.

Alicuius rei, quando est difficultas, tunc ex pluribus probationibus imperfectis vna probatio perfecta resultat, concl. 145. n. 14.

Probatio alternatiua non sufficit, vbi probatio præfata est necessaria, concl. 96. sub n. 6.

Illa contra decretum interpositum in alienatione rei Ecclesiæ, ac contra Sententiam, & rem iudicatam, vel contra obsecrantiam, triginta annorum dicitur grauissima, & propter debet esse valde clara, plena, & concludens, concl. 85. n. 129. & 135.

Dubia probantem non releuat, concl. 44. n. 8. & seqq. & n. 61.

Filiationis quomodo, & quomodo sit facienda, vide concl. 78. n. 60. cum seqq. concl. 89. n. 37. cum seqq. & in Verbo Filiatio.

Leuis & simpliciter, seu imperfecta sufficit ad valorem beneficii probandum, concl. 145. n. 11. & 12.

Liquidissima est necessaria, vbi agitur de committenda pena, nec quid liquidum perfecte

dicitur, nisi per Sententiam fuerit declaratum, concl. 50. n. 64. & concl. 124. sub n. 37.

Fallit in crimine Apostasiæ d. concl. 124. n. 36. & 37.

Maiores non reperiuntur, quam proprii oris confessio, concl. 128. sub n. 479. & concl. 148. sub n. 12.

Probationes, & adminicula, quando possint simul iungi, ad plenam probationem faciendam, vide concl. 55. per tot.

Facile contra authorem, hærcdi quoque præiudicant, concl. 173. n. 6.

Imperfectæ, ad hoc, vt probentur, in quibus casibus coniungi possint, vide concl. 55. n. 1. cum seqq.

Leuiore sufficiunt in possessorijs, quam in petitorijs, concl. 78. sub n. 65. & 83.

Leuiore in antiquis sufficiunt, concl. 120. n. 47 & latè in Verbo Antiquitas.

Non sunt fumendæ de domo rei, conclus. 61. sub n. 1.

Fallit, vt ibi.

Nouæ in causa appellationis, vel nullitatis, & iniustitiæ sententiæ admittuntur, etiam si Statutum adesset, vt in causa appellationis probationes non reciperebantur, concl. 128. n. 251. & 152.

Declarata tamen, vt ibi n. 157. & 158.

Nouæ admittendæ veniunt, vbi agitur de adiuvandis antiquis, ne probationes pereant, concl. 148. n. 393.

Declarata tamen vt ibi n. 394.

Nouæ semper admittendæ veniunt, vbi tendere ad elidendum probationes aduersarij scilicet, quod lapsus temporis ad probandum, vel post Sententiam, vt æqualitas seruetur in iudicijs, concl. 148. n. 395.

Nunquam sunt angustandæ, sed potius in eis est multiplicandum, concl. 128. sub n. 465. & concl. 148. n. 193.

Plene non requiruntur in materia alimentorum, concl. 89. n. 37. cum seqq. & n. 110.

Quomodo esse debeant in probando adulterio, vide in Verbo Adulterium, & concl. 59. n. 36. cum seqq.

Veræ præsumptiuas tollunt, concl. 135. n. 64.

Probatio per contumaciam non est sufficiens, vbi probationes debeat esse veræ, & reales, concl. 148. sub n. 25.

Illa per iuramentum dicitur probatio probata, manifesta, euident, & maior, quam ea, quæ sit per testes, concl. 148. n. 120. & 121.

Itè per scripturas in antiquis est melior, quam ea per testes, concl. 110. n. 39.

Extende, quod Rota remissioriam dare non solet, ad id reprobandum, quod iam per scripturas fuit probatum, ibi n. 40.

Per testes de auditu, aut de publica voce, & fama, quando sufficiat, vide latè in Verbo Antiquitas, & concl. 120.

Per testes amplius admitti non debet, quando illis fuit renunciatum, vel fuerunt publicati, aut in termino competenti dato, nihil fuit pro-

Et Materialium :

probatum, concl. 148. n. 107.
Per testes de auditu, vel de publica voce, & fama sufficit, ubi non requiritur plena probatio, aliis secus, concl. 126. nu. 64. & 65.
Ea, quæ coram Iudice non est sufficiens, coram Arbitratore sufficit, concl. 133. n. 42.
Quæ inducatur ex confessione extrajudiciali facta absente parte, vide concl. 78. n. 42.
Quando admittitur contra assertionem Papæ, vide in Verbo Papæ assertio, & concl. 155. n. 2. 19. 20. & 21.
Quando fieri non potest per testes, si postea fiat per Instrumenta, vñ cum testibus, reicienda nō est, sed omnino admittenda venit, concl. 148. nu. 119.
Fallit, vt ibi num. 122.
Semel facta super statu personæ alicuius, per vii Sententiæ facit ius, quoad omnes, si tamen Sententia fuerit lata cum legitimo contradicere, concl. 120. sub n. 37.
Probat sufficiens illa dicitur, quæ Indicem ad ita credendum inducit, concl. 134. n. 12.
PROCAVIVS, & multo quando teneantur ad commendationem rei, per eos amissa, vel eis derogata, vide concl. 99. nu. 31. cum seqq.
PROCEDENS ad vltiora exceptionem dilatoriam reicere censetur, concl. 128. n. 256. & 259.
PROCESSIONES Solemnes, & Generales ordinare non potest Episcopus in locis exemptis, concl. 1. n. 59.
In Proceffionibus non datur appellatio, reclamatio, aut aliud subterfugium super præcedentia, concl. 128. nu. 808.
PROCESSVS ad vltiora, quando non retardetur attentatis, vel ipsio non dum integre purgatis, vide concl. 135. num. 95. cum seqq.
A Processu ad vltiora datur appellatio, conclus. 128. n. 256 & 259.
A Iudice recusato fabricatus, vt annulletur necesse est ab vltiori processu appellare, ibi num. 638.
Authenticus informativus in causa criminali non probat in civili, tamquam ad diuersum finem tendens, concl. 10. n. 6.
Factus coram Auditore Cameræ in beneficiis nullum ius tribuit, quia ipse in illis nullam iurisdictionem habet, concl. 78. nu. 2. & concl. 167. n. 99.
Extende duobus modis, vt ibi n. 100. & 101.
Fallit tamen, vt in d. concl. 167. n. 102. cum seqq.
Factus coram Auditore Rotæ valet, etiam si ipse Auditor sit excommunicatus, vel fuerit factus in vim rescripti, per excommunicatum impetrati, licet secus in Sententia, conclus. 167. num. 11.
In causa criminali non dicitur inceptus, nisi post transmissionem citationis legitimè executæ, concl. 139. sub n. 7.
Processum in manibus habens, & illum non exhibens valde suspectus redditur, conclus. 128. n. 640.

Illius offensio soli Procuratori facta de stylo Rotæ publicationem non operatur, nec facit censeri didicita testificata, licet secus, si processus fuerit offensus principali, concl. 148. nu. 389.
Nullus quomodo à partibus sanari possit, vide concl. 133. sub n. 111.
Per contradiclas non sustinetur, quando Procurator ex aduerso comparet, vel quando principalis est in Curia, concl. 78. n. 87.
Per contradiclas, vel per affixionē factus, quando sustineatur, & quādo sit nullus, vide concl. 129. n. 180. & 181.
Processus, & maxime de partibus plerunque attentatorum, & nullitatum viciolaborare solent, concl. 160. n. 1.
Post desertionem appellationis fabricatus, ex defectu iurisdictionis est ipsi iure nullus, concl. 129. & 298.
Post inhibitionem factus non conuallidatur, ex pronuntiatione, quod male fuerit appellatum, & bene iudicatum, concl. 160. n. 62.
Quando dicitur nullus, ex eo, quia non fuit extractus à Notario auctuario primi Iudicis, sed ab illo Iudicis compulso, vide conclus. 47. num. 84.
Quando reddatur nullus ex omiſſa legitimatione personæ, vide concl. 78. n. 84. cum seqq.
Quādo non reperitur, censetur ablati ab eo, vel ad instantiam illius, qui interese babeat vt non reperiretur, concl. 48. nu. 3.
Et quando non est ordinatus datur appellatio in quocunq; iudicio, concl. 128. n. 591.
PROCLAM vide Edictum.
PROCVRATOR ad alienandū constitui debet, cum eisdemmet solemnitatibus, quæ requiruntur in ipsa alienatione, concl. 85. n. 29. & concl. 86. n. 10. & 184. cum seqq.
Si fines Mandati excedat, alienatio erit nulla, concl. 85. n. 30. & 117.
Extende, vt ibidem n. 31. cum seqq.
Ad iudicia debet esse ætatis annorum vigin-tiquinque, ad negotia verò sufficit ætas decē, & septem, concl. 72. n. 85.
Ad lites, & causas ab executione appellare, non potest, nisi mandatum specificum, & individuum habeat, ad appellandum ab executione, concl. 128. n. 85.
Extende, quod ad id non sufficit clausula ad appellandum ab omni Sententia, tam intestinocutatoria, quam diffinitiva, ibidem, vbi ratio assignatur.
Ad locandum, & vendendum potest etiam exigere assensum, sine speciali mandato de æquitate; secus autem de rigore, concl. 75. num. 11. cum seqq.
Agere non potest pro Domino, nisi prius esse talem probauerit, concl. 78. n. 78.
Et quando possit cogi ad exhibendum mandatum, vide concl. 44. n. 18. cum seqq.
Procurator alicuius si fuerit vulneratus, an ex causa liti vulneratus psumatur, vide concl. 83. n. 1. cum seqq.

Ambo.

Index Conclusionum ,

Ambasciatoris conveniri nō potest, nisi postquam ipse Ambasciator fuerit ad Patriam, reuerfus, concl. 99. sub nu. 8.
 Approbatus in iudicio, quādo reprobari possit, vide concl. 1. 31. n. 46.
 Cogi non potest iniuitus ad defendendum ; at secus in Aduocato, concl. 60. n. 95. & ibi ratio diuersitatis assignatur.
 Fallit tamen in multis locis, vt ibidem.
 Constitutus cum libera, quæ facere possit, vide concl. 56. n. 77. & in Verbo Administrator.
 Constitutus in negotio principali, reuocari non potest à Domino in causa restitutionis, nisi consensiente parte, concl. 60. sub nu. 21. in fine.
 Doctre debet de suo mandato procurare, aliàs reus veniret absolvendus, concl. 44. n. 18.
 Intellige tamen procedere, vt ibidem.
 Effectus Dominis litis reuocari non potest, si ne causa, & in præiudicium sui ipsius, vel partis aduersæ, concl. 60. n. 21.
 Extendit, & subextendit, vt ibidem, & vide, concl. 163. n. 8. cum seqq.
 Ex quibus presumptionibus factus presumatur, vide in Verbo Mandatum.
 Procurator malè appellans pro Domino, illi non nocet, concl. 129. n. 111.
 Non dicitur absuisse ab Vrbe, quando recessit ab ea, causa exequendi aliquid pertinens ad litem, animo deinde reuertendi, concl. 83. nom. 5.
 Non informatus de conscientia Domini iurare non potest de veritate dicenda, sed solum de credulitate, ad evitandam calumnie presumptionem, concl. 148. n. 33.
 Non potest facere actum, ex quo attentata, eauscitur, nisi speciale mandatum habeat, concl. 129. n. 310.
 Non potest facere incidere Dominum in aliquam penam, nisi speciale mandatum habeat, concl. 128. sub n. 85.
 Positionibus respondere non potest, nisi speciale mandatum habeat, concl. 148. n. 27.
 Fallit, quando principalis esset absens in longinquis partibus, siue ignoraretur, ubi reperiretur, ibi n. 28.
 Et illius confessio, quando possit reuocari à Domino, & quando non, vide ibidem.
 Presumitur semper facere actum in executione præcedentis mandati, concl. 48. n. 10.
 Item quando procurator comparere nomine procuratorio, siue proprio dicatur, ibi n. 8. 9.
 Principalem suum, quando certiorasse presumatur, vide concl. 160. sub n. 92.
 Procurator primæ instantiæ, licet possit appellare, non potest tamen appellationem proseguere, concl. 129. n. 329.
 Quando dicatur actum facere vii proprio, vel procuratorio nomine, vide concl. 48. n. 8.
 Quando habet mandatum ad aliquid agendum, semper presumitur procuratorio nomine agere, & comparere, concl. 56. n. 164.
 Quando in Criminalibus admittatur, vide,

vide concl. 129. n. 184.
 Quando in actu iudiciali præsens presumatur, concl. 8. n. 38.
 Quando possit appellare, vel appellationem proseguere, & quādo ad id mandatum speciale sit necessarium, vide concl. 129. nu. 99. cum seqq.
 Quando presumatur obtinuisse gratiam de ordine Domini, vide in Verbo Gratia.
 Quando quis est constitutus vti Dominus in rem propriam, & in locum, ac ius cedentis substitutus, quid facere possit, & quod ius acquirat, vide concl. 39. n. 13.
 Quando obligetur pro expeditionibus factis pro Domino, vide concl. 119. n. 38.
 Qui ab Vrbe recessit, causa exequendi aliquid pertinens ad litem, animo tamen reuertendi ad Curiam, post illius executionem, abuisse non dicitur, concl. 83. nu. 5.
 Quis talis presumitur, quando Notarius assereret fuisse productum mandatum, & ille talis in alijs partiis, & libris procurator enunciatum reperiretur, vel si pluralitas solutionum, cum diuturnitate temporis concurreret, concl. 155. n. 97.
 Contrarium tamen, si alias adminicula non concurrant, ibi n. 98.
 Quomodo in causis se ingerere debeat, vide in Verbo Aduocatus, concl. 60. serè per tot.
 Si appellet virtute vnius mandati non boni nihil agit, quāuis postea aliud validè producat per regulam Quod potius nolui, &c. concl. 129. n. 110.
 Retentio scripturarum illi datur, pro his, quæ impendit in causa pro Domino, licet secus pro suo salario, concl. 60. sub n. 21.
 Si fieret vnus Ribaldus, tunc mandatum à lege reuocatum censetur, concl. 49. n. 23.
 Si legitime non exequatur mandatum procurator, quod suscepit, tenetur ad omnia damna, & interesse, concl. 60. n. 29.
 Si protellatus fuerit nolle esse procuratorem ille amplius citari non debet, concl. 163. sub nu. 8.
 Ille, siue Sollicitator pro rei defensione mercede habet et hypothecam super ea anteriore omnibus alijs, concl. 60. num. 31. & concl. 119. num. 38.
 Extendit vt ibi concl. 60. nu. 32. & concl. 119. nu. 38.
 Subextendit, quod imò pro huiusmodi actione vendi potest feudum ex pacto, & providentia, concl. 60. nu. 33.
 Tām voluntarius, quā necessarius nunquā obligatur, vbi persona principalis fuisse contemplata, concl. 56. n. 166.
 Procuratores Abbatum, & Prælatorum inferiorum in Synodo Prouinciali habent votū consiliarium, non autem decisiuum, concl. 1. n. 105.
 Illi minorum, ac mulierum in contrahendo eadem solemnitates seruare tenentur, quas seruarent ipsi minores, si contraherent, concl.

Et Materiaram :

86. num. 184.
 Limita tamen vt n. 185. cum seqq.
 Non possunt facere receptas, quietationes,
 & confessiones, nec ceteras actiones, per
 quas fraudibus locus fieri possit, abque so-
 lemnitatibus Statuti, concl. 86. n. 189.
 Declara tamen, vt ibi n. 190. cum seqq. & in
 Verbo Minor.
 Viri probi presumuntur, & de illis Rota satis
 confidere solet, concl. 148. sub n. 389.
 Explicare non possunt ea, quæ in animo prin-
 cipalis resident, nisi id ex speciali mandato
 fiat, concl. 109. n. 18.
 Fisci in Regno Catalonia appellare, vel
 supplicare non possunt, nisi in quibusdam
 casibus, concl. 128. n. 488.
 Illis, ac negotiorum gestoribus non debentur
 alimenta per Dominum, etiam si fuerint
 conuenta, concl. 89. n. 482. & 493.
 Fallit, quoad expensas, quas Procuratores,
 ac negotiorum gestores repetere possunt,
 ibi num. 484.
 Illi procuratores dicuntur, qui scientie, & pa-
 tientie Domino agunt, quia patientia, & scientia
 mandatum operatur, concl. 142. num. 64.
 Contrarium tamen, ibidem, ubi ratio assignatur.
 Extendit idem procedere in Syndico, ibidem.
 In prima instantia possunt procuratorem ad
 appellandum substituere, sed non ad prosequen-
 dum, concl. 129. n. 6.
 Fallit, quando Procurator substituens facultatem,
 etiam prosequendi haberet, & omnem
 eius facultatem in substitutum transferret,
 ibi nu. 7. & 103.
 Constituti ad appellandum in prima instan-
 tia, quando censentur constituti ad appel-
 landum in alia, vide concl. 47. n. 45.
 Item, quando possint illi renunciare, vide
 conclus. 129. n. 311. & 328.
 Licet Procuratores primæ instantiæ possint ap-
 pellare; non possunt tamen appellationem
 prosequi, vt ibi n. 329.
 Illorū confessio super eo, quod quis sit agna-
 tus non præiudicat principali, conclus. 81.
 num. 65.
 Sed quando verè eorum confessio præiudicat
 Domino, vide concl. 148. n. 32.
 Constituto facta à Minore, vel muliere requirit
 causæ cognitionem, & discussionem, conclus. 86.
 num. 10.
 Eorum iuramentum statuitur super diligentia ap-
 pellandi, sed non illis statuitur, si dicant se illam
 fuisse debite prosecutos, concl. 129. n. 141.
 Negligentia in non appellando intra decem
 dies, an, & quando, Domino noceat, vel ipsi
 Domino deur restituito, aut actio ad inter-
 esse contra Procuratores, vide concl. 129.
 num. 98. cum pluribus seqq. nem. 173. cum
 seqq. & num. 289.
 Officium, an, & quando, & in quibus locis dic-
 tur vide, & ignobile, vel è contra, vide,
 concl. 160. n. 43. & 44. & cōcl. 147. n. 7. cum seqq.

Illud Officium quibus personis exerceri pro-
 hibetur, vide concl. 160. n. 123.
 PRODIGO Filio non debentur alimenta per
 Patrem, concl. 89. n. 162.
 PRODITIONIS crimen, vt poena mortis
 puniatur solus tractatus sufficit, conclus. 73.
 num. 12.
 Talis qualitas, quomodo sit probanda, vide
 in concl. 150. n. 21.
 Proditiosè occidere ille dicitur, qui sine diffi-
 culatione occidit, concl. 101. n. 30.
 Proditor, an gaudeat immunitate Ecclesiæ,
 vide concl. 150. n. 19. & seqq.
 Proditor Patris potest impunè à proprio Pa-
 tre, vel Filio occidi, concl. 89. n. 195.
 Plura, vide in Verbo Homicidium.
 Proditorium non dicitur delictum, quando de-
 lictum est præsens mandans, qui sit inimicus,
 etiam si mandatarij non essent tales, ac re-
 ceperint à mandante pecunias, concl. 150.
 num. 21. & 73.
 PRODVCENS Sripetram, quando postea,
 illam impugnare possit, vide concl. 123. nu.
 18. & 19.
 Producent Scripturam falsam ultra poenam,
 falsi, etiam pro confesso habetur, concl. 123.
 nu. 162.
 Sed quid prius procedere debeat, vide ibidem
 n. 156.
 Producere cedulam, vel iam productam repe-
 tere paria sunt, concl. 128. sub n. 534.
 Productio actorum facta, per vnam partem,
 cum protestatione in partibus tantum fau-
 orabilibus prodest etiam alteri, quæ pari mo-
 do protestata fuerit, se velle vti illis iuribus
 in partibus tantum, sibi vtilibus, concl. 129.
 n. 439.
 Illa facta per compellum nunquam nocere,
 potest, nec ex ea vnquam approbatio datur,
 concl. 131. n. 75. & concl. 155. sub n. 42.
 Sed declara, vt ibi.
 In parte, & partibus facta limitatum effectum
 producit, concl. 131. sub n. 75.
 Illa iurium, ad hoc, vt legitime facta dicatur,
 quæ sint necessaria, vide concl. 31. n. 73. cum
 seqq.
 Ad vnum finem facta, quoad alium non noceat,
 nisi ea fuerint de nouo repetita, conclus. 59.
 n. 103.
 Facta ante petitionem actoris, non inducit litis
 contestationem, concl. 133. n. 112.
 Facta à procuratore, quando noceat prin-
 cipali, vide concl. 10. n. 92.
 Facta coram Arbitris iuris, ante acceptationem
 compromissi est nulla, concl. 133. num.
 110.
 Facta coram vno tantum ex Arbitris est nulla,
 quia coram omnibus fieri debet, concl. 133.
 nu. 111.
 Declara tamen, quod ea conuallidari possit, si
 postea coram alijs parte præsentē fiat; ac se-
 cus si ea absente, & non citata ibidem.
 Quando dicatur realis, siue verbalis, & quid
 ultra-

Index Confusionum ,

utraque operatur, vide concl. 31. nu. 74. cum seqq.
 Testis, vel Scriptura vim expresse approbationis habet, concl. 13. n. 69.
 Plura, vide in Verbo Scriptura.
PROFESSIO Religionis, an possit ante annu probationis fieri, vide concl. 116. n. 20. & 21.
 Etiam vsque ad biennium, ex causa prorogari potest, concl. 116. n. 22.
 Expressa requiritur in impetrante Prioratum Monachalem, & ideo si ea negetur, impetrans eam probare tenetur, concl. 72. n. 48.
 Sed quomodo probetur, vide concl. 124. n. 36
 Illa tam mulierum, qudm virorum emitti non potest, nisi post susceptum habitum, saltem per annum in probatione steterint, concl. 65. n. 34.
 Professio sola statum persone non mutat, concl. 168 sub n. 96.
 Professio, quando Religionem egredi, & matrimonium, ex iusta causa, ac de licentia Pape contrahere possint, vide concl. 65. n. 15. cum seqq.
 Professus in vno Monasterio, vt possit profiteri in alio, est necessaria licentia Superioris primi Monasterij, concl. 1. sub n. 79.
 Amittit bona, post emissam professionem, & Religioni acquiritur, si sit bonorum capax, alijs venientum ab intestato sunt, concl. 11. sub n. 1. veris. & id.
 Profit. ri Religionem, quando possit vnus ex coniugibus altero iuxto, item quando ambo concorditer id facere valeant, vide concl. 59. n. 9. & seqq.
PROGRIENIE appellatione, qui veniat, vide concl. 149. sub n. 12.
PROHEMIVM causam finalem demonstrat, concl. 50 nu 8.
PROHIBITIO alienationis expressa impedit translationem Domini ij, ex capite ignorantie, per alienantem causatam, concl. 48. n. 84.
 Plura, vide in Verbo Alienationis prohibitio.
 Dimissio alicuius rei fideicommissum inducit, concl. 142. sub n. 76.
 Et quando dicatur realis, siue personalis, vide concl. 84 nu 75, & ibi multa in materia fideicommissaria.
 Generalis nunquam provisionem alimentorum comprehendit, concl. 89. n. 52.
 Molendi, coquendi, siue venandi, quando subditos hget, & quomodo acquiritur, aut probetur, vide concl. 166. num. 16. cum pluribus seqq.
 Tam priuata, qudm Iudicialis acquisitionem Domini ad lege permitti non impedit, concl. 166. n. 58.
 In Prohibitis, quae ex causa tantum permittuntur, assertio facientis ipsam causam non probat, concl. 155. n. 119 & 127.
 Prohibito eo, quod est minus, censetur etiam prohibitorum id, quod est maius, concl. 142. n. 76.
 Extendit, vt ibidem.

Prohibitum cognoscere in causa appellationis non censetur prohibitus cognoscere in illa, nullitatis, & querela, concl. 128. n. 191.
PROLES alicuius, vt legitima dicatur, quae sint necessaria, vide concl. 42. num. 224. cum seqq.
PROMISSIO alimentorum voluntaria nunquam reddit contractum vfurarium, concl. 89. num. 259.
 Affecutionis de vno casu ad alium non extenditur, concl. 151. n. 15.
 De constituenda dote eam vim obtinet, ac si dos constituta fuisset, concl. 154. sub n. 16.
 Plura vide in Verbo Dotis promissio.
 De restituendo ad omne mandatum Domini cum obligatione Camerali effectum restitutionis non operatur, nisi Decretum de restituendo praecedat, concl. 128. nu. 741. & vide num. 861. cum seqq.
 De soluendo iudicatum aliam Sententiam expectare non debet, sed eius vigore executiue venit procedendum, ibi n. 865.
 Intellige tamen, vt ibidem.
 De tradendo domum finita locatione liberam vacuum, & expedita intelligitur, secundum ius commune, & per eam renunciatum Decreto Camerali non censetur, concl. 62. num. 48.
 De vendendo, an requiratur assensum Domini, vide concl. 154. n. 41.
 De vendendo non est venditio, concl. 150. sub num. 29. & 66. & concl. 154. sub n. 41.
 Limita tamen, vt ibi n. 66.
 Facta in venditione de faciendo acconsentire omnem personam interesse habentem, non comprehendit vicinam retrahere volentem, concl. 62. sub n. 48.
 Facta de donando, quado ardet, & ad donandum, & quid in alijs cocontractibus, vide concl. 174. sub nu. 41. & prius concl. 150. sub nu. 66.
 Iurata, vide Iuramentum.
 Secreta, Improbabilis, & non acceptata habetur perinde, ac si non esset facta, concl. 150. sub nu. 29.
 Promittens dare aliquem rem, si ex titulo donationis tradat eam, quae non erat sua a promissione non liberatur, concl. 174. nu. 41. & ibi ratio assignatur.
 Facere ratificare, aut fideiussorem dare conueniri non potest, pro interesse, nisi prius fuerit requisitus, concl. 150. n. 17.
 Pecuniam pro homicidio faciendo assassinus dicitur, & etiam morte non secuta de assassinio tenetur, concl. 150. n. 28.
 Contrarium, n. 29 & 65.
 Quid si ea promissio sit incerta? vide ibi n. 32. & seqq.
 Promittere deponere, & offerre non est soluere, vt ibidem. 66.
PRONEPTES, quando comprehenduntur in Inuestitura alicui, vsque ad tertiam generationem concessa, vide concl. 23. num. 20. cum seqq.

PRO.

Et Materialium :

PRONOMEN alius, alia, aliud, quid impo-
tet, vide in Verbo *Alius*, & concl. 92. per
totam.

Ipe, ipse, ipsum, personalitatem significat, co-
cluf. 81. nu. 57.

Meus, mea, meum, tempus praesens signifi-
cat, concl. 170. sub n. 17.

PRONVNCIARE esse exequendum idem
est, quod executionem committere, concl.
128. sub n. 88.

Pronunciatio de exequendo est interlocutoria
habens vim diffinitivam, à qua appellatio da-
tur, ibi sub n. 124.

Intellige tamen, vt d. concl. 128. num. 88. cum
seqq. & n. 125. & 126.

Illa, quod Sententia fecerit transitum in rem
iudicatam est appellabilis, ibi n. 137.

Fallit, vt ibi nu. 138. cum seqq. & vide in Verbo
Appellatio.

Super defensione causae est appellabilis, ibi na.
140. concl. 129. num. 227. & vide in Verbo
Defensio.

Pronunciatio facta super principali, censetur
quoque; tacite pronunciari super incidenti, co-
cluf. 128. sub n. 469.

Fallit, vt ibi n. 470. cum seqq.

PROPINQVORVM appellatione veniunt,
etiam foris, & descendentes ex illis, con-
cluf. 129. n. 14.

Declara tamen, vt n. 20. cum seqq.

PROPRIA auctoritate, quando quis possessio-
nem capere possit, vide concluf. 165. nu. 33.
cum seqq.

PROROGATIO iurisdictionis fieri non po-
test, ubi nulla est iurisdic-
tio, concluf. 78. nu. 3. & concl. 167. sub n. 100.

A prorogatione iurisdictionis, quando datur
appellatio, vide concl. 128. n. 149.

Prorogationem in causa petens, & obtinens à
Iudice, à quo appellationi renunciasse cen-
setur, concl. 129. n. 326.

Declara, vt ibi n. 327. cum seqq.

Prorogatio semper facta intelligitur, cum cisse
qualitatem, & conditionem, quae erant in
primo actu, concl. 133. n. 90.

PROTECTOR ecclesiae habet tantum ius
protectionis, & praeminentiae, & ideo ahe-
nare, nec dispo-
nere de rebus ecclesiae valet,
concl. 87. n. 113.

PROTESTATIO Quid sit, vide concl. 129.
num. 319.

An sit necessaria, ad hoc, vt tempora appel-
lationum, ob absentiam Iudicis non eurrant
vide concl. 129. nu. 271. cum seqq. & in Verbo
Tempus.

Citra consensum in iurisdictionem, & illa, nisi
si, & in quantum, quid operetur, vide concl.
160. nu. 129.

Clandestina nullum effectum operatur, nec
minus protestantem releuat, concl. 48. n. 77.
& concl. 129. n. 317.

Fallit, vt in concl. 169. n. 16.

Clandestine facta dicitur, quando non coram

eodem Norario fuerit facta, cōcl. 48. d. n. 77.

Contraria factio non releuat protestantem,
concl. 51. n. 57. concl. 129. n. 316. concl. 131.
num. 58. & concl. 148. n. 220.

Contraria factio elusoria redditur, concl. 34.
num. 300. concl. 129. nu. 326. & vide concl.
109. num. 38. cum seqq.

Ea non iurat, quando ordinaretur ad tollen-
dum factum, secus si ad tollendam mortem
à facto, concl. 129. n. 318.

Si sit iudicialis iurat, sed per Iudicem rejici
potest, ibi n. 319.

Coram Iudice facta, referuntur sibi facultatem
ingrediendi possessionem propria aucto-
ritate, illi non tollitur, etiam si postea lis
fuerit contestata, concl. 164. n. 20.

Illa de damnis, & interesse, an, & quando sus-
fragetur, vide concl. 19. n. 15.

Facta per earecratum, quod non intendit illo
modo se obligare velle, tunc obligationem,
postea subsecutam reddit nullam, concl. 169.
num. 16.

At secus si protestatio fuisset facta, post obli-
gationem, vt ibidem.

In appellationibus apponi solita, quod appel-
lationem prosecui possim, per viam multa-
tis, iniquitatis, vel facti iniuriosi, & absten-
dendum quod mihi videbatur, absoluit, &
absq; villa dilectionis ius appellanti non prae-
seruat, concl. 129. nu. 319.

Ea iuris praesentia, semper ius partium ille-
gitime conferuatur solet, concl. 56. n. 202.

Nihil fieri, nisi docto de legitimo mandato,
quomodo sit facienda, vide concl. 44. n. 19.

Non impedit id, quod ex legis dispositione,
venit concl. 1. g. a. 15.

Quando non impedit, quin alienans cadat
in commissum, vide concl. 84. n. 30.

Quod licet articulos corrigere, aut novos da-
re, quando releuet à dandis artienlis obie-
ctionibus, postea terminum, vide concl. 148. num.
104.

Tanquam voluntatis, & animi protestantis
declaratio ius praeseruat, concluf. 135. sub
n. 81.

PROTHONOTARIATVS est dignitas, con-
cluf. 3. nu. 10.

Requirat aetatem viginti annorum, concl. 72.
n. 81.

Declara tamen, vt ibidem.

Prothonotarij, quibus sine participantibus ab eo-
rum Ordinariis non sunt exempti, concl. 108
sub n. 92.

PROVINCIALES, aut Praelati Nationales,
non coguntur residere in aliquo particulari
loco sup. Praeuincij, licet in omnibus ferè Re-
gionibus locum eorum residentiae habere
soleant, concl. 1. n. 121.

Illi non possunt, etiam ad instantiam Regum
& Principum egredi limites sup. iurisdictionis,
ac abesse ultra tres menses, sine licentia
Summi Pontificis, concl. 1. n. 121.

Illi, & Generales, quando possint illegitime
natum

Index Conclusionum ,

- natum dispensare, ad obtinendam Abbatiam ,
vide concl. 4. sub nn. 16. remissus .
- PROVISI** Apostolici intentio in reservatione
fundata, per ius patronatus eliditur, conclus.
135. n. 135.
- Provisio** de Beneficio in vim expectatiue facta ,
quando valida dicatur, vide concl. 16. nu. 28.
& seq.
- Darius** in re, concl. 16. n. 40. & 42.
- Facta** ei, qui caret vno oculo dicitur ipso iure
nulla, concl. 175 sub n. 22.
- Extra iudicialis** attentata non causat , conclus.
160. n. 97.
- Fallit**, vt ibi n. 98. & 99.
- Ilia** hominis facit cessare illam legis, concl. 65.
nu. 9.
- Prouisionum** Apostolicarum tempora de me-
dio deducuntur, ad effectum probandi ius-
patronatus, concl. 126. n. 11.
- Prouisio** de Beneficio secundo non currit tem-
pus dimitendi primum incompatibile, do-
nec ille super secundo licet patitur, concl.
116. n. 28.
- Prouisus** ad Ordinario, quando teneatur illius
gratiam iustificare, vide concl. 128. sub nu.
275.
- Antiquior** in die alijs postea prouisis prefe-
rendus venit, concl. 120. n. 133.
- De Beneficio** Curaro intra annum a die ad-
cepte pacifice possessionis ad Sacros Ordines,
& ad Sacerdotium promoueri debet, concl.
116. n. 23. & 27. v.
- Declara** tamen, quod si iustus impeditio talis
annus non eurrat, ibi n. 23. & 24.
- Item** non eurrat, quando adest ius super ipso
beneficio obtento, ibi n. 25.
- De Beneficio**, si eo priuatus fuerit, tamquam
non promotus, & obtinuerit de nouo pro-
uideri, dummodo infra annum promouea-
tur, tunc annus a die datę nouę prouisionis
currere incipit, concl. 116. n. 17.
- Prouisiones** Apostolicę, quando mutant statum
beneficii, vide concl. 126. sub nu. 11.
- PROXIMIORES**, etiam remoti, possunt lineam
finitam honorem pristinę dignitatis conser-
uare dicuntur, concl. 128. n. 68.
- Ex latere** Matris, si non adfuit, quando Pater
vult contrahere cum filiis, tunc coniuncti ex
parte ipsius Patris interuenire debent, concl.
86. n. 62. & ibi ratio assignatur.
- In renouatione** Emphyteusis semper sunt eg-
geris preferendi, concl. 128. n. 68. & ibi ra-
tio assignatur.
- Interuenientes** in contractu Minoris, vel Mu-
lioris, nullum interesse habere debent, si
tamen requirantur ad integrandam personam
contrahentis; secus si interuenire debeant
ratione proprii preiudicii, concl. 86. n. 50.
- Declara** tamen, quod etiam ad integrandam
personam interuenire possunt, si habeant in-
teresse tantum extrinsecum, & secundarium; secus si
directum, & principale, quia tunc non vocatur,
sed eorum loco deputatur curator, ibi n. 51.
- Iurare** debent contraheum esse vtilem, & non
damnosum minoribus, & mulieribus, nec suf-
ficere esse scriptum ceterate, iuraturę, &c.
concl. 80. n. 52. & ibi ratio assignatur.
- Illius** minoris, vel mulieris contrahere volentis, si
existant, an sit locus depurationi Curatoris
vide concl. 86. n. 45. cum seqq.
- Quid** si sunt legitime impediti? vide ibi su. 53.
cum seqq.
- Et** quomodo illorumabilitas, vel inhabilitas
interueniendi, aut eorum impedimentum
probetur, vide ibidem, n. 56. cum seqq.
- Vocati** ad intercessendum in contractu mino-
ris, si non veniant, non est depurandus cura-
tor, sed expectandum, vt impedimentum
cesset, vel eorum loco alij proximiores sunt
vocandi, concl. 86. n. 60. & 61.
- Proximior**, quando est vocatus, tunc nepos non
succedit in locum patris, concl. 149. n. 27.
- In gradu** regulariter censetur magis directus,
quam remotior, licet id fallat in Auo, erga
Nepotem, concl. 73. n. 38. vbi ratio assi-
gnatur.
- Proximioris**, si sit delata successio, cui debeatur,
quando plures in eodem gradu existunt, vide
concl. 84. n. 71.
- Proximiorum** appellatione veniunt etiam for-
minę, & descendentes ex illis, concl. 149.
num 14.
- Intellige** tamen, vt ibi n. 20. cum seqq.
- Veniunt**, quoque affines in materia interuenien-
di in contractibus minorum, & mulierum,
ibi nu. 16.
- Intellige** tamen, vt ibi n. 17. cum seqq. & vide
in Verbo Affines.
- Proximitas** non est attendenda, quando anti-
quitas fuit a testatore considerata, vide con-
cl. 120. n. 112.
- Ille** testatoris, quando sit attendenda in fidei-
commisso, & quando ea grauati; Item
quomodo ea probetur, vide conclus. 84. sub
num 71.
- Et illa** quomodo probetur dixi etiam in con-
cl. 81. sub n. 95. & concl. 84. sub n. 71. & con-
cl. 120. sub nu. 58. & seqq.
- PVBERTATI** proximus potest per Principem,
ad testandum dispensari, concl. 165. n. 66.
- PVBLICA** vox, & fama, quomodo, & a quib-
us sit probanda, vide concl. 145. n. 10.
- Vulgaris** est preterea priuata, concl. 79. n. 5.
- Publicę** exactiones solemnitatibus ordinariis,
ob earum priuilegia non indiget, concl. 52.
num. 23.
- Publicę** exactiones vnumquemque in morte,
absq; interpellatione constituunt, & in illis
intimatio non est necessaria, concl. 52. sub n.
23. & n. 38.
- Publicatione** facta super vno articulo, quando
possit minor, vel Ecclesia super eodem testis
producere, vide concl. 147. n. 94.
- Ea** facta, quod quis admittatur ad compr-
bandum dictum suorum testium repulato-
rum, vide concl. 148. n. 195.

Et Materialium.

Publicatiō bonis immobilibus, etiā annui redditus in publicatione veniunt, conclus. 113. nu. 25.

PUDICITIA dicitur proprium, & præcipuum ornamentū mulierum, conclus. 42. n. 195. conclus. 89. n. 214. conclus. 118. n. 3. & 33. & conclus. 150. sub n. 10.

Amisiōne pudicitie scilicet punitur mulier adultera, conclus. 89. n. 214.

Pudicitiam alicuius virginis attentans, quando, & quomodo sit puniendus, vide conclus. 74. n. 20. cum seqq.

PVELLARVM maritandarum dotes restituere, quomodo iterum sint erogandæ, vide conclus. 89. nu. 591.

PVNIRE, quando possit affectus in delictis, etiam effectus non sequitur, vide in Verbo Affectus, & conclus. 74.

Quis non debet ex delicto alterius, conclus. 87. n. 94.

Quis non potest ex actu nullo, cum non actus nulla sint qualitates, conclus. 47. n. 84. Fallit tamen, ut ibi n. 85.

PVPILLI bona subhastari non possunt, nec deliberari, nisi illi fuerit deputatus curator, vel nisi illius consanguineis creatis, conclus. 52. n. 40.

Pupillus ab alia persona nisi rabi comensus coram Auditeque Camera, in vim obligationis Camelialis deuenire non potest, si illius foris, nec potest ad Principem remitti, conclus. 167. n. 14.

Iges & Ecclesia infamulæ equiparantur, conclus. 119. n. 48.

Hæres Paris in forma Camere obligati coram Audite Camera conveniri poterit, si tamē ibi iudicium viuentis Patre fuerat captus, alio non in foro, Paris, sed in suo erit conveniendus, conclus. 167. n. 13.

Quando præferatur anterioribus creditoribus, vide conclus. 119. n. 48.

Quæque videt ignorat, conclus. 86. n. 237.

Quando teneatur prestare alimenta Tutori, vel e contra Tutor pupillo, vide conclus. 89. n. 475. cum seqq. & in Verbo Alimenta.

Quis talis proprie dicatur, vide conclus. 128. n. 319.

Sine solemnitate contrahendo possessionem non transfertur, conclus. 86. n. 237.

Limita tamen, ut ibi n. 238. cum seqq.

Ille, siue minor, quomodo hæreditatem adire debeat, vide conclus. 51. num. 108. & in Verbo Hæreditas.

Ille, Vidua, & alie miserabiles personæ petere possunt se ad supremū Iudicem medio omisso remitti, immo privilegio miserabilitatis renunciare non possunt, conclus. 148. num. 202.

Contrarium tamen, quando ageret cum alia miserabili persona, conclus. 119. n. 44.

Ut contrahere possit, quæ sint necessaria, vide conclus. 86. & in Verbo Minor.

Ut positionibus respondere possit, Tutoris auctoritas est necessaria, conclus. 148. nu. 36. cum seqq.

PVRGATIO attentatorum ex officio Iudicis fieri non debet, quando a se potest, per viam ordinariam, conclus. 78. n. 105.

Pura vide in Verbo Attentata.

PVRIFICATIO gratiæ est de pertinentibus ad causam, conclus. 168. n. 57.

PVTATIVVM Matrimonium, ob præsumptam bonam fidem coniugum in pluribus casibus reputatur verum, conclus. 59. n. 93.

PVTATOR si incidit in arborem aliquo ramo transiens interficiat, tu se tale homicidium casuale dicitur, & quia parva ille puniatur, vide conclus. 150. sub n. 11.

QVADRILENNII lapsus & Sententia rem iudicatam confirmans, denegando restitutionem in integrum in iurem æquiparatur, conclus. 86. n. 240.

Plus præscriptio contra quos locum non habeat, vide conclus. 85. num. 169. cum seqq.

Illud, siue quinquennium intra quod minor tacens cessat contraheum nullum, ratificasse, non incipit currere, nisi a die scientiæ liti sui, conclus. 86. n. 252.

Extends ut ibi n. 254.

QVÆ a manu Dei proveniunt cuitari nunquam possunt, conclus. 89. n. 265.

Quæ a principio sunt volucatis, ex post facto sunt necessitatis, conclus. 89. num. 320.

De iure naturæ debentur, nullo casu cuielli possunt, ibi n. 194.

De nouo emergunt, nouum iudicium expostulant, conclus. 43. num. 9. & cons. ul. 148. num. 148 & prius conclus. 89. nu. 177. & conclus. 131. nu. 52.

Ex abundantia sunt obesse non solent, conclus. 14. sub nu. 3. conclus. 38. nu. 42. & conclus. 128. sub nu. 508.

Funt de nocte in locis abditis, & secretis suspicione non caret, conclus. 59. n. 102. & ibi ratio assignatur.

Generant fauorem non sunt retorquenda, in odium, conclus. 89. num. 93. & conclus. 114. nu. 20.

In consequentiam veniunt, dispositione non mutant, d. consil. 114. n. 20.

Quilibet res dissolvitur eodem modo, quo ligatur, conclus. 133. sub n. 97.

Quilibet res est presens, si talis, qualis fuit producta a natura, & sic libera, conclus. 78. nu. 44.

Quæ Spiritu Dei aguntur, sub lege non cadunt, conclus. 84. nu. 149. & conclus. 86. nu. 141. 172. & 224.

Index Conclusionum ,

QVÆRELA inofficiolæ donationis competit Filio pro legitima, etiam si donatio Ecclesiæ facta fuisset, concl. 42. n. 23.
In officio testam. nri Patris, vel Fratris turpi persona instituta durat solum spacio quinque annorum, concl. 42. n. 11. & 193.
Non cessatur prohibita, ubi est prohibita appellatio, concl. 128. sub n. 9. 8. in fin.
Querela si non detur post obtentum mandatum in ciuili, tunc actio criminalis fiet, concl. 35. n. 51.
QUALITAS adiecta enti illud qualificat, & in diuersa specie constituit, concl. 56. nu. 208. & concl. 98. n. 3. cum pluribus seqq.
Adiecta tēpōti intelligi debet, secundum tēpus cui adijcitur, concl. 36. n. 24. & concl. 42. n. 110.
Qualitas animi, vide Animus.
Apposita in principi alii dispositione repetitur, censetur in qualibet eius coherentia, concl. 19. n. 12.
Affasium, siue prodicionis, quomodo sit probanda, vide in Verbo Affasium.
Et quod qualitas delicti ex circumstantijs probetur, d. xi in concl. n. 6.
Ductio viginti inter subrogantē, & subrogatū, & idē de vno ad aliu nō infertur, concl. 128. n. 17.
Est pretāla ab eo, qui se fundat in dispositione ipsā qualitatē requiritur, concl. 97. sub n. 68.
M. d. ultimatus testis. 1312 a testatore, quando inducit a iuribus conferuandis agnationis, vide c. n. 18. nu. 8. & 34. cum seqq.
Mutatio cessatur mutato primo elemento, concl. 98. sub n. 3.
Quando possit a confessione diuidi, vide in Verbo Confessio.
Quæ foris eminet non presumitur, nisi ab allegante probetur, concl. 100. n. 36.
Quando est causa, vt quis audiatur, est probanda, etiam parte non opponente, concl. 78. n. 78.
Qualitates a confirmatione, vel Statuto requisiti debent omnes præcisè probari, concl. 78. nu. 24.
In obligatione principali expressè in fideiussione repetitur censetur, concl. 122. n. 35.
Quæ sint exprēssæ, n. gratia subpreceptis reddatur, vide latē in cōsul. 126. & in Verbo Gratia. & in Verbo Interz Appollice.
Qualitas declaratio facta ad vñ si. em. quoad alium nihil operatur, concl. 109. n. 10.
Plura vide in Verbo Declaratio.
QUANTITAS, siue boni, quando dicatur esse in obligatione, vide cōsul. 91. sub n. 14.
QUANTVM possessum, tantum præscriptum, & non amplius, concl. 165. sub n. 69.
Quarentigia, vide Quarentigia.
QUARTÆ duæ, quando sint detrahendæ, siue vna tantum a filiis, siue a parentibus, vide concl. 42. n. 292. cum seqq.
Quarta, seu legitime detractio, quando fieri possit, prohibitione alienationis non obstante, vide concl. 84. n. 65. & seqq.
Quarta Vxorī debita miserationis causa succedat loco alimentorum, & etiam per Ficum, est præstida, nec per Statutū, vel per Maritū in testamento tolli potest, concl. 89. n. 52.
Fallit, si consuetudo in contrarium excret, & (secundum aliquos) si confirmatio sic sequata ex crimine lēgē Mariellatis, ibidem.
Plura, vide in Verbo Vxor.
QVASICONTRAHERE dicuntur inter se concurrentes ad iudicium, per litis contestationem, concl. 35. n. 12.
Qualipossessio antiqua arguit præsumptionem quem iam fuisse promotū, concl. 120. n. 115.
Illa exigendi per quot annos inducitur, vide concl. 48. n. 56. & seqq.
Et pro quantum tempus amittatur, vide ibid.
Filiationis, quando acquiratur ex nominatione facta a Patre filio, vide concl. 78. num. 61, cum seqq. & in Verbo Filiatio.
Illæ filiationis habens de iure habere intentionem fundatam, ita vt alleganti contrariū onus probandi incumbat, ibi n. 71.
Illa iuris exigendi, ad hoc, vt acquiratur probatio plena, & indubitata est necessaria, concl. 103. n. 23.
QVÆM sequuntur commodū, illam sequuntur, & incommoda, concl. 170. n. 1.
QVI mecum contraxit, mecum agit, concl. 49. num. 1.
Qui committit in legem beneficio legis non iuratur, concl. 161. n. 83.
Qui dicit se talen, se talen esse probare tenetur, concl. 78. num. 72.
Qui est filius aliena potestate, a'um sub se habere non potest, concl. 174. sub nu. 2.
Qui in vno grauatur, in alio est releuandus, conclus. 89. nu. 154.
Quilibet in re sua a' modali est moderator, & arbitrer, concl. 87. n. 127. concl. 111. n. 29. & cōsul. 133. sub n. 17.
Quilibet in eius officio est exteris preferendus licet extra illud possit preferri, concl. 137. sub nu. 7.
Qui male agit odit lucem, concl. 10. n. 102.
Qui non laborat non māducat, concl. 89. n. 481.
Qui nunquam habuit p. pro soluto potest non reuocare & attentatorū mādus a' munitio nis vel, nec sibi præiudicare, quin fructus e' v' attentatorū reuocare nō it, concl. 160. n. 115.
Qui omne dicit, nihil excludit, concl. 152. n. 20.
Qui præpositus est ad agendum, ille censetur præpositus ad recipiendū præbū, concl. 47. n. 55.
QVILATIONES, quādo reuideri possint, sub pretextu erroris, vide concl. 54. n. 201.
Quælationes, receptæ, & confessiones, vel si milis actus, quādo fieri possint a' minoribus, vel eorum Procuratoribus, siue sole munitibus Statuti, vide concl. 36. n. 189. cum seqq. & in Verbo Minor.
QVINDENNIA, quomodo diff. rant ab annuitis, & in eorum locum subroga a' fuerint, & ad quem ess. tum adinuenta, vide concl. 120. num. 24. & 25.

Quia-

Et Materialium :

Quind anna, nedum à Camera, sed etiam ab alijs ius ab ea habentibus exigi possunt, conclus. 110 n. 16.

Et soluta ut ab initio singulorum quindecim annorum ibi n. 9.

QUIS dicitur habere aliquem pro tali, quando cum en, uti tali a. 111, concl. 78. n. 83.

Quis non debet esse sollicitus de persona contrahentis, concl. 85. n. 208.

Quis non debet sibi vitam arctare, ut alimenta alijs præstet, concl. 89 n. 119.

Quis talis esse præsumitur, qualis in chirographo. siue in litteris denominatur, si tamen ille de longinquis partibus proficiscatur, conclus. 49. n. 29.

QUOD Deus coniunxit homo non separet, conclus. 59. n. 4.

Declarata tamen, ut ibidem.

Quod incontinenti fit, tunc inesse videtur, conclus. 89. sub n. 281.

Quod per se patet non est amplius necesse probare, concl. 128. n. 285. 398. & 832.

Declarata tamen, ut in d. concl. 128. n. 398.

Quod potui nolui, & quod volui adimplere nequim regula. quomodo procedat, vide conclus. 35. n. 14. & 27. & concl. 129. sub n. 110.

Quod semel placuit amplius displicere non potest, concl. 131. sub n. 30.

Quod tibi non nocet, & alteri prodest facile est concedendum, immò iniquum esset illud denegari, concl. 62. n. 13. & 99. concl. 132. n. 36. & concl. 144. n. 3.

Declarata tamen, quòd hæc regula non inducit necessitatem, sed solum est persuasiva ad ita, secundum bonos mores, concedendum, concl. 62. n. 14.

R

RAPTOR ES illi dicuntur, qui puellam virginem. viduam, sponsam, vel meretricem, per violentiam rapiunt, concl. 128. sub n. 489.

RATIFICANS Instrumentum, in quo obligatio Cameralis aderat, quando appellare possit, vide concl. 128. nu. 715. cum seqq. & in Verbo Appellatio.

Ratificare volentes actum eorum nomine in Verbo gestum sufficit, quòd seruent solemnitates illius loci, ubi fit ratificatio, & in earum defectum ius commune attenditur, concl. 86. num. 120.

Ratificatio absentis, quando fit necessaria in iure, ex stipulatione, vel alio modo, æquisito vide concl. 9. per tot. & in Verbo Absenti.

Actus nunquàm inducitur, nisi data plena, & distincta sciencia iuris, & facti in ratificare, conclus. 17. n. 47. & 55. & concl. 31. sub n. 24.

Contrarium tamen in minore, quando actus à principio fuit nullus, concl. 169. sub n. 16.

Alienationis rei Ecclesiæ à Procuratore nulliter factæ non inducitur ex scientia Fratrum, vel Canonicoꝝ, sed requiritur etiam illa Capituli, concl. 85. n. 37.

Appellationis semper à die scientiæ factæ præsumitur, concl. 129. n. 97.

Capituli validat alienationem rei Ecclesiæ, vel Episcopatus factam ab Episcopo conclus. 85. num. 71.

Extende, ut ibi n. 72.

Excluditur per dolum verum tantum, non autem per præsumptum, concl. 86. n. 248.

Contrarium, ibi n. 251.

Concorda, ut n. 253. & vide in Verbo Do'ns.

Ea materia præiudiciali non venit præsumenda. concl. 131. sub n. 24.

Non inducitur, ex cohabitatione minoris, vel mulieris cum procuratore, nisi fuerit expressè facta, concl. 86. sub n. 85.

Nunquàm extenditur ad validandum actum, illum, qui non habet suum principium conferabile, ibi n. 111. & concl. 169. sub n. 16.

Extende ibid. in d. concl. 169.

Contrarium, ibidem.

Concorda, ut ibidem.

Principalis, quando præsumatur facta de actibus per Procuratorem in lite factis, vide, concl. 48. n. 63.

Siue sit tacita, siue expressa nunquàm supplet defectum solemnitatum in contractu nuptiarum, vel mulieris non adhibitarum, concl. 86. n. 110. & seqq. & vide latius n. 247. cū seqq. Plura vide in Verbo Acceptatio, & concl. 17.

RATIO administrationis semel reddita, quando iterum reddi debeat, & quando non, vide concl. 56. n. 191. cum pluribus seqq. & in Verbo Administrator.

Si sit à testatore remissa non excusæ administratorum à solutione reliquarum, & à bonorum descriptione, ne illa in fraudem pupilli commutentur, concl. 56. n. 195.

Est reddenda per quemlibet administratorem, tam necessarium, quàm voluntarium, & illud onus, etiam ad hæreses transit, & per triginta annos durat, vias executiua in ea reddenda est procedendum, & præsertim in depositario, concl. 56. sub n. 120.

Ratio habetur pro reddita, quòd fiat per eum, cui erat reddenda, quominus reddatur, conclus. 135. n. 85.

Declarata, ut n. 86.

Illius redditio regulariter diuisionem non recipit, quamvis essent mille successores, à quibus esset in solidum d. ratio reddenda, conclus. 56. sub n. 131.

Immò querens trahere reos ad reddendum, rationem coram diuersis iudicibus est puniendus, concl. 56. sub n. 130.

Ratio naturalis est fundamentum præstationis alimentorum, concl. 89. n. 54.

Illa potius est attendenda, quàm crimen Patrum, ibi nu. 194.

Facit cessare civilem, concl. 89. n. 283.

Ratio, quæ est generalior dicto ampliat, & declarat dictum ipsum, concl. 84. n. 250.

Testis illius dictum ampliat, concl. 148. sub nu. 335.

Index Conclusionum,

Vbi est diuersa, ibi viget diuersa dispositio, & sic de vro. ad aliud arguere non licet, concl. 68. n. 27. concl. 123. sub nu. 148. & concl. 170 sub n. 13.

Virgines maioris boni communis, esse iusta causa, vt Abbas remoueri possit, concl. 1. sub nu. 116. in fine.

REAPTARE aliquod re, pmissum semel reaptando adimplet, & ad alia nō tenetur, nisi prius intimatio de reaptando fiat, concl. 50. n. 50.

REBELLIS potest de facto, & sine Sententia, sendo priuatus, concl. 10. n. 7.

IN REBUS Claris, non est vterius disputandum, concl. 118. n. 398.

Fallit tamen vt ibidem.

RECEDENS à Consilio ex eo, quia aliquo metu libere consilium non possit, pro contradicatore habetur, concl. 156. n. 30.

Recedere volens à Curia, quando arrestari possit, donec interrogatoris respondeat, vide, concl. 146. n. 20. cum seqq.

RECEPTANS cum, qui bannitus exsimabatur si dē verē talis non erat, non est puniendus, concl. 19. n. 13. & ibi ratio assignatur.

Et receptores rerum furto luocrafturum, quomodo puniatur, vide concl. 175. n. 26.

RECEPTIO munerū, amplexus, & usus, non faciunt sponsalia de futuro in matrimonium de presenti transire, concl. 115. n. 7.

RECEPVTE quæstiones, & cōsensiones, quod fieri possunt à monachis, vel mulieribus, & corā Procuratoribus, hinc solemnitatibus & ruti, vide concl. 86. n. 89. cum seqq. & in Verbo Muer.

RECIPIENS pecunias ad societatem officij, illas non lucratur, si ipse in totum non adimpleat, etiam si ille, cui erat implendum nullū in hoc interesse habeat, concl. 50. n. 17.

Recipiens fructus loceratis officij, quando censetur remittere adimplementum partis aduersę, & pro quō tēpore, vide concl. 50. n. 72.

RECLAMANS à Laudo si acquiescere non dicitur, concl. 128. sub n. 158.

Reclamatio à Sententia Sacri Concistorij, si infra decem dies non fuerit per Procuratorem facta, potest supplere Dominus; sed dies currunt à die Sententia, non autem à die sciētię, concl. 129. n. 173. & ibi ratio assignatur.

Conceditur à decreto de ratiōando domū, sed non appellatio, e' concl. 128. n. 323.

Item datur à Sententia Principis, sed non appellatio, concl. 128. n. 336.

Profundum non suspendit, veluti facit appellatio, corcl. 52. n. 56.

RECOGNITIO bonæ fidei, quid operetur, vide concl. 28. n. 1. & 4.

Illa lūm, & instrumentorū quādo cumq; etiā post sententiā fieri potest, concl. 148. n. 118. Sed declarata, vt ibidem.

Quomodo sit facienda per manus comparationem vide late, concl. 123. sub n. 36.

Illa manus scribentis quādo fit necessaria, & quādo possit fieri per sencillas, & cancellos, vide ibi sub n. 19.

Et quomodo fit, & quę requirantur, vide ibi n. 25. cum pluribus sc. 39. & late sub n. 36.

Non est necessaria in Instrumento, vel alia Scriptura antiqua, ultra centum annos, concl. 120. nu. 58. & 70. & concl. 123. n. 107. cum seqq. Secus si Instrumentum, vel Scriptura essent infra centum annos, quia tunc recognitione indigerent, concl. 120. n. 69.

Scriptura non fit ex alterione Notarij facta in illius productione, concl. 155. n. 112.

Et facta ab vno non nocet tertio, ab eo causā habenti, concl. 123. n. 8.

Scrupulosa non est necessaria in Instrumento septuaginta, vel octuaginta annorum, sed tunc admodum sufficit, concl. 120. n. 69.

Plura vide in Verbo Scriptura.

RECONCILIATIO ecclesię pollute, quando ab Abbate fieri possit, vide concl. 1. n. 42. & in Verbo ecclesia.

Reconciliatio ex salutatione præsumitur, si prius inter aliquos inimicitia aderat, concl. 100. num. 31.

Ea immemorū licet fuerit facta, tamen reliquę prioris odij remanere solent, concl. 128. sub num. 444.

Patris cum filio, & est contra, quando dicatur facta, & ex quibus arguatur, vide concl. 42. n. 68. & 71. cum seqq.

Item illa Patris cum filio tollit iniuriam, sed non exheredationem, ibi n. 68.

Coarctatum ibi n. 69.

Illa vxoris cum viro, & est contra facta post iudicium intentatum, ac Sententiam lata super adulterio, quid operetur, vide concl. 69. nu. 23. & seqq.

RECONVENTIONIS causa esse non preiudicat, potius, quibus et eo uenit, & quando appellatio non datur ab vno, nec etiam datur ab alia, concl. 128. n. 910. & 912.

Recursus, quando datur coram eodem Iudice, vt de concl. 40. n. 56.

An datur Laico contra Clericum, coram Iudice seculari, vide concl. 44. n. 80. cum seqq.

RECREATIONIS gratia possunt Episcopi, Abbates, & ceteri Prælati an eorum Ecclesijs per tres menses auale, concl. 1. num. 107. & concl. 97. n. 51.

Fallit si absentia detrimentum gregi sibi commisi causaret, ibidem.

RECTOR dicens causas atienationis rei Ecclesię iam confirmate fuisse falsas, id probare tenetur, concl. 85. n. 125.

Ecclesiā collapsam reficere tenetur, deductis tamen prius illius alimentis, vel nisi consuetudo extaret, quod illud onus ad Populū spectaret, concl. 138. n. 76.

Rectores nullius Invalidationis ad Synodum ire nullo modo compelli possunt, ibi n. 93.

Rectori debetur alimēta per Ecclesiā, nō obliuiscēte prescriptione decimarū, concl. 39. n. 440.

Et in sua particulari Ecclesia dicitur Prælati, Imperator, & Rex, & sic omnes Capitulares illius Collegię præcedit, & vices Apostolorum gerit, concl. 140. n. 14.

Et Materialium :

Illius ratio, quādo sufficiat ad informationē
Iudicis, vigore Commissionis Apostolicæ, su-
per voluntate Eccle. i.e. in alienatione, si ille nō
comparuerit, vide concl. 83. n. 56.
Citatio ad informandum super utilitate Eccle-
siæ, si non fuerit facta, sufficit tamen, si Rector
fuerit præsens, licet ipsa citatio requireretur
pro forma, ibi n. 57.
Item ea non requiritur, quando ipse quoque
supplicasset Papæ, licet in cōmissione adesset
clausula Vocans vocandis, ibi n. 58. & 59. ubi
ratio assignatur.
Illius confusus interveniens, post obtentum
rescriptum, super alienatione sufficit ad eam
validandam, ibi n. 72.
Ex cursu triginta annorum præsumitur inter-
venisse in alienatione talis, qualis esse debet,
ibidem.
Quando reperitur in aliqua Ecclesia, absque
Capitulo, ipse habet eandem auctoritatem in
alienationibus, quam habet Episcopus cum
Capitulo, ibi n. 321.
Quando non potest curę animarū incumbere
ita ut sit deputatus Vicarius, tunc prius est
dehædenda portio de redditibus Ecclesiæ, pro
alimentis Vicarii, licet id, quod superest, pro
Rectore non sufficiat, concl. 89. n. 241.
Renunciare non potest privilegio Ecclesiæ, li-
cet tamen illud, per non vsum quadraginta
annorum amittatur, concl. 103. n. 17.
RECVRENS ad Iudicem, pro obtinenda,
possessione alicuius rei, quando posset omis-
sa via Ordinaria, ipsam possessionem de facto
capere possit, vide concl. 164. n. 19. cū seqq.
Ad Iudices seculares, pro impediendis litteris
Apostolicis, omni iure suo priuatur, & in p-
nam excommunicationis maioris incidit,
concl. 126 n. 87.
Extende, & limita, ut n. 88. & 89. cum seqq.
Quando nō est præsumatur talis recursus factus
ad instantiam illius, qui interesse habet, vide
concl. 126. nu. 90. & 91.
Et quādo præsumatur factus à Clericis, & quo-
modo probetur, vide concl. 128 sub n. 240.
Rekursus ad arbitrium boni viri potest haberi
à Laico intra triginta annos, quibus tamē
elapsis, Laudum in rem iudicatam transit,
concl. 129 n. 172.
Ad Superiorem dicitur quædam benignitas
Superioris ad remouendū ea, quæ malè acta
credunt, concl. 165. n. 76.
Et à quo sint soluendæ expensæ factę in re-
kursu, vide ibidem.
Rekursus interpositus, si Sententia executioni
demandetur, cautione interposita, quando il-
la sit retrahenda, vide concl. 165. n. 75.
In illo Sententię nullitas, & iniustitia allegari
potest, ibi sub n. 77.
Et in omnibus causis cuiuscunque summx,
semper admittitur in Tribunali Governato-
ris Urbis; in illo verò A.C. admittitur in illis
tantum, quæ summam futurorum viginti non
exceedunt, concl. 165. n. 79.

Declarata tamen, ut ibidem.
Non differt ab appellatione in materia, ut
quis ex nouiter deductis audiat, & ad effe-
ctum reuocationis Sententię, ibi n. 77.
Quando censetur prohibitus, ubi est prohi-
bita appellatio, vide concl. 128. n. 438. 439.
701. cum seqq. & sub n. 918. in fine.
Quando obinetur idem operatur, quod ap-
pellatio, concl. 128. sub n. 436. & concl. 165.
sub n. 75.
Plura vide in Verbo Appellatio.
RECVSANS ex libere librum penes se exi-
sistentem, ad quid teneatur, vide concl. 78. n.
50. cum seqq. & in Verbo Liber.
Respondere positionibus, vide Positio.
Soluere, quando est requisitus, spoliare dicitur,
ibi n. 56.
Recusatio Iudicis, quando sit admitenda, &
quomodo ea sit proponenda, vide concl. 53.
per tot. & in Verbo Iudex, & in Verbo, Sulpes.
REDARGVERE de filio, quando quis velit
aliquam Scripturam quid probare teneatur,
vide in Verbo Arguere.
PEDDITVS annui, vide Annui redditus.
Reddituum pars, quæ datur, ob administratio-
nem Cappelliciam, & Hospitalium non dicitur
beneficium, nisi personæ habili, & in ti-
tulum daretur, concl. 110. n. 13.
REDEMPTIONIS Captiuorum causa alie-
nari potest fundus dotalis, concl. 87. n. 20.
Item possunt alienari bona fideicommissi sub-
iecta, dummodo id non fiat in iure subuer-
tendi à fideicommissum, concl. 87. n. 22.
Redimens captiuum propria pecunia, eam re-
perere potest, etiam si eo multo illam soluis-
set, concl. 89 n. 130.
Censum à Rectore Ecclesiæ non liberatur, nisi
curet reuocatum illius pecunie de no-
uo fieri, concl. 85. n. 89.
Rem alienatam, quæ erat prohibita alienari,
maculam alienationis, & cōtemptus civitat,
concl. 42. n. 426. & seqq.
Redimere sanguinem suum quilibet tenetur,
etiam si pro eo redimendum falsum iuraret,
concl. 59. n. 56.
REDOTARE quādo teneatur Pater, vel frater
sui, vel foror, vide concl. 84. n. 137 & concl.
89. n. 84. cum seqq. & n. 323. 328. 332. & 355.
REIVCTIO ad arbitrium boni viri datur à
Sententia Arbitri, licet ab ea non detur ap-
pellatio, concl. 128. n. 876.
Datur, quāto laudus ratione lētionē cōtineret,
etiā si illi eū iuramento renunciatū fuisset, ibi
n. 889. & 890. & concl. 133. n. 19. cū seqq. & n. 44
Declarata tamen id procedere, obtrata prius ab-
solutione à iuramento, aliis secus, concl. 128.
n. 891. & concl. 133. n. 32.
Contrarium huic declarationi habetur in d.
concl. 133. n. 31.
Illa, etiam à Sententiā nulla peti potest, con-
clus. 128. n. 896.
Et semper in dubio ea locum habere debet,
concl. 123. n. 21.

Index Conclusionum,

- Per quodcumque pactum, vel cautelam impediri non potest, concl. 133 n. 23.
- Coram Iudice rei est petenda, concl. 128. nu. 897 & concl. 133. n. 46. & 48.
- Contrarium, quod scilicet coram Iudice Arbitratoris peti debeat, concl. 133. n. 47.
- Et an semel tantum, vel etiam bis peti possit, vide ibi n. 37. & 38.
- Habet vim appellationis, & effectum suspensionis operatur, ibi n. 28.
- Et usque ad triginta annos peti potest, ibi nu. 34.
- Contrarium nu. 35.
- Reductionem petendi tempus, si fuerit lapsus Sententia abitorum, quis acquiescisse censetur, concl. 128 n. 898.
- Reductio omnium legatorum, si fiat per testatorem, verbi gratia, ad tertiam partem, id non habet locum in alimentis, concl. 89. nu. 546.
- REFLECTIO** Ecclesie, siue illius constructio ad quos spectet, vide concl. 138. n. 71. & seqq.
- REFERENDARI**, si absint ab Vrbe de licentia Pape, pro presentibus haberi dicuntur, concl. 168 n. 92.
- REFERENS** se ad Instrumentum confiteri non censetur, si illud Instrumentum non reperitur, concl. 148 n. 21.
- Referenti, non creditur, nisi constet de relato, ibi sub n. 21. & 39.
- Di. clara, vt ibi n. 330.
- REFORMATIO** Pauli Quinti, in constituendo salario Procuratori & Solicitatori, quando attendatur, & quomodo sit intelligenda, & praxim in Curia, vide concl. 60. n. 35. & seqq.
- REGENTIS** extensio in rescriptis signaturæ gratis, & iustitiæ, quid operetur, vide concl. 155. sub n. 11. in fine.
- A REGE** Desino, ad Curiam Parlamenti datur appellatio, concl. 128. n. 194.
- Contrarium, n. 917.
- Declara, vt n. 918.
- Regi attestanti se alienationem facere in causâ necessariam, credendum esse, conclus. 165. sub n. 12.
- Regis cor in manu Dei est, concl. 128. sub num. 917.
- Regina Priuilegiis mariti gaudet, & potest in illius felici, & iucundo aduentu carceratos liberare, vt in Delphynatu fieri solet, concl. 6. n. 8.
- Regnum in se diuisum desolabitur, concl. 42. nu. 499.
- REGRESSVS** ad beneficium, quid sit, & quando detur, vide in Verbo Accessus, & concl. 20.
- Regressus non datur de priuatione ad habitum, concl. 50. sub n. 30.
- REGVLA** alternatiua, vide alternatiua.
- Illa de annali, que ait, vt infra annum causæ expediti debeant, tempus illius anni, a die executionis citationis currere incipit, concl. 129. n. 201.
- De lre quesito non tollen do, q. r. r. c. c. intelligenda, & quando illi derogatum censetur, vide concl. 165. nu. 25. cum pluribus seqq. & n. 36.
- De valore adimenda sunt, pro solvendis annatis de Beneficiis Ecclesiasticis, & vti odiosa, non extenditur ad Cappellaniarum administrationes, concl. 165. n. 172. cum seqq. & conclus. 110. n. 13.
- Illi an dieatur facis factum, si valor Beneficii exprimitur secundum arrensiamenta predecessorum, vel secundum quod in libris Camere reperitur, vide concl. 145. n. 45. cum seqq.
- Plura, vide in Verbo Valor.
- Ea non deducta deducam, & non probata, probabo locum habet in causa appellationis, nullitatis, & iniustitiæ Sententiæ, etiam si Statutum adesset, vt in causa appellationis probationes non recipiuntur, concl. 128. n. 251.
- Sed non habet locum in eo, quod postea probatum non reuelat, concl. 128. n. 257.
- Illa, quod petui nolui, &c. quomodo intelligatur, vide concl. 35. nu. 14. & 27.
- Reuocatoria indultorum, non comprehendit alternatiuam concessam Episcopis, sed de ea derogatio in specie requiritur, concl. 97. n. 15.
- A Regularis** iuris communis recedi potest, vbi periculum est in mora, concl. 129. sub nu. 89. concl. 153. n. 28. & concl. 164. n. 16.
- REGVLARES**, si extra claustra Monasterij delinquant ab Ordinatione leci puniri possunt, concl. 66. n. 34.
- Quando eorum dicta probent, vide concl. 156. sub n. 15.
- Regularis exemptus licet iurisdictioni Ordinarij non substat, fallit tamen, si curam animarum habeat, concl. 107. n. 13.
- REIDEBENDI** solutio, quando liberet alios eorres ab obligatione, vide concl. 114. sub num. 14.
- A REIECTIONE** appellationis, quando appellatio detur, vide concl. 128. n. 466. cum seqq. & concl. 129. nu. 243. & in Verbo Appellatio.
- A Reiectione** exceptionis admissibilis, contra obligationem in forma Camere, datur appellatio, concl. 128. n. 723.
- Rei illicitæ operam dans, quando teneatur de homicidio, vide concl. 50. sub n. 11.
- REI** iudicatur, quando renunciatum censetur, vide conclus. 129. num. 340.
- REIPUBLICÆ** interest agnationes familiarum, & voluntates testatorum conservari, conclus. 144. n. 23. & 24.
- Adiecta in Ciuitatibus fieri, & ea facta sustineri, concl. 62. n. 2.
- Artes, & artifices plures in Ciuitate habere, concl. 147. n. 4. & 24.
- Ciuitates hominibus diuitibus, & virtute præditis reperi, concl. 42. nu. 742.
- Homines facinorosos extirpari, conclus. 165. n. 101.

Et Materialium :

Rei vindicatione agere volens tenetur probare Dominium ad sui fauorem, concl. 78. n. 27.
Declarari tamen, vt ibi n. 28.

RELICTVM si in iure sufficitur, & saltem in vim alimentorum resoluitur, concl. 89. n. 114.

Extende, & declara, vt nu. 115. cum seqq. & vide in Verbo Alimentum.

Plura, vide in Verbo Legatum.

RELIGIO antiquior aliis eiusdem Congregationis praeferitur, concl. 120. n. 104.

Extende, vt nu. 105. & 106. & vide in Verbo Antiquior.

Hierosolymitana non contentatur locali nobilitate, sed vult, vt eam ingredientibus, ubique pro nobilibus habeantur, conclus. 147. num. 5.

Illam Christianam corde credere & ore profiteri debemus, concl. 124. sub nu. 6.

Ingrederi non potest filius, quando Pater extrema inopia laboraret, immò ingressus potest impius e eire, vt Patri inopi subueniat, conclus. 89. n. 193. & 301.

Religiosis de rector, vide Apostata.

Religio Fratrum Minorum est incapax bonorum, concl. 113 sub n. 1.

Religiosorum dicta, quando probent, vide in Verbo Regulares.

Religiosi arma tenentes intra Monasterium, sine licentia superiorum, ipso iure excommunicantur, concl. 143 n. 42.

In Regno Neapolis sunt ab omnibus Officijs Iurisdictionalibus alieni, concl. 65. n. 28. & ibi t. no assignatur.

Contrarium seruetur in Dominio Sabaudia, ibi nu. 29.

Prof. ibi, quando possint egredi de Religione, & Matrimonio ex iusta causa, & ex auctoritate Papae contrahere, vide concl. 65. nu. 15. cum seqq.

Vacare non debent alijs negotijs, quam ijs, quae ad eorum Religionem spectant, concl. 1. nu. 41.

Religionis intuitu, si sit facta donatio, ea omissa professione cessat, concl. 113 sub n. 1.

Religioso Filio contentendi super bonis Paternis, & Maternis debentur per Patrem alienata, & sumptus litis, concl. 89. n. 163.

Pauperi, siue serui, nec non alij incapaces debentur alimenta eis relicta, nō tamen iure actionis sed bene impetrato iudicis officio, concl. 89. n. 530.

Ite comparere non potest in iudicio, nisi eum licentia superioris, ibi n. 163.

Ille ex habitatione extra Clausuram, non redditur testabilis, concl. 65 sub n. 24.

Plura, vide in Verbo Monachus.

RELINQUIA Sanctorum eorum apponantur in consecratione Altaris, vide concl. 95. sub n. 2. remissum.

RELOCARE, quando teneatur Ecclesia bona acoluta successoribus primi Inuicti, & quando pro eodem canone, vel pro

eo, quod reperitur ab extraneo, vide concl. 85. n. 338. cum seqq.

Relocatio facta successoribus primi Inuicti, non dicitur alienatio, sed alienationis iam factae continuatio, ibi n. 342.

REMEDIUM extraordinarium non est locus, quādo per viam Ordinariam, quis agere potest, concl. 78. n. 105. & concl. 160 n. 12.

Illi subsidario nunquam sufficit, quādo ad sit, qui citari possit, conclus. 129. sub num. 181.

Vno electo, non censetur preclusa via alijs, concl. 96. n. 18.

Remedium c. reinte gradae non competit minori adulto, sine solemnitatibus contrahenti, concl. 86. n. 234.

Remedium l. d. s. m. C. de ingen. & manumif. postquam fuerit intentatum, non potest ab eo recedi in prauidium iuris ab alio acquisiti, concl. 26. n. 85.

Illud intentans, quādo dicatur actor, siue reus, vide concl. 44 n. 88. & seqq.

Et docere debet de suo interesse, & sic de possessione, & iure suo, concl. 78. n. 100.

Illud l. 2. C. de rekind. vend. quando locum habeat, & illud intentans, quid praestare, & probare teneatur, vide concl. 78. num. 96. cum seqq.

Et habet locum, tam in voluntaria, quam in necessaria alienatione, conclus. 84. num. 211.

Item habet locum in assecuratione, sicut in ceteris contrahibus, & concl. 151. sub num. 3.

Remedium l. Si quis conductionis C. locati, quando locum habeat, & illud intentans, quid probare teneatur, vide concl. 78. nu. 41. cum seqq.

Illud recuperanda, post lapsum triginta annorum non datur Ecclesiae, sicut nec priuato, si factio suo possessione ceciderit, concl. 85. n. 168.

Extentari debet intra quadriennium, ibi nu. 169.

Fallit sex modis, vt n. 171. cum seqq.

REMISSIO affectus, ob sterilitatem, vel aliam causam, quando fieri debeat, vide concl. 75. nu. 14. & in Verbo Affectus.

Remissio Clerici delinquentis, ad quem Ordinarium fit facienda, vide concl. 12. n. 17.

Illa delinquentis de vno Iudice ad alium, quando, quomodo, & expensis cuius fit facta, vide concl. 12. nu. 7. cum seqq. & nu. 18. & concl. 167. n. 81. cum pluribus seqq.

Sed idcirco remissionem delinquentium, fuit in Vrbe, vt ibi n. 98.

Iniuria, quando comprehendat damna, & interese, etiam si sit facta mediante confessione peccatorum per confessorem acceptata, vide concl. 40. n. 11.

Iuris facta ab vno, ex donatariis alteri condonatio non nocet, concl. 17. n. 46.

Iuris de praeterito in habentibus iratum successum

Index Conclusionum ,

cessium, non nocet in futurum, concl. 113. r. un. 36.

REMISSORIA ad probandum id, quod per scripturas probatum est à Rota denegari solet, concl. 120. n. 40. & concl. 123. n. 111.

Fallit, ubi d. concl. 120. n. 40.

Denegari non debet, quando articuli essent releuantes, & calumnia abesset, concl. 148. n. 201.

Est danda etiam sine sumo in causis prophanis, quando de releuitura articulorum constat, concl. 148. n. 202.

Excedit, vt n. 203. & 204.

Et vt obtineatur sumus sufficit, etiam data iuris resistentia, concl. 148. n. 205.

Et ad id sumus resultat ex testibus, etiam nulliter examinatis, ibi n. 206.

Item, vt obineatur sufficit, quod vnus articulus sit releuans, licet alij essent irreleuantes, vt ibi n. 204. & 235.

Non datur pro probandis attentatis in partibus, quando causa, in qua sunt attentatum esset in Curia, concl. 160. n. sub no. 131.

Non datur ad excusanda attentata, quæ iam probata sunt, nisi maximus sumus extaret, ibidem.

Non est concedenda, quando articuli sunt impertinentes, concl. 148. n. 200.

Possit rem iudicatam non est amplius concedenda, ibi n. 216.

Item, necq. possit trans. citiorum, quæ vim rei iudicatæ, & et, ibi dcm.

Excedit, & declarata, vt n. 217 cum seqq.

In illa, quæ oportet elausula (& alijs. iuxta discretionem vestriam) vide concl. 148 n. 287. cum seqq.

Denegatur illi, qui eam diu petere distulisset, ibi n. 216.

Remissioialis lude, quando possit recipere, & examinare testis super eorum reprobatione item quando terminus remissiois incipiat cedere, vide in concl. 123. sub n. 111.

REMOTA causa, remouetur effectus, concl. 47. n. 83.

RENUNCIANDI animis in dubio nunquam presumunt, sed verbis caris, & expressis est probandum concl. 109. n. 35.

Ad Renunciandum, & iurandū, quis inducitur eadem facilitate, quæ inducitur ad contrahendum, concl. 72. n. 40. & concl. 87. n. 121.

Renunciatio appellati, non censetur renuntiatio iuri sibi, per viam attentatorum questio, corcl. 129 sub n. 47.

Item non censetur renunciare iuri de nullitate dicendi, concl. 129 n. 354.

Hereditati Patris, vel Matris non venit excludendus ab antefato, concl. 118. u. 51.

Lati, & causæ, quando Dominium transferat, vide corcl. 129 sub n. 381.

Non videtur tamen faceri Aduersarium ius habere, sed solum renunciare censetur omni iuri, sibi in illa causa competenti, concl. 129. sub n. 381.

Fallit in Beneficio, ibidem.

Renunciatio liti, & non causæ, non inducit renunciationem tituli, de quo nō agitur, concl. 129 sub n. 381.

Spontè Abbatis, & Prælati retinet primum locum, post Abbatem in Choro, & in Conuentu, concl. 1. n. 120.

Renunciare est à se ius, quod, quis habet abdicare, concl. 84. n. 109.

Fauori suo quilibet potest, concl. 133. sub nu. 17.

Non possunt contrahentes per pactum, vel per iuramentum Statim ad publicam utilitatem condito, concl. 86. n. 67.

Officium suum, ex quibus causis Abbas cogi possit, vide concl. 1. n. 118.

Quando quis possit iuri suo, & quando non, vide concl. 17. n. 43.

Quando quis censetur Beneficio clausulæ (sublata &c.) per commissionem causæ, super nullitate, vel in iustitia Sententiæ, vide concl. 122. nu. 18. & 29. & in Verbo Clausula sublata, &c.

Quis non presumitur illi iuri, quod sibi competere ignorat, concl. 35. n. 27. & ibi ratio assignatur.

Appellati, quando quis dicatur, & quando non, vide concl. 129. n. 315. cum sequentibus.

Renunciatio Abbatis, vel Prælati, in cuius manibus sit facienda, vide concl. 1. n. 119.

Alcuius iuris, vt valeat requirit scientia certa, & indubitata illius, quod approbaretur, cum omnibus suis qualitatibus, & circumstantijs, tam lons, quàm facti, concl. 131. num. 60.

Illa alimentorum non valet, sine causæ cognitione siue ea sit tacita, siue expressa, corcl. 89. n. 3 & vide in Verbo Alimentata.

Ea appellatiōis intra decem dies sitridebet, concl. 129 n. 115.

Et tacite, & expressè fieri potest, concl. 129. n. 302.

Iura, vide in Verbo Appellatio, & in d. concl. 129. n. 31. cum pluribus seqq.

Beneficia, ex quibus, fiat licita, vide concl. 1. nu. 118.

Ea Beneficij auct. hoc nisi C. de solut. comprehenditur in renunciatione generali Omnis, & cuiuscumque iuris, & legum auxilij, concl. 91. n. 11.

Illa Beneficij minoris ætatis, & restitutionis in integrum, quando valider alienationis minorum, & mulierum, vide concl. 87. n. 27.

Plura, vide in Verbo Beneficium.

Renunciatio censetur prohibita, quando est prohibita alienatio, concl. 84. n. 109.

Et est species donationis, quam Procurator facere non potest, concl. 129. n. 311.

Ea facta à Filia, quando eam excludat, ita vt amplius ad hereditatem Patris non sit reintegranda, vide concl. 42. nu. 126. cum seqq.

Et Materialium

Falsa à Filia cum Iuramento, & pacto de non amplius petendo, quando illi præiudicet, & quando non, vide concl. 42. n. 337. cum seqq.
Facta à minore, etiam cum iuramento beneficio minoris ætatis, & aliis legum auxiliis, ac constitutioni Marchie de insinuatione loquenti, defectum ipsius insinuationis non supplet, concl. 86. n. 101.
Renunciatio illi velle vti aliqua scriptura, quæ fieri possit, vide concl. 123. n. 160. cum seqq.
Renunciationes defectibus attentant, & non suffragantur, concl. 160. n. 243.
Facte in manibus non habentis potestatem instituendi, & destituendi renuncianti non nocent, concl. 1. n. 119.
Illæ, pacta, & conventiones in quietationibus adhibite, quando annullentur, aut reuideri possint, annullata, aut errata principali dispositione, vide concl. 56. n. 201.
Sunt stricti iuris, & propterea in eis non veniunt nisi expressa, concl. 129. sub n. 381.
Renunciatum, quando censetur appellati, & re iudicatur, vide in concl. 129. n. 301. cum pluribus seqq. & præsertim n. 341. & seqq.
REPETITIO alimentorum non datur, quia illa de iure nature debentur, concl. 89. n. 83.
Declaratur tamen, quod detur compensatio illorum, cum fructibus perceptis, ex bonis administratis, ibi n. 86.
Plura, vide in Verbo Alimenta, & d. concl. 89. n. 35. cum seqq.
Repetitio pecunie in ludo amissa, quando detur, vide in Verbo Amisum in Ludo, & concl. 102.
Repetitio quorum a storum sit facienda, vide concl. 167. n. 123.
Illæ testium, quando sit facienda, & expensis cuius, vide concl. 148. n. 274. cum seqq.
REPRESENTATIE, & executiones fieri non debent contra Ambasciatores, vel eorum famulos, etiam sub prætextu, quod essent ex Principe, seu ex populo inimico, concl. 99. n. 27. & 30.
Fieri non debent contra Peregrinos, ac eorum famulos Komam cunctes ad visitandum Limina Apostolorum, de modo tamè insignia gerent, concl. 99. n. 21. & 22.
Neque contra Patrem euntem ad visitandum Filium Studentem, ibi n. 23.
Item neque contra eos, qui ex necessaria, & probabili causa peregrinasse videntur, ut sunt testes causa testificandi, vel iudices causa iudicandi, ibi n. 24.
Representare obligatus aliquem in carceribus, quomodo liberetur, vide concl. 142. sub n. 43.
Representatio personarum in luctatione transfusum non egreditur gradum Fratrum, & Sororum, concl. 84. sub n. 72.
REPROBARI non potest, quod semel fuit approbatum, concl. 131. n. 1.
Extendit, & declaratur d. concl. 131. & vide in Verbo Approbatio.

Reprobatio testium, quando non admittatur in causa alimentorum, vide concl. 90. n. 5.
REPUDIARE hereditatem non potest, qui est prohibitus alienare, concl. 84. n. 103.
Repudium, quando intentari possit inter contingentes, vel separatim fieri propria auctoritate, etiam non expectata sententia, vide concl. 56. n. 39.
Repudiatio hereditatis, ut valeat, quomodo fieri debeat, vide concl. 51. sub n. 106.
Re aliena, siue pecunia utens, quando committatur iurum, vide concl. 56. n. 82. & seqq.
RES aliena, etiam à non domino vendi potest, & super ea census impositio facta sustinetur, ut dixi in Verbo Census, & vide concl. 78. nu. 28.
Sed quid ea venditio operetur, & quomodo id procedat, vide ibidem.
Aliena si alicui legetur, quando eius æstimatio legatario debeat, vide concl. 88. n. 1. cum seqq. & in Verbo Legatum.
Res amissa vide Amissa res, & concl. 104. n. 2.
A nobiliori semper denominanda venit, conclus. 38. n. 56.
Censetur illius, cuius signo est signata, conclus. 108. sub n. 42. concl. 144. n. 4. & concl. 147. n. 28.
Res cuius contemplatione alimenta debentur, si perimatur, aut infirmiter fiat, vel augeatur, quando alimenta quoque perimantur, minuantur, vel augeantur, vide concl. 89. n. 39. cum seqq. & in Verbo Alimenta.
Deliberata, & adiudicata, quando reuocari possit à debitore, vel à secundo creditore per obligationem pretii debui, & quanto tempore illud ius offerendi duret, vide concl. 32. n. 55. cum seqq.
Res Ecclesiæ, vel Episcopatus, aut Monasterij, quæ, & c. quibus solemnitatibus possint alienari, locari, permutari obligari, & c. vide in Verbo Alienatio, & concl. 85. per totam.
Quando possint collectari, & grauari, vide concl. 103. n. 11.
Emphyteuticæ si alienentur, pro emendis bonis liberis, non ob id alienatio utilis Ecclesiæ dicitur, concl. 85. n. 133.
Emptæ ex pecunia redactæ ex fructibus Ecclesiæ alienari possunt, sicut ipsi fructus, ibi n. 195.
Furæ, ubi reperiuntur, ibi sur puniri debent, concl. 11. n. 13.
Hospitalis, & Confraternitatis, absque solemnitatibus alienari non possunt, concl. 85. n. 324.
Declaratur tamen, vti in concl. 87. n. 10. & in Verbo Hospitale.
Ille hostium, quando legari possint, vel donari, vide concl. 88. n. 21.
Res illas magis amare solemus, quas cum duriori labore acquirimus, concl. 105. nu. 28. & concl. 107. n. 16.
In domum inuectæ, & illatæ, quid sint ita locatori hypothecari, ut antecoribus præstantur, vide concl. 108. n. 37.
In executione capta, si creditor adiudicetur adi-

Index Conclusionum ,

- adiudicatio fit pro iusto pretio , si verò sub-
hallentur tolleratur laesio in sexta parte ,
concl. 157 n. 9.
- In fraude alienata non censentur, si illa cau-
sae ducendę vxoris alienentur, concl. 87. num.
90.
- Libere si fiant Ecclesię, quando primum onus
retineant, vide concl. 103. n. 11.
- Litigiosa, quando alienari possit, vide concl.
87. nu. 85. cum seqq. & ibi multa in hac ma-
teria.
- Magni valoris, quando à creditore pro mo-
dico pretio retineri possit, vide concl. 119.
n. 63.
- Mense Episcopali, quando incorporata dica-
tur, vide in Verbo incorporatę.
- Minoris quando possint per administratorem
sive fidei iuramentis aliquari, vide concl. 56.
n. 77.
- Minoris, vel Mulieris quando, quomodo, ex
quibus causis, & cum quibus solemnitatibus
alienari possint, vide concl. 86. & in Verbo
Alienatio, & in Verbo Minor.
- Minus damnosā minoris semper vendi debet
in illius alienatione, concl. 86. n. 64.
- Qualibet semper est præsumenda talis qualis
fuit à natura prodita, & sic libera, concl. 78.
n. 44.
- Qualibet potius præsumitur allodialis, quàm
feudalis, concl. 93. n. 4. & seqq. & ibi plura in
materia.
- Qualibet dissolvitur eodem modo, quo liga-
tur, concl. 133. sub n. 97.
- Restitutio subiecta pro dote, erit quoque talis
pro augmento, siue illud ex pacto, siue ex
dispositione Statuti debeatur, concl. 170. nu.
32. & 33.
- Sacra, & religioſa non sunt in Dominio alicuius,
concl. 38. n. 23.
- Semel effusa alicuius censetur perpetuo,
ubique solemnitate talis, concl. 85. n. 167.
- Solita locari in Emphyteusim, quę, & quando
dicatur, vide concl. 48. sub n. 60.
- Ut solita locari dicatur, vltimus status est at-
tendendus, concl. 62. sub n. 19.
- Plura vide in Verbo Locari solita.
- Res suas vendere, quando quis cogi possit, vide
concl. 111. sub n. 7.
- Tantum valet, quantum vendi potest, concl.
148. sub n. 303.
- Vna, & eadem non debet diuerso iure cense-
ri, sed vno, & eodem privilegio debet termi-
nari, concl. 64. n. 120.
- Vna quando pro aia solui, vel retineri possit,
vide concl. 91. n. 1. cum seqq.
- RESCISSIO contractus nominati, vel iuricentus,
& similitum, quando, ob non adimplementū
intentari possit, vide concl. 37. n. 20.
- Rescissio Contractus, ob modicitatem pretij
non datur, quando rescripta ex affectione
emptoris suggeretur, veluti quia erat valde
commodum emptori eam rem pro tali pre-
tio habere, concl. 48. n. 53.
- Rescissio in quibus contractibus intentari pos-
sit, & in quibus non, vide concl. 50. nu. 7. &
699.
- Rescissionem concordiz intentans debet prius
restituere, vel offere ea, quę ex concordia
accepit, concl. 78. n. 92.
- Fallit tamen si pars non opponat, ibi n. 93. &
94.
- Sed quid si per errorem rescindatur? ibi n. 95.
- Rescissionem contractus intentans ex capite in-
obseruantię ipsius contractum approbare,
dicitur, concl. 131 n. 29.
- Rescissionem contractus intentans, ex remedio
l. 1. C. de rescind. vend. ad quid teneatur, &
quando dictum remedium locum habeat, vi-
de concl. 78. n. 96. cum seqq. & concl. 147. n.
302. cum pluribus seqq.
- RESCRIPTA Pape semper intelliguntur, si res
ita sit, & si preces veritate nitantur, conclus.
167. n. 37.
- Rescriptum Apostolicum super admissione alie-
nationis rei Ecclesię, eum clausula (si in eu-
identem) vel (vocatiz vocandis) aut (sitibi
confliterit) quid operetur, & quando suffra-
getur, vide concl. 85. nu. 47. cū pluribus seqq.
& n. 64.
- Illud commissionis appellationis fit vtri-
que parti commune, concl. 129. n. 308.
- Etiā subreptitium Iurisdictionem tribuit, si
pars non opponat, concl. 172. sub n. 8.
- Illud non est adimplendum, quod à tramite,
iustitiz deuiat, concl. 165. sub n. 80.
- Impetratum contra Sententiam in rem iudi-
catam transactum non valet, concl. 128. sub
n. 712.
- Intellige tamen, vt ibidem.
- Illud Principis dicitur iniustum, si per illud ef-
fectus rei iudicatz, vel supremi Magistratus
tollatur, concl. 165. n. 70.
- Sed quando illi sit standum, vide ibi sub nu.
71.
- Quando Iudici, & parti presentatur, & inti-
matur, tunc commune efficitur, ita vt etiam
inuito impetrante, alter eo vti possit, concl.
172. num. 6.
- RESERVATIO assensus Regij non sufficit, quā-
do est tradita possessio, licet à defier clausula
nec aliis, nec aliter, nec alio modo, concl.
154. num. 49.
- Non retrotrahitur in præiudicium illius, qui
primò assensum obtinuit, conclus. 154. n. 92.
- Illā beneficiorum obtenta à Papa, ad quę ex-
tendatur, & quid operetur, vide concl. 73 &
in Verbo Assensio.
- Reservatione beneficij cessante remanet affe-
ctio, quę difficultas renouetur, conclus. 73.
num. 12.
- Ea non cadit super beneficiis de Iure Patrona-
tus laicorum, concl. 135. n. 135.
- REVIDENDI onus non probatur ex onere ec-
clebrandi missas, cum illę etiam per alium ec-
clebrari possint, concl. 126. sub n. 311.
- Rescissio animo, & corpore est necessaria, vt
Episc.

Et Materiarum.

Episcopus alternatim gaudeat, concl. 97. nu. 54.

Illius qualitas si in beneficio eam requirentem non exprimitur, gratia subrepticia redditur, concl. 126. n. 30.

In Ecclesia Cathedrali, quando sit facienda ab Abbanbus, vel ceteris Prælatibus, & quando sit necessaria, vel voluntaria, vide concl. 1. n. 108. & concl. 2. n. 40.

Eam non requirit beneficium simplex, concl. 126. n. 31.

Et ab illa, quæ causæ excuscent, vide concl. 1. nu. 107. & 109. & concl. 97. n. 50. cum seq.

Et ubi vera exigitur, tunc nunquam dispositionis satisficit per hanc, concl. 97. n. 57.

Plura, vide in Verbo Absentia.

RESIDVI solutio demonstrat alteram partem fore solutam, concl. 152. n. 14.

RESIGNANS, quando o dicatur à se ius beneficii abdicare, ita ut amplius ei fructus ex eo percipere non liceat, nec non quidam illi ad resignationem spectent, vide concl. 126. sub n. 16.

RESIGNATARIUS successor beneficii tenetur stare locationi à prædecessore factæ, concl. 2. n. 71.

Resignationi consentire, & præsentare per obitum equiparantur, concl. 135. sub nu. 165. & 183.

Declara tamen, ut n. 169. & 185.

Resignationum recipiendarum potestas non arguitur ex potestate conferendi beneficia, concl. 1. n. 91.

RESISTENTIA facta Curie dicitur facta Domino Ordinanti, & non famulæ exequenti, cum actus tribuatur potius Ordinanti, quam exequenti, concl. 48. nu. 31. & concl. 153. nu. 27.

Sed quando illi imponi possit resisti, vide d. ibi sub eodem n. 27.

RES IUDICATA efficit, ut res non dicatur amplius litigiosa, concl. 87. n. 87.

Est magnæ auctoritatis, & rescriptum contra illam impetratum non valet, encl. 128. sub n. 712. & concl. 165. n. 70.

Intellige tamen, ut ibidem.

Sed est magis potens ea, quæ provenit ex tribus Sententiis, quam ea, quæ provenit ex duabus, vigore Statuti, & multo minus, si ex una tantum, concl. 135. nu. 102. & seq. & ibi ratio differentie assignatur.

Rei iudicatæ in petitorio exceptio obstat agenti in possessorio retinendæ, concl. 78. n. 103.

Illi non præiudicat commissio causæ in Rota, quando habet clausulam (pro ut de iure) concl. 168. n. 40.

Illi renunciatum censetur, si quis post eam iura produci, articulos dari, & super nullità Sententiæ dici patiatur, concl. 129. n. 340.

Declara tamen, ut ibi n. 341. & concl. 168. nu. 38. & 39.

Ea non obstat datur appellatio à Sententiâ liquidationis interesse, concl. 128. n. 113.

Finem litibus imponit, & probationibus viam

præcludit, ac post eam nullitates non attenduntur, concl. 129. nu. 360. & 407. & concl. 148. nu. 216.

Fallit tamen, ut concl. 129. nu. 361. cum seqq. & concl. 148. n. 218. cum seqq.

Nunquam habet locum, ubi de notoria nullitate Sententiæ constat, concl. 128. nu. 236. & sub n. 712. & concl. 129. n. 210.

Per revisionem sublata non censetur, quando illius iniustitia non fuit detecta, concl. 165. n. 74.

Quando à Iudice à quo, siue ab eo, ad quem sit exequenda, vide concl. 129. n. 231. & seqq.

Quando ex capite iniustitiæ impugnatur, tunc ea debet esse clara, evidens, & ex eisdem actibus concludenter patere, ibi n. 370.

Quando in Rota attendatur, & quando non, vide concl. 168. n. 35. cum seqq.

Retractari potest, si ita Iudici æquum visum fuerit, vel de iniquitate, & iniustitia appareat, concl. 129. n. 228.

Suo effectu carere non debet, eum virtus legis in executione consistat, concl. 165. n. 81.

RESOLUTIO est eiusdem nature cuius est constructio, cum quilibet res dissolvatur eodem modo, quo ligatur, concl. 48. n. 38.

Resolutio contractus solum peti potest ab eo, ad cuius suavem fuit induta eô, ius, concl. 50. n. 87.

Resolutio lre dantis, resolvitur ius recipientis, concl. 154. sub n. 122.

Fallit tamen, ut in concl. 173. n. 12.

RESPONDENS positum, si se referat ad Instrumentum, & illud non reperitur, tunc positionem fieri non censetur, concl. 148. n. 21.

Respondes velle uti scriptura pro bona legali, & fide digna, donec de contrario constet, bene respondet; Secus si diceret velle habere illam pro bona, quatenus de contrario non appareat, concl. 123. n. 156.

Contrarium, quod scilicet responsio debeat esse præfisa, & sine aliqua plica, ibi nu. 157. & 158.

Respondes velle uti Apocha, Instrumento, aut Testibus productis pro bonis, & fide dignis, poterit nihilominus illi velle uti reanuetare, & tunc penam falsitatis, concl. 123. nu. 160.

Extende, ut ibidem.

Responsio antæriorum hoc modo fieri debet; nempe non credit, ut patitur, & ad effectum ut posituralis, sufficiat n. 34 erit concl. 148. n. 24. & ad quem effectum fuerit adiuvantia, vide ibi nu. 2.

Et tres qualitates habere debet; nempe, ut sit pertinet, absolvi a, & clara, ut ibi sub n. 2.

Illa fienda interrogatorio, vel positione, ubi veritatur circa factum alterius, longior dilatio ad respondendum est concedenda, quam si circa factum proprium, qua dilatare etiam simpliciter responderi debet, conclus. 123. n. 159.

Responsio, vel qualitas declaratio facta ad alium finem

Index Conclusionum ,

- finem, quàm de quo queritur, nihil operatur, concl. 109. n. 10.
- Plura, vide in Verbo Articulus, & in Verbo Positio.
- RESTITVERE**, an, & quando teneatur minor precium rei alienate, dum ipsam rem vult recuperare, vide concl. 86. num. 74. 75. 91. & 214.
- Restitut, quis potest aduersus lapsum decem, dierum, & interim Sententia in rem iudicatam non transit, concl. 129. nu. 114. & 128. cum seqq.
- Restitutio ad appellandum non est concedenda vero contumaci, nisi parito iudicio, & relictis expensis, ibi n. 177.
- Extende, vt nn. 178. cum seqq. & vide in Verbo Contumax.
- Illa alienatorum, quando datur, vide concl. 89. num. 235. cum iteqq. & in Verbo Alimentum.
- Datur contra Sententiam aduersus defunctum ignoranter latam, si tamen eum eo instantiam non esset inchoata, concl. 70. n. 5.
- Datur ex capite ignorantie, aduersus lapsum 30 annorum, & secundum aliquos aduersus illud quadraginta, immò secundum multos, etiam post centum annos, concl. 42. sub nu. 25. & concl. 86. n. 254.
- Item, quòd ea datur, etiam non obstat lapsu quadriennii, & maxime in Curia, ibi concl. 86. num. 253.
- Ea dotis, quando est fienda, tunc masculi sunt preferendi, concl. 81. n. 70.
- Plura, vide in Verbo Dos.
- Illa fienda fideicommissaria, aut est realis, aut verbalis, sed quomodo, & quando ea satisfacienda, vide concl. 51. n. 35.
- Frustrum, vel pretij rei Ecclesie nulliter alienate, quando, & à quo tempore illi debeantur, vide in Verbo Emptor rei Ecclesie, & conclus. 85.
- Plura, vide in Verbo Frustrum.
- In causa spoliij ex probatis tantum, non autè ex probandis impediri potest, concl. 148. sub nu. 189.
- Ea in integrum, ad hoc, vt minori detur, prius constare debet de minori etate, & postea, de lesione, concl. 51. n. 114.
- Sed quomodo de ea verè constare dicatur, vide in concl. 86. sub n. 137.
- Aduersus alienationem rei prohibita alienari ignoranter factam non datur tertio, si alienans eam non petat, concl. 84. n. 63.
- Sed aduersus non implementum concedi debet ei, qui iustum impedimentum habuit, concl. 50. n. 35.
- Concessa pupillis in tantum cõpetit litis consortibus, quòd nec ab ipsis in præiudicium maiorum possit renunciari, concl. 128. sub nu. 319.
- Doctori non datur etiam minori, quia scire tenetur, concl. 86. n. 138.
- Datur filijs tanquam minori, etiam post an-
- nos triginta, conclus. 85. num. 176.
- Datur minori aduersus responsiones male factas super positionibus, ob illius facilitatem, concl. 148. n. 95.
- Et maxime, quòd positiones essent erronee, ibi nu. 46.
- Item datur illi contra tutorem in consilio aduentum, & ea conceditur, etiam sine citatione, & ad hæres illud ius transmittitur, veluti dixi in concl. 51. nu. 19.
- Est concedenda Ecclesie, quando alienatio apparuit utilis à principio, veluti, quia boni essent filij, si postea appareat, quòd ea fertilia erant, concl. 85. n. 185.
- Est semper concedenda Ecclesie, quatenus uõ uerit uoluit contradicere, concl. 85. nu. 207.
- Fallit, quando quadriennium esset lapsum, post obseruantiam contractus, per quadraginta annos, ibidem.
- Ea pendente nil est innouandum in negotio principalis, concl. 86. sub nu. 137. in fine.
- Non admittitur, ubi in iudicio possessorio, summarissimo, & extraordinario versamur, concl. 128. n. 39. & n. 43. ratio assignatur.
- Non competit minori, si in adhibendo adhibuit iuramentum, & relictiua renuntiavit, concl. 86. n. 137.
- Extende quoque, quando minor esset Doctor quia scire tenetur, ibidem.
- Non competit filio, quæ minori, quando sit iustus in casu, ubi quis debet diligens Paternitas nescimul, & extrordinario versamur, concl. 86. n. 138. & vide, latius in Verbo Minor.
- Item non conceditur minori, ubi non constat de iustitia deinde stratum, ex qua resultet liti, quæ est fundamnetum restitutionis, concl. 51. sub nu. 124. & ibi propterea habetur, quòd illud beneficium, etiam ad hæres transiret vii causæ, & legioni competens, sed non personæ, latem principaliter.
- Non datur in beneficiis, post lapsum quadriennium, etiam si de bono iure constaret, concl. 86. num. 235.
- Contrarium, concl. 85. n. 173.
- Item non datur maiori, etiam ex noua causa quadriennio elapso, concl. 86. sub n. 140.
- Non tollitur, nec prohibetur, ubi appellatio est subacta, vel prohibita, concl. 129. n. 365.
- Fallit tamen, vt ibi n. 366.
- Petitæ, quando executionem impedit, vel ipsa executio pregitur cautione fieri debeat, vide concl. 128. num. 375. & seq. & 764. cum seqq. & concl. 165. n. 82. cum seqq.
- Pro admittendis articulis obiectis omnino post terminum decem danda venit, concl. 148. nu. 91.
- Contrarium nu. 92.
- Concorda, vt nu. 93. cum seqq.
- Quando admittitur, tunc expensæ reficiendæ veniunt, concl. 165. nu. 92.
- Quando sit danda Dominus, si Procurator appellare, vel alius defensionem facere consentit, vide concl. 129. n. 104. cum seqq.

Et

Et Materialium

Et quando detur minori in delictis, vide concl. 74. n. 103. cum seqq.

Restitutio, quando fit facienda, vt quis possit agere ad restitutionem contrafactu, vide concl. 78. n. 92. cum seqq.

Quando fit facienda de pretio illi, qui rem alienam scienter emit, vide concl. 88. nu. 14. cum seqq.

Restitutio, quando fit facienda a meretrice de eo, quod recepit, ex quatuor proprii corporis in vitroq; foro, vide concl. 59. n. 129. & concl. 159. n. 6.

Quando fit danda minori, mulieri, siue Ecclesie ad probandum facta publicatione restitui, vide concl. 148. n. 94.

Sed non est facienda, etiam rerum preciosarum, in conscientia, quando ea non nisi cum detrimento proprietas, siue fame fieri possit. concl. 58. n. 129.

Restitutio ad appellandum intra decem dies, a die restitutionis incipientes appellare tenetur, concl. 129. n. 114.

Ad gratiam alimentum habere debet licet eius bona fuerint confiscata, concl. 89. n. 469.

Quando bona confiscata, & in alium translata recuperet, vide concl. 167. n. 69. cum seqq. & pr us concl. 165. n. 26.

Restitutio ad gratiam, sed non ad bona, quando teneatur satisfacere suis creditoribus, & maxime ad pinguiorem fortunam devenit, vide ibi concl. 165. sub n. 26.

RETRACTIO bonorum datur filio, aut heredi, ac heredi hereditas, etiam hypothecam non habenti, donec filius legitime liquidetur, concl. 42. n. 709.

Recentio bonorum Patris non datur aduersus filium pro alimentis, concl. 89. n. 48.

Fallit, ubi ageretur de legitimis, ibidem, & prius concl. 42. n. 709.

Non datur heredi pro eius creditis, quando ea non sunt liquidas, sed solum pro concurrenti quantitate liquidorum, et concl. 36. nu. 25. & pulchra vide in hac materia, in concl. 91. sub nu. 7.

Conceditur aduersus depositum, licet compensatio prohibeatur, concl. 128. n. 822. cum seqq.

Ea facilius conceditur, quam acquisitio de nouo, concl. 37. nu. 27. & ibi ratio assignatur, & concl. 48. n. 55. concl. 102. n. 8. & concl. 119 sub n. 54.

Quando, in quibus casibus detur, vide, concl. 45. n. 18. & ibi multa, & concl. 91. sub nu. 7.

Illas scripturarum penes creditorem esse debet, concl. 123. nu. 132.

Retinenda possessionis iudicio agenti obstat excepto rei iudicatis in petitorio, concl. 78. nu. 103.

Retineri non potest vna res pro alia, concl. 91. nu. 7.

Retineri, quando possint animalia, ob dampna ab eis data, vide conclus. 108. nu. 41. cum

seqq. & in Verbo Animalia.

Retineri, quando possit res magni valoris pro modo credito, vide concl. 119. n. 63.

Retineri, quando possint scripture a Procuratore pro his, que impendit pro Domino, vide concl. 60. sub nu. 21.

RETRACTA tendere in alieno territorio non licet, nisi venia petita, concl. 108. sub nu. 58.

RETRACTA VI, quando censetur renunciata, vide concl. 62. sub nu. 48.

In eo praeferatur ille, qui habet ius potentius, & maioris portionis, etiam quod alios non preueniat, concl. 62. sub nu. 22. & vide prius nu. 18. cum seqq.

Et quando fit preferendus magis indigens, vide concl. 62. sub n. 27. remissus.

Quando parvus situs in eo maiori preualeat, vide concl. 62. sub nu. 27.

Retractus habet locum in pacto retrovendendi, adiectionis in diem, siue legis commissorie ibi sub n. 30. & ibi ratio assignatur.

Non habet locum in Palatijs magni pretij, que nobilitatem familie conseruant, ibi n. 36. & concl. 89. n. 528.

Non habet locum in Molendinis, neq; in aurijs, & similibus in Italia, ubi ea pro mobilibus habentur, at secus in Hispania, conclus. 62. sub n. 19.

Non habet locum in re vendita conditionalter, vel pignorat, nisi esset tanti pignorat, vt nulla spes eam soluendi remaneret, ibi sub nu. 30.

Non habet locum in alienatione facta a minore, quia per eam non dicitur translatum Dominium, ibi sub n. 48.

Illius privilegium competit etiam Iudeo, vide ibidem.

Ex, vt locum habeat, quid requiratur, & quid sit probandum, vide ibi n. 19.

Retrahendi ius non potest consors, vel vicinus in alium transferre, nisi etiam rem ipsam vicinam cedat, ibi sub n. 29.

Illud non potest alienari, etiam in suum heredem, quando Statutum adesset, vt illud, neq; cedi, neq; vendi possit, concl. 62. sub nu. 29.

Et individuum dicitur, tamquam continens rem tradi, & propterea vnicuique in solidum acquiritur, & est preoccupationi locus, ibi nu. 39.

Retrahere volenti non praedicitur Scientia venditoris, nisi fuerit et facta denuntiatio, si in intimatio personalis in tantum, quod neq; ea facta domi sufficiat, conclus. 62. sub nu. 46. & 47.

Retrahere volens non tenetur inhibere emptori, ne fiant impensa, vel melioramenta, cum tempus datum a Bulla ad retrahendum pro interpellatione habeat, & concl. 62. sub nu. 49.

Retractum non potest pars rei vnicuique pretio venditi, sed tota; licet secus, si vna pars fundi esset pluribus vendita, concl. 62. sub n. 39.

MI

RE-

Index Conclusionum,

RETRODONATIO si fiat ex temporis intervallo requirit solemnitates in donatione necessarias; secus vero si incontinenti fuerit, concl. 86. nu. 149.

RETOVENDITIO census, quando fit, tunc Mulier, vel Minor, aut eorum Procuratores pretium recipere, & quietationem facere possunt, sine solemnitatibus, concl. 89. n. 195 & 244. ubi ratio assignatur.

In Retrovenditione, an sit necessarius novus consensus, si res cũ consensu Domini vendita fuit, vide concl. 154. n. 34. cum seqq.

REVELANS secreta causæ, & dicta testium an requiratur fiat publicatio falsum committit, concl. 60. n. 48.

REVERENTIA maior debetur per filium Patri, quàm si conuerso, sed maior subuentio debetur filio, quàm Patri, si omnes essent in necessitate constituti, concl. 42. nu. 360.

REVISIO causæ, quando conceditur idem, operator, quod appellatio, concl. 128. n. 436.

Et quando conceditur, ea etiam non relictis expensis admittitur, concl. 128. sub n. 439 & 711.

Illam an censetur prohibita, ubi est prohibita appellatio, vide ibi nu. 701. cum seqq.

Datur etiam si appellatio sit deserta, quando tamen descriptio eius, ob modicum tempus inducta, concl. 128. n. 702. & 704.

Ea vim appellationis non obstat, concl. 165. nu. 73.

Illam causarum de sui natura earum executionem suspendere non debet, concl. 165. n. 72. & 80.

Ex eius actis, & presertim in interlocutoriis fieri debet, concl. 128. sub nu. 704.

Sed ex iure domini non datur, quando tres conformes adissent ibi n. 709.

Secus autem, quando ille tres non essent omnino conformes, ibi n. 710.

In iudicis Reuisionis caput tempora fatalia non currunt ibi n. 717.

Contrarium ibi nu. 708.

In ea, quis non est audiendus, nisi solutio eo, ad quod per Sententiam fuit condemnatus, concl. 65. nu. 80.

Reuissio reuisionis datur, etiam si in reuiscipen Principis caueatur, ut unica tantum reuissio detur, concl. 128. n. 705.

REVOCATIO non potest habere bona feudalia, pro dote obligata, concl. 87. n. 66 & 67.

Reuo. argui non potest, si fuerit à creditore executum in subsidium bonorum burgensium, & non dictum in petro prius Regio allenti, plus offendent, concl. 87. n. 68.

Renouatio attentatorum, vide Attenta.

Renouatio executionis fieri potest, si unica sententia, quando unica sententia ipsa executio fuerit ordinata, concl. 64. nu. 117.

Contrarium scribitur de iure Curie, ibi n. 117.

Ille feudus alienari, quando, & quomodo fieri possit ab agnato, vide concl. 57. nu. 61 & 62.

An, & quando non possit, vide de tempore

tiore Regni aduentus, vide ibi, nu. 62. cum seqq.

Renouatio feudum non est habenda ratio, quando feudatarius dolose fecit, concl. 87. nu. 65.

Ille feudatum honorum à testatore abanatum, pro restitutione dote, & accretu, per heredem obrebita, non nocet uxori de iure ibi nu. 66.

Feudi facta in vim constitutionis R. non spectant ad Dominum valem, non autem ad reditum, ibi n. 72.

Et quando est facienda non sufficit solatio Verbalis, super restitutione recepti, sed restitutio realis, prout etiam ipsa obligatio est necessaria, ibi n. 73.

Generalis legatorum non comprehendit alius alimentorum, concl. 89. n. 545.

Ille indulgentum Episcopo concessum, non comprehendit alternatum, nisi in specie derogetur, concl. 97. n. 15.

Mandati procuratoris, qui esset effectus Dominus litis, quando fieri possit, vide concl. 60. n. 21.

Non datur in officiis alienatis, veluti in feudis, concl. 87. n. 69.

Per alienantem facta de re redditia feudi non subsistit, ibi n. 70.

Renouatio rei alienata à defuncto, quando sit illa res concedenda hæredi affectionem, vide concl. 73. n. 26. cum seqq.

Renouatio sequitur, vide de questum.

REVM defendere à morte, etiam commensuratum, nisi iusta causa esset, nec defendere peccat, nisi reus esset perniciolosus, concl. 60. n. 79.

Reo quod liceat in iudicis, licet quous atheni, ut æqualitas inter eos iuraretur, concl. 44. nu. 50 & seqq. & concl. 128. c. 733. & 737.

Illi semper fauorabiles sunt leges, quàm aeternata ut semper in dubio pro eo sit iudicandum, concl. 44. n. 55. & 64. cum seqq. concl. 86. n. 221. concl. 119. n. 54. concl. 129. sub n. 356. & concl. 148. sub n. 125.

Fallit tamen, ut in concl. 44. n. 57.

Conuenus, quando prestare teneatur alimentum, & expensæ adori, qui ob inopia lise profectus, qui non potest, vide concl. 89. n. 523. cum seqq.

Exceptionibus pluribus, etiam contrariis, ut potest, concl. 35. n. 24.

Fallit tamen, ut ibidem.

Licet esset op terminum exclusus, nihilominus, si adori, iterum qui contra illum producere, vel audiret quous, reus contra ipsum excipiendo, concl. 148. n. 125.

Non potest in executione florentis se defendere contra Mirumum iudicis, absque la peccati, vel 59. n. 54.

Quando ab expensis solutus ostenditur, vide concl. 128. n. 160.

Originali, qui non datur, & qui non datur, vide concl. 128. n. 160.

Quando non potest exceptionem probare, ut patet per quous.

Et Materiarum :

Quomodo suam exceptionem probare debeat in iudicijs, & quomodo in illis seingere debeat, vide concl. 44. ferè per tot. & in Verbo Actor.

Quando, & quomodo reconuenire possit actorem, vide in Verbo Reconuencio.

Repulsus ab agendo, non censetur re, nulsus ab excipiendo, concl. 148. n. 125.

Si in appellatione vincat in casu venditionis facta sub hasta non habet act onem contra legitimum emptorem, ad illius rei relaxati onem, sed tantummodo conditionem ad pretium cõtra victum habet, concl. 157. sub n. 9.

Quid si fuerit processum, per viam adiudicationis ? vide ibidem.

Si in causa appellationis aliquid de nouo producit, etiam actori ad id elidendum de nouo deducere licebit, concl. 128. n. 258.

Si in secunda instantia velit fabricare materiã consuetudinis, ex productis per actorem in prima, videtur prima facie calumniosè se gerere, concl. 148. n. 356.

Si postquam fuit aëcularis alienationem bonorum fecerit ea suslinebitur, si fuerit facta pro æris alieni solutione, concl. 87. n. 84.

REX dicitur à rectè regendo, & sicut rectè gerendo nomen Regis mereatur, ita peccando illud amittit, concl. 165. n. 17.

In suo Regno, & extra Cardinales præcedit, sed in Sacro Concistorio, vel Cappella Papæ, post primum Episcopum, vel post Antiquiorem Cardinalem Presbyterum sedere debet, concl. 137. sub n. 27.

Si non faciat iustitiam ei per Vassallos resisti potest, concl. 165. n. 110.

Licet tyrannus tamen non potest per Vassallos interficere, quamuis aliqui contrarium sentiant, ibidem.

Vassallo feudum vendenti confectiens totum, ius suum remittere videtur, concl. 154. num. 116.

Ille Francie non dicitur prorsus persona laica, & propterea Archiepiscopatus, & Episcopatus, sede vacante, ad illius nianus redeunt, concl. 138. sub nu. 91, & ibi plures rationes assignantur.

RIGOR iuris non est relinquendus, vbi æquitas, vel alia rationabilis causa non concurrat, concl. 135. n. 7.

Quando æquitati præferatur, vide concl. 65. n. 20. cum seqq. & in Verbo Equitas.

Quãdo per clausulam Arbitriõ Rotæ remissus censetur, vide concl. 135. nu. 3. cum seqq. & in Verbo Clausula.

RIPÆ fluminis sæpè per consensibus assignantur, & quando sunt fructifera mensurari debent cum agro, præsertim, si essent amplæ, cum, tunc potius agri, quàm ripæ dicantur, conclus. 38. n. 59.

RITVS Magna Curie Neapolis super excessibus Officialium comprehendit omnes, tam Regios, quàm etiam illos Baronum, concl. 167. n. 86.

RIXA quando præsumatur secuta causa litis, vide concl. 83. num. 2. cum seqq. & in Verbo Alexandrina.

ROTA absolueret excommunicatos in seclusionibus Sanctissimæ Natiuitatis, & Resurrectionis Christi, etiam non cognita causa, sed cum reincidencia, concl. 10. n. 13.

Considere solet multum de Procuratoribus, concl. 148. sub nu. 389.

Eius Arbitrium quid operetur, vide concl. 65. n. 3. concl. 135. per tot. & in Verbo Arbitriũ.

Illius Tribunal dicitur inter cetera supremum, concl. 168. nu. 4. & 41.

Rotalis inhibitiõ, siue sit iusta, siue iniusta sèper est timenda, concl. 168. n. 42.

Extende, & declara, vt n. 43. cum seqq. & vide in Verbo Inhibitio.

In materia alimentorum non procedit rigorosè, & per apices iuris, sed seruat æquitatem, nec plenas probationes requirit, conclus. 89. n. 40. & 110.

Ea More Angelico semper æquitati inheret, & rigorem aufugit, concl. 41. n. 358. & conclus. 65. n. 2.

Ad illam censetur deuolutæ omnes appellationes, quæ ad Papam fiunt, concl. 128. n. 221. Multum de rigore iuris detrahare potest, & præsertim æquitate, vel alia rationabili causa suadente, concl. 135. n. 93.

Passim denegare solet remissioriam ad reprobandum id quod per scripturas fuit probatũ, concl. 120. n. 40. & concl. 123. n. 111.

Quando est ei datum arbitrium pro sanatione nullitatis examinis testium, ipsius arbitrio, solet de facili pro suo arbitrio respondere, concl. 120. n. 45. & concl. 135. n. 30. cum seqq.

Rem iudicatã non attendit, concl. 168. n. 33.

Declara, & extende, vt n. 36. cum seqq.

Quare aliquando non sit sibi constans, & a resolutione iam facta recedat, vide concl. 168. num. 2.

Sententias extra eam, & in partibus latas euare non solet, ibi n. 30.

Maximè si sententiã esset in contumaciam lata, ibi nu. 31.

Fallit primo, si de earũ iniustitia appareret, quia tunc illas exequi solet, ibi n. 32.

Fallit secundo in sententiis latis ab Inquisitoribus heretice prauitatis, concl. 168. n. 33.

Verba, & mentem Papæ in rescriptis interpretatur, & est in hac quasi possessione scientie, & patientie, imò volente Papæ, ibi n. 3.

Illius opinio illi communi doctorum est præferenda, concl. 168. sub nu. 1.

RVSTICI arma deferre non possunt, conclus. 143. nu. 33.

Intellige tamen, vt ibidem, & nu. 46.

Rusticus, Minor, Mulier, & similes in multis excusantur, quia cū facili decipi possint, idè lo. gis illis maximè fauent, concl. 56. n. 204.

Rusticus, Minor, & mulier excusantur, si usra decem dies non appellant, concl. 129. num. 131. & 176.

Index Conclusionum ,

Fallit, quando copiam peritorum habere potuissent, ibi nu. 132.

S

SACERDOS an, & quando debeat esse, actu, qui presentatur ad beneficium, tempore presentationis, vel iusticiat, si sit talis habitu, & potentia, vide concl. 16. n. 52. cum seqq. & concl. 42. nu. 110.

Solus est capax curæ animarum, conclus. 137. num. 43.

Illius officium est Sacrificiis, & Orationibus vacare, concl. 143. sub n. 41.

Eius testimonium vim duorum testium habet, concl. 155. sub nu. 63. & concl. 156. sub nu. 15.

Sacerdotium requirit etatem annorum viginti quinque, vel secundum aliquos viginti quatuor completorum, concl. 72. n. 67. & 68.

SACRÆ res, & religiose non sunt in Dominio, alicuius, concl. 38. n. 23.

Sacra prophetis immicere non debemus, concl. 156. n. 15.

SACRILEGIUM committens in Ecclesia, illius immunitate non gaudet, si postea, ob aliud delictum ad eam confugiat, conclus. 127. n. 14. & 15.

SÆVITIA Patris, quando est talis, ut Filius sorsum inhabitare cogatur, tunc Filius vna cum eius vxore, & liberis sorsum alimenta recipere debet, concl. 89. n. 138. & vide latè in Verbo Alimenta.

Sævitiam allegans, ob quam sorsum inhabitare cogatur, ea probare tenetur, concl. 89. n. 143. Declara tamen, ut ibi nu. 144.

Sævitia viri in vxorem, quomodo probetur, concl. 134. n. 33. cum seqq.

SALARIVM Aduocatorum adeo eximij laboris esse dicitur, ut propterea vix a estimatione recipiat, & illud dicitur etiam honorarium, siue palmarium, concl. 60. nu. 7.

Illud Aduocato debetur, etiam quod non fuerit conuentum, secundum cause magnitudinem, & loci consuetudinem, & pro modo laborum. ac pro rara Consilij arbitrio iudicis, concl. 60. nu. 8.

Declara, ut nu. 10.

Fallit quādo nō fuerit specificatæ causæ, & seruutia in quibus ille inferuire debet, ibi n. 25.

Illud Aduocato debitum olim excedere non poterat summam centum aureorum, sed hodie excedere potest, arbitrio iudicis, concl. 60. n. 13.

Ille debetur, etiam in principio causæ, concl. 60. nu. 14.

Quid si ille intra annum obiret, vide ibi num. 15. cum seqq.

Debetur illi, etiam si infirmetur, conclus. 60. num. 19.

Aduocato, & Procuratori adeo illud est debitum, ut pro eo soluendo possit vendi feudum ex pacto, & prouidentia, pro quo defendendo

ille elaborauit, concl. 60. n. 33.

Contrarium nu. 34.

Concorda ut ibidem.

Salarium, aut alimenta, quando debeantur Tutori, vel Curatori, vide concl. 89. nu. 475. cum seqq.

Consiliario non debetur, quando non fuit conuentum, concl. 60. nu. 24.

Conuentum, an debeatur Procuratori in Curia suas opuras locare solito, frante reformatione Pauli Quinti, vide concl. 60. num. 35. & seqq.

Debetur vilibus personis, quæ sæpè sine salario inferuire solent, quando probaretur, quod isti essent soliti operas locare, & alter illas educere, ibi n. 9. & concl. 156. sub n. 31.

Debetur etiam si is, qui illud præstendit mutuo receperit pecuniam ab eo, cui inferuierat, concl. 156. n. 3. & ibi ratio assignatur.

Debetur Affectori, Aduocato, Procuratori, Solicitatori, Notario, Tabulario, & Calculatori, licet nō fuerit probatum, quod alter erat solitus operas conducere, alter verò locare, concl. 156. n. 31.

Extende, ut nu. 32. & 33.

Salarium debitum recipere possunt Arbitri interuentiando, concl. 133. n. 139.

Duplex meretur ille, qui duplex officium gerit, licet id aliquando fallat, concl. 60. num. 93. & seqq.

Famulo non subtrahitur, etiam si infirmetur, ibi nu. 19.

Illud Medici, vel Magistri, quando veniat appellatione alimentorum, vide concl. 89. n. 559. cum pluribus seqq. & in Verbo Alimenta.

Non censetur remissum ex seruutijs, & mutuis responsionibus negotiorum vitium, inter mandantem, & mandatarium; Immo nec ex amicitia, vel consanguinitate, concl. 60. nu. 20.

Declara tamen, ut ibidem.

Non censetur remissum, per verba vrbauitatis causa, ex stylo Curialium prolata, quæ seruutium gratuitum annueret, quia verba curialia non obligant, concl. 156. n. 32.

Non debetur illi, qui habuit à Domino vicium, & vestium, vna cum habitatione in Vebe, concl. 60. n. 27.

Extende, & declara, ut nu. 28.

Non debetur Procuratori sua propria culpa reuocato, si tamen per Dominum illius culpa, vel negligentia probetur, concl. 60. nu. 29.

Non debetur à Tutore puellæ, ob seruutia leuia, & non frequentia, aut diuturna, & facta ad delectationem, & otij eukandi gratia, concl. 89. n. 416.

Procuratori, siue Solicitatori, an debeatur, si nihil in causa egerint, quando per eos non steterit, quominus ipsi operas præstiterint, vide concl. 60. n. 22. & 23.

Procuratori non debetur, si obtulit eius scriptum gratis præstare, ibi n. 26.

Con-

Et Materiarum :

Contrarium in concl. 156. nu. 32.

Quando, & quomodo debeatur Vicario ab Episcopo, vel a Capitulo constituto, nec non Notariis, & calculatoribus, vide concl. 60. n. 9. Quando ex spacio trium annorum solutum, presumatur, & quando eius causa sit appellabilis, item quomodo in ea sit procedendum, vide concl. 128. n. 296. cum seqq.

SALTUS dicitur nemus habens arbores raras, vbi ferz, venatores, & canes bene saliant, concl. 166. nu. 66.

SALVIANI Sententia appellationem non admittit, concl. 63. n. 12. & ibi ratio assignatur, & concl. 128. n. 792.

Contrarium ibi nu. 794.

Concorda vt ibi nu. 795. cum seqq. & vide in Verbo Appellatio.

Eo agens, quando de fructibus satisfieri debeat, vide concl. 78. num. 55. cum seqq. & in Verbo Agens.

Item qualiter Dominium, vel possessionem debitoris probare teneatur, vide concl. 157. nu. 4.

In quibus differat ab Agidiana, vide concl. 63. nu. 24.

Ilud inuentari potest contra bona sita in territorio Imperij, extra iurisdictionem Ecclesiasticam, ibi num. 23. & ibi ratio assignatur.

Prouenit a dispositione Iuris congrui, & habet locum, vbi cumque ius civile feruatur, concl. 63. nu. 23.

Et per ius offendi tollitur, concl. 157. num. 16.

Intellige tamen, vt ibi nu. 17.

Ex quo tempore preferibatur, vide concl. 89. sub nu. 438.

Ilud, & hypotheca datur pro legato, concl. 128. sub nu. 134.

SALVS æterna, plus est optanda, quàm terrena substantia, ac temporale commodum, concl. 1. nu. 118.

Salus Patrie est anteponenda Saluti Patris, & Filij, concl. 89. nu. 197.

Salutem alterius nemò salutis proprię preferre tenetur, concl. 89. n. 240.

Illi animæ semper consulendum venit, concl. 89. n. 237 & vide in Verbo Anima. & concl. 107. nu. 4. cum seqq.

Salutis æternę, quis inmemor non tam faciliè presumitur, ex modico praiudicio, sicut ex graui presumitur, concl. 56. nu. 187.

SALVTATIO arguit amicitiam, vel reconciliationem, si prius inimicitia aderat, concl. 100. n. 31.

SALVVS conductus potest a Principe vni concedi in suo statu, nec tunc a creditoribus molestatur, concl. 133. n. 37.

SANÆ mentis, vel suoris signa qualia sint, vide concl. 48. n. 69. cum seqq.

SANGVINE proprium quilibet redimere tenetur, concl. 26. n. 87.

Extende id procedere, etiam si quis falsum iu-

raret, concl. 59. n. 56. & cõcl. 169. n. 5. & seqq. **SATISDARE** non tenetur ille, qui immobilia, vel annuos redditus possidet, concl. 113. nu. 18.

Pro affecuratione Iudicij, an, & quando quis teneatur, post litem contestatam, vide concl. 135. n. 212. cum seqq.

Pro affecuratione iusticię huius ab aula omnino recessit, ibi n. 218.

Plura, vide in Verbo Fideiussio.

SATISFACTIO celeris, quæ dicatur est arbitrium Iudicis, concl. 134. n. 21.

Qualiter, & quādo sit faciendā, vt excommunicatus possit ad cautelam absolui, vide, concl. 10. nu. 1. 14. & 15 & in Verbo Absolutio.

SCANDALA sunt euitanda, & lites dirimendæ, concl. 2. n. 20.

Scandalum est euitandum, si sine dispendio salutis æternę id fieri possit; aliis potius scandalum est eligendum, concl. 1. n. 118.

Ilud, quod aliter tolli nō potest, est iusta causa, vt Abbas, & Prælati renunciare cogatur, ibidem.

SCHOLARIS, si dederit poculum amatorum alicui mulieri, vt amaretur ab illa, sed ex eo mulier obierit, cum sibi culpa imputari possit, arbitrio Iudicis punitur, concl. 150. n. 12. Plura, vide in Verbo Studens.

SCIENTIA absens, quando sufficiat, pro ratificatione, absq; alio actu positio, vide concl. 9. n. 10. cum seqq.

Et in absente faciliè presumitur circa ea, quæ commodum, & utilitatem afferunt, ibi n. 11.

Limita, & declara, vt n. 12. cum seqq.

Illa affirmatis non presumitur inter absentes, concl. 76. n. 17.

Et inter sponfos, vel consanguineos, quomodo probetur, vide ibid. remissinè.

Illa Capituli requiritur ad inducendam ratificationem alienationis rei Ecclesię, per Procuratorem nulliter factę, concl. 85. n. 31.

Certa, & indubitata omnium qualitatum, & circumstantiarum cil necessaria, vbi agitur de iure alicuius, & præsertim minoris, & mulieris, amittendo, concl. 17. sub nu. 49. concl. 84. nu. 26. & 49. concl. 128. num. 614. concl. 129. nu. 182. concl. 131. nu. 55. & 60. & concl. 139. n. 30.

Extende id precipuè procedere in iurisdiccionibus, concl. 139. nu. 29. cum seqq.

Certa, siue in generali, quando Princeps aliquid concedere dicatur, vide concl. 165. nu. 47.

Certa, & indubitata, vbi requiritur, tunc presumpta ex præsentia non sufficit, concl. 129. nu. 189. & ibi ratio assignatur.

Sed quid in iudicialibus? vide ibi nu. 88.

Competens requiritur in Prælato, cum hodie illa ingens non reperiatur, concl. 1. n. 118.

Scientiæ competens defectus est iusta causa, vt Abbas, & Prælati officium suum renunciare cogatur, ibidem.

Index Conclusionum ,

- Illa, & co nſenſus præſumitur in eo, qui interſuit negotio, concl. 129. n. 188.**
- Illa, & contrauentio inducitur contemptum, & contemptum dolum, concl. 111 ſub nu. 29.**
- Ea, & patientia in præſcriptione Iuriſdictionis eſt neceſſaria, concl. 1. n. 38.**
- Scientia & patientia non dicitur conſenſus, vel voluntas, ſed conſcientia, & non comprehenditur ſub Statuto mentionem de conſenſu faciente, concl. 129. ſub n. 185.**
- Scientia & patientia Domini in eo, vt pro eo, quis vti Procurator compareat mandatum procura operatur, concl. 142. ſub n. 64.**
- Explicita omnium qualitarum, & circumſtantiarum in contractu exiſtentium requiritur ad conſtituendum emptorem in mala fide, concl. 85. n. 12.**
- Ea ex præſuppoſitionibus arguitur, concl. 9 n. 15.**
- Fideicommiſſi, & prohibitionis alienationis in alienante res hereditarias præſumenda veniunt, concl. 89. n. 27.**
- Illius, contra quem præſcribitur, debet eſſe certa, & indubitata omnium qualitarum, & circumſtantiarum, concl. 1. n. 159.**
- In antiquis eſt difficilis probationis, & propterea leuioribus probationibus eſt contentus, concl. 120. n. 47.**
- In poenaliſ debet eſſe certa, & indubitata, non autem præſumpta, concl. 50. n. 42.**
- Scientia, vbi requiritur expreſſa, tunc ſama, non ſufficit, concl. 120. ſub n. 121.**
- Eam alienantes probare tenentur, qui re alienatam petere intendunt, concl. 84 n. 29.**
- Eam allegans eam probare tenetur, concl. 26. nu. 4.**
- Item illam Principis allegans eam probare tenetur, concl. 86. n. 107.**
- Et Papa eſt neceſſaria in alienatione rei Eccleſie, vt ea dicatur ſolemnis, concl. 85. n. 271.**
- Item eſt neceſſaria in alienatione rei Eccleſie, ſi de eius præiudicio agitur, ſecus ſi de eo inferioris ibi nu. 272.**
- Illa Principis, an ſit ſufficiens, ad hoc, vt conſtitutio ab eo facta, vel confirmata dicatur per contrarium vſum abrogata, vide concl. 86 n. 105.**
- Ea Principis, vel Papæ, quid operetur circa, validitatem gratiarum, & ex quibus probetur, vel præſumatur, vide concl. 165. nu. 27. cum ſeqq.**
- Præſumitur in eo, qui indagari tenetur, cum paria ſint ſcire, vel ſcire debere, conſcluſ. 48. nu. 45.**
- Præſumitur ex cohabitacione, conuerſacione, & bonorum cõmunionem, etiam in actus momentaneis, & non ſuccelſiuis, in tantum, quod ignorantia allegatio non ſufficit, ſi tamen agatur de poena pecuniaria; at ſecus ſi de corporali, concl. 101. ſub n. 16. & concl. 109. ſub nu. 29.**
- Præſumpta ſufficit ad incurrendam poenam pecuniariam, ſecus ſi agatur de corporali, conſcluſ. 101. ſub num. 16.**
- Et quando idem operetur, quod ipſa denotatio, vel inhibito, & quando non, vide concl. 160. ſub n. 55.**
- Illa Sententia debet eſſe certa, per intimacionem perſonaliter factam, vt quis ab appellando clapiſſis decem diebus excludatur, nec ſufficit domi eam intimari, concl. 123. num. 614. & concl. 129. n. 182.**
- Contrarium, concl. 129. n. 183.**
- Illa teſtamenti non inferit ſcientiam fideicommiſſi, ſeu aliarum qualitarum in teſtamento contentarum, concl. 84. n. 175.**
- Viri nõ præſumunt de adulterio, per eius vxorem perpetrato, concl. 59. n. 28. & ibi ratio aſſignatur.**
- Scire omnia eſt potius Diuinitatis, quàm humanitatis, concl. 60. n. 84.**
- Plura vide in Verbo Ignorantia.**
- Scire, vel ſcire debere paria ſunt, concl. 129. ſub n. 192. & ibi plura in hac materia.**
- SCHISMA cum hæreſi dicitur, quando multi erigerent capita contra Romanam Eccleſiam, nouam Sectam, & noua Statuta facientes, concl. 87. nu. 79.**
- ſchismaticus quis dicatur largiſſimè loquendo, vel largè, ſtriſſiſimè, & ſtriſſè. Item, qui ex illis dicantur heretici, & excommunicati, videtur in concl. 87. n. 78. & 79.**
- ſchismatici cum hæreſi a Laicis puniri poſſunt, etiam degradatione non ſecuta, & in bello capti ſarca ſuſpendi debent, concl. 87. n. 80.**
- ſchismaticus, ſi aliqua bona alienet, alienatio nõ tenet, niſi ſit cum eo diſpenſatum, concl. 87. nu. 77.**
- SCOLARIS, quando repetat impenſas factas in ſtudijs, vide concl. 89. n. 129.**
- SCRIBÆ, & actuarij, in quibus diſſerāt a tabularijs, ſive Notarijs, vide concl. 147. ſub nu. 6.**
- SCRIPTURA ad fauorem Scribentis non probat, quātmuſ ille priuilegiatus exiſtat, concl. 123. n. 13.**
- Extende, & limita, vt nu. 14 cum ſeqq.**
- A notario facta, vt ab amico non dicitur publica, ſed priuata, concl. 123. nu. 77.**
- Extende, & limita, vt nu. 78. cum ſeqq.**
- A Notario ſubſcripta, cum ipſius ſigno, & poſtea in vim compulſorij ſum parte citata ab Archivio extraſſa plenam fidem facit, concl. 123. nu. 133. & concl. 141. nu. 16.**
- A Notario ſubſcripta, & eius ſigno ſignata, & continens clauſulam (Actum) vti perfectè plenè probat, concl. 123. num. 133. & concl. 141. nu. 26.**
- Antiqua concurrente illius obſeruantia plenè fidem facit, concl. 123. n. 104.**
- Sed obſeruantia non concurrente, ſemiplenè tantum probationem facit, ibi nu. 106.**
- Antiqua ex Archivio extraſſa, etiam contra tertium probat, concl. 123. n. 108.**
- Antiqua in materia conſinium probat, præſertim, ſi ſuper hoc ſit celebrata, concl. 120. n. 124. & concl. 103. n. 209.**
- Antiqua maiorem fidem meretur, quàm teſtes, concl.**

Et Materialium.

concl. 120. nu. 39. & concl. 123. nu. 110.
 Antiquissima recognitione non eget. conclus.
 120. nu. 58. & 68. cum seqq. & concl. 123.
 nu. 107.
 Et, vt talis dicatur centum annos excedere
 debet, concl. 120. sub nu. 52. & concl. 123. nu.
 107.
 A Patre facta inter liberos probat, si tamen
 de illius vero consensu constat, etiam si dies,
 & Consul deficiat, concl. 123. nu. 93. cum
 seqq.
 Fallit si ex ea magna inaequalitas inter filios
 oriretur, ibi n. 97.
 Bene recognita non dicitur, nisi testes depo-
 nant se fuisse praesentes, & vidisse eam scri-
 bere, ibi n. 30.
 Quid si tantum deponant notam habere ma-
 num scribentis, & alius vidisse eum scribere?
 vide ibi nu. 31. & seq. & num. 45. cum seqq.
 & 90. cum seqq.
 Bene recognita, & probata illa dicitur;
 si testes rem gestam narcent deponentes se
 vidisse pecuniam numerari, & omnia ipsis
 praesentibus, videntibus, & intelligentibus
 fuisse gesta etiam si non sint subscripti, & multo
 magis cum subscriptione, concl. 123. nu. 50.
 65. & 89.
 Carens clausula actum, quando iurari possit,
 vide concl. 123. sub n. 81. remissive.
 Confessoria de recepto subscriptionem trium
 testium non requirit, quando praesentem cum
 publico Istrumento conueniret, concl. 123.
 nu. 64.
 Contra scribentem probat, licet ab eodem
 non sit subscripta, concl. 123. n. 11.
 Contra subscribentem omnino probat, etiam
 si sit tota a tercio scripta, concl. 123. n. 10.
 Cum signo Titij dicitur ipsis Titij, concl. 144.
 sub nu. 42.
 Diuerso atramento scripta, non per hoc suspen-
 ditur redditur, si tempore illius confessionis
 plura atramenta, ibi adesse potuerint, concl.
 123. nu. 155. & vide concl. 125. num. 20. 21.
 & 22.
 Scriptura ante motam litem extra se compul-
 sorialibus non indiget, concl. 123. n. 123.
 Comparatio illius ad condemnandum non
 sufficit, ibi n. 36.
 Illae, & sculpturae in tabulis aereis, & lapidibus
 marmoreis tepere fides faciunt, ibi n. 98.
 & concl. 120. n. 80.
 Illius identitas vera non probatur, licet testes
 dicant vidisse debitorem subscribere, cum ita
 possit imitari manus scribentis, vt manus
 imitata, ab imitatore vix dignosci possit, con-
 cl. 123. n. 34.
 Immemorabilem scripturam non probant, nisi
 essent ultra centum annos, concl. 120. n. 18.
 & videlicet in Verbo Immemorabilis.
 In Archivio reperta contra tertium probant,
 concl. 120. n. 119.
 Contrarium, ibi nu. 120. & vide in Verbo Ar-
 chiuum.

Informes, quando faciant adminiculum, vide
 concl. 55. n. 21. & n. 23. & concl. 129. n. 455.
 In Archivio existentes per legitimum Archi-
 uistam, absque vlla sollemnitate exemplari pos-
 sunt, concl. 123. n. 121. & concl. 141. n. 116.
 cum seqq.
 Fallit, vt d. concl. 123. n. 122.
 Sed ex Archivio extra se non probat, si par-
 tes Archivio non subsint, nec extra territo-
 rium, ibi n. 117 & seq. & concl. 141. n. 110.
 Fallit tamen, vt concl. 123. num. 119. & concl.
 141. num. 11.
 In Archivio post motam litem repositae, neq;
 inter subditos probant, concl. 123. n. 124. &
 concl. 141. n. 15.
 Declara, vt d. concl. 123. n. 131. & concl. 141.
 nu. 16. cum seqq.
 Sed ex Archivio extra se, vt probent, quid
 requiratur, vide concl. 123. nu. 123. cum seqq.
 & concl. 141. n. 5. & 16. cum seqq.
 Melius probant, quam testes in antiquis, co-
 cl. 129. n. 39.
 Non faciunt fidem ad fauorem Scribentis in
 materia alimentorum, etiam si scribens ef-
 fect Tutor, vel Curator, maxime, quando de
 magnis impensis agitur, concl. 89. n. 541.
 Illarum non recognitio, quando cumq; etiam
 in allegationibus iuris, immo in gradu ap-
 pellationis oppositi potest, concl. 129. n. 71. &
 concl. 123. n. 129.
 Ob carentiam clausulae actum prorsus imper-
 fectae dicuntur, concl. 123. sub n. 137. & con-
 cl. 141. sub n. 28.
 Probari possunt, si adminiculis iuuentur, con-
 cl. 55. n. 20.
 Illae, quae alijs abscentibus scribi solent, quando
 sunt recognoscendae, non est necesse, vt testes
 dicant se vidisse eas scribere, concl. 72.
 num. 7.
 Et quae in actis non reperiuntur praesumuntur,
 ex officio ablate ab eo, qui interesse ha-
 bebat, vt non reperiuntur, concl. 48. nu. 3.
 & concl. 104. n. 16.
 Sed quomodo earum amissio probetur, vide
 in Verbo Amissio, & concl. 104.
 Et in Scriptura amissa illud in ea praesumitur
 adesse, quod non reperiatur, vt ibidem.
 Illi, quando fides detrahatur, vide concl. 123.
 nu. 112. remissive.
 Eius recognitio non nocet tertio, licet a co-
 sistente, seu recognoscente ius habeat, ibi
 num. 8.
 Et probata censetur, quando super ea fuisset
 iudicatum, ibi num. 56. vbi ratio assigna-
 tur.
 Fieri non debet coram Iudice incompetenti,
 ibi sub n. 73.
 Et in criminalibus, quomodo fiat, vide ibi nu.
 73. remissive.
 Reperta in fidei non authentica, ex fide alia-
 rum suppleri debet, si in aliquo deficiat po-
 tius, quam ex ea fides ceterarum subuer-
 tur, ibi num. 116.

Index Conclusionum ,

- Facta de manu tertij afferentis illam de mandato vtriusque partis cōfēcisse probat si scribens nullum interesse habebat, etiam, si ab vna tantum parte fuerit subscripta, conclud. 123. nu. 26.
- In illa fraudis suspicio tollitur, si testes affirmēt de vna scripturam iuste cōfēcisse die, & anno de quibus in ea, conclud. 123. n. 51. & 65.
- In ea fraus nō præsūmitur, si ad fauorem illius, qui eam scripsit nullum commodum intercedat, conclud. 123. sub nu. 65.
- Imperfecta non probat, etiam quod sit manu Notarij scripta, & alia requisita habeat, cōcl. 123. nu. 34 & conclud. 141. nu. 23. vbi ratio assignatur.
- Indubitata esse debet, vt ex ea ad litterarum comparationem deueniri possit, conclud. 123. nu. 39.
- Informis probat, quando plures coniecturæ illam administrantes concurrunt, conclud. 123. nu. 105.
- Informis probat, si nihil à parte fuerit oppositum, conclud. 141. n. 31.
- Item probat, ob obseruantiam post illius extractionem subsecutam, ibi nu. 32.
- Illam, in qua ad sunt testes, & clausula Actum non requirit de substantia sigillum, & subscriptione n. Notarij, conclud. 123. n. 114.
- Fallit si ea fuisse reperta in folio separato à libro, sicut, aut fasciculo aliarum rogationum, ibi nu. 115.
- Ea, in qua reperitur appositæ, interlineaturæ, vel cancellationes, quando probet, Vide in Verbo Apollilla, & conclud. 125.
- SCRIPTVRAM alterius appositam, vel interlineans falsum committit, conclud. 125. n. 12.
- Approbare quis videtur, quando ei fuit ad illius instantiam ad aduersario producta, & contra eam nihil opposuit, conclud. 131. nu. 43. & 44.
- Scriptura Mercatorum, vel similium, contrarium probat, conclud. 123. nu. 9.
- Eam falsam producentem, vltra pœnam falsi, etiā pro confessio habetur, conclud. 123. n. 162.
- Illam non subsciberis conueniri non potest, conclud. 123. n. 23.
- Privatam approbare quis censetur, quando non contradicit, & præsertim, si eam sepius in manibus habuisset, conclud. 123. n. 28.
- Contrarium nu. 29.
- Privatam producentem illam amplius impugnare non potest, conclud. 123. nu. 18.
- Fallit tamen, vt ibi nu. 19.
- SCRIPTVRAM producentem, ad hoc, vt de falso argui possit, est prius citandus ad declarandum, an ea vti velit pro bona, legali, & si sedigna, conclud. 123. num. 156. & conclud. 148. in fine.
- Et tunc responsio qualis esse debeat, vide dicta conclud. 123. num. 157. cum seqq. & in Verbo Responsio.
- Et quid in materia testium? vide conclud. 148. in fine.
- Scripturam, seu Apocam dolose conficiens, seu lacerans pœna falsi puniatur, conclud. 123. nu. 154.
- Ille non authenticus, & simplex copia probat in odium furripientis scripturam authenticam, conclud. 104. n. 17.
- Ille non est modus inducendæ obligationis, sed bene præsumptionem obligationis indicat, & sic feruire potest ad probandum, non, autem ad obligandum, si tamen aliquod administriculum iungatur, conclud. 123. sub num. 6. & 22.
- Non recognita, vt incerta ad fauorem scribentis non probat, conclud. 123. n. 25.
- Non reperta inter alijs rogationes authenticas, licet habeat clausulam Actum nihilominus in publicam formam redigi non potest, nisi id fuerit à Iudice arbitratum, conclud. 123. nu. 115.
- Non reperta inter alias rogationes authenticas suspicione non caret, ibidem.
- Nulla, etiam testamentaria reperitur, quæ viâ executiuam habeat, conclud. 128. sub n. 131. & vide etiam nu. 748. cum seqq.
- Originalis, ex qua sumptum est exemplum, si de recenti fuerit in Archivio reposita, & non in Protocollo, sed in Folio volante reperta, absque signo Notarij non probat, conclud. 123. n. 132. & conclud. 141. n. 12. cum seqq.
- Pruara ad fauorem absentis, probat præsertim de æquitate Canonica, acstante probationis difficultate, siue etiam, si esset administrata, conclud. 123. nu. 12. 22. 84. & 103.
- Ea, appellatione Instrumenti de propria significatione venit, si secus attempto communi vso loquendi, qui propriæ significationi præfertur, conclud. 123. nu. 142.
- Donationem continens ipsam Donationem probat, conclud. 123. nu. 82.
- Ex conuentione partium, vim obligationis Cameralis habere potest, etiam quod in illa non fuerit data facultas extendendi ipsam obligationem, conclud. 123. nu. 143.
- Extende, & declara, vt nu. 143. cum seqq.
- Fanore pig causæ, sine testibus valet, conclud. 123. nu. 96.
- Fidem non meretur, nisi sit cōfēcissa, vel testes deponant, se fuisse præsentes, & vidisse debitorem subscibere, conclud. 123. n. 145.
- In Archivio non exhibita non probat, etiam si sit obligatione Camerali Vallata, conclud. 123. n. 74.
- Et intra quod tempus in illo exhiberi debeat, & vt robor ab Archivio recipiatur, quid requiratur, vide ibi nu. 74. cum seqq.
- In Libro Cederalum registrata, vel in Libris Mercatorum, vel alijs subordinata omni fraudis suspicione caret, eo vel 123. sub n. 65.
- Inter alias authenticas eiusdem Notarij reperta, etiam si illius signo, & subscipione careat, nihilominus ab eo rogata præiungitur, & sic quod illam ipse pro publica habuerit, conclud. 123. nu. 123. & conclud. 141. nu. 24. & 30.

Et Materialium .

Libellum famosum continens , an indicium ,
sufficiens ad torturam faciat, vide concl. 123.
num. 34 in fine, & n. 35.

Licet sit recognita, non tamen executionem ,
paratam, sicut Instrumentum publicum me-
retur, ibi n. 42.

Non plus opratur, quam viua vox scribentis
in praiudicium tertij, at fecus in illud sui ip-
sius, concl. 123. nu. 20.

In ea non valet pactum, quod debitor possit
carcerari, licet fecus, si id sit factum in In-
strumento, ibi n. 146.

Probat, nedum contra scribentem, sed etiam
contra alios heredes, licet sit sine testibus
scripta, ibi n. 6.

Fallit tamen quando ea esset in forma memo-
rialis, ibidem, & n. 22.

Pro scribente regulariter non probat, concl.
123. num. 5.

Amplia etiam si d. scribente non sit subscrip-
ta, vt ibi n. 11.

Pro scribente facile probat, quando scribens
omnia in ea contenta obseruare promitteret,
concl. 123. nu. 17.

Quando aliunde veritatis adinueniuntur habet
recognitionem non egrt, concl. 123. n. 72.

Quido à Statuto in omnibus illi publice equi-
paratur, tunc paratam executionem, & om-
nes alios effectus publici Instrumenti habet,
concl. 123. n. 53.

Declarat tamen, vt ibi nu. 54.

Et quando de lure communi scripturæ publi-
cæ habeant executionem paratam, vide concl.
128. n. 748.

Quando est à tertio scripta, & à testibus, sed nō
à partibus subscripta probationem inducit, si
testes de partium voluntate, & mandato de-
ponent, concl. 123. n. 83.

Quando de tempore celebrationis illius ap-
parere possit, etiam sine solemnitate præfer-
tur Instrumento, secundum suam anteriorita-
tem, concl. 123. n. 58. & seq.

Extende eò magis procedere, quando Apoca-
lipsis esse trino teste munita, concl. 123. n. 60.

Contrarium ibi nu. 59. & vide num. 84. cum
seqq.

Quando est coniecturis adminiculata adeo
probat, vt publico Instrumento in praiudi-
cium posteriorum creditorum ius, ex eo ha-
bentium, præferatur, concl. 123. num. 57. vbi
ratio assignatur, & n. 65. & n. 75.

Declarat tamen, vt ibi nu. 86. cum seqq.

Quando non agitur de supelenda substantia,
& probatione perficienda in sui substan-
tia, sed de supplendis testibus ratione fidei
aliqualem præsumptionem facit, concl. 123.
nu. 102.

Fallit vt ibi nu. 103.

Quando primordium veritatis habet, & de
credito vero apparet, ad suspensionem tollen-
dam sufficit fides illius, qui eam scripsit, cum
recognitio, concl. 123. n. 66.

Extende & limita, vt n. 67. cum seqq.

Sed quando probet, vide in Verbo Annotatio,
& concl. 112.

Et quando probat contra vnum, probat etiam
contra alium habentem causam ab eo, concl.
123. n. 7.

Quando suspicio antedatæ caret, tunc ille
creditor præfertur, qui illi iniicitur, concl.
123. nu. 65.

Et quado illa suspicio excludatur, vide ibidem,
cum num. seqq.

Ratione loci publici plenā fidem facit, concl.
123. n. 141.

Sigillo authentico roborata probat, ibi n. 99.
Extende & limita vt nu. 100. & 101.

Sine testium subscriptione, sed tantum per com-
parationem approbata semper tantum
probat, concl. 123. nu. 43.

Tertio non nocet, quando non est à partibus
subscripta, neque testibus munita, concl. 123.
nu. 21.

Et maximè, si esset sine die, mense, & anno, &
in forma memorialis, ibi nu. 22.

Sed valde iuuatur per fidem illius, qui eam
scripsit, ac suæ manus recognitionem, maxi-
mè si sit persona à suspicione fraudis aliena,
ibi sub nu. 65. & 66.

Vini obligationis Cameralis habens, non est
exequenda, nisi prius ipsius obligationis, ci-
tata parte, fuerit facta extensio, concl. 123. n.
147.

Vt exequatur, quomodo sit procedendum, vide
concl. 123. n. 148. cum seqq.

Vt probet debet in ea esse tres testes subscrip-
ti, qui illorum subscriptionem recognoscere
teneantur, aliis cum Instrumento non coneur-
rit, ibi num. 38.

Vt probet, quando bonæ fidei probationem
testium in ea subscriptorū exigat, vide concl.
123. nu. 44. remissive.

Item quando non est ab aliquo subscripta, sed
à tertio confecta, & à parte negata, vt pro-
bet, tunc, aut per litterarum comparisonem,
aut per testium depositionem, vel per vtrum-
que recognosci debet, concl. 123. n. 61.

Sed recognoscenda est per comparisonem,
quando alia probatio haberi non potest,
concl. 123. sub n. 61.

Recognosci potest per duos testes viuos, si
vnus ex tribus, qui in ea erant subscripti sit
mortuus, concl. 123. n. 62.

Sed quando est recognoscenda per compa-
rationem, tunc debet produci tota, nec sufficit
partem illius ostendi, ibi n. 63.

Recognitione non indiget, quando tempore
illius productionis nihil de recognitione fue-
rit oppositum, ibi nu. 27.

Reddiatur suspecta de fido, si in ea testes mor-
tui reperiantur, ibi n. 62.

Reperta cum alijs habentibus clausulam
adum, & testes, & ad illas relationem habes
plenè probat, quia illa clausula, & testes re-
petiti censentur, concl. 123. n. 136. & concl.
141. nu. 27.

Index Conclusionum ;

Intellige, vt in concl. 123. n. 137. & concl. 141. nu. 28.

Reperta in Protocollo alicuius Notarij, sed manu alterius scripta non dicitur authentica, nisi sit scripta de manu Notarij, & de voluntate mea, concl. 123. nu. 138. & concl. 141. n. 29.

Reperta in Camera Principis, ex consuetudine fidem facere potest, concl. 123. n. 141.

Scripturarum comparatio aliquid operatur, etiam, quod dicta celsum in contrarium, urgeant, concl. 123. n. 33.

Scripturas adere in iudicio, quando quis cogi possit, & quomodo earum editio sit facienda, vide concl. 61. per tot.

Illa, seu apocha, aut alius exemplum registratum, & recognitum in actis fuerat seruandis, & parte citata, absque originalis productione probat, concl. 123. n. 140.

Si penes debitorem lacerata reperitur, liberationem, & solutionem arguit, concl. 123. nu. 152. & ibi ratio assignatur.

Declarat tamen, vt ibi nu. 153.

Si non sit trino teste signata, vel publica, aut de Archiuo publico sumpta litterarum, comparatio fieri non potest, concl. 123. nu. 39.

Virtus facilius contra fit, quam plurium, concl. 123. n. 40.

Vt dicatur esse in forma probanti, opus est, quod auctoritate Iudicis, & citata parte, non prauis illius recognitione compulsata, fuerit, concl. 123. nu. 26.

In Scripturis antitaxat suspitio non tollitur, si per testes, qui se subscripserunt, non recognoscantur, concl. 123. nu. 37. & seqq.

Illi fidem solet augere mors, concl. 112. n. 11.

Scripturarum indicationi, quando sit standum, vide concl. 103. n. 17.

SCRVTINIVM siue electio, ad hoc, vt valeat, quomodo sit facienda, vide concl. 128. sub n. 52. & ibi remissio.

SECVLARIS non dicitur subditus Episcopi, nisi ratione admitionis, & concomitantie delinquendo cum Clerico, concl. 139. nu. 35.

Sed tunc quomodo ab ipso Episcopo puniri possit, vide ibidem.

Secularizatio per attestationem Papæ, qui eam fecit, vel per testes probationi potest, concl. 155. n. 29.

SECVNDOVS creditor, quando possit offerre debitum primo creditori, & ab eo rem ad iudicatum reuocare, vide concl. 52. num. 55. cum seqq.

Plura vide in Verbo Anterior, & concl. 119.

SECVRTAS concessa principali debitori, an dicatur quoque concessa fideiussori, vide in Verbo Dilatio.

SEDES Apostolica, si alienationem rei Ecclesiæ confirmet, supplet omnes solemnitates Episcopales, vel similes, quæ in illa erant necessariæ, concl. 85. nu. 80.

Potest in primis appellationibus, & recursi-

bus, omisso medio cognoscere, nedum inter personas Ecclesiasticas, sed etiam inter Laicos de re Spiritualis, vel Ecclesiastica, ac etiam de rebus prophanis cunctantes, concl. 128. nu. 201.

Sede vacante Archiepiscopus, Episcopus, ceteraq; dignitates Ecclesiasticæ ad Manus Regis Delphini reductur, sicuti etiam bona ipsiq; concl. 138. n. 86.

Omnia iurisdictionalia in Capitulum transeunt, quæ tamen competeneratione naturalis Episcopatus, secus in alijs alio iure accidentali competentibus, concl. 138. n. 91.

SEDITIONES à fame incitantur, & vt illæ evitentur aruigeri ad annonam portandæ sunt alliciendi, concl. 111. n. 47.

Seditiosius nihil est Populo ieiunio, & famelico, ibidem.

SEMI-L. approbatus amplius reprobari non potest, concl. 153. sub n. 21.

Semel talis semper talis præsumitur, concl. 128. sub nu. 644.

SEMEN motuans pro seminando agro locatori in fructibus rei locatæ præfertur, concl. 108. n. 36.

Contrarium in concl. 119. n. 12.

Seminata, seu segetes damnificæ sortitur forum illius, in cuius territorio damnum fuit illatum, concl. 108. n. 52.

Et quomodo illud damnum veniat æstimandum, vide ibidem, & in Verbo Damnum.

Seminis emissio, an sit necessaria, tam ex parte mulieris, quam ex parte viri ad inducendum æstimationem, vel conulandum matrimonium, siue sufficiat solum, quod illud viri sit naturæ mulieris commixtum, vide cõcl. 76. n. 4. cū seq.

SENATOR vnicus hodie in Verbo à Papa deputatur, licet antiquitus essent centum, qui legis condende potestatem habebant, concl. 128. n. 198.

SENECTVS Abbas, per quam non possit suo muneri satisfacere, est iusta causa, vt illi reouocari cogatur, concl. 1. nu. 118.

Senectus est veneranda, concl. 72. n. 96.

In delictis aliquando excusat, ibidem.

Quotrarum habetur, ibi nu. 97.

Senex à poena condemnationis in metallum liberatur, concl. 72. nu. 99.

Habet desiderium luxurians, sed io potentia claudicat, concl. 59. n. 13.

Iste talis dicitur, qui est ætatis annorum quinquaginta, concl. 89. nu. 99.

Magis seruino indiget, quam, vt illud alteri præstet, ibidem.

Et quando inter vultudinarios cõnumeretur, vide concl. 72. n. 99. remissio.

SENTENTIA an sit executioni demoranda statim, ac appellatio est deserta, vel alia pronuntiatio super desertione, aut citatio sit necessaria, vide concl. 129. a. 2. n. 1. usque ad nu. 238. & in Verbo Desertio.

Antiqua quando sine actus probet, vide concl. 120. nu. 53. cum seqq.

Et

Et Materiarum :

Et antiqua dicitur quando est lapsum tempus quadraginta annorum, concl. 120. n. 6.

Contrarium ibi nu. 7.

Item antiqua, quando lo dicatur est arbitrium iudici, concl. 134. n. 3.

Attentata dicitur, quando fuit extra Rotam, lata, lite pendente in Rota, concl. 160. n. 2. & 4.

Maximè si inibitio Rotalis esset emanata, ne in alio Tribunali illa causa cognosceretur, ibi nu. 215.

Et attentata efficitur ipso iure nulla, concl. 160. nu. 216.

Illa condemnatoria expensarum, & interesse, tam iure actionis, quam iudicis Officio debitarum, quomodo sit proferenda, vide, concl. 19. nu. 15.

Sententia contra sententiam non valet, concl. 128. nu. 155.

Fallit ut ibidem, & nu. 146.

Illa contumacialis ad poenam non sufficit, nisi aliter de delicto constet, concl. 128. n. 492.

Contumacia s. tertio non nocet, etiam quod illud de delicto teneatur, ibidem.

Illa declaratoria incurfus censurarum à lege, vel ab homine lata cum habetur annexum statum super quo Iudex facit decipi potuit, & idò est appellabilis, & talis appellatio iudicatum suspendit, ibi n. 166.

Fallit, ut ibidem.

Declaratoria tantum, & non alia requiruntur contra alia finos, concl. 150. n. 59.

Sententia acquiescisse, & appellationi renunciasse, quando quis censetur, vide latè conclus. 129. n. 301. cum pluribus seqq. & in Verbo Appellatio.

Illius appellatio de valida intelligitur, conclus. 128. sub nu. 372.

Neq. sub tali appellatio interlocutoria tenet, nisi eadem ratio vigeat, ibi n. 505.

Illius approbatio, quando est expetita, tunc exceptio approbationis illius opponi non potest, si secus, quando est tacita, concl. 129. num. 303.

Sententia conformes dicuntur, quando in effectu, substantia, vel qualitate principali conveniunt, si quis quando vna esset lata super meritis cause, alia super defensione appellationis, quia tunc vna esset interlocutoria, alia diffinitiva, concl. 128. n. 369.

Et tunc tales dicuntur, etiam si in aliquibus dissentiant, in his tamen sunt exequende, in quibus concordant, & in minori summa subsistentur, ibi n. 369. & ibi ratio assignatur. Item tres conformes veniunt exequende, etiam si in vna ex illis, aliquod capitulum separatim & inferens novum gravamen addit, ibi num. 370.

Et appellatio non obstantia sunt exequende, etiam si super attentatis essent lata, ibi nu. 371.

Contrarium, quod scilicet non sint exequende si vna illarum sit nulla, ibi nu. 372. & vide nu. 709. & 710.

Semper maiorem cause cognitionem arguit, quam duæ, vel vna tantum, concl. 133. num. 104.

Dux conformes, iuxta Statutum Urbis faciunt rem iudicatam, & quas personas illud comprehendat, & in quibus Tribunalibus obstrictur, vide in concl. 128. sub n. 381.

Discordantes, quando in minori summa sufficiuntur, vel quando fieri debeat coactio summarum in eis contentarum, & ipsa divisio in tres partes, pro vera estimatione, vide concl. 133. n. 27. cum seqq.

Etiā iniqua in rem iudicatam transfunditur, ubi appellatio est remota, aut non permessa, concl. 128. n. 253.

Contrarium, ibi nu. 712.

Non effectuatæ non sunt in iure considerabiles, concl. 139. nu. 28.

Illius notitia arguitur ex receptione alicuius rei in vim illius, concl. 129. sub n. 175.

Nullitas non inducitur, si in ea deficiat verba Pro Tribunali sedentes, & in his scriptis; quia tunc non presumitur in scriptis lata, conclus. 128. sub nu. 512.

Proferuntur in Coria Sententiæ cum maiori maturitate, & deliberatione, quam extra, illam, ibi n. 415.

Illius, siue Laudo acquiescere non dicitur, qui appellat, vel reclamationat, ibi sub n. 158.

Sententiæ tenor in parte dispositiva est attendendus, ut cognoscatur, an ea mixtura contineat, ibi nu. 52. & 53.

Sed si ea amittatur, quomodo illius tenor probetur, vide concl. 129. nu. 435.

Continens iuris errorem, quando dicatur nulla, vide concl. 157. nu. 14.

Ex brevitæ temporis precipitanter, & sine causa cognitionis lata præsumitur, concl. 128. sub nu. 459.

Declara tamen, ut ibi n. 462. & 463.

Ex capite restitutionis in integrum revocari potest, si hæret in rem iudicatam transierit, concl. 129. nu. 363.

Ex capite iniustitie impugnari potest, si de ea, in actis constaret, non obstante defensione appellationis, & maxime si causa appellationis, nullitas, & iniustitia eadem quæ principiahter commissæ, ibi n. 367.

Ex cursu triginta annorum præsumitur lata eo modo, quo de iure ferri debebat, concl. 86. n. 19. & vide concl. 120. n. 22. cum seqq. & n. 53. cum seqq. & in Verbo Antiquitas.

Ex præsumptis, siue præiudiciis probationibus lata, ex nova, & fortioribus retractari poterit, concl. 128. n. 451.

Extra Rotam lata, quando per Rotam in consideratione habeatur, vel non, vide concl. 168. nu. 30. cum seqq.

Fundata super nullis, pro informatione Curie examinatis, lata ob delictum non dicitur, concl. 128. n. 493.

Illos non afficiunt, inter quos lis non pendebat, concl. 48. n. 18.

Index Conclusionum,

In contumaciam lata prius aliquem suis bonis executioni demandari non potest, nisi elapso anno, & nunquam in iudicium transit, concl. 8. nu. 38.

Pro ea in dubio est presumendum, concl. 128. num. 397. 430. & concl. 165. n. 90.

Inducit presumptionem boni iuris in eo, ad cuius favorem est lata, etiam si postea ab ea fuerit appellatum, concl. 90. n. 8.

Ext. ad. v. ibi n. 9.

Iniusta, quando dicatur, & quomodo reuocetur, vide concl. 128. sub n. 146.

Iniusta nunquam acceptata presumitur, nisi presumptiones virgines concurrant, concl. 17. num. 29. & 35.

Et iniusta Sententia nullitati equipollet, concl. 128. n. 146.

In personam iudicis, & non Assessoris proferri debet, concl. 156. n. 4.

In qua nouum grauen additur est appellabilis, etiam si de materia aliis inappellabilis ageretur, concl. 128. n. 14. & 135.

In rebus indiuiduis non potest pro parte valere, & pro parte non; at secus e contra, concl. 33. n. 21. & concl. 157. sub n. 14. & prius concl. 17. n. 39 cum seqq.

In scriptis lata, dicitur, licet in tertia persona, & non in prima concepta facit, concl. 128. nu. 512.

Interlocutoria, vide Interlocutoria.

Iuris prescriptio ius partium illis conferuat, concl. 56. nu. 203.

Lata ad favorem illius, qui Procuratorem constituit, & qui fuit eff. d. Dominus litis erit nulla, si lites non probauit, si hancdem, nec eius personam legitimauit, concl. 78. nu. 73.

Intellige vt ibidem.

Lata ad favorem minoris indefensi, absque Curatoris auctoritate valet ipso minore volente, concl. 163. n. 6. & ibi ratio assignatur.

Lata ad relationem priorum regulariter in rem iudicatam non transit, nec per eam iudex impeditur alterum quantumcumq; ad illud admittere, concl. 69. sub nu. 77.

Extende, vt ibi nu. 78.

Lata alia hora, quam hora citationis est nulla, quia tunc dicitur, absque citatione lata, concl. 47. n. 88.

Lata citato eo Procuratore, cuius mandatum expirauerat, tamquam ex defectu mandati est nulla, ibidem.

Lata contra absentem legitimis probationibus deficientibus non suffragatur, licet iudex dicat, quod de delicto per veras probationes constat, concl. 128. n. 492.

Lata contra contumacem pro confesso, & confesso, ex forma Statuti habet nunquam in rem iudicatam transit, sed quandoque retractari potest, ibi n. 451.

Lata contra coniunctum, sponte conf. sum, aut in fragranti crimine repperitam, non est appellabilis, ibi nu. 478.

Lata contra defunctum ignoranter, datur restitutio, si tamen cum eo in litem iam non esset incolata, concl. 70. sub nu. 5.

Sed quomodo sit concipienda dicta Sententia vt valet, vide ibidem, vbi multa.

Lata contra Doctrinam contumacem non reuocatur presumptionem in rem iudicatam non transit, nisi post decem dies, & de scientia, concl. 129. sub nu. 175.

Lata contra factum contumacem nunquam in rem iudicatam transit, concl. 8. sub nu. 38. & concl. 128. nu. 451.

Lata contra heredes debitoris infra novem dies luctus, vel contra defunctum est nulla, si sit lata scienter, secus si ignoranter, concl. 70. nu. 5.

Lata contra minorem, sine Curatore, quando valeat, & quando non, vide concl. 163. nu. 8. cum seqq.

Lata contra principalem, quando noceat si de iussori, etiam non citato, vide in Verbo Fideiussor.

Lata ex causa partim vera, & partim falsa, quando vitietur in totum, vide in concl. 17. n. 22. concl. 86. nu. 14. cum seqq. & ibi multa iuuenies in hac materia, & concl. 157. n. 14.

Et quid de executione super re communi facta? vide concl. 66. n. 14. cum seqq.

Lata in assensu super petitione plus debito facta pro concurrenti quantitate sustinetur, concl. 157. num. 14. & ibi ratio assignatur.

Lata in iudicio coram pluribus intentato, quando sustineatur, vide concl. 128. n. 19.

Lata partibus presentibus, an operetur scientiam, ita vt alia certificatio non sit amplius necessaria, vide concl. 129. n. 184. cum seqq.

Lata post auocationem causae a Principe facta dicitur ipso iure nulla, concl. 165. n. 59.

Lata pro euidenti utilitate Ecclesiae, vigore rescripti, si in euidenter, &c. inducit presumptionem utilitatis alienationis, donec contrarium probetur, concl. 83. n. 135.

Et probatio contra ipsam Sententiam de hoc esse plena, & concludens, ibidem.

Lata pro salute animae, appellatio non obstante, est exequenda, concl. 107. n. 11.

Lata super reate in vno iudicio probat etiam in alio, concl. 72. n. 25.

Intellige tamen, vt ibidem.

Lata super alimentis continentur etiam litis expensae, si tamen omnia in libello petita fuerint, alius secus, concl. 90. n. 23. & 24.

Lata super aliquibus rebus, vel personis alijs omisis sustinetur, licet iudicium contra plures res, & personas fuerit introducum, concl. 142. nu. 91.

Lata super assensu bonorum, an sit exequenda, si in iussimento deficient aliquae ex clausulis de stylo Notarii opponi solitis, vide, concl. 157. nu. 7.

Lata super assensu, facto proprio, & adiudicatione, sicut executioni demandatur, per concurrenti quantitate, ita etiam in causa

appel-

Et Materiarum.

appellationis executiue retrahatur, non obstante appellatione interposita, conclus. 158. num. 11. & 12. ratio assignatur.

Contrarium ibi n. 13.

Lata super negotio principali, post desertionem appellationis dicitur nulla, etiam si pars non opponat, concl. 129. sub n. 234.

Extende, vt ibi n. 235.

Lata super statu personarum, quando faciat ius, quoad omnes, vide concl. 120. n. 37.

Lata super versione pecunie in utilitatem Ecclesie probat, licet non iustificetur ex adis concl. 85. n. 136 & ibi ratio assignatur.

Maxime, quando acta essent amissa, vel non reperirentur integra, ibi n. 137.

Lata tempore Tyranni in dubio suslinetur, quia auctoritate veri Domini, non autem ipsius Tyranni lata presumitur, concl. 109. n. 8.

Leue, & modicum damnum asserre dicitur, quando preiudicium in via iuris non parit, sed bene in illa facit, si de facto inuita parte procedatur, concl. 128. n. 40.

Liquidationem continere non dicitur, si iudex declararet aliquem esse imittendum in possessionem talium, & talium corporum, ibi num. 118.

A Sententia liquidationis, quando detur appellatio, vide ibi n. 112. cum pluribus seqq.

Mixturam continere dicitur, quando in ea exprimitur causa, quæ complicationem habet, cum petitorio, ibi n. 44 & 51.

Intellige, vt in d. n. 51. cum seqq.

Suam corrigere, & emendare, quando possit Arbitrari, vel iudex, vide concl. 133. n. 133. cum seqq. & in Verbo Index.

Illam, vel mandatum obtinens, ultra summam debitam in expensis condemnatur, conclus. 86. num. 18.

Negotium definiens, & ius perimens literas Apostolicas vulnerare dicitur, conclus. 126. num. 95.

Declarat tamen, vt ibi n. 96. cum seqq.

Non comprehendit non citatos interesse habentes, & præsertim in iudicio hereditatis diuisorio, concl. 52. n. 18.

Non est nulla, si super causa conuentionis fuerit decium, reuocutione omissa, concl. 128. num. 9. 4.

Non presumitur iusta, si acta sint amissa, conclus. 104. n. 18.

Non probatur per confessionem illius factam in impetratione commissionis, conclus. 155. sub num. 151.

Non probatur Condemnatoria ad mortem, per testes, si debet per Scripturam, ibidem.

Non redditur minus conformis, siue ab alijs diuersa, ob causam in ea expressam, conclus. 128. sub nu. 370.

Non seruatis terminis substantialibus, ab Auditore Camera lata, quando sit nulla, vel suslineatur, vide concl. 167. n. 109.

Non valens super negotio appellationis; quando suslineatur, vt lata super negotio princi-

pali, vide concl. 129. num. 374.

Nulla nomen Sententiarum non meretur, concl. 118. sub nu. 372.

Nulla ex defectu citationis, quando sit reuocanda, vide concl. 135. n. 116. cum seqq.

Nulla à partibus acceptata, silem in vim patet suslinetur, concl. 17. sub nu. 33.

Intellige, vt n. 34. cum seqq. & concl. 133. n. 111.

Nunquam executio demandatur, nisi causa deserta pronuncietur, quando tempora appellationis sunt utilia, concl. 129. n. 126.

Et id procedit, etiam si desertio esset notoria, & multa tempora essent lapsa, ibi n. 126.

Obtena ab eo, qui egit, sine actione ad sui iano rem, an sit valida, vel nulla, vide conclus. 78. n. 8. & 9.

Per appellationem suspenditur, & est acti nunquam lata fuisse, concl. 89. n. 518.

Per contradictas lata, quando suslineatur, si Procurator, vel substitutus fuerit abens, vide concl. 129. n. 180.

Post allegatam suspensionem lata, elisio iure nulla, concl. 128. n. 631.

Extende, vt ibi n. 636. cum seqq.

La Principis petita restitutione in integrum non est exequenda, si silemus in causa Ecclesie, vel minoris, & actionem incoactinenti probari offeratur, ibi n. 375.

Declarat tamen, vt ibidem.

Quæ impossibilitatem continet vitiat, nec vilo modo confirmari potest, conclus. 47. num. 86.

Quando continet plura capita, si appelleretur ab vno appellabili, appellatio non datur in alio non appellabili, si tamen capita sint separabilia, siue si connexa, concl. 128. n. 17. cum seqq. & vide concl. 17. n. 19. cum seqq.

Et quando capita separabilia dicantur, vide ibi nu. 20.

Quando est nulla ex defectu iuramenti celsium, tunc arbitrium non intrat, pro ea sananda, concl. 135. n. 43.

Quando faciat ius, quoad omnes, vide concl. 32. num. 4. & concl. 120. n. 37.

Quando facit transiit in iudicatum exequi potest, absque alia obiciatione terminorum, ad decendum de appellatione, ac illius legitima prosecutione, concl. 135. num. 94.

Et quando ferri possit de nocte stando, vel sedendo, vide concl. 133. n. 137.

Quando non comprehendat non citatum, vide concl. 32. n. 7.

Quando non inuenitur, illius amissio, & tenor etiam per vnicum testimonium probari potest, conclus. 129. sub n. 235.

Quando non iustificatur ex adis asserere non potest, & ideo appellatio, tunc non est necessaria, sed bene ea venit reuocanda, conclus. 128. num. 578 & 805. cum seqq.

Quando non sit necessaria in adulterio declarando, & in separatione sienda inter coniuges, vide concl. 59. n. 39.

Index Conclusionum,

Illam rem iudicatam confirmans, & lapsus quadriennij denegando restitutionem in integrum, iuramentum recipiantur, concl. 86. n. 240.

Reclamationem transactionis continens, & compilationem negotij principalis in ventre continere dicitur, & ideo est appellabilis, concl. 128. num. 50.

Retractari potest, etiam post rem iudicatam, si de illius iniquitate evidenter appareat, ibi num. 712.

Rotalis iam executioni demandata, ut reuocetur est necessaria iniustitia notoria, quae nullo velamine occultari, & nulla excusatione celari possit, concl. 168. n. 34.

Sine causae cognitione lata, ex eisdem actis reuocari potest, si cognitio causae praecesserit, concl. 128. n. 517.

Sine citatione lata, quando valeat, & à nullitate vitio excusetur, vide ibi n. 568. cum seqq. Si non potest sustineri, uti lata à Iudice ordinario, quando sustineatur, uti lata à Delegato, vide concl. 47. n. 24. cum seqq.

Super desertione causae est appellabilis, concl. 128. num. 140. & concl. 129. num. 226. cum seqq.

Super utilitate alienationis rei Ecclesiae non erit nulla, si eadem die seratur, qua fuit praesentata gratia, concl. 85. nu. 138. & ibi ratio assignatur.

Supremi Magistratus, vel alia in rem iudicatam transacta, quando per scriptum Principis, infirmari possit, vide concl. 165. nu. 70. cum seqq. & 93. cum seqq.

Vi à substantia appellationis perpetuo cecidit amplius à colligatione reintegrari non potest, concl. 128. sub n. 911.

SEPARATIO thori à faculter concedi solet, quia enim illius causa sit grauis, & ardua; id circa plenas probationes requirit, concl. 89. num. 304.

Et ex quibus causis, & quomodo fiat inter coniuges, vide concl. 59. per totam, & praecipue sub num. 73.

Fieri non potest propria auctoritate, sed expectandum est iudicium Ecclesiae, concl. 89. num. 276. & n. 327.

Ita conceditur viro, ob adulterium uxoris, si cur uxori, ob adulterium viri, concl. 59. n. 5.

Et quid ea operetur, vide ibi n. 6. cum seqq. Si petatur à muliere, ob adulterium viri, illa extra domum viri alimenta consequi debet, etiam si dotem non habuisset, conclus. 59. num. 11.

Declarata tamen, ut ibi n. 12. Et, ut obtineatur ex causa haereticis requiritur persequerentia, & pertinacia; aliis non licet à coniuge recedere, etiam si super haereticis Sententia oriatur, dummodo sequatur reconciliatio, concl. 89. nu. 294.

Illam secuta propter adulterium, quando maritus uxorem alere teneatur, vide ibi nu. 292. cum seqq.

Et quando iterum vir possit reuerti ad tho-

rum uxoris, vide conclus. 152. num. 84.

Item illa recto iudicio Ecclesiae secuta petente altero, ex coniugibus, altero vero pertinace inter haereticos commorante, tunc fidelis innocens non tenetur, cum reuertentem, & reconciliatum secretò in suum consortium recipere, concl. 89. n. 295.

Separationis thori materia valde Iudici arbitraria dicitur, concl. 134. n. 33. & seqq.

SEPVLCRORVM violatores, quae poena puniuntur, vide concl. 136. sub n. 33.

Sepulturam eligere potest amicus pro amico, si id tamen de consuetudine admittatur, concl. 100. num. 10.

Et quando, ea detur, vel non detur excommunicatis, vide concl. 10. nu. 21. & seqq.

SEQUESTRATARIVS, ad hoc, ut iuridice soluat non debet statim satisfacere, sed petitioni se opponere, aliis solutio spontanea solutionem non liberaret, concl. 128. n. 819.

Extende, quòd immò contraditio non sufficiat, sed quòd etiam appellatio sit necessaria, licet mandatum Iudicis pro solutione facienda, praecederet, ibi num. 820.

Restringe tamen, ut nu. 821. cum seqq. Et teneatur onficere librum, uti tutor, ibi nu. 812.

Sequestrata si sint aliqua animalia creditore teneatur expensas pro illis alendis facere, ibi sub num. 47.

Et contra illum agi debet executiue, ibi n. 816.

Ab illius à decreto, an appellans causam grauius in appellatione inferere debeat, vide ibi n. 404. & 405.

Ab illius reuocatione appellationem interponi non sufficit, nisi etiam inhibito Iudicis praecedat, cui causa talis reuocationis commissa fuerit, ibi n. 420.

Illo à Iudice appositus super beneficii possessio, ne, non ob id ipsa possessio amissa censetur, ibi n. 408.

Contrarium tamen, ibi num. 409.

Apponendum venit pro purgatione nullitatis, quando possessio esset nulliter capta, ibi nu. 422.

Appositum regulariter non reuocatur, nisi lite finita, ibi n. 421.

Intellige, & declara, ut ibidem.

Appositum pendente appellatione, licet regulariter sit reuocandum, tamen si timor dilapidationis urgeat, tunc illud firmum remanere debet, nec eo casu aduersario suffragabitur appellare, ibi n. 425.

Appositum contra laicos, & nihil possidentes in statu Ecclesiastico, sed in loco penitus remoto, ubi difficilis esset exactio, aut firmum remanere debet, aut debitor cauere teneatur de soluendo in euentum succumbentiae, conclus. 128. num. 426.

Illud approbare dicitur, qui pro sequestri reuocatione cauet, concl. 131. n. 35.

Cautione praestita, illud est relaxandum, quando dubicaretur, per aliquem mortem pos-

Et Materiarum.

possessionem in alium transferri, & creditorem sequi transiens de creditore fieri, conclus. 128. nu. 427.

Contra possessionem triennalem, vel illius iucessorem concedi non potest, conclus. 128. nu. 415.

Declarata tamen, vt nu. 416. cum seqq.

Datur, quando possessio est vacans, ne interim fructus dissipentur, conclus. 128. n. 424.

Declarata vt conclus. 169. n. 207. cum seqq.

Et dicitur esse contra ius, quod prohibet, vt ab ex. curione sit incipiens iudicium, conclus. 128. sub nu. 404.

Factum super fructibus beneficij illius, qui pro defensione fuit Ecclesie ab eis reuocandum, venit nec ad reuocationem appellatio admittitur, ibi nu. 411.

Factum iuxta Clem. 1. de sequest. possess. & fruct. an, & quando sit appellabile, vide conclus. 128. nu. 413 & 414.

Et factum iuxta dictam Clem. per dationem, fiduciis non reuocatur, quia nedum est permittum, sed minus à lege, cum adiectione ponz, ex aliqua causa precipitur, conclus. 128. nu. 429.

Illud iuxta Clem. illam non apponitur, nisi post Sententiam obtentam, & si sit nulliter appositum non reuocatur, nisi reuocata Sententia, ob presumptionem, ex ea resultantem, ibi nu. 430.

Illud iudicis officio, ob illius offensam appositum ipsa officio cessante, illud quoque cessare debet, ibidem.

Impeditur, quando Sententia fuisse ad fauorem possidentis lata, licet in alia instantia fuit reuocata, ibi nu. 431.

Impeditur, quando quis haberet tres sententias, & rem iudicaram pro se, licet postea victus in causa restitutionis in integrum vnam contra victorem haberet, conclus. 128. nu. 431. & 433.

Impediri non potest, per tertium super eo interesse pretendentem, neque per eius appellationem tollitur, ibi n. 428. & ibi ratio assignatur.

Post Sententiam restitutionis appositum non valet, nisi illi aduersarius consenserit, ibi nu. 432.

Præbet iustam causam non soluendi, & operatur, vt debitor ad damna, & interesse non teneatur, ibi sub 434.

Quale esse, & cum quibus requisitis concedi debeat, vt ab eo appellatio non detur, vide ibi nu. 412. cum seqq.

Quando est appositum super fructibus tantum, & non super possessione, ab eo datur appellatio ibi nu. 410.

Quando possit sperni, & quando ex bonis sequestratis alimenta debeatur, vide conclus. 89. n. 515. cum seqq. & in Verbo Alimenta.

Si contra iniustum apponatur, nec Dominium, nec possessionem auferit, licet secus in sequestro voluntario, conclus. 128. nu. 406. & 407.

Illud, siue sit iustum, siue iniustum impunè contemni non potest, ibi nu. 434.

Vigore Sententia nullæ appositum, tunc illud violas in quas penas incidat, vide ibi n. 435.

Et hi quibus casibus possit concedi, & in quibus non, vide ibi n. 404. cum seqq.

Item, quando in fructibus beneficii, & in ipso beneficio concedatur, vide ibidem.

SERVITIVM, quod debetur Domino, per Vassallum, aut est personale, aut pecuniarium loco personalis, conclus. 57. n. 2.

Et quando illud dicatur interesse publicum respicere, vide ibi n. 5. & 6.

Seruitium pecuniarium soluitur de seu. alibus; non autem de pecunijs, vt potè perceptis ex aliquo officio, per Principem donato, & in cuius concessione nullum verbum fuisse factum de fundo, conclus. 57. n. 7.

Seruitium personale remissum censetur, si in Inuestitura illius mentio non fiat, conclus. 3. sub nu. 24.

Seruitium soluere quis tenetur non totum, sed pro rara fructuum, conclus. 57. n. 9.

SEXVIGOR inficiens alicui nobilissimæ, & dignissimæ personæ, pro menstruo salario, si dicat se in huiusmodi seruitio impendisse scuta quinquaginta de proprio, pro alendo Domino, illi non creditur, conclus. 89. n. 542.

Seniores quando probent pro Domino, vide ibi nu. 541.

Sed quid si fuissent eiecit, vide ibidem.

SERVITVS altius non tollendi habet causam discontinuam, & acquiritur per vnicum actum, vel vnicam prohibitionem, cum decenniali patientia aduersarii, conclus. 62. nu. 83.

Realis non petionis, sed prædij debetur, conclus. 166. sub nu. 67.

Illa vendi aqua alterius, quanto tempore præstabitur, & quod interdictum competat aduersus prohibentem ea vti, & quando ad id officium iudicis implorari possit, vide conclus. 132. nu. 26. & 27.

Seruitutes domus quando, & quales veniant in illius venditione, vide conclus. 127. nu. 18. remissum.

SERVVS non potest esse miles, conclus. 92. sub nu. 14.

Servi, vel ancillæ filiorum, quando sint per eorum Patrem alendi, & vestiendi, vide conclus. 89. n. 164. cum seqq.

Seruo, vel alteri incapaci, si sint relicta alimenta, ea non iure actionis, sed iudicis officio debentur, ibi n. 530.

Seruo non est capax feudi, conclus. 142. nu. 65.

SEVITIA. Vide SEVITIA.

SEXMIENARIVS, & ultra est ad generationem aptus, conclus. 59. nu. 13. vbi exemplum datur.

SIGILLANS litteras sigillo alterius falsum committit, conclus. 144. nu. 12.

5. Fallit, vt nu. 13 cum seqq.

Index Conclusionum,

- Sigilli** apofitio, sine fubfcriptione regulariter non fufficit ad inducendam probationem, & præfertim, quando fufpicio circa rafuram, data, vel alterius falſitatis cõcurreret, concl. 123. fub n. 101.
- Illud** eſt fubſtantiale litterarum Regiarum, concl. 154. n. 53.
- Illud** & fubſcriptio Notarij non ſunt de ſubſtãtia ſcripturæ, quando ea teſtibus non caret, & addit clauſula Adum, concl. 123. n. 114.
- Declara**, vt ibi n. 115.
- Et licet** perierit è litteris originalibus, nihilominus ſi illæ appareant authenticę probant, concl. 120. nu. 71.
- Et indubio** probat contra eum, cuius ſigillum eſt ibi n. 99.
- Illud** fubſcriptioni partis æquipollet, vbi præfertim de præiudicio ſignantis agit, concl. 123. nu. 99.
- Fallit**, quando ipſa fubſcriptio pro forma requireretur, ibi n. 101.
- Et indubio** pro eo venit præſumendum, ſi tamen fuerit recognitum, ibi n. 114.
- Vt probet** litteras intelligibiles continere debet, concl. 123. n. 101.
- Item vt probet** eſt recognoscendum, quia eo recognito inſtrumentum validum cenſetur, ibi n. 114.
- SIGNATURA** luſtitiz, & illius Præſectus facultatem os aperiendi non habent, concl. 122 nu. 18.
- Non facit** reſcripta gratioſa, vel ab ordine Iuris aberrantia, concl. 135. n. 3.
- Quando** reſcribit ſimpliciter in commiſſione cauſæ, tunc intelligitur, quoad vtrumq; effectum, concl. 128. fub n. 42.
- Et quid** facere ſoleat, quãdo ab exceſſu executionis appellatio interponitur, vide ibidem.
- SIGNO** antiquiori eſt ſciendum, ſi animal ſignũ duorum habeat, concl. 108. fub n. 43.
- In illo** prelationem habere prætendens, quomodo experiri debeat, vide concl. 171. n. 8.
- Ex eo** cognoscitur ſignatum, concl. 108. fub n. 42. & concl. 144. fub n. 41.
- Vnus**, ne vtatur ſigno alterius, iudex, etiam non requiſitus prohibere poteſt, concl. 171. nu. 8.
- Illud** Mercatoris non eſt diuidendum inter illius hæredes, ſed penes vnum tantum remanere debet, licet commoſitas illius per ludicem diuidi poſſit, ibi nu. 7.
- Illud**, ſive Marca, & Stigma Dominij rei ſignatæ demonſtrat, concl. 144. n. 4. & 42.
- Declara** tamen, vt nu. 6.
- SILENTII** perpetui impoſitio ſuper diffamatione eſt appellabilis, concl. 123. n. 383.
- Sylua cedua** ex arboribus in ea caſſentibus pretioſior redditur, concl. 136. n. 30.
- SIMILE** non eſt idem, concl. 142. fub n. 61.
- Similis** eſt dictio, quæ ſignificat indentatam in effectus, concl. 92. nu. 13.
- Similitudo** magis propinquitatem, quàm rei indentatam ſignificat, concl. 142. nu. 61.
- Similitudo** qualis eſſe debeat, vt argumentum à ſimilibus valeat, vide ibi omn. 52. cum ſeqq.
- Similitudo** effigiei eſt fortiffimum naturę argumentum, ad hoc, vt dicatur quis filius illius, cum quo aſſimilatur, concl. 59. nu. 134. licet illud argumentum ſit fallax, ibidem.
- SIMONIA**, vt euectur eſt præſumendum, quòd conuencio reſignationem non præſcribit, quia ea non inducitur, niſi probetur aliquid fuiſſe datum, vel factum in vim præcedentis tractatus, concl. 47. n. 28.
- SIMPLEX** copia ſcripturæ, & non authentica, probat in odium ſurripientis illam, concl. 104. nu. 17.
- SIMVLATA** quando præſumatur alienatio facta per decoctum, vel lite pendente, vide, concl. 87. n. 85. cum pluribus ſeqq. & in Verbo Alienatio.
- Simulatio**, & fictio non præſumuntur, niſi de eis clare appareat, ibi n. 108.
- Simulata**, quando præſumatur dotis conſeſſio, vide concl. 152. fub nu. 9.
- Simulationis** vehementes præſumptio eſt illa, quando quis promittit ſummam vires ſuas excedentem, vt ibidem.
- SINGVLA** quæ non poſſunt ſimul vnita iuuari, concl. 55. nu. 2.
- Declara**, & extendit, vt n. 3. cum ſeq.
- Singularis** ſucceſſor ad quid tenetur, vide in Verbo Succeſſor.
- SITVS** parvus, quando præualeat magno in materia retractus, vide concl. 62. fub nu. 27. remiſſiue.
- SOCER** quando teneatur alere Generum, Nurum, ac eius Filios, vide concl. 89. n. 138. cum ſeqq. & n. 167. & nu. 437. cum ſeq. & in Verbo Alimenta.
- SOCIETAS** animalium quomodo contrahatur, vide in Verbo Animalia, & concl. 108.
- Contrahi** poteſt, etiam ex partibus inæqualibus, vel quòd vnus præſtet pecuniam, alter verò operas, & quòd periculum, & lucrum ſit commune, concl. 108. n. 16.
- Lucra**, & damna ſocijs communia ſiunt, ibi nu. 15.
- Illa officij** non vacat per profeſſionem illius, cuius caput inica fuit, concl. 42. fub num. 688.
- Omnium** bonorum, quomodo inducatur, & quæ dicatur tacita, vel expreſſa, & quid veniat in expreſſa, & quid in tacita, vide in concl. 139. per totam.
- Illa officij** non exiſtente, fructus illius amplius non currunt, concl. 47. a. 83.
- Societates** officij, quando à muliere, & minore, ſine ſolemnitatibus contrahi poſſunt, vide, concl. 86. n. 181.
- Eam** non lucratur ille, qui pecunias recepit, ſi conuenta in Inſtrumento in totum nõ adimpleat, licet aliquod intereſſe eius, cui erat implendum non concernat, concl. 50. n. 17.

Et Materiaram

Societatis Officii requisita, quæ sint, vide concl. 50. n. 55.

Quando luctetur quis illam, etiam non præstare hæc fore vide ibi n. 74. & seqq.

Pro mercedis quæ dicitur, vide concl. 29. n. 7. Ipse quando valeat pactum, quod capitale sit saluum, & quod periculum ad accipientem spectet, vide concl. 108. n. 18. eum seqq.

Et quando illud iuram continere dicatur, vide concl. 161. n. 76.

In ea, quando periculum sit dividendum, si capitale sit deperditum, vide concl. 108. n. 16.

Illi quando imputentur dos, & alia expensæ factæ ab uno fratre, pro illius Doctoratu, vide concl. 29. sub n. 14. remissive.

Societatis Contractus, quando dirigitur ad translationem Domini, tunc ea sit communicatio inter socios, non autem abdicatio Domini viuis in alium, concl. 68. n. 48.

Societatis præcipuus effectus ille est, ut inter socios lucrû, & damnum cõmunetur, ibi n. 12.

Extende, vt in concl. 108. n. 15.

Societas potest contrahi tacite, & expressè nec non ex comestibus probatur, & quid veniat communicandum in vna, & in altera, vide concl. 29. n. 13.

Socij quando possint contrahere, vt capitale sit saluum, vide concl. 108. n. 20.

Socij bonorum, quando gaudet privilegiis alterius Socij Doctoris, vide concl. 60. n. 40. Omnium bonorum, quando alimenta, vel dotem filia viuis ex Socijs præstare teneantur, vide concl. 89. n. 532.

Licet secus sit in ea redotanda, quia ad illud socius non tenetur, ibi n. 328.

Socij, seu auxiliares criminum, qui dicantur, & quomodo sint puniendi, vide concl. 175. n. 1. cum seqq.

Socium se esse negans, si postea de mendacio cõvincatur perdit beneficiû socijs cõpetens quod est ne illi conueniantur, ultra quàm facere possint, concl. 154. n. 101.

Socius contrahens nomine proprio, sibi ipsi, & non Socio acquirere dicitur, concl. 28. n. 5. Contrarium, ibi n. 7.

Concorda, vt n. 8.

Imponere non potest seruitutem in re cõmuni, in alterius Socij præiudicium, concl. 62. n. 76.

Socius iurari non potest suspensus, nisi societate finita, & rationibus redditis, cum possit esse, quod factus computis ille non remaneat debitor, concl. 153. n. 14. & 15.

Socius possidens aliû consocium recognoscere dicitur, concl. 38. n. 30.

Socius, quando per vnum actum præstetur, & possessionem alterius, vide concl. 48. n. 59.

Quando possit esse telus alterius Socij, vide concl. 167. sub n. 57. in fine.

Quando possit edificare in pariete communis, & ibi cameras, scalas amovibiles, & armaturas facere, & apponere, etiam altero Socio inuito, vide conclus. 62. se. è per tot. & præsertim n. 105. cum seqq.

Socius, quilibet potest querelare pro damno dato in re communis, concl. 108. n. 16.

Socius regulariter est Dominus partis rei in societate existentis, ibidem.

Socius, si murum communem eleuauit, an alter conlocus possit in illo edificare, obsecrando lumina vicini, soluendo tamè expensas pro eius parte, vide concl. 62. n. 75. & in Verbo Edificare.

Socius, si solidata non sint computa, non potest dici creditor alterius, quia potest esse, quod illis solidatis sit debitor, & non creditor, concl. 56. n. 171.

SODOMIE crimen, quàm sit crudele nefas, & quomodo, & cum quibus committatur, vide concl. 59. n. 106.

Illud crimen, quando sufficiat pro obtinenda inter coniuges separatione thori, vide concl. 59. n. 73.

Delictum est adeò nefandum, vt in eo etiam minores pena ordinaria puniantur, concl. 72. n. 107. cum seqq.

In illius crimine non punitur solus conatus, si postea, quis membrum quoq; non impulerit, concl. 74. n. 6.

Sodomiticus coitus affinitatem non causat, concl. 76. n. 3.

SOLEMNITATES hædem requiruntur in constitutione Procuratoris ad alienandum, res minorum, & mulierum, quæ requiruntur in ipsa alienatione bonorum, aliis mandatû est, nullum, concl. 85. n. 29.

Hædem requiruntur in alienatione annuorum reddituum Ciuitatis, vel Ecclesiæ, quæ requiruntur in alienatione immobilium, concl. 113. n. 16.

Episcopales, seu similes requisitæ in alienatione rei Ecclesiæ, per confirmationem Sedis Apostolicæ suppleantur, concl. 85. num. 80. & num. 164.

Solemnitates, & alia requisita ad perfectionem alicuius actus, nec non etiam iustum pretium ex ipacio longi temporis interuenisse præsumuntur, concl. 52. nu. 45.

Declarata, si obseruantia pacifica concurrat, vel ipsæ solemnitates saltem in genere fuerint enunciatæ, aliis secus, ibi nu. 45. & 49.

Illæ, & consensus Domini, quando superueniunt in alienatione ex intervallo actum perficiunt, concl. 84. nu. 285.

Ex arbitrio, & iussu Iudicis seruari solent, si non seruentur in diffractione rerum priuatarum, appellare licebit, sed executio subsinebitur, concl. 128. n. 458.

Ex lapsu triginta annorum, etiam absque earû enunciatione interuenisse præsumuntur, concl. 52. nu. 50.

Declarata tamen, vt in concl. 148. n. 153. & 161. In contractu minorum, & mulierum requisitæ, si deficient, contractus erit nullus, concl. 86. nu. 65.

Imò ex earum omissione mala fides arguitur, concl. 52. sub nu. 33.

Index Conclusionum ;

In Contractu minorum, & mulierum à Statuto Urbis fuerunt introducti, pro forma, quæ ad vñ, nem feruari debet, concl. 86. n. 66.

Et, quando iuramentum firmet contractus absque illis, vide concl. 86. nu. 70.

In contrahendo sunt seruandæ illius loci, in quo contractus celebratur, sed si ibi Statutū de hoc non disponat, ius commune attenditur, concl. 86. n. 118. & 127.

Fallit, vbi contractus recipit robur à ratificatione, quia tunc sufficit seruare solemnitates loci, vbi sit ratificatio, & in eorum defectum eas iuris communis, concl. 86. n. 120.

In scriptura amissa interuenisse præsumuntur, concl. 104. n. 12. & 18.

Declarat, vt in concl. 85. sub nu. 148.

In substationibus, & deliberationibus sunt adhibendæ, secundum consuetudinem loci, concl. 52. n. 37. & seq.

Interuenientes in alienatione Ecclesiæ inducunt præsumptionem veritatis illius, concl. 85. nu. 123.

Illas interuenisse præsumitur in alienatione rei Ecclesiæ, ex obseruantia triginta annorum, ibi n. 148. & 177.

Declarat tamen, vt ibidem & nu. 153. & 161.

Item eas interuenisse præsumitur in alienatione rei Ecclesiæ, ex beneficio Apostolico, concl. 85. nu. 155.

Non sunt necessariæ in alienatione rerum minorum, quando constaret denixæ mente testatoris, super eorum alienatione, quia tunc in hoc à iuramentis diceretur merus executor voluntatis testatoris, concl. 56. n. 79.

Item non sunt necessariæ in alienatione bonorum à minore facta, quando vgeret res alienum, ex persona illius, cuius bona erant, & quæ postea ad Filium perueniunt, quia tunc Iudicis Decretum non esset necessarium, concl. 88. n. 23.

Extende, quod neque etiam in alienationibus minorum, & pupillorum sunt necessariæ, quando illæ fuerunt factæ de mandato Principis, siue si pecunia in eorum vtilitatem fuerint versæ, concl. 105. nu. 44.

Quæ requirantur in alienatione rei Ecclesiæ, vide concl. 85. & in Verbo Alienatio.

Item quæ requirantur in contractu minoris, & mulieris, vide in concl. 86. & in Verbo Minor.

Quando defecerunt in alienatione rerum Ecclesiæ, fructus veniunt restituendi à die alienationis, concl. 85. n. 10.

Extende, & limita, vt nrm. 11. & 12. & vide in Verbo Empor.

Quando ex antiquitate temporis eas interuenisse præsumitur ab iniurio, vide concl. 120. n. 1. cum seqq. n. 21. & n. 134. cum seqq. & in Verbo Antiquitas.

Quando sunt à Statuto introductæ, ad euitandas fraudes, satis est, si illis per æquipollens adimpleatur, concl. 86. n. 157.

Requisitæ in alienatione rei Ecclesiæ, quando

requirantur, etiam in translatione, vel impositione censuum, vel illius redemptione, aut permutatione, vel alienatione Patrimonij, ad cuius titulum, quis fuerit ordinatus, vide concl. 85. n. 82. cum pluribus seqq.

Item quando requirantur, etiam in locatione vitæ triennium, vel in translatione Canonis, aut in afranatione, vel concessione in Emphyteusium, vide ibi n. 92. cum seqq.

Requisitæ in donatione sunt quoque; necessariæ in retrodonatione, ex temporis intervallo factæ, scilicet si in continenti fiat, concl. 86. nu. 149.

Plura vide in Verbo Donatio.

Si in aliquo contractu interuenisse præsumantur, ista præsumptio cessat, quando ex reuocatione scripturarum, & ex facie actorum illas non interuenisse appareret, concl. 52. n. 21.

Statutariæ, an solum sine adhibenda in illis tantum contractibus, qui de sui natura sunt legitimi, vt sunt donationes, remissiones, fideiussiones, recitationes, & similes, vel etiam in vtilibus, aut in his, ex quibus etiam per indirectum, & ex futuro cuiusdam læsio euenire potest, vide concl. 86. n. 181. cum seqq.

Et quid in censibus vitalitijs, siue societatis officij, vide ibidem.

In contractibus minorum de tempore contractus, non autem ante, vel post interuenire debent, concl. 86. nu. 202.

Sunt quid facti, & ideo non præsumuntur, nisi probentur, concl. 155. nu. 50.

SOLITA locari, vt dicatur aliqua res, quid requiratur, vide locari Solita.

Solutum fieri in vna familia, vbi lex est attendendum, concl. 142. n. 46.

Fi, quando illud non esset honestum, ibi nu. 47. vbi ratio assignatur.

Illud, per quot annos inducatur, vide conclus. 48. num. 60.

Per vnicum actum induci potest, quando actus est sollemnis, siue duo cum continuatione quadraginta annorum, concl. 142. n. 51.

Et quid in his, quæ tractum successuum habent? vide ibi n. 60.

Illud semper præsumptionem augeat, conclus. 142. num. 45.

Solutum si esset, vt Abbates aliter obligarentur, quam ius commune disponat, id seruari debet, ibi sub n. 46.

Solutum inferuire, si iniuste expectatur, vel caretur, tunc fructus, neque distributiones perdit, conclus. 8. num. 39.

SOLLICITATOR, & Procurator in re defunctæ anteriorem hypothecam, pro sua mercede omnibus alijs habent, concl. 60. n. 31. & concl. 119. n. 38.

Plura vide in Verbo Procurator.

SOLLICITVS quis esse non debet de persona contrahentis, concl. 86. sub n. 208.

Et talis regulariter esse non debet contrahens cum alio, quod pecunia in causam expressâ versetur, ibi nu. 209.

Et Materialium :

Fallit, quando contractus fuerit cum personis privilegiatis, & alienatio esset ex causa necessaria ibidem.

SOLVENS aliud pro alio creditore liberatur ipso iure, solvens verò aliud pro alio alteri de consensu creditoris liberatur solum ope exceptionis, concl. 91. n. 34.

Alii, quam verò creditor, aut solvens ereditorei creditoris, quando liberatur, & quando non, vide concl. 47. n. 49. cum pluribus seqq.

Alitui pecunias furto subtrahitis, & à fure consignatas de mandato furis conveniri non potest à Domino pecuniarum subtraharum, si furtum ignorabat, concl. 47. n. 59.

Censum, sed cetera requisita non adimplens à caducitate non excusatur, concl. 101. sub n. 11.

Illi, cum quo contractit rectè soluisse censetur, etiam si sciat pecuniam ad alium pertinere, concl. 47. sub n. 59.

Solvens illi famulo, qui venit cum signo, quòd rectè soluisse dicatur, vide ibi n. 49.

Partem Canonis tantum, & non totum à caducitate non excusatur, concl. 101. sub n. 11.

Partem debiti, totum debitum agnovisse censetur, concl. 103. n. 14 & concl. 17. sub n. 67.

Prædato puratio, sine intruso, quando rectè soluisse dicatur, vide concl. 47. sub n. 59.

Spontè, & executionem Sententiæ petens appellacioni renunciasse censetur, concl. 129. n. 323.

Solum non potest aliud pro alio inuito creditore, concl. 91. n. 1. cum seqq.

Solutio à debitorè facta in antiquiore m. causam temper cedere solet, concl. 48. n. 12.

Coacta dicitur, quando quis soluit sciens vigore Statuti, vel Bullæ Baronum posse compelli, concl. 47. sub num. 44. & ibi ratio assignatur.

Debita in bonis potest etiam fieri in pecunia, cum electio in contractibus debeat esse debitoris, concl. 91. n. 4.

Fallit tamen in casu à testatore ordinato, ut si ab eo fuisset tradita facultas eligendi in repetendo suam dotem, quod ipsi videbitur, ibi n. 5.

Decimarum, & reddecimarum ab arrendata, rijs facta de scientia, & voluntate Dominorū facta præsumitur, concl. 145. n. 55.

Et, ut dicatur facta à Domino sufficit, ut ab arrendatariis de illius consensu sit facta, concl. 145. n. 56.

Ea dicitur vera debiti satisfactio, acceptilatio verò dicitur ficta solutio, concl. 18. n. 2.

Solutio Dotis, vide Dos.

Facta ab administratore semper præsumitur facta de pecuniis principalis debitoris, non autem de propriis administrantis, concl. 56. n. 160.

Fallit, ut n. 162.

Facta ab emptore creditoribus venditoris semper præsumitur facta de pretio rei vendita, sed non de propriis pecuniis, concl. 56. n. 160. & n. 161. ratio assignatur.

Facta de præterito, non præiudicat in futurum, in his, quæ reiterationem, & traditum successuum habent, nisi cursus triginta annorum fuerit lapsus, concl. 54. n. 50.

Facta per depositarium, quando rectè facta, dicatur, vide concl. 47. sub n. 59. & concl. 128. n. 8. 9.

Facta à principali, quando constituat creditorem in quasi possessione exigendi contra fideiussorem, & è contra, vide concl. 103. n. 24.

Facta pro arrenda anticipatè facit contractum esse viuarium, concl. 145. n. 47.

Habetur pro facta, quando fiat per eum, cui erat facienda, quin fiat, concl. 135. n. 84.

Declaravit n. 86.

Solutio pecuniz debite, quo loci sit facienda, vide concl. 69. num. 39. cum seqq. & in Verbo **Moneta**.

Solutio pensionis retardari potest, quando possessio exigendi non probatur, concl. 135. n. 58.

Item retardari potest, quando non iustificatur illa conditio (dummodo remaneant centum pro Rectore) concl. 135. sub n. 58.

Sed an retardari possit, quando dicitur, quòd contra contententem pensioni ad executionem procedatur, etiam literis non iustificatis, vide concl. 135. n. 58. 114. & 155. cum seqq.

Ea non probatur per confessionem de recepto contra successorem in beneficio, ibi n. 59. & n. 60. ubi affertur exemplum.

Declarat tamen, ut n. 67. cum seqq.

Plura vide in Verbo **Pensio**.

Præsumpta ex verbis Præsentè, solvunt, & exuberante in tot Zecchinis, & Vngheris non inuat, quando testes adiunt, qui veram, & actuale numerationem excludunt, concl. 135. n. 71.

Quando est alicui faciendi in pecunia numerata, licet ea sit inveniendi in bonis stabilibus, & bona stabilia creditori à debitorè insolventum offerantur, tamen ille potest agere ad pecuniam promissam, ut eam ad eius libitum in bonis stabilibus tutis invenire possit, concl. 90. n. 8.

Quando, ob difficultatem in soluendo, & debitoris impotentiam non potest fieri in pecunia, tunc potest fieri in bonis, concl. 91. n. 18.

Declarat, & extendit, ut n. 19. cum seqq.

Regulariter est faciendi eo loco, ubi facilis debitor eam prestare potest, nisi certus locus esset designatus, concl. 89. num. 576. cum seqq.

Residui demonstrat alteram partem fuisse solutam, concl. 152. n. 14.

Spontanea sequellatariam solventem non inuat, sed excipere debet, concl. 128. n. 819.

& prius concl. 47. sub num. 59.

SOLUTIONES actuum concurrentes, cum locazione propriæ possessionem, non solum contra locatorem, & conductorem, sed etiam contra tertium, concl. 75. n. 5. cum seqq.

De-

Index Conclusionum,

- Declara tamen, vt n. 8. cum seqq. & vide in Verbo Affictus.
- Illæ, & confessiones concurrentes, cum locutione, licet regulariter sufficiant ad probandum Dominum, fallit tamen ad effectum deuotionis, vbi exacta, & concludens propterea est necessaria, concl. 78. nu. 40.
- SOLVTVM** à Patre fisco pro delicto filij, quod sit imputandum in legitimam, vide latè in concl. 42. n. 362. cum seqq.
- Pro redimendo filio carcerato, quando sit imputandum in illam, vide conclus. 42. num. 363.
- In quam causam cedat, vide conclus. 48. nu. 12.
- Et quando in hoc stetur declarationi creditoris, siue debitoris, vide ibidem.
- Solutum nomine Vestigialis, quando recuperari possit, vide concl. 43. n. 21.
- Solutum executiue, quando executiue possit repeti, vide concl. 64. n. 17. & seqq.
- SORORES**, ad hoc, vt conueniri non possint de fratribus in materia dotationis sufficit, quod à quocunque sint dotatz, concl. 42. num. 577.
- Instituire non potest, qui est prohibitus alienare, extra familiam, & descendentes masculos, concl. 84. n. 258.
- Soror, quando esse possit testis pro alia, vide, concl. 34. n. 5.
- Illæ, quando debeantur alimenta per fratrem, vide concl. 89. num. 15. cum seqq. & concl. 90. nu. 42. & plura, vide in Verbo Frater.
- Succedit cum Patre in hereditate alterius Sororis, etiam flante Statuto Sorores ad fauorem fratrum excludente, concl. 66. sub nu. 17.
- Soror testatoris, quando admittatur ad illius fideicommissum factum simpliciter ad fauorem familie discentibus masculis, vide, concl. 249. n. 15.
- SPECIES** vnus debitor, quando in alia specie, vel in pecunia soluere possit, vide in Verbo Aliud pro alio, & in concl. 90. per tot.
- Species derogat generi, concl. 65. n. 22.
- Declara, vt n. 23. & seqq.
- SPLICIFICATIO** bonorum Ecclesiæ, quæ alienantur, quando fieri debeat, & ea non facta alienationem vitiet, vide concl. 85. num. 65 cum seqq. & n. 111. cum seqq.
- SPEIES**, quando est radicata super ea transgredi, & pacisci potest, concl. 42. n. 667.
- SPIRITUALE** Matrimonium censetur contractum inter Monachum, & Abbatem, concl. 89. n. 486. & seqq.
- Spiritualium Patrum Occidentis tenetur, ac si occidisset naturalem, concl. 89. n. 56.
- Spirituales de iure, quomodo à corporalibus differant, vide concl. 166. n. 62.
- Spiritualia nullo modo sine titulo possideri possunt, concl. 148. sub n. 254.
- In Spiritualibus titulum suæ possessionis quis ostendere tenetur, concl. 148. sub n. 254.
- Spiritualis affinitas est maior, quam carnalis, concl. 89. 56.
- SPIRITUALIS** Pater dicitur, qui aliquem è Sacro Fonte leuauit, vel ad Sacrum Chrisma, aut ad catechismum tenuit, ibi n. 57.
- Ille filium bonis moribus imbueret, & ei indigenti subuenire teneretur, ibidem.
- Et quando filio spirituali alimenta prestare teneatur, vide ibi n. 56. cum seqq.
- SPOLIANS** liberatur à restitutione spoliij, si res spoliata fuerit à flumine tota corrosa; licet deinde post corrosionem fuerit iterum per alluvionem bonis spoliantis acquisita, concl. 98. sub n. 21.
- Fallit, si albeus fluminis in totum recederet, ibidem.
- Et quando est mortuus, quæ pena contra eum irrogetur, vide concl. 107. sub num. 5. remissiuè.
- Spoliat e dicitur ille, qui requisitus soluere recusatur, concl. 78. n. 55.
- Spoliatio non oritur, sed turbatio ex arborum incisione, concl. 136. n. 32.
- Spoliator dolosus, & violentus nulla prescriptione, etiam centum annorum iuari potest, quod tamen de spolio clare constaret, conclus. 135. sub n. 55.
- Et ille non est conuendendus in spolio, concl. 52. nu. 19.
- Etiam si spoliium sit iudiciale, concl. 91. sub num. 7.
- Declara, vt in concl. 135. n. 146.
- Spoliator, quando non est violentus non condemnatur in fructibus, nisi à die mortis litis, ibi nu. 55.
- Declara tamen, vt ibidem.
- Sed quando sit audiendus, etiam non purgato spolio, vide ibi n. 54.
- Spoliatus ante omnia est restituendus, etiam si sit pædo, & spoliij causa est prius terminanda, quam negotium principale, ibi nu. 124. & concl. 160. n. 144.
- Fallit tamen; vt ibi d. concl. 160. n. 144.
- Immo ante restitutionem respondere non tenetur spoliator in petitorio, concl. 135. num. 125.
- Spoliatus de facto, & ante causæ discussionem iniuncto spoliatus presumitur, & propterea ei alimenta denegari non debent, concl. 2. nu. 58 & concl. 89. n. 497.
- Extende, vt ibidem.
- Spolij iudicio conuenitur, si sit cum titulo, & bona fide, & causam ab auctore vitioso sciens non habuerit, iuuatur prescriptione decem annorum, inter præsentes, & viginti inter absentes, concl. 120. sub num. 143.
- Spolij purgatio à pari proeedit, cum illa attentatorum, concl. 135. n. 98.
- Spolio agens, quid probare teneatur, & quæ exceptio illi obstat, vide concl. 78. nu. 54. & seqq. & in Verbo Agens.
- In eo agere non potest, qui à possessione facto suo cecidit, si quadricennium fuerit elapsum, concl.

Et Materiarum.

concluf. 120. fub num. 143.

Et non integrè purgatio, quando ad vltiora procedi poffit, vide concl. 135. num. 98. cum feqq.

In fpolio fpecialè efl, vt poffefforij fufpenfo impediatur, ibi n. 127.

Spolium attentatum in omnibus, & per omnia fpolio violento æquiparatur, concluf. 160. num. 20.

Illud non præfcribitur, nifi fpatio triginta annorum, ibi fub n. 174.

Fallit in violento, quia illud etiam per mille annos non præfcribitur, ibi nu. 20. & concl. 173. num. 27.

Et dicitur iudicium magis privilegiatū, quā aliud poffefforium, concl. 135. n. 50. & concl. 165. num. 54.

Non datur cōtra cohæredem, fed contra eum competit remedium familiæ heredeū, pro habenda diuifione, concl. 56. n. 171.

Quando efl admixtum cum nullitatibus, tunc non intrat arbitrium, pro illis fanandis, concluf. 135. n. 42. & 146.

Declara, vt ibi n. 147.

Quando efl volentum, & res efl vitio reali affecta, vt præfcribatur, fpatium triginta annorum requiritur, concl. 120. n. 143.

Contrarium dixi in concl. 160. nu. 20. & concl. 173. nu. 27.

Corda, vt ibi d. concl. 160. fub n. 20.

SPONSA, an, & quando, ob adulterium, vel osculum libidinoſum amittat dorem, vide, concl. 59. n. 16. cum feqq.

Sponsalia de futuro præſumuntur, ex traditione anuli in domo eorum Parentibus ſponſa facta, concl. 115. fub n. 2.

Talia non tranſeunt in matrimonium de præſenti, per receptionem munerum, amplexus, & oscula, ibi nu. 7.

Item non tranſeunt in matrimonium de præſenti, per attentatum copulæ, vel traditionem ſponſæ ad domum ſponſi, ibi n. 8. & 9.

Non iurata, etiam ex leuiſſima cauſa poſſunt diſſolui, licet ſecus fit, non exiſtente cauſa, quia tunc etiam ſi non eſſent iurata contrahenda veniunt, concl. 89. n. 304.

Sed quando, non tranſeunt in matrimonium, & quando poſſunt diſſolui, vide concl. 59. n. 16. cum feqq.

Si ſint contracta ſub conditione obtinendi diſpenſationem, vel Apoſtolicam confirmationem, aut reſeruat benepſicito Apoſtolicò, pendente conditione diſſolui poſſunt, concl. 85. num. 245.

Extende, vt ibidem.

Sponſæ donatum, quando illi, ſive potius eius viro donatum cenſetur, vide concl. 99. fub num. 16.

Cum ſponſis, quare congratulentur amici, & cognati, ac in eorum honorem ſuperbæ dapæ, tripudia, & conuiuia fiant, vide concl. 118. fub num. 33.

Sponſus duarum Ecceſiarum nemo eſſe po-

teſt, concluf. 56. num. 144.

Per verba de præſenti accuſare poteſt vxorem de adulterio, licet ſecus in futuro per verba de futuro, concl. 59. nu. 17. & ibi ratio diſtrentiæ aſſignatur.

Quando acquirit fructus ex dote perceptos, vide concl. 89. n. 356.

SPVRIE Filij debentur alimenta, vel dos, ibi n. 82. cum pluribus feqq. & vide in Verbo Alimenta, & in Verbo Dos.

Spurij dicuntur illi, qui naſcuntur ex ea, quæ cum pluribus commercio habuit, quali, ſi ne Patre nati, ob incertitudinem filiationis, & varietatem amicorum matris, concl. 89. num. 149.

Illi, & baſtardi non dicuntur agnati, concl. 81. num. 21.

Neg: illi cenſentur vocati ad luſpatronatus, ad quod vocantur illi de familia, ibi n. 22.

Quid ſi ſint vocati conſanguinei? vide ibi num. 24.

Et in quibus diſſerant à naturalibus, vide concluf. 89. fub n. 149.

Inſtitui poſſunt hęredes ab Auo, ſiue extet legitima proles, ſiue non, dummodo tamen id contemplatione filij non fieret, concluf. 42. nn. 191. & ſeq.

Et licet cum peccato generentur, tamen ſine peccato aluntur, concl. 89. n. 36.

Præſumuntur pauperes eo ipſo, quòd spurij eſſe noſcuntur, ibi n. 133.

Illis reliquum, quando ſuſtineatur in vim alimentorum, vide ibi n. 114. cum feqq.

Eorū ſpecies quot reperiatur, & quādo ſuccedere nō poſſint, vide cōcl. 89. n. 79. remiſſiue.

Ad feudum nouum à ſmitti poſſunt, concl. 142. n. 65.

Illuſi eſſet reliquus fundus pro alimentis, tūc cauere tenetur de reſtituendo ipſum fundū poſt eius mortē, niſi ad eſſet pactum, quòd illud ad ſpurij hęredes tranſiret, concl. 90. n. 24.

Eſt incapax bonorū Patris, cum dicatur natus ex coitu à lege damnato; licet ſecus in nato ex ſoluto, & ſoluta, etiam meretrice, concl. 42. nu. 190. & ſeqq.

Extende, & declara, vt ibidem.

In bonis Patris legitimam prætendere non poſſe, ſed alimentaria tantum, concl. 42. n. 189.

Nulla nobilitate gaudet, etiam ſi à viro nobili deſcendat, ibi n. 190. & concl. 87. n. 23.

Occidens Patrem penam Patricidii non incurrit, concl. 89. n. 56.

STABVLVM deſtinatum ad vſum Patris familias pro eius equis dicitur prædium Vrbanū, ſi verò ſit deſtinatum pro alijs animalibus ad vſum ruris, vel macelli, tunc dicitur ruſticum, concl. 62. num. 98.

STAGNVM, quando dicatur publicum, & quando priuatum, vide concl. 94. n. 22. & in Verbo Flumen.

STATVS beneficii, ad hoc, vt mutetur, quæ ſint neceſſaria, vide concl. 126. fub nu. 11.

Status hęreditatis ad effectum conſequendi legi-

Index Conclusionum ,

legitimam à quo sit probandum, vide conclus.
42. num. 410. & seqq. & n. 448.
Status personarum semel probatus, quando faciat
ius, quoad omnes, vide conclus. 120. sub n. 37.
STATUTA ad litteram sunt intelligenda, &
de vno casu ad alium odiosum non exten-
duntur, conclus. 45. n. 6.
Statuta, & ordinationes Synodales ligant Ab-
bates, etiam exemptos, conclus. 1. n. 104.
Plura inuicem se compatiuntur, quando pos-
sint combinari, vide conclus. 86. n. 98.
Statuti qualitates sunt probandæ, per eum, qui
ex eo agit, quarum vna deficiente, constan-
tio, siue Statutum non intrat, conclus. 78. n. 24.
Statuti solemnitates, vide Solemnitates.
Illius vius, quando dicatur probatus, & quā-
do non, licet id maxime in arbitrio iudicis
residere debeat, conclus. 86. n. 106.
Statuto non ligatur Abbas, conclus. 1. n. 94.
Illud adimens fidem scripturis, quid operetur,
vide conclus. 86. n. 70.
Admittens uxorem ad successionem bonorum
mobiliū, eam ab annuis praelationibus ex-
cludere censetur, conclus. 113. n. 19.
Ad tollendas dissensionis conditum, & à Pa-
pa confirmatum dicitur irrevocabile, & quā-
si in vna transactionis valet, & maxime si ex
eo privilegium resultaret, conclus. 138. n. 64.
Ad turpia, & inhonesta non extenditur, conclus.
133. sub nu. 25.
Appellationem prohibens, quando dicatur
eam etiam prohibere in ijs casibus, in qui-
bus de iure appellatio admittitur, vide con-
clus. 63. nu. 40.
Illud intelligi debet in casibus, in quibus gra-
uamen in diffinitiva reparari potest, aliā se-
cus, conclus. 128. sub n. 10.
Sed appellationem prohibens, fideiussione nō
præstata, est intelligendum, dummodo dicta
fideiussio fuerit petita, ibi n. 43.
Appellationem tollere non potest, ibi n. 6.
Arcanus creditorem ad petendum debitorum,
iuxta determinatum tempus, dicitur nutri-
tium peccati, conclus. 86. n. 104.
Armorum delationem prohibens, an Clericos
liget, vide conclus. 143. n. 37. cum seqq.
Armorum delationem prohibens à pulis Ci-
panæ de sero venit intelligendum inclusivè,
& sic post pulsum, illud verò eam permit-
tens à pulis Campanæ de manè fiat exclusivè, &
sic in principio pulsus, conclus. 143. n. 19. & ibi
ratio differentie assignatur.
Extende, vt n. 11. cum seqq.
Censetur semper vocare masculos, iuxta Ordini
iuris communis, conclus. 42. n. 91.
Confirmatum à Papa, quando operetur, vt
contra dictus iuratus, ab eis solemnitatibus sus-
sineatur, vide conclus. 86. sub n. 70.
Et illud in terris Ecclesiæ non valet, nisi sit
confirmatum à Papa in forma specifica, & quā-
do illius confirmatio sit præsumenda, ibidē.
Statutum continud terret, & continuum metu
inferre dicitur, conclus. 47. sub n. 44.

Contra ius tendens non afficit, nisi sit specialiter,
& in individuo à Papa confirmatum, con-
clus. 86. n. 104.
Dans executionem apocæ non habet locum
extra illius Urbem, si tamen sit ordinariorum;
at secus si decisorium, conclus. 123. n. 55.
De continuenda possessione in heredem, quo-
modo sit intelligendum, vide conclus. 42. n. 71.
Et quando vnus cum actuali possessione præ-
feratur illi solum ciuilem à Statuto traditam
habenti, vide ibid. cum seqq.
Deferens hereditatem alicui, eidem quoque
censetur deferre tutelam, conclus. 142. n. 93.
Fallit, vt ibi n. 96.
De mandato Papæ conditum, vel ab eo con-
firmatum iuramenti vires infringere potest,
conclus. 86. nu. 68.
Sed quando id procedat, vide ibi sub n. 70.
Disponens apocam præsumit vim publici In-
strumenti habere (vt cll. Florentinæ) vt exor-
bitans non est extendendum, conclus. 123. n. 54.
Extende, vt ibidem.
Disponens creditorem in quantitate teneri
recipere stabili in solutum, est intelligendum,
si emptor non inueniatur, conclus. 91. n. 14.
Disponens maiores decem, & octo, vel vin-
ginti annos haberi pro maioribus viginti qua-
tuor annis, quando valeat, vide conclus. 72. n.
113. cum seqq.
Disponens, quod damnum refarciri debeat à
Villa, & loco in quibus datum sit, quādo va-
leat, vide conclus. 108. sub n. 75. remissus.
Disponens, quod nullus Rector, Officialis, Po-
tellas, & Consul possint aliquod premium,
& gratiam accipere (vt est lanus) an sit ser-
uandum, vide conclus. 99. n. 6. & 7.
Disponens, quod super damno dato stetur iu-
ramento damnum passi, non habet locum, si
iste aliis falsò iurauerit, conclus. 108. n. 56.
Disponens, vt ius retrahendi cedi non possit,
neque vendi, comprehendit etiam alienatio-
nem, quæ sit in suum heredem, conclus. 62. sub
num. 29.
Excludens appellationem, & nullitatem, post
terminum præfixum, omnem nullitatem,
& etiam notoriam comprehendit; secus autem
si simpliciter nullitatem excludat, quia tunc
non excluditur ea, quæ ex eisdem statutis
provenit, conclus. 128. n. 908.
Excludens dotatam non extenditur ad Sororem
veterinam, cum illud sit in ratione con-
seruandæ agnationis fundatum, conclus. 42.
num. 97.
Excludens Sorores stiribus Fratribus, ex ma-
ioritate rationis, censetur excludere neptes
ex Fratribus præmoris, conclus. 66. n. 17.
Sed quomodo Soror succedat in hereditate al-
terius, stante dicto Statuto, vide ibidem.
Exclusiuium seminariarum, ob masculos censetur
factum fauore conferuandæ agnationis, conclus.
42. nu. 85.
Suffragatur solum illis de agnatione, non autē
veterinis, ibi n. 80.

Et Materiarum.

Sit exclusi sum feminarum, ob masculos, an habeat locum ad fauorem pia causę, vide ibi nu. 87. cum seqq.

Illo filium excludens, si Pater velit, non impedit, quoniam filius ex testamento Patris capere possint, ibi n. 128. & ibi ratio assignatur.

Exclusi sum feminarum, aut matris, quando vires suas extendat extra territorij statuentium, & tunc quale Statutum sit attendendū, ibi nu. 129.

Exclusi sum feminarum ab hereditate Patris non habet locum in ea frater, etiam quo ad bona paterna, concl. 90. nu. 114.

Extendi potest de persona ad personam, non ex vi extensionis, sed ex vi comprehensionis ex maiori tate rationis, concl. 65. n. 17.

Extractionem fratri prohibens, quando cōprehendat etiam extrahentes fratrem, & pariem, vide concl. 111. nu. 20.

Generaliter loquens non comprehendit legitimam, concl. 42. nu. 22.

Habens per confesso non respondentem positionibus intelligitur, si id qualitas causę patitur, aliis secus, concl. 128. n. 451.

Habilitans personā porrigit vires suas, etiam extra territorij, scilicet si solum respiceret solennitates, & formam contractus, concl. 48. n. 50.

Imponens penam pecuniariam cōmittenti aliquod delictum, tunc delinquens ad unam tantū perā tenetur, licet per pluras vices illud delictum perpetraverit, concl. 59. n. 94.

Imponens penam ordinariam delinquenti uō comprehendit minores, concl. 72. n. 92.

In eadem nullitate contractus a minore sine solemnitate facti, excusat illos, etiam in conscientia, nec dicitur vitiosus, maxime si sit per Romanū Pontificē roboratus, concl. 86. n. 132.

Inducens solemnitates ad euirandas fraudes satis est, si per æquipollens adimpleatur, concl. 86. n. 157.

Inductum pro conseruatione agnationis dicitur favorabile, & non odiosum, & cum eo cōfetur testator se conformasse, licet eius dispositio non procedat, si qualitas agnationis nō verificetur, concl. 81. n. 48 & 49.

In materia xditionum maxime est attendendum, concl. 62. nu. 104.

Iuris congrui, quando liget Clericos, vide, concl. 62. nu. 40.

Et licet sit generalissimum, nunquam tamen comprehendit casus a Iure communi specialiter privilegiatos, concl. 86. nu. 169.

Loci celebrati contractus attenditur, circa solemnitates adhibendas, sed eo deficiente, ius commune seruatur, ibi n. 118.

Nullus, vt ibi n. 119. & 120.

Loquens de filijsfamilias, quando comprehendat adoptiuos, & arrogatos, vide concl. 58. nu. 6. cum seqq.

Loquens de petente plus debito non habet locū in petente indebitum, concl. 45. n. 13.

Loquens de professis, & Religiosis extenditur

etiam ad Æquites Hierosolimitanos, cum istis veri religiosi dicantur, concl. 65. n. 33.

Loquens de lucro dotis habet locum quomodo in promissa, & non soluta, concl. 170. nu. 37.

Amplia, vt ibidem.

Declara, vt ibidem.

Mandans descendentes ab vna infecta stirpe ad aliquem honoris gradum non a. i. mitti, d cōtrario sensu videtur velle ab ea non descendente esse admittendos, concl. 142. sub n. 3.

Mandans inuentum cum armis punicis, intelligitur, si ille fuerit captus cum illis, concl. 143. num. 65.

Declara, vt ibi num. 66. cum seqq.

Mandans, vt commutatio facta de fructibus in pecuniam perpetuū obseruetur, debet intelligi, rebus sit hancibus, concl. 89. n. 320.

Non protrahit vires suas extra territorium, statuentium, neque forenses ligat, concl. 86. nu. 146. & vide concl. 111. nu. 35. & 36.

Permatteus semel appellare d quocūque possessorio, etiam possessorium summarij iudicij comprehendit, concl. 128. num. 42.

Principis Superiorem non recognoscens pręiudiciū particularis personę continēs, quādo sit appellabile, vide cōcl. 128. n. 497. cum seqq.

Prohibens bona in forenses alienari non impedit, quin possint exteris alimenta relinquere, concl. 89. nu. 256.

Prohibens minorem contrahere, sine certa solennitate, an habeat locū, quādo minor cōtrahit cum Patre, vide cōcl. 86. nu. 132. cum seqq.

Ab illo prohibente, ne feratur triticum molendū in Molendinis extra Ciuitatem existentibus, tanquā in pręiudiciū particulariū personarum editum, datur appellatio, etiam si Princeps, qui illud tuit sit superius, concl. 128. num. 500.

Prouidēs circa solemnitates in contractibus minorum adhibendas nō tollit constitutionē Marchie de infirmatione loquentem, concl. 86. num. 98.

Puniens delinquentem in Ecclesia nō procedit, si delictū in apotheca Ecclesię, siue illius oñio sit commissum, concl. 127. nu. 16.

Puniens insultum alicui factum in propria domo, ad illum nō extenditur, qui in apotheca insultauit, ibi nu. 11.

Qualē sit attendendum, quando minor, vel alius contrahit extra territorium sui statui, vide concl. 48. nu. 49. & seqq.

Qualē sit attendendum in hereditatis additione per heredem scienda, quando hereditas in pluribus territorijs bona habeat, vide concl. 51. num. 134.

Quando mouit exceptionem, & exceptio tempore contractus obligationis causatur, tunc illud non extendit talem exceptionem ad contractus pręteritos, concl. 48. nu. 86.

Quando legitimam minore possit, vide, concl. 42. num. 565. cum seqq.

Quando proprie, & prout verba sonant veni intelligendum, tunc appellatione filiorum,

Index Conclusionum ,

non comprehendit adopeuios, & arrogatos, concl. 58 n. 11. & 13.
Quicquid auferit feminis illis accrescit, quorū contemplatione sunt exclusi, concl. 42. n. 92.
Requiens in contrahibus proximiores mino- rum, & mulierū est intelligendum de illis, qui sunt de tempore contrahis, non autem de illis, qui desierunt esse, concl. 86. n. 63.
Requiens sollicitudines in contrahibus mi- norum, & mulierum dicitur favorabile, & late interpretandum, & ad casum non expres- sum, militante eadem ratione, extendendum, ibi nu. 66.
Respicens processum, & ordinatoria casu an includat appellationem à diffinitiva, vide concl. 128. sub n. 520.
Secundum ius cōmune regulari debet, ibi sub nu. 10.
Si alienationem prohibeat in forensem, absque licentia, tūc sufficit agentis ex eo Statuto alienationem probare, nec tenetur vterius docere licentiam non intervenisse, concl. 78. n. 25. & n. 26. ratio assignatur.
Si appellationem prohibeat à Capiraneo, Epif- copo, vel Potestate, an ab eorum Vicariis, & Locumtenentibus, ad hos deputantes sit ap- pellandum, vide concl. 128. n. 183. cum se-qq. & in Verbo Appellatio.
Si mandet, vt bannitus impuē occidi possit, quando Pater occidere possit filium bannitū, vel e contra, vide concl. 89. n. 195.
Taliter est interpretandum, ut absurdum con- teneat, & vt minus quam fieri possit ius com- mune laedat, etiam si à propria verborum si- gnificatione esset recedendum, concl. 42. n. 95.
Tollens exceptiones cōtra Sententiā, quando non tollat eam de f. cūs citationis, & iuris- dictionis, vide concl. 133. n. 117.
Tollere non potest constitutionē, in qua adsūt decretum irritans, & clausulam sublata, vel aliæ similes, concl. 86. n. 106.
Tollere non potest vxori quartam illi misera- tionis causa in bonis viri defuncti debitam, concl. 89. n. 52.
Tribuens fidem libris mercatorum compræ- hendit solum ea, quæ ad eorum officium spe- ctant, non autem ea, quæ reuolunt extrinsecè, concl. 55. n. 28.
Vbi adeit, quod victus victori in expensis con- demnetur. si ipsa condemnatio oneratur, tunc obtinens potest eas actione ex Statuto pe- tere, concl. 128. n. 147.
Illud, vel Princeps prohibere non potest ne- filius Patrem bannitum aliat, vel e contra, & praesertim, quia d. illud auxilium non ad ma- lum finem, sed solummodo ad naturalem subuentionem tenderet, concl. 89. n. 195.
Statutum Vrbis de apocis exequendis, vt Ordi- natorum in Capitolo tantum est attenden- dum, concl. 123. n. 24.
Vbi dispositio contrahibus minorum, vel mulierum debere intervenire proximiores non habeat interest, quomodo intelliga-

tur, vide concl. 86. nu. 46. & in Verbo Proxi- miores.
Illud præsumit Iuramentum in obligatio- ne mulieris, vel minoris per fraudem, & dolum extortum, concl. 84. n. 144. & concl. 86. n. 67.
Et quamuis generalissimum nunquam casum, dotis comprehendit, concl. 86. n. 169.
**Requiens solemnitates in contrahibus minorū, & mulierum dicitur conditum ad publicam vtilitatem, & propterea illi, nec pacto, nec Iuramento potest renunciari, ibi nu. 67.
Illud dicitur Motu proprio, & ex certa sciētia Papæ conditum, concl. 167. n. 33.
STELLIONATVS crimen quale dicatur, & quomodo in eo procedatur, & quæ pena in eo delinquens puniatur, vide concl. 45. nu. 9. cum seqq.
STERILITAS quando sit iusta causa remissio- nis mercedis, vide concl. 75. nu. 14. & concl. 155. n. 91.
STIGMA, Marca, & signum Dominium rei si- gnatæ demonstrant, concl. 144. n. 4. & plura, vide in Verbo Signum.
STIPULARI nemo potest pro alio, concl. 34. n. 1. & ibi ratio assignatur.
Stipulatio ad fauorem vocatorum concurrens cum prohibitione a iouatio vis, Domini trā- slationem impedit, concl. 84. n. 68.
Annua vna tantum censetur, legatum verò an nūm plura legata continere dicatur, concl. 113. nu. 35.
Ille Notarij, quando acquirat absenti, ac illis quorum interest, vide concl. 89. n. 11. cum seqq.
Pro absente facta non suffragatur, nisi fuerit a- thetica, concl. 17. sub nu. 1.
Pro alimentis ad fauorem pauperis est valida, concl. 89. nu. 255. & 592.
Et quando faciat acquire ius omnibus, quorū interest, vide concl. 34. n. 7.
STIRPS, quibus gradibus conficiatur, & illius successio quid operetur, vide remissiuè, concl. 149. nu. 27.
STRICTVM ius illud dicitur, quod strictè, & propriè, & ad litterā corticem venit intelli- gendum, concl. 142. nu. 9.
STUDENTI Clerico, quando Canonici ali- quid in subsidium conferre teneatur, pro ali- mentis, & quando ad id per Episcopum cogi possint, vide concl. 89. n. 508.
Ille debetur per Patrem alimenta, & sum- ptus itineris, & librorum, ac aliarum rerum necessariorum, & quæ consideratio in eis taxandis sit habenda, vide concl. 89. n. 160.
Ei mutans pecuniam, quando eam ab eius Patre repetere possit, vide concl. 89. n. 127. cum seqq.
Studia, & lectiones Sacre Scripturæ, ac etiam Seminaria Abbates habere possunt, concl. 1. num. 90.
Studij expensæ à Scholare factæ soluenda veniunt à Fratribus in communī, etiam mor- tuo Patre, concl. 89. nu. 127.
Studij expensæ, ac omnia ad Studentes ne- cessaria**

Et Materialiarum.

cessaria, quādo sint prestanda ei, cui alimenta debentur, vide concl. 89. nu. 561. cum seqq.
Stodium illud dicitur male dūm, ob quod relinquitor Divinum Officium, & conclus. 166. num. 50.

In Clerico est labor Spiritus, & sic, ut ille, melius Ecclesie inferre possit, concl. 8. n. 26.

In Clerico dicitur respicere utilitatem Universitatis Ecclesie, concl. 89. n. 508.

STVPRI delictum, licet quinquennio tollatur id tamen fallit, si ipsi delicti violentia addatur, concl. 98. n. 4.

Attentatum, & non consummatum, quando, & quomodo sit puniendum, vide concl. 74. n. 21, cum seqq.

Attentatum, & non consummatum contra virginem nolentem, & acclamantem non maculat virginitatem corporis, neque mentis, cū conuenit mulieris non concurrat, conclus. 74. n. 21.

Est delictum, tam grave, ut in eo non detur restitutio minori, concl. 72. n. 110.

STYLVS alicuius Curie, quando prober, & quomodo prober, vide concl. 155. sub n. 67.

Stylus exorbitans a iure communi nō est extendendus, sed coarctandus, concl. 148. n. 211.

Stylus Notarii non potest per eum, absq; pena falsi immutari, concl. 157. sub n. 7.

Stylus Rotæ, & Curie Romanæ in omnibus alijs Curijs seruandus venit; si tamen de illius obseruantia per decisiones, & sententias in rem iudicatam transiēdas appareat; alijs seculis, concl. 168. n. 100.

Extende, vt ibidem.

Et quando Iudex de eo possit se informare extrajudicialiter, & quando non, item quando semel probatus amplius, etiam inter alios non sit probandus, vide ibidem.

Stylus, quando est varius, tunc ad ius commune est recurrendum, concl. 142. n. 55.

Et qualis sit seruandus, an scilicet ille illius loci, in quo causa agitur, an potius ille loci Iudicis delegati, vide concl. 126. n. 109.

SVBDIACONATVS Ordo requirit ætatem, vigintiduo annorum, concl. 72. n. 66.

SVBDITI Baronum, & feudatiorum Ecclesie, quādo habent suos Dominos pro suspensis ad Auditorem Cameræ, vt Auditorem, Papæ recurrere possunt, concl. 167. n. 48.

Episcoporum, quānam dicantur, ad effectum, ut illi ab eo possint absolui in foro poli, & puniri in foro fori, vide concl. 10. n. 41. & seq.

Illi Episcoporum non dicuntur subditi Archiepiscoporum, concl. 138. n. 12. cum seqq.

Fallit in aliquibus casibus a iure exceptis, ibi n. 14. & 23.

Licet in suppetendis angarijs ostendant spōtaneam voluntatem, tamen metu reuerentiali ea supportare presumuntur, concl. 106. nu. 3. vide in Verbo Angarie.

In illis semper metus presumitur, concl. 166. num. 20.

Eorum valde interest, vt potius supremo Prin-

cipi, quā inferiori efficiantur subiecti, concl. 167. sub n. 54.

SVBHIASAT.E rei illa æstimatio est attendēda, quæ fuit ab æstimatoribus facta, conclus. 69. num. 43.

Subhiatio ad hoc, vt legitimè fiat, quæ sint necessaria, vide in Verbo Adjudicatio, & concl. 52. serè per totam.

Dicitur nulla, si tres oblationes non fiant, vel ob defectum citationis, aut decreti ad deliberandum, concl. 52. n. 14.

Et id eò magis spōbo subsecuto, ibi nu. 19.

Facta contra formam Statuti, & illius solemnitatibus non adhibitus est nulla, & de illis solemnitatibus aliunde, quā ex assertione Nūtij apparere debet, cum id ad eius officium non spectet, ibi n. 59.

In ea res emptori consignari solet viliori pretio, quā sit in adiudicatione, concl. 157. n. 9.

Nulla respectu non citati, quando sit etiam nulla respectu alterius citati, vide concl. 52. n. 28.

Quando dicatur alienatio voluntaria, vel necessaria, vide concl. 84. n. 202.

cum seqq. & n. 209.

Quando fieri possit non presente pecunia, sed habita fide de pretio, vide concl. 52. num. 60. & seq.

Quando fit in Curia Capitolina, tunc adiudicationes sunt creditoribus pro tertia parte pluris, quā sit eorum creditum, ibi n. 15.

Si detegatur nulla, quomodo per viam commissiōis consualidari possit, vide ibi n. 30.

SVBLOCATIO apothecæ siceron potest, per conductorem domus, licet sit ei data facultas sublocandi domum, concl. 127. n. 10.

SVBREPTIO in suppetitionibus, quando committatur, & quando non, vide concl. 16. n. 3.

Illam non tollit clausula in indemnitate, & monitionem sonans, concl. 126. sub n. 28.

Opponens illam plenè, & concludenter probare tenetur, ibi n. 46.

Non attenditur in gratia concessa alienandi, cū clausula si in euidentem, &c. quando ipsa subreptio non est circa utilitatem; At secus si eam respiceret, quia tunc gratia vitiatur, concl. 85. n. 39. & 166.

Item non attenditur in alienatione rerum Ecclesie, si de eius euidenti utilitate conslet, ibi n. 192.

Non cadit in his, quæ sunt iuris, concl. 126. sub num. 36.

Quando opponi possit, aduersus assertionē Papæ, vide concl. 155. n. 19. & 20.

Subreptitæ, quando dicantur litteræ Apostolicæ vide conclus. 126. num. 14. cum seqq. & in Verbo Gratia & in Verbo Littere Apostolicæ.

SVBROGATIO in rebus particularibus non intrat conclus. 91. num. 28. & conclus. 136. sub num. 28.

Subrogati a Principe Sententia est appellabilis; licet secus sit de ea Principis, concl. 128. num. 175.

Index Conclusionum ,

SUBROGATO ad subrogantem, vel est contra non est faciendi illatio, quia inter eos diuersa ratio, & qualitas viget, & per consequens diuersa dispositio. ibi nu. 175. & 177.

SUBROGATUM sapit naturam illius, in cuius locum subrogatur, concl. 85. n. 195. Falit quando illi est aliquid specialiter attributum, concl. 42. n. 622.

SVBSCRIPTIBENS apocam perinde obligatur, ac si eam totam manu sua scripsisset, conclus. 123. num. 10.

Folium album, quando in eo posita scripta confirmare censetur, vide concl. 131. n. 77: cum seqq.

Scripturam, quando contenta in illa confirmare, & approbare censetur, vide ibi num. 76. cum seqq.

SVSCRIPTIO, quando pro forma requiritur, tunc solum sigillum eam non supplet, concl. 123. sub nu. 101.

Plura, vide in Verbo Scriptura.

SVBSIDIARIO remedio procedendi per contraditas, vel per affixionem nunquam est locus, quando addit, qui citari possit, conclus. 129 nu. 181.

SVBTANTIA actus, vel tituli ex antiquitate temporis non presumitur, concl. 120. n. 144. & seqq.

Substantia terrena, & temporale commodum non sunt preferenda saluti aeternae, concl. 1. num. 118.

SVBTITVTI exclusio, quae fit ex voluntate testatoris non est contra ius, & aequitatem, sed bene secundum ius, & aequitatem, concl. 42. n. 212.

Substitutio facta in antiquiores, ad quos extendatur, vide concl. 120. n. 113.

Substitutiones non sunt multiplicandae, etiam fauore agnationis, concl. 81. sub nu. 40. & 78. & concl. 84. n. 267.

Illa, um, si plures gradus sint facti praesumitur habitatio conseruandae agnationis, concl. 81. nu. 44.

Illa pupillaris, quando excludat matrem, etiam a legitima, vide conclus. 42. num. 153. cum seqq.

Continetur in compendioiosa non ex legis interpretatione, sed ex praesumpta mente testatoris, ibi nu. 154. & 155.

Extende, & declara, vt n. 156. & 157.

Quando, & de quibus bonis fieri possit à Patre adoptante filio adoptiuo, vide concl. 78. num. 29.

Vulgaris, cessat, quando hereditas fuit adita, concl. 51. n. 126.

Et in quo gradu locum habeat, vide ibidem. Substitutio pupillariter excludit matrem pupilli, concl. 25. n. 35.

Declara tamē, vt in concl. 42. n. 153. cum seqq. Sub ea conditione, si institutus sine filijs decesserit, agens pro institutione aliquid probare non tenetur, concl. 78. sub n. 83. & ibi ratio assignatur.

SVBVENTIO alimentorum, an potius debeat filio, vel Patri, si quis habeat filium, & Patrem eodem tempore in necessitate constitutos, vide concl. 42. n. 356. cum seqq.

SVCCEDENS in feudo ex pacto, & prouidentia, quando teneatur ad solutionem debitorum, vide conclus. 87. num. 42. remissuē.

In locum alterius tenetur ea omnia adimplere, ad quae ipse auctor se obligauit, conclus. 78. num. 17.

Successio ab intestato, quando prohibita censetur, si sit prohibita alienatio, vide conclus. 84. num. 115. & in Verbo Alienatio.

Delata proximiori, cui debeat, quando plures in eodem gradu existunt, vide concl. 84. num. 71.

Successio filij est magis debita Matri, quam Patri, & ita in dubio iudicandum venit, conclus. 64 sub n. 12.

Fit in stirpes, quando sumus in descendentibus aliis fit in capita, concl. 81. n. 25.

Successor, an, & quando locationi, per antecessorem factae stare teneatur, & quando conductorem propria auctoritate expellere possit, vide latē in concl. 2. nu. 60. cum pluribus seqq. & concl. 84. n. 212. cum seqq.

Conductorem expellere non potest, nisi soluto illius interese, concl. 2. n. 79.

In beneficio non tenetur soluere debita, per antecessorem facta, nisi ea pro utilitate Ecclesiae contracta fuissent, ibi n. 59.

Quando teneatur soluere pensionem sui antecessoris, vide ibidem.

In beneficio non potest à contractu praedecessoris resistere, si sit utilis, & beneficium in ipsius praedecessoris vita sit obtentum, conclus. 85. n. 251.

Iuari non potest ex possessione sui auctoris, qui in mala fide erat, concl. 173. n. 2.

Necessarius dicitur ille, qui ius habet, ex Sententia, concl. 2. n. 65. & concl. 84. n. 214.

Successor Notarii, vide Notarii Successor.

Singularis, quando actione personali conueniri possit, vide concl. 33. n. 23. cum seqq.

Item quando dicta actio in eum transeat, vide ibid. & nu. 37. eam seqq.

Venire non potest contra factum, siue transactionem à suo auctore initam, ex quocunque iure veniat, concl. 173. n. 13.

Extende, vt n. 14. cum seqq.

Vincularis tenetur seruare factum defuncti; licet seculi in singulari, conclus. 173. sub num. 1.

Plura, vide in Verbo Haeres.

SVFFOCATIO hominis, quando violenta, aut naturalis praesumatur, vide concl. 109. sub num. 38.

SVITAS est quaedam qualitas, quae in hereditate Paterna obtinet primum locum, & necessitatem successionis, & continuationem Dominij inducit, concl. 51. n. 2. & vide conclus. 42. n. 715.

Idem

Et Materiarum.

Idem operatur in filiis immiscuitibus se in bonis Patris, quod adicio in extraneo aduente, ibi nn. 71 s.

SVORVM appellatione veniunt transuersales vsq; ad ipsum gradum, concl. 149. n. 4.

Declara tamen, vt ibi n. 5. & 7.

SVMMA maior, quando habeatur pro non adiecta, & summa minor, quando insit in maiori, vide in Verbo Maior summa, & in Verbo Minor summa.

SVMMARII receptio publicationem non operatur, nec facit testificata didicta ceteri, concl. 148. sub n. 389. & ibi ratio assignatur.

SVMPTVS itineris, librorum, & aliarum rerum, nec non alimenta debentur filio studij, considerata facultate, ac nobilitate Patris, nec non annorum caritate, concl. 89. num. 160.

Litis debentur filijs illegitimis, dum super alimentis litigari contingat, ibi n. 32.

Item illi liti, & alimenta debentur filio Religioso super bonis Paternis, & Maternis contentente, ibi nu. 163.

Et quando debeantur Abbati, vel Monacho, aut Moniali liganti, & a Monasterio eieeto, vide concl. 89. num. 486. cum pluribus seqq.

Item quando debeantur ex bonis sequestratis, vide ibi n. 517. cum seqq.

Differunt ab alimentis, & non continentur in Sententia laia super alimentis, nisi in libello omnia petita fuerint, concl. 90. num. 23. & 24.

Sumptus studij, quando veniant appellatione alimentorum, vide concl. 89. num. 361. cum seqq.

Plura, vide in Verbo Alimenta.

SVPERFLVA ne dicantur verba sufficere, vt dispositio quid minimum operetur, vel Verba Clarius, & aperius explicent id, quod erat dubium, vel tacite inerant, concl. 14. num. 8. & concl. 142. nu. 117.

Superflua sunt rescandz, concl. 128. sub num. 549.

Superfluum illud non dicitur, quod in sensu contrario potest aliquid operari, quod in directo non operaretur, concl. 142. sub nu. 3.

Superflui non dicitur explicatio illius actus, qui prius erat dubius, concl. 14. nu. 8.

SVPERIORE apponente manum in vna causa quando inferior amplius in ea se ingerere non possit, vide concl. 3. num. 16. & in Verbo Inferior.

Ad Superiorem, quando datur appellatio, omisso medio, vide concl. 128. num. 200. cum pluribus seqq.

Superiores Religiosorum exemptorum, quando suos subditos ab excommunicationibus absolvere possint, vide concl. 10 n. 33.

SVPLEMENTVM legitime, quando, & quomodo, & qua actione peti debeat a filio, vide in Verbo Legitima.

SVPLICANS quando censetur fateri deli-

ctum, vide concl. 10. num. 71. cum pluribus seqq.

Supplicatio datur a Sententia Vicarii ad Episcopum, licet non appellatio, concl. 128. nu. nu. 184. & 192.

De sui natura executionem Sententiarum non retardat, ibi sub nu. 376.

Idem operatur, quod reuiso cause, per recursum, concl. 165. nu. 78.

Prohibita non censetur, ubi est prohibita appellatio, concl. 128. sub n. 918.

Quando attendatur, & quando littere ad effectum iustificandi gratiam, vide concl. 126. num. 48. cum seqq. & in Verbo Gratia.

Signata prebet colorem in possessionem recuperanda, concl. 73. num. 8.

SVSCPTIO terminii, quando afficiat, & quando non, vide conclus. 169. sub num. 16. fere in fine.

SVSPENSO a beneficio propter crimen alimentum debentur, concl. 89. n. 510.

SVSPECTVS de fuga ab Archiepiscopo potest iurari vnus, qui deliquisse presumatur, concl. 138. sub n. 7. & ibi ratio assignatur.

De fuga allegati non potest debitor, nisi prius creditor, de suo credito doceat, ac de debitoris deterioratione, post obligationem ad ad sui fauorem faciant, concl. 44. num. 14. & concl. 153. n. 18. cum seqq.

Sed talis iurari non potest, qui in communi Patria annum pensionem possidet, vt ibi sub num. 29. in fine.

Vbiq; locorum, veluti vagabundus conueniri potest, concl. 44. n. 93.

Et an possit arrellari, siue capi de feriata in honorem Dei, vide concl. 146. n. 10. & conclus. 53 n. 23.

A Iudice incompetenti capi potest, ibi num. 23.

Declara tamen, vt ibi n. 14.

Sed si vellet armatam manu Principis familie resistere vulnerari potest, concl. 153. n. 25.

De heresi abiuret recuperat beneficia, etiam tertio collata, si tamen nulla Sententia condemnatoria precefferit, sed tantum, ob suspicionem heresis beneficia inquisiti suspensa fuerint, concl. 124. n. 18. & 25.

Suspectus in Officio, quando sit remouendus ab eo, & illi denegetur appellatio, vide concl. 2. num. 58. & in Verbo Delinquens in Officio.

Suspectus iurari quisq; potest vt testis, ratione affirmatis, vsque ad quartum gradum, concl. 76. num. 10. & concl. 128. nu. 645. & 646. & 674.

Intellige, vt ibi in dicta concl. 128. nu. 676.

Iurari potest quilibet administrator, excepto socio, etiam in actu redditionis rationis, concl. 146. num. 10. & concl. 153. num. 13. cum seqq.

Iurari, vel arrellari, quando quis possit ex apocrypha preiudici, vide concl. 146. nu. 24. & conclus. 153. nu. 19.

Index Conclusionum,

Iurari, & effici talis potest, qui immobilia non possideret, aut adeo parua, vt quasi nihil possidere dicatur, ibi n. 8. & 9.

Iurari an possit, qui tempore contractus dilapidare incipit, vide ibi nu. 21.

Item iurari an possit ille, qui est bonæ qualitatis, & sanæ, si immobilia non possideat, vide ibi sub num. 21.

Quis talis dicitur, ob malos mores, vel si malè admittit, concl. 153. n. 10. & 12.

Iurari non potest Affessor spontè à Iudice electus; secus si eligatur ex Statuto, vel commissione, concl. 156. n. 8. & 20.

Suspectus, quando Iudex allegatur, dum causa votatur, tunc ibi interesse non debet, etià si non det votum suum, concl. 128. sub n. 654.

Si allegetur Gubernator, ceteri quoque officiales, & Auditores suspecti censentur, concl. 128. nu. 653.

Sed si allegetur Præses Tribunalis, tunc ceteri Indices eiusdem Tribunalis recusari non possunt, licet sit regula, quòd ubi est allegatum suspectum caput, ceteri quoque Iudices suspecti censentur, ibi n. 657.

Item si talis reddatur Magister auctoritatis, etiam sui actuarii suspecti erunt recusandi, concl. 128. nu. 656.

SUSPICIO adeo est fauorabilis contra Iudicem, vt etiam Prorex in Regno Neapolis recusari possit, ibi n. 671.

Ea allegata contra Officiales, alicuius Baronis per alios Officiales eiusdem Baronis cognosci potest, ibi n. 583.

Suspectos tamen non possunt se inuicem reddere officiales, nisi in casu inimicitie, etiam leuissimæ, & consanguinitatis, ibi n. 679.

Neque minus potest reddi suspectum totum vni Collegium, sed debent nomina suspectorum specificari, ibi n. 655.

Fallit tamen, vt ibi n. 657.

Allegari non potest Iudex suspectus, nisi ab habente speciale mandatum, & quando tali casu appelletur ab vteriori processu, quid sit agendum, vt dicta appellatio prosit, vide ibi num. 538.

Illa Iudicis, quando, & ex quibus causis sit admittenda, & quomodo proponatur, vide concl. 53. per totam, concl. 128. nu. 641. cum seqq. & nu. 683. & vide in Verbo Iudex.

Illa antidote, quando inducatur, & tollatur, vide concl. 123. n. 58. cum seqq.

Ea dicitur actus, per quem indubitationem trahimur timendo, vt talis actus nobis rationem afferat, concl. 153. n. 4.

Ex affinitate inducta non cessat, si affinitas per mortem alicuius dissoluatur, concl. 75. n. 10. & concl. 128. n. 646.

Et præsertim, quando effectus illius suspensionis tantum fuisse consummatus, concl. 76. n. 10.

Et, vt inducatur ex affinitate ea debet esse per lineam ascendentem, vel descendentem, nec sufficit eam esse per lineam transuersalem, concl. 76. n. 11.

Ea falsitatis sufficit ad tollendam si Item Scripturis, si tamen ipsa suspicio, ex vicio vtriusque constet, concl. 125. n. 23. & 24. cum seqq.

Item illa pro falsitate habetur in cunctis, ibi num. 26.

Fraudis oritur ex alienatione rei Ecclesiæ in consanguineum, concl. 85. n. 192.

Sed quomodo ea tollatur, vide ibi num. 167. & 177 cum pluribus seqq.

Grauis oritur contra habentem processum in manibus, & illum non exhibentem, concl. 128. cu. 640.

Item illa Notarius, quando sit admittenda, & quid ad eam probandam facere opus sit, vide concl. 53. per totam, & in Verbo Notarius, & concl. 128. sub n. 683.

Illam allegare, licet possit vnus ex litigatoribus, illud tamen ius Adversario non competit, nisi ex parte sui quoque suspicio oriatur, concl. 128. n. 681.

Illa non caret ea, quæ de nocte, & in occultis sunt, quia quod malè agit odit lucem, concl. 59. num. 102.

Et quocumque sit, vide concl. 153. num. 4. cum seqq.

Sinistra contra personas Ecclesiasticas non admittitur, concl. 156. sub n. 15.

SVSTENTATIO verum matrimonij vim interpellationis habet, pro cursu vsurarum, concl. 89. sub n. 343.

SYLVA vltus, quando est alicui relicta, sed ea est adeo remota, quòd nullo alio modo, nisi vendendo ligna illa vti possit, tunc vsuarius ipsa ligna vendere poterit, conclus. 136. sub n. 16.

IN SYNDICATV, quòd, & ex quibus Iudex condemnari possit, vide concl. 26. nu. 34. & seqq. & num. 107.

Syndici confessio, quando præiudicet Capitulo, vide concl. 12. n. 86.

Syndici dicuntur, qui vti tales comparent præfente, & tacente eorum Magistro, concl. 142. sub num. 64.

Ille Vniuersitatis si sit absens, Valerudinarius, aut alio modo inhabilis, tunc quilibet extraneus ad agendum pro Vniuersitate admittitur, concl. 86. n. 226.

Vniuersitatis, absque speciali mandato positionibus, & articulis respondere potest, conclus. 148. num. 38. & ibi ratio assignatur.

SYNODI OECUMENICÆ Statuta, & Ordinationes ligant Abbates, etiam exemptos, concl. 1. n. 104.

In Synodo Oecumenica, qui Abbates sint vocandi, & quo in loco sedere debeant, vide conclus. 1. num. 101. & seqq. & in Verbo Abbates.

Synodo tenentur intervenire Abbates habentes Populum, nisi speciale priuilegium habeant, ibi nu. 172.

Et Materialium.

T

TACENS, accedentire videtur, ubi de eius utilitate agitur, dissentire verò, quando de illius praiudicio, concl. 129. sub n. 85. & conclus. 131. n. 66.

Taciturnitas, & acquiescentia per metum causata facit, ut nunquam prescriptio, & preteritum in facultatibus curat, concl. 166. n. 31.

Fallit, ut n. 31. cum seqq.

Ilia, & patientia consensus non inducunt in illis, quæ scripturam requirunt, & maxime si quis contradicendo contra impedire non poterat, secus si è contra, concl. 129. nu. 187. & concl. 131. num. 67.

Contrarium, concl. 129. n. 188.

Concorda, ut nu. 189.

Taciturnitas quinquennii, postquam minor est effectus maior, quando inducat ratificationem contractus nulliter celebrati, vide latè in conclus. 86. n. 147. vbi; ad fin. concl. 87. nu. 3. cum seqq. & in Verbo Minor.

TALE illud ptoprie dicitur, quod magis est tale, concl. 48. nu. 12. concl. 116. sub nu. 16. & concl. 148. sub n. 23.

Talem esse afferens, se talem probare tenetur, concl. 78. n. 72.

Talis esse, vel pro tali haberi paria sunt, in his, quæ sunt iuris, concl. 124. sub n. 36.

TAXA non excusat à mala exprethione valoris beneficii, si non fuit narratus secundum communem estimationem, concl. 145. n. 42.

Contrarium, n. 43.

TAXATIO alimentorum sequuta inter Patrem, & filium non preiudicat hijs postea superuenientibus, concl. 89. n. 178.

Plura, vide in Verbo alimenta.

Ea apparatus dicitur materia ludici arbitraria, concl. 134. n. 32.

Expensarum, & interesse, quomodo fieri debeat, vide concl. 19. n. 15. & in Verbo expensæ.

Excessiva pro suscipienda assicurazione non reddit contractum usurarium, nisi etiam ex additio illius, quod fuit taxatum subequatur, conclus. 151. n. 30.

Et, ut dignificatur, an sit excessiva, necne in censu, assicurazione, & similibus, attenditur mos, siue consuetudo Regionis, ibi n. 32.

TEMPORALIA ad agendum sunt perpetua, ad excipiendum, concl. 59. sub n. 78.

TEMPORA appellationis Index ex causa arcere, vel prorogare potest, concl. 129. n. 268. & 270.

Quæ sunt vitia, tunc Sententia nunquam executioni demittatur, nisi causa deserta pronuncietur, ibi nu. 265. vbi ratio assignatur.

Extè id procedenda, etià si deserto esset notoria, & multa tẽpora essent lapsa, ibi n. 266.

Coniunguntur, ad effectum presumendi nullificationem gratiæ alienationis rei Ecclesiæ, concl. 85. n. 52. & concl. 120. n. 76.

Coniunguntur, ad effectum iustificandi dispensationem Apostolicam Marimonalem, conclus. 85. n. 152. & concl. 120. n. 77.

Tempora, & Fatalia, vide Fatalia.

Provisionum Apostolicarum de medio deducatur, ad effectum probandi supratrõnatos, concl. 126. n. 11.

Tẽpore penuriz, quæ sint facienda, vide Penuria.

Ex tẽpore, seu spacio decem annorum licentia Domini in alienatione Emphiteusis intervenisse presumitur, concl. 120. n. 135.

Triginta annorum lapso non datur amplius Ecclesiæ remedium recuperandæ, sicut nec datur privato, quando factio suo à possessione ceciderit, concl. 85. n. 108.

Ex tẽporis diuturnitate pena minuenda venit, concl. 120. n. 123.

Item solutio dotis ex diuturnitate facta presumitur, ibi nu. 125.

Legitimi tẽporis cursus purgat suspicionem, quæ ex alienatione rei Ecclesiæ oriri potuisset, concl. 85. n. 167.

Longum spacium tẽporis facit nomẽ rei mutatum prezium, concl. 120. n. 138.

Momentum tẽporis, per sensum corporis percipi non potest, concl. 94. u. 28.

Illius perfectiõnem importat genitius casus, vel aculeatius, ablatius verò non, concl. n. 116. 10. & 34. & concl. 143. n. 13. & vide in Verbo Casus.

Tempus ad appellandũ non currit mulieri, minori, & rubico, concl. 129. n. 131. & 176.

Fallit, quando illi copiam penitorum habere, potuissent, ibi n. 132.

Non currit legitimè impedito, ibi n. 133.

Declara tamen, ut n. 134. cum seqq. & vide in Verbo Impeditus.

Incipit currere à die Sententiæ, si ea fuerit lata in vim monitorij, ad audiendum Sententiam, vel parte preziente, aut personaliter citata, ibi n. 184. & 190.

Contrarium, nu. 185. & 191.

Illud ad intimandam pronocationem, in grati appellari est introducendum, ibi sub n. 461.

Ad publicandum beneficium quantum sit, vide concl. 16. n. 9. & in Verbo Acceptans.

Antiquum quid operetur, circa observationem solemnitarum, vide concl. 3. n. 111. & conclus. 52. n. 38. cum seqq. & nu. 50. & 51. concl. 85. nu. 148. cum seqq. & concl. 120. n. 1. cum seqq. & 117. cum seqq.

Datum à Bulla ad retrahendum pro interpellatione habetur, concl. 62. sub n. 49.

Datum ad proseguendam appellationem assignatur, non ad prosecutionem finendam, sed ad eam inchoandam, concl. 129. n. 255.

Et quando illud sit utile, vel continuum, vide, ibi nu. 260. cum seqq.

Decem dies in appellandum, à die intimationis incipit, ibi n. 92. & 261.

Fallit, ut ibi n. 94. & 175. cum seqq. & n. 261.

Et quomodo connumeretur in materia appellationis, & delectionis, vide ibi n. 198.

Non currit ei, qui ob paupertatem appellare nequit, ibi num. 128.

Index Conclusionum ,

- Intellige tamen , vt ibi num. 129.
De momento ad momentum attenditur in actu per iudicem faciendum , concl. 47. n. 88.
Inmemorable vim limitatorum confinium habet , concl. 98. sub n. 122.
Plura , vide in Verbo Inmemorable .
Litis , quando fit subducendum , vide concl. 62. n. 46. concl. 85. n. 151. concl. 120. nu. 3. 16. & 72. cum seqq. & 134. cum seqq.
Non est detrahendum , quando agitur de presumenda aliqua gratia iustificacione , conclus. 120. nu. 76.
Longissimum vocatur cursus triginta annorum , concl. 52. n. 50.
Longum in materia inducendæ consuetudinis dicitur spatium decem annorum , concl. 120. sub num. 55. & concl. 148. n. 346.
Intellige tamen , vt ibidem , & vide in Verbo Consuetudo .
Mortis litis , & tempus vite Prælati alienantis non subducuntur , ad effectum presumendi iustificationem alienationis rei Ecclesiæ ; licet secus , quoad effectum præscriptionis , concl. 85. n. 151. & 197. cum seqq.
Non currit legitimè impedito , cõcl. 116. n. 26.
Perfectum esse debet , quando lex , vel homo illud non declarat , concl. 116. n. 16.
Prosequendæ appellacionis in partibus , an currat à die interpositæ appellacionis in partibus , an verò à die cõmissionis in Curia ; siue potius à die , quo verisimile causa committi poterit , vide concl. 129. n. 193. remissuè .
Quadraginta annorum est sufficiens ad præscribendum , contra Ecclesiam , excepta Romana , concl. 85. n. 269.
Quadriennij siue quinquenij inducens ratificationem cõtractus minoris , est vitæ , & incipit currere à die scientiæ lesionis , concl. 86. num. 252.
Quadrimestre est necessarium in præsentatione iuratus patronatus , concl. 9. n. 18.
Quale sit attendendum , ad validitatem , siue invaliditatem gratiam , vide concl. 17. n. 12.
Quale sit attendendum in rescriptis iurisdictionalibus , vide ibidem .
Quale sit attendendum in consideranda legitima filij , vel congruitate dotis , vide concl. 42. nu. 583.
Quando non currat contra vnum non adimplementum alterius , vide cõcl. 50. n. 61.
Quod conceditur in subfustatione , quando sit arbitrarium iudici , vel quantum esse debeat , vide concl. 52. n. 37.
Quod tempus detur marito ad accusandum uxorem de adulterio , vel vxori ad accusandum virum , & quantum sit , & quando debeat esse vitæ , vel continuum , vide conclus. 59. num. 79. & seqq.
Triginta annorum inducit præsumptionem , vt iudicis Decretum , & Sententia fuerit lata eo modo , quo de iure ferri debebat , conclus. 86. n. 19.
Quando inducat præsumptionem solemnitatum in alienatione rei Ecclesiæ , & illam validet , vide cõcl. 85. n. 161. cum seqq. & n. 273. & in Verbo Alienatio , & in Verbo Solèmnitas .
Illud , siue obseruantia saltem pro adm.iculo ad præscribendum inferuit , concl. 120. n. 118.
Et illud ubi requiritur non sufficit illud vigintinouem , & concl. 85. n. 154.
Fallit tamen , vt ibidem .
Vitz transferentis coniungitur , cum tempore vitæ translatorii in materia pensionis , concl. 85. nu. 152. & concl. 129. n. 77.
Vitæ requirit inquisitionem facti , & calculationem , & computum dierum non computandorum , concl. 129. n. 266.
Currere cessat , quando iudex abesse , vel copia Notarij haberi non possit , siue si appellans esset in carceribus constitutus , aut alio modo legitimè impeditus , concl. 129. n. 271.
Intellige tamen , vt ibi n. 272. & 274.
TENOR Scripturæ amissæ , si probatur , quid operetur , vide concl. 104. n. 21.
Item tenor litterarum , quando probari possit , vide concl. 126. n. 68.
Tenor Sententiæ amissæ , quomodo probetur , vide in Verbo Sententia .
TERMINI , & dilationis ea est natura , vt dum pendet respiciat fauorem illius , cui assignatur , postea verò illud aduersarij , concl. 96. sub num. 20.
Termini illi quatuor ad docendum de appellatione , atq; illius legitimæ prosecutionis , quomodo seruentur , vide concl. 129. n. 126. & seqq.
Termini in consensibus , iuxta solitum apponi præsumuntur , concl. 142. sub nu. 50. & vide plura in Verbo Consensus .
Termini lapsus viam contumaciæ præcludit , conclus. 129. sub n. 478.
Omnes post litem contestatam , vel eam pro contestata habitam preceptorij censentur , concl. 148. n. 108.
Termini susceptio , quid operetur aduersus debitorum , vide concl. 47. n. 58.
Et susceptus , quando sufficiat , & quando non , vide concl. 169. sub n. 16. in fine .
Eo ad appellandum pendente iudex nihil innovare potest , concl. 128. n. 602.
Ilo ad probandum elapso , quis amplius audiri non debet , concl. 148. sub nu. 102. & 106.
Declara , vt nu. 107 & 143. cum seqq.
Elapso ad articulum , & postea quis non excluditur ab eo ad producendum , concl. 148. n. 118.
Fallit si fuisset expressè dictum quod post terminum , nec per Instrumenta , nec alio modo probari possit , concl. 148. n. 122.
Illud ad appellandum iudex præscribere potest , parte non opponente , concl. 129. n. 267.
Appellacionis prosequendæ potest iudex , ex causa arctari , vel prorogare , etiam ex intervallo , post admissam appellacionem , concl. 129. n. 269.
Illud præscribere , & appellacioni deferre non sunt adus .

Et Materiarum.

actus iudiciales, nec à iurisdictione pe idem, idem iudex à quo illos semper exercere potest, ibi nu. 270.

Eum petens ad soluendum id, quod fuit ordinatum, appellari non re iurisdictione dicitur, ibi num. 324. & 331.

Terminus, ad probandum semper peremptorius censetur, concl. 148 sub n. 108.

Et ad probandum non incurrit, dum super pertinentia, vel impertinentia articuli disputatur, concl. 148 sub n. 108.

Non currit, nisi fuerit parti intimatus, ibi dicitur.

Terminus dicitur ille intra quem concluditur, ipsa res, & nihil extra quem, concl. 38. n. 20.

Iuris datur pro commoditate iudicis, ut deliberare possit pro respo. sione apologetorum, danda parti, concl. 12. sub n. 497.

Novus ad probandum, quando in gradu appellationis concedi solet, vide co. nu. 148. sub num. 107.

Peremptorius iudicem non impedit, quia non ipsi, sed parti praefiguntur, ibi n. 78.

Ille profuturo habuit ad sententiam, quomodo diuenerit, & accipitur, vide conclus. 129 sub n. 198.

Quando alius praefigitur per iudicem extra.

Curiam ad prosequenda appellationem si sit intra illud iter arripere, & vltima die in ipse specus si assignetur non tamen ad prosequendum, quantum etiam ad se presentandum compescit Pontificis, ibi n. 257.

Quando fuit per iudicem assignatus, & intra eum appellans non comparuit, tunc dicitur iudex potest postea sine alia citatione necdum in causa appellationis, sed etiam in negotio principali procedere, ibi sub n. 478.

Quando per datum, vel aliam consuetudinem est praefixus ad expediendum causam, tunc dies debet esse viles, ibi n. 263.

TERRA aliquid allodialis, si vendatur etiam homines illius accessorie in alienatione veniunt, licet inuiti, concl. 87 n. 127.

Terra cedit aquis, concl. 98 sub n. 12.

TERMINUS ad causam veniens quando in executionis sit admittendus, vide concl. 128. n. 94. & nu. 606. cum seqq. & n. 778. cum seqq.

Admissio restitutionis etiam in ipso impedit, concl. 128. nu. 607.

Declaratio, ut ibi n. 608. cum seqq.

Sed si dum scilicet causam agi non comparuit, tunc non potest iudex à sententia praefertum contra praesentem latere pro suo interese appellatio executionem impedire, concl. 128. n. 613.

Declaratio, tamen, ut n. 614.

Et ad eam non admittitur, nisi praevia citatione ad videndum admitti art. eius circa recusationem iudicis, quem sine citatio non potest tertius illum recusare; sed solum sufficeret literas ad suspensionis gratia producere, concl. 128. n. 618.

Executionem non impedit, quando possessio non esset vacans, scilicet si illa esset vacua, concl. 128. n. 616 & ibi ratio assignatur, & n. 760.

Item non impedit si admissus fuerit in statu, & terminis, in quibus causa reperiebatur, concl. 128. n. 617. & 776.

Si conditionaliter appellet, veluti si diceret se appellare quatenus contra, tunc appellatio non valeret, nec executionem impediret, ibi num. 618.

Intellige tamen, ut ibidem.

Extende, quod regulariter executionem triui conforium impedire non potest, & praefertim, quando incontinenti de iure suo non doceret, quia tunc contra eum fraudis, & calumniz praesumptio vrgeret, conclus. 128. num. 779.

Fallit, ut ibi n. 780. cum seqq.

Quando super iisdem articulis iam datis, vel alijs de dicto contrariis, aut nouis audiri debeat, distingue, ut in concl. 148. n. 138.

Citari debet, in quolibet actu, ad hoc, ut illi praedic. n. fiat in iudicio, concl. 128. num. 618.

Colligens dici non potest, quando non petitur, se ad causam admitti, concl. 160. sub n. 129.

De attentatis dare non potest, quando non fuit in causa de eodem tempore attentatorum, concl. 160. num. 121.

Dicere non potest de nullitate contractus de rebus Ecclesiae sine solemnitate alienatis, concl. 85. n. 312.

Electus in causa discordiae arbitratorum est vocatus, quando illi pronunciant, alius si eo non vocato pronunciet, nulliter procedere dicuntur, concl. 133. n. 122.

Electus si dederit suam relationem ab aliorum relatione discordantem, ea non subsistit, nisi quando alij suum votum non retulerint, conclus. 133. nu. 124.

Declaratio, ut n. 126.

Electus non potest ipse solus iudicare, sed si alij suum votum referant, tunc sententia unus inungere cogitur, concl. 133 sub n. 124.

Electus in casu discordiae, quando dicatur arbitri, & quando non, vide ibi n. 125. & seqq.

Eligitur, quando duo dati sunt se discordant, sed, ut ille sententiam possit de aliorum discordia constare debet, ibi nu. 123.

In cuius arbitrium fuit collatum pretium si non fuerit arbitratus in causa dotis contractus non corrumpit, licet fecerit in augmento dotis, & in alijs contractibus, concl. 68 nu. 26 & 27.

In rebus praedictis super se se querat, non potest sequestrem impedire, nec aliud per eius appellationem esse tollendum, concl. 128. nu. 428. & ibi ratio assignatur, & nu. 615.

Pro suo interese audiri volens, necdum causam exprimere; sed eam quocumque talem simpliciter iustificare tenetur, a tempore ad vltimiora procedatur, ibi n. 414. & c. 9.

Et quando illius ex capto in executionis admittatur, vide ibi n. 94.

Pro suo interese iudicem suspectum recusare potest, ibi nu. 672.

Possessor

Index Conclusionum ,

- Possessor non potest offerendo pretium executionē sententia lata in iudicio assilientie impedire, concl. 157. n. 15. & ibi ratio assignatur. Intellige tamen, vt in n. 16. & 17.
- Quando, & a quibus sit eligendus in casu discordia, vide concl. 96. nu. 56. cum seqq. & concl. 133. n. 131. & seqq.
- Regulariter nō attentat, neque cum attentata capiunt, concl. 160. n. 119.
- Fallit tamen, vt n. 125. cum seqq.
- TESTAMENTA si duo sint in actis, tunc via ordinaria proceditur, concl. 47. nu. 11.
- Testamentū vna pars alteram declarat, concl. 42. nu. 470.
- Testamentum acceptans, illud acceptare dicitur, cum sua sequenti dispositione, concl. 17. nu. 39.
- Illud cōdere, an possit, qui est prohibitus alienare, vide concl. 84. nu. 113. cum seqq. & in Verbo Alienatio.
- Condere non potest Monachus, etiam si fiat Episcopus, & extra claustrum vicariū degat, concl. 65. n. 24.
- Intellige, vt ibid. & vide in Verbo Monachus.
- Testamentum condere non possunt Cardinales ex consuetudine, concl. 65. nu. 24.
- Illud filij dictus nullum, si fuerit præterita materis clausula codicillaris in eo iurit apposta, concl. 42. n. 148. & seqq.
- Imperfectum huiusmodi pignus sustinetur, concl. 123. n. 96.
- In quo viginti testes fuerint adhibiti, non totidem requirit in reuocatione illius, sed septem tantum sufficiunt, concl. 14. n. 6.
- In quo quis nominatur filius, quando filiatione probet, vide concl. 78. n. 62.
- Inter liberos cōditum solennitate iuris civilis non requirit, concl. 123. nu. 95.
- Licet sit nullum, & legatum alimentorum in eo factum sustinetur, tamen illud spacio trium annorum præteribitur, concl. 89. n. 549.
- Non dicitur nullum, si plures testes, quā septem interuenerint, & aliqui nō fuerint idonei, dummodo septem idonei ad sint, concl. 14. n. 4.
- Secus si fieret cōtra naturam, & formam actus, ibidem n. 5.
- Parris licet, ob filij præteritionem non reputatur, nec per querelam impugnari possit, nihilominus filius portionem legitimam sibi de iure naturæ debitam, petere poterit, concl. 42. nu. 297.
- Quando dicatur factum ad pias causas, vide ibi nu. 253.
- Quando per acceptationem legari censeatur approbatum, vide concl. 17. n. 37. cum seqq.
- Quando per appositiones, interlineaturas, vel cancellaciones ad eū suspectum reddatur, vt ex eis immisio impediatur, vide concl. 125. per tot. & in Verbo Apostula.
- Quando presumatur factum ab vno, qui sit sanus, vel ponas adulteratæ mentis, vide concl. 47. sub nu. 50.
- Illud usurari, quando sustineatur, vel annullatur, vide conclus. 161. num. 9. cum seqq.
- Testator decedere non potest pro parte testatus, & pro parte non, concl. 51. n. 122.
- Disponens circa modum soluendi alii testator non mutat substantiam legati, iam in esse reducti, sed demonstrationis tantum cum a respondere censeatur, concl. 89. n. 30.
- Ex quibus presumatur habuisse rationem cōseruanda agnationis, vide in concl. 81. serē per tot. & in Verbo Agnatio.
- Facere potest, vt hæres co.traueniendo suæ dispositioni, & prohibitioni statui a iure suo cadat, concl. 84. n. 23. & 44.
- Testatoris assertioni standum est, quando de probando errore, & voluntate eiusdem ageretur, concl. 155. n. 137.
- Extende, & declara, vt num. 138. cum seqq. & vide in Verbo Assertio.
- Eius factum hæres approbare tenetur, concl. 88. num. 74.
- Illius voluntas, vt lex est inuolabiliter seruanda, concl. 84. n. 23 & 45.
- Liberare potest administratorem a redditione rationis, priuando hæredes in euentum molestiarum, concl. 56. n. 193.
- Liberare non potest Tutorem, vel Administratorem a dolo, verò, sed tantum a præsumpto, ibi nu. 200.
- Nedum potest prohibere alienationem, verū etiam tractatum alienationis, & tunc licet hæres tractatum non periceret, nihilominus a iure suo caderet, conclus. 84. num. 35. 37. & 44.
- Declara tamen, vt ibi nu. 38.
- Qui grauauit hæredem sibi cognatum, & magis dictum, multo magis censeatur voluisse grauare incognitum, & minus dictum, conclus. 89. n. 67.
- Relinquere potest fideicommissum, sub conditione, illudq; adimere, eo casu, quo tertius aliquid v.g. alienet, vel aliud faciat, concl. 84. num. 31.
- Contrarium, ibi n. 32.
- Concorda, vt n. 33. & 34.
- Semper presumitur se voluisse conformare cū Statuto feminas excludente, ob cōseruationem agnationis, concl. 81. n. 28.
- Si aliquem instituerit, & mandauerit, vt filium natiuitum nomine testatoris appelleret, sed vno partu duos filios Mater procrearet, quid sit faciendum, vide concl. 144. n. 30. cū seqq.
- Si in vna parte testamenti alienationem prohibeat, in alia verò permittat, tunc vltima dispositio erit attendenda, concl. 84. n. 287.
- Si iusserit portari per Substitutum arma, & insignia famula, & ad sint duo filij, tunc de primogenito intelligitur, concl. 144. nu. 29.
- Si mandauerit totam hereditatem pleno iure restitui, ea absq; diminutione Trebellanica, & falcidia restituenda venit concl. 89. n. 404.
- Si mandat Substitutus succedere, filius gradus prærogatiua. tunc filius locum Patris non ingreditur, concl. 84. n. 72.

Et Materialium.

Tollere non potest quartam uxori miserationis causa debitam, concl. 89. n. 52.

Velle non presumitur id, quod expressè non loquitur, concl. 142. n. 125.

TESTEM producens illum approbare censetur, etiam si sit interitus, & pars formalis, & id procedit etiam in diuersis causis, concl. 131. n. 70.

Testes abstersuros, vel valetudinarios recipi, & examinari petens à Iudice, à quo, appellatio- ni renunciat non dicitur, concl. 128. nu. 356. & concl. 129. n. 335.

A Curia recessuri, quidò positionibus, & articulis, etiam impertinentibus respondere coguntur, vide concl. 148. n. 147.

Ad arrendamentum se referentes, quando valorum beneficij probant, vide concl. 135. nu. 2. cum seqq.

Ad hoc, vt dicantur examinari nō inter diuersas personas, sufficit, quòd persona non sit omnino diuersa, concl. 30. n. 3.

Ad hoc, vt probent esse necessaria citatio ad videri iurare, concl. 135. nu. 43.

Et quando iurati præsumentur, vide concl. 155. n. 87. & seqq.

Vt probent adulterium, quomodo deponere debeant, vide concl. 59. n. 36. cum seqq.

Vt probent ztatem, quomodo deponere debeant, vide concl. 72. num. 29. cum seqq. & iu Verbo ztas.

Testes ad perpetuam rei memoriam examinare potest Iudex à quo, si fuerit appellatum ab interloutorio, scilicet si à diffinitiuo, concl. 128. n. 357. & 756. & concl. 129. n. 90.

Si sint senes, vel valetudinarii instante appellatione ante commissionem examinari possunt, si prefertum non per ipsum, sed per appellantem flet, quominus in causa appellationis procedatur, concl. 129. n. 465. & ibi multa inuenies. Item quæ forma seruanda in examine, vide ibidem.

Ad probandam feloniam Vassalli, ob quam secundum amicitur, debent esse integræ opinionis, & famæ, concl. 101. sub nu. 2.

Aliqui ex iudicibus, si nō fuerint examinati, examinari possunt, eorum publicatione non obstante, dummodo tamen illa publicatio iniurata, & relictante parte fuerit facta, concl. 148. nu. 397.

Contra assassinos recipi possunt, etiam lite nō contestata, & parte non citata, vel ea absente, concl. 150. nu. 58.

Testes de auditu in antiquis probant, & prefertim in materia consensuum, concl. 38. num. 44 & concl. 120. nu. 46.

Sed non probant natiuitatem filij, quia ad eam probandam deponere debent, se fuisse presentes, dum puer nasceretur, concl. 42. n. 108. Item quando probent affinitatem, vel consanguinitatem, vide concl. 76. n. 9.

Deponere quomodo debeant ad probandum aliquam rem esse feudalem, vide concl. 93. nu. 19.

De audita, vel publici voce, & fama admittuntur, vbi plena probatio non requiritur, aliàs secus, concl. 126. n. 64. & 65. & concl. 145. n. 7. cum seqq.

Et per quor testes ea probanda veniant in materia valoris beneficij, vide concl. 145. n. 10.

De auditu delictum non probant, prefertim, si rationem sui dicti non reddant, concl. 148. sub n. 218.

Testes de nouo examinandi veniunt, quando super materia, de qua agitur nihil deposuerunt, concl. 147. n. 384.

Item illi examinandi veniunt de nouo, non obstante, quòd eorum dicta fuerint publicata, & didicita, vbi agitur de corroborandis, & confirmandis articulis antiquis, ibi n. 392. & nu. 393. ratio assignatur.

Declara tamen, vt nu. 394.

De nouo reperti etiam post didicita testificata examinari possunt, dummodo de hac eorum nouitate plenè, & concludenter probetur, concl. 148. n. 390.

Licet id, ob timorem subornationis difficultate non crearet, ibi n. 391.

Deponentes de bona fama præsuntur illis deponentibus super mala, concl. 94. n. 34.

Deponentes vidisse uxorem alicuius, cū alio in Camera, in qua non poterant videri, nisi per paruam rimulam adulterium probant, concl. 59. n. 102.

Item deponentes vidisse aliquem fabricare, falsam monetā in Camera, per vnam paruam rimulam illud delictum falsè monetæ probat, ibi num. 102.

Deponentes de credulitate, licet non probent regulariter, fallit, tamen, quando depositio dependet ab intellectu, concl. 123. sub n. 52.

Deponentes super nuditate hominis, & mulieris, & eorum solitudine, nec non vidisse eos, adinuicem committentes copulam carnalem probare dicuntur, concl. 59. n. 101.

Deponentes vidisse pluries aliquem ad vnam, mensam comedere, alimentorum præsatione probant, concl. 89. n. 543.

Deponentes per dictionem (circa) abbas copulatum tempus antiquum non probant, concl. 120. num. 5.

Sed quomodo concordari possint, vide in conclus. 45. num. 4.

Deponentes per dictionem illam, in circa, quomodo intelligantur, vide concl. 134. n. 15.

Et quid si de ponant per dictionem parum plus & parum minus, vide ibidem.

Duo deponentes tenorem testamenti amissi institutionem heredis probant, conclus. 104. num. 12.

Deponentes de publica voce, & fama, quando eam probent, concl. 145. n. 10.

Testes deponentes de fructuum, siue bonorum valore, quæ seruare teneantur, vide concl. 69. num. 87.

Testes deponentes de vita magis probant, quàm illi deponentes de morte, concl. 120. n. 122. infim.

Testes

Index Conclusionum ,

Testes discordantes in summa in minori dicuntur confelles, concl. 133. n. 133. sub n. 128.
 Testes domesticus non sufficiunt ad probandam praestationem alimentorum, quando alij testes actu, vel habitu interuenire poterunt, concl. 89. n. 541.
 Examinari coram Notario, quando probent, vide concl. 148. n. 292.
 Examinari in iudicio possessorio non probant in peritorio, tanquam ad diuersum finem tendentes, concl. 30. n. 12.
 Extendere, & limitare, vt n. 10. cum seqq.
 Examinari in vno iudicio, quando probent in alio, & inter alias personas, vide concl. 30. n. 1. cum seqq. & in Verbo Acta, &c.
 Examinari non possunt de nouo super articulis antiquis examinari, etiam si eorum examen prius factum publicatum non fuisset, conclus. 148. n. 387. & 399.
 Examinari pendente termino ad dandum, siue ad efficiendum interrogatoria non probant, nisi repetantur, & repetitio fieri debet expensis illius, qui fuit in culpa, concl. 148. n. 283.
 Examinari post terminum citationis, quando sanentur, vide concl. 135. sub n. 43.
 Et quando dicantur in termino examinati, vide ibidem.
 Examinari sine interrogatorijs non probant; nisi repetantur, concl. 148. n. 75.
 Declara tamen, quod faciunt adnuncium, ibi n. 278.
 Examinari in iudicio criminali, pro informatione Curiae non probant, nec in Claudi, neq; in criminali, concl. 30. sub n. 16.
 Examinari super interrogatorijs partis aduersae, etiam sine citatione probant, concl. 148. n. 280.
 Examinari per viam exceptionis non probant per viam actionis, concl. 30. n. 17.
 Haeretici, licet regulariter non possint admitti contra Catholice osia tamen habent, ubi esse mus in re difficilis probationis, conclus. 124. sub n. 27.
 Et quando materia dicatur talis, ad hunc effectum, vide ibidem.
 Idonei esse praesumuntur, donec de contrario constet, concl. 134. n. 8.
 Illi in concursu sunt praeficiendi, qui verisimiliora deponunt, etiam si non essent iurati, & alij iurati, concl. 148. n. 16.
 Impediti per alium, ne examinentur, pro rite examinatis habentur, concl. 135. sub n. 43. & 84.
 In causa criminali debent esse gratis 20. annuorum, licet sufficiat, quod annus ultimus sit inceptus, & non completus, concl. 72. n. 8., & ibi ratio assignatur.
 Illos inducens vt potest iussu pretio, & precibus, vt illi se examinari patiantur, concl. 148. n. 265.
 In iudicio summano examinari non probant utilitatem Ecclesiae, quando ea in con-

trouerfiam deducitur, conclus. 85. n. 14.
 Fallit, quando probationes in iudicio summario essent plenariae, ibi n. 15.
 In materia finium, ac pascuorum quales admittantur, & quales non; item quid, & quomodo deponere debeant, ad hoc, vt probet, vide concl. 38. n. 64. cum seqq.
 Testes interrogati extra articulos non probant, nisi super tota causa ab illis iuratum fuerit, concl. 148. n. 290.
 Et quando dicantur interrogati, extra illos, vide ibidem.
 Testes iurati intra terminum, siue extra illum, quando probent, vide concl. 148. sub num. 290.
 Testes in actu excommunicationis aliquid reuerfantes non probant, nisi fuerint postea examinati super interrogatorijs partis, & ea citata, ibi n. 189.
 Testes mortui si in aliqua scriptura descripti repertiantur, tunc ea de falso suspensa rediunt, concl. 123. sub n. 62.
 Testes mortui magis probant, quam vivi, ibi num. 62.
 Item quando non probant, quando sunt mortui, vide ibi sub n. 61.
 Testes non perfecti examinari, quando de nouo examinari debeant, vel pro perfectis examinatis habeantur, vide concl. 148. num. 388. & 398.
 Testes non prohibentur articulos legere, ibi sub num. 40.
 Testes nulliter examinati praestant robur, & adnuncium pro fide alicuius Scripturae, conclus. 55. n. 22.
 Nulliter examinati, si fuerint mortui sepe illorum examen, ex aequitate sustinetur, conclus. 120. n. 44.
 Nulliter recepti, quatenus post publicationem possunt de nouo examinari, vide concl. 148. num. 141.
 Pauperes, quando non sint repellendi, vide conclus. 134. n. 9.
 Peregre praeficientes, causa testificandi ex causa necessaria non possunt pro repraesentatis, vel debitis antea contractis detineri, concl. 99. n. 24.
 Post appellationem productens, appellationali renuocare censetur, concl. 129. n. 332.
 Praesentia, vt ibi n. 334. cum seqq.
 Post didicta testificata ex utraque parte, ex pari indulgentia hinc inde admissi possunt, conclus. 148. n. 212.
 Illos post visionem processus Rota admittere solet, sed ille stylus tanquam exorbitans a iure communi non est extendendus, sed coarctandus, ibi num. 211.
 Quando possint reprobari coram Iudice reuocantia, vide concl. 123. n. 111.
 Quando post didicta testificata favore Ecclesiae de nouo examinari possint, vide conclus. 148. n. 396. cum seqq.
 Et quid in criminalibus, vide ibi n. 401.

Quandā

Et Materiarum.

Quando propter affinitatem à testificando repellantur, vide concl. 76. n. 10. cum seqq.

Quando sint habiles, & omni exceptione maiores, est arbitrarium iudici, concl. 134. n. 8.

Et nota, quòd testium habitus, siue inhabilitas attenditur de tempore depolitionis, vt ibidem.

Quando super tora causa iurarunt, runc noua articulorum admissio eis deneganda, concl. 148. n. 213.

Quando sunt illustres persone, siue senes, aut valetudinarij debent in eorum Domibus examinari, concl. 168. n. 29.

Quomodo deponere debeant ad probandum valorem bonorum, tam mobilium, quam stabiliu, vide concl. 69. num. 87. & in Verbo Valor.

Item quomodo ad recognoscendam manum scribentis, vide concl. 123. sub nu. 52. & 73.

Quomodo deponere debeant super probatione augmenti, per alluionem facta, vide concl. 94. n. 28. cum seqq.

Quomodo deponere debeant ad probandum tempus antiquum, vel immemorabile, & quales esse debeant, vide concl. 120. & conclus. 148. n. 331. cum pluribus seqq. & in Verbo Antiquitas, in Verbo Consuetudo, & in Verbo Immemorabile tempus.

Singulares, quando coniungantur ad confessionem extraiudicalem probandam, vide, concl. 78. n. 42.

Vniuersitatis, quando admittantur ad testificandum pro ipsa Vniuersitate, vide conclus. 167. sub nu. 57.

Vt bene recognoscant Scripturam, quid requiratur, & quomodo deponere debeant, vide latè in concl. 123. n. 30. cum pluribus seqq. & in Verbo Scriptura.

Testibus, etiam exceptiones patientibus Index fidem adhibere potest, concl. 134. n. 9.

Extende, quòd Testibus plenè probantibus potest Iudex siilem nò adhibere, & non probantibus eam adhibere, ibi n. 10.

Subextende, vt ibi n. 11.

A testificando, quando repellantur exercentes artem mechanicam, vide conclus. 147. num. 15.

Testificata didicita dicuntur, quando pars in suo posse Originalem processum testium apertum habuit, licet solemnibus publicatio facta non fuerit, concl. 148. n. 382.

Talia non dicuntur per receptionem Summarij, vel ostensionem processus factam procuratori, secus si principalibus, 389. & ibi ratio assignatur.

Et quando fuerunt didicita articuli amplius non admittuntur, ibi n. 381.

Fallit, vt num. 384. cum seqq. & vide in Verbo Articuli.

TESTIMONIUM petitum de appellatione interposita, ex vi Hypothecarum loco Apostolorum testimonialium inferunt, concl. 128. num. 554.

Sacerdotis, qui sit probatz vite vim duorum celsum operatur, concl. 155. sub nu. 63.

Illius fides non diminuitur, si illi ante examen fuerint offensi articuli, concl. 148. n. 264.

Illius approbatio intelligitur de personis, non autem de illius dicto, concl. 131. n. 68.

Confanguineus, quòd sit admittendus est arbitrarium iudici, concl. 134. n. 5.

Deponens cum dictione (in circa) ad quod tempus refertur debeat, vide ibi n. 15.

Deponens per dictionem (vel) non dicitur certè, & constanter deponere, concl. 96. sub num. 6.

Testis depositio, an contra producentem plenè probet, vide concl. 131. n. 69. cum seqq.

Quando reddatur nulla ex ommissione interrogatorio, vide concl. 148. n. 274. cum pluribus seqq.

Facta super interrogatorijs magis attenditur, quam illa facta super articulis, ibi n. 284. & ibi ratio diuersitatis assignatur.

Illius depositio interpretationem recipit ab articulis, ibi n. 319.

De visu, quando coniungi possit, cum testibus de fama, & alijs probationibus, ad hoc, vt illius dictum probet, vide concl. 55. n. 3.

Dicens solum esse consuetudinem de tali re, & nò assignans rationem sui dicti, potius Iudex dicitur, quam testis, concl. 148. sub n. 335.

Extra articulos interrogari non debet, & tunc taliter quis interrogatus dicitur, quando dictum ad declarationem facti controuersi non insert, ibi sub n. 290.

Falsus tenetur exculpate innocentem accusatum, etiam cum periculo vite in conscientia concl. 58. n. 129.

Idoneus, quando esse possit amicus pro amico, vide concl. 100. n. 16. cum seqq. & in Verbo Amicus.

Impossibilia deponens, vel assignans rationem sui dicti, quæ à communiter accidentibus nò sit vera, vel per sensum corporis sit incongrua, nimis se affectatum ostendit, & nò n. probat, concl. 94. n. 28.

Indefinitè deponens debet intelligi de toto, si totum fuerit articulatam, aliis secus, concl. 148. num. 320.

In examine sufficit, vt dicat contenta in articulis esse vera, etiam si explicitè per extensum non deponat, concl. 148. n. 323.

Contrarium, n. 324.

Primam opinionem extende, & declara, vt n. 325. cum seqq.

Infamis contra alium infamem admittitur, cum paria delicta, pari compensatione tollantur, concl. 59. n. 74.

Inhabilis admittitur in his, quæ utilitatem anonæ respiciunt, concl. 111. nu. 49. & ibi ratio assignatur.

Inhabilis, quando iunctus cum habili plenè probet, vide concl. 55. n. 14. & 15.

Inhabilitas tollitur, ob æqualitatem coniunctionis erga partes, concl. 73. n. 34.

In-

Index Conclusionum ,

- Interesse habens. quando probet, vide concl. 167. sub n. 57. in fine.
- Iuratus non dicitur, nec fidem facit, quando Notarius simpliciter scripsit testis iuratus, &c. secus, si scripserit iuratus testis scripturis, &c. vel aliis verba adfuit, ex quibus deprehendatur iuramentum fuisse prestitum, concl. 155 n. 87. & 88.
- Non potest esse vnus, qui tractet de suo honore, vel vituperio, concl. 60. n. 52.
- Pauper, vilis, & de delicto damnatus non probat, neq; minus cum alijs coniungi potest, conclus. 55. num. 3.
- Fallit, vt in concl. 155. sub n. 63.
- Potest deponere cum notula in manibus pro illius memoria, concl. 148. n. 40.
- Contrarium, ibidem.
- Probatz vitæ licet sit pauper, tamen ad probandum admittitur, concl. 155. sub n. 63.
- Quando quis esse possit, & Notarius insinuat, vide concl. 60. n. 93.
- Recusans respondere interrogatorijs in nihilo probat, nisi iterum repetatur, ad effectum, euacuandi ipsa interrogatoria, conclus. 148. num. 279.
- Repetitus non debet plus dicere in repetitione, quam dixerit in primo examine, ibi num. 330.
- Secundo loco examinatus, si non deponat per euentum, sed ad primum examen se referat, tunc probat, licet illud primum examen sit nullum, concl. 148. n. 325.
- Declarat tamen, vt n. 327. cum seqq.
- Se referens ad articulum idem est, ac si omnes qualitates in articulo contentas in indiuiduo exprimeret, ibi n. 322.
- Fallit, vt n. 325. cum seqq. & n. 367.
- Simpliciter deponens de valore beneficii tempus datæ percurrere censetur, si articuli illud tempus contineant, ibi n. 321.
- Soror, quando esse possit pro alia Sorore, vide concl. 134. n. 5.
- Suspectus redditur ob paupertatem, ob malos mores, & ob improbitatem antea vitæ, concl. 42. n. 201.
- Fallit, vt in concl. 134. sub n. 9.
- Suspectus redditur, si cum parte aduersa fuerit allocutus, concl. 148. n. 265.
- Vnicus, quando valorem beneficii probet, vide concl. 135 n. 9. & in Verbo Valor.
- Vnus omni exceptione maior concurrentibus administricus plenè probat in civilibus, non autem in criminalibus, concl. 55. sub n. 23.
- Secus autem si adminicula non concurrerent, concl. 73. n. 42.
- Vnus deponens tenorem Scripturæ, sed Instru- menti amissi simplicem probationem inducit, concl. 104. n. 21.
- Testium depositio, quando est contraria illi factæ in articulis non probat, sed imò suspecti de falso dicuntur, concl. 148. n. 18.
- Eorum dicta reuelans ante eorum publicationem, siue fit Notarius, siue iudex falsum co- mittit, conclus. 60. num. 49.
- Illorum, siue arbitrorum dicta, quando verificentur in minori summa, vide concl. 69. n. 64. & concl. 133. sub n. 128.
- Eorum receptor, si habeat solam facultatem examinandi super articulis, non potest admittere interrogatoria, sed eo casu ad iudicem pro facultate recurrendum erit, concl. 148. n. 291.
- Illorum reprobatio, quando non admittitur in causa alimentorum, vide concl. 90. n. 5. & in Verbo Alimenta.
- THESAURARIVS Principis, quando Principi, vel sibi ipsi acquirit id, quod sibi factu datum, vel remissum, aut ab eo extortum, vide concl. 99. n. 16.
- Thesaurus in fundo dotali inuentus non venit in fructus, sed media pars restituitur, quasi in alieno inuenta, concl. 136. n. 8.
- THORI separatio, vide Separatio.
- TITULI motatio presumitur, absq; alia animi declaratione, quando titulus superueniens non esset cum primo compatibilis, aliàs locus, concl. 109. n. 27. & 28.
- Declarat, vt ibi n. 29. & seqq.
- Illius presumptio oritur ex possessione decennali auctoris, quæ presumptio est iuris, & de iure, & probationem in contrarium non recipit, nec ex productione tituli infans elidi potest, concl. 120. n. 57.
- Titulum suæ possessionis, an, & quando quis ostendere teneatur, vide concl. 148. n. 250. cum seqq.
- Titulus Dotis, vide Dotis Titulus.
- Ex Sententia antiqua probatur, & ex possessione antiquissima presumitur, conclus. 120. num. 56.
- Contrarium, nu. 145.
- Melior de mundo ex tempore immemorabili allegari potest, ibi sub n. 11.
- Presumitur in beneficijsbus ex diutina possessione Rectoris, concl. 51. n. 12.
- Putatiuus, & inualidus scilicet ad prescribendam exemptionem, dummodo sigeat iusto errore causatus, concl. 1. n. 53.
- Putatiuus non inducit bonam fidem, ad effectum percipiendi fructus, illorq; suos faciendi, quando non esset habitus ad translationem Dominij, concl. 52. n. 33.
- Titulum parem allegans, quando viam executionis impedit, & procedum ad viam ordinariam reducat, vide concl. 47. sub n. 11.
- TOLLERANTIA banaiti, siue delationis armorum, quando inducat consensum in Superiore tollente, vide concl. 143. nu. 95. & seqq.
- TORTVRE decretis, vel combinatione, quando datur appellatio, vide concl. 128. num. 599. cum seqq. & 350. cum seqq. & in Verbo Appellatio.
- TOTVM respicit partes, siue quibus aliquod corpus integrum dici non potest, siue sit vniuersale, siue integrale, siue generale, concl. 127. n. 9.

Et Materiarum.

Plura vide in Verbo *Disidio*, & in Verbo *Idem iuris*.

TRACTATIO alicuius, ut filij, quando filiationem probet, vide concl. 78. num. 66. cum seqq.

TRACTATUS alienationis prohiberi potest, & tunc quid ea prohibito operetur in euentum contrarii, vide concl. 84. num. 35. & 37. & in Verbo *Alienatio*.

Quando requiritur ad validitatem alienationis rei Ecclesie, vide concl. 85. num. 32. cum seqq. & nu. 313. cum seqq.

Requisitus in alienatione rei Ecclesie non probatur per verba enunciativa in Instrum. et appositia, sed alia probatio maior est necessaria, ibi n. 313.

TRADITIONE rei non secuta alienans contra prohibitionem non incidit in poenam, concl. 84. n. 24.

Ea non secuta alienatio ita perfectionem non recipit, ut quis ab illo contractu recedere non possit, ibi n. 24.

TRANSITIO rei alienari prohibetur, si scienter fiat, licet ad sit protestatio saluo consensu Domini, nihilominus alienans in commissum cadit, concl. 84. n. 30. & ibi ratio assignatur. **TRADITIONE** regulariter transferitur Dominium sed secus, quando alienatio sui t nulla, concl. 85. nu. 309.

TRANSACTIO annullari potest priusquam sit restitutio accepti, si postquam nullitas est detecta ad executionem in agi non potest, nisi prius facta accepti restitutione, concl. 47. num. 65.

ESPECIES alienationis, & propterea eisdem regulis censenda venit, concl. 85. n. 82.

FACTA per Patrem super dote filiz illi non nocet, si in contractu non interuenierit; At secus si postea ratificauerit, concl. 36. num. 112.

Quando fieri possit super alimentis, vide conclus. 89. n. 12. cum seqq.

Semper fit aliquo dato, vel retento, pactum vero gratis fieri solet, concl. 26. n. 88. & conclus. 155. n. 129.

Super re Ecclesie requirit eandem solemnitates, quas requirit alienatio, concl. 85. n. 82.

Fallit tamen, quando ea fieret, ob dubium litis euentum, ibi n. 83 & 102.

Sed quomodo ille timor sit probandus, vide concl. 155. n. 128. & seqq.

Rei Ecclesie si sit super re clara, & super gratuita pactione, siue super re diuersa a litis, absque solemnitatibus oia valent, concl. 85. nu. 34. & 203.

Item super re minoris solemnitates statui requirunt, concl. 86. n. 173.

Ea, vel pactum fieri non potest inter coniuges super adulterio, nisi illud iure probatum, concl. 59. n. 26.

Vim re iudicata habet, ut dixi in Verbo *Remissoria*.

Vt valeat sufficit timor litis, siue recessus ab ea

licet dictus timor non per assertionem parium, sed aliunde probari debeat, & quod dubium litis sit probabile in transfectione, conclus. 155. n. 128.

Et ex quibus talis timor probetur, vide ibi num. 129.

Item, ut valeat super re fideicommissi subiecta, que sint necessaria, vide concl. 84. sub n. 112.

TRANSLATIO Canonis, vide Canonis translatio.

Translatio Domini, vide Dominium.

Translatio possessionis, vide Possessio.

TRANSMISSIBILITAS aliquando fit ex voluntate hominis id quod de sui natura non est tale & e contra, concl. 89. n. 590.

TRANSMISSIBILE, quando dicatur ius alimentorum, vide in Verbo *Alimenta*, & concl. 89. in fine.

TRANSMISSIBILE, quando dicatur ius legitimie filij, etiam ad extraneos, absque agnitione, vide concl. 42. n. 593. cum seqq. & in Verbo *legitima*.

TRANSPORTATIO actorum, quando quomodo, & de quibus actis fit facienda, vide concl. 31. per totam, & ibi maxima habebis in hac materia.

TRANSPORTATIO actorum iudicis asserione in Sententia verificari non potest, sed ex ipsis actis omnino iustificanda venit, concl. 155. num. 65.

Et quando sufficiat, si sit verbalis, siue generalis, vide ibi sub n. 67. & prius in concl. 31.

TRANSVERSALES, & descendentes, quando vocantur semper est intelligendum, salua gradus prerogatiua, concl. 81. n. 60.

Quando comprehendantur in generali mentione agnationis, vide ibi nu. 56. cum seqq. & in Verbo *Agnatio*.

TRANSUMPTIVUM non authenticum, quando probet cum adminiculis, & quando sine, vide concl. 141. sub n. 32.

TREBELLIANICA, an possit detrahi, quando quis testamentum approbauit, vide concl. 131. n. 19.

Illius detractio, an possit fieri, quando est prohibita bonorum alienatio, vide concl. 84. nu. 65. & 66.

Illius detractionis non est locus in fideicommissi particulari, sed solum in vniuersali, concl. 152. sub num. 57.

Ea, & fideiucia non detrahuntur, quando testator mandat totam hereditatem pleno iure restitui, concl. 89. n. 404.

Et ex quibus bonis detrahatur, quando est debita, vide concl. 42. n. 405. cum seqq.

Sed quando possit, iam expressit, quam tacite, etiam filiis primi gradus prohiberi, vide ibi nu. 405. cum seqq.

TRIBUS Sententie conformes semper maiorem causae cognitionem arguant, quam dux, vel vnica tantum, concl. 135. n. 104.

A tribus conformibus, quando de tur appellatio, vide concl. 128. n. 364. cum seqq. & n. 763. cum seqq. & in Verbo *Appellatio*.

TRIENNIALIA erigere, & iura redire non potest

Pp

Index Conclusioſum,

potest Episcopuſ in locis exemptis, concl. 1. num. 59.
 Illud Rotę Romę inter cętera dicitur ſupremum, concl. 168. nu. 4.
 Illud verō Vicarij idem eſſe videtur cum Tribunali Episcopuſ, concl. 128. n. 184.
TRIBUTA, & collectę ſunt ſolvenda pro rata fructuum, concl. 59. n. 9.
 Plura, vide in Verbo Collectę.
TRINA Monitio ſuppletur per perſecutantem in deſiſto, concl. 8. n. 42.
TRITICI appellatioſne quid veniat, vide cōcluſ. 111. ſub n. 1. & in Verbo Frumentum.
TVRBATIO, non autem ſpoliatio intrat ex arborum incifione, concl. 135. n. 32.
TVRBITAS inferitur, ex diverſitate ſenſętiarum Auditorum Rotę, veluti, ſi dubium fuiſſet pluries propoſitum, & non reſolutum, concl. 135. n. 52.
 Turbidum, quando eſt poſſeſſorium poteſt cum petitorio cumulari, ibi n. 17 & 47. cum ſeq. 39.
TVRPIS perſona non dicitur mulier, quę ex nimio amore ſuo amanti de ſe copiam fecit, concl. 105. n. 6. & vide in Verbo Mulier.
 Turpiſſimum eſt ignorare ius, in quo, quis quotidie verſatur, concl. 60. n. 82 & ſeq.
 Turpituſinem detegere magis eſt vercundum in muliere, quā in viro, concl. 42. nu. 196. & ibi ratio aſſignatur.
 Eam alleganti, quando ſit credendum, vide, concl. 155. n. 115.
 Propriam, vel alienam, nemo detegere tenetur, concl. 148. n. 223.
 Fallit pluribus modis, vt n. 225. cum ſeqq.
 Et non creditur eam alleganti, concl. 155. ſub num. 117.
 Turpis perſona inſtituta, quando poſſit queſtulari, vide in Verbo Queſtela.
 Turpis perſona non dicitur mulier in recipiendo quaſtu, ſed quando vitam meretricialem ducere cępit, concl. 59. n. 129.
TVRRIS, Palatii, aut magnę domus prohibita diuiſio, quando fideicommiſſum inducat, vide in Verbo Diuiſio.
TVTELA dicitur onus, & à ſucceſſione regulatur, concl. 142. n. 94 & concl. 174. n. 16.
 Delata cenſetur ei, cui per ſtatutum hæreditas deſertur, concl. 142. n. 95. & concl. 174. n. 16.
 Illius diuiſio non eſt iuriſ, ſed iuriſdictioſis, concl. 56. n. 130.
 Diuiſa remanet ius illius indiuiſum, ita, vt Tutores omnes inſolidum teneantur, ibidem.
 Diuiſa inter plures, quomodo Tutores ſint conveniendi, & vnus teneatur alteri, pro adminiſtratione loci, ſibi à ſignati, vide ibidem.
 A tutela, & cura excuſatur ſeptuagenarius, cōcluſ. 72. nu. 100.
 In ea mater præſertur, licet ab alijs à filijs hæreditate excludatur, concl. 142. nu. 96. & concl. 174. n. 17. cum ſeqq.
 Declara tamen, vt concl. 174. n. 14 cum ſeqq.
 Non probatur ex eo, quod quis ex publica voce, & fama adminiſtrator reputetur,

concluſ. 56. num. 110.
 Tutor agere volens pro pupillo probare debet ſe eſſe tutorem, concl. 78. n. 78.
 De dolo ſuſpectuſ à tutela remoueri poteſt, concl. 56. n. 61.
 Electus v. g. ad quartam tutelam ſe excuſare, poterit, cum tertiā, quam impugnauit, concl. 128. ſub nu. 359.
 Tutorem non petens mater pro filio, quando illius ſucceſſione priuatur, vide ibi n. 361.
 Tutores, & Curatores, quando teneantur conſcribere libros rationum, rationeſq; reddere, & pro hoc eorum bona ſint obligata, vide, concl. 56.
 Illi, ſive adminiſtratores, quando ſint plures an vnus tantum adminiſtrare debeat, & ſi vnus adminiſtraret ad quid teneatur, vide ibi nu. 121. cum ſeqq.
 Tutor in dubio aliquid de bonis pupilli habere non præſumitur, concl. 89. n. 476.
 Ili non creditur, ſi aſſerat pretium alienationis bonorum in vililitatem minoris fuiſſe verſum, concl. 85. n. 242 & concl. 86. n. 204.
 Non poteſt alienare res immobiles pupilli, nō adhibitis ſolemnitatibus, concl. 56. n. 30.
 Illius auctoritas eſt neceſſaria in contractu minoris, concl. 86. n. 39. & 188. & concl. 163. n. 1.
 Fallit tamen, vt concl. 86. n. 41. cum ſeqq. & concl. 163. n. 1. cum ſeqq. & in Verbo Minor.
 Item illius datio inducit probationem pupillaris ætatis, concl. 72. n. 22.
 Illa non extenditur ad filios, quos Pater habere ignorabat, concl. 73. n. 24.
 Illius hæredes rationem reddere tenentur de adminiſtratione, quam geſtillorum Pater, licet non teneantur de ſeu illius culpa, ſicut, ipſe tenebatur, concl. 56. ſub n. 111.
 Illegitimi actus ſuſtinentur, quando ille pro tali reputabatur, & præſertim, quando actus eſſent viles, ibi n. 110. & ibi ratio aſſignatur.
 Tutoris malitię in adminiſtrationibus quomodo ſit ſuccurrendum, vide concl. 56. n. 15.
 Illius obligatio valida remanet, ſi ea pupilli, ob deſectum ſolemnitatum non ſuſtineatur, concl. 86. n. 75.
 Vnius appellatio, quando alteri contutori uſ profuit, vide concl. 129. n. 427. & 428.
 Illius, vel Curatoris conſeſſio facta in poſitionibus pro pupillo cōtra illum plenē probat, donec de errore doceatur, concl. 148. n. 36.
 Emanata non per modum contrętoſe, ſed voluntarię iuriſdictioſis pupillo nō præiudicat, niſi eſſet adminiculata, ibi n. 37.
 Illi, vel Curatori, quidō debeatur alimentā, vel ſalarium, & quidō eſt cōuercſo ille teneatur ea præſtare pupillo, vide concl. 89. n. 475. cū ſeqq.
 Nominatus per matrem ad ſecunda vota tranſſentem, dummodo ſit idoneus eſt à Iudice confirmandus, concl. 128. n. 360.
 Sed quos in tutores nominare teneatur, vide ibi nu. 361.
 Et ex illis nominatis, quis ſit præferendus, vide ibidem.

Non

Et Materiarum

Non comparens, quando fuit citatus, nec fuit copiam faciens potest allegari suspectas, conclus. 89. n. 477

Non presumitur in contrahendo velle decipere pupillum, si nulla utilitas ex eo contrahenti sibi speraret, concl. 86. n. 140.

Non tenetur pro pupillo se ipsum, & bona propria obligare, cum officium suum non debeat esse alieni dampnum, ibi n. 76.

Non tenetur dare salarium puellæ pro operibus obsequialibus, & seruiis leuibus, sed ea cum alimentis compescenda veniunt, concl. 89. n. 416.

Quando nomine tutorio, vel proprio agere dicatur, vide concl. 56. n. 160. cum seqq.

Quando appellare possit, vel se a tutela excusare, & intra quod tempus, vide conclus. 128. n. 358. cum seqq.

Quando ex bonis pupilli dives factus censetur, vide concl. 29. n. 17. cum seqq. & concl. 56. n. 132. cum seqq.

Quando possit conveniri ad restituendum bona inventariata ante redduam universalem rationem, vide in concl. 56. n. 171.

Quando possit sibi ipsi de proprio credito satisfacere, vide concl. 89. n. 391.

Quando presumatur sibi ipsi satisfecisse de proprio credito, vide concl. 86. n. 133. cum seqq.

Quando teneatur de leui, aut de leuissima culpa, vide ibi n. 111. & 113.

Ille, seu administrator, quando teneatur de evictione rei minoris, vel pupilli alienati, vide ibi n. 106. cum seqq.

Nemo eorum liberari potest a testatore à dolo vero; ac secus à presunto, licet etiam inclusit, ibi n. 200.

Ille, seu Curator tenetur de evictione pro pupillo, vel minore, si illius bona, absque iusta causa alienentur, concl. 86. n. 35.

Extende, si ipse Tutor se ipsum, bona propria, ac suos hæredes obligauerit, conclus. 86. n. 76.

Si limites sui officii excessit, sibi imputet, si in necessitate se coniecit, ibidem.

Illius presentia, quando consulet contractum pupilli, & quando non, vide conclus. 86. n. 140.

Vnus, quando sine altero disponere non possit, vide concl. 56. n. 113.

TUTVS accessus, quando non detur in aliquo loco; Item quomodo eo casu sit succurrendum, vide in Verbo Accessus, & concl. 21.

V

VACATIO Ecclesiarum damnosa esse solet, concl. 128. sub n. 274

Vnus Ecclesie, quando detur per promotionem ad aliam, vide concl. 56. n. 144.

VAGABUNDVS dicitur, qui certum domicilium non habet, concl. 12. n. 18.

Delinquens ubiq; ubi reperitur puniri potest, ibidem.

Item suspectus de fuga ubique locorum conueniri potest, concl. 44. n. 93.

Pura vide in Verbo Apostata.

VALIDITAS secundæ obligationis non validat primam nullam, quando secunda fuit facta contemplatione primæ, concl. 169. sub num. 16.

VALOR beneficij à communiter accidentibus potius augetur tempore, quam diminuitur, concl. 145. n. 32.

Ad hoc, ut probetur tempus gratie est attendendum, concl. 69. n. 29. & concl. 145. n. 32.

Sed quod tempus quinque annorum ante, & post attendatur, concl. 145. n. 30.

An minuat propter onera preparationis Ecclesie, & solutionis decimarum, vide ibi n. 22. remissive.

Concludenter est probandum, quando agitur de probando valore ducatorum centum pro Rectore, ibi n. 25.

Extende primo idem procedere, quando de perpetuo præiudicio tractatur, ibi n. 36.

Extende secundo, quando in supplicatione fuit narratus, quia narratiua pars gratie dicitur, ibi n. 37.

Est difficilis probationis, & ideo fama publica illum probat, & malam expressionem valoris excusat, ibi n. 7. & 13.

Est narratus per non excessum non iustificatur per probationem de ascensu, conclus. 145. n. 27. & 38.

Et tunc quomodo testes deponere debeant, vide ibi n. 28. remissive.

In valore beneficij non computantur distributiones quotidianæ, sed solum illæ res, quæ etiam absentibus debentur, & ex corpore beneficij percipiuntur, ibi n. 23 & 34.

Non est probandus, quando fructus in distributionibus consistunt, sed tunc exprimi solet valoris Ducatorum viginti quatuor, ibi n. 24.

Non probatur per arrendamenta, nec per tellem ad illa se referentem, ibi n. 1. & 2.

Fallit tamen, ut ibi n. 3.

Item non probatur ex impositione pensionis, ibi n. 34. ubi ratio assignatur.

Nec probatur ex taxa librorum Camere, ibi n. 35.

Non probatur per notulam reddituum beneficij factam ab interese habentibus, ibi n. 39.

Per qualemcumq; leuem, & imperfectam probationem, ac ex adminiculis, & coniecturis probatur, ibi n. 8. cum seqq.

Contrarium, quando ille esset in conditione positus, quia tunc plene, & concludenter est probandum, ibi n. 15.

Et tunc plene est probandum, quando agitur ad effectum regulæ de valore, secus si ad effectum retardandi, vel annullandi pensionem super beneficio impositam, ibi n. 40.

Probatur per expressionem factam ab illis, qui similia beneficia obtinuerunt, ibi n. 16.

Index Conclusionum,

- Quando a pensionario, siue a titulari sit probandus, vide concl. 126. n. 5.
- Quando non fuit narratus secundum communem estimationem, an quis excusetur, & ita reperitur in libris Camerae, vel fuerit expressus, secundum arrendameta predecessorum, vide concl. 145. n. 41. cum seqq.
- Valorem verum beneficii exprimere volens, quomodo id facere debeat, ad hoc, vt de non vero valore dari non possit, vide concl. 45. n. 29.
- Valor bonorum, quo tempore sit estimandus, vide concl. 36. n. 32.
- Non probatur per testes deponentes de fama, per modum affirmatiuum, secus si per modum negatiuum, concl. 145. n. 26.
- Sed valor fructuum, & bonorum, quomodo per testes sit probandus, vide concl. 69. n. 87.
- Per leuem probationem non probatur, si ea non sit in suo genere concludens, & perfecta, concl. 145. n. 29.
- Quando est probandum ad effectum rescindendi contractum, tunc quis non debet se restringere ad tempus contractus praecise, sed ille de tempore anteriori, & posteriori probari debet, concl. 69. sub n. 29.
- Valor quanti plurimi, quomodo probetur, vide concl. 70. n. 1. cum seqq. & in Verbo Estimatio quanti plurimi.
- Solum crescit, vsque ad triennium in fructu, & similibus, licet id fallat, quando frumentum dari potest, vltra triennium, concl. 70. n. 10. & seqq.
- Valor rei, an ex locatione probari possit, vide concl. 145. n. 4. cum seqq.
- Ille de tempore venditionis, non autem mortis, aut intentate refectionis est attendendus, concl. 148. n. 302. & vide concl. 69. n. 29. & concl. 94. sub n. 15.
- Diminutus causa belli, pestis, vel similis calamitatis non dicitur iustus, concl. 85. n. 219. cum seqq.
- Diminuitur ex vicinitate fluminis, & bannito- rum accessu, ibi n. 227.
- Valor rei per procacium, vel mulionem deperditus, quando sit solutus, & quid illius consignantis iuramentum probetur, vide concl. 99. n. 32. cum seqq.
- Rei vnus loci, vel temporis non infert necessarium ad valorem alterius, cum pretia rerum tempore, & loco variari soleant, concl. 75. n. 4. & concl. 148. sub n. 302.
- Quando sit probandus, id iudici arbitrium dicitur, concl. 134. n. 33.
- Vt bene probetur, quoniam sint formandi articuli, & quae sint attendenda, vide concl. 148. n. 303. cum similibus seqq.
- Verè non probatur, quando testes deponunt de valore, sed non deductis oneribus, concl. 145. n. 17.
- Sed in dubio censentur deponere deductis oneribus, ibi n. 18.
- Item bene non probatur, quando testes igno- rarent onera seruicij, & qualitatis, quibus res esset obnoxia, ibi n. 19.
- Verus, quando presumatur in re estimata in- dotem data, vide concl. 68. n. 25. & in Verbo Estimatio.
- Vt probetur illa impense deducuntur, quae sunt in recolectione fructuum, non autem quoad alia onera extrinseca, concl. 145. n. 21.
- Item, vt probetur iustus, debent attendi quali- tates rei latentes, & impotentia cautionis pro euisione, atq; venditoris inopia, ibi n. 19.
- VARIARE** non potest appellando ad Gube- natorem, qui semel appellauit ad Principem, concl. 128. n. 16.
- Variare non potest vxor postquam elegit, super quibus bonis de sua dote satisfieri velit, con- clus. 152. n. 54.
- Variare, quando quis possit iudicium iam propositum, & inchoatum, vide concl. 35. n. 14. & 15. & concl. 172. n. 48.
- Variari solent tempore nomina, & pretia rerum, concl. 38. n. 42.
- Variatio, quando detur creditor, vel debitor in electione alternatiuum, vide concl. 95. n. 17. cum seqq. & in Verbo Debitor, & in Verbo Electio.
- VASALLI** Baronum, qui venerunt ad habitan- dum in terram Regum, non dicuntur aza- rij, si ad dandum Camerlingum obligatur, concl. 106. n. 8.
- Contrarium, ibi n. 9.
- Eorum delictum, si Dominus ignorauit, non censetur sibi prauiudicare, si postea seruatum recipiat, maxime si id a factore Domini cau- saretur, concl. 101. n. 17. & ibi ratio assignatur.
- Ingratitudo, vt probetur, ob quam postea seadi priuatio sequatur, requiruntur quinque testes integre opinionis, & famę, ibi n. 2.
- Prohiberi possunt a Barone, ne aquam a flu- mine publico pro irrigandis aquis ducat, nisi ex veteri obseruantia eos praedicta aqua vfos fuisse appareret, concl. 132. n. 18.
- Resistere possunt Regi iustitia non facienti, sed non illum Tirannum occidere, licet alij contrarium sentiant, concl. 165. n. 110.
- Soli non possunt absque eorum eo consensu alie- nari, secus si venderetur aliqua vniuersitas vel terra allodialis, quia tunc illi accessorie venirent, concl. 86. n. 126. & seqq.
- Vasallo mortuo non potest Dominus agere ad amissionem feudi, eo delictum felonie, si in- vita Vasalla de eo facientiam habuerit, & con- quessus non fuerit, concl. 101. n. 6.
- Ille non currit tempus ad suscipiendum inue- stituram, si inter hunc controuerfiam pati- tur, concl. 116. n. 30.
- Eorum consensu circa onerum impositionem non debet praestare Dominus, nisi privilegium clarum, vel praescriptio immemorabilis ad illius fauorem collatur, concl. 106. n. 7.
- Vasallus non possit adiutium ab eo constructum du-

Et Materialium.

durante feudo deſtruere, vide concl. 136. nu. 20. & 21.
 Arbores fructiſeras incidere non poteſt, concl. 136. n. 5.
 Declara, vt nu. 7.
 Ex eisdem cauſis poteſt feudo priuari, ex quibus ſuius poteſt à Patri exheredari, & donator ſuam donationem inter viuos renocare, vel ex ſimilibus, & maioribus, concl. 101. n. 1.
 Feudum amittit, ſi Dominum offendant, etiam indirectè, veluti non ſoluendo ſeruitium perſonale, aut pecuniarium loco perſonalis, concl. 57. n. 2.
 Omnino feudum amittit, ob delictum rebellionis notoria actu perſiſtentis, nec vlla probatio in contrarium admittitur, ſed tunc Dominus de facto, & ſine vlla Sententia poſſeſſionem ſuam accipere poteſt, concl. 101. n. 7.
 Item ſi illud, vel partem eius ex certa ſcientia, dolo, vel lata culpa Domino negauerit, aut eralla, vel ſupina ignorantia ſe neſcire dixerit, ibi n. 8.
 Extende ſi illud, & fructus, vel rem Burgenſaticam alienet, ibi n. 9.
 Item ſi intra annum mortem non denunciauerit, iuramentum fidelitatis non præſtiterit, & renouationem inſeſſetur intra tempus non petierit, ibi n. 10.
 Extende, & limita, vt nu. 11. cum ſeqq.
 Item ſi cum hoſtibus Domini armatus, & eis opem ferens fuerit viſus, ſecus ſi ſimpliciter, & ſine armis, ibi n. 18.
 Item ſi interpellatus canonem non ſoluerit, ibi nu. 19.
 Fallit, ſi ex eius impotentia ſoluere ceſſauerit, dummodo ea propria culpa non enenſiſſet, ibidem.
 Si videas Dominum periclitantem eum non adiuvat, etiam abſq; interpellatione, ibi n. 20.
 Item illud amittit, ob delictum proprii filij, niſi iſum ſuum Domino præſtiterit, concl. 101. nu. 12.
 Declara, vt num. 23. & ſeq. & vide in Verbo Pater.
 Item ſi merum, & mixtum Imperium ſibi viſu per, ibi n. 25.
 Intellige, vt ibidem.
 Eo priuatur, ſi occidat Patrem Domini, & magis ſi delinquat in proprium Dominum, ſecus ſi occideret in proprium fratrem tantum, ibi nu. 29.
 Item ſi illud vendat ſine conſenſu Domini, At ſecus ſi alienaret, cum clauſula Reſervato conſenſu Domini, nec alias, nec aliter, nec alio modo, ibi n. 27.
 Illud amittit, ob crimen leſe maiſtatis, ibi num. 28.
 Sed quibus modis illud delictum cõmittatur vide ibidem remiſſiue.
 Habens duos Dominos antiquiorem adiuna, re tenetur, ibi n. 21.
 Licet, ob ſolentiam commiſſam ipſo iure feudum amittat, tamen quoad illius priuationem ſe-

tentia declaratoria, præcedente citatione, & legitima cauſa cognitione, erit neceſſaria, ibi num. 5.
 Nedom cauere debet à prodicione contra Dominum, ſed etiam contra eius fratrem, ibi num. 29.
 Non poteſt contra ſuum Dominum inſequiri, licet eſſet bannitus, & ex forma ſtatuti impu- ne offendi poſſet, concl. 165. n. 110.
 Non tenetur ad totum ſeruitium, ſed ſolum, prorata fructuum, quos ipſe percepit, concl. 57. nu. 9.
 Poteſt impunè à Domino occidi, ſi enim ad- uerſerantem, cum eius vxore inuenerit, concl. 59. num. 64.
 Recuperat impenſam in feudo factam, concl. 62. nu. 123.
 Declara tamen, vt ibi nu. 124.
 Tenetur adiuvare Dominum in prælio, & eum quoque in iudicio, concl. 60. n. 107.
 Limita tamen, vt ibid. & n. 108. cum ſeqq.
 Tenetur præſtare alimenta Domino, quando eſſet pauper, & cum bene traſſare, carcera- tumq; adiuvare, & ab hoſtibus redimere, concl. 89. n. 458.
 Fallit, quando Dominus propria culpa in ne- ceſſitate, & carceribus ſe conſtituiſſet, ibi- dem.
 Viſitatuarius non tenetur ſoluere aduſam, ſed ſeruitium pecuniarium, ſed primogenitus, & proprietarius, concl. 57. n. 6.
 Vt feudo priuari poſſit, quæ ſint neceſſaria, vide concl. 101. n. 4.
 VELLEIANI privilegium minus eſt, quàm il- lud Iotis, concl. 86. n. 167.
 Velleianum, an impediatur, quin mulier pro do- te, vel pro anteaſſa intercedere, & ſe obligare poſſit, vide concl. 118. n. 5.
 Succurrit mulieri ſe obliganti, non autem do- nanti, vt ibidem.
 VENANDI ius inter ſeruitutes reales ponitur, concl. 166. n. 67.
 Seruitus ad hæredes tranſit, & pro ea aſſeqnè- da contra quemcumq; ſyluz, ſeu agri poſ- ſeſſorem actio in rem conſeſſoria datur, ibi num. 68.
 Quomodo, probetur, & quanto tempore præ- ſcribatur, vide ibidem.
 Vel piſcandi ius in certis agris, & fluminum, partibus per Principem, vel Rempubicam concedi poteſt, ea cõditione, vt illis tantum, quibus concedatur, ibi venari, vel piſcari li- ceat, nu. 45.
 Venari licet poſſint homines nobiles in alieno fundo, non tamen eis licet in alieno territo- rio retia tendere, niſi venia petita, concl. 108. ſub n. 58.
 Non licet in agris, vitibus conſitis, aut ſemina- tis, vel ſeptis, concl. 166. n. 15.
 Venatio arenofa dicitur, quando vnus homo cum aliqua fera dentola, vel cornuta debel- lare vellet, & quando ea ſit permiſſa, vel pro- hibita, vide concl. 166. n. 49.

Index Conclusionum,

Clamofa, & laboriofa dicitur illa ad Apros, Vrfos, Leones, & fimiles feras, & hæc laicis tantum eſt licita, non autem Clericis, niſi huiusmodi animalia fructus Eccleſiæ deuaſta- rent, ibi n.48.

Illa, & aucupium, quomodo inter ſe differant, vide ibi n.69.

Etiã per Iudices prohiberi poteſt illis, qui animalia capere vellent in magna abundan- tia, ita vt de facili ea depopulari, & aboleri in Reipublice præiudicium poſſent, ibi n.12. Facile maledicere, & blaſphemare docet, ibi ſub num.54.

In locis publicis non eſt impedienda, niſi ea cum ſilopetis, & baſiliſ ad ſagittam exercea- tur, quia cum talibus armis facile pax publi- ca violari poſſet, ibi n.41.

Monachus eſt prohibita, nedum perſe, ſed etiã per eorum familiares, ibi n.63.

Intellige, vt ibid. & n.64.

Venationes, & pùcationes ſunt de iure gentiũ & naturali, & non tantum Principibus, ſed etiã cunctis variis competunt, ibi n.17.

Prohiberi non poſſunt per Principes, & Do- minos Superiorum recognoſcentes in locis publicis, niſi cum immemorabili præſcriptio- ne fuerint in poſſeſſione prohibendi, ibi nu. 16 & 17. ratio à ſignatur.

Et talis præſcriptio, quomodo acquiratur, vi- de ibi nu.17.cum ſeqq.

Extende, vt n.40.cum ſeqq.

Quando dicantur illuz, vel non, attenditur cõ- ſuetudo, ſive ſtatutum loci, ibi n.46.

Venationibus maximè deleantur Principes, & ideo ius venandi inter eos ſæpè contro- uertitur, ac armata manu defenditur, ibi ſub num.17.

Venatio æquiparatur rei bellicæ, conclud. 166, ſub num.17.

Venationis, & pùcationis differentia, quæ ſit, vide ibi nu.55.

Non eſt licita Clericis, quando fieret cauſa, voluptatis dimittendo officiũ Eccleſiæ, vel Diuini ſeruitium, ibi n.50.

Intellige, vt n.64.

Oppreſſiua eſt permiſſa tantum in bello iuſto, aliàs non, ibi n.53.

Pro capiendis vrfis, apris, lupis, & leonibus prohiberi non poteſt, ibi n.13.

Extende, vt ibi n.14.

Quælibet eſt prohibita Epifcopo, concl.166, num.54.

Intellige, vt ibidem in fine.

Quando eſt in fructu, tunc ad viſuſfructuariũ ſpeſtat, ibi n.65.

Saluoſa dicitur ea, quæ exerceatur in ſyluis, ſal- tibus, & nemoribus, & per laicos ſemper exerceri poteſt, niſi in tempore quadageſi- mæ, vel ieiunij, ibi n.50.

Faſcit, vt nu.51.& 52.

Venator à pena ſeauti non excuſatur; li- cèt pro aduentu Principis venetur, ibi num.47.

Capiens prædam in alieno fundo contra Do- mini voluntatem, quando faciat prædam ſuã, vel furtum committat, vide concl.166.nu.4. cum ſeqq.

Currit per deuiã, ſicut Diabolus conducit Ani- mam captiuam, ibi ſub n.59.

Venatorem Sanctum nunquã inueniri, quo- modo intelligatur, vide ibi n.54.

Venatoribus ſi ſiãgatur per leges, vel ædificia, pœna mortis, vel mutilationis membri, aut publicæ verberationis, tunc talia ædificia di- cuntur iniqua, niſi ad terrorem tantum pu- blicentur, quia ſatis eſt. vt tranſgreſſor pœna pecuniaria puniatur, concl.108.n.60.

Venator retineri non poteſt in fundo, donec reſtituat id, quod caput; aliàs retinens per viginti horas priuatum carcerem commit- teret, concl.166 n.42.

ſi aliquam belliam emodauiet, illam in alie- no territorio proſequi poteſt, ſed ſi alius eam capiat, quid ſit faciendum? vide concl.166. num.40.

ſi in alieno territorio caperit aprum tenetur tradere Domino caput, ſi verò ceruam tenetur ei dare parulam, concl.102.n.58.& con- cluſ.166.n.8.

VENDENS bona deſcripta in libro æſtumi debet facere ea adnotari ad partitam empor- ris; aliàs ipſe pro collectis tenebitur, licèt poſtea ſoluti illi repetitio deat, cõcl.71.n.26. Frumentum forenſibus cõtra prohibitionem, quando à pœna delictorum excuſetur, vide, concl.111.n.29.& 30.

Rem alienari prohibitum, licèt ignorantem; nihilominus de euictione, & ad damna, & in- terreſſe tenetur, concl.861.n.32.

Declarat tamen, vt n.33.

Rem morboſam, vel alio modo vitioſam, & oneratam ad quid teneatur, vide concluſ.43. num.1.cum ſeqq.

Vendentes auionam, vel aliàs merces cor- ruptas, fraſtas, vitiatas, infeſtas, vel pollu- tas, arbitrio iudicantis puniri debent, concl. 111. num.15.

Declarat, vt n.16.cum ſeqq.

Vendere aliud eſt, quàm promittere vendere, concl.150.n.66.& concl.154.n.41.

Vendere proprium frumentum viliori pretio, vel illud Ciuitatis emere, quando quis co- gi poſſit, vide concluſ.111. num.5. cum ſeqq.

Rem propriam, quando vendere cogimur, vide ibi ſub n.7.

Vendi poteſt res aliena, etiã a non Domino, concl.78, ſub n.23.

Sed quid ea operetur? & quomodo id proce- dat? vide ibidem.

Vendita domo non cenſetur vendita illius apo- theca, concl.127.n.17.

Vendita domo vitratæ quoq; in venditione, veniunt, ibi num.18.

Vendita res redditur maioris æſtimationis, & pretij, ſi ſuperueniat notitia alicuius ſeruitu- ti.

Et Materialium.

vis illi debetur, nisi illa seruitus proueniret à calu. vel fortuna, quia tunc commodum illud esset emptoris, concl. 70. n. 17.

Venditio ad vitam, vel ad certum tempus dicitur vera, & perfecta venditio, cum contractus possit esse quoque temporalis, conclus. 62. num. 30. & concl. 154. n. 35.

Venditio ad vitam concedentis facta dicitur perpetua, & ideo alienatione prohibita ea quoque prohibita censetur, concl. 84. n. 95. Ea cum pacto redimendi dicitur perfecta, & absoluta, concl. 94. n. 14.

Extende, ut ibidem.

Declara, ut n. 15.

Et quando arguitur contractum esse usurarium, & quando non, vide concl. 94. nu. 15. & 16. & concl. 161. n. 64. & 65.

Est rescindenda, quando ipso diuidium iusti pretij excedit, concl. 133. n. 53.

Venditione perfecta omne id, quod rei accedit ad emptorem spectabit, concl. 70. n. 17.

Et quando venditio dicitur perfecta, vide, concl. 150. sub n. 66.

Illia pignoris sine pecunia à Iudice facta non valet, concl. 133. n. 154.

Quando est facta per personam nominanda nominatio fieri debet intra annum, si non sit restricta ad aliquod tempus, & eo tempore elapso ius non nandi perit, concl. 48. n. 41.

Rei alieni, quando sustineatur, & illius pretium cum sit soluendum, vide concl. 88. num. 8. cum seqq.

Rerum fideicommissio subiectarum, quibus casibus fieri possit, & quando, & quomodo sustineatur, vide in concl. 84. & in Verbo Alienatio.

Vt vera dicatur non refert, an sit perpetua, vel ad tempus, pure, siue sub conditione, in scriptis, vel sine scriptis, & inter presentes, aut absentes, concl. 154. sub n. 35.

Venditor appellare potest à sententia lata contra emptorem à die scientiæ, concl. 128. num. 775.

Declara, ut ibi n. 776.

Appellare non potest à sententia ad fauorem emptoris lata, si eadem emptori esset prohibita facultas appellandi contra venditorem, ut qualitas seruetur in iudiciis, concl. 128. sub n. 910.

Venditor cum pacto redimendi, quando, & quomodo acquirat autem per alluvionem, vide concl. 94. n. 10. cum seqq.

In re vendita anterioribus creditoribus non preferitur, nisi specialem hypothecam, vel generalem cum iuramento sibi refrenasset, concl. 119. n. 8.

Illius appellatio, an, & quando profit emptori, vide concl. 128. nu. 367. & 772. cum seqq.

Rei litigiosæ tenetur ad omnia damna, & interesse emptori rescindenda, cum scire præsumatur, rem esse litigiosam; scius autem si id emptorem quoque scire probetur, concl. 87. n. 86.

Si scienter non certiorauerit emptorem de

qualitatibus rei venditæ, ob quas minoris esset empturus, ille interesse totale emptori præstare tenetur, sed si ignoranter tale n. denunciationem facere omiserit, tunc solum tenetur ad rationem quanti minoris esset empturus, si rem esse grauata emptor sciuisset, concl. 70. n. 14.

Tenetur ad interesse quanti minoris, si in re vendita seruitus detegatur, ibi n. 16.

Tradens emptori rem obligatam tenetur ad interesse, etiam si res non pure, sed sub conditione obligata fuisset, ibi nu. 15. & ibi ratio assignatur.

Vendere rem propriam, quando quis cogi possit, vide concl. 111. sub n. 7.

VENEFICI illi dicuntur, qui veneno homines occidunt, concl. 128. sub n. 489.

Venetares puteum, vel fontem, ita ut mors aliquis sequatur pena capitalis sunt puniendi, & concl. 132. nu. 55.

Veneui crimen, quomodo, & quando puniatur, etiam si non fuerit sortitum effectum, vide, concl. 73. n. 3. 4. & 13.

Vene no quis magis delinquere dicitur, quam terro, concl. 143. n. 53.

Venenum, ut dicatur alicui propinatum, assertioni medicorum est standum, concl. 134. sub num. 36.

VENIA ætatis, quando possit per Principem, vel per Statutum concedi, & ea concessa, quid operetur, vide concl. 72. nu. 113. cum seqq.

Non est petenda per filium à Patre, quando illum pro alimentis vult conuenire, conclus. 89. num. 247.

Atlecus in aliis casibus, concl. 165. n. 26.

Venia obtineri debet à libidito, quando velit conuenire Principem, veluti à filio, quando vult conuenire Patrem, concl. 165. sub n. 26.

Per Maritum in scriptis concessa vxori super adulterio non suffragatur, quoad remissionem aliorum delictorum, concl. 59. n. 25.

VENIENS de longinquis partibus talis esse præsumitur, qualis in chirographo, siue in litteris denominatur, concl. 49. n. 29.

VERBA assertiua, & enunciatiua Papæ determinatè prolata, per modum causæ finalis plenè probant, concl. 155. n. 32.

Edicti, vide Edictum.

Æquiuoca, & indifferentia, quando in delictum non sonent dixi in concl. 109. n. 38.

Enunciatiua, vide Enunciatiua.

Eo ipso, & (Vltierius non tenearis) Sententiæ non expectant, sed ipso iure actum annullant, concl. 135. n. 64. & 172.

Generalia nunquam iuri tertij derogare censentur, concl. 65. n. 6.

Ille de vno in alium quid importent in fideicommissis, vide concl. 150. n. 27.

In fideiussione appoiata (vti principalis principaliter, et in solidum) importent elatulam (quæ meliori modo) & faciunt fideiussores omnino teneri, concl. 86. n. 27.

Index Conclusionum,

- In infirmum, in perpetuum, & similia, quando perpetuitatem inducant, vide concl. 81. num. 80.
- Interveniunt menti, & non mens verbis, concl. 48. num. 23.
- Ius competere, quando per ea fuit inchoatum iudicium, tunc in petitorium sonant, concl. 128. num. 80.
- Item quæ alia in petitorium sonent dixi ibi n. 46. & seqq.
- Non sufficiunt, ubi opus est facto, conclus. 48. num. 76.
- Obliqua inducunt substitutionem fideicommissariam; secus si essent directæ, siue communia concl. 42. n. 156 & seqq.
- Et in dubio ea sunt potius directæ, quàm obliqua præsumenda, ut ibidem.
- Per infrascriptos hæredes personalem significat, sed id fallit in materia alimentorum, concl. 89. n. 66. cum seqq.
- Plene & integrè, quomodo sunt intelligenda, vide concl. 128. n. 47.
- Possunt, & valemus, quando facultatem, & liberum arbitrium, & quando necessitatem, importent, vide concl. 133. n. 153.
- Præsentè, sovente, & exuberant in tot Zechinis, & Vagheris aureis, adualem numerationem important, concl. 155. n. 80.
- Intellige, ut ibi n. 82 cum seqq. & concl. 135. num. 68. eum seqq.
- Pro ut eis visum fuerit, quando non importent alimenta, vide concl. 89. n. 556.
- Prouit eis visum fuerit, in legato alimentorum importat arbitrium boni viri, qui dispendere potest, circa modum præstandi alimenta, non autem circa substantiam legati, ibi num. 556.
- Verba quæ importent translationem Domini, vide conclus. 68. num. 15. & seqq. & in Verbo Dominium.
- Quæ in bonam, & in malam partem possunt applicari, tunc non animo malo prolata censentur, concl. 109. num. 38.
- Item verba, & actus, quæ possunt sonare in delictum, vel non, semper pro non delicto est præsumendum, ibidem.
- Quando dicantur ambigua, & quomodo eas sint intelligenda, vide concl. 48. n. 37. & prius concl. 47. n. 30.
- Quando sint impropianda, vide conclus. 48. num. 17.
- Rebus inservire debent, & non res verbis, & concl. 133. n. 62.
- Si cum liberis moraretur apposita in legato factio uxori, non inducunt conditionem, sed demonstrant testatoris desiderium, concl. 89. num. 34. & 387.
- Contrarium si in legato dicatur (donec steterit cum liberis) ibi n. 389.
- Vniuersalia, etiam steruti, & quantumvis prægnantia restituntur ad id, quod est de iure probabile, laudabile, & verisimile, conclus. 167. num. 55.
- Vniuersalia, & prægnantia nunquam comprehendunt insolita, & excelsiva, nec id, quod à sapientibus, & prudentibus reprehendi possit, ibi sub n. 55.
- Vrbana, & Curialia proferentem non obligant, concl. 156. n. 32.
- Ve non dicantur superflua, quid requiratur, vide concl. 14. num. 7. & 8. & in Verbo Superfluum.
- In verbis narratoris intentio libellantis non fundatur, concl. 155. n. 157.
- Eorum otiositas est euitanda, & potius verba impropriari, vel suppleri debent, quàm quoddam illud ex eis etiam minimum, nec etiam syllaba stet absq; virtute operandi, concl. 142. nam. 116.
- Verbum (Descendens) est naturale, & sic etiam filios naturales comprehendit, concl. 149. sub nu. 8. & vide in Verbo Descendens.
- Disponere, potest ex subiecta materia robur accipere, & sic ad verum; actum, tam dispositionis inter vivos, quàm ultimæ voluntatis extendi, concl. 84. sub n. 123.
- Fiat, aut (fiat iustitia) quid in memoriali operatur, vide concl. 154. n. 54. 57. & 61.
- Licet, quando liberum, & absolute arbitrium importet, vide concl. 133. n. 151.
- Occasione, causam remotam importat, conclus. 83. n. 7.
- Opponet, arbitrium excludit, & necessitatè insert, concl. 133. n. 154.
- Placuerit, quid importet, vide ibidem.
- Providere, quando importet alimentorum præstationem, & quando protectionem, ac commendationem, vide concl. 89. num. 554. cum seqq.
- Tradere, quando translationem Domini importet, vide concl. 56. n. 104.
- Videtur, quid importet, vide conclus. 133. sub num. 154.
- VERBERATIO si contingat inter litigantes, vel litis Procuratores, quando ex causa litis fieri præsumatur, vide concl. 83. num. 1. cum seqq.
- VERGENTIA viri ad inopiam, quando sit iusta causa restitutionis, vel assurancementis dotis, & quibus modis iste casus contingat, & dicta vergentia probetur, vide concl. 152. n. 19 eum pluribus seqq.
- VERIFICATIO litterarum Apostolicarum, vel alterius gratiæ, quando sit necessaria, videtur in Verbo Gratia, & concl. 116.
- VERISIMILIS confessio facili pro scribente probat, concl. 123. n. 15.
- Verisimilitudo est maximè amica naturæ, & est valde potens ad supplendam probationem imperfectam, concl. 48. n. 16.
- Et quid ea operetur inter testes, vide ibidem.
- VERITAS magis attenditur, quàm communis reputatio ad aliquem puniendum, concl. 19. n. 13.
- Ea magis attenditur, quàm existimatio, conclus. 150. sub nu. 16.

Neque

Et Materiarum.

Neque fallit, neque fallitur, conclus. 45. num. 9.

Vide a requiritur, tunc fictio non sufficit, conclus. 48. num. 75.

Ille cedit præsumptio legis, conclus. 70. n. 11.

Et ea magis est attendenda, quam id, quod in præsumptione venit, conclus. 150. n. 16.

VERSIO in vilitatem vnius, ex quibus præsumptionibus probetur, vide conclus. 86. sub num. 209. & 213.

In vilitatem minoris, & Ecclesiæ in contractu putui per mutuantem est probanda, ibi num. 209.

Ea non est probanda, quando pecunia fuisse per vniuersitatem legitimè conuocatam, mutuo recepta, & ea præsentem numerata, conclus. 85. n. 231. & 232.

Sed illa in damnum minoris est probanda, ab ipso minore, quando cum solennitatibus Statuti contraxit, conclus. 86. n. 210.

In vilitatem autem minoris est probanda ab eo, qui secum contraxit, si contractus fuit nullo, & sine solennitatibus factus, conclus. 86. num. 210.

In vilitatem minoris probatur, si ille habeat pecuniam suam, vel aliquid ex ea emptum, aut eam expendit in causam, in qua erat necesse expendere propriam, conclus. 86. num. 210.

Pretii alienationis bonorum in vilitatem minoris non probatur, per assertionem tutoris, conclus. 85. n. 242. & conclus. 86. num. 204.

In vilitatem minoris est probanda ab emptore, quando minor ex necessitate vendit, secus si ex causa voluntaria, vel utili, conclus. 86. num. 205. cum seqq.

Pretii feudi alienati in causam licentiæ est ab emptore probanda, conclus. 85. n. 206. & conclus. 87. num. 49.

Pretii rei Ecclesiæ alienati in alius vilitatem, in quibus casibus, & a quibus sit probanda, & ex quibus præsumatur, vide conclus. 85. num. 210. cum seqq. & prius 119. cum seqq. & num. 233. cum seqq.

Plura vide in Verbo Vtilitas, in Verbo Ecclesiæ, & in Verbo Minor.

VESTES, & localia vxoris, vel sponsæ tradita, quando donata, vel ad ornatum commodata cessantur, vide conclus. 115. num. 15. cum seqq.

Lugubres, & viduales, quando debeantur vxori viduæ, & eius seruus, & quando restituendæ veniant, vide conclus. 89. n. 392. cum seqq. & in Verbo Vxor.

Illas vxoris, quidam Maritus restituere teneatur in pecunia, vel vfu consumptas, prout reperiuntur, vide conclus. 170. n. 31.

Vestitus, quando veniant appellatione alimentorum, vide conclus. 89. num. 558. cum pluribus seqq.

VEIVSTAS, & natura simul æquiparantur, conclus. 136. sub num. 14.

VELATIO dat intellectum, conclus. 128. n. 283.

VIA executiva intentari non potest ab eo, qui cepit agere via Monitorij, conclus. 78. num. 87.

Et quid in Scripturis publicis, & vitiis voluntariis sit seruandum, vide in Verbo Legatarius.

Via executiva agere volenti obstat remissoria data aduersario, quæ processum retardat, conclus. 78. n. 88.

Quando possit agi in his, quæ veniunt ex interpretatione iuris, vide conclus. 167. num. 135.

Non est aperienda furibus ad furandum, sed contra eos rigorose est procedendum, conclus. 79. num. 7.

Ordinaria, quando quis agere potest, non est locus remedio extraordinario, conclus. 78. num. 105.

Publica, quæ dicatur, & cuius sit, quoad vsum, & proprietatem, vide conclus. 136. n. 11.

Publica si sit deperdita casu inundationis, vel alia necessitate, aut pro faciendis fossis publicis, tunc agri vicinorum capi possunt, soluto tamen pretio honesto, conclus. 77. num. 6. & 7.

Et multa alia in hac materia dixi in conclus. 136. sub num. 11.

Vias Ciuitatis ampliandes, quando propria insignia ibi in eorum memoriis apponere possint, vide conclus. 144. n. 1. & 2.

Via vna electa, altera non est concedenda, conclus. 35. n. 1. conclus. 68. no. 87. & vide conclus. 96. num. 17. cum seqq.

Fallit in his, quæ a nostra voluntate dependunt, conclus. 35. n. 14.

VICARIATVS non est propriè dignitas, quia natura dignitatis est, vt ea sit perpetua, sed ille est ad nutum Episcopi amouibilis, & morte dissoluitur, conclus. 140. num. 11.

Illius litteræ, quomodo sint probandæ, vide, conclus. 126. num. 63. & in Verbo Litteræ.

Vicarij Episcoporum remittere non possunt denunciations in matrimonijs faciendas, conclus. 1. n. 67.

Illius, & Episcopi Tribunal vnum, & idem esse videtur, conclus. 128. sub n. 184. & conclus. 138. num. 2. r.

Illi nunquam per generalem facultatem competent ea, quæ vigore privilegij Episcopo competunt, conclus. 97. n. 32.

Vicarius Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi, quando conpetat alternatiua mensium, vide ibi n. 32. cum seqq.

Illis creditur in pertinentibus ad eorum Officium, conclus. 155. n. 45.

A foraneo, vel generali ad quem appellandus sit, vide conclus. 128. n. 179. cum pluribus seqq. & in Verbo Appellatio.

Illi potest fieri commissio ab Episcopo vius vocis oraculo de conferendo beneficio, & ea per testes probari potest, conclus. 126. sub num. 63.

Index Conclusionum ,

Archiepiscopi eo absente Iurisdictionem contra suffraganeos exercere possunt proferendo contra illos Sententiam interdicti, suspensionis, & excommunicationis, concl. 138. n. 22.
Et quando possit procedere sine adiuncto dato à capitulo, vide ibi sub n. 7. in fin.
Dicitur associari Episcopo in Iurisdictione, concl. 137. sub n. 26.
Extende, vt ibidem.
Item dicitur eadem persona cum eo, ibidem.
Vicarius Episcopi Conservator esse potest, conclus. 128. sub n. 787.
Ipsò Episcopo absente præcedit Archidiaconum, & Canonicos, licet secus eo præsentem, concl. 137. n. 7. & 12.
Declara, & extende, vt n. 23. cum seqq.
Quòd per Archiepiscopum puniri possit, vide concl. 138. n. 20.
Generalis in Synodo Diocesana ante dignitates, & Canonicos sedere debet, nec consuetudo in contrarium valet, concl. 137. n. 25.
In exercitio proprii officij est præferendus Archiepiscopus, aliis secus, concl. 140. n. 13.
Iurisdictionem ordinariam in tota Diocesi habet, etiam supra Capitulum, & singulos de Capitulo, concl. 137. n. 26.
Non est perpetuus, sed ad vità Episcopi amovibilis, & per Episcopi obitum expirat, conclus. 140. sub n. 11.
Fallit, vt ibi n. 12.
Personam Episcopi repræsentat, conclus. 137. num. 24.
Quando possit autorizare alienationem rei Ecclesiæ, vide concl. 85. sub n. 81.
Quando est deputandus pro servitio Curæ animarum, cui Rector vacare non potest, tunc ex redditibus Ecclesiæ sunt prius detrahenda alimenta pro Vicario; licet id, quod superest pro Rectore non sufficiat, concl. 89. num. 241.
Veluti potest suam interlocutoriam reuocare, ita, & Episcopus, concl. 128. n. 189.
VICEGERENS ea omnia in Vrbe expedire potest, quæ Eminentiſſimus Cardinalis Vicarius, cum sit vnus, & idem Tribunal, concl. 11. num. 47.
VICES plurium, quando quis sustinere possit, vide concl. 60. n. 93.
VICINITAS actus præsumptionem fraudis inducit, concl. 87. num. 95. vbi exemplificatur.
Non cessat ex eo, quia via vicinalis, aut vicus sit intermedius, concl. 62. n. 28.
Vicinus cogi potest ad obstruendas fenestras in Monasterium Monialium insipientes; at secus si inspicieret in illud Religiosorum masculinorum, ibi n. 69.
In concursu extraneorum prælationem habet in retractu domus contigua, dummodo tamè clarum sit ius suum super re, aliis secus, ibi num. 26.
Quid si plures vicini concurrant? vide ibi num. 27.
Non potest ius retrahendi transferre, nisi etià

rem ipsam vicinam cedat, ibi sub n. 29.
Non potest edificando solum, aerem, vel vèrum æreg alteri vicino impedire, ibi nu. 113. ibi ratio assignatur.
Quando possit edificare super suo ad libitum, altero vicino inuito, & quando non, vide ibi per totam.
Quòd possit facere canale ad viam publicam in propria domo, vide ibi n. 109.
VICTORIA appellantis, etiam cum, qui non appellauit iurare debet, concl. 129. sub num. 413.
VICTRICVS, quando teneatur alere primum, & quando alimenta ei data repetere possit, vide concl. 89. n. 171. cum seqq. & in Verbo Alimenta.
Viduum magis solet diligere vxor, quàm filios primi viri, concl. 128. sub n. 351.
Et quando mater viduicum in tutorem filij eligere non possit, vide ibidem.
VIDVA dicitur de agnatione Patris, concl. 81. nu. 6.
Illi, quando debeantur alimenta per hæredes Mariti, vide conclus. 89. num. 339. cum seqq.
Quando gaudeat immunitatibus, & privilegiis viuorum, vide concl. 54. n. 47. & 48.
Vidua, pupillus, & alie miserabiles personæ possunt petere se omisso medio ad supremum iudicem remitti, inò privilegio miserabilis renunciare non possunt, concl. 128. num. 202.
Plura vide in Verbo Vxor Vidua.
Dicitur persona miserabilis, etiam si esset Regina, concl. 128. sub n.
VIGILANTIBVS, & non dormientibus iura subueniunt, conclus. 87. num. 15. & conclus. 135. sub n. 83.
VINCULA duo fortius ligant, quàm vnus, concl. 84. n. 287.
Secus, quòd vnus ex illis esset impertinens, ibidem.
Illà duo scilicet agnationis, & consanguinitatis, quòd magis ligent, quàm illud solum cognationis, & quando sint attendenda in materia legitime, & successione, & quando non, vide concl. 42. n. 94.
VINEA dicitur solita locari per vnā locationem tantum, ad effectum retractus, si tamè probetur continuatio locationis de eodem tempore, quo retractus intentatur, conclus. 62. sub n. 19.
Sublegato fundi aratorij ea non continetur, conclus. 127. n. 7.
Vinearum incisorum quæ pœna puniantur, vide concl. 136. sub n. 337.
VINVM venditum, si ante mensurationem deterioretur, id in dæmnum venditoris diligentiā non adhibentis restituitur debet, conclus. 144. sub n. 6.
Et maxime, si fuerit venditum ad mensuram, ibidem.
VIOLENTIA addita stupro reponit illud delictum

Et Materiarum.

Am in diuersa specie, ita vt amplius quinquennio præscribi non possit, concluf. 98. sub num. 4.

Et probata statim iuramento damnum passi contra subtrahentem rem, vel scripturam, concl. 104. n. 13.

Violentiarum quot species reperiantur, vide concl. 128. sub n. 489. remissiuè.

Volentis possessor ad quid teneatur, vide concl. 160. sub n. 266.

Vir carcerari non potest ad instantiam vxoris cum ille non teneatur in plus, quam facere possit, concl. 152. n. 78. & seqq.

Illis & vxoris duo in carne vna cõcl. 54. n. 45.

Non dicuntur affines sed principium affinitatis, concl. 76. n. 2.

Vir honestus dici non potest, qui est excommunicatus, vel alio modo infamis, concl. 128. sub num. 558.

Viri honesti in appellationibus coram eis interpositis in absentia iudicis, vti testes habentur, concl. 128. sua n. 553.

Vir in quibus casibus fideiussores præstare teneatur vxori pro conseruanda dote, vide concl. 152. n. 57. cum seqq.

Inierit non debet vxori, ne vxor iniurietur sibi & iniuriarum firmior dicitur, quando vir coit cum extranea vxore, & è contra, concluf. 39. num. 74.

Nobili est credendum, maxime in ijs, quæ ad alius officium spectant, concl. 155. num. 61. & 62.

Probatæ vitæ, & famæ credendum est, etiam si aliqua iuris præsumptio aduerfetur, concl. 155. n. 63. vbi exemplificatur.

Quando, & à quibus cogi possit ad dimittendam concubinam, vide concl. 59. n. 89.

Quando teneatur de non ratificatione vxoris per eum promissa, vide concl. 50. n. 66.

Plura vide in Verbo Maritus.

Si à statuto prohibeatur aliquid vxori in testamento relinquere, neq; etiam potest ei causa mortis donare, cor. cl. 161. sub n. 11.

VIRGINEM corruptam neque Deus suscitare potest, concl. 150. sub n. 10. & ibi ratio assignatur.

Virginitas corporis, vel mentis, non maculatur ex attentatione stupri, si illud non consumetur, & præterit, si femina nedum non consentiat, sed immò potius acclamat, concl. 74. num. 21.

Virgo patiens se prostitui alicui viro non excusatur à peccato, & à stupro; licet id faciat ad aliquod scandalum, vel mortem euitandam, concl. 59. n. 59.

VIRIDARIUM, quando veniat venditum, siue legata domo, vide in Verbo Domus, & in Verbo Hortus.

VIRTUS legis in executione consistit, concl. 165. n. 81.

Vnita fortior, concl. 148. n. 177.

VISITARE, quando possit Episcopus Ecclesias, & territoria Abbatum, etiam exem-

ptæ, vide concluf. 1. num. 45. & in Verbo Episcopus.

Visitatio licet pedente fieri non debeat, ibidem.

Visitatio ab Episcopo fieri debet assensu debent aliqui Canonici à Capitulo eligendi, licet eorum consensus in ea non sit necessarius, ibi n. 46. & vide concl. 157. n. 3.

Ab illa Ecclesie, vel Confraternitatis, aut Hospitalis non datur appellatio, concl. 128. num. 866. cum seqq. & vide in Verbo Appellatio.

Illius forma à visitatoribus seruanda qualis sit, vide remissiuè in d. concl. 128. n. 869. & concl. 157. sub n. 3.

Visitatoris assertioni valde descrendum est circa qualitates beneficiorum, concluf. 140. sub num. 2.

VITA, & militia est onus feudis, & loco portionis, concl. 154. sub n. 80.

Debetur per Primogenitum secundo genito, etiam aliunde habenti, nisi consuetudo adesset vt tota hæreditas primogenito tribueretur, concl. 89. n. 223. & 228.

Extende, & limita, vt d. n. 228.

Etiā impuri debetur, ibi n. 239.

Non debetur transcurfalibus, vt puta à Patre Nepoti ex secundo genito concluf. 89. num. 230.

Debetur secundo genito, etiam si Pater ei aliud feudum reliquisset, ibi n. 231.

Debet esse in pecunia, sicut leg. tima, concluf. 89. n. 232.

Et quanta est debeat, vide ibidem remissiuè.

Est fauorabilior, & opulenter leg. tima, concl. 89. n. 368.

Debetur per primogenitum secundo genito de fructibus feudi, deductis tamen oneribus, & expensis, concl. 90. n. 41.

Intellige tamen de illis expensis, quæ sunt gratia fructum, & non de alijs, vt ibidem.

Non est minuenda propter solutionem Ador, vt ibidem.

Mores extinguitur, sicut alimenta, concluf. 142. n. 86.

Vita hominis in societate officij, aut transitu per loca periculosa, quomodo licet pecunia accepta asscurari possit, vide concl. 151. n. 33. cum seqq.

Quando sit ponenda pro amico, vel pro Patria, vide concl. 100. n. 12.

Vita, aut mortem allegans eam, vel fundamentum suæ intentionis probare tenetur, concl. 120. n. 121.

Sed quibus testibus sit magis credendum, an scilicet illis deponentibus de vita, aut illis de morte, vide ibi sub n. 222. in fine.

VITALITIL Census, quando à muliere sine solemnitatibus emi possint, vide concl. 86. num. 281.

VIVARIA dicuntur ea loca, vbi serg viuunt, & nutriuntur, concl. 166. sub n. 65.

VIVERE vsq; ad centum annos, quando quis præsumatur, vide concl. 120. sub n. 121.

Index Conclusionum,

- VLTIMA** deoqant prioribus, concl. 131. sub num. 58.
- Ultima dispositio** est attendenda, quādo in eodem testamento dñx inuolūm contrariā reperitur, concl. 84. n. 187.
- In ultimis voluntatibus** sit lata interpretatio, in contrariis vero stricta, conclus. 142. num. 29.
- Et in illis** nō semper masculinum concipit futurum, concl. 142. n. 30.
- VLTIMVS** Status beneficii est attendendus, sed quando mutatus dicatur, vide concl. 126. sub num. 11.
- VMBRA** arborum agris, & corporibus humanis est nocua, concl. 132. num. 56. & concl. 136. nu. 34.
- Vmbra** est aer Sole carens, ob aliquod corpus densum obiectum, concl. 136. nu. 35.
- VNIO** beneficiorum, quando fieri possit, ab Abbatibus, vide concl. 1. nu. 156. & seq.
- In ea**, quando sit exprimendum ius exigendi annatas Capitulo competens, ad hoc, ve ipsa vnio subceptitia nō dicatur, vide concl. 110. nu. 3. cum seqq.
- Illa**, seu auctio ex extenciuus antiquissimis Pontificum probatur, concl. 120. nu. 99.
- Nō potest** fieri ab Archidiacono; at secus à Vicario, concl. 137. nu. 19.
- Contrarium** licet aliqui teneant, etiam in Vicario, vt ibidem.
- VNI** per alterum nō debet iniqua conditio inferri, concl. 84. sub nu. 31. concl. 87. num. 94. & prius concl. 50. sub n. 18. concl. 62. nu. 6. & concl. 128. sub nu. 774.
- VNIVERSITAS** admitti potest ad allegandā suspicionem omisam, per viam restitutionis in integrum, concl. 128. n. 667.
- Extende**, vt n. 668. cum seqq.
- Ea**, & collegium absolutionem à iuramento petere tenetur, quando contra actum iurati venire intendit, si tamen vivat illi, qui iurauerunt; at secus si essent mortui, concl. 11. n. 16. & ita ratio assignatur.
- Ex antiquitate** temporis legitime congregata censetur, concl. 120. nu. 129.
- Legitime** congregata indistincte obligatur ex pecunia muto recepta absq; quōd versio in eius utilitatem per creditorem probetur, censetur 85. n. 231.
- Intellige** tamen, vt ibi n. 123.
- Mentiri**, vel dolose agere nō presumitur, concl. 85. num. 131. & ibi ratio assignatur.
- Procurator** m constitutus, que obsequare, & in hoc, quomodo se ingerere debeat, vide conclus. 85. nu. 236. & concl. 86. nu. 225. & seqq.
- Pupillo** æquiparatur, & illius privilegij gaudet, concl. 86. n. 225.
- Ea**, vel congregatio est dignior, quā sit persona singularis, concl. 137. n. 28.
- Vendi** potest, & tunc huiusmodi veniu accessorie; immō illam inuolū alienatur, concl. 87. n. 126. & 127.
- Eam conuicere** volens debet prius petere, vt ei Syndicus constituitur, concl. 86. num. 226. Illius bona, quando alienantur, tunc solemnitate adhiberi debent, concl. 86. n. 225.
- Sed** quando etiam sine solemnitate alienari possint, vide ibi sub n. 226.
- Eius negotia** sepe negliguntur, & serius expediuntur, ibi sub nu. 226.
- VNVS** nō est numerus, sed principium numeri, concl. 76. n. 2.
- VOCATI** ordine successiuo, quomodo succedant, vide concl. 149. sub n. 27.
- VOLUNTARI** actus nō plus ligant, quā voluntas sit, concl. 62. n. 14.
- VOLUNTAS** alicuius ad turpia, & inhonestas, nunquā extenditur, concl. 34. n. 10.
- Etiā** ex actu nullo deprehenditur, concl. 47. num. 41. & concl. 84. sub nu. 39.
- Intellige** tamen, vt dicta concl. 47. nu. 41.
- Et** quando dicatur coacta, sine spontanea; itē quando ea suffragetur, & aduersus, vide concl. 47. n. 44. & seq.
- Et** quando per verba generalia declarata dicatur, vide concl. 165. nu. 48.
- Illa**, & animus agēis ex modo, & forma procedendi colligitur, concl. 155. n. 65.
- Ex acquiescentia** decem annorum mutata, presumitur, concl. 120. n. 139.
- Homini** est ambulatoria via ad mortem, concl. 84. sub n. 287.
- Semper** est potentior, quæ declaratur factio, quā animo, concl. 48. nu. 24. & prius concl. 17. sub num. 42.
- Testatoris**, quando ex actu nullo inducatur, vide concl. 25. n. 32. & seqq. & concl. 47. n. 41. cum seqq.
- Ea** vti lex inuolūabiliter est seruanda, ibi nu. 64. & concl. 84. n. 23. & 45.
- Et** quando per heredes declarari possit, vide conclus. 51. n. 9 cum seqq.
- Voluntates** testatorum, quando Princeps mutare possit, vide concl. 144. n. 23. & 24.
- VOTA** filiorum, quando sint inuolūda, vide, concl. 1. n. 80.
- Monachorum**, quando possint ab Abbate dissolui, vide ibidem.
- Per Auditore** Rotæ sunt taliter ferenda, ne in cæteris instantijs ea retractari debeant, nisi ex rationabili iusta, & nouiter producta causa, concl. 168. sub n. 25.
- Votare** in Congregationibus debent primò iuniores, & antiquioribus definitio referuatur, concl. 120. n. 106.
- Voti** obligationem, quando Papa tollere possit, vide concl. 66. sub n. 19.
- Votum** captandæ mortis dicitur voluntarium, & solum ex hominum voluntate proueniens, & idē nō vitiat contrarium assicuracionis, nec donationes causa mortis, siue testamentaria, vel legata, concl. 151. n. 36.
- Consultium**, vel decium, quæ personæ habeant in Synodo Oecumenica, vide conclus. 1. num. 105.
- Continentia**, ad effectum separationis thori non

Et Materialiarum.

non probatur per assercionem coniugum, & concl. 155. n. 119. & ibi ratio assignatur. Consultoris, arbitri, adiuncti, vel assessoris, quando quis requirere, aut sequi debeat, vide concl. 156. n. 2. & prius concl. 53. n. 9.

VOX una, quando constituitur in aliqui presentatione per vocatos nomine collectivo, & altera constituitur per aliam personam, ad illum actum particulariter electam, vide concl. 48. nu. 67.

Vox publica, quomodo, & a quibus sit probanda, vide concl. 145. n. 10.

VRBANVM pradium, quomodo dignoscatur à Rustico, & quando Urbanum fiat rusticum & è conuerso, vide in Verbo Pradium.

VSVARIVS Sylva ligna vendere non potest, nisi sylva, cuius vici est ibi relicta esset adeo remota, quod nullo alio modo vti posset, nisi vendendo, concl. 136. n. 16.

VSVCAPIO, & prescriptio sub appellatione, alienationis comprehenduntur, concl. 84. nu. 111.

Fallit in casu privilegiato, veluti dotis, & alimentorum, ibi n. 111.

VSVRA dicitur turpe facinus, & valde homini perniciosum, & sceleratum crimen, concl. 161. num. 6. 7. & 8.

Et ea proprie committitur in muro, sed in aliis contrahibus improprie, ibi n. 50.

Vltra dicitur illud, quod, ob dilatam solutionem tribuitur, ibi n. 67.

Vltra antefati, vel dotis, quando debeantur, vide concl. 118. nu. 12. cum seqq. & in Verbo Antefatum.

Vltra erimen, an spectet ad Iudicem Ecclesiasticum, vel sit mixti fori, vide concl. 161. nu. 30. & 33. cum seqq.

Vltra doctores, uti onerum matrimonij recompensatione debentur viro, absq; ulla interpellatione, concl. 50. n. 56.

Sed non debentur, quando fuit data dilatio ad soluendam dotem, concl. 161. n. 68.

Declarat tamen, ut n. 70.

Vltra effectus quis sit, vide ibi n. 7.

Et illius exceptio manutentionem non impedit, quando super validitate contractus discutitur, ibi sub n. 31. & 34.

Si sit clara retardat executionem obligationis Cameralis, vel Instrumendi, promissionis, aut laudi iurati, secus si sit dubia, & altioris indeginem requirat, concl. 161. num. 78. 79. & 80.

Plura vide in Verbo Exceptio Vltra.

Illz in Dominium recipientis non transeunt, ibi n. 19.

Ita currunt appellatione pendente, sicut ante, concl. 119. n. 10.

Maiores, quando censentur remissæ ex receptione minorum, vide concl. 89. n. 245.

Non possunt, neq; à sponte dante solui, nec à Papa remitti, concl. 161. num. 28. & ibi ratio assignatur.

Et multo minus vsuræ vsurarum dantur, licet

id fallat in interestibus pupillari, in quo illæ vsuræ vsurarum dantur, ut ibidem.

Item fallit, quando vsuræ vsurarum deueniunt ad notabilem summam, quia tunc illæ non dicuntur vsuræ, ut ibidem.

Eius presumptio cessat, ubi alia presumptio capi potest, concl. 161. n. 62.

Et indubio pro exclusione vsuræ venit presumendum, concl. 145. n. 47.

Pupillares, quando absq; mora, vel interpellatione debeantur, vide concl. 161. n. 44.

Non excluditur ex contraria assercione à partibus facta, concl. 155. sub n. 125.

Per eum probanda venit, qui illam allegat, concl. 161. sub n. 62.

Probat per testes singulares, nec nõ per eos, qui sub vsuris receperunt, concl. 161. sub n. 35. & 57.

Item illius prauitas ex coniecturis probatur, ibi num. 57.

Vsuariz ad restitutionem vsurarum receptarij tenentur, & pro illis eorum bona hypothecata sunt, concl. 161. n. 8.

Illis potest Princeps arbitrariè penas imponere, ibi n. 15.

Potest vitra restitutionem in Regno Neapolitana, etiam pœna publicationis bonorum irrogari, ibi sub n. 8.

Contra vsuarium, cum publicatione bonorum condemnatum, pendente tempore ad appellandum, executio fieri non potest, concl. 129. num. 27.

Vsuarium dicitur illud pactum, quod si perierit res, super qua census imponitur, ille super alijs exstantibus impositus censetur, concl. 161. num. 75.

Extende, ut num. 76. & 77. & vide in Verbo Pactum.

Vsuaris, an à pœna temporali per consuetudinem excusetur, vide concl. 161. nu. 20. & 21.

Dicitur contractus, quodsi emptio reddituum solutum modum excederet, ibi n. 40.

Dicitur contractus, quando pœna adiungitur dationi quantitatibus, ibi n. 58.

Declarat tamen, ut n. 59. cum seqq.

Dicitur contractus, quando solutio est facta pro arrenda anticipatè, concl. 145. num. 47. & concl. 161. n. 71.

Contrarium habetur, ibi concl. 145. n. 47.

Dicitur contractus, quando solutio animalia, ut dicitur à socia, concl. 161. n. 72.

Declarat tamen, in concl. 108. nu. 1. cum seqq. & vide in Verbo Animalia.

Non presumitur contractus, quando fœnoris ratio cessaret, vel si publicè, & palam, ac inter nobiles personas, siue virgente necessitate fuerit celebratus, concl. 161. nu. 54. cum seqq.

Nunquam talis redditur contractus, ex promissione alimentorum voluntaria, concl. 89. num. 259.

Presumitur contractus, ex pacto redimendi, quando

Index Conclusionum,

quando quis esset solitus fenerari, & pretiū esset modicum, concl. 94. sub nu. 15. & concl. 161. num. 64.

Declara. vt in concl. 94. n. 16. & concl. 161. nu. 63. cum seqq.

Quando est contractus vsurarius, nec sœming excusantur ad effectum percipiendi fructus, nec bona fides illorum acquisitionem esse licitam facit, concl. 161. n. 73.

Vsurarius non potest agere, neq; excipere contra alium vsurarium, ibi num. 83. & ibi ratio allegatur.

Talis non est contractus, vbi fuit appositum pactum, quod capitale reddatur, prout extat in fine societatis, at secus, si simpliciter diceretur, quod illud esset omnino saluum, ibi num. 72.

Reputatur contractus, vbi fuit taxatum interesse abintio, concl. 161. n. 41.

Extende, & declara pluribus modis, vt ibi sub num. 42. cum seqq.

Testari non potest, licet testamentum reconualecat, si post illud cautio præstetur, ibi num. 9.

Quid in donatione causa mortis? & quid si post factum testamentum iterum vsuram committat? vide ibi n. 10. cum seqq.

Vsurarum causa non solum bonam fidem, & æquitatem non recipit, sed nec etiam præscriptionem admittit, ibi n. 74.

In earum crimine procedi potest per fiscum desistente parte, ibi n. 19.

Illarum iudicio pendente in causa principali, supersederi debet, ibi n. 31.

Fallit, quando ageretur interdictio retinende ibidem, & n. 32.

Eas non potest Princeps permittere Iudeis, sed de consuetudine ad euitandum maiora mala contrarium feruatur, conclus. 161. num. 14. & 16.

Vsuræ vsurarum dantur in interesse pupillari, ibi sub num. 28.

VSVS communis loquendi proprietati versusborum, & veritati derogat, concl. 149. n. 5.

Probatur, quando quis ait aliquid a tenibus auduisse, ibi n. 6.

Stagni, paludis, & lacuum in dubio priuatus præsumitur, concl. 94. nu. 24.

Disformis, quando sit attendendus, vide conclus. 148. n. 339. & seqq.

VSVFRVCTVARIÆ non debentur alimenta per modum provisionis, quando ex vsufructu legato se alere possit, concl. 90. n. 30.

Amplia, & limita, vt n. 31. & 32.

Vsfructuario, quando spectent arbores viuentium ciedæ, vel quando eas incidere possit, vide concl. 136. nu. 1. & 13. cum seqq.

Ille debet habere in re omnes illos fructus, qui naturaliter percipi possunt, conclus. 136. num. 14.

Recuperat omnes impenfas, & melioramenta facta in re, cuius vsufructum habebat, concl. 62. nu. 123.

Vsfructu bonorum legato veniunt etiam bona post testamentum augmentata, concl. 170. num. 28.

In vsfructu habet locum ius accrescendi, licet non in alimentis, concl. 89. n. 473.

Ali cui relictus vsufructus non extinguitur, ob professionem Religionis, ibi n. 488. & 505.

Contrarium, quando de contraria mente testatoris apparet, ibi n. 489.

An constitui possit super bonis alienari prohibitis, vide concl. 84. n. 107. 22. & 230.

Ille dotis auctori obtrimenti, pendente reclamatione, debetur, concl. 157. n. 20.

Dotis non soluta, iuxta consuetudinem Neapolis debetur ad rationem duorum tarenorū pro qualibet vncia; licet secus sit de rigore iuris, concl. 157. sub n. 20.

Ille, & administratio, quando competat Patri in bonis filij, vide latè in concl. 86. n. 82. cum seqq. & in Verbo Pater.

Et alimenta, quando debentur, tunc alimenta sunt præstanda pro quantitate reddituum, non autem bonorum, concl. 90. n. 33.

Imputandus per filios, vel similes in legitimam per iudicium peritorum venit verificandus, concl. 42. n. 706.

Omnium bonorum, quando sit imputandus in legitimam filij, & vxoris, vide concl. 42. num. 591. & seqq.

Patri, quando in bonis acquisitis a filio prohibitus censetur, vide concl. 86. n. 86. & seqq.

Propria auctoritate percipitur, alimenta verò de manu heredis, concl. 89. n. 474.

Quando per filium Patri acquiritur, vide in Verbo Filius.

Qui debetur condemnato capitaliter cessat, & finitur in confiscatione bonorum condemnatione sequuta, concl. 89. n. 470.

Respectu alimentorum est, veluti genus respectu speciei, & ideo legatum vsufructus plus continet, quàm illud alimentorum, conclus. 89. n. 472.

Vxori relictus viuientibus filijs importat tantum alimenta, ipsis verò mortuis naturam plenam vsufructus assumit, conclus. 89. num. 203. & 204.

Extende id multo magis procedere in Nouerca, ibi d. num. 203. & plura vide in Verbo Vxor.

VTERINOS fratres, vel sorores, an quis alere teneatur, vide concl. 89. nu. 233. & seqq.

VTILE per inutile vitatur in indiuiduis, secus verò in diuiduis, & capitulis separatis, conclus. 17. n. 24. conclus. 45. n. 12. conclus. 86. n. 13. 14. & 17. concl. 151. sub num. 13. & concl. 157. num. 14.

Velitas agriculturæ, quæ sit, vide concl. 82. num. 2.

Dependens a casu non est iusta causa alienationis rei ecclesiæ, concl. 85. n. 204.

Ecclesiæ dicitur causæ finalis alienationis illius, ita vt si ea non probetur alienatio rescindi possit, ibi nu. 2.

Et Materialium.

An sollicitudo alienatione, si non concurret sollicitudo, vide concl. 85. n. 3.

Vbi in controuersia deducitur testes in iudicio summario examinati non probant, conclus. 85. n. 14.

Fallit, quando probationes in iudicio summario essent plenarie, ibi n. 15.

Debet esse clara, & indubitata, ad hoc, vt rescriptum Apostolicum in forma, si in eundem, &c. suffragetur, ibi n. 64. & 118.

Ad illius validitatem, an debeat esse perpetuo duratura, sed sufficit: eam talem a principio apparere, vide ibi n. 119.

Sed delinquit ibi sub n. 107. cum seq.

Item, quando dicitur talis, vide ibi n. 119.

In alienatione, ex quibus presumatur, vide ibi n. 122. cum seq.

Licet, ex confirmatione alienationis in dubio presumatur, id tamen fallit, quando de contratio, & praesertim ex actorum inspectione appareret, ibi n. 126.

Item fallit, quando celeriter, & absque matura cause discussione, & cognitione fuerit deventum ad interpositionem decreti, conclus. 85. num. 127.

Presumitur, quando aliqua res esset alicui concessa pro maiori summa, quam in licitatione fuerit repertum, ibi n. 130.

Item ea apparere dicitur, quando concessio est facta in perpetuum, pro ea quantitate, pro qua fieri solebat, quando ad tempus concedebatur, conclus. 85. num. 131. & ibi ratio assignatur.

Presumitur ex sententia data pro evidenti utilitate, vigore rescripti in forma, si in eundem, &c. ibi n. 135.

Et probatio in contrarium debet esse plena, & concludens ibidem.

Presumitur, ex pacto, quod melioramenta cedant ad Ecclesiam finita linea conclus. 85. num. 139.

Quando est inspicienda semper est habenda ratio fluminis vicini, & bannitorum accessus, ibi n. 144. & 227.

Utilitas, & solemnitas in alienatione rei Ecclesiae, ex lapsu triginta annorum adhibere presumuntur, ibi n. 148.

In alienatione presumitur ex beneplacito Apostolico, ibi n. 155.

Extende, vt n. 158. cum seq.

Quando in alienatione illius, sit inspicienda, solum in principio, vel etiam in fine, distinguere, vt ibi n. 207. & seq.

In quibus contractibus, & a quibus sit probanda, vide ibi n. 213. cum seq.

Ad effectum validandae alienationis incipitur de tempore contractus, conclus. 85. num. 217. & 329.

Quando est probanda in alienatione non solum habetur respectus valoris fructuum, sed etiam rei, ibi n. 229.

Quando est consideranda in bonis alienari solitis, attendendum est tempus vicini, contra-

ctus, non autem primit, ibi num. 283. Quanta esse debeat, vt emphiteusis, concedi possit, id est arbitrium iudicis, conclus. 134. num. 25.

Expressa in confirmatione Apostolica, si non iustificetur, confirmatio non sustinetur, conclus. 85. n. 209.

Utilitas minoris debet esse relevans, vt etiam contractus valeat, ibi n. 206.

Illud, vt contrarium sine solemnitate factus sustineatur, non in augendo patrimonio, sed in eo non diminuendo consideratur, conclus. 86. num. 229.

Publica est praeposenda privata, conclus. 79. num. 5. conclus. 85. num. 231. & conclus. 111. n. 7.

Purativa, quando sufficit in alienatione, rei Ecclesiae, vide ibi n. 208.

Ubi publice si non consulatur, id etiam in damnum Ecclesiae redundat, conclus. 111. sub num. 5.

Purativa statim, quando in alienatione rei Ecclesiae est servata forma a iure requisita, alius fecus, conclus. 85. n. 288.

VULNERATVS in dubio presumitur mortuus ex negligentia, quando Medicus non fuit adhibitus, conclus. 89. n. 375.

Vulneris appellatione non venit vulnusculum, conclus. 100. sub n. 29.

Vulnus, quando causa litis illatum fuisse presumatur, vide conclus. 83. n. 1. cum seqq.

Vulnerata, quando dicitur obligatio Cameralis, siue potius Decretum, vide conclus. 128. n. 716.

VXOR dicitur pars corporis viri, ita vt concessum vni, alteri quoque concessum censeatur, & non debent ad imparia iudicari, conclus. 54. n. 45.

Dicitur Mariti imago, & dum est in viduitate dicitur adhuc in matrimonio. & in Mariti seruitio remanere, conclus. 89. n. 281.

Illam accipiens, sine vlla mentione dotis cogere potest, nedum illius Patrem ad constituendam sibi dotem, verum etiam ipsam mulierem, quando esset diues, conclus. 85. n. 275.

Ea, & filij habent hypothecam super bonis mariti & Patris respectu pro eorum alimentis, tam constante matrimonio, quam eo soluto contra ternos possessores, conclus. 89. num. 75. & 279.

Faciens venire ad se homines adulterandi causa, facit presumi adulterium esse notorium, conclus. 59. n. 101.

Gaudet omnibus privilegiis eius marito concessis, etiam si privilegium aliquod fuisset singulariter, & dispensatur contra ius commune concessum, conclus. 54. n. 45.

Vxori filij naturalis debentur alimenta per Patrem, conclus. 89. n. 72.

Indotata dicitur personam suam dare pro dote, ibi n. 327.

In heri sim lapsa, si postea periret, maritus non recipere, & alere, ac cum ea cohabitare tenetur.

Index Conclusionum,

- tenetur, concl. 89. num. 195. & ibi ratio assignatur.
- Illi non competit actio ad fructus dotis contra promissorem dotis, quando dos fuit promissa viro ipsa absente, nisi sit ei cessata actio à viro, vel eius heredibus, conclus. 89. num. 352.
- Non debet nocere negligentia viri in exigenda dote, concl. 87. nu. 31.
- Inops, & indotata succed. In viro locuplet. In quarta parte, concl. 89. m. 280. & 281. ratio assignatur.
- Et ad id talis inopia debet esse de tempore mortis mariti, aut incontinenti superuenisse, ibi num. 281.
- Fallit tamen, quando ea haberet Patrem, aut Matrem diuites, ibi n. 283.
- Prætere de non potest quartam in bonis viri, quando sine eius, ac suæ agnationis de decore proprijs manibus laborando, & cum fructibus suæ parvæ dotis vivere posset, conclus. 89. n. 282.
- Item non debet habere quartam in bonis viri, quando haberet, nedum Patrem diuitem, aut Matrem, sed etiam fratres diuites. à quibus alimenta recipere posset, ibi nu. 283. & seq. ubi ratio assignatur.
- Extende idem procedere, quando haberet dotem, cum qua secundo viro nubere posset, ibi nu. 286.
- Non potest consequi quartam in bonis feudalibus, & Emphyteuticis, sed tantum in eorum fructibus, veluti nec etiam in proprietate aliorum bonorum, quando haberet filios tempore mortis viri, qui postea decederent Matre superstiti, ibi n. 289. cum seqq.
- In quibus casibus possit fundum localem alienare, vel obligare, vide concl. 84. n. 141. cum seqq. c. onel. 86. num. 121. cum seqq. concl. 87. nu. 17. cum seqq. & concl. 89. n. 296. In Verbo Alienatio, & in Verbo Fundus dotalis.
- Illi, quando debeantur alimenta per virum, vide concl. 89. nu. 268. cum seqq.
- Et si ei aliquid reliquerit, quando illud voluisse compensari cum iuribus anni lucus censetur, vide ibi n. 397.
- Quando est illi relicta ususfructus, deinde etiam alimenta, tunc utrumque ob eam geminationem debetur, ibi n. 386.
- Illius alienatio constante matrimonio non valet, sed eo dissoluto valida efficitur, concl. 87. num. 16.
- Concessio facta sine solemnitatibus ad favorem viri valet, quando pro ea adminiculum concurrat, concl. 55. n. 34.
- Donatio facta viro non valet, sed per mortem uxoris convalidatur, si mulier usque ad illud tempus in donatione permanferit, concl. 87. n. 16.
- Vxoris ducendæ causa, si fiat alienatio rei litigiosa, tunc ea in fraudem facta non presumitur, concl. 87. n. 90.
- Illius læsio, quando fideiussisset pro viro de quo tempore sit consideranda, vide concl. 86. sub n. 23.
- Vxoris obligatio facta pro exarce. rando viro an sustineatur, si ea pœnituit indotata remaneret, vide concl. 86. num. 146. cum seqq. & concl. 87. n. 21.
- Scautia illata per virum, ex quibus probetur, ita ut sit loco cautio si de non offe. n. do, vel non, & multa alia, vide in conclus. 134. sub n. 33. & prius concl. 59. num. 74. & concl. 89. n. 308.
- Illi viri accusanti de adulterio, & illud non probanti bonè consulitur, si vir in posterum cautionem præstiterit de ea bonè tractanda, conclus. 59. sub nu. 74. & ibi docetur, quando mulier possit virum accusare de adulterio, & è contra.
- Licet sit adultera non tamen definit esse vxor, concl. 89. n. 292.
- Maritum bannitum licet recipere, & alere potest, cum calamitates viri moderate ferre teneatur, concl. 89. n. 194.
- Mortuo viro, ut possit consequi fructus suæ dotis, iudicialis interpellatio est necessaria, conclus. 89. n. 347.
- Sed quando ea interpellatio remissa censetur, vide ibi n. 350. & n. 363. & 364.
- Mortuo viro cautidicatur, si statim dotem sibi solui curaverit, aut heredes in mora constituerit, concl. 89. n. 359.
- Non potest inuito marito Monasterium ingredi, & Religionem profiteri, conclus. 89. num. 301.
- Non potest cogi recipere dotem in pecunia, si testator dederit ei facultatem eligendi, quod ipsi videbitur, concl. 91. n. 5.
- Potest promittere pro viro ex causa dotis Filij communis, non obstante Statuto Verbis de solemnitatibus in contractu minoris, & mulieris loquente, concl. 86. n. 167.
- Quando accusare possit de morte mariti, vide concl. 26. n. 58. & seqq.
- Quando auctoritate proptia possit mortuo viro possessionem rei dotalis capere, vide concl. 164. n. 29.
- Quando bona mariti iure proprio, vel iure familiaritatis possidere censentur, vide concl. 152. n. 43. cum seqq.
- Quando dicatur habere notitiam contractus, per virum, eius nomine facti, vide concl. 87. num. 30.
- Quando fuit à marito expulsa, sine rationabili causa illi est restituenda dos, & donatio propter nuptias, si secus si propria auctoritate, & sine iusta causa discederet, conclus. 89. num. 304.
- Et que dicatur iusta causa, relinquatur arbitrio iudicis, & talis causa probationes necessarias, & indubitatas requirit, ibidem.
- Quando non est sufficienter dotata petere potest supplementum, pro modo facultatum & natalium viri, & vxoris, concl. 68. num. 27.

Quando

Et Materiarum .

Quando, ob adulterium viri possit petere separationem thori, & religionem inuito viro proficere, vide concl. 59. nu. 9. cum seqq. & in Verbo Separatio thori .

Quando, ob viri scitiam non teneatur redire cum viro, etiam fideiubente de eam bene tractando, ac de non illam offendendo, vide concl. 134. n. 33. cum seqq.

Quando, ob vergentiam viri ad inopiam de sua dote assecuranda veniat, vide concl. 42. n. 744. concl. 152. n. 19. cum pluribus seqq. & in Verbo Dos.

Quando possit fideiubere pro marito, vide, concl. 16. num. 21. cum seqq. & num. 165. cum seqq.

Quando possit, vel teneatur subuenire filijs primi matrimonij, marito inuito, vide concl. 89. num. 173. cum seqq.

Quas operas viro prestare teneatur, vide ibi num. 414.

Quicquid acquirit, ad evitandam turpis quæstus suspicionem, ex bonis viri acquisisse censetur, concl. 29. n. 16.

Fallit in concubina, & in vidua post annum luctus, ibidem.

Recedens à viro, ex eo, quia concubinam teneat, dotem, & illius lucrum petere potest, & conclus. 89. n. 307.

Extende idem procedere, quando recederet, ob mariti scitiam, vel capitales inimicitias, quæ cum ea, vel cum suis vigerent, ibi num. 306, & 307.

Relicta usufructuaria, viuentibus filijs alimentum tantum habere debet, ipsi vero mortuis plenum usufructum consequitur, concl. 89. num. 203. 204. 786. cum seqq. & 404. & 406.

Extende, & declara, ut ibi d. concl. 89. nu. 34. & 387. 404. & 405.

Relicta usufructuaria, extraneis hæredibus insituta, non tantum alimenta, sed etiam plenum usufructum habere debet, concl. 89. num. 390.

Contrarium, ibi n. 405.

Relicta iuxta illorum, qui sibi dotem solvere debent, si non curat eam sibi solui tempore administrationis sue tutelæ, tunc nec alimenta, nec fructus dotis consequi valet, conclus. 89. num. 391.

Extende, ut ibidem.

Si moriatur ex eo, quia Maritus illi alimenta negabat, vel ei ægrotanti Medicum non

adhibuit, tunc maritus dotem non lucratur, concl. 89. n. 375.

Et in dubio mortua præsumitur, ob non adhibitum Medicum, ibidem.

Fallit pluribus modis, ut num. 376. & vide in Verbo Maritus.

Vxor si steterit, per decem annos in procedendo contra tertios, pro assecuratione, vel restitutione suæ dotis, amplius contra eos procedere non poterit, concl. 152. n. 43.

Solet magis diligere virum viuentem, quam filios primi, concl. 128. num. 361.

Stante negligentia viri in exigendo suam dotem potest ipsa agere pro exactione, etiam si non sibi, sed marito sit facta promissio, concl. 89. num. 352.

Extende, ut n. 352. & 353.

Teneatur ad obsequium viri, & cum sequi, etiam si esset magnus ribaldus, & legum contemptor, ibi nu. 302.

Vidua non debet consequi interesse dotis, quando dos esset sibi restituenda in bonis testatoris, aut in pecunia, ad eius electionem, nisi per dictam electionem hæres in mora constitueretur, ibi n. 363.

Quando teneatur laborare ad commodum hæredum mariti, vide ibi n. 370.

Vltra alimenta debet, etiam habere vestes ingubres, & viduales, nisi consuetudo vrgeret in contrarium, & ea per hæredes viri probaretur, ibi n. 392.

Extende, quod etiam ei debeantur paramenta lugubria, & lectus vidualis, ibi n. 393.

Subextende, quod huiusmodi vestimenta debeantur, etiam seruus Magnorum Dominorum, ibi nu. 394.

Declara tamen, quod ipsa vestimenta lugubria compensantur cum usufructu omnium bonorum, quando eis fuerit à viro relictus, ibi nu. 395.

Si intra annum luctus ad secunda vota conuollet, tunc, vestimenta lugubria amittit, & sic ea restituere cogitur, concl. 86. n. 396.

In Cathalonia, ultra alia iura anni luctus consequitur etiam annulum aureum, & vnum ex iocalibus mediocribus, arbitrio boni viri, conclus. 89. nu. 397. & concl. 115. n. 14.

Illius potius, an viri dicantur bona in domo vnus ex coniugibus reperta, vide concl. 152. sub num. 43.

F I N I S.

